

Bạch Kiếm Linh Mã

Contents

Bạch Kiếm Linh Mã	2
1. Chương 1: Máu Nhuộm Dưới Bìa Chính Nghĩa	3
2. Chương 2: Viêm Dương Thất Huyền Hiện Thái Sơn	11
3. Chương 3: Âm Mưu Hại Người , Tự Tảng Mạng	20
4. Chương 4: Kịp Thời Thay Thế , Khỏi Lộ Chân Tướng	28
5. Chương 5: ” ” Hiện , Ác Đồ Tảng Mạng	38
6. Chương 6: Vạn Kiếm Vương Tử Nghi Kẻ Thù	46
7. Chương 7: Tạm Gởi Đầu , Vạch Mặt Về Báo Tin	55
8. Chương 8: Nguy Cơ Phũ Trùm Vạn Liễu Bảo	64
9. Chương 9: Máu Nhuộm Vạn Liễu Bảo	73
10. Chương 10: Lầm Kê Giả Mạo , Huyết Si Thọ Thương	82
11. Chương 11: Trúng Độc Được Thuốc Gặp Thù Địch	91
12. Chương 12: Vật Hoàn Bạch Phụng ,gặp Cái Vương Ngộ Nạn	99
13. Chương 13: Vạn Liễu Bảo Sóng Yên Lại Nổi	107
14. Chương 14: Vì Ghen Tuông Đồ Máu Cầm Thù	116
15. Chương 15: Vì Sắc Đạo Hành , Ác Đồ Đền Tội	125
16. Chương 16: Gởi Mạng Truyền Tin , Chung Ngựa Đến Lãnh Vân	133
17. Chương 17: Hổ Báo Cản Đường , Nguyên Hung Hiện Thân	142
18. Chương 18: Bạch Kiếm Chủ Thọ Thương , Thất Kiệt Hiệp Hiện Thân	150
19. Chương 19: Nợ Máu Đền Bằng Máu ,thất Kiệt Tán Mạng	157
20. Chương 20: Giả Thiên Chưởng , Tri Kỷ Vừa Gặp Nhau Đã Qua Đời	165
21. Chương 21: Nóng Lòng Vì Bằng Hữu ,độc Thân Lên Lãnh Vân	174
22. Chương 22: Thấy Rơi Đồ Máu , Hỏa Thiêu Lãnh Vân Quán	181
23. Chương 23: Phục Kích Nhận Chủy Nhai ,anh Hùng Ngộ Nạn	189
24. Chương 24: Kiều Ngạo Cổ Cháp , Khó Thở Nhường Nhau	198
25. Chương 25: Thần Công Khôi Phục , Xuất Binh Diệt Thù	206
26. Chương 26: Trở Lên Nhận Thủy Nhai , Quần Địch Kinh Hoàng	214
27. Chương 27: Kế Cùng Tướng Vong , Tướng Vây Chuyện Quyết Chiến	223
28. Chương 28: Huyết Tẩy Lãnh Vân , Vì Cung Quy Suýt Mất Chiến Lược	230
29. Chương 29: Hội Ngọc Nữ , Chịu Nhục	240
30. Chương 30: Nhấn Nhục Nhảy Xuống Vực , Quần Gia Phục Kích	247
31. Chương 31: Ngọc Nữ Lụy Vì Tình , Miệt Mài Truy Tung	255
32. Chương 32: Sắp Bày Gian Kế Toan Hại Người , Tự Hại Mình	263
33. Chương 33: Trúng Hỏa Độc , Điều Trị Tận Miêu Cương	272
34. Chương 34: Dối Mặt Theo Cánh Chim Mít Mờ , Ngọc Nữ Đoạn Trường	279
35. Chương 35: Rời Miêu Cương , Tiếp Nối Chí Anh Hùng	288
36. Chương 36: Hoàng Sơn Trao Khăn Máu ,sa Bẫy Rập	295
37. Chương 37: Anh Danh Tiêu Tan , Ăn Năn Đã Muộn Màng	302
38. Chương 38: Đơn Phương Độc Mã Đến Tổ Lai Tìm Viếng Ân Sĩ	311
39. Chương 39: Bạch Thủy Trang Đang Đêm Cầu Kiến	318
40. Chương 40: Chủ Nhân Huyết Bi Lộ Chân Tướng	324

41. Chương 41: Kỳ Phùng Dịch Thủ Anh Hùng Ngộ Nạn	334
42. Chương 42: Giai Nhân Tỏa Nỗi Niềm , Đồng Bệnh Tương Lân	340
43. Chương 43: Linh Mã Trọng Thương Về Cung , Quần Hiệp Kinh Hoàng	347
44. Chương 44: Bạch Thủy Sơn Trang Hội Ma Quân	356
45. Chương 45: Tiệc Đêm Chợt Sinh Biến , Quần Hào Ngộ Nạn	364
46. Chương 46: Vạn Kiếm Vương Tử Vây Kích Cứu Trùng Thiên	371
47. Chương 47: Trích Huyết Kiếm Vấy Máu Lãng Tiêu Điện	379
48. Chương 48: Mộ Địa Kỳ Ngộ , Nhạc Gia Huynh Muội Gặp Tiên	387
49. Chương 49: Thanh Lương Lĩnh Quần Hùng Chờ Kẻ Dịch	395
50. Chương 50: Tây Thiên Thần Ông Diệu Kế Nhục Lão Ma	403
51. Chương 51: Tráng Sĩ Đơn Kỳ Vượt Nghìn Dặm Phó Ước	410
52. Chương 52: Ngạo Thiên Xuất Hiện Ma Tung	418
53. Chương 53: Kim Thủ Bà Bà Kế Sát Tứ Thiên Tôn	426
54. Chương 54: Cải Trang Dịch Dung Thám Hiểm Ngạo Thiên Phong	435
55. Chương 55: Quần Ma Tụ Bí Động, Nội Bộ Xung Đột	440
56. Chương 56: Lâm Ngụy Hiện Tuyết Mị , Hảo Kiệt Bôn Đào	449
57. Chương 57: Nhi Nữ Tình Trường , Anh Hùng Khó Vẹn Toàn	456
58. Chương 58: Kẻ Gian Hiểm Luôn Giở Trò Ám Toán	463
59. Chương 59: Bắc Tự Ba Gặp Mai Phục , Giai Nhân Thụ Khốn	474
60. Chương 60: Lâm Ngụy Gặp Cứu Tinh , Độc Thương Bình Phục	481
61. Chương 61: Tương Kế Tự Kế ,lãnh Ma Bị Sanh Cầm	487
62. Chương 62: Đại Lương Song Yêu Hiện Lão Ma Khiếp Vía	496
63. Chương 63: Tình Trường Thục Nữ , Hồng Nhan Quân Tử Tâm	503
64. Chương 64: Cứu Ngụy Thanh Dương Lãnh ,hung Diệu Cẩn Đường	510
65. Chương 65: Lãng Hải Cổ Động Xuất Kỳ Tích ,bí Ẩn Trùng Trùng	520
66. Chương 66: Sư Đồ Nổi Diên , Độc Thủy Hại Công Tăng	527
67. Chương 67: Trích Huyết Viêm Dương Chưởng , Phiền Tăng Tán Mạng	540
68. Chương 68: Đột Viếng Kim Bích Cung , Lão Ma Dở Độc Kế	550
69. Chương 69: Thà Làm Ngọc Nát Còn Hơn Làm Ngói Lành	556
70. Chương 70: Lão Học Cứu Hiện Thân , Quần Ma Tận Số	566
71. Chương 71: Quần Ma Tan Rã , Thiên Hạ Thái Bình	572

Bạch Kiếm Linh Mã



Giới thiệu

Câu chuyện xuyên suốt qua những tình tiết này đều là những gì được gắn kết với nhau, có cả lạ lẫn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-kiem-linh-ma>

1. Chương 1: Máu Nhuộm Dưới Bia Chính Nghĩa

Mặt trời chói chang ngay giữa đỉnh đầu. Trời xanh bao la, đồi núi chập chùng vô cùng hiểm trở.

Đây chính là chốn sau mạn đông Thái sơn.

Gió thu hiu hắt, lá vàng rời cành lả tả rơi, chiếc nào may mắn là trở về cội, còn không thì rơi xuống vực sâu thăm thẳm, rồi xa mãi mãi nơi mình đã một thời phồn vinh.

Nơi đây dường như không bao giờ có sự tranh chấp của nhân loại, chưa từng có nhuộm máu loài người, song đó chẳng qua chỉ là “dường như” mà thôi, bởi lẽ...

Từ xưa tới nay sự tranh chấp loài người chưa bao giờ ngưng nghỉ, mặc dù máu loài người hầu hết đều rơi đổ nơi thành thị đông đúc, song cũng có lúc rơi đổ nơi hoang sơn tuyệt cốc, nơi thắng cảnh thiên địa.

Hãy nhìn xem, những giọt máu tươi theo từng bước chân của họ rơi trên lớp lá vàng dưới đất, sơn cốc này tuy không phải lần đầu tiên mới có loài người đặt chân đến, song đây là lần đầu tiên vấy máu loài người.

Đó là tám người gồm cả nam nữ lão ấu, ngoài một lão hòa thượng mày từ mắt thiện, trông qua cũng biết tất cả là một đại gia đình tam đại đồng đường.

Y phục sang trọng thể hiện họ là một gia đình giàu có, trông họ dặt dụa nhau một cách thân thiết và quan hoài, chứng tỏ họ là một gia đình hết sức là hoà thuận và êm ấm.

Thế nhưng giờ đây đã trở thành quá khứ, bởi qua bước chân loạng choạng xiêu vẹo của họ chứng tỏ thương thế chẳng phải nhẹ, ắt hẳn không thể trở về nhà đoàn tụ được nữa.

Người đi đầu là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, râu tóc bạc phơ, mặc vuông mắt hổ, cánh tay trái đã đứt lìa, một thanh trường kiếm cắm vào trước ngực phải, thân kiếm chỉ còn lộ ra ngoài hơn thước, đủ biết cắm vào sâu đến mức nào, máu cơ hồ nhuộm đỏ toàn thân theo góc áo từng giọt rơi xuống đất.

Lão nhân ấy được người đi đầu đỡ, song sắc mặt tái nhợt vẫn ngập đầy ngạo khí khiếp người, bất khả xâm phạm.

Người đi đầu lão nhân ấy là một người đàn bà tuổi trạc 50, mày ngài mắt phụng, tuy thời gian đã cướp đi vẻ thanh xuân song vẫn không che lấp được khí chất đoan trang tú lệ của bà. Mặt dù trên người bà cũng rất nhiều thương tích, nhưng so với lão nhân kia còn nhẹ hơn nhiều.

Bên phải hai người là một thiếu phụ chừng 24, 28 mày rậm, mắt to, mũi thẳng môi hồng, đang dìu một thư sinh anh tuấn mày kiếm mắt sao, tuổi trạc trên dưới 30.

Chàng thư sinh ấy tay trái ôm ngực, máu từ kẽ tay rỉ ra, hiển nhiên thương thế cũng hết sức trầm trọng.

Người thiếu phụ ấy tay trái dắt theo một đứa bé chừng 4, 5 tuổi mặc nguyên bộ quần áo bằng đoạn trắng, mày dài mắt sao, mũi thẳng môi hồng, hệt như là kim đồng trên đài sen.

Bên trái lão nhân tóc bạc là một lão nhân mày rậm mắt to, miệng rộng râu rồng, tuy râu tóc đã bạc song vẫn đầy vẻ cương liệt, hai tay bồng một đứa bé chừng hơn 10 tuổi người đã cứng đờ, hai mắt giăng đầy tia máu, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn đứa bé đã chết trong tay.

Trước bảy người ấy là một lão hòa thượng áo xám râu bạc, một tay để trước ngực chậm rãi tiến bước, gương mặt hồng hào ra chiều hết sức bình thản, miệng không ngớt khê niệm Phật hiệu.

Vượt qua một con mương rộng hơn thước, phía trước là một vách núi thẳng đứng cao hằng trăm trượng, lão hòa thượng bỗng dừng bước, ngoảnh lại trầm giọng nói:

- Vân lão thí chủ, trên kia đã là Chính Nghĩa Nhai, địa điểm của Huyết Bi (bia máu).

Sáu người nghe nói lập tức phấn chấn tinh thần, lão nhân cắt tay ngược lên nhìn, bỗng kích động cười vang:

- Ha ha... “Trần Bát Phương” Vân Phong Kỳ này cuối cùng cũng đã đến được Chính Nghĩa Nhai, lão phu phải đặt Viêm Dương Thất Huyền Đồ ở trước Huyết Bi để xem ai dám ra tay cướp đoạt.

Niềm kích động đã khiến máu trong người chảy nhanh hơn, nên nơi vết thương máu ra nhiều hơn.

- Phong Kỳ, đây vẫn chưa phải là chốn an toàn, chúng ta hãy tìm cách lên Chính Nghĩa Nhai trước, trên ấy có người bảo vệ cho chúng ta.

Lão hòa thượng buồn tiếng thở dài nặng nề:

- Vân thí chủ, Huyết Bi đã thống trị toàn võ lâm trung nguyên hàng trăm năm qua, mọi tác đất đều nằm dưới sự quản hạt, chốn nào mà chẳng an toàn, kể chi chúng tranh đoạt, mà ngay sự tranh chấp thông thường cũng chẳng ai dám gây ra. Vân thí chủ tưởng sự việc hôm nay xảy ra là do ngẫu nhiên hay sao?

Trừ lão hán râu rồng và đứa bé bốn năm tuổi, bốn người kia thấy điều biến sắc mặt, như đã hiểu ra ẩn ý trong câu nói của lão hoà thượng.

“Trần Bát Phương” Vân Phong Kỳ run giọng nói:

- Đại sư ý muốn nói là Huyết Bi đã biến chất phải không?

Mọi ánh mắt đều tập trung vào lão hoà thượng, khiến ông cảm thấy mình đang gánh lấy một trách nhiệm hết sức nặng nề, bởi tia hy vọng duy nhất của họ chỉ còn gởi gắm vào Huyết Bi trên Chính Nghĩa Nhai mà thôi.

Thế nhưng ông chẳng thể không nói, bởi ông muốn cho họ phải có sự chuẩn bị, bèn với giọng nặng nề nói:

- Vân thí chủ, đó chẳng qua là sự suy đoán của lão nạp nghĩ rằng Viêm Dương Thất Huyền Đồ trong khắp thiên hạ chẳng ai là không sợ, cho nên...

Thư sinh trung niên bỗng ngược đôi mí mắt trĩu nặng lên, gắng gượng nói:

- Gia đình họ Vân ta đến đây là để hiển danh Viêm Dương Thất Huyền Đồ cho chủ nhân Huyết Bi, chấm dứt vĩnh viễn mọi tranh chấp trong chốn võ lâm. Võ công trên Viêm Dương Thất Huyền Đồ không bao giờ xuất hiện ở người của gia đình họ Vân ta huống hồ luyện võ công này phải có tư chất khác thường và có nội công từ trăm năm trở lên, ai có thể luyện thành kia chứ?

Lão hòa thượng nhếch môi cười luyến tiếc, đôi mắt hiền từ bỗng nhìn chăm chăm vào mặt đứa bé, với giọng cảm thái nói:

- Vân thí chủ, chủ nhân Huyết Bi đại biểu cho chính nghĩa, không bao giờ chịu nhận Viêm Dương Thất Huyền Đồ đâu, mà lệnh lang lại có thiên phú lạ thường để luyện Viêm Dương Thất Huyền Đồ. Ôi quả là kiếp số.

Họ vốn là người thông minh, nhưng chẳng qua bởi trong cơn nguy nan nên nhất thời đầu óc mù mẫm, giờ nghe lão hòa thượng nhắc nhở, mọi người lập tức hiểu ra.

Thế là niềm hy vọng duy nhất liền tức tiêu tan, cõi đời tuy bao la nhưng không có chỗ đứng cho họ, bởi kẻ cầm đầu trong việc tận diệt gia đình họ chính là chủ nhân Huyết Bi, kẻ thống trị toàn thể võ lâm.

Niềm bi phẫn và hận thù hoàn toàn biến thành tuyệt vọng lẫn chán chường, Vân gia tuy là bá chủ hùng cứ một vùng, phụ tử hai đời võ công đều đứng hàng thứ nhất trong giới võ lâm, song họ biết mình quyết chẳng phải là địch thủ của chủ nhân Huyết Bi, họ chỉ còn biết bùi ngùi đau xót, không còn hy vọng báo thù được nữa.

Trần Bát Phương Vân Phong Kỳ ngửa mặt buông tiếng thở dài não ruột, ngậm ngùi nói:

- Vậy là trời dứt dòng họ Vân ta rồi! Ôi, trẻ con có tội tình chi mà gặp hoàn cảnh bi thảm thế này?

Mọi người đều đứng trơ ra, có lẽ bởi quá nhiều nỗi đau nên vẻ mặt đã không còn đủ để biểu hiện nữa.

Gương mặt bình lặng của lão hòa thượng bỗng hiện lên vài đường nếp nhăn, dường như hoàn cảnh tuyệt vọng của gia đình ba đời này đã khiến cõi lòng ông không khỏi gợn sóng.

Lão hòa thượng với giọng đau xót khê nói:

- Vân thí chủ, còn sống là còn hy vọng, mọi người vốn là bình đẳng nhau, chỉ có đức Phật mới có thể phân phán sự thiện ác của chúng sinh và thấy rõ được nhân quả, Vân thí chủ...

“Trần Bát Phương” Vân Phong Kỳ như chợt nhớ ra ngắt lời:

- Hải Tuệ đại sư thấy còn bao lâu nữa thì họ đuổi đến đây?

Lão hòa thượng thoáng ngẩn người:

- Có lẽ không còn bao lâu nữa, Vân thí chủ hỏi vậy để làm gì?

‘Trần Bát Phương’ Vân Phong Kỳ cười héo hắt:

- Đại sư giàu lòng từ bi, đã giúp gia đình Vân mỗ đến đây. Vân mỗ biết kiếp này không thể báo đáp được, hiện nay gia đình Vân mỗ đã trở thành tai họa, ai gần gũi giúp đỡ đều bị thương vong, Đại sư nên rời khỏi thôi hơn!

Hải Tuệ đại sư với ánh mắt cảm động nhìn chăm chú vào mặt Vân Phong Kỳ trầm giọng nói:

- Vân thí chủ, tôn chỉ của đức Phật là cứu tế chúng sinh lão nọp đã noi theo tất nhiên là phải gác bỏ sự sống chết. Vân thí chủ trong lúc lâm nguy mà cũng không quên lão nọp, đủ thấy lời đồn đại trên chốn giang hồ bảo thí chủ nhân hậu quả là không ngoa, Vân thí chủ xin hãy nghe lão nọp một lời, trời cao không bao giờ lừa con người vào đường cùng, lão nọp nguyện giúp thí chủ tìm nơi ẩn náu.

‘Trần Bát Phương’ Vân Phong Kỳ quét mắt nhìn một vòng, bỗng tái mặt, nhếch môi cười chua chát nói:

- Đại sư hãy nhìn xung quanh thử!

Hải Tuệ đại sư và mọi người nghe nói thấy đều giật mình, cùng nhìn xung quanh thấy trên đường dẫn đến cách ngoài trăm trượng đã xuất hiện hàng mấy mươi bóng người, thân pháp người nào cũng hết sức nhanh nhẹn, nhìn qua cũng biết toàn là hạng cao thủ bậc nhất vô lâm.

Hải Tuệ đại sư trầm giọng:

- A Di Đà Phật! Gieo nhân tội ắt gặp quả ác, lòng người sao lại chấp mê bất ngộ như thế?

‘Trần Bát Phương’ Vân Phong Kỳ mắt bỗng rực sáng, tạt sang trái hai bước, vùng khỏi tay lão bà dìu đỡ, trầm giọng nói:

- Phương Lan hãy dẫn theo Long nhi, Lôi Bằng bỏ thi thể Thông nhi xuống, cùng thiếu chủ mẫu lên Chính Nghĩa Nhai mau!

Thiếu phụ xinh đẹp giật nảy mình, vụt quay lại toàn thân run rẩy, sụt sùi khóc với giọng khản cầu nói:

- Công công, hiện nay khắp thiên hạ đã không còn chỗ đứng cho Vân gia nữa, công công bảo chúng con lên Chính Nghĩa Nhai, vậy khác nào cốt nhục phân ly, xin công công hãy để cho Lan nhi ở lại đây sống chết cùng nhau.

Lão hán râu rồng đặt thi thể thiếu chủ xuống đất. giận dữ gầm to:

- Lão chủ nhân, Thần quyền tướng Lôi Bằng này quyết chẳng lẩn tránh lũ lòng lang dạ sói ấy nữa đâu, cứ thẳng thắn đối mặt với chúng, có chết cũng cam.

Trần Bát Phương Vân Phong Kỳ trừng mắt quát:

- Ai dám không vâng lời lão phu, bắt các ngươi phải đi là phải đi, nếu còn chần chừ, lão phu sẽ chết ngay cho các ngươi xem.

Thư sinh trung niên cười chua xót, đưa mắt nhìn thiếu phụ xinh đẹp, ngậm ngùi nói:

- Lan muội hãy đi đi! Vạn lý quan san cũng không cản được những linh hồn oan ức... Rồi đây hai ta sẽ gặp lại nhau trên đường xuống suối vàng. Huyết Bì, khá khen ột nơi mệnh danh vì chính nghĩa...

Cậu bé với đôi mắt to trắng đen rõ ràng hết nhìn mẹ lại nhìn cha, lần đầu tiên cậu mới trông thấy cảnh tượng này, nó không hiểu cha nó đã nói gì, nhưng cậu cuối cùng thì cậu nghe rất rõ ràng, giọng nói ngập đầy bi phần xót xa lẫn tuyệt vọng.

Những bóng người kia đã đến gần còn gần 50 trượng nữa, họ tượng trưng cho sự tàn độc và máu lạnh.

Thiếu phụ xinh đẹp đứng đờ đẫn, đôi môi tái nhợt khê mấp máy, với giọng run rẩy và yếu ớt gắng gượng nói:

- Lan nhi xin bái biệt công công, bà bà...

Vân Phong Kỳ và lão phụ nhân cùng ngoảnh mặt đi, trầm giọng nói:

- Tốt lắm, nhanh lên đi, đã cấp bách lắm rồi!

Giọng nói vẫn hết sức rần rỏi, song đến mấy tiếng sau cùng thì đã trở nên nghẹn ngào.

Thiếu phụ xinh đẹp không nén được niềm xúc động, nhào vào lòng thư sinh trung niên khóc oà lên nói:

- Vân ca... thiếp chẳng thể nào rời xa chàng được.

Thư sinh trung niên hôn lên từng giọt lệ trên má ái thiê, cử chỉ hết sức tự nhiên và náo nức, hai người như hoàn toàn quên mất thực tại.

Bỗng nghe đứa bé ngây thơ nói:

- Cha, mẹ khóc rồi kìa, sao cha không dỗ dành như mọi khi nữa, bộ cha không thương mẹ nữa sao?

Thư sinh trung niên giật mình, vội buông nhẹ ái thiê ra, khẽ nói:

- Lan muội, hãy dẫn Long nhi đi đi, cầu mong cõi đời mệnh mông sẽ có chỗ đứng cho con chúng ta, vậy là đủ mãn nguyện lắm rồi...

Thiếu phụ xinh đẹp cắn mạnh răng, như cố gom hết lòng can đảm, nắm lấy tay con thơ đi tới nghẹn ngào nói:

- Tiểu Long nhi, hãy chào gia gia, nãi nãi và phụ thân đi...

Tiểu Long nhi ngược gương mặt bầu bĩnh lên, trố to đôi mắt đen láy ngơ ngẩn nhìn người mẹ đang khóc rầm rức, tuy cảm thấy khác lạ, xong cõi lòng ngây thơ trong trắng của nó làm sao hiểu được đây là cuộc chia tay sinh ly tử biệt, bèn ngoan ngoãn gật đầu, thấp giọng nói:

- Mẹ đừng khóc nữa, Tiểu Long nhi nhất định vâng lời mà!

Đoạn ngoái lại ngơ ngẩn nói:

- Gia gia, nãi nãi, phụ thân, ca ca, Lôi thúc thúc, chúng ta đi đâu vậy..

Tiếng gọi của cháu thơ, của con dại, càng gợi lên nhiều nước mắt và máu. Tổ mẫu thân yêu ngoảnh mặt đi, cha già đoạn trường lệ tuôn xối xả, chỉ có tổ phụ lòng dạ rần rỏi là với giọng đau xót nói:

- Tiểu Long nhi hãy nhớ cho kỹ: bọn chúng, bọn người đã vây đánh chúng ta. Gia gia, gia gia nhận thấy dòng họ Vân ta không thể nào đoạn hậu được. Tiểu Long nhi, có thể cuộc sống cô đơn và những tháng ngày phiêu linh đang chờ đợi người, thôi hãy đi đi!

Tiểu Long ngơ ngác nhìn vào gương mặt ràn rụa nước mắt và đau khổ của mẫu thân, thắc mắc hỏi:

- Mẹ, gia gia nói gì vậy hở?

Thiếu phụ xinh đẹp khóc nức lên, nghẹn ngào nói:

- Tiểu Long nhi, nếu như...nếu như người được có ngày khôn lớn.. rồi người hiểu hết mọi sự...

Đoạn cúi xuống bỗng con thơ lên ôm vào lòng, ngoảnh lại quyến luyến nhìn lần cuối mọi người cùng đứa con trai đã chết dưới đất rồi thì tung mình phi thân lên núi.

Thần quyền tướng Lôi Bằng với đôi mắt đỏ như lửa nhìn chố vào mặt lão chủ nhân đã đi theo hàng mấy mươi năm, đôi môi kiên nghị bặm chặt thành hình vòng cung, như chợt nghĩ ra điều chi đó, lớn tiếng nói:

- Lão chủ nhân, Lôi Bằng xin tạm biệt. Nhà họ Vân quả cần phải giữ lại một người để đòi nợ, xin lão chủ nhân hãy chờ đợi Lôi Bằng dưới chốn suối vàng...

đoạn lập tức sải bước đi về phía thiếu chủ mẫu.

Trên mặt Hải Tuệ đại sư vút qua chút vẻ tức giận khổ tâm trông thấy, giọng rần rỏi nói:

- Vân thí chủ, dưới Chính Nghĩa Nhai có một Trích Huyết Cốc, có lẽ đó là mảnh đất duy nhất để cho người của Vân gia đứng chân, mặc dù trong bao năm qua, những người đã vào cốc vì Trích Huyết kiếm chẳng một ai sống còn, song lão nhận thấy ta cũng nên vào đó thử xem.

Trần Bát Phương Vân Phong Kỳ cùng mọi người mặt thoáng qua vô vàn cảm khái lẫn thê lương, vào Trích Huyết Cốc chưa biết sống chết ra sao, song vẫn còn hơn hoàn toàn vô vọng.

Trần Bát Phương Vân Phong Kỳ mặt lộ vẻ ái ngại, bùi ngùi nói:

- Đại sư, chủ nhân Huyết Bi sẽ không buông tha cho đại sư đâu!

Hải Tuệ đại sư cười thản nhiên:

- Có thể lắm! Hậu quả mà họ đáng nhận được là nơi lão nấp đây, xin nguyện cầu đức Phật từ bi. Vân thí chủ, mọi người hãy mau chuẩn bị, họ chỉ còn cách chừng ba mươi trượng nữa thôi.

Đoạn quay người phóng đến cạnh thiếu phụ xinh đẹp, nắm lấy tay trái của Tiểu Long nhi trầm giọng nói:

- Đi lên!

Tung mình phu nhân lên đỉnh núi. Ngọn núi này tuy cao hằng trăm trượng, nhưng mỗi cách năm trượng là có một bậc đá đặt chân tiếp sức, họ đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm một cái tung mình năm trượng dĩ nhiên không thành vấn đề.

Dưới chân núi đã vang lên tiếng binh khí chạm nhau chan chát và tiếng quát tháo inh ỏi, không cần nhìn cũng đủ biết những kẻ đuổi theo tới đã động thủ với người của Vân gia.

Tiếng binh khí hoà cùng tiếng quát tháo, tiếng gào rú rung chuyển cả núi rừng, Quách Phương Lan nếu không vì lòng thiết tha báo thù thì sớm đã rơi xuống giữa chừng rồi. Ngay khi chân nàng vừa đặt lên đỉnh núi bên tai bỗng nghe một tiếng rú thảm quện thuộc, lập tức mặt mày xám xịt, người bật ngã ra sau.

Thần quyền tướng Lôi Bằng vội đưa tay nắm giữ lại, trầm giọng nói:

- Thiếu chủ mẫu hãy kiên cường lên, phải biết bất kỳ sinh mạng của người nào của Vân gia đều vô cùng quý giá

Giọng nói ông ngập đầy căm hờn, Quách Phương Lan chậm chậm ngẩng lên, đôi mắt xinh đẹp của nàng ngây dại và trống rỗng, nghẹn ngào nói:

- Vâng. Lão Lôi Bằng!

Đứa bé kháu khỉnh Tiểu Long nhi bỗng như nhớ ra gì đó, đôi mắt to đen lẳng lẳng nhìn xuống mấy mươi gương mặt dưới chân nó đang ngược nhìn mà không dám lên. Nó nhớ lời của gia gia, hãy nhìn kỹ bọn họ.

Hải Tuệ đại sư quét mắt nhìn quanh đỉnh núi, bỗng giật mình, chậm chậm nhắm mắt lại thấp giọng nói:

- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai!

Đây là một ngọn núi đá bằng phẳng như gương, trông trơn không một ngọn cỏ, rộng chừng ba mươi trượng, dài hơn năm mươi trượng, tận cùng là một mỏm núi nỉ trắng đuột, dưới chân mỏm núi có một tấm bia bằng đá Đại Lý trắng dài chừng hai mươi trượng, rộng mười trượng, trên đầu bia đá có hai chữ Huyết Bi màu đỏ. Hai bên bia đá có khắc hai câu đối chữ to như nắm đấm là:

Công đoạn võ lâm oan uất sự

Diệt tuyệt thắng bằng nhiều loạn nhân.

Từ phải sang trái, từ trên xuống dưới khắc rất nhiều tên người, gần đây còn trông thấy vết máu trên chữ, lâu ngày thì chỉ còn lại vết lõm vào bởi gió mưa gội rửa.

Đó chính là Huyết Bi mà võ lâm trung nguyên đã trông chờ để giữ gìn sự bình yên hàng trăm năm qua, người đứng sau chủ trì Huyết Bi không ai được biết, chỉ biết có một Chính Nghĩa đoàn chịu sự chỉ huy của Huyết Bi. Sau khi trích huyết minh oan, trước khi vết máu phai đi, mọi phải trái đều được điều tra minh bạch, tuyệt đối không có sự oan ức, kẻ phạm tội đều bị mang đến trước Huyết Bi xử tử.

Hai bên Huyết Bi xương trắng chất chồng, trên đầu mỗi bộ xương đều có cắm một bia đá nhỏ hình chữ nhật khắc tên người chết, số lượng chẳng thể nào đếm xuể.

Quách Phương Lan và Thần quyền tướng Lôi Bằng ngơ ngẩn quét mắt nhìn quanh, niềm đau quá độ trong cõi lòng đã khiến hai người mất đi sự cảm nhận của tai mắt, họ ra chiều hết sức bình thần.

Tiểu Long nhí bống vùng khỏi tay Hải Tuệ đại sư chạy đến trước mặt Quách Phương Lan, giật nhẹ vạt áo mẫu thân nói:

- Mẹ, cha và mọi người sao chưa lên hử mẹ?

Dường như cậu bé có cảm giác gì về những bộ xương trước mắt.

Quách Phương Lan cười héo hắt, nụ cười chứa đựng biết bao đau xót lẫn chua cay, chẳng những cậu bé Tiểu Long nhí không nhận ra mà ngay Tuệ Hải đại sư già đạo kinh nghiệm đời cũng chớ hề hay biết, đôi môi nàng tái nhợt xót xa nói:

- Tiểu Long nhí, phụ thân và mọi người đã đến... đến một nơi xa...xa lắm...

Nói đến đó nước mắt nàng tuôn rơi xối xả, không thể nào kiềm chế được.

Hải Tuệ đại sư buông tiếng thở dài nặng nề nói:

- Thí chủ có muốn đến xem Trích Huyết cốc chẳng?

Quách Phương Lan cười nảo ruột, dắt Tiểu Long nhí đi tới, Thần quyền tướng Lôi Bằng liền theo sau, Hải Tuệ đại sư đi trước dẫn đường.

Vượt qua bãi xương trắng, còn cách Trích Huyết cốc không đầy bảy trượng nữa.

Hải Tuệ đại sư bỗng ngừng bước, trầm giọng nói:

- Thí chủ hẳn đã chờ ở đây lâu lắm rồi phải không?

Liền tức tiếng cười hăng hắt vang lên, từ dưới núi phóng lên ba bóng người thân pháp nhanh khôn tả, nhất là người đi giữa thân pháp nhanh đến mức không thể nào trông thấy rõ.

Thoáng chốc ba bóng người đó đã dừng lại trước mặt Hải Tuệ đại sư cách ngoài bốn thước, người đi giữa lạnh lùng nói:

- Đã lên Chính Nghĩa Nhai hẳn là có oan khúc trọng đại, ba vị không trích huyết ghi tên lên bia mà lại tiếng thẳng vào Trích huyết cốc, phải chăng có sự hoài nghi về Huyết Bi?

Hải Tuệ đại sư quét mắt nhìn, những thấy ba người đều khăn đen bịt mặt, không sao nhận diện. Bỗng ánh mắt Hải Tuệ đại sư thoáng rực lên, chăm chăm nhìn vào một chiếc khuy áo người đứng giữa, trầm giọng nói:

- Biến cố xảy ra dưới Chính Nghĩa Nhai, Huyết Bi thống lĩnh từng tác đất khắp võ lâm lẽ nào lại không biết, vậy mà lại làm ngơ không màng đến, có lưu danh thì cũng vô ích.

Người bịt mặt đứng giữa quắc mắt đánh giọng:

- Hải Tuệ, lão dám phê bình Huyết Bi ư?

Quách Phương Lan với giọng đau xót trả lời:

- Huyết Bi chủ trì chính nghĩa võ lâm khắp thiên hạ đều biết, vậy mà lại làm ngơ trước cuộc chiến đẫm máu, trơ mắt nhìn Vân gia bị tận diệt, chẳng hay Huyết Bi chủ trì chính nghĩa ở đâu?

Hai người áo đen bịt mặt tức giận, đồng thanh quát:

- Tiện phụ, trên Chính Nghĩa Nhai đâu thể để người buông lời xúc phạm vậy được, hãy nằm xuống cho ta.

Dứt lời liền tung mình lao tới, vung chỉ điểm vào yếu huyệt nơi cổ Quách Phương Lan, như quyết lòng hạ sát nàng ngay tức khắc.

Họ ra tay quá đột ngột, ba người đều không thể nào ngờ tới, Quách Phương Lan kinh hoảng vội lướt lùi ra sau, nhưng thấy bóng người thấp thoáng, Tiểu Long nhí đã lọt vào tay người áo đen đứng giữa.

Thân pháp người áo đen ấy quả nhanh đến kinh người, ngay trình độ võ công như Hải Tuệ đại sư mà cũng không trông rõ được y đã sử dụng thân pháp gì.

Hai người áo đen kia tuy ra tay hung hiểm, song không phải thật sự muốn lấy mạng Quách Phương Lan, vừa thấy đồng bọn đắc thủ liền thu thế nhảy lùi về cạnh người áo đen đứng giữa.

Hải Tuệ đại sư trên mặt bỗng hiện lên vài đường nhăn kỳ lạ, song chỉ trong một khoảng khắc, ông dường như đã quyết định một đại sự.

Nhà tan, cửa nát, người thân thương vong, giờ lại gặp đột biến này Quách Phương Lan và Thần quyền tướng Lô Bằng đều sững người, hai người đều cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Hải Tuệ đại sư ánh mắt ngấp vẻ sắc lạnh rợn người nhìn chót vào người áo đen đứng giữa, danh giọng nói:

- Mai thí chủ hiệu xưng là Di Thế Tẩu lẽ ra phải quên hết mọi sự trên hồng trần, với thân phận và danh vọng của thí chủ mà lại hạ thủ với một phụ nữ nhà tan chồng chết, đành lòng được sao?

Người áo đen đứng giữa không ngờ Hải Tuệ đại sư lại nhận ra mình, nghe nói không khỏi giật mình, bất giác đưa tay sờ vào chiếc khuy áo thứ nhất trước ngực, thế là y đã hiểu, bởi đó là chiếc khuy áo bằng trân châu ngũ sắc đã đại biểu cho thân phận của y hồi bốn mươi năm trước, bèn cười u ám nói:

- Hải Tuệ, nhãn lực của ngươi khá lắm! Hừ, ngươi đã nhận ra lão phu, lẽ ra không nên xen vào việc này, Viêm Dương Thất Huyền Đồ võ lâm chí bảo, kể chi lão phu chỉ là người phạm, e dù là Đại La Kim Tiên cũng phải động lòng.

Hải Tuệ đại sư nghiêm giọng:

- Mai thí chủ ẩn cư đã lâu, có từng nghĩ đến sự tuần hoàn về nhân quả chăng?

Người áo đen đưa mắt nhìn Tiểu Long nhi trong tay ra chiều kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- Lão phu điều chi cũng đã nghĩ đến, chỉ có điều ấy là chẳng nghĩ bao giờ.

Hải Tuệ đại sư thăm dò:

- Mai thí chủ, Huyết Bi ở gần ngay đây, thí chủ công lực tuy cao, nhưng e rằng chưa phải là đối thủ của chủ nhân Huyết Bi, đúng chăng?

Người áo đen cười lạnh tanh:

- Hải Tuệ, về điểm ấy lão phu cũng khá bội phục sự suy đoán của ngươi ở dưới Chính Nghĩa Nhai.

Hải Tuệ đại sư giật nảy mình, chỉ nội câu ấy cũng đủ biết ba người đã theo dõi họ khá lâu, vậy thì mục đích của chúng bắt giữ Tiểu Long nhi chính là đã biết trong mình cậu bé có Viêm Dương Thất Huyền Đồ.

Hải Tuệ đại sư trầm giọng thở dài nói:

- Ôi! thật không ngờ vì một bức Viêm Dương Thất Huyền Đồ mà đã khiến cho chính nghĩa bị biến mất vì khiếp sợ, đến nỗi phải liên kết với đồng đạo thiên hạ tận diệt một gia đình tốt đẹp trong chốn võ lâm.

Người áo đen bực tức danh giọng:

- Hải Tuệ, ngươi biết võ công của lão phu cao hơn ngươi, khôn hồn thì hãy rời khỏi đây ngay thì hơn.

Hải Tuệ đại sư cười thản nhiên:

- Mai thí chủ, thuốc chữa bệnh không chết, Phật độ người hữu duyên. Lão nạp chứng kiến các vị gieo nhân nhưng chưa thấy các vị gặt quả, do đó lão nạp chưa thể rời khỏi đây được.

Người áo đen ngửa mặt cười vang vẻ khinh miệt nói:

- Hải Tuệ, ngươi tự tin có khả năng ban bố thành quả đáng để nhận lãnh cho lão phu ư?

Hải Tuệ đại sư đưa tay chỉ Tiểu Long nhi, thản nhiên cười nói:

- Mai thí chủ, người gặt quả là cậu bé đó, lão nạp chẳng qua chỉ muốn độ y qua khỏi hoạn nạn này mà thôi. Lão nạp tin rằng Phật Môn Tam Thức có thể hoàn thành được tâm nguyện ấy.

Người áo đen bắt giác ngoảnh lại nhìn xuống Trích huyết cốc, đôi mắt âm trầm của y bỗng ngập đầy sát cơ, y nhận thấy nên sớm kết liễu mầm hoạ này đi thì hơn.

Bỗng, một tiếng quát như sấm rền vang lên:

- Lão tặc lòng lang dạ sói, hãy nạp mạng đây!

Vừa dứt tiếng Thần quyền tướng Lô Bằng đã lao tới, vung chưởng như vũ bão tấn công người áo đen đứng giữa.

Hai người áo đen hai bên liền tức quát lớn, bốn chưởng cùng lúc vung ra, xuất chiêu nhanh khôn tả, như còn trước Thần quyền tướng Lô Bằng và vô cùng hung mãnh.

Thế nhưng có kẻ còn nhanh hơn ba người nữa, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang rền, tiếp theo là một tiếng hự đau đớn, Thần quyền tướng Lô Bằng mũi miệng máu phun xối xả, ngã lăn ra đất.

Thần quyền tướng Lô Bằng cố ngước đôi mắt mờ dần lên nhìn Quách Phương Lan đang đứng sững sờ, uất hận nói:

- Thiếu.. chủ mẫu..., lão ... lão Lô Bằng...không...không còn...phân ưu...với...thiếu chủ mẫu được nữa...

Đôi mắt đỏ quạch của ông nhoà lệ, nhưng chưa kịp tuôn ra thì đã trút hơi thở cuối cùng.

Nước mắt không rửa sạch được những tia căm hận trong mắt ông, hàm răng trên cắn chặt vào môi dưới, mười ngón tay cắm sâu vào đá, ánh mắt mờ dần nhưng trông ghê rợn, biết đó chỉ là biểu hiện cho lòng căm thù vô biên, mặc dù ông không phải là người của Vân gia.

Mắt thấy người nhà họ Vân lần lượt ngã gục, tâm linh yếu đuối của Quách Phương Lan không còn chịu đựng nổi nữa, đôi mắt đẹp của nàng đã bị lửa thù thiêu đỏ, giờ đây đã đen lúc phải thí mạng rồi.

Hải Tuệ đại sư mặt thoáng co giật, chậm chậm dồn hết công lực toàn thân vào hai tay trầm giọng nói:

- Mai thí chủ công lực đã tinh tiến hơn xưa nhiều và lòng dạ cũng càng thêm độc ác

Người áo đen liệu trước diễn biến sắp đến, cười khẩy nói:

- Đại sư quá khen...

Bỗng nghe một tiếng quát lạnh lạnh:

- Phổ độ chúng sinh!

Quách Phương Lan với Tuệ Hải đại sư cơ hồ như cùng một lúc lao bổ vào ba người áo đen.

Quách Phương Lan như thể điên cuồng, chớp nhoáng đã liên tiếp công ra bảy chưởng, chiêu nào cũng đều là sát thủ, chớ hề lo phòng thủ của bản thân.

Hải Tuệ đại sư thì chưởng pháp biến hoá khôn lường mắt vẫn luôn chú ý đến Tiểu Long nhi đang bị khống chế.

Có lẽ Đạt ma tam chiêu, Phật môn tam thức đã khiến cho nhân vật võ lâm hết sức e sợ, lại thêm Hải Tuệ đại sư ra tay đột ngột, khiến đối phương không có thời gian suy nghĩ, hai người áo đen hai bên nóng nảy nhảy về hai phía, người áo đen đứng giữa hoảng kinh, vội vung song chưởng cùng một lúc.

Hải Tuệ đại sư chợt động tâm, thâm niệm một tiếng Phật hiệu, song chưởng chợt biến, đánh vào Tiểu Long nhi, để lộ cả toàn thân, chỉ nghe ông trầm giọng quát:

- Tiểu thí chủ, hãy chạy thoát thân mau!

“Ầm” một tiếng vang dội, Tiểu Long nhi bị đánh văng bay bổng lên cao hơn trượng, rơi thẳng xuống Trích huyết cốc, ngay trong khoảng khắc ấy, Tiểu Long nhi thấy mẫu thân bị đánh văng ra xa ngoài năm trượng và cũng thấy Hải Tuệ đại sư bị người áo đen đánh ngã lăn ra đất. Trong lúc mơ màng cậu bé chỉ nghe thấy tiếng rú thảm thiết khắc cốt ghi tâm, rồi thì đã bị sương mù nuốt chửng.

Bên trên, Quách Phương Lan gắng gượng ngoảnh lại, thất khiếu máu tuôn xuôi xả, trong cơn mơ màng, phát hiện ái tử đã biến mất, nàng nhếch môi cười hài lòng lẫn chua xót, gấn gượng nói:

- Đại sư... cả gia đình ... nhà họ Vân... dưới chín... tuổi đều vô vàn ...cảm kích... ân của đại sư...

Rồi thì ngã úp mặt xuống đất. Nàng tuổi trẻ như vậy mà đã từ già cõi đời, chỉ để lại vô vàn thù oán.

Hải Tuệ đại sư gắng gượng dậy ngồi xếp bằng, ông đã không còn đủ sức để phủ bụi trên áo, ánh mắt dò dẫm quét nhìn hai thi thể chết không nhắm mắt, đoạn nở nụ cười kỳ dị nói:

- Mai thí chủ, giang hồ đồn đại Trích Huyết kiếm ở trong Trích Huyết cốc dưới Trích Huyết nhai, nhưng không một ai đặt chân vào rồi trở ra được, do đó lão nạp đã đưa Vân tiểu thí chủ xuống dưới đó, trên mình y có Viêm Dương Thất Huyền Đồ. Mai thí chủ, chính mắt các vị đã trông thấy tổ phụ của y đã để vào, lão nạp tin rằng một ngày nào đó y sẽ trùng hiện trên chốn vô lâm. Bởi Huyết Bi đã thay đổi, y cần phải cứu giúp sinh linh.

Mặc cho nội phủ đã lệch vị, khoe miệng rỉ máu, song trên gương mặt trắng bệch không hề có chút sợ hãi của người sắp đi vào cõi chết.

Ba người áo đen thấy đều sững sờ, họ không ngờ rằng Hải Tuệ đại sư chớ hề biết về Đạp ma tam chiêu và cũng chẳng bao giờ ngờ tới lão hòa thượng lại xả thân cứu người.

Người áo đen buông giọng sắc lạnh:

- Tên tặc trọc Hải Tuệ, ngươi không còn trông thấy ngày đó nữa đâu.

Hải Tuệ đại sư chậm chậm quét mắt nhìn ba người, đoạn nhắm mắt lại bình thản nói:

- Đức Phật phải trông thấy thôi!

Đoạn trút hơi thở cuối cùng, trên môi vẫn còn treo một nụ cười hết sức bình thản, không hề có chút oán hờn.

Ba người áo đen cùng đưa mắt nhìn nhau, vẻ đặc ý trước đây đã hoàn toàn biến mất, người nào cũng cảm thấy lòng trĩu nặng như tảng đá ngàn cân đè lên, mặc dù họ biết rõ rơi xuống Trích huyết cốc rất ít có hy vọng sống, song lại không đủ can đảm để ngoảnh lại nhìn đã phi thân bỏ đi.

Trên đỉnh núi để lại ba tử thi, hiện tại cái chết của họ tuy chẳng chút giá trị, nhưng trong tương lai ai biết rồi sẽ ra sao?

2. Chương 2: Viêm Dương Thất Huyền Hiện Thái Sơn

Thời gian trôi qua thấm thoát, sông núi vẫn như xưa, nhưng nào ai biết nó đã bao lần thay đổi thời trang xanh vàng

Ngọn Thái Sơn vẫn im lìm đứng sừng sững, Huyết Bi vẫn có người trích huyết lưu danh, từ máu thịt biến thành xương khô. Trên Chính Nghĩa Nhai không ngừng gia tăng vong hồn, có điều là chẳng ai biết họ có đáng tội hay không. Thế nhưng, người trên chốn giang hồ đều tin là những bộ xương khô trên Chính Nghĩa Nhai tất thấy đều đáng tội chết.

Vào cuối tháng ba, mặt đất vừa thay vào một chiếc áo mới màu lục. Lúc này chính là dịp mọi người du sơn ngoạn thủy, song thật khác thường, nơi đây lại hết sức vắng vẻ, đó chẳng phải bởi cảnh sắc không đẹp, mà là vì núi non hiểm trở, du khách chẳng thể nào vượt qua Quang Nhật Phong mà đến nơi này, đó chính là nguyên nhân chủ yếu thiết lập Chính Nghĩa Nhai.

Thốt nhiên, một chuỗi cười dài đầy đặc ý, tà ác và tàn bạo vang lên từ sau một tảng đá quái dị, rồi thì một bóng người như thể u linh phóng lên tảng đá, nhưng thấy đó là một hán tử tuổi trạc ba mươi, mặt mày hung tợn, ánh mắt đầy vẻ tà ác chòng chọc nhìn về phía một đồng loạn thạch cách ngoài mười trượng, với giọng âm trầm nói:

- Sở cô nương, thôi đừng trốn nữa. Hắc hắc, nơi đây chỉ có mỗi mình Thần Sơn Điều Vu Hoá Vân này, hắc hắc, thị hầu đại gia một người còn hơn chờ bọn chúng kéo đến đây hết. Hắc hắc, nàng không ra đây chả lẽ còn phải chờ Vu đại gia động thủ nữa hay sao? Vu đại gia nóng tính, trong đồng đá ấy không có gì để lột, mùi vị chẳng dễ chịu đâu.

Trong đồng loạn thạch không có tiếng trả lời.

Thần Sơn Điều Vu Hoá Vân đảo quanh đôi mắt tà ác, lại buông tiếng cười hăng hắc theo thói quen, tung mình phóng xuống tảng đá, đi về phía đồng loạn thạch.

Người trong đồng loạn thạch như không dần nén được, những thấy phóng ra một thiếu nữ áo xanh tóc tai rũ rượi, phi thân phóng về phía Chính Nghĩa Nhai, nàng vận dụng hết sức bình sanh, song một cái tung mình cũng chỉ vượt xa chừng hai trượng.

Trần Sơn Điều cười khoái chí, không đuổi theo ngay, đôi mắt thâm tà trông theo bóng sau lưng thiếu nữ áo xanh, lớn tiếng nói:

- Cưng ơi, chân sen nàng đi đứng bất tiện, từ Quan Nhật Phong chạy miết đến đây cũng đã mệt lắm rồi. Hắc hắc, hãy dành chút sức lực để còn hầu tiếp đại gia nữa chứ!

Thiếu nữ áo xanh tăng lờ, vẫn cố hết sức bỏ chạy, bỗng một bóng đen phóng lướt qua đầu thiếu nữ áo xanh, đáp xuống trước mặt nàng cách Chính Nghĩa Nhai chừng hơn mười trượng.

Những thấy đó là một hán tử mặt xanh răng hô, gã cười thâm ác nói:

- Cưng ơi, hãy mau lo việc nghiêm chỉnh với chúng đại gia thì hơn, đừng làm mất thì giờ nữa!

Thiếu nữ áo xanh kinh hãi, vội quay sang hướng chính đông, nhưng chưa kịp cất bước, bỗng nghe một giọng ồ ồ cười nói:

- Hô hô, thôi đừng chạy lòng vòng nữa, nơi đây bằng phẳng còn chỗ nào hơn được nữa đâu.

Không cần nghĩ cũng biết một người trong số nhất định đang ở hướng chính tây, song thiếu nữ áo xanh vẫn theo bản năng quay người lại, lập tức trông thấy một gương mặt xám ngắt như xác chết, đôi mắt trắng nhiều hơn đen cũng rực về thâm ác như ba người kia.

Lập tức, thiếu nữ áo xanh tay chân lạnh ngắt, sững người đứng yên tại chỗ.

Thế là bốn gã hán tử lại càng nhìn thấy rõ ràng hơn, vóc dáng yểu điệu kia, làn tóc óng mượt kia, chiếc eo thon thả kia... cơ hồ chẳng chỗ nào là không hấp dẫn mê hồn.

Gã có bộ mặt xác chết hai mắt trợn trừng, nuốt nước miếng ừng ực, ra chiều thèm thuồng đến cực độ.

Thiếu nữ áo xanh thật cũng quá xinh đẹp, tuy lúc này mặt mày trắng nhợt, song làn da non mượt, đôi mày đen cong cong, đôi mắt to sáng mơ màng, hai làn mi dài cong vút, chiếc mũi thon nhỏ vẻ tinh nghịch, chiếc miệng nhỏ nhắn hồng hào, cơ hồ mọi điểm trên mặt nàng đều đặn đến nỗi không bút mực nào tả xiết.

Bốn chiếc miệng thèm thuồng cùng há hốc, tám con mắt thâm tà nhìn chòng chọc vào người thiếu nữ áo xanh, có lẽ chúng đuổi theo nàng từ Quan Nhật Phong đến đây, chưa người nào được trông thấy rõ toàn thân nàng.

Lúc này cho dù ngọn Thái sơn có đổ sụp thì mặt họ cũng không đổi sắc, chẳng phải họ gan dạ đến vậy, mà là họ không màng đến nữa.

Thốt nhiên một tiếng chuông lãnh lót vang lên, tuy đột ngột và rất gần, song chẳng một ai đếm xỉa đến, gã mặt như xác chết nuốt nước miếng đánh ực, hồi hã nói:

- Này, các người nghe đây, hôm nay cho dù phải chết thì Điều Khách Tinh này cũng phải hưởng trước món này, rồi kể từ đây ngoài lão này ra, tất cả những con bé khác như thế nào cũng được.

Dứt lời chẳng cần biết ý kiến của ba người kia. Lập tức cất đôi chân sung sướng đến run run đi đến gần thiếu nữ áo xanh.

Qua ánh mắt gần như cuồng si và giọng nói đánh thếp của Điều Khách Tinh, ba người kia cũng có phần e sợ, may mà chúng chưa trông thấy mặt thiếu nữ áo xanh, nên lòng tuy bất mãn song cũng còn có thể nhẫn nhịn.

Thiếu nữ áo xanh hoảng kinh lùi ra sau hai bước, đảo mắt nhìn quanh chợt nảy ý nói:

- Đứng... đứng lại, các người biết ta hẹn ai lên Quan Nhật Phong chẳng?

Điều Khách Tinh trợn đôi mắt lộ, toét miệng cười nói:

- Có phải nàng đã trông thấy cái này nên mới tưởng là Vân lão nhi đã ước hẹn nàng đến đây chứ gì?

Đoạn từ trong lòng lấy ra một tấm bạch ngọc bài có khắc ba chữ Trấn Bát Phương ném xuống trước mặt thiếu nữ áo xanh.

Vừa trông thấy tấm ngọc bài, thiếu nữ áo xanh liền tái mặt, hiểu ngay đây là việc gì, song vẫn buột miệng nói:

- Sao...? Các người đã giả tạo tín phù của Vân gia gia để phỉnh gạt cha ta ư?

Bốn người cùng cười vang đầy đắc ý lẫn hiểm độc, như muốn nói giờ nàng hiểu ra thì đã quá muộn màng.

Thiếu nữ áo xanh tuyệt vọng nhìn Điều Khách Tinh đã đến gần chừng năm trượng, gằn giọng nói:

- Đây là Chính Nghĩa Nhai, các người dám cả gan lộng hành, ta đã phái người báo với cha ta rồi, họ... sẽ đến đây ngay...

Bóng người lao tới nhanh như chớp, võ công người này quả là cao siêu, thiếu nữ áo xanh bật lên tiếng kêu kinh hãi, chưa kịp né tránh thì cổ tay đã bị Điều Khách Tinh nắm giữ.

Chỉ nghe gã cười to đầy thâm tà nói:

- Cưng ơi, Chính Nghĩa Nhai không bao giờ can thiệp vào chuyện vặt vãnh của Nam Thiên Môn bọn ta đâu. Người của Vạn Liễu Bảo mà đến đây thì càng tốt, nhân tiện khiêng nàng về để dưỡng sức, khi nào chúng đại gia đổi hững lại sẽ tìm đến nàng... Ủa, sao lại xỉu mất rồi? Mẹ kiếp, rõ là mất hững?

Thì ra thiếu nữ áo xanh bởi quá khiếp hãi nên đã ngất xỉu

Thần Sơn Điều vội giục:

- Lão Tứ, thôi thì mặc kệ, hãy động thủ đi, còn đến những ba ả đang chờ kia nữa.

Điều khách Tinh nhướng cao đôi mày chữ bát, đặt thiếu nữ áo xanh nằm ngửa trên đất một cách thô bạo, đoạn nói:

- Lão đại, mẹ kiếp đâu phải là người không biết, mấy cái chuyện này gấp gấp thì đâu có hứng thú, ráng chờ một chút đi!

Đoạn chậm chậm ngồi xổm xuống, hai mắt gã đỏ ngầu.

Thần Sơn Điều là lão đại mà không được ưu tiên hưởng trước, trong bụng đã bực tức, nghe nói liền như lửa đổ thêm dầu, toan làm ra vẻ đại ca...

Ngay khi ấy, sau lưng ba người bỗng vang lên ba tiếng chuông lạnh lót, lần này thì đã nghe thấy rõ ràng, ba người lập tức quay phắt về phía phát ra tiếng chuông.

Nhưng thấy một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, uy nghi đứng cách Thần Sơn Điều chừng mười trượng, cao những tám thước, lông bờm dài hơn thước phủ xoà lên cổ, đuôi dài chân nhỏ, tai nhọn mắt sáng, người bảo ngựa cao tám thước tức là rồng, con ngựa này quả xứng đáng là một long cầu.

Trên dây cương có buộc chín chiếc chuông bạc rất tinh xảo.

Yên da trắng, bàn đạp bạc, tất cả mọi thứ trên long cầu thấy đều một màu trắng, kể cả người cưỡi trên ngựa cũng không ngoại lệ.

Toàn thân bạch y phối hợp với gương mặt hồng hào anh tuấn trông hết sức hài hoà, mặc dù đôi mắt sắc lạnh, khoé môi treo một nụ cười tàn bạo, có phần không tương xứng với gương mặt anh tuấn ấy

Đó là một gương mặt đẹp phi thường, đôi mày cao xếch, mắt sáng như sao lạnh, mũi cao và thẳng thớm, đôi môi hồng như được thoa son.

Bạch mã ngẩng cao đầu nhìn về cõi xa, như chớ hề bận tâm đến những gì trước mặt. Người ngồi trên ngựa lặng yên cười lạnh lùng, song ánh mắt sắc lạnh không rời khỏi khiến ba người rùng mình

Thần Sơn Điều buông tiếng ho mạnh, đoạn phun ra một bãi đàm nồng đặc, hùng hổ lớn tiếng quát:

- Gã một sách kia, mẹ kiếp người, nhắm mắt nhắm mũi lủi đến đây, chắc là không tìm được chỗ chết phải không?

Điều Khách Tinh nghe nói giật nảy mình, cánh tay phải đưa tới trước mặt thiếu nữ áo xanh toan cởi áo, lập tức rút trở về, quay phắt lại nhìn, bất giác ngớ người.

Người ngồi trên ngựa khoé môi vẫn treo nụ cười lạnh lùng và tàn bạo, phát ra một tiếng hừ ghê rợn như rít qua kẽ răng, đôi môi động đậy nói:

- Kẻ này đến để cầu hôn!

Đoạn khê vỗ lên cổ ngựa dịu dàng nói:

- Hồng Ảnh, tiến tới vài bước nữa đi!

Bạch mã như muốn thị uy, giảm mạnh vó sắt lên mặt đất, phát ra những tiếng vang lạnh lót

Điều Khách Tinh tức giận quát:

- Mẹ kiếp, các người đứng đó làm gì thế hả? Mau thu dọn tên tiểu tử này đi.

Ba người cùng đưa mắt nhìn nhau, mọi khi với chiêu bài của Nam Thiên Môn tung hoành khắp nơi, để giết người như rạ, hôm nay chẳng hiểu sao cứ cảm thấy bối rối lạ.

Thần Sơn Điều theo thói quen cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, hãy báo ra danh tánh để chúng đại gia đưa người lên đường cho sớm, hắc hắc!

Vó sắt vẫn nện trên mặt đất phát ra những tiếng lạnh lót, thiếu niên áo trắng ngồi trên ngựa chậm chậm đưa tay lên cao, bỗng trên cổ tay chàng có thêm một chiếc vòng đỏ như máu

Thiếu niên áo trắng nói ngắn gọn:

- Nhận ra vật này rồi thì hỏi đến danh tánh!

Bốn người cùng chú mắt vào chiếc vòng đeo tay, nhưng thấy nó trong sáng như ngọc, đỏ tươi như máu, mặt ngoài nhô ra năm nhánh như chuôi kiếm thu nhỏ dài chừng nửa tấc, ngoài ra chẳng có gì khác biệt cả.

Người áo đen đứng bên phải Thần Sơn Điều, bỗng nhỏ nhỏ toẹt một bãi nước miếng, lao bỏ vào thiếu niên áo trắng, lạnh lùng quát:

- Mẹ kiếp, chúng đại gia đâu phải kẻ buôn bán đồ cổ, làm sao biết được những cái thứ phé vật ấy, xuống đây ngay!

Dứt lời thì người lao tới, nhanh như chớp vung trao chụp vào yết hầu thiếu niên áo trắng, thân thủ quả thuộc hạng đệ nhất cao thủ võ lâm.

Bạch mã tựa hồ chẳng thông linh và không biết sống chết, vẫn chậm rãi nện vó xuống đất, ung dung tiến bước

Cánh tay phải đang giơ cao của thiếu niên áo trắng chậm rãi dịch về phía người áo đen đang lao tới, những nghe: bụp một tiếng, rồi thì một tiếng rú thảm thiết vang lớn, bạch mã bỗng giơ cao hai vó trước.

Liền sau đó là một tiếng bịch, rồi tất cả trở lại yên lặng

Bạch mã vẫn chậm rãi nện vó, song dưới đất đã có thêm một tử thi bị vó ngựa dẫm nát sọ, và nơi yết hầu có một lỗ thủng cỡ ngón bút, máu tuôn xối xả

Tử thi đó không phải là thiếu niên áo trắng, mà là người áo đen lao tới.

Thiếu niên áo trắng đã thu tay phải về song trên mắt vẫn treo một nụ cười lạnh bạo trông đến rợn người.

Điều Khách Tinh vẫn chưa nguôi lòng dục, còn hai người kia thì kinh hoảng đến hai mắt trợn ngược

Bỗng, Thần Sơn Điều kinh hãi nói:

- Ánh Huyết Hoàn, người... người từ trong Trích Huyết cốc ra, trên lưng là Trích Huyết Kiếm phải không?

Không sai, trên lưng thiếu niên áo trắng có một thanh kiếm, đôi ngù màu trắng nơi chuôi kiếm tung bay theo gió.

Điều Khách Tinh vừa cất bước tiến tới nghe nói liền rút chân về, sáu tiếng Ánh Huyết Hoàn và Trích Huyết Kiếm đã khiến gã bàng hoàng khiếp hãi

Thiếu niên áo trắng cười u ám, đôi mày kiếm bỗng nhướng lên, đánh giọng nói:

- Thần Sơn Điều, những gì ngươi muốn biết rồi đây Diêm Vương sẽ nói, hãy giết hai người kia đi, rồi sau đó ngươi tự sát trước bạch mã của ta.

Đoạn khê vỗ lên cổ ngựa, bạch mã lập tức chững bước, giờ khoảng cách chỉ còn chừng bảy thước nữa thôi

Thần Sơn Điều mặt mày tái ngắt, trán đầm mồ hôi, bao oai trước đây hoàn toàn tan biến, ôm quyền trầm giọng nói:

- Bằng hữu, người của Nam Thiên Môn chưa từng đắc tội với bằng hữu chứ?

Sau cùng thì gã cũng lòi Nam Thiên Môn ra làm bình phong. Thiếu niên áo trắng khê nhướng mày, buông giọng gọn lỏn:

- Thần Sơn Điều động thủ đi!

Như biết ba tiếng Nam Thiên Môn không đe dọa được đối phương, song lại không can đảm xuôi tay chịu chết, Thần Sơn Điều ngoảnh lại nhìn Điều Khách Tinh, lạnh lùng nói:

- Lão Tứ, lại đây!

Điều Khách Tinh nhìn thiếu nữ áo xanh nằm dưới đất, đoạn cất bước đi về phía hai người

Thiếu niên áo trắng nhếch môi cười lạnh bạo, song không có vẻ gì muốn động thủ

Ngay khi ấy đột nhiên từ trên Chính Nghĩa Nhai vang lên hai tiếng quát to:

- Người nào dám cả gan cưỡng hiếp phụ nữ tại đây?

Tiếng quát vừa dứt đã thấy từ trên núi lao vút xuống hai người khăn đen bịt mặt

Thiếu niên áo trắng chẳng chút vẻ kinh ngạc, môi vẫn treo nụ cười lạnh bạo, chỉ có điều khác là ánh mắt bùng dậy sát cơ lạnh người

Ba gã nam Thiên Môn quay phắt lại, ngay lúc hai người bịt mặt vừa đáp xuống đất

Vẻ căng thẳng trên mặt Thần Sơn Điều liền thư giãn, gã vội ôm quyền thi lễ nói:

- Chúng tôi là người của Nam Thiên Môn, nhị vị...

Hai người bịt mặt chân vừa chạm đất, lập tức cùng lao bỏ tới quát:

- Cưỡng hiếp phụ nữ, tội đáng muôn thác, dưới Chính nghĩa Nhai đâu thể để cho các người lộng hành.

Thân pháp họ nhanh khôn tả, chớp nhoáng bóng chưởng quái dị và hung mãnh đã từ trên phủ chụp xuống, cuồng phong ào ạt, tiếng động như sấm rền, quả là khủng khiếp

Ba người như không ngờ tới đối phương lại nhắm vào họ, quá đột ngột làm sao ứng biến cho kịp, huống hồ võ công của hai người lại cao hơn họ nhiều

Ba tiếng rú thảm khốc vang lên cơ hồ như trong cùng một lúc, ba bóng người như điều đứt dây văng bắn ra xa bảy thước, rơi xuống đất, thất khiếu rỉ máu chết ngay tức khắc

Bóng chưởng vụt tắt, hai người áo đen bịt mặt sóng vai đứng trước bạch mã cách chừng năm thước, bốn luồng ánh mắt sắc lạnh nhìn chót vào mặt thiếu niên áo trắng, lập tức hai người cùng giật mình

Mặt chàng vẫn hết sức bình thản, song ánh mắt ngập đầy sát cơ khiếp người.

Người áo đen bên phải háng giọng, đoạn trầm giọng nói:

- Vô lâm trung nguyên nghiêm cấp tự xưng đột bằng võ lực. Vậy mà ngươi lại cả gan dám giết người tại dưới Chính Nghĩa Nhai, lẽ ra phải y luật nghiêm trị, song nghĩ ngươi có lòng hiệp nghĩa cứu người nên không bắt tội, hay mau đưa thiếu nữ kia về đi. Đoạn cùng nhau quay người toan bỏ đi.

Thiếu niên áo trắng bỗng nói rít qua kẽ răng:

- Nhị vị bằng hữu lại bỏ đi thế này sao?

Hai người bất giác rung mình quay phắt lại, người áo đen bên trái lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết luật lệ vô lâm chăng?

Thiếu niên áo trắng cười khẩy:

- Nhị vị biết, nhưng rất tiếc là nhị vị đã sắp lên đường rồi!

Hai người áo đen sững sốt, như hơi nghi ngờ thánh giác của mình, người bên phải nói:

- Ngươi nói gì hử?

Ngay khi ấy, thiếu nữ áo xanh bỗng phát ra một tiếng thở dài đau tủi, hiển nhiên trong tiềm thức nàng ngờ mình đã gặp bất hạnh rồi

Tiếng thở dài tuy rất khẽ, song thiếu niên áo trắng đã nghe thấy hết sức rõ ràng, lòng chàng bất giác rung động, sát cơ trên mặt càng gia tăng. Chàng không muốn cho thiếu nữ áo xanh trông thấy võ công của mình, bởi chàng định thăm dò Vân gia gia mà nàng đã đề cập đến xem đó là ai.

Thiếu niên áo trắng ánh mắt sắc lạnh quét qua mặt hai người áo đen, bỗng buông tiếng quát lạnh lạnh, người từ trên ngựa vọt thẳng lên không, với giọng lạnh tanh nói:

- Nhị vị hà tất vờ vĩnh nữa?

Hai người áo đen sớm đã vận công, tuy họ ở trên núi chưa trông thấy rõ người của Nam Thiên Môn đã chết như thế nào, song qua thời gian ngắn ngủi mà xét đoán, họ biết võ công của chàng thiếu niên này quyết không kém hơn mình.

Hai người cùng ngược mắt lên, những thấy thiếu niên áo trắng, vọt lên cao nhưng bảy tám trượng, lượn quanh một vòng lớn trên không, chưa kịp xuất chiêu, chợt nghe đối phương quát vang, bóng đỏ lấp lóe, hiện ra một vòng tròn to lớn đường kính cả trượng, chu vi là bóng chưởng đỏ lờm.

Vòng tròn thu nhỏ dần, và trong chớp nhoáng cả vòng tròn đã phủ đầy bóng chưởng, chỉ còn thấy một vòng tròn đỏ từ trên chụp xuống nhanh như chớp.

Chỉ với một bàn tay mà có thể tạo ra một vòng tròn đường kính cả trượng, cái khác không kể, nội tốc độ ấy nếu không có nội lực từ trăm năm trở lên thì đừng mong đạt được.

Hai gã áo đen tuy chưa nhận ra đó là võ công gì, song qua tốc độ thế kia họ cũng đủ biết với sức hai người không thể nào đương cự nổi, cơ hồ cùng một lúc vung song chưởng đẩy lên, nhào xuống đất lăn ra xa, tuy đó là một hành động nhục nhã đối với nhân vật vô lâm, song ngoài cách ấy ra quả thật không còn con đường né tránh nào khác.

Hai người áo đen lăn đi nhanh khôn tả, thoáng chốc đã lăn về hai phía ra xa hơn một trượng.

Ngay khi hai người tưởng đầu mình đã thoát hiểm, vừa đứng bật dậy, bỗng từ tâm vòng chưởng đỏ hiện ra một bàn tay màu cam, rồi thì nhanh như chớp xoay theo hướng ngược lại, tốc độ còn nhanh hơn chưởng đỏ.

Hai người áo đen thấy vậy bất giác rung mình, toan né tránh, song đã muộn, cùng kinh hoàng hét lên:

- Ô! Viêm Dương Thất Huyền...

Liền thì hai tiếng rú thảm khóc vang lên, hai người áo đen cùng lúc bật ngã ra đất, không hề văng đi lấy một tấc, dường như chưởng lực của thiếu niên áo trắng chẳng có chút sức mạnh nào cả.

Vòng bóng chưởng cam và đỏ cũng liền biến mất, thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng hạ xuống đất, trên môi vẫn treo nụ cười lạnh bạo, song sát cơ trong mắt đã tan biến.

Chàng đưa tay phải lên nhắm ngay mặt hai người áo đen phất nhẹ, khăn đen lập tức bay đi, hiện ra hai gương mặt xám ngắt tuổi đã ngoài năm mươi, trên trán có xăm ba chữ “Chính Nghĩa Nhai” màu đỏ, tuy bàn tay màu cam gương như nhỏ đi một chút song vẫn phủ che lên ba chữ ấy.

Bỗng nghe một tiếng thét kinh hoàng, thiếu nữ áo xanh từ dưới đất đứng phắt dậy, việc đầu tiên là đưa tay lên sờ khuy áo, đoạn quay ra nhìn sau lưng, ngoại trừ y phục dính đầy bụi đất, toàn thân chẳng có gì khác lạ. Thế là nàng mới yên tâm, thở hắt ra một hơi dài.

Sau đó, nàng đảo mắt nhìn quanh, lập tức sững sờ. Trước tiên nàng phát hiện bốn tử thi người của Thiên Nam Môn nằm sõng soài dưới đất, ba người thất khiếu lưu huyết, hiển nhiên do người của Chính Nghĩa Nhai đã giết. Song còn hai tử thi kia là ai, nàng chẳng thể nhận ra được.

Tiếp đến, nàng trông thấy con bạch mã hùng dũng kia, sau cùng là thiếu niên áo trắng dáng người mảnh khảnh đang đứng quay lưng về phía nàng.

Lập tức nàng nghĩ những người đã chết nhất định là do chàng thiếu niên này đã giết bởi khi hai tiếng rú thảm khóc vừa vang lên là nàng đã hồi tỉnh, chớ hề trông thấy một người nào rời khỏi.

Thế là nàng liền nghĩ, tất cả những gì đã xảy ra ban nãy hẳn là chàng ta đã trông thấy hết, bất giác mặt đỏ bừng, thẹn thùng khẽ nói:

- Tiểu nữ xin bái tạ ơn cứu giúp!

Tiếng nói nàng êm nhẹ như gió thoảng, lạnh lót như tiếng oanh ca, chỉ nghe âm thanh ấy cũng đủ tưởng tượng ra sắc đẹp khuynh thành của nàng.

Thiếu niên áo trắng chậm chậm quay người lại, cảm thấy hơi hoa mắt, chỉ lướt nhìn qua gương mặt diễm kiều kia, nụ cười lạnh lùng trên môi giảm đi phần nào, ơ hờ nói:

- Cô nương nghĩ tất cả đây là hành động của tại hạ ư?

Thiếu nữ áo xanh chợt cảm thấy trước mắt loé sáng và lòng thoáng sao động, gương mặt này như đã gặp qua, nhưng sục tìm hết trí nhớ vẫn không nghĩ ra được đã gặp tại đâu.

Thế là nàng nghĩ đến trong mộng寐. Không sai, con gái chỉ có trong giấc ngủ chập chờn đã từng hội ngộ với một bạch mã hoàng tử, song không được rõ ràng như vậy.

Bỗng dưng, trí thông minh của nàng biến đâu mất, ấp úng nói:

- Vậy... công tử hẳn đã trông thấy người đã cứu giúp tiểu nữ?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu cười:

- Khi tại hạ đến đây thì chỉ trông thấy những người này thôi.

Đoạn đưa tay chỉ những tử thi dưới đất, sau đó thoáng chau mày vờ thắc mắc hỏi:

- Cô nương đến đây một mình ư?

Thiếu nữ áo xanh tức tức lắc đầu:

- Không, nguyên có bốn tỷ nữ đi cùng, tiểu nữ lên Quan Nhật Phong để gặp Vân gia, không ngờ lại gặp bốn tên ác nhân này làm ọi người tan rã, tiểu nữ mới bỏ chạy đến đây... À phải rồi tiểu nữ chưa thỉnh giáo công tử quý tánh?

Giọng điệu rất tự nhiên và phóng khoáng.

Thiếu niên áo trắng lại lướt mắt nhìn thiếu nữ áo xanh, đoạn nói:

- Tại hạ họ Vân, nguyên quán Hàng Châu!

Thiếu nữ áo xanh kinh ngạc buột miệng hỏi:

- Công tử có biết phía đông thành Hàng Châu có một vị Trần Bát Phương Vân Phong Kỳ gia gia chăng?

Thiếu niên áo trắng rung động cõi lòng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói:

- Hình như có nghe hồi mười ba năm trước quả có một người như vậy, nhưng khi tại hạ trưởng thành thì chẳng rõ họ đi đâu mất.

Chàng nói đến tiếng sau cùng dường như có phần uất nghẹn.

Thiếu nữ áo xanh với đôi mắt đẹp mơ màng thoáng nhìn thiếu niên áo trắng, đoạn với giọng cảm thán nói:

- Mọi người trong giới võ lâm đều bảo Vân gia gia đã có được một bức Viêm Dương Thất Huyền Đồ, cả gia đình dồn hết vào thâm sơn nghiên cứu và luyện tập. Gia phụ nhất quyết không tin nên đã từng phái người tìm họ khắp mọi nơi, nhưng suốt mười ba năm qua không chút tin tức. Gần đây, gia phụ bỗng nhận được một bức thư có dấu ngọc phù của Vân gia gia, bảo cần gặp tiểu nữ trên Quan Nhật Phong. Do đó gia phụ đã suất lĩnh mấy vị thúc thúc đến Thất Long Bảo của Hàn thúc thúc trên Thái Sơn ở tạm, tiểu nữ cùng bốn nữ tì lên Quan Nhật Phong.

Thiếu niên áo trắng bỗng nghe một tiếng động rất khẽ, chàng thoáng đánh mặt như chợt hiểu ra điều chi, nghiêm giọng nói:

- Sở cô nương, theo tại hạ thấy Vân lão anh hùng đã biệt vô âm tín hẳn là có điều chi bất ổn, kể từ nay lệnh tôn cũng đừng nhọc lòng tìm kiếm nữa, kéo rui ro lại gặp...

Bỗng ngưng lại cười ảo não nói:

- Để tại hạ đưa cô nương một đoạn đường nhé!

Đoạn quay người gọi bạch mã đến gần, dắt đến bên thiếu nữ áo xanh, thái độ hết sức tự nhiên.

Lúc này ngoài xa có tiếng ồn ào vọng đến, thiếu nữ áo xanh loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi lo lắng của phụ thân, song nàng vẫn chẳng chút gì do dự gặt đầu đồng ý, đứng lên một tảng đá cao chuẩn bị lên ngựa.

Thiếu niên áo trắng vỗ cổ ngựa, dịu dàng nói:

- Hồng Ảnh hãy đưa vị Sở cô nương này một đoạn đường.

Bạch mã như hiểu tiếng người, hí khẽ một tiếng và gặt đầu lia lịa. Thiếu nữ áo xanh tung mình lên ngựa, vừa mới ngồi vững bỗng cất tiếng nói:

- Vân công tử, lời dặn của công tử hẳn là phải có lý do, có thể trực tiếp nói với gia phụ chẳng? Bởi gia phụ từng cam đoan với Hàn thúc thúc Thất Long Bảo là sự thất tung của Vân gia gia quyết không phải vì luyện Viêm Dương Thất Huyền Đồ như lời Hàn thúc thúc đã nói. Do đó tiểu nữ e không lay chuyển được tâm ý của gia phụ.

Thiếu niên áo trắng bỗng ánh mắt nhìn lên, chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ áo xanh đã nói:

- Vân công tử, tiểu nữ là Sở Mộng Bình. Tiểu nữ có thể biết đại danh của công tử chẳng? À, sao công tử biết tiểu nữ họ Sở vậy?

Nói xong nàng thẹn thùng cúi gầm mặt mặc dù gom hết can đảm hỏi cái điều tha thiết muốn biết, song vẫn không đủ can đảm nhìn vào mặt chàng.

Thiếu niên áo trắng thoáng giật mình mới hay khi nãy mình đã lỡ lời, thoáng đỏ mặt nói:

Tại hạ là Vân Dật Long, cô nương hãy đón lấy dây cương.

Đoạn trao dây cương qua mà không trả lời câu hỏi sau cùng của nàng.

Tiếng ồn ào đã đến gần hơn, hai người đã nghe thấy rõ ràng một tiếng gọi hùng hồn, chính vì vậy mà Sở Mộng Bình đã không chú ý đến việc Vân Dật Long không trả lời hết câu hỏi của mình.

Nàng biết rõ phụ thân đã đến, song vẫn còn lưu luyến tiếc không muốn xuống ngựa, đưa cánh tay thon thả và nòn nà ra đón lấy dây cương. Bỗng nàng chăm chú nhìn vào chiếc vòng ngọc đỏ như máu trên cổ tay Vân Dật Long, đôi môi mấp máy nhưng không lên tiếng, như sợ mình lỡ lời sẽ khiến đối phương không bằng lòng.

Ngay khi ấy, một tiếng nói lạnh lạnh reo lên:

- Cô trượng (dượng) xem kìa, đó chẳng phải Bình hiền tỷ là gì?

Vân Dật Long ơ hờ quét mắt nhìn, những thấy ngoài hai trượng, hai thiếu niên trang phục võ sinh một lam một xanh đang tranh nhau phóng tới như bay, một cái tung mình đến những năm trượng.

Hai thiếu niên ấy đều khá anh tuấn, thiếu niên áo xanh khỏe môi hơi trệ xuống đượm vẻ kiêu ngạo, thiếu niên áo lam thì mắt lảo liên như rất đa nghi.

Hai người như cố ý trở tài trước mặt Mộng Bình, cố thi triển hết công lực toàn thân song chẳng ai hơn ai cả.

Theo sau là hai người đàn ông tuổi trạc tứ tuần đang vẻ rất thư thái ung dung, một áo vải thư sinh, mày kiếm mắt sao, phong độ nho nhã, vai trái lộ ra một chiếc cán roi màu vàng kim.

Người kia võ phục màu xám, dưới cằm là bộ râu dê, mày nhỏ mắt ưng, ánh mắt sắc bén. Theo sau nữa là mấy hán tử khinh trang, dường như là tùy tùng.

Vân Dật Long cười lạnh, ngược mắt ơ hờ nói:

- Sở cô nương, trong số đó có lẽ có lệnh tôn, tại hạ quả đã làm một việc thừa thãi.

Sở Mộng Bình bàng hoàng, giọng u oán khê nói:

- Vân tướng công... muốn tiểu nữ xuống ngựa ư?

Bống, hai bên Vân Dật Long vang lên hai tiếng quát vang:

- Tặc tử cả gan dám lộng hành ở đây!

Vừa dứt tiếng thì kinh phong đã ập tới, cùng công vào hai bên tả hữu huyết Thái Dương của Vân Dật Long, ra tay vô cùng hiểm độc.

Vân Dật Long trên môi vẫn treo một nụ cười bình thản và lạnh lùng, dường như chẳng việc gì trên cõi đời này có thể khiến chàng biến sắc mặt, chàng không động đậy, lòng chỉ cân nhắc xem có nên bộc lộ võ công hay không?

Sở Mộng Bình tái mặt, buông tiếng quát lạnh lạnh, bất chấp sự sống chết phi thân rời khỏi lưng ngựa, phóng ra song chưởng về phía hai thiếu niên đó, tuy công lực của nàng kém hơn họ nhiều, nhưng lúc này nàng đã quên mất điều ấy.

Hai tiếng hét thảng thốt kèm theo hai tiếng quát thấp trầm, “ầm ầm” hai tiếng vang dội, hai thiếu niên áo lam và áo xanh cùng văng ra xa năm thước, hai bên tả hữu Vân Dật Long xuất hiện hai người đàn ông trung niên.

Sở Mộng Bình chân vừa chạm đất, lập tức quay nhìn vào mặt Vân Dật Long với ánh mắt quan hoài, dịu dàng nói:

- Vân tướng công có bị thương không vậy?

Vân Dật Long bình thản và cảm động lắc đầu, ơ hờ quét mắt nhìn hai gã thiếu niên những thấy ánh mắt của họ càng lộ vẻ căm thù hơn vừa rồi, chàng chẳng hiểu đó là vì lẽ gì?

Bống một giọng nói trầm hùng vang lên:

- Chàng trai kia, chính tiểu huynh đệ đã giết những người này và cứu Bình nhi phải không?

Người lên tiếng là văn sĩ trung niên. Vân Dật Long với ánh mắt hoà nhã lướt nhìn ông, qua lời nói của Sở Mộng Bình, chàng biết trên cõi đời mệnh mang chỉ có ông mới hiểu và thông cảm cho gia đình họ Vân. Do đó chàng hết sức kính trọng và cảm kích ông, bèn khẽ khom mình ồm ờ nói:

- Đại thúc chó bận tâm!

Sở Mộng Bình vội nói:

- Thưa cha quả đúng là vị Vân tướng công này đã cứu Bình nhi, nhưng những người này không phải Vân tướng công đã giết, bởi Vân tướng công không biết võ công.

Văn sĩ trung niên nghe ba tiếng “Vân tướng công” liền thoáng cau mặt, ngay khi ấy bỗng nghe người trung niên kia sững sốt nói:

- Ô, đây là người của Chính Nghĩa Nhai, họ đã chết bởi Viêm Dương Thất Huyền chưởng.

Đoạn quay phắt lại, nhìn chòng chọc vào Vân Dật Long.

3. Chương 3: Âm Mưu Hại Người , Tự Táng Mạng

Văn sĩ trung niên nghe nói giật nảy mình, bất giác nhìn chăm chú vào mặt Vân Dật Long. Song trên gương mặt anh tuấn bình thản đến lạnh lùng ấy, ông chẳng tìm được chút biểu hiện Vân Dật Long là người biết võ công.

Vả lại người biết sử dụng võ công trên Viêm Dương Thất Huyền đó ắt hẳn nội công cao thâm khôn lường, lẽ nào lại không nhận ra chút gì cả?

Thế là lòng hoài nghi liền tan biến, lòng cảm kích lập tức nảy sinh, vội ôm quyền cười nói:

- Tiểu huynh đệ đã trượng nghĩa cứu giúp tiểu nữ, tại hạ vô vàn cảm kích, kể từ nay, nếu tiểu huynh đệ có gặp gì khó khăn, chỉ cần một lá thư báo, Vạn Liễu Bảo ắt sẽ tận lực tương trợ, tại hạ chính là Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhạn.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Đại thúc đã nói quá trình trọng.

Người trung niên áo xám vẫn nhìn chột vào mặt vân Dật Long, lạnh lùng nói:

- Tại hạ là Thất Long bảo chủ Hàn Thủy Đông. Vân công tử kín đáo sâu sắc thật khó lòng thực hư. Khuyển tử Ngọc Hổ vừa rồi đã không lượng sức mình, đa tạ huynh đài đã nương tay cho.

Sở Mộng Bình vội phân bua:

- Hàn thúc thúc, Vân công tử không biết võ công thật mà.

Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông mắt vút qua vẻ nham hiểm, nhìn Sở Mộng Bình rồi lại nhìn thiếu niên áo lam Hàn Ngọc Hổ, đoạn đưa tay lên vuốt nhẹ hàm râu dê, cười nói:

- Hàn thúc thúc chỉ nói đùa thế thôi. Tuy nhiên, một thư sinh như Vân công tử mà có thể cười con long câu này, nếu kẻ không hiểu hẳn không tin Vân công tử là một thư sinh.

Thì ra chính vì con bạch mã này mà hắn đã hoài nghi Vân Dật Long là một người có công lực cực cao.

Vạn Liễu bảo chủ Sở Nam Nhạn như đã nhận thấy gì đó trong ánh mắt của Hàn Thủy Đông, hoảng kinh vội nói:

- Tiểu huynh đệ hẳn là đến đây du sơn ngoạn thủy, tại hạ là hạng biền suốt ngày bận rộn, không thể hầu tiếp tiểu huynh đệ. Hôm nào tiểu huynh đệ có dịp ngang qua Vạn Liễu Bảo, mong hãy ghé chơi để cho tại hạ tỏ bày tác dạ.

Điều Sở Mộng Bình lo lắng là phải chia biệt Vân Dật Long, nàng nào hiểu được lòng tố của phụ thân, nghe vậy liền vội nói:

- Trời đã xế chiều rồi, còn gì mà để vui chơi nữa, hãy cùng đi về thì hơn.

Thất Long bảo chủ Hàn Thủy Đông thấy Sở Mộng Bình biểu lộ nổi quan hoài đối với Vân Dật Long quá rõ rệt, bèn so sánh ái tử với vân Dật Long, đành rằng tục ngữ có câu “con mình là hơn hết”, song y vẫn nhận thấy ái tử so với Vân Dật Long như thiếu cái gì đó.

Y biết con trai mình tranh giành với biểu ca của Sở Mộng Bình là Quý Thế Phương thì còn có hy vọng thắng, nếu lại thêm Vân Dật Long sâu sắc đã là tiềm ẩn sát cơ, chứ chẳng phải là y thật sự có nhân lực như vậy.

Sở Mộng Bình vừa dứt lời, Hàn Thủy Đông liền xởi lời nói:

- Sở huynh, huynh đệ ta còn gì mà phân biệt nữa. Vân công tử đã có ơn cứu giúp Bình nhi, nếu chỉ cảm tạ bằng miệng thì quả là tệ bạc, Sở huynh đã cư trú tại hàn xá của tiểu đệ, sao không để cho tiểu đệ tròn phận địa chủ, và đồng thời cũng để tạ tội đã không bảo vệ chu toàn.

Đoạn không chờ Sở Nam Nhận có ý kiến, quay sang gọi hai thiếu niên đến gần, nhìn Sở Mộng Bình nói:

- Bình nhi, hãy giới thiệu họ với nhau đi! Sở huynh, giờ chúng ta hãy bàn việc của Vân Kỳ Phong, rất có thể chính y đã hạ sát những người này.

Dứt lời liền nắm tay Sở Nam Nhận đi về phía hai tử thi.

Sở Mộng Bình thấy cha chỉ buông tiếng thở dài chứ không lên tiếng phản đối, lòng hết sức vui mừng, song vẫn sợ Vân Dật Long lên tiếng từ chối, nàng chẳng đếm xỉa đến hai gã thiếu niên kia, quay sang Vân Dật Long cười ngọt ngào nói:

- Vân công tử, hôm nay chúng ta hãy ở lại Thất Long bảo một đêm, ngày mai hẵng cùng gia phụ về Thê Hà Lĩnh nhé? Cảnh sắc ở đó đẹp lắm, nhất là lên trên Phong Hà Lĩnh ngắm ráng chiều, thật còn hơn tiên cảnh. Khi nào về đến tiểu nữ sẽ đưa công tử đi, tin chắc công tử sẽ ưa thích.

Nói xong, mặt đầy vẻ ao ước nhìn Vân Dật Long. Nụ cười ngọt mê hồn phối hợp với tiếng nói lãnh lút như oanh ca, từng cử chỉ dễ biểu hiện nàng đang vui sướng đồng thời càng tăng thêm lòng ghen tức của hai gã thiếu niên kia đối với Vân Dật Long.

Vân Dật Long vội lảng tránh gương mặt quyến rũ kia, chàng thăm cảnh cáo mình:

- Người không được thường xuyên gần gũi nàng, người đang mang nặng huyết hải thâm thù, chẳng những bản thân người không tìm được hạnh phúc mà còn kéo một cô gái hồn nhiên ngay thơ vào vòng đau khổ.

Đoạn chàng bèn cười nhạt nói:

- Sở cô nương, ngày mai tại hạ còn có việc cần, e không thể đến Thê Hà được. Tuy nhiên, tại hạ tin là một ngày nào đó hẳn sẽ đến Thê Hà du ngoạn một chuyến, chẳng qua sớm hay muộn mà thôi.

Dứt lời, chàng cúi xuống nắm lấy dây cương ngựa, trong khoảng khắc mắt chàng bỗng rực lên sắc lạnh rồi tan biến ngay, đoạn nói tiếp:

- Tuy nhiên, tối nay tại hạ cũng muốn quấy rầy Hàn phủ một phen.

Thiếu niên áo xanh thở hắt ra một hơi dài, thiếu niên áo lam Hàn Ngọc Hồ mắt vút qua vẻ nham hiểm, cười nói:

- Huynh đệ Hàn Ngọc Hồ xin thay mặt gia phụ rất hân hạnh được đón tiếp Vân công tử đến hàn xá qua đêm.

Sở Mộng Bình tuy hơi cảm thấy thất vọng nhưng không sồn lòng, nghĩ hẵng còn thời gian một đêm, nếu Vân Dật Long không cùng nàng về Thê Hà thì nàng sẽ cùng chàng lo liệu xong việc cần rồi hẵng cùng về một thể, nghĩ vậy bèn nhoẻn cười nói:

- À, đúng rồi, Mộng Bình xin giới thiệu, đây là Vân Dật Long công tử; còn đây là biểu ca (anh cô cậu hay bạn gì) Mộng Bình, giới giang hồ gọi là “Hàn Thủy Ly” Quý Thế Phương, có thể lặn dưới nước cả một ngày một đêm; còn vị này là công tử của Hàn thúc thúc, “Ngọc Toan Nghê” (sử tử) Hàn Ngọc Hồ, một nhân vật kiệt xuất trong giới trẻ chốn võ lâm hiện nay.

Quý Thế Phương và Hàn Ngọc Hồ nghe người mình yêu ca ngợi như vậy, bèn cùng cười đắc ý.

“Hàn Thủy Ly” Quý Thế Phương vì muốn đả kích Vân Dật Long, bèn vòng tay cười nói:

- Xin Vân công tử chỉ giáo cho! Chẳng hay giới giang hồ đã tặng cho công tử nhũ hiệu gì vậy?

Vân Dật Long cười ơ hờ, chàng nhận thấy Quý Thế Phương tuy long dạ hẹp hòi, nhưng còn có thể biểu lộ ý nghĩ trong lòng, hẵng còn chỗ đáng quý, bèn nói:

- Tại hạ lần đầu tiên mới bước chân ra ngoài chốn giang hồ, quý công tử cùng lệnh biểu muội thật là xứng đôi.

“Hàn Thủy Ly” Quý Thế Phương không ngờ Vân Dật Long lại ca tụng mình như vậy, không khỏi đâm ra ngại ngùng đỏ mặt, song trong lòng lại sung sướng khôn cùng.

Sở Mộng Bình lập tức sầm nét mặt, hừ một tiếng nói:

- Vân công tử, chúng ta chỉ mới gặp nhau đây, sao công tử lại thốt ra những lời như vậy?

“Ngọc Toan Nghê” Hàn Ngọc Hổ vốn đang bực tức, nghe Sở Mộng Bình nói vậy liền tiêu tan ngay và thậm vui mừng.

Vân Dật Long nhếch môi cười, quay sang Sở Mộng Bình vòng tay về biết lỗi nói:

- Tại hạ nghĩ sao nói vậy nên đã lỡ lời xin Sở cô nương đừng trách.

Đoạn khẽ vỗ cổ ngựa, lặng nhìn không nói nữa.

Bỗng nghe Thất Long bảo chủ Hàn Thủy Đông nói:

- Sở huynh, ta về bảo đi thôi! Trong mười ba năm qua có lẽ Vân Phong Kỳ đã luyện thành võ công trên Viêm Dương Thất Huyền Đồ rồi, rất có thể sẽ đến tìm hai ta chẳng bao lâu nữa.

Sở Nam Nhạn nói:

- Hàn lão đệ, Vân lão bá không phải là hạng người thấy lợi quên nghĩa đâu. Về Diêm Vương Thất Huyền Đồ lẽ ra Vân lão bá đã có thể đến Thái Sơn lấy hồi năm trước, vậy mà ba năm sau ông ta mới đến lấy, đủ chứng tỏ ông ta không xem trọng lắm.

Hàn Thủy Đông cười to:

- Lòng người rất khó lường, Sở huynh không thấy là mình quá vũ đoán hay sao? Ha ha... Người của Chính Nghĩa Nhai đã có thương vong, dĩ nhiên sẽ có người tìm ra được ông ta, thôi ta đừng đề cập đến việc ấy nữa.

Đoạn quay sang thủ hạ dặn bảo:

- Các người hãy cho ba người trở về trước để sửa soạn yến tiệc.

Lập tức, ba đại hán khinh trang phi thân phóng đi.

Sở Mộng Bình thấy Vân Dật Long cứ lặng thinh mãi, sợ chàng hiểu lầm mình, trong lòng hết sức ầm ứ, song lại không dám kéo dài sự im lặng, bèn ngẩng lên với giọng ao ước nói:

- Vân công tử, Mộng Bình... cười ngựa của công tử được không?

Quý Thế Phương buột miệng:

- Bình biểu muội cười ngựa của Vân công tử, rồi Vân công tử biết đi bằng gì?

Sở Mộng Bình chau môi:

- Hai người cười chung mà!

Dứt lời liền tức đỏ bừng mặt, như biết đã lỡ lời.

Bỗng nghe Sở Nam Nhạn trầm giọng nói:

- Bình nhi chớ tinh nghịch, lại đây phụ thân dắt ngựa đi. Vân công tử, con ngựa này chở công tử đi trên đường núi gặp ghềnh như vậy có được không?

Dứt lời đã phi thân tới nắm lấy tay Sở Mộng Bình.

Vân Dật Long không nhìn Sở Mộng Bình, gật đầu cười nói:

- Có lẽ cũng tạm được!

Đoạn chân phải điểm xuống đất, tung mình lên ngựa. Mọi người đều sửng sốt, song lại không tiện lên tiếng hỏi.

Hàn Thuỷ Đông chợt động tâm, trầm giọng quát:

- Đi thôi!

Đoạn dẫn trước phi thân phóng theo lối đá núi gập ghềnh, định tâm như thế nào thì đã rõ.

Sở Nam Nhận cũng có ý muốn thử thách con ngựa trắng này, bèn liền theo sau phóng đi, và những người khác cũng không ngoại lệ, chỉ trừ Sở Mộng Bình là lo bắn cả lên.

Vân Dật Long bèn cười khẩy, dịu dàng khẽ nói:

- Hồng Ảnh, họ muốn thử thách mi đấy hãy trở tài cho họ xem!

Một tiếng hí khê, lập tức cất bốn vó phóng đi vun vút, vượt núi qua đồi như thể đất bằng, khiến những người phía trước vì quá sức nên thấy đều thở hào hển.

Ra khỏi Thái Sơn thì mặt trời đã lui xuống đến đầu núi, trước mặt là bãi bình nguyên bát ngát. Vân Dật Long khẽ vỗ lên ngựa, bạch mã lập tức giảm tốc độ, những chiếc chuông bạc lạnh lót reo vang, tăng thêm rất nhiều sinh khí cho bãi bình nguyên hoang vu vào buổi chiều hôm.

Thất Long bảo chủ Hàn Thuỷ Đông ngoái lại nhìn, bất giác giật nảy mình, thầm nhủ:

- Quả đúng là thần mã, nhưng qua thái độ điềm tĩnh của hần, quyết chẳng phải người không biết võ công. Hắc hắc, vậy là ta có cơ để đoạt lấy thần mã rồi.

Lại tiếp tục phóng đi trên bình nguyên chừng nửa giờ nữa, từ xa xuất hiện một toà trang viện rộng lớn, lầu cao nối liền, chiếm đất hàng trăm mẫu, không có bờ tường nữa chỉ có những ngọn cây thấp vây quanh.

Tiếp theo vài mươi trượng nữa, Vân Dật Long đã trông thấy xung quanh có con sông vây bọc, bởi còn khá xa nên chưa nhận định được chiều rộng của con sông.

Lúc này đang có chừng ba mươi đại hán khinh trang tay cầm trường thương xếp hàng đứng hai bên, song chiếc cầu treo nơi cửa bảo chưa được buông xuống.

Hàn Thuỷ Đông phớt cười âm trầm, mãi đến khi chỉ còn cách chừng năm trượng, y mới quát to:

- Này, sao các người không hạ cầu xuống, chẳng nhẽ không thấy Vân công tử cưỡi ngựa hả?

Vân Dật Long quét mắt nhìn, thấy con sông rộng sáu trượng, bèn thầm cười khẩy, hai tay nhấc dây cương lên, chỉ thấy bạch mã cất tiếng hí dài, bốn vó tung bụi mù, phóng vút đến bờ sông, hai chân trước giơ lên, như chiếc cầu vòng trắng bay qua bên bờ.

Vân Dật Long giật dây cương, bạch mã giơ cao chân trước đứng thẳng như núi, rồi thì hạ xuống đứng vững vàng.

Hàn Thuỷ Đông thoáng biến sắc mặt, đoạn bỗng cười vang:

- Ha ha... Vân công tử cưỡi ngựa tài thật!

Sở Mộng Bình mặt lướt qua vẻ sung sướng vô vàn, còn Quý Thế Phương và Hàn Ngọc Hồ thì lộ vẻ ghen tức tột cùng.

Ngay khi ấy, một chuỗi cười như sấm rền vang lên từ sau lưng mọi người:

- Ha ha... thì ra Hàn lão nhi hôm nay có khách quý đến viếng, kẻ không bao giờ ngủ này cùng lão ma men đến đây thật đúng lúc.

Tiếng nói hết sức hùng hồn, công lực như không dưới Hàn Thuỷ Đông và Sở Nam Nhận.

Hàn Thuỷ Đông quét mắt nhìn, thấy hai mươi mấy gã tráng hán đều ra chiều ngơ ngác, như không ngờ hai người này lại chưa hội kiến với bảo chủ, bèn thầm nhủ:

- Nơi đây bình nguyên bát ngát không có chỗ ẩn nấp, hiển nhiên Thụy Cái (ăn mày ngủ) và Tuý Lúy Càn Khôn đã đi theo mình từ Thái Sơn. Giờ này trời đã tối, hai người đến viếng hân là có lý do.

Nghĩ đoạn bèn quay lại cười nói:

- Cơn gió nào đã đưa hai vị đến đây thế?

Vân Dật Long chậm chậm quay ngựa lại, đưa mắt nhìn, những thấy bốn luồng ánh mắt sáng quắc chót chắt vào mặt mình, hai người ấy đứng cách hàn Thuỷ Đông chừng năm thước, một là lão hành khất đầu tóc như tổ quạ, hai mắt ti hí, miệng méo mũi xếch, mặt đầy dầu mỡ, quần áo vá vúi trăm mảnh. Người kia thì ngũ quan khá đoan chính, mặc áo vải màu lam, mắt hấp hím vẻ say sưa, tựa như một vị tú tài [x], hai người đều trạc tuổi ngũ tuần và không mang vũ khí.

Hai người vừa tiếp xúc với ánh mắt của Vân Dật Long, liền cảm thấy có phần thất vọng, người dáng vẻ tú tài cất tiếng nói:

- Ma men này tin là kẻ đến đây không chỉ bấy nhiêu đâu thôi, có điều bọn này vì nghĩ đến việc ăn uống nên mới nhanh chân đến trước, phen này thì Hàn lão nhi phải tốn kém nhiều đó.

Hàn Thuỷ Đông thoáng biến sắc:

- Lão ma men chớ có ồm ờ, mấy bữa cơm rượu thì có chi đáng kể? Anh hùng các nơi kéo đến Thất Long Bảo này phải chăng trong khu vực Thái Sơn đã xảy ra đại sự gì rồi?

Lão tú tài say lướt nhìn Vân Dật Long, đoạn nghiêm mặt nói:

- Hàn huynh, nghiêm chỉnh mà nói, việc người của Chính Nghĩa Nhai bị người dùng Viêm Dương Thất Huyền chưởng đánh chết, chả lẽ Hàn huynh không biết uh?

Mọi người cùng kinh ngạc, Hàn Thuỷ đông nghiêm chỉnh nói:

- Hàn mỗ cùng Sở huynh chẳng những biết mà còn tận mắt chứng kiến thi thể bị đánh chết nữa, có điều là bọn này đã đến muộn một bước nên không được gặp hung thủ, hai vị đến đây...

Lão tú tài say như đã tỉnh rượu, mắt loé sáng nói:

- Người của Chính Nghĩa Nhai đã lục soát khắp lân cận của Chính Nghĩa Nhai, quan sát từ trên cao, lùng sục ở dưới thấp, ngay như chim cũng không thoát khỏi tầm mắt, trừ phi người đó biết phép độn thổ, bởi hàn huynh có mặt tại hiện trường cho nên...

Hàn Thuỷ Đông đành giọng:

- Sao? Các vị hoài nghi đó là hành động của Hàn mỗ uh?

Lão khất cái tự nãy giờ im lặng, bỗng quét mắt nhìn Vân Dật Long rồi nói:

- Hàn lão nhi, dù lão có tận mắt nhìn nhận là do mình gây ra thì giới võ lâm ai mà tin được? Mọi người đến đây chẳng qua là để điều tra giúp cho Hàn huynh. Lân cận Thái Sơn chỉ có hai đại bá chủ, nếu không có ở nơi Hàn huynh thì là ở Cửu Trùng Thiên, mọi người đã không đến Cửu Trùng Thiên trước mà lại đến chỗ Hàn huynh, quả tình là do bởi hảo ý.

Sở Nam Nhận chợt động tâm thầm nhủ:

- Nói dễ nghe quá, hai huynh muội Cửu Trùng Thiên, trong khắp thiên hạ ai dám trêu vào? Kể gì gian tặc, dù là nhân vật võ lâm đến bá viếng, họ có cho vào hay không cũng còn là một vấn đề.

Hàn Thuỷ Đông vẻ mặt thoáng hoà hoãn hơn, trầm giọng nói:

- Cũng may là Hàn mỗ chưa vào bảo, hai vị có cần khám xét chẳng?

Tuý Tú Tài cười:

- Ngoài vị công tử áo trắng này ra, đây toàn là người quen cả, không cần khám xét. Tuy nhiên, Hàn huynh chớ nên hiểu lầm, Chính Nghĩa Nhai vì bảo vệ an ninh cho toàn thể võ lâm, có kẻ nhiều loạn dĩ nhiên chúng

ta cũng phải có trách nhiệm, Túy Lúy Càn Khôn này và Thụy Cái chính là đa phụng mệnh thi hành phận sự.

Vân Dật Long khẽ nhướn mày, ánh mắt thoáng lướt qua một tia sát cơ, cách con sông sáu trượng, cười lạnh lùng nói:

- Chính Nghĩa Nhai đã có thể bảo vệ an ninh cho toàn thể võ lâm ắt là có bản lĩnh thông thiên, một hung thủ cỡ con thì hà tất phải làm phiền đến đại chúng. Vả lại, người của Chính Nghĩa Nhai còn không trị nổi kẻ ấy, mọi người có tìm gặp thì cũng chỉ uống phí sinh mạng mà thôi. Huống hồ, ai phải ai trái hiện còn chưa biết cơ mà?

Tiếng nói khàn đục, chẳng như người luyện võ chút nào cả.

Túy Lúy Càn Khôn mắt loé sáng, lạnh lùng nói:

- Công tử nói vậy là định khuyển cáo bọn này chăng?

Vân Dật Long cười lạnh nhạt:

- Phàm làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho cặn kẽ, bằng không sau này hối hận thì đã muộn. Tại hạ tuy mới lần đầu gặp gỡ chư vị, nhưng quả tình đó là vì hảo ý, cứ kể như là khuyển cáo chư vị trước khi xảy ra chuyện đi!

Sở Mộng Bình nghe nói không khỏi lo sợ đến tái mét, hết nhìn người này lại quay sang nhìn kẻ khác, giá mà có thể được thì nàng đã sang bên kia bùm miệng Vân Dật Long lại để khỏi làm cho các vị tiền bối thành danh võ lâm này nổi giận mà rức lấy họa sát thân.

Mọi người quả đều tái mặt, song chẳng ai phát tác cả, bởi họ chẳng qua chỉ hoài nghi, còn qua nhận xét bằng mắt thì họ chẳng thể nào tin được chàng thiếu niên này có công lực từ trăm năm trở lên.

Thụy Cái mắt vút qua vẻ nham hiểm, cười to nói:

- Công tử quả là người thẳng thắn và mau mắn, thật đáng cảm động. Đây, Hàn lão nhi, chẳng lẽ lại để cho bọn này đứng đây ăn sương uống gió hay sao?

Túy Lúy Càn Khôn chỉ lạnh lùng buông tiếng hừ mũi, trong lòng dường như đã có quyết định khác.

Hàn Thuỷ Đông trong lòng thầm khoái trá, tự nhủ:

- Tên tiểu tử này quả là có mắt không trông, lại dám buông lời xúc phạm đến hai cao thủ, tự cao tự đại này, vậy thì mình cũng đỡ phiền nhọc sức. Hắc hắc, chắc chắn Ngọc nhi sẽ cưới được Sở nha đầu rồi!

Đoạn bèn cười vang cởi mở nói:

- Ha ha... có lý, có lý, xin mời chư vị vào!

Sở Nam Nhạn đã thâm hiểu, bèn đi trước nắm tay ái nữ phi thân qua sông, đồng thời truyền âm nói:

- Vân công tử, giới giang hồ rất quỷ quyệt, chẳng bao lâu nữa đây sẽ trở thành nơi tụ hội của nhân vật võ lâm. Hoàn cảnh của công tử hiện nay rất nguy hiểm, Sở mỗ người sức yếu, tối nay công tử không nên ở lại đây, hãy sớm tìm cơ hội rời khỏi thì hơn.

Dứt lời đã sang đến phía bên kia bờ, Vân Dật Long nhếch môi cười, mặt chẳng biểu lộ vẻ lo lắng cả, còn niềm cảm động trong lòng thì chẳng ai trông thấy được.

Lúc này Thụy Cái, Túy Lý Càn Khôn, Quý Thế Phương và mọi người đã lần lượt sang sông, theo sau là hai cha con họ Hàn cùng chừng ba mươi đại hán khinh trang.

Đứng trong những đại hán khinh trang ấy tuổi tác chẳng cao, song kinh công quả là khinh người, con sông rộng sáu trượng chỉ một cái tung mình nhẹ nhàng là qua được ngay.

- Thất Long Bảo xưng bá một phương quả chẳng phải là ngẫu nhiên mà được, mình phải hết sức thận trọng kéo làm liên lụy đến cha con Sở Mộng Bình.

Bỗng nghe Hàn Thuỷ Đông trầm giọng nói:

- Bay đâu, mau dắt long câu của Vân công tử chăm sóc cho chu đáo.

Vân Dật Long nhếch môi cười, nhìn gã hán tử đang đi tới nói:

- Con ngựa này hoang lắm, để tại hạ dắt thì hơn, chỉ xin phiền huynh đài đưa tại hạ đến chuồng ngựa được rồi.

Thụ cái mắt hấp hím như buồn ngủ nói:

- Ngựa quý biết chủ cũng như bảo kiếm chọn chủ. Vân công tử chúng tôi xin chờ đại giá ở khách sảnh.

Trong khi nói, đôi mắt ti hí thèm thường nhìn chăm chăm vào chuôi kiếm trên lưng Vân Dật Long, song vì kẻ mắt y quá nhỏ nên không ai phát hiện ra.

Vân Dật Long ơ hờ nói:

- Chư vị xin tự tiện.

Hàn Thủy Đông biết Thụ Cái ắt có điều chi muốn nói, nên bèn không phản đối, để cho gã hán tử kia đưa Vân Dật Long đi về bên phía đông.

Sở Mộng Bình vốn định đi theo, song thấy phụ thân nghiêm nghị nên nàng không dám lên tiếng, chỉ dõi theo mắt theo bóng dáng của Vân Dật Long.

Như có ý kéo dài thời gian, Vân Dật Long đích thân sắp xếp chỗ nghỉ và cho bạch mã ăn uống xong thì đã hơn một giờ, khi chàng đến đại sảnh thì mọi người đã yên vị, và thức ăn đã bày sẵn trên bàn.

Vân Dật Long vừa bước vào đại sảnh, tiếng xầm xì lập tức ngưng bật.

Chàng thầm cười khẩy quét mắt nhìn, những thấy nơi là Hàn Thủy Đông, thu vị bỏ trong, tiếp đến là Túy Lý Càn Khôn, Thụ Cái, Sở Nam Nhận, Sở Mộng Bình, cách một chiếc ghế là Quý Thê Phương.

Sở Mộng Bình như chờ đợi quá lâu, vừa trong thấy Vân Dật Long bước vào lập tức đứng lên nói:

- Vân công tử hãy đến đây ngồi!

Đoạn nghiêng người vỗ vỗ lên chiếc ghế bên cạnh.

Sở Nam Nhận bởi Vân Dật Long đã cứu giúp ái nữ lúc này chỉ lo sự an nguy của chàng nên không hề chú ý đến sự thất thái của Sở Mộng Bình ánh mắt ông ngập đầy vẻ lo lắng.

Hàn Thủy Đông thoáng biến sắc mặt đứng lên nói:

- Vân công tử xin mời đến đây ngồi.

Đoạn đưa tay chỉ vào ghế thượng vị.

Vân Dật Long lúc này có phần trắng nhợt, ra chiều hết sức mệt nhọc nhếch môi cười nói:

- Xin đa tạ thịnh ý của bảo chủ, bởi tại hạ hơi cảm thấy buồn nôn ăn uống không trôi, có thể xin bảo chủ ượn gian phòng nghỉ tạm được không?

Sở Nam Nhận vội nói:

- Hẳn là công tử ít khi đi xa nên không khỏi mệt mỏi, nghỉ ngơi một hồi hẵng đến cũng được.

Thụ Cái bực tức thầm mắng:

- Tiểu tử chó làm bộ làm tịch, tối nay ngươi chết chắc rồi.

Đoạn cười to nói:

- Công tử đã quen sạch sẽ, trông thấy lão ăn mày này hẳn là nuốt không trôi rồi. Hàn lão nhi, hãy ột mâm khác dọn vào phòng của Vân công tử đi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tại hạ quả tình là đã quen sạch sẽ.

Thụy Cái mắt vút qua sát cơ, Hàn Thủy Đông thì có sự toan tính riêng, không muốn động võ tại đây bèn vội nói:

- Vân công tử hãy đi nghỉ rồi hẵng ăn cũng được. Bay đầu đưa Vân công tử sang gian phòng khách có hoa viên ở chính đông, để khỏi lát nữa vui say ồn ào làm mất giấc ngủ của công tử.

Lập tức một gã đại hán xuất hiện nơi cửa, cung kính chờ đợi. Dưới ánh mắt thất vọng của Sở Mộng Bình, Vân Dật Long bước ra khỏi đại sảnh, theo gã đại hán đi về phía chính đông.

Khi đi chừng mười trượng trong đại sảnh vọng đến tiếng sầm sì bàn tán, tuy tiếng nói rất khẽ, nhưng không qua được đôi tai linh mẫn của Vân Dật Long.

Chỉ nghe Túy Lý Càn Khôn trầm giọng nói:

- Tên tiểu tử áo trắng này chính là một trong số những hung thủ mà Chính Nghĩa Nhai đã hoài nghi, nếu không phải là hắn thì ắt hẳn là người của Cửu Trùng Thiên. Xưa nay giới võ lâm chưa người nào được đặt chân vào Cửu Trùng Thiên, mọi người chỉ biết hai huynh muội họ võ công cao thâm không lường, chứ không ai biết về nguồn gốc võ học của họ.

Sở Mộng Bình vội phân bua:

- Túy bá bá, trông Vân công tử yếu đuối thế kia, sao lại là người thân hoài tuyệt học được? Bình nhi dám lấy cái đầu trên cổ bảo đảm, quyết không phải là Vân công tử.

Vân Dật Long hết sức cảm động, thầm nhủ:

- Rõ là một người con gái ngây thơ, vì sao nàng lại bênh vực cho ta thế này? Nàng có biết như vậy sẽ càng gây khó khăn cho hành động của ta chăng?

Bỗng, Thụy Cái cười âm trầm nói:

- Sở cô nương, có phải y hay không lát nữa thử rồi sẽ rõ ngay.

Vân Dật Long nhếch môi cười, mắt sáng rực sát cơ.

Ngay khi ấy, gã đại hán dẫn đường bỗng kinh ngạc nói:

- Tỉnh thất của bảo chủ luyện công sao lại có người nhỉ? Công tử hãy xem, gian nhà nhỏ có ánh đèn, nằm ở cuối bên phía đông, trước mặt có ba cây bách to chính là tỉnh thất luyện công của lão gia trước đây, bên trong những ngọn cây thấp lìa là một hoa viên. Vân công tử, đây là lần đầu tiên bảo chủ đã nhường gian tỉnh thất ấy cho khách cư trú đây.

Vân Dật Long thoáng kinh ngạc, chợt nảy ra ý bèn cười nhẹ nói:

- Đã có người tất nhiên là cửa mở, vậy thì không cần làm phiền huynh đài nữa, tại hạ tự đi đến đó được rồi!

Đoạn liền sải bước đi tới. Gã đại hán đang mong chàng nói vậy, bèn liền khom mình chào rồi bỏ đi ngay.

Vân Dật Long đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài bảo lại có ba, bốn người phóng như bay về hướng này, chàng biết đó là các nhân vật giang hồ đến Thất Long Bảo tụ họp để chuẩn bị truy tra hung thủ, bất giác thâm cười khẩy, phi thân về phía Tỉnh thất.

Khi gần đến cửa hoa viên Vân Dật Long liền chứng người, giả vờ thả nặng bước đi vào. Những thấy bên trong đầy kỳ hoa dị thảo. Có cả giả sơn và suối phun, nơi chính diện là một gian nhà tường trắng nhỏ xinh, hoa cỏ bao phủ chung quanh trong rất thanh nhã.

Vân Dật Long vừa mới bước vào vườn, chợt nghe trên mái nhà vang lên một tiếng cười khẩy, liền thì bóng lam nhấp nháy Hoàng Ngọc Hồ đáp xuống trước mặt cách chừng năm thước, tay phải hắn cầm một ngọn phân thủy thích, ánh mắt âm độc nhìn chột vào mặt Vân Dật Long, cười khẩy nói:

- Vân công tử có lẽ không ngờ kẻ chờ đợi tại đây là Hàn đại công tử phải không?

Vân Dật Long nhếch môi cười, mặt chớ hề có vẻ kinh hoảng, điềm nhiên cười khẩy nói:

- Vân mỗ đã biết trước là người rồi! Gã đại hán dẫn đường chính do hai cha con người đã sắp đặt chứ gì?

Hàn Ngọc Hồ thoáng kinh hãi, sự bình tĩnh của Vân Dật Long quả là đáng nói. Hắn nhìn Vân Dật Long từ đầu đến chân song chẳng nhận thấy được chỗ nào là có võ công cả, thế là lại trở nên bạo dạn, cười gằn nói:

- Vân Dật Long, quả đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại mò vào. Hừ, lẽ ra người không nên anh tuấn hơn Hàn đại gia, giành mất trái tim của mỹ nhân. Phàm những ai muốn cướp đoạt nàng thấy đều táng mạng trong sự toan tính của Hàn đại gia, người có nhận ra ngọn Phân thủy thích này chăng? Đây là của Quý Thế Phương, ngày mai khi gia nhân phát hiện thi thể của người, đồng thời cũng phát hiện ra ngọn Phân thủy thích này, vậy thì hung thủ giết người sẽ không phải là Hàn đại gia mà là Quý Thế Phương, hắc hắc....

Vân Dật Long cười lạnh lùng, ánh mắt bỗng rực sáng, sắc lạnh nhìn chột vào mặt Hàn Ngọc Hồ, điềm tĩnh nói:

- Hàn Ngọc Hồ, quý khách của hai cha con người, người đã thổ lộ quá rõ ràng rồi. giờ đây đã đến lúc người lên đường, hẳn là người không ngờ tới, Viên Dương Thất Huyền chương lần thứ nhì xuất hiện lại trong Thất Long Bảo của người phải không?

Qua ánh mắt sắc lạnh kia, qua thái độ điềm tĩnh và giọng điệu như một vị chúa tể, Hàn Ngọc Hồ chợt hiểu ra, một người không đủ sức trói gà không bao giờ bình tĩnh được đến vậy.

Nhưng điều khiến hắn kinh hoàng nhất là mọi người đang còn bàn bạc về việc tìm hung thủ đã sử dụng Viên Dương Thất Huyền chương thì ở đây lại xuất hiện chân dung.

Hàn Ngọc Hồ chợt nghĩ ra, vẻ kinh hoàng trên mặt liền tan biến, cười nham hiểm nói:

- Vân Dật Long, có lẽ người chỉ nghe nói đến cái tên Viên Dương Thất Huyền chương phải không nào?

Vân Dật Long không muốn hắn chết tại nơi này, cười lạnh lùng nói:

- Hàn Ngọc Hồ, người hãy xem đây!

Đoạn song chương chậm chậm đưa lên những thấy hai bàn tay chành đỏ như lửa, rồi vụt biến thành màu cam, lại trở nên màu vàng.

Hàn Ngọc Hồ không còn đủ sức cam đảm xem tiếp nữa, buông tiếng gầm vang, phi thân vượt qua bờ tường, chạy về phía đại sảnh chớp mắt đã vượt xa gần sáu trượng.

Vân Dật Long buông tiếng cười sắc lạnh loáng cái đã đến gần sau lưng Hàn Ngọc Hồ chừng một trượng, cứ thế đuổi theo.

Nơi đây cách đại sảnh hơn trăm trượng kẻ chạy người trốn thoáng chốc đã vượt qua năm mươi trượng.

Bỗng, Hàn Ngọc Hồ la to:

- Cứu mạng với... Viên Dương...

Vân Dật Long không ngờ còn cách xa như vậy mà hắn lại tri hô, bất giác giật nảy mình, vội liền tung mình lướt đến trên đầu Hàn Ngọc Hồ, chỉ thấy một vòng tròn màu đỏ xoay nhanh, Hàn Ngọc Hồ chưa kịp dứt câu, bỗng rú lên thảm thiết, bật người ngã ra đất, một dấu bàn tay in ngay ngắn trên trán.

Ngay khi ấy, bỗng nghe ngoài đại sảnh Tuý Lý Càn Khôn hô to:

- Viên Dương Thất Huyền chương, ngăn hung thủ lại mau!

Lập tức, tám chín người từ trong đại sảnh ủa ra và phi thân đến....

4. Chương 4: Kịp Thời Thay Thế , Khởi Lộ Chân Tướng

Vân Dật Long đảo mắt nhìn, những thấy người dẫn đầu lại là Vạn Liễu bảo chủ Sở Nam Nhận tay đất ái nữ, không khỏi khó xử nghĩ nhanh:

- Hai cha con Sở Mộng Bình luôn bên vực ình, nhất là Sở Mộng Bình lại chịu lấy đầu bảo đảm ình, nếu giờ đây mình thắng thần đối phó bằng võ công ắt sẽ gây phiền phức cho họ, thôi thì nhẫn nhịn nhất thời thì hơn.

Lúc này Sở Nam Nhạn đã ra khỏi đại sảnh mười trượng. Vân Dật Long vội nhanh như chớp phi thân ra ngoài bảo, tốc độ quả là kinh người.

Hai cha con họ Sở vừa đến nơi thì những người theo sau cũng lần lượt có mặt, Hàn Thủy Đông vừa trông thấy ái tử mặt đầy kinh hoàng nằm sóng soài dưới đất, hốt hoảng vội cúi người đưa tay sờ mũi, chẳng còn chút hơi thở, quá đau xót lẫn kinh hãi, hai mắt trợn trừng đứng ngây ra tại chỗ.

Đột nhiên, Tuý Lý Càn Khôn kinh hãi la lớn:

- Xem kia, trên trán y có một dấu bàn tay đỏ, đó là Viên Dương Thất Huyền.... chưởng.....

Vẻ say sưa của y như hoàn toàn tan biến, song lời nói lại còn khó nhọc hơn lúc say nhiều.

Mọi người lập tức đưa mắt nhìn vào trán Hàn Ngọc Hổ, bất giác thấy đều biến sắc.

Vạn Liễu bảo chủ Sở Nam Nhạn cảm khái nói:

- Thật không ngờ chúng ta đang định tìm y thì y lại tìm đến chúng ta trước, người nay công lực tuy cao, nhưng hiện chưa thể đi xa, ta đuổi theo ngay còn kịp.

Thất Long bảo chủ Hàn Thủy Đông lúc này thật muốn bầm vằm hung thủ ra làm muôn mảnh, nghe nói liền đứng phất dậy, mắt rực hung quang, nghiêng răng nói:

- Giờ ta đi ngay!

Đoạn phi phân về hướng khuất dạng của người áo trắng.

Bổng Thụy Cái trầm giọng nói:

- Bảo chủ, trước hết chúng ta nên đến xem Vân công tử ngủ nghỉ ra sao để tận tình địa chủ, thế nào?

Đoạn với ánh mắt thâm hiểm liếc nhìn về phía hai cha con Sở Nam Nhạn.

Những người hiện diện thấy đều là nhân vật lão luyện giang hồ, nghe nói lại lẽ nào không hiểu?

Sở Nam Nhạn lạnh lùng nói:

- Cái huynh cho đây là hành vi của Vân công tử ư?

Thụy Cái cười u ám:

- Người kia phi thân ra khỏi bảo, muốn quay về trước hết phải tránh không cho phòng vệ trông thấy, như vậy phải cần đến một thời gian khá lâu, mà chúng ta chỉ cách ngôi nhà trắng kia có năm mươi trượng, ha ha....

Chưa dứt tiếng cười, không chờ phản ứng của Sở Nam Nhạn, đã dẫn trước phi thân về phía ngôi nhà trắng.

Ngoại trừ hai cha con Sở Nam Nhạn, tất cả mọi người đều hoài nghi hung thủ chính là Vân Dật Long, bèn lục tục theo chân Thụy Cái ngay.

Một bóng trắng phi thân lên ngọn cây bách cao to phía sau ngôi nhà trắng, chớ hề gây ra một tiếng động. Song lúc này lại chẳng nào vào trong nhà được, bởi vì cửa sổ thấy đều đóng kín, bắt buộc phải đi vào bằng lối cửa chính, nhưng lúc này Thụy Cái đã xuất hiện tại cửa vào hoa viên.

Thụy Cái chẳng chút chần chừ, phi thân lướt đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn vào, theo ý nghĩ thì đây chỉ là một cử chỉ thừa thãi, bởi vì Vân Dật Long không thể nào còn có mặt trong nhà được. Thế nhưng, y vừa nhìn vào liền tức ngậy người ra tại chỗ.

Những thấy trong nhà một ngọn đèn dầu leo lét, dưới ánh sáng lờ mờ thấy một chiếc áo trắng treo trên ghế dựa, trên giường rõ ràng có một người đang nằm, tuy mặt quay vào trong, nhưng qua chiếc áo dài trắng kia, ai dám bảo đó không phải là Vân Dật Long? Bởi Thất Long Bảo canh phòng rất nghiêm ngặt, không thể nào có người len vào dễ dàng vậy được.

Lúc này mọi người đều đã đến sau lưng Thụy Cánh, thấy bộ mặt dầu mỡ của Thụy Cánh đầy vẻ ngượng ngùng, Sở Nam Nhạn liền nghe lòng nhẹ nhõm, cười khẩy nói:

- Cánh huynh, Vân công tử không có ở trong ấy hả?

Thụy Cánh cười gượng:

- Ra là lão ăn mày này đã quá đa nghi!

Bỗng như nhớ ra gì đó, vẻ thâm độc trong mắt của y càng đậm nồng hơn.

Sở Mộng Bình cũng cười nhẹ, song lại cảm thấy hơi thất vọng. Lúc đầu thì nàng lo Vân Dật Long là hung thủ thật, song giờ đây nàng lại mong chàng quả có tuyệt kỹ Viên Dương Thất Huyền chưởng chấn động vô lâm.

Sở Nam Nhạn cười khẩy:

- Dường như chúng ta không nên ở đây lâu kéo mất thời gian.

Thất long bảo chủ Hàn Thủy Đông lúc này lòng rối bời, nghe nói liền bất mãn lạnh lùng nói:

- Chúng ta đến đây vốn đã là thừa thãi rồi, đi thôi!

Đoạn liền phi thân phóng đi ra ngoài bảo.

Thụy Cánh mặt vút qua một tia sát cơ, nhìn vào cửa sổ nhếch môi cười thâm hiểm, rồi theo sau mọi người cùng ra khỏi bảo.

Một bóng trắng như thể u linh từ trên ngọn cây bách phóng xuống trước nhà, người ấy chính là Vân Dật Long đi rồi lại quay về, bởi phải tránh tai mắt của bọn thủ vệ Thất Long Bảo nên chàng về đến nơi thì đã chậm hơn Thụy Cánh một bước. Do đó nỗi hoài nghi của chàng còn hơn cả Thụy Cánh, bởi chàng không thể nào nghĩ ra được ai đã thay thế chàng, đến cả Thụy Cánh mà cũng chẳng nhận ra được.

Phi thân vào trong nhà, lướt tới trước cửa phòng ngủ, Vân Dật Long vừa định đưa tay xô cửa, bỗng nghe một giọng trong trẻo hốt hoảng nói:

- Không được vào!

Rồi thì tiếng mặc áo sột soạt vang lên. Qua tiếng nói hiển nhiên là một phụ nữ, nhưng Vân Dật Long chẳng hề lấy làm lạ, bởi chàng đang kinh dị bởi võ công cao siêu của người trong phòng, bước chân chàng không hề phát ra tiếng động, vậy mà đối phương cũng phát giác ra.

Cửa phòng vụt mở, liền tiếp đó một luồng chưởng kinh vô cùng hung mãnh tống thẳng vào ngực Vân Dật Long đang đứng thờ ơ.

Theo phản ứng của bản năng, Vân Dật Long kinh hãi vụt lùi sau năm thước, đứng ngay giữa nhà, tay phải tiện thể đưa lên nhưng không phát chưởng, bởi vì chưởng kinh của đối phương đã tan biến rồi.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn, bất giác ngẩn người, bởi chàng đã nhận lầm tiếng nói của đối phương.

Thì ra xuất hiện nơi cửa phòng là một thiếu niên tuổi chừng hai mươi, mày ngài mắt sáng, mũi ôi đào, hai hàng mi đậm dài và cong vút, mình mặc chiếc áo dài trắng nho sinh, nếu gương mặt y mà có thêm chút sinh khí nữa thì e rằng trên cõi đời này chẳng còn ai đẹp trai hơn.

Chàng ta đưa mắt nhìn vào mặt Vân Dật Long, bỗng như chạm điện vội ngoảnh phắt đi, song lại không tự chủ được liền ngoảnh trở lại, mặt đỏ bừng lên.

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Đẩy vào phòng người mà còn lại xuất thủ công kích, nếu tại hạ không tránh kịp thì e đã táng mạng rồi.

Mỹ thiếu niên cũng lạnh lùng nói:

- Ai bảo không chịu lên tiếng mà lại toan xộc vào phòng người ta chứ?

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn mỹ thiếu niên:

- Tại hạ muốn xem thử người nào lại dám giả mạo Vân mẫu ở đây đánh lừa bọn người kia?
- Nếu không nhờ kẻ này giả mạo ở đây thì e rằng hai cha con người đẹp của các hạ đã chuốc lấy họa sát thân rồi!

Giọng nói của mỹ thiếu niên tuy lạnh lùng, song dường như có đượm chút ghen hờn.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn mỹ thiếu niên từ đầu đến chân, như nghĩ ra điều chi đó bỗng khoé môi lại nở nụ cười lạnh bạo, rần giọng nói:

- Các hạ khỏi phải nói những lời vu vơ vậy, tại hạ tin rằng các hạ đã vào trong bẫy lâu lắm rồi, và mục đích của các hạ chính là để chờ đợi Vân mẫu, còn như việc giả mạo chẳng qua là có lợi cho cả hai bên, bởi các hạ cũng chẳng muốn người của Thất Long Bảo nhận ra mình.

Mỹ thiếu niên giật nảy mình, y rất lấy làm lạ chàng thiếu niên này tuổi chừng mười bảy mười tám sao lại có sự suy nghĩ nhạy bén và chu mật đến vậy, song y cũng là một nhân vật lãnh tụ một vùng, lòng kinh hãi nhưng chưa biểu hiện ra mặt, chỉ cười khẩy nói:

- Các hạ đã đoán đúng!

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Theo tại hạ thấy thì tôn giá mặt áo đen thì đúng hơn.

Mỹ thiếu niên chưng hửng:

- Sao vậy?

Vân Dật Long mắt rục về ghé rợn, cười âm trầm:

- Bởi người của Chính Nghĩa Nhai thấy đều mặt áo đen, và đó cũng chính là tang phục.

Mỹ thiếu niên vừa tiếp xúc với ánh mắt của Vân Dật Long bất giác rung động cõi lòng ánh mắt bỗng lộ vẻ u oán, trong tiềm thức y nhận thấy Vân Dật Long không nên nhìn mình như vậy, bởi y không hề có ác ý với chàng, bèn giận dữ nói:

- Sao các hạ lại vũ đoán như vậy?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Bởi Chính Nghĩa Nhai đã hồi nghi tại hạ rất có thể ở tại Thất Long Bảo, mà người mới đến đây chỉ có mỗi mình Vân mẫu, vì vậy tôn giá đã tìm đến Vân mẫu, đúng chẳng?

Mỹ thiếu niên bực tức:

- Chính Nghĩa Nhai ngoại trừ hồi nghi Thất Long Bảo có gian tế, chẳng hay còn hồi nghi gì nữa?

Vân Dật Long buột miệng:

- Cửu Trùng Thiên!

Mỹ thiếu niên ra chiều khích động và tức giận:

- Chẳng lẽ người ta không thể từ Cửu Trùng Thiên đến hay sao?

Vân Dật Long ngẩn người, bỗng cười khẩy nói:

- Vân mẫu không hề có ân oán với Cửu Trùng Thiên, Cửu Trùng Thiên tìm Vân mẫu để làm gì?

Mỹ thiếu niên hơi bình tĩnh hơn, lạnh lùng nói:

- Tôn giá đã sát hại người của Chính Nghĩa Nhai, lẽ ra không nên dấu đầu lòi đuôi, bậc đại trượng phu dám làm dám chịu, giấu giếm giả hoạ cho người đầu phải là hành vi của bậc quân tử. Tôn giá tuy kín đáo sâu sắc nhưng chỉ có thể đánh lừa được bọn bị túi cơm kia chứ đâu qua mặt được kẻ này. Do đó mục đích kẻ này đến đây là....

Bỗng ngưng bật, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt dần tan biến, không sao nói tiếp được nữa.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Do đó người của Cửu Trùng Thiên đến tìm Vân mỗ, theo tại hạ suy đoán, có lẽ tôn giá chính là ca ca của hai huynh muội kia.

Mỹ thiếu niên thoáng đỏ mặt, có vẻ thẹn thẹn nói:

- Các hạ đã đoán đúng, tuy nhiên kẻ này không tìm các hạ không phải là trợ giúp cho Chính Nghĩa Nhai, mà là muốn báo cho các hạ biết, hiện các hạ đã đem đến cho Cửu Trùng Thiên sự phiền phức và hung hiểm vô cùng. Cũng như các hạ đã nói, Cửu Trùng Thiên không hề có oán thù với các hạ. vậy thì trên mặt đạo nghĩa các hạ phải có sự trả lời minh bạch. Do đó tại hạ đến đây với mục đích là yêu cầu các hạ hãy hiện ra mặt thật. Bằng không, trước khi người của Chính Nghĩa Nhai đến đây, tại hạ san bằng Thất Long Bảo trước, đó gọi là tiên hạ thủ vi cường, bởi Cửu Trùng Thiên chưa biết sợ bao giờ.

Trước tiên, Vân Dật Long nghĩ đến hai cha con họ Sở, tấm lòng lương thiện kia, đôi mắt xinh đẹp chứa chan tình ý kia, đó chính là nguyên nhân duy nhất đã khiến chàng không thể nào động thủ tại Thất Long Bảo. Do đó chàng không muốn mỹ thiếu niên giết người trong Thất Long Bảo.

Tuy nhiên trên mặt đạo nghĩa chàng cũng có phần đuối lý và ái ngại!

Chàng ném cho Mỹ thiếu niên cái nhìn rồi nói:

- Chẳng hay họ đã xâm phạm Cửu Trùng Thiên bao giờ vậy?

Mỹ thiếu niên mắt vụt qua một vẻ kỳ lạ buột miệng nói:

- Tối mai, các hạ định đến đó ư?

Vân Dật Long gật đầu:

- Chỉ cần tối nay tôn giá không giết người trong Thất Long Bảo, khi đến lúc tại hạ nhất định sẽ bày tỏ sự thật để xóa bỏ sự phiền phức mà tại hạ đã vô ý gây ra cho hiền huynh muội, tôn giá nghĩ sao?

Mỹ thiếu niên ánh mắt lộ vẻ áy náy, y biết Vân Dật Long vốn không hề muốn trốn tránh việc làm của mình, song chỉ cần chàng với mặt thật xuất hiện tại Cửu Trùng Thiên, toàn thể võ lâm ắt sẽ nhắm cả vào mỗi mình chàng. Uy vọng của Chính Nghĩa Nhai đã đứng vững vàng trong giới võ lâm hàng trăm năm qua, chẳng dễ gì lung lay được.

Mỹ thiếu niên có phần e sợ nói:

- Các hạ...có thể không cần đến đó, và tối nay tại hạ cũng không giết người tại đây. Tốt hơn hết các hạ nên sớm rời khỏi đây, khắc một canh ba, người của Chính Nghĩa Nhai sẽ đến đây tìm các hạ, đó là tại hạ đã nghe Thụy Cái nói.

Vân Dật Long như vừa quyết định một đại sự, đưa mắt nhìn ra ngoài trời, lúc này có nghĩa đã gần canh ba, chàng khẽ cười nói:

- Vân mỗ đã nói là thực hành, chẳng phải vì Cửu Trùng Thiên mà là trên mặt đạo ý tại hạ cần phải đến. Giữa hai ta chưa ai ban ơn cho ai. Trước khi những người kia kéo đến Cửu Trùng Thiên, tại hạ sẽ bộc bạch sự thật cho họ, không để Cửu Trùng Thiên phải thương tổn một người nào cả, xin mời tôn giá.

Mỹ thiếu niên mấp máy đôi môi nhỏ nhắn hồi lâu, song chẳng thốt lên được một lời mặc dù trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, bởi y nhận thấy dù là giao tình, thời điểm và thể diện đều không cho phép y thổ lộ những gì trong lòng, bèn nhún cười nói:

- Vân công tử, tại hạ có thể biết đại danh của công tử không?

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên đoạn ơ hồ nói:

- Tại hạ là Vân Dật Long!

Mỹ thiếu niên lẩm nhẩm lặp lại, bỗng đỏ mặt nói:

- Vân công tử, xin hẹn tái ngộ, tốt hơn hết công tử hãy rời khỏi đây trước canh ba, song quyền nan địch tứ thủ, hảo hán khó chống nổi số đông. Tất cả những gì tại hạ đã nói đều do tự đáy lòng, xin công tử chớ trách, Nhạc Phụng Linh xin cáo từ!

Vân Dật Long kinh ngạc trong lòng thầm nhủ:

- Nhạc Phụng Linh, cái tên giống như con gái quá!

Đoạn cũng phi thân ra khỏi nhà, lúc này đã gần canh ba, ánh mắt chàng ngập đầy sát cơ phi thân về phía đại sảnh.

Vân Dật Long như một luồng sáng trắng đáp xuống trước cửa đại sảnh, quét mắt nhìn những thấy bên trong không một bóng người, thức ăn trên bàn vẫn còn, đủ thấy khi nghe hung tin, mọi người tại đây thấy đều trở về ngay vị trí của mình.

Vân Dật Long vào trong sảnh khiêng một chiếc ghế dựa to đặt ngay giữa trước cửa sảnh, ngồi xuống quay mặt ra ngoài, đầu hơi chồm tới trước, ánh mắt sắc lạnh nhìn ra cổng bảo.

Tiếng trống vừa điểm canh ba, hai bóng người từ ngoài bảo như chim lướt vào, Vân Dật Long nhìn qua cũng đủ biết họ là người từ Chính Nghĩa Nhai đến, bởi hai người đều mặc y phục và che mặt bằng vải đen.

Một gã phòng vệ từ trong tối phi thân ra cản đường, như hỏi vài câu gì đó, bèn đưa hai người phóng đi về phía đại sảnh.

Vân Dật Long vẫn ngồi yên trên ghế dựa như pho tượng, nhưng ánh mắt lại càng lộ vẻ ghê rợn hơn.

Hai người áo đen bịt mặt dừng lại trước mặt Vân Dật Long cách chừng năm thước, người bên phải lạnh lùng nói:

- Các hạ có phải là người trong bảo không?

Vân Dật Long không đáp chỉ buông tiếng cười sắc lạnh, gã phòng vệ mắt vụt qua một tia thâm độc vội nói:

- Đó là Vân công tử, hôm nay mới từ Thái Sơn đến!

Vân Dật Long nhận ra gã phòng vệ ấy, bởi chính gã đưa chàng đến ngôi nhà trắng.

Hai người áo đen cùng đưa mắt nhìn nhau, dường như y nói:

- Quả đúng là hắn!

Người áo đen bên phải mắt rục lên, trở giọng nói:

- Đúng lên, chúng đại gia có điều cần hỏi.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Hai vị nên biết là thời gian có hạn, hà tất làm bộ làm tịch chứ.

Đoạn chậm chậm ngược mặt lên song vẫn ngồi yên.

Người áo đen bên phải mắt bừng sát cơ dường như toan động thủ, người áo đen bên trái vội nắm tay áo giữ lại, với giọng sắc lạnh nói:

- Bằng hữu từ Thái Sơn Chính Nghĩa Nhai đến, có biết hai người trên Chính Nghĩa Nhai là do ai hạ sát không? Bằng hữu nên biết điều, người của Chính Nghĩa Nhai đã lưu ý đến các hạ, tất nhiên là phải nắm vững sự thành bại, bằng hữu đừng tự chuốc khổ vào thân.

Vân Dật Long chậm chậm đứng lên, môi nở nụ cười lạnh bạo, nhặt nhèo nói:

- Hai vị tin là Vân mỗ có bản lĩnh như vậy ư?

Người bên phải cười khẩy:

- Võ công có nhiều chừng mực, bằng hữu tuy trông yếu đuối như chưa từng học võ, nhưng nếu võ công đạt tới mức độ cao thì có thể phản phác quy chân chẳng khác nào văn nhân, bằng hữu hẳn là tự hiểu.

Vân Dật Long bỗng cất tiếng cười dài đình tai, mặt ngập đầy sát cơ, lạnh lùng nói:

- Người của Chính Nghĩa Nhai quả là danh bất hư truyền, tại hạ cũng muốn xem bộ mặt thật của hai vị.

Đoạn thản nhiên đi về phía hai người, ra chiều hết sức khinh miệt.

Qua tiếng cười đình tai nhức óc và ánh mắt sáng rực kia, chẳng ai tin chàng là một thư sinh yếu đuối.

Hai người áo đen bịt mặt vốn rất mong Vân Dật Long chính là hung thủ trên Chính Nghĩa Nhai, song bây giờ đây họ lại hy vọng chàng quả đúng là một thư sinh yếu đuối, bởi họ vừa chợt nghĩ đến hậu quả.

Hai người bất giác thoái lùi một bước đồng thanh nói:

- Như hai vị đã nghĩ, Vân mỗ đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân, hai vị không đủ khả năng đương cự với Vân mỗ đâu!

Hai người áo đen như chợt nhớ ra đồng thanh nói:

- Người họ Vân, Vân Phong Kỳ là....

Bỗng ngưng bật, hiển nhiên hai người đã biết mình lỡ lời.

Vân Dật Long nhếch môi cười đắc ý và tàn độc, đánh giọng nói:

- Hai vị đã đoán đúng, mười ba năm trước ở dưới Chính Nghĩa Nhai, chúng ta vốn đã biết nhau rồi, điều khác nhau là lúc bấy giờ hai vị chỉ chịu sự sai khiến của Chính Nghĩa Nhai, mà bây giờ lũ lòng lang dạ sói các người đến đây để đại biểu cho chính nghĩa gì, ha ha...quả báo tuần hoàn, hôm nay đã đến ngày các người đền trả rồi!

Tiếng nói chàng lạnh đến thấu xương, nỗi kinh khiếp trong lòng đã khiến hai người hoàn toàn mất đi vẻ oai phong trước đây, lại cùng lùi sau một bước, ý liệu mạng chợt nảy sinh, bởi biết chẳng còn cách nào hơn.

Người áo đen bên phải gắng gượng nói:

- Kẻ chúng đại gia cần tìm chính là người.

Gã phòng vệ thấy tình thế không ổn, bèn len lén lùi sau hai bước, vụt quay người bỏ chạy ra ngoài bảo.

Nào ngờ gã vừa quay người, chợt nghe một chuỗi cười sắc lạnh vang lên sau lưng nói:

- Bằng hữu lẽ ra đã phải chết từ lâu rồi!

Vừa dứt tiếng, sau lưng hai người áo đen đã vang lên bình một tiếng, liền sau đó là một tiếng hự khô khan, rồi thì tất cả trở về yên lặng.

Những thấy bóng trắng nhấp nháy người tuy đã vận công sẵn sàng, nhưng ngay ý nghĩ ra tay chưa kịp chồm lên thì Vân Dật Long đã biến mất rồi.

Hai người cùng lúc quay phắt lại, lập tức kinh hãi lùi sau hai bước, thì ra Vân Dật Long đang đứng sau lưng họ chỉ cách chừng năm thước, sau lưng chàng là gã phòng vệ nằm ngay đơ dưới đất, trên trán hẳn rõ một dấu bàn tay đỏ như máu, hiển nhiên sớm đã tắt thở rồi.

Vân Dật Long hai mắt ngập lửa thù quét nhìn hai người áo đen đang đứng thộn ra, với giọng sắc lạnh nói:

- Hai vị sẽ không chết nhanh chóng như y đâu, tại hạ mong là hai vị có đủ cam đảm để chịu đựng.

Đoạn cất bước tiến tới gần, bước chân vẫn thản nhiên đầy khinh miệt.

Qua thân pháp vừa rồi của Vân Dật Long, hai người áo đen biết có chạy cũng chẳng thoát, nên ý định liều mạng lại càng kiên quyết, cùng đưa mắt nhìn nhau. Ngay khi Vân Dật Long đặt chân phải xuống, chân trái vừa cất lên, cùng lúc bùng tiếng quát vang, chia ra tả hữu đồng thời ra tay tấn công, thân thủ nhanh khôn tả.

Tựa như thể hai cánh dơi đen không lồ, chập chờn bất định, khiến người hoa cả mắt, hai người bốn chưởng liên hoàn tung ra, tạo thành màn lưới chưởng từ tả hữu ập tới, chưởng phong cuốn tung cát đá, gió rít ào ào, uy lực qua kinh người.

Vân Dật Long thốt giật mình, đôi mày kiếm nhướng lên, đứng một chân xoay nhanh, lập tức biến thành một cái bóng trắng chớp chờn, động tác còn nhanh hơn cả ý niệm của hai người.

Hai người áo đen chỉ thấy trước mắt hoa lên, thế chưởng đã đánh vào khoảng không. Ngay trong khoảng khắc ấy, trên không bỗng vang lên tiếng quát của Vân Dật Long:

- Đã đến lúc rồi.

Hai người vừa ngược lên, những thấy một vòng tròn đỏ đường kính hơn trượng chụp xuống đỉnh đầu, đó chẳng phải là chiêu khởi đầu của Viên Dương Thất Huyền chưởng là gì?

Hai người áo đen theo bản năng sinh tồn phóng chưởng đánh vào vòng tròn đỏ, đồng thời liền vội tung mình ra sau, phản ứng cực nhanh.

Ngay khi ấy trên mái đại sảnh bỗng vang lên một tiếng trong trẻo kinh ngạc nói:

- Ủa, Hồng Luân ánh Thần Châu?

Vân Dật Long như không ngờ có người lại biết tên gọi của chiêu này, bất giác giật mình, chiêu thế cũng liền chậm lại, nhờ vậy hai người áo đen mới thoát khỏi phạm vi của vòng tròn đỏ.

Vân Dật Long quét mắt thật nhanh lên mái đại sảnh, song chẳng thấy bóng dáng một ai cả.

Hai người áo đen vừa thoát hiểm, lập tức lao tới tấn công, những thấy chàng tung mình lên không, lần này thì vòng tròn đã trở nên màu cam.

Trên mái đại sảnh lại vang lên tiếng trong trẻo nói:

- Tranh Quang Triệt Như U!

Vân Dật Long tăng lơ, vòng tròn cam như cơn gió xoáy đã phủ chụp xuống.

Liền thì, hai tiếng rú thảm khốc phá vỡ đêm không tĩnh mịch, hai người áo đen đang lao tới cùng bật ngửa ra sau, trên trán mỗi người đều có một dấu bàn tay màu cam, thủng qua khe đen che mắt.

Vân Dật Long chớ hề đếm xỉa đến hai người áo đen nằm dưới đất, liền tức nhún mình phi thân lên mái nhà, hai chân vừa chạm trên mái ngói, bỗng thấy một bóng đỏ phóng hướng ra ngoài bảo, thân pháp nhanh khôn tả.

Vân Dật Long giật mình thầm nhủ:

- Khinh công người này chẳng kém hơn mình, nếu cũng là kẻ địch thì mai sau hẳn sẽ gây trở ngại ỉnh không ít, chẳng thể buông tha dễ dàng như vậy.

Đoạn vừa định đuổi theo, bỗng thấy xung quanh ủa ra không dưới năm mươi người, tất cả cùng lao về phía đại sảnh.

- Vân Dật Long liền chừng người, lăm bắm một mình:

- Người này nếu quả là kẻ địch thì mai sau cũng sẽ có ngày gặp lại, nếu ta hiện thân lúc này bắt buộc phải tiêu diệt cả Thần Long Bảo. Lúc bấy giờ nếu không hạ sát hai cha con người họ Sở, hẳn sẽ khiến họ bị hoài nghi mà mang họa sát thân, thôi thì ta đành dằn nén thêm vậy.

Đoạn liền tìm ngay một chỗ tối ngồi xỏm xuống.

Người của Thất Long Bảo ai nấy đều võ công cao cường, người áo đỏ tuy khinh công nhanh nhẹn cũng khó tránh khỏi tai mắt, lập tức có người la to:

- Đuổi theo mau, gian tặc đào tẩu ra ngoài bảo kia!

Ngay tức khắc, tất cả đều đuổi theo về hướng mất dạng của người áo đỏ.

Vân Dật Long chậm rãi đứng lên, những thấy bóng đỏ đã ra khỏi bảo, dường như không muốn bỏ rơi những người đuổi theo, y giảm tốc độ hơn trước rất nhiều.

Vân Dật Long hoang mang trông theo bóng đỏ xa dần, lòng thầm nhủ:

Qua hành động của người này, rõ ràng là y có ý giải vây ình. Nhưng khắp trong thiên hạ chỉ có ba người biết thân phận của Vân Dật Long này và họ đã chết, ngoài ra chẳng còn ai khác, người này thật ra là ai vậy nhỉ?

Vân Dật Long nghĩ mãi vẫn không có được lời giải đáp. Thời gian lặng lẽ trôi qua chàng ngược mắt lên, ngoài Thất Long Bảo đã có bóng người thấp thoáng, hiển nhiên là mọi người đã quay trở về.

Vân Dật Long bèn phi thân xuống đất trở về ngôi nhà trắng. sau đó lại từ ngôi nhà trắng đứng đỉnh đi về phía đại sảnh, ước lượng qua khoảng cách, chàng biết khi mình đến thì họ ắt đã có mặt tại đại sảnh.

Quả nhiên, chàng chưa đi đến cửa đại sảnh thì đã nghe tiếng Thụy Cái lạnh lùng nói:

- Thật không ngờ Viêm Dương Thất Huyền Chương lại di chuyển đến Thất Long Bảo nhanh chóng thế này, theo sự suy tính của lão ăn mày này, người áo trắng thoát tiên dùng kế điệu hổ ly sơn, người áo đỏ sau mới chính thực là chủ hung. Rất tiếc là chưa trông rõ được mặt thật của hắn, không thì mọi sự đã ra lẽ rồi.

Vân Dật Long rung động cõi lòng, nổi hoài nghi về người áo đỏ lại càng cộng thêm thắc mắc. chàng biết với công lực và khinh công của người áo đỏ, nếu không muốn ọi người trông thấy, ắt chẳng thể nào trông thấy được.

Tuý Lý Càn Khôn cũng cười khẩy nói:

- Thật chẳng ngờ người này lại còn có trợ thủ, nhất định hắn có cả một đại gia đình hẳn đây là hai cha con.

Thụy Cái đôi mắt ti hí quét mắt nhìn hai cha con Sở Nam Nhạn nói:

- Nếu như Sở huynh không trách, lão ăn mày này thật muốn đoán họ chính là hai cha con họ Vân. Tuy nhiên, một ngày nào đó rồi mọi sự sẽ rõ trắng đen, lão ăn mày này tin là sẽ gặp hai cha con họ trong một ngày gần đây, và sẽ đương nhiên cũng có thể là lão ăn mày này đã lầm.

Vạn Liễu bảo chủ Sở Nam Nhạn nào chịu kém, liền trừng mắt nói:

- Cái huynh nói năng lên giữ lời một chút, con trai Vân Phong Kỳ là bạn tri giao của Sở mỗ, trước khi chưa rõ sự thật, tôn giá hồi nghi tri giao của Sở mỗ tức là không tin tưởng Sở mỗ. Vậy thì hai cha con Sở mỗ chẳng tiện ở lại đây nữa, xin cáo từ!

- Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông trong một đêm đã đau lòng mất ái tử, giờ lại có người của Chính Nghĩa Nhai chết trong Thất Long Bảo, ít ra y cũng phải gánh lấy nửa phần trách nhiệm. bởi lẽ cùng chết với hai người của Chính Nghĩa Nhai chỉ có mỗi tên phòng vệ, không khỏi khiến y hết sức đau đầu, thật sự chẳng biết nên xử trí thế nào cho phải. Mặc dù trong lòng nhận thấy Thụy Cái và Tuý Lý Càn Khôn đều nói có lý, nhưng trước khi có bằng chứng cụ thể, y cũng chẳng phải dám đắc tội với Sở Nam Nhạn trong lúc này, nên bèn lưỡng lự nói:

- Sở huynh...

Bỗng nghe Tuý Lý Càn Khôn cười khẩy nói:

- Ô! Hai người chết thì ra là “Chấn Sơn chương” Từ Tử Liêm và Phiêu Sơn Điều Liễu Thanh Phong. Hắc hắc, dường như khi xưa Vân lão đầu có hiềm khích với hai người này thì phải?

Sở Nam Nhạn nghe nói liền nghe lòng trĩu nặng, ngoảnh mặt nhìn, quả đúng là hai người ấy, ông rầu rĩ thâm nhủ:

- Vậy là dù mình có trăm miệng cũng khó mà biện bạch được cho Vân lão bá, thôi thì rời khỏi đây là hơn!

Tất cả mọi người liền tập trung ánh mắt vào hai cha con Sở Nam Nhạn, lúc này ánh mắt của họ không chỉ hồi nghi mà còn.....

Hàn Thủy Đông mặt co giật dữ dội một hồi, đoạn lạnh lùng nói:

- Sở huynh, Hàn mỗ xin phép không đưa tiễn!

Sở Nam Nhạn tức giận cười khẩy:

- Hàn huynh khỏi khách sáo, khi nào mọi sự sáng tỏ Sở mỗ sẽ tới viếng Thất Long Bảo, xin cáo từ!

Đoạn liền nắm tay Sở Mộng Bình toan bước đi.

Bỗng Sở Mộng Bình reo lên:

- Ô, Vân công tử đến kìa! Vân công tử, chúng ta cùng rời khỏi đây nhé?

Mọi người nghe nói liền cùng ngoảnh lại nhìn, quả thấy Vân Dật Long đang từ ngoài hai trượng đứng đỉnh đi tới. chàng thờ ơ quét mắt nhìn những tử thi dưới đất, rồi lại đảo mắt nhìn mọi người một lượt, dừng lại hai cha con Sở Nam Nhạn, với giọng đượm vẻ an ủi nói:

- Sở bá bá và Sở cô nương đi ngay bây giờ? Vân mỗ cũng định ra đi ngay đây, nhị vị hãy đi trước một bước, hôm nào tại hạ sẽ đến Vạn Liễu Bảo bái viếng.

Sở Mộng Bình với giọng như nài nỉ:

- Vân công tử, hãy đi cùng cha con tiểu nữ, vậy cũng tiện bề trông nom lẫn nhau.

Vân Dật Long cười cảm kích và sâu sắc nói:

- Sở cô nương, mai này khi tại hạ đến Thê Hà Lĩnh, cô nương đừng quên đưa tại hạ đi ngắm ráng chiều. Bởi trong vài ngày tới còn có một số bạn bè cần gặp tại hạ tại lân cận Thi Sơn, quả tình mình không thể phân thân được, xin cô nương hãy đi trước!

Sở Nam Nhạn thăm trầm quét mắt nhìn mọi người nói:

- Vân công tử, nơi nên ở thì ở, chỗ nên đi thì đi, Sở mỗ không muốn nhiều lời, hãy cùng Sở mỗ đi thôi!

Sở Mộng Bình nhìn đắm đắm vào mặt Vân Dật Long, ánh mắt ngập đầy ao ước, van cầu, như muốn bằng đôi mắt truyền đạt, bằng lời tha thiết triu mến sang cho Vân Dật Long, không hề chú ý đến “Hàn Thủy Lý” Quý Thế Phương mắt rục về ghen tức đứng bên cạnh.

Thụy Cái quét mắt nhìn Túy Lý Càn Khôn, bỗng cười sắc lạnh nói:

- Vân công tử là văn nhân, không hiểu Vân công tử cảm nghĩ như thế nào về những người này?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Đời người ai cũng một lần chết, sách có câu “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”, chết chẳng có gì sợ, đúng chẳng?

Đoạn hướng về cha con Sở Nam Nhạn nói tiếp:

- Thôi được, chúng ta hãy cùng rời khỏi đây. Hàn bảo chủ, Vân mỗ sẽ không quên mối thịnh tình ngày hôm nay đâu!

Hàn Thủy Đông vút qua một vẻ mặt u ám, trầm giọng quát:

- Hãy đem ngựa của Vân công tử đến ngay!

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Con ngựa ấy hung tính lắm, Vân mỗ tự đi dắt lấy thì hơn!

Hàn Thủy Đông cười khẩy:

- Vậy thì Hàn mỗ xin tạm biệt! Bay đâu, truyền lệnh hạ cầu treo xuống.

Sở Mộng Bình hớn hở nhảy đến bên cạnh Vân Dật Long, vừa đi vừa nói huyền thuyên, bảo chàng dạy cho cách thuần phục bạch mã, khiến “Hàn Thủy Lý” Quý Thế Phương tức sôi gan, càng thêm căm hận Vân Dật Long.

Thụy Cái trông theo bóng dáng mọi người khuất dạng, đoạn nắm tay Túy Lý Càn Khôn quay sang Hàn Thủy Đông nói:

- Hàn lão nhi, lão ăn mày cùng lão ma men xin đi trước một bước, hẹn gặp ngày sau tại nơi đã định.

Đoạn kéo Túy Lý Càn Khôn cùng rời khỏi bảo.

Hàn Thủy Đông buông tiếng cười khẩy, lẽ dĩ nhiên y rất hiểu ý đồ của hai người.

5. Chương 5: ” ” Hiện , Ác Đồ Táng Mạng

Trước buổi bình minh, đêm càng thêm u ám và thê lương.

Đột nhiên, hai bóng người như thể u linh loáng cái đã khuất dạng trong cánh rừng tùng trên một ngọn đồi, thân pháp nhanh đến nỗi như có hình mà không có trọng lượng.

Cánh rừng này trải dài đến tận Thái Sơn, chẳng rõ được trông vào thời kỳ nào. Trước rừng có một lối dẫn nhỏ vào, hai bóng đen kia chính là đã đi theo lối này, nơi đây cách Thất Long Bảo chừng trăm dặm đường.

Đêm tối mịt mùng, tĩnh lặng đến nghẹt thở.

Bỗng tiếng chuông lạnh lốt vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch của trời đêm, qua tiếng chuông đều đặn và nhịp nhàng, đủ biết kỵ sỹ không hề giục ngựa phi nhanh.

Chốc lát sau trong rừng bỗng vang lên một giọng nham hiểm nói:

- Lão ma men, không sai chứ? Ta biết trước thế nào hắc cũng đi đến Cửu Trùng Thiên mà. Hắc, hắc, thanh kiếm kia...

Rõ ràng là tiếng nói của Thụy Cái.

Một tiếng khác nói:

- Lão ăn mày, chúng ta phải ra tay càng nhanh càng tốt, kéo trời sáng người trông thấy thì cái chiêu bài hiệp nghĩa của hai ta sẽ mang vứt đi. Còn nữa, khi lấy được kiếm rùi, người cần phải thay gù kiếm ngay, không thì, hừ, Sở lão quý chẳng phải dễ trêu đâu.

Người này chính là Túy Lý Càn Khôn.

Thụy Cái cười u ám:

- Tên tiểu tử này tay không có sức trời gà, lấy mạng hắc thật dễ như trở bàn tay, nhưng người hãy cẩn thận con ngựa đó đấy.

- Điều ấy thì không đáng ngại, ta chỉ lo là làm thế nào để xử lý thi thể của tên tiểu tử ấy đây.

Thụy Cái như đã lo toan trước, liền nói ngay:

- Điều ấy lão ăn mày này đã nghĩ trước hời còn ở Thất Long Bảo rồi. Lúc đầu ta chỉ lo tên tiểu tử này võ công đã luyện đến mức phản phúc quy chân mà không thể hạ thủ được, mãi đến tối qua đến chỗ hắc ngủ, hắc không hề hay biết ta mới yên tâm. Ngay lúc ấy là ta đã sắp đặt kế hoạch rồi, chúng ta chỉ cần làm cho hắc thất khiếu lưu huyết, món nợ này dĩ nhiên chủ nhân Huyết Bi sẽ gánh chịu thay chúng ta. Hắc, hắc, kế này thế nào?

Tiếng chuông rõ dần, hòa cùng tiếng vó ngựa lộp độp, hiển nhiên khoảng cách chẳng còn xa lắm.

Túy Lý Càn Khôn ngẫm nghĩ một hồi đoạn nói:

- Lão ăn mày, kế ấy đành rằng cũng hay, nhưng mà ta giá họa cho Huyết Bi thì không ổn đâu.

Thụy Cái cười đắc ý:

- Viêm Dương Thất Huyền Chương đã khiến cho họ điên đầu rối trí rồi, còn đâu thì giờ mà chú ý đến những việc vặt vãnh này nữa. Lão ma men, đây gọi là thừa nước đục thả câu mà. Ủa, lạ thật, tiếng chân ngựa chậm thế kia, sao ngựa lại đến nhanh thế này, mẹ kiếp, rõ là quái đản.

Thụy Cái vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng hú dài như thể long ngâm, kèm theo tiếng vó ngựa dồn dập như bão táp, một cái bóng trắng đã từ ngoài mười trượng lao vút tới.

Hai người cùng sửng sốt, bỗng nghe Thụy Cái cười to:

- Ha ha... Vân công tử, tệ nhân đã chờ đây lâu lắm rùi, sao lại đành tâm đi qua vội vã thế này?

Đồng thời hai bóng người lanh lẹ lách sang bên, một phải một trái đứng hai bên lối đi, vận công sáng sủa. Bạch mã loáng cái đã đến nơi, hai chân trước giơ lên cao, đứng thẳng như người, khi hai chân trước hạ xuống thì đã đứng yên tại chỗ.

Túy Lý Càn Khôn định thần nhìn kỹ, liền kinh ngạc nói:

- Trên ngựa không có người.

Thụy Cái cũng thấy rõ, đôi mắt ti hí đảo tròn, đoạn cười khẩy nói:

- Hẳn là Hàn lão nhi đã phổng tay trên rồi cố ý đánh ngựa đến đây để trêu cợt chúng ta. Nào, ta đi tìm y. Nói xong, ra chiều hết sức tức giận. Túy Lý Càn Khôn chòng chọc nhìn con bạch mã, ánh mắt càng lúc càng sáng, cuối cùng vẻ say sưa hoàn toàn biến mất, mồ hôi lạnh ướt đầm lòng bàn tay, thờ thần nói:

- Lão ăn mày, ta bỗng nghĩ đến một người.

Thụy Cái đang tức tối vì chưa được toại nguyện, nghe vậy liền sáng giọng nói lớn:

- Trước hết hãy đi tìm gặp Hàn lão nhi giải quyết xong việc rồi hãy nói đến những điều không quan trọng khác.

Túy Lý Càn Khôn mắt vẫn chòng chọc nhìn vào bạch mã, vẻ dờ dẩn trên mặt trở nên khiếp hãi. Y hít sâu một hơi dài cổ trắn tĩnh lại, song chiếc lưỡi vẫn không chịu nghe theo sự điều khiển của y, lắp bắp nói:

- Nếu đúng là người đó thì khu rừng này chính là nơi chôn cất của hai ta.

Mãi đến lúc này Thụy Cái mới phát hiện ra giọng nói của đồng bọn có vẻ khác lạ, bèn ngoảnh lại nhìn thấy vẻ khiếp hãi của Túy Lý Càn Khôn, bất giác giật nảy mình. Hai người gần gũi bên nhau đã nhiều năm nên rất hiểu tính nhau, bởi dáng vẻ của Túy Lý Càn Khôn, cơn tức giận của Thụy Cái hoàn toàn tan biến, buột miệng hỏi:

- Lão ma men đã nghĩ đến ai vậy? Đại giang nam bắc, tung hoành Thần Châu, hai ta sợ ai bao giờ?

Túy Lý Càn Khôn đưa lưỡi liếm làn môi khô khốc, giọng cứng ngắt nói:

- Người còn nhớ hai câu thơ mà các bậc tiền bối vẫn hay nhắc không? “Thất hải được (nhảy) linh mã, bạch kiếm tảo thiên hạ” Kim Bích Cung Chủ trước khi giết người chẳng phải là linh mã xuất hiện trước hay sao?

Thụy Cái liền tái mặt, buột miệng:

- Đi, ta đi thôi.

Đoạn tung mình ngược ra sau, không dám tiến tới vì y nghĩ rằng nhất định là người ở sau ngựa.

Nào ngờ y vừa tung người lên, lập tức bị một bức tường khí cản lại, rơi xuống ngay vị trí cũ, rồi thì một giọng nói lạnh tanh vang lên:

- “Thất hải được linh mã, bạch kiếm tảo thiên hạ”, hai vị chẳng phải đang muốn lấy Trích Huyết Kiếm và Chiêu Hồn Mã ư? Sao lại bỏ đi thế này?

Người lên tiếng là một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, chẳng rõ tự lúc nào đã đứng sau lưng hai người cách chừng bảy thước, chàng chính là Vân Dật Long.

Vân Dật Long lúc này khác hẳn với Vân Dật Long khi ở Thất Long Bảo, ánh mắt sắc lạnh đã xua tan vẻ yếu đuối của chàng, gương mặt lạnh lùng và ngập đầy sát cơ chứ không hiền lành như trước đây nữa.

Thụy Cái cố định thần, đánh bạo cười khẩy, nói:

- Vân công tử, lão ăn mày đã lâm, thì ra công tử là người võ công cao cường. Tuy nhiên Kim Bích Cung Chủ không phải ai muốn mạo nhận cũng được đâu. Theo xuẩn kiến của lão ăn mày này, công tử hãy nói ra sự thừa thì hơn.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Kim Bích Cung Chủ hiện nay chính là thiếu gia, hà tất phải mạo nhận.

Túy Lý Càn Khôn đưa mắt nhìn kỹ Vân Dật Long, thấy chàng còn trẻ tuổi, y bèn bạo dạn cười khẩy nói:

- Kim Bích Cung Chủ có ba đại cận vệ không bao giờ rời xa. Vân công tử lẽ ra nên tìm hiểu cho rõ ràng địa điểm của Kim Bích Cung cùng hành vi khi xưa của Kim Bích Cung Chủ, như vậy thì giả mạo mới giống.

Vân Dật Long chậm chậm đưa tay rút lên, nắm lấy chuôi kiếm trắng trên lưng, cười gằn nói:

- Qua thanh kiếm này, hai vị sẽ biết được địa điểm của Kim Bích Cung, còn về ba vị cận vệ chỉ e trong kiếp này hai vị không thể gặp được đâu.

Đoạn nương mảy, tay phải rút lên “choang” một tiếng như long ngâm, một thanh trường kiếm sáng choang đã hiện ra trước mặt hai người.

Bốn luồng ánh mắt lẹ làng lướt qua thanh kiếm, vẻ hoài nghi và khinh bỉ trên mặt lập tức trở nên khiếp hãi, bởi thanh kiếm này chính là khí giới và cũng là lệnh phù chí cao vô thượng của Kim Bích Cung Chủ, tuyệt đối không thể nào ngụy tạo được.

Trên hai sống kiếm, mỗi bên đều có một đường máu mảnh như tơ nhện, to dần từ chuôi đến mũi kiếm, rồi tụ nơi mũi kiếm thành một điểm đỏ cỡ hạt đậu phộng, tựa như một giọt máu. Do đó, giới võ lâm đều gọi là Trích Huyết Kiếm mà rất ít ai biết thanh bạch kiếm trong “Bạch Kiếm Linh Mã” chính là thanh Trích Huyết Kiếm. Bởi lẽ Kim Bích Cung Chủ chưa từng để một ai sống sót dưới Trích Huyết Kiếm, cho nên giới võ lâm chỉ biết ông đeo một thanh kiếm chuôi và vỏ toàn trắng, qua đó mà gọi là “Bạch Kiếm Linh Mã”.

Hai người kinh hoàng lùi sau một bước, mắt luôn nhìn vào trong rừng tùng, hiển nhiên họ đã có ý đào tẩu.

Vân Dật Long môi vẫn treo nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Hồi trăm năm trước, lúc Huyết Bi chưa thành lập, “Bạch kiếm linh mã” đã từng tung hoành võ lâm, càn quét thiên hạ, nay tuy đã sau trăm năm, song uy lực của “Bạch kiếm linh mã” lại càng trội hơn xưa. Hai vị chớ nên có ý định đào tẩu, bằng không hai vị sẽ uống phí một thân võ công. Còn điều này nữa, Vân mỗ cần phải cho hai vị biết, người duy nhất còn trong gia đình Trần Bát Phương chính là Vân mỗ, và Viêm Dương Thất Huyền Chưởng cũng là do Vân mỗ đã thi thố, để hai vị chết được nhắm mắt, hãy ra tay đi.

Thụy Cái và Túy Lý Càn Khôn bàng hoàng, đào tẩu khó thoát mà động thủ cũng không có hy vọng chiến thắng, trong khoảnh khắc ấy cuộc sống đối với hai người lại càng tỏ sức quyền rũ mãnh liệt.

Sự im lặng ghê rợn bao trùm lấy hai người.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn trời, thâm nhủ:

- Hàn Thủy Đông đã ngầm phái người bám theo mình, bản thân y có lẽ cũng sắp đến rồi.

Đột nhiên một giọng nói hùng hồn từ trong rừng vang lên:

- “Hong luân ánh thần châu, Tranh quang triệt cứu u”...

Vân Dật Long liền biến sắc mặt, đây là lần thứ hai chàng có người đọc ra tên chiêu thức của Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, và qua tiếng nói rõ ràng là do một người phát ra.

Thụy Cái và Túy Lý Càn Khôn từ nãy giờ vẫn chăm chăm nhìn vào mặt Vân Dật Long, thấy chàng biến sắc liền mừng rỡ, cơ hồ cùng một lúc tung mình lên, lao nhanh vào rừng tùng cách đó tám thước.

Theo họ nghĩ, Vân Dật Long tuy võ công cao cường, nhưng hai người cũng chẳng phải là hạng vô danh, thừa lúc chàng phân tâm, khoảng cách tám thước loáng là đến ngay, đào thoát hẳn không thành vấn đề.

Nào ngờ thực tế lại khác, họ vừa động dậy thì Vân Dật Long đã như bóng theo hình đuổi tới, chẳng trông thấy rõ thanh Trích Huyết Kiếm trong tay đã sử dụng chiêu thức gì, chỉ thấy tay phải chàng vung lên, một thanh kiếm trắng bỗng hóa thành một màng lưới kiếm nhanh như chớp chụp tới.

Chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết chẳng thể nào phá được chiêu kiếm ấy, hai người vội vã nhảy xuống đất lăn vào rừng, phản ứng nhanh khôn tả, chứng tỏ hai người quả là lão luyện giang hồ, từng trải qua nhiều cuộc chiến đấu.

Vân Dật Long thoáng sửng sốt, sát cơ ngày càng gia tăng, chàng buông tiếng quát lạnh lạnh, trầm khí hạ xuống đất, lúc này hai người đã lặn đến còn cách rừng tùng chừng hai thước nữa thôi.

Bạch kiếm đã lẹ làng biến thể, kèm theo hai tiếng rú thẳm khốc, hai cái xác to kèn của Thụy Cái và Túy Lý Càn Khôn tung lên, bay thẳng vào trường kiếm của Vân Dật Long.

Người ngằm ra tay dường như đã dùng sức quá mạnh, tốc độ hai người bay trở về còn nhanh hơn cả lúc họ vào rừng.

Vân Dật Long giật mình, vội thu kiếm và tạt chéo sang bên bầy thước, thân pháp nhanh kinh người.

Trong rừng vang lên tiếng trong trẻo, nói:

- Ô, khá lắm.

“Bịch, bịch” hai tiếng, Thụy Cái và Túy Lý Càn Khôn rơi xuống ngoài ba trượng không hề động đậy nữa.

Vân Dật Long không khỏi giật mình, thầm nhủ:

- Người này ra tay nặng thật, chỉ một đòn đã lấy mạng hai người, tiếng nói này dường như mình đã nghe ở Thất Long Bảo, chẳng lẽ lại là người áo đỏ?

Đoạn đưa mắt nhìn vào rừng tùng, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, Vân mỗ không hề bỏ tiền ra thuê tôn giá giết người giùm, sao không ra đây để cho Vân mỗ nói lời cảm tạ?

Trong rừng vọng ra tiếng cười lạnh lạnh nói:

- Các hạ còn nhiều việc phải làm, hà tất uống phí thời gian? Đúng ra người phải cảm tạ là kẻ này, bởi chưa từng có ai dám trêu vào nhân vật đứng sau hai người đó, vậy mà các hạ lại...ha ha ha... xin đa tạ.

Vừa dứt tiếng, người đã ở sâu trong rừng ngoài trăm trượng.

Qua đó, Vân Dật Long biết khinh công người này quyết chẳng kém hơn mình bao nhiêu, dẫu là nơi trống trải cũng khó có thể đuổi kịp trong thời gian ngắn, huống hồ là ở trong rừng rậm bát ngát.

Thế là chàng bèn quay trở về với lời nói của đối phương thầm nghĩ:

- Qua lời lẽ, rõ ràng là y muốn giá họa ình, nơi đây không một bóng người, vậy ai biết được hai người này là do mình hạ sát?

Chàng chợt vỡ lẽ:

- Phải rồi. Nhất định là y biết có người của Thất Long Bảo đi theo sau họ. Nhưng mà vậy thì có ích gì? Nhân vật đứng đằng sau hai người này đã không có ai dám trêu vào, tất nhiên là rất có lai lịch, lẽ nào lại nghe theo lời nói một chiều. Vả lại, Hàn Thủy Đông cũng chẳng dám nói ra là mình biết rõ nguyên nhân.

Lúc này ngoài xa đã có tiếng phóng đi rất khê vọng đến, dường như không dưới mười người.

Bỗng giọng nói hùng hồn lại từ trong rừng vang lên:

- “Hoàng lăng hồng ba nguyên (sóng to cuộn cuộn), lục thủ thần quỷ sâu”.

Vân Dật Long thoáng biến sắc, lăm lăm:

- Người này liên tiếp đọc tên chiêu thức Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, hiển nhiên là có ý dẫn dụ mình, sao không tiến vào xem thử?

Chàng võ cao gan cả, nghĩ là làm, bèn quay lại cầm dây cương nói:

- Hồng Ảnh, nào!

Bỗng chàng trông thấy dấu chân ngựa trên mặt đất, bất giác rung động cõi lòng, lập tức mất rục lửa giận và ngạt đây sát cơ, lăm lăm:

- Âm mưu ghê gớm thật, lúc ở Thất Long Bảo dĩ nhiên Hồng Ảnh đã có để lại dấu chân, đối chiếu với dấu chân tại đây là rõ ngay chính mình đã giết hai người này. Vì sợ mình bỏ đi sẽ có lý do biện bác, nên lại dẫn dụ mình vào rừng để lưu lại dấu chân ngựa, như vậy chứng cứ lại càng đầy đủ hơn, kế hoạch quả là chu đáo.

Vân Dật Long nghĩ xong, sát cơ trong mắt càng gia tăng, lạnh lùng nói:

- Vân mỗ đã quyết tâm giết họ thì chẳng sợ nhân vật đứng sau. Tuy nhiên, Vân mỗ cũng chẳng phải là người dễ bị lợi dụng đâu. Hừ, các vị đã chọn nhầm đối tượng rồi.

Đoạn liên dắt Hồng Ảnh đi vào rừng. Bên trong, khoảng cách giữa các cây tùng tuy khá xa, nhưng không ngay hàng thẳng lối, cây nào cũng to cả vòng tay ôm, cành lá ngổn ngang rậm rạp, tiến vào chừng ba mươi trượng thì không còn trông thấy được gì ở bên ngoài nữa.

Lần theo tiếng nói, Vân Dật Long tiến vào thêm mười mấy trượng nữa, vẫn chẳng thấy gì.

Đột nhiên, một giọng nói hùng hồn từ bên trái cách chừng ba trượng liền vang lên:

- “Lam chuông đảo âm dương, Đinh sắc phân hỗn độn”.

Vân Dật Long thoáng ngẩn người, nhưng không quay lại ngay, chàng buông tiếng cười khẩy, chậm chậm ngoảnh lại nhìn, lập tức sững người.

Những thấy một vị hòa thượng mặt mày hồng hào và từ thiện, đôi mày trắng dài hơn tấc, râu bạc phủ ngực đang ngồi xếp bằng dưới một ngọn tùng to.

Lão hòa thượng với ánh mắt hiền từ nhìn vào mặt Vân Dật Long, khẽ nhướn mày cười, nói:

- “Tử mang diên càn khôn”. Tiểu đàn việt, câu tiếp theo có phải là “Viêm Dương vô lâm tôn”?

Vân Dật Long ngơ ngẩn, lửa giận và sát cơ trong mắt sớm đã tan biến. Bởi qua vẻ mặt bình lặng, trầm tĩnh và từ bi của lão hòa thượng này, khiến chàng chợt nghĩ đến Hải Tuệ thiền sư hồi ba mươi năm trước.

Chàng lạnh nhạt nói:

- Không, bây giờ là “Kim Bích vô lâm tôn”.

Lão hòa thượng như rung động cõi lòng, hai mắt chiếu ra hai luồng sáng kỳ lạ, nhưng tức khắc tan biến ngay, trầm giọng nói:

- “Thất hải được linh mã, bạch kiếm tảo thiên hạ”. Ngày nay, sau trăm năm “Bạch kiếm linh mã” tái hiện giang hồ, phải chăng là tiểu đàn việt?

Vân Dật Long hồ hững gật đầu:

- Đại sư hãy đi đi, Vân Dật Long không giết người trong Phật môn.

Lão hòa thượng cười cười:

- Lão nạp đến đây chủ ý là để gặp thí chủ đây.

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Việc đại sư muốn Vân mỗ gánh chịu, Vân mỗ đã gánh chịu thay đại sư rồi, bởi đại sư là người trong Phật môn, nên đã khiến cho Vân mỗ thay đổi ý định.

Lão hòa thượng nghiêm chỉnh:

- Tiểu đàn việt, điều ấy không liên can gì đến lão nạp. Tuy nhiên, vị thí chủ kia quả chu mật, ngay cả người xuất gia như lão nạp cũng bị lợi dụng.

Vân Dật Long sững sờ:

- Đại sư không hề biết trước ư?

Lão hòa thượng thành thật:

- Người xuất gia không bao giờ nói dối. Tiểu đàn việt, lão nạp đến đây là vì phụng mệnh tiên sư huynh. Khi xưa, lúc rời chùa Thiếu Lâm, tiên sư huynh có căn dặn, nếu sau một tháng mà không trở về tức là đã già từ cõi đời. Tiên sư huynh đã dặn là mười ba năm sau, nếu chùa Thiếu Lâm có người lên Thái Sơn, lão nạp phải ngằm đi theo để vãn hồi một tai kiếp cho Phật môn.

Vân Dật Long bỗng cảm thấy đầu óc trống rỗng, tưởng chừng tiếng nói phẫn hận của lão nhân tội nghiệp kia lại văng vẳng bên tai:

- Ha ha...Thiên Ngu quả nhiên thủ tín, đã hy sinh tính mạng để mang đến một đồ nhi tuyệt vời cho lão phu. Mười ba năm sau, mười ba năm sau Kim Bích Cung sẽ tái hiện giang hồ. Tiểu cung chủ, lão phu đã chuẩn bị sẵn sàng những tùy tùng trung thành cùng với tất cả những gì lão phu có được, kể cả hy sinh mạng.

Thế là chàng nghĩ đến...

Cuộc tai biến của Kim Bích Cung hồi trăm năm trước...

Hải Tuệ đại sư vì sao phụng mệnh sư phụ Thiên Ngu hy sinh tính mạng để đổi lấy một đệ tử cho Kim Bích Cung...

Hẹn kỳ mười ba năm, bản chất của Huyết Bi...

Và cuộc chia biệt lặng lẽ của lão nhân...

Một tiếng động khẽ đã kéo Vân Dật Long trở về với thực tại, chàng hít sâu một hơi dài, khôi phục lại vẻ bình thản trước đây. Cảnh ngộ thời thơ ấu đã tạo cho chàng có những suy nghĩ vượt qua tuổi tác, bất cứ lúc nào cũng có thể trấn tĩnh được bản thân.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Đại sư xưng hô là gì? Lệnh sư huynh phải chăng là Hải Tuệ thiên sư?

Lão hòa thượng thoáng giật mình:

- Lão nạp là Hải Ngu, sao thí chủ lại biết sư huynh lão nạp?

Vân Dật Long quét mắt nhìn quanh:

- Tại hạ từng gặp lệnh sư huynh hồi mười ba năm trước. Đại sư, tất cả đã trở thành quá khứ, đừng nhắc lại nữa. Chẳng hay đại sư cần gặp Vân Dật Long có điều chi?

Lúc Vân Dật Long đang nói, ánh mắt Hải Ngu đại sư ánh lên vẻ kỳ dị như đang suy nghĩ về một vấn đề khó khăn, bỗng cất tiếng hỏi:

- Thí chủ, Hải Tuệ sư huynh chết rồi phải không? Và nơi chết phải chăng là Chính Nghĩa Nhai.

Vân Dật Long bình thản, cười:

- Đại sư, Phật môn rất chú trọng nhân quả, tại hạ tin là Hải Tuệ lão thiên sư rất hiểu đạo lý về nhân quả, đại sư chưa trả lời câu hỏi của tại hạ kia mà.

Mặc dù Vân Dật Long không thẳng thắn trả lời, song vì đó là nỗi thắc mắc mà Hải Ngu đại sư đã suy nghĩ từ nhiều năm qua, nên liền hiểu ngay cơ sự, ánh mắt ông ngập đầy vẻ áy náy, như lẩm bẩm một mình, nói:

- Lão nạp đã hiểu vì lẽ gì mà tiên sư không truyền chức Chương môn cho sư huynh mà lại truyền cho lão nạp, và mật lệnh không trao cho Chương môn mà lại trao cho sư huynh. Tiểu đàn việt là hậu duệ của Vân Phong Kỳ phải không? Có lẽ nhà họ Vân cũng chỉ còn mỗi mình thí chủ. Theo sự suy đoán của lão nạp, chính gia sư huynh đã đưa thí chủ xuống Trích Huyết Cốc...

- Đại sư chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Hải Ngu đại sư chậm rãi đứng lên, chấp tay nói:

- Tiểu đàn việt, gia sư huynh Hải Trí vì sự an nguy của Thiếu Lâm sẽ tìm đến thí chủ tối nay, mục đích của lão nạp cần gặp thí chủ là muốn thỉnh cầu thí chủ hãy buông tha cho y một phen.

Vân Dật Long đảo mắt nhìn quanh, rồi hỏi:

- Chẳng hay Thiếu Lâm đã có bao nhiêu đệ tử đi cùng với Chương môn nhân?

Hải Ngu đại sư quay nhìn xung quanh, lắc đầu nói:

- Lão nạp chỉ đơn thân một mình.

- Vậy thì xin mời đại sư, kiếp vận của Thiếu Lâm đã giải trừ rồi. Đại sư, trong cửa Phật sẽ không đổ máu, Vân Dật Long gánh chịu được hết tất cả, mong đại sư hãy ước thúc đệ tử Thiếu Lâm cho nghiêm cẩn, xin đại sư hãy lên đường.

Hải Ngu đại sư đảo mắt nhìn chàng thiếu niên mặt đầy sát khí này, lòng không khỏi vô cùng đau xót, gật đầu với giọng thành khẩn nói:

- Tiểu đàn việt, trăm năm về trước “Bạch kiếm linh mã” thiên hạ vô địch, nhưng về sau tuyệt tích giang hồ. Giờ đây, sự xuất hiện của thí chủ sẽ khiến toàn thể võ lâm chia mũi kiếm vào thí chủ, thí chủ đơn thân độc mã, xin hãy thận trọng.

Vân Dật Long cười ngạo nghễ, khoe môi nở nụ cười lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Đại sư, xin hãy ghi nhớ lời nói của Vân mỗ, ước thúc đệ tử Thiếu Lâm, xin mời.

Hải Ngu đại sư rung động cõi lòng, ông thật hết sức kinh ngạc, chàng thiếu niên trông bề ngoài yếu đuối này lại dám buông lời kiêu ngạo đến thế, mỉm cười, quan tâm nói:

- Lão nạp sẽ thực hành đúng theo lời dặn của thí chủ, mong thí chủ hãy hết sức cẩn thận và nhớ đề phòng Cái Vương và Túy Thần, bởi thí chủ đã hạ sát đệ tử của họ, mà hai người ấy cùng Tứ Đại Thiên Môn đều không nằm trong sự quản thúc của Huyết Bi. Lão nạp xin cáo từ.

Đoạn vội vã rời khỏi rừng. Vân Dật Long với nụ cười thân thiết và kính trọng, dõi nhìn theo bóng dáng Hải Ngu đại sư khuất dạng. Lúc này đã có ánh sáng xuyên vào rừng, hiển nhiên màn đêm đã bị bình minh xua tan.

Đột nhiên, Vân Dật Long quay phắt người lại, buông tiếng cười sắc lạnh và rít qua kẽ răng nói:

- Các vị bằng hữu đã đến đây vì Vân mỗ, ẩn núp như vậy thì làm được gì nào?

Liền tức, tiếng cười đinh tai vang lên, rồi thì một giọng thô bạo nói:

- Chúng huynh đệ ẩn núp quả chẳng thể làm gì được, ra hết đi.

Vừa dứt tiếng, từ trên ngọn tùng to đối diện Vân Dật Long cách ngoài hai trượng phóng xuống một đại hán mặt đen người cao tám thước, vóc dáng khang kiện, mày rậm mắt to, mũi lún miệng rộng, mỗi tay cầm một ngọn đại chùy hình tròn, nặng ít ra cũng hàng trăm cân.

Tả hữu đại hán mặt đen mỗi bên là một lão nhân tuổi đều trên thất tuần, một người tóc bạc mày đen năm chòm râu dài phủ ngực, một người đầu trọc, mày rậm mắt lộ, trông qua biết là người rất nóng tính.

Theo sau đó xung quanh ngoài hai trượng đồng thời xuất hiện mười tám gã đại hán khang kiện, người nào cũng có mang theo vũ khí như gậy đại địch.

Vân Dật Long khẽ vỗ lên cổ ngựa, buông lỏng dây cương trong tay, cười sắc lạnh nói:

- Bằng hữu hãy báo danh trước đi, được các vị tiếp đón nồng nhiệt thế này khiến Vân mỗ ái ngại quá.

Đại hán mặt đen quan sát Vân Dật Long một hồi, không trả lời chàng, mà quay sang lão nhân râu bạc, nói:

- Nay lão Bạch Sâm, thấy tên tiểu tử này thế nào?

Lão nhân râu bạc nghiêm nghị đáp:

- Công tử, y rất xứng đáng là nhân trung long phụng, nhưng không dễ trêu đùa. Công tử, chúng ta nên nghe lời tiểu thư, hãy thận trọng thì hơn.

Tiếng nói của lão rất khẽ, kẻ khác không sao nghe thấy được.

Đại hán mặt đen trừng mắt:

- Ha ha... lão Bạch Sâm, quả đúng là tư tưởng của một bậc anh hùng giống như nhau, mỗ cũng biết gã tiểu tử này rất khá, nhận xét của muội mỗ quả không sai. Tuy nhiên chúng ta phải thử thách hắn mới được.

Đoạn quay lại nói:

- Nay, hãy nghe đây, mỗ là Nhạc Phụng Hùng, chủ nhân Cửu Trùng Thiên. Tiểu tử, Phùng mỗ muốn xem ngươi có bản lĩnh là bao?

Vân Dật Long kinh ngạc, thầm nhủ:

- Mình nghe nói người cầm đầu Cửu Trùng Thiên là hai huynh muội, huynh trưởng thì mình đã gặp rồi, sao bây giờ lại có một nam chủ nhân nữa thế này? Chẳng lẽ mình đã nghe lầm ư?

Đoạn cười khẩy, nói:

- Họ Nhạc kia, chẳng phải Vân mỗ sợ người đâu, mà là vì đạo nghĩa nên Vân mỗ đã hứa sẽ bày tỏ sự thật trước quần hào xâm phạm Cửu Trùng Thiên, các hạ định gây sự với Vân mỗ thế này là nghĩa lý gì?

Hai lão nhân nghe nói đều giật mình, thầm nhủ:

- Nếu tiểu thư mà không mau ra mặt thì rắc rối to, biết phải làm sao đây?

Lão nhân trọc đầu vội nói:

- Bẩm công tử, Vân công tử nói rất hữu lý.

Nhạc Phụng Hùng trừng mắt, ngoảnh lại nói:

- Lão, việc của Cửu Trùng Thiên đâu phải chỉ nói bằng miệng là xong.

Đoạn vung song chùy lên, sải bước tiến gần Vân Dật Long, gần giọng nói:

- Tiểu tử, việc của Cửu Trùng Thiên chẳng phải bất kỳ ai cũng có thể giúp được, trước hết bổn đại gia phải thử xem ngươi có đủ tư cách đặt chân đến Cửu Trùng Thiên hay không, mau tuốt kiếm ra đi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Họ Nhạc kia, đó là tự người chuốc lấy, chớ trách Vân mỗ ra tay tàn độc, hãy động thủ đi.

Nhạc Phụng Hùng vốn tính nóng nảy, hơn nữa y cũng chẳng định tâm hạ sát Vân Dật Long, sở dĩ y ép buộc như vậy là có ý đồ khác, bèn cười to nói:

- Tiểu tử ngông cuồng.

Dứt lời, tay phải lập tức vung lên, ngọn thiết chùy với chiêu “Thái sơn áp đỉnh” giáng thẳng xuống đỉnh đầu Vân Dật Long, đồng thời ngọn chùy bên trái cũng đã thủ thế sẵn sàng.

Chiêu chùy ấy chỉ sự dụng sáu thành công lực, song vẫn gió rít vùn vụt, lực đạo ít ra cũng trên ngàn cân, qua đó đủ biết võ công của y chẳng phải tầm thường.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, người bỗng vọt lên cao, tả chưởng xoay một vòng, một luồng kinh phong đã ập xuống đỉnh đầu đối phương.

Nhạc Phụng Hùng đánh hụt một chiêu, thoáng giật mình thầm nhủ:

- Người này quả cũng có vài miếng, chiêu vừa rồi mình đã đánh giá hắn quá thấp.

Trong khi ấy đã nhanh nhẹn lướt chân tới trước, lại múa tít song chùy, lao tới tấn công như vũ bão.

Vân Dật Long lúc này người đang bay xuống đất, thấy đối phương phản ứng nhanh đến vậy, bất giác giật mình kinh hãi, vội ngã người ra sau, chân phải giẫm lên chân trái, người liền vọt ra sau hơn trượng, hạ xuống dưới một ngọn tùng to.

Tiếng reo hò vang dội xung quanh, những đại hán kinh trang thấy đều ra chiêu hết sức đặc ý.

- Tiểu thư bảo người này anh hoa nội uẩn, võ công cao thâm khôn lường, ta thấy hắn có vấn đề.

Bạch Sâm lo lắng, lắc đầu:

- Tiểu thư quả là không lầm, chàng thiếu niên này ra tay chừng mực, bởi công tử chúng ta hành động như vậy chẳng qua là tình thân hữu thôi.

Lão nhân đầu trọc ngạc nhiên:

- Tình thân hữu sao kia?

Bạch Sâm nghiêm giọng:

- Lúc tiểu thư trở về, cứ mỗi lần đề cập đến chàng thiếu niên này là thần sắc hết sức khác lạ, công tử chúng ta mặc dù hào phóng đến mức gần như đàn độn, nhưng đôi khi cũng khá là tinh tế. Thử nghĩ, có lẽ nào công tử lại để ột người văn võ song toàn đi lấy một người chỉ có vẻ bề ngoài hay sao?

Lão nhân trọc đầu vỡ lẽ:

- Phải rồi, thảo nào xưa nay công tử đâu có ngang ngược đến thế, mà hôm nay lại đổi khác như vậy.

Lúc này tiếng hoan hô của quần hùng càng làm tăng thêm hào khí của Nhạc Phụng Hùng, đồng thời cũng khiến cho Vân Dật Long bừng lửa giận và mặt rục sắt cơ.

Chàng buông tiếng cười sắc lạnh, khé môi bỗng nở nụ cười tàn bạo, trầm giọng nói:

- Họ Nhạc kia, Vân mỗ đang chờ chiêu tiếp theo đây.

Nhạc Phụng Hùng cười to

- Mỗ biết, hãy đón lấy.

Lại vung song chùy lao tới như vũ bão.

6. Chương 6: Vạn Kiếm Vương Tử Nghi Kẻ Thù

Hai ngọn chùy vung tít, tạo thành một bức tường sắt với tốc độ nhanh khủng khiếp ập tới, hiển nhiên y đã nhận thấy Vân Dật Long đã bừng sắt cơ.

Một tiếng cười lạnh tanh vừa mới vọng vào tai mọi người, một cái bóng trắng bỗng từ trong bức tường sắt vọt lên không, chẳng ai trông thấy rõ Vân Dật Long đã sử dụng thân pháp gì.

Như một cánh ưng trắng lượn vòng trên không, liền tức xuất hiện một vòng tròn đường kính hơn trượng như đỡ lấy người Vân Dật Long trên không.

Hai lão nhân cùng biến sắc mặt, gân xanh hẳn trên trán. Tất cả những đại hán kinh trang đều miệng há to kinh hoàng, nhưng chẳng người nào biết nên làm gì cho phải.

Đột nhiên bóng trắng nhấp nháy, một thanh niên tuấn mỹ tuyệt luân từ trên một ngọn tùng ở ngoài xa lướt tới.

Nhạc Phụng Hùng ngược lên, lập tức kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh. Tuy vậy, y vẫn chẳng chút nao núng, bức tường sắt tức tốc chuyển lên đầu, đồng thời vẫn tốc độ nhanh khôn tả, tung mình lui ra sau cây tùng già, miệng la to:

- Tiểu tử, chúng ta...

Chưa dứt lời, một vòng tròn cam đã như bóng theo hình đến đỉnh đầu. Bởi nơi đây rừng tùng sát hơn nên vòng cam chỉ còn chừng nửa trượng.

Nhạc Phụng Hùng vội vòng qua bên kia ngọn tùng, miệng la bai bai:

- Mỗ chỉ đùa thôi mà, sao ngươi lại làm thật thế này?

Vân Dật Long đang khi tức giận, chẳng màng đến lời nói của y, chân vừa chạm đất liền xoay người, vòng cam trở thành màu vàng từ trong ra ngoài, kinh phong cuốn tung cát đá, ập tới Nhạc Phụng Hùng.

Nhạc Phụng Hùng tuy thân thủ nhanh nhẹn, song phen này muốn tránh cũng chẳng kịp, trong lúc cấp bách đành vội ném bỏ song chùy, với tư thế “Yến thanh thập bát cổn (lăn)” nhào xuống đất lăn ra xa hơn ba trượng, bật dậy núp vào sau một cây tùng la to:

- Muội ra mau đi, không thì ca ca bỏ mạng đây.

Tiếng lũng bùng vang dội, bốn ngọn tùng to lập tức gãy đổ, xoáy tít bốn năm vòng rồi bay ra xa, đầu trường lập tức trở nên trống trải hơn nhiều.

Liên tiếp ba lần biến hóa mà không làm gì được Nhạc Phụng Hùng, Vân Dật Long không khỏi thầm bội phục võ công của y, cơn giận cũng liền nguôi đi nửa phần.

Ngay khi ấy bỗng nghe một giọng quen thuộc nói:

- Đa tạ Vân công tử đã nương tay cho gia huynh.

Không cần nhìn, Vân Dật Long cũng biết đó chính là Nhạc Phụng Linh, người đã giả mạo chàng đánh lừa mọi người tại Thất Long Bảo, song chàng vẫn ngoảnh lại, chạm vào đôi mắt ai oán kia, Vân Dật Long thoáng nghe lòng áy náy, vội tránh đi và cười nhạt nói:

- Chẳng phải tại hạ nương tay, mà lệnh huynh võ nghệ bất phàm. Cửu Trùng Thiên quả là có tiềm lực làm khiếp đảm võ lâm. Vân Dật Long này chưa từng biết nương tay bao giờ cả.

Thái độ lạnh nhạt của Vân Dật Long đã khiến Nhạc Phụng Linh nghe lòng the sắt, mắt sâu lắng nhìn chàng nói:

- Giọng Vân công tử đầy bức tức, nhất định là vừa rồi gia huynh đã lỡ mắng thất lễ, khiến công tử tức giận, nếu đúng như vậy thì tiểu đệ xin nhận lỗi thay cho gia huynh.

Đoạn liền hướng về Vân Dật Long chấp tay xá dài.

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt, vội nghiêng người tránh và nói:

- Huynh đài bất tất quá khiêm tốn, tại hạ cũng đâu có lý do gì bức tức.

Dứt lời, đưa tay ngoắc gọi Hồng Ảnh đến gần, nắm lấy dây cương.

Nhạc Phụng Linh thấy vậy liền nghe lòng trĩu xuống, buột miệng nói:

- Vân công tử...

Vân Dật Long hồ hững ngẩng lên:

- Huynh đài còn điều chi dặn bảo nữa?

Ánh mắt sáng ngời và sắc lạnh kia đã khiến Nhạc Phụng Linh không đủ can đảm thốt ra những lời muốn nói, mặt thoáng buồn, chậm chậm cúi xuống thấp.

Lão Bạch Sâm đảo mắt nhìn, thấy Nhạc Phụng Hùng từ sau một ngọn tùng đi ra, liền kinh hãi, chỉ sợ y nói năng không lựa lời, lại càng làm cho sự việc rắc rối thêm, bèn vội nói:

- Vân công tử, xin hãy lượng thứ cho lão nô với thân phận người nhà được góp lời, chúng tôi từ Cửu Trùng Thiên xa xôi đến đây là để tìm gặp và mời công tử đến Cửu Trùng Thiên ở chơi vài hôm. Vừa qua tiểu chủ đã lỡ mắng đắc tội với công tử, vậy mong công tử hãy rộng lòng lượng thứ, niệm tình chúng tôi đến đây hoàn toàn là với thành ý mà mong bỏ qua hết cho.

Lão nhân này là một người lừng danh võ lâm, khi xưa đã theo chủ nhân khi khắp mọi miền Trung Nguyên, từng trải qua biết bao trận chiến, kinh nghiệm rất phong phú, lúc lão chủ nhân tạ thế đã lưu lại hai ấu tử cho lão trông nom, sự khôn ngoan và tháo vát không cần nói cũng rõ. Do đó, những lời nói qua lão đã khiến cho Vân Dật Long rất khó thể từ khước.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn mỉm cười nói:

- Vân mỗ với Cửu Trùng Thiên chưa từng quen biết nhau, chẳng tiện quấy rầy, thịnh tình của chư vị Vân mỗ xin tâm lĩnh. Vừa rồi Vân mỗ cũng có chỗ không phải, lão trưởng đừng quá tự trách, thôi xin cáo từ.

Dứt lời liền chuẩn bị lên ngựa. Nhạc Phụng Hùng mặt đỏ bừng, ngượng ngùng tiến tới hai bước, ôm quyền nói:

- Vân lão đệ, tục ngữ có câu không đánh không quen nhau, chúng ta giờ chẳng đã quen nhau rồi ư?

Nói xong, nhoẻn cười bên lên, giọng hết sức thành khẩn.

Vân Dật Long lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Người võ lâm hầu hết đều biết oán thù tất báo, người này vừa rồi rõ ràng đã bị thua thiệt vậy mà lại chớ hề chấp nhất, thật hào phóng thẳng thắn rất đáng bội phục. Tuy nhiên mình không nên làm liên lụy họ.

Đoạn ôm quyền đáp lễ nói:

- Cứ kể như chúng ta vừa quen biết nhau vậy. Huynh đài an cư một vùng, đối địch với giang hồ, có rất nhiều điều bất tiện, sự thật Vân mỗ sẽ bày tỏ minh bạch với họ trong tối nay, xin tạm biệt.

Dứt lời liền tung mình lên ngựa toan bỏ đi.

Bỗng một giọng náo nê vang lên:

- Vân... công tử đi ngay... bây giờ sao?

Nhạc Phụng Linh chậm chậm ngoảnh mặt đi, mắt rớm lệ.

Nhạc Phụng Hùng vừa trông thấy nàng rơi lệ, lập tức ra chiều hốt hoảng, bên tai bỗng văng vẳng lên tiếng nói thê lương của thân phụ trước lúc lâm chung:

- Hùng nhi... tuy ngươi tuổi chưa lớn, nhưng dầu sao cũng là ca ca của Linh nhi, ngươi cần phải trông nom Linh nhi cho tử tế, còn về mọi sự khi nào ngươi trưởng thành, lão Bạch Sâm sẽ nói cho ngươi biết.

Trong bao năm qua y chưa hề quên những lời dặn dò ấy. mỗi khi Nhạc Phụng Linh buồn rầu là những lời ấy lại văng vẳng lên bên tai. Cho nên lúc Nhạc Phụng Linh còn bé đã đòi vầng trăng trên trời, mặc dù lúc bấy giờ y đã mười bảy mười tám tuổi, biết rõ là vầng trăng chẳng thể nào hái được, song y vẫn bắc thang lên cây tre suốt cả đêm.

Nhạc Phụng Hùng bèn phóng tới trước đầu ngựa Vân Dật Long, đôi mắt sáng giờ đây như đã mất hết vẻ hào phóng, thay vào đó là nước mắt nhạt nhòa, ôm quyền với giọng náo nê nói:

- Vân công tử, nếu công tử vẫn còn chê trách việc Nhạc Phụng Hùng đã đắc tội vừa rồi mà không đến Cửu Trùng Thiên, Nhạc mỗ xin quỳ xuống đây tạ tội...

Nhạc Phụng Linh vội phóng đến bên ca ca, nắm tay y nghẹn ngào nói:

- Ca ca...không nên như vậy, ca ca... trang nam nhi đại trượng phu...

Nhạc Phụng Hùng trầm giọng:

- Linh muội, ca ca chẳng cần là nam nhân đại trượng phu, mà chỉ cần Linh muội được vui sướng.

Vân Dật Long tuy tuổi còn trẻ, kinh nghiệm giang hồ còn non nớt, song hào khí của Nhạc Phụng Hùng dầu là kẻ ấu trĩ đến mấy cũng nhận thấy được y là một người kiên cường bất khuất, dầu có thể rơi, máu có thể đổ.

Vân Dật Long mặc dù rất kinh ngạc biết Nhạc Phụng Linh là gái giả trai, song lúc này bởi quá cảm động trước tình thân thương giữa hai huynh muội họ mà quên khuấy mất.

Mặt chàng co giật một cách đau khổ, không sao kiềm chế được, đầu óc chàng lại hiện lên cảnh tượng hồi mười ba năm trước, lẽ ra chàng cũng có một gia đình trọn vẹn như mọi người, song tất cả đều trở thành quá khứ.

Vân Dật Long vội xuống ngựa:

- Huynh đài chớ nên làm vậy, Vân mỗ tuy hẹp lượng song cũng không đến nỗi khư khư chấp nhất những việc vặt vãnh. Hoàn cảnh của tại hạ hiện nay hẳn là hiền huynh muội biết rõ, nhị vị đang có một mái gia

đình an lạc mỹ mãn, không nên giao tiếp với Vân mỗ, đó là những lời chân thành của tại hạ, xin nhị vị bất tất đa tâm.

Nhạc Phụng Hùng nghe vậy, vẻ rầu rĩ trên mặt lập tức tiêu tan, nhướn mày, mắt rực sáng, khẳng khái nói:

- Vân huynh đệ cũng quá là xem thường, Nhạc Phụng Hùng này võ công tuy không bằng được huynh đệ, nhưng đối với bọn quý quái kia Nhạc mỗ cũng chẳng xem vào đâu, nếu Vân huynh đệ không khinh khi huynh muội họ Nhạc này, thì xin đừng cự tuyệt.

Vân Dật Long ý đã quyết, cười giòn nói:

- Oán thù không nên kết, hiền huynh muội hà tất vì một kẻ lạc phách giang hồ như Vân mỗ mà chuốc lấy phiền phức vào thân.

Nhạc Phụng Linh ngược đôi mắt ngấn lệ, vẻ hờn dỗi, nói:

- Vân công tử, gia huynh đã thành tâm kính mời, nếu công tử kiên quyết khước từ thì chẳng quá khinh thường hai huynh muội chúng tôi ư?

Ánh mắt ngập đầy vẻ ao ước nhìn đắm vào mặt Vân Dật Long.

Bạch Sâm thấy vậy, thầm thở dài nghĩ:

- Mỗi người đều có duyên số, biết bao thiếu niên anh kiệt theo đuổi tiểu thư đều không nhận được dù chỉ một lời nói êm ngọt, mặc dù họ đều không anh tuấn bằng vị Vân công tử này, nhưng tiểu thư làm thế nào biết được kiếp này lại gặp y kia chứ?

Vân Dật Long lưỡng lự hồi lâu vẫn không nghĩ ra được lý do thích đáng để khước từ, bỗng tỉnh quang trong mắt lóe lên, như có điều phát hiện, song chưa kịp ngoảnh lại, từ ngoài một trượng sau lưng đã vang lên một giọng lạnh lạnh và đượm vẻ cao ngạo, cười nói:

- Nhạc gia huynh muội có gì khó khăn phải không?

Nhạc Phụng Hùng thoáng biến sắc mặt, quay phắt lại cao giọng nói:

- Mặc sư thúc vẫn khỏe, huynh muội tiểu đệ không có gì khó khăn cả. Vân huynh đệ, Nhạc mỗ xin giới thiệu...

Nhạc Phụng Linh theo phản ứng tự nhiên lướt đến bên Vân Dật Long, nói:

- Vân công tử, đó là Vạn Kiếm Vương Tử của Vạn Kiếm Quốc, công tử...

Nhạc Phụng Linh chưa dứt lời, Vân Dật Long mắt bỗng vút qua vẻ sắc lạnh, quay phắt lại nhìn, những thấy một thiếu niên mặt ngọc, tuổi chừng hai ba hai mươi bốn, mày kiếm mắt sao, mũi thẳng, môi hồng, tướng mạo bất phàm, ánh mắt đượm vẻ rất kiêu căng tự phụ, ngạo nghễ đứng cách ngoài một trượng.

Tả hữu hai bên thiếu niên ấy là hai tiểu đồng chừng mười mấy tuổi, diện mạo đều rất thanh tú, hai tay mỗi người đều có nâng một thanh trường kiếm cổ sắc sỡ, trông qua cũng biết đó là hai thanh bảo kiếm hiếm thế.

Vạn Kiếm Vương Tử ánh mắt vừa chạm vào Vân Dật Long, lập tức sắc mặt đại biến, ánh mắt cũng liền vút qua một tia sát cơ, nhủ thầm:

- Trước nay mình vẫn tự phụ tướng mạo bất phàm, khắp thiên hạ ít ai sánh bằng, chẳng ngờ tên tiểu tử này lại còn trội hơn mình, cũng may là võ công của hắn có hạn, lát nữa... ha ha...

Nhạc Phụng Hùng trở tay vào Vân Dật Long, nói:

- Mặc sư thúc, vị công tử này là Vân Dật Long, tiểu đệ vừa mới quen biết.

Vạn Kiếm Vương Tử ngửa mặt nhìn trời, giọng xách mé nói:

- Chôn giang hồ đầy xảo trá, tốt hơn hết các người đừng giao du với những kẻ không rõ về thân thế.

Nhạc Phụng Linh mấp máy môi như định biện hộ cho Vân Dật Long, song Nhạc Phụng Hùng đã nháy mắt cản ngăn, như rất sợ người này, vội vâng dạ rồi quay sang Vân Dật Long, nói:

- Vân công tử, đây là tiểu sư đệ của gia sư, Vương tử của Vạn Kiếm Quốc ở Đông Hải.

Vân Dật Long khoe môi chột nở nụ cười sắc lạnh, vừa định lên tiếng, bỗng thấy Nhạc Phụng Linh vẻ hoảng sợ, bèn nén lại không nói nữa.

Vạn Kiếm Vương Tử thấy Vân Dật Long lặng thinh, ngỡ chàng đã khiếp hãi bởi bốn tiếng Vạn Kiếm Vương Tử, lòng lại càng thêm đắc ý, trầm giọng, nói:

- Khi này đến đây, rõ ràng ta đã nghe bọn kia bảo là trước tiên phải tìm một người họ Vân, sau đó hăng lên Cửu Trùng Thiên, chính ta đã ngăn đuổi chúng quay lui. Đến đây trông thấy hai cái tử thi, trên người có để lại ký hiệu của “cổ nhân” sư phụ khi xưa, nên mới tìm vào trong rừng, không ngờ các người cũng có mặt tại đây, sao lại bảo là không có việc gì?

Khi nói đến hai tiếng “cổ nhân” giọng điệu của y rất lạnh và nặng nề.

Nhạc Phụng Hùng giọng cung kính:

- Mấy tên giả áo túi cơm đó có chi đáng kể? Chút việc vặt vãnh đệ tử thấy bất tất để cho sư thúc phải nhọc tâm.

Vạn Kiếm Vương Tử đảo tròn mắt:

- Trong số đó cũng có mấy tay rất khá, không nên khinh suất, ta sẽ cùng đi với các người về Cửu Trùng Thiên ở vài hôm.

Đoạn hạ ánh mắt xuống, dịu dàng nhìn Nhạc Phụng Linh, nói:

- Nhạc cô nương, bốn nhân chuyển này vào Trung Nguyên có mang theo hai thanh bảo kiếm trong số tám thanh bảo kiếm trấn quốc của bốn quốc, cô nương không có khí giới vừa tay, vậy xin tặng cho cô nương một thanh. Tám thanh kiếm ấy là kỳ bảo trong thiên hạ, chỉ Vân tỷ tỷ của cô nương là được một thanh thôi.

Đoạn nghiêm mặt trầm giọng quát:

- Hứa đồng, dâng kiếm cho Nhạc cô nương.

Nhạc Phụng Linh kể ra là sư đệ của y, vậy mà lại không đề cập đến bối phận, không cần nói cũng rõ dụng tâm của y.

Nhạc Phụng Linh thoáng biến sắc mặt, lướt nhìn thật nhanh vào mặt Vân Dật Long đang đứng cạnh, đoạn nói:

- Mạc sư thúc, tiểu nữ võ công có hạn, sao dám so sánh với Vân thẩm thẩm (thím), đệ nữ không dám nhận đâu.

Nàng cố tính nhấn mạnh hai tiếng “đệ nữ” như muốn nhắc nhở Vạn Kiếm Vương Tử hãy lưu ý đến thân phận của mình.

Nhạc Phụng Hùng nghe em gái mình nói vậy không khỏi hoảng kinh đến mặt mày tái mét, song vì chuyện chung thân của em gái nên y cũng chẳng tiện xía miệng vào.

Vạn Kiếm Vương Tử cười nhạt:

- Nhạc cô nương đừng khách sáo, bốn nhân tâm ý đã quyết rồi.

Lúc này hữu đồng đã đi đến trước mặt, hai tay cung kính dâng kiếm cho nàng.

Nhạc Phụng Linh luống cuống đưa tay ra sau lưng, vội nói:

- Không... không...

Vân Dật Long bên tai tuy không ngừng vang lên tiếng nói phẫn hận của lão nhân nọ:

- Tiểu Long nhi hãy khắc ghi, sự diệt vong của “Bạch kiếm linh mã” khi xưa rất có thể Vạn Kiếm Quốc cũng có phần.

Song vì thấy cảnh ngộ bẽ bàng của hai huynh muội Nhạc Phụng Hùng, lại không đành lòng gây thêm sự phiền toái cho họ, bèn can rằng thăm nhủ:

- Rồi hấn cũng có ngày phải rời khỏi Cửu Trùng Thiên, vì bạn bè, cố nhân nhịn đi thôi.

Đoạn cao giọng nói:

- Hiền huynh muội, Vân mỗ xin cáo từ.

Nhạc Phụng Linh ngỡ Vân Dật Long hiểu lầm, nghe nói không khỏi mặt hoa biến sắc, luống cuống nói:

- Vân công tử, định đi thật ư?

Vân Dật Long tung mình lên ngựa, vòng tay nói:

- Tương lai còn dài, hẹn tái ngộ.

Vạn Kiếm Vương Tử thấy Nhạc Phụng Linh quan hoài đến Vân Dật Long như vậy, lửa giận trong lòng càng gia tăng, chợt trông thấy thanh bạch kiếm trên lưng Vân Dật Long, bất giác giật mình thăm nhủ:

- Ủa, bạch kiếm sao lại lọt vào tay tiểu tử này? Nghe sư phụ bảo “Bạch kiếm linh mã” ở trong Kim Bích Cung tại Trích Huyết Cốc, chính vì thanh kiếm này mà sư phụ đã từng ba lần định vào Trích Huyết Cốc mà không được nên mới phái mình vào Trung Nguyên tìm kiếm, không ngờ lại gặp tại đây, quả là đúng ý trời.

Đoạn liền lạnh lùng quát:

- Đứng lại! Vân Dật Long, thanh kiếm kia ngươi đã có được từ đâu? Bán giá bao nhiêu? Bồn Vương tử muốn mua nó.

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Bạch kiếm và Linh mã chưa từng rời nhau bao giờ, các hạ chỉ cần kiếm mà không cần ngựa, tại hạ biết bán thế nào?

Vạn Kiếm Vương Tử nghe bốn tiếng “Bạch kiếm linh mã”, lập tức đưa mắt nhìn con bạch mã, bất giác rúng động cõi lòng, thì ra y chưa hề nghĩ đến lai lịch của con ngựa này.

Vân Dật Long thấy y biến sắc mặt, lòng nghi ngờ lại càng gia tăng, khẽ giật dây cương, nói:

- Hồng Ảnh. Ta đi nào.

Vạn Kiếm Vương Tử mắt lóe sát cơ, trầm giọng quát:

- Khoan đã, “Bạch kiếm linh mã” là kỳ bảo vô lâm, ngươi hãy ra giá đi, bồn Vương tử mua tất.

Vân Dật Long không đáp, cho ngựa tiến ra rùng, dáng vẻ khinh khỉnh.

Vạn Kiếm Vương Tử trầm giọng quát:

- Hữu đồng, cản hấn lại.

Hữu đồng “vâng” một tiếng, lập tức phóng đến đứng cản trước đầu ngựa Vân Dật Long, “choang” một tiếng, kiếm báu đã cầm trong tay, trở vào mặt Vân Dật Long, gần giọng:

- Xuống ngựa mau, không thì chớ trách tiểu gia ra tay tàn ác.

Vân Dật Long cười lạnh nhạt:

- Ngươi tự tin giữ ta lại được ư?

Đoạn cho ngựa tiến thẳng tới.

Hữu đồng đã theo bên cạnh Vạn Kiếm Vương Tử nhiều năm, bất kỳ đến đâu cũng không ai dám chống đối, nên đã quen thói kiêu cường, nghe nói vậy liền trừng mắt quát:

- Muốn chết!

Đứt lời, người đã tung lên, tay trái vò kiếm rút về, trường kiếm tay phải với chiêu “Thiên lý lai hồng” nhanh như chớp công vào yết hầu Vân Dật Long.

Đừng thấy hấn chỉ là một tiểu đồng hộ vệ của Vạn Kiếm Vương Tử, song thân pháp và kiếm chiêu đều cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ cái vung tay, ba đóa hoa kiếm khá to đã vung đến nơi.

Vân Dật Long lập tức dẹp bỏ lòng khinh địch, ánh mắt lóe lên như tia chớp, tay phải chậm chậm đưa lên, song chưa ra tay ngay.

Nhạc Phụng Linh đã từng chứng kiến Vân Dật Long chưởng bổ Hàn Ngọc Hổ, thoát đầu ngõ tiểu đồng quyết chẳng phải địch thủ nên nàng chưa lên tiếng, giờ đây thấy Vân Dật Long đứng yên bất động, tâm niệm lại lung lay, lo lắng đến mặt trắng bệch, bất giác tiến tới hai bước.

Vạn Kiếm Vương Tử nhếch môi cười khinh miệt, không hề lên tiếng ngăn cản.

Lúc này hữu đồng đã phi thân lao tới, chợt thấy Vân Dật Long hữu chưởng đẩy lên, bỗng hóa chưởng thành chỉ, chỉ nghe “coong” một tiếng, liền theo đó là tiếng hự đau đớn của tiểu đồng.

Thanh bảo kiếm bay vút lên không như một tia chớp, thân người hữu đồng cũng như điều đứt dây bay thẳng vào một ngọn tùng to.

Một tiếng quát vang, tả đồng tung mình lên đón lấy thanh kiếm rơi xuống, Nhạc Phụng Hùng phi thân đón lấy hữu đồng.

Vạn Kiếm Vương Tử mặt biến sắc liên hồi, còn Nhạc Phụng Linh thì thở phào nhẹ nhõm.

Hữu đồng bỗng vùng khỏi tay Nhạc Phụng Hùng, mặt tái xanh quát to:

- Tả đồng, trao kiếm đây, vừa rồi vì nhất thời khinh địch thôi, ta mà không làm thối tên tiểu tử này thật khó nguôi niềm căm hận.

Nhạc Phụng Hùng tuy biết Vân Dật Long võ công chẳng kém, song y càng rõ hơn về võ công của Vạn Kiếm Vương Tử, y không muốn Vân Dật Long bị tổn thương, bèn vội nói:

- Vân công tử, Vương tử đã nhượng một lần rồi, xin mời công tử hãy lên đường.

Nhạc Phụng Linh cũng nói:

- Vân công tử, xin hẹn tái ngộ.

Đồng thời với ánh mắt ngấp vẻ van cầu dăm dăm nhìn vào mặt Vân Dật Long.

Vạn Kiếm Vương Tử không chờ cho Vân Dật Long đáp lời, tranh trước nói:

- Hữu đồng hãy lui ra, đưa kiếm đây cho ta.

Hữu đồng tuy lòng âm ức, nhưng không dám trái lệnh Vạn Kiếm Vương Tử, vội vâng một tiếng, giật lấy thanh kiếm trong tay tả đồng, hai tay dâng đến trước mặt Vạn Kiếm Vương Tử.

Nhạc Phụng Linh kinh hoàng, buột miệng nói:

- Mạc sư thúc, Vân công tử là bạn chúng tiểu đệ đệ mà.

Vạn Kiếm Vương Tử lạnh lùng:

- Đã là bạn của hai người thì bốn Vương tử cũng là trưởng bối của hấn, đối với trưởng bối vô lễ như vậy, bốn vương tử đâu thể không giáo huấn một phen. Vân Dật Long, hãy xuống ngựa đi.

Vân Dật Long như chó hề nghe thấy, hướng sang Nhạc gia huynh muội nói:

- Hiền huynh muội bất tất phải nói nhiều, giữa chúng ta chỉ e khó thể trở thành bạn trong một sớm một chiều. Thay vì lâu ngày thành địch thì thật khó lường, chi bằng trở thành địch thù lúc này còn hơn.

Nhạc Phụng Linh hoảng kinh, buột miệng nói:

- Vân công tử chó hiểu lắm, Vạn Kiếm Vương Tử không phải là thân...

Nhạc Phụng Hùng vội ngắt lời:

- Linh muội không được nói bậy.

Vạn Kiếm Vương Tử nghe nói càng thêm tức giận, cười gằn nói:

- Bỏn Vương tử không phải là thân sư thúc của các người chứ gì? Hừ, Vân Dật Long, hôm nay chết chắc rồi.

Đoạn quay sang Vân Dật Long, nói tiếp:

- Họ Vân kia, tuốt kiếm ra đi.

Vân Dật Long nhẹ nhàng phóng xuống ngựa, quay người lại cười khẩy nói:

- Các hạ trong Vạn Hoa Kiếm tốt hơn hết nên kèm theo Tam Đóa Lăng (củ ấu), bằng không khó giành được thắng lợi dưới tay Vân mỗ lắm.

Nhạc Phụng Hùng sững sốt, thâm nhủ:

- Vạn Kiếm Quốc với Vạn Hoa Kiếm độc bộ thiên hạ, vô địch xưa nay, sao chưa từng nghe nói đến cái tên Tam Đóa Lăng bao giờ, Vân Dật Long nói vậy là nghĩa làm sao?

Vạn Kiếm Vương Tử rung động cõi lòng, song y vốn là người âm trầm, lòng tuy kinh hãi, song không để lộ ra ngoài, thâm nhủ:

- Tam Đóa Lăng trong Vạn Hoa Kiếm theo lời sư phụ chỉ từng sử dụng một lần trong Trung Nguyên, sao tên tiểu tử này lại biết? Ôi, nhất định là hắn đã được nghe người đề cập, vì sợ nên mới rào đón trước vậy thôi.

Đoạn bèn cười khẩy, nói:

- Cái gì Tam Đóa Lăng với Tứ Đóa Lăng, nếu người mà tiếp được mười chiêu thì ngày hôm nay bỏ Vương tử sẽ để cho người một con đường sống, chuẩn bị nhanh đi.

Vân Dật Long ngạc nhiên thâm nhủ:

- Chẳng lẽ Tam Đóa Lăng mà lão nhân đã nói không phải là của Vạn Kiếm Quốc, nếu vậy thì mối nhục của “Bạch kiếm linh mã” đâu có liên quan gì đến Vạn Kiếm Quốc. Thôi mặc, mình hãy thử trước xem đã.

Đoạn đưa tay rút thanh Trích Huyết Kiếm trên lưng xuống, khoát tay bảo Linh mã tránh xa ra.

Vạn Kiếm Vương Tử vừa trông thấy Trích Huyết Kiếm, hai mắt lập tức rực sáng, buông tiếng cười giòn:

- Ha ha... quả là kiếm quý, hãy xem đây!

Dứt lời, kiếm báu trong tay chênh chếch chỉ lên trên, đó là chiêu “Tiên nhân chỉ lộ” nhưng không tấn công, chỉ muốn báo cho đối phương biết là y sắp sửa động thủ.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, Trích Huyết Kiếm vẫn trở xuống đất, chưa động đậy.

Vạn Kiếm Vương Tử mắt vút qua ánh sáng sắc lạnh, buông tiếng quát lạnh lạnh, tay phải vụt hạ xuống, bỗng thân, kiếm hợp nhất lao bổ tới.

Nhưng thấy y vọt người lên như thiên mã hành không, trường kiếm vung lên, bỗng hóa thành vạn đóa hóa bạc, thượng hạ tả hữu phiêu hốt bất định, như làn mưa tuyết phủ trùm phạm vi cả trường.

Nơi chuôi kiếm tỏa ra vài tắc sáng bạc, quét đến đâu cành lá và quả tùng rơi xuống như mưa, uy lực quả là kinh người.

Vân Dật Long giật nảy mình, nào dám mảy may khinh suất. Trích Huyết Kiếm vụt chĩa thẳng lên, chợt biên chiêu “Trích huyết xuyên thiên” hóa thành hàng vạn giọt mưa máu từ dưới cất lên phong tỏa chiêu “Vạn hoa mê dã” của Vạn Kiếm Vương Tử.

Vạn Kiếm Vương Tử thấy vậy liền tức biến chiêu “Vạn hoa quy nhất”, loáng cái đã trở thành một đóa hoa bụi khổng lồ, xuyên qua màn lưới kiếm của Vân Dật Long, đồng thời cười khẩy nói:

- Thật chẳng ngờ người lại có liên quan đến “Bạch kiếm linh mã”, ha ha, khá lắm.

Vân Dật Long kiếm chiêu chợt biến “Vạn điểm huyết ảnh” công ngược trở lên, thanh giọng nói:

- Có lẽ càng khiến các hạ kinh ngạc hơn nữa, Vân mỗ chính là “Bạch kiếm linh mã” tái thế.

Quả nhiên Vạn Kiếm Vương Tử giật mình kinh hãi, và ý định trừ khử Vân Dật Long lại càng kiên quyết hơn.

Những thấy chiêu thức của chàng càng lúc càng thêm kỳ dị và nhanh hơn, muôn vàn đóa hoa kiếm đan thành một màn lưới bạc, liên tiếp phủ chụp xuống Vân Dật Long, và người của y cơ hồ hoàn toàn ẩn khuất trong màn lưới kiếm.

Thế nhưng, Vân Dật Long vẫn ung dung vùng động Trích Huyết Kiếm, mũi kiếm như giọt máu thỉnh thoảng lại xuyên qua màn lưới bạc, tuy chưa trúng Vạn Kiếm Vương Tử, song phương vị hết sức chuẩn xác.

Chỉ thấy hai màn lưới kiếm trắng và đỏ hòa quyện vào nhau. Những người bàng quan không làm sao trông rõ được bóng dáng hai người.

Nhạc Phụng Linh đưa tay rút trường kiếm trên lưng xuống, mắt chăm chăm nhìn vào trận đấu ra chiều rất hồi hộp và nhon nhón đi đến gần Nhạc Phụng Hùng, chỉ nghe y thấp giọng nói:

- Linh muội, chúng ta có nên trợ giúp Vạn Kiếm Vương Tử chăng?

Nhạc Phụng Linh trừng mắt:

- Tại sao lại giúp Vạn Kiếm Vương Tử, tiểu muội thì lại muốn giúp Vân công tử.

- Linh muội, Vân công tử không cần chúng ta giúp cũng thắng.

Nhạc Phụng Linh không đồng ý:

- Tiểu muội lo Vân công tử không thắng nổi đâu. Ca ca hãy xem Vạn Kiếm Vương Tử tấn công nhiều hơn kìa.

Nhạc Phụng Hùng lắc đầu:

- Vân công tử đã dám với thân phận “Bạch kiếm linh mã” xuất hiện trên chốn giang hồ, võ công hẳn không kém hơn Kim Bích Cung Chủ khi xưa, không thì người của Kim Bích Cung đâu chịu nghe theo sự chỉ huy của y. Vạn Kiếm Vương Tử tuy hiện thời tấn công dữ dội, nhưng có lẽ là do trong lòng khủng hoảng mà thôi.

Nhạc Phụng Linh bởi quá lo lắng nên đã không nghĩ đến điều ấy, giờ nghe nói liền nhẹ người khoan tâm, cười khúc khích, nói:

- Ca ca, ai cũng bảo là ca ca thô lỗ vụng về, tiểu muội thấy ca ca cũng khá tinh tế đấy chứ.

Nhạc Phụng Hùng thoáng đỏ mặt, trừng mắt:

- Linh muội, ca ca nói chuyện nghiêm chỉnh đấy, Vạn Kiếm Vương Tử là sư thúc chúng ta, chúng ta phải trợ giúp mới được.

Nhạc Phụng Linh trừng mắt:

- Thôi được, hai huynh muội ta mỗi người một bên, chẳng ai màng đến ai cả.

Dứt lời, liền tung mình sang phải tám thước, bỏ lại Nhạc Phụng Hùng đứng yên tại chỗ.

Lúc này hai người giao đấu đã gần mười chiêu, Vạn Kiếm Vương Tử vẫn chẳng làm gì được Vân Dật Long, không khỏi nóng ruột thăm nhủ:

- Khi xưa sư phụ cùng chủ nhân Huyết Bì đã từng với Tam Đóa Lăng đánh bại “Bạch kiếm linh mã”, sao ta không dùng chiêu ấy để đưa hắn về cõi chết nội trong mười chiêu và cũng để chứng tỏ ta công lực cao cường.

Vạn Kiếm Vương Tử ý nghĩ vừa nảy sinh, sát cơ lập tức bùng dậy, thừa lúc thu chiêu đổi thức, bỗng buông tiếng quát lạnh lạnh, hoa kiếm chập chùng chợt lóe lên rồi vụt tắt, rồi thì chớp nhoáng tỏa ra ba đóa hoa bạc khổng lồ theo hình tam giác bắn thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Vân Dật Long vừa trông thấy ba đóa hoa kiếm lập tức giật mình kinh hãi, biến sắc thảm nhũ:

- Tam Đóa Lãng... Tam Đóa Lãng...

Chẳng rõ bởi kinh hoàng quá độ hoặc không sao tránh kịp, chàng đứng thừ ra tại chỗ.

Nhạc Phụng Linh thấy vậy hoảng kinh hét lên:

- Vân công tử...

Đồng thời đã tung mình lao về phía Vân Dật Long.

7. Chương 7: Tạm Gởi Đầu , Vạch Mặt Về Báo Tin

Vân Dật Long giật mình, theo bản năng đưa Trích Huyết Kiếm lên chuẩn bị tiếp chiêu bỗng một ý nghĩ khác lại lướt qua đầu, Trích Huyết Kiếm liền tức chững lại giữa chừng.

Vạn Kiếm Vương Tử công lực thâm hậu dường nào, y đã từ ghen tức trở thành thù hận, định tâm hạ sát Vân Dật Long, xuất thủ đâu có nương tình.

Nhạc Phụng Linh rú lên thẳng thốt, mọi người hiện diện cũng đều kinh hoàng đến trợn mắt há mồm, đứng ngây tại chỗ.

Ngay khi ấy, ba đóa hóa kiếm kỳ dị kia đã nhanh như chớp bay đến trước ngực Vân Dật Long.

Trong khoảnh khắc mọi người dường như trông thấy Vân Dật Long nghiêng người sang phải và ngã ra sau, liền tức “soạt soạt soạt” ba tiếng rất khê, máu tươi phun ra nhuộm đỏ nửa bên áo Vân Dật Long.

Vạn Kiếm Vương Tử buông tiếng cười khẩy, lướt người lùi sau tám thước, ôm kiếm đứng ngạo nghễ, thái độ hết sức kiêu căng tự đại.

Liền theo sau Vạn Kiếm Vương Tử lùi ra xa, Nhạc Phụng Linh mặt trắng bệch, mày chau chặt đáp xuống trước mặt Vân Dật Long. Dường như nàng đã quên mất mình là thân phận nữ nhi, đưa bàn tay ngọc đến trước ngực Vân Dật Long định xem xét thương thế cho chàng, vẻ quan tâm lo lắng biểu lộ rất rõ rệt.

Vân Dật Long như không hề cảm thấy mình đã thọ thương, mặt vẫn lạnh như băng, mắt rực sát cơ, tay trái nhẹ đưa lên, đẩy tay Nhạc Phụng Linh ra, cười hờ hờ nói:

- Nhạc cô nương nên biết, xem xét thương thế cho kẻ địch là một hành vi đại nghịch bất đạo, xin cô nương lui ra cho.

Sự hồi hộp quá độ như đã chiếm mất sự điềm tĩnh của nàng. Nhạc Phụng Linh bướng bỉnh ré lên:

- Mặc tất cả, tôi chỉ muốn xem xét thương thế của công tử thôi.

Vạn Kiếm Vương Tử buông tiếng cười sắc lạnh, sát cơ trong mắt càng đậm hơn.

Nhạc Phụng Linh thấy vậy không khỏi tái mặt, bỗng lướt nhanh tới điểm vào huyệt Hắc Diêm của Nhạc Phụng Linh, đoạn diu nàng sang một bên.

Vân Dật Long ngực vẫn rỉ máu tươi, song chàng không hề vận công chỉ huyết, tay trái bỗng thò vào lòng lấy ra một mảnh lụa trắng rất cũ bết dính máu và có ba đóa hoa lãng to cỡ đồng tiền.

Chàng vén áo nơi ngực lên, cúi xuống nhìn, ánh mắt bỗng rực lên vẻ sắc lạnh ghê rợn, nhìn chót vào mặt Vạn Kiếm Vương Tử, cười âm trầm nói:

- Vạn Kiếm Vương Tử, Vân mỗ định mượn người báo tin với Vạn Kiếm Quốc.

Vạn Kiếm Vương Tử vừa chạm vào ánh mắt chàng, lòng bỗng dưng se thắt, buông tiếng ho khan, lạnh nhạt nói:

- Họ Vân kia, người cần trăng trời gì hãy nói mau đi, dù bốn Vương tử không lo liệu thì những người có mặt tại đây cũng chẳng thiếu kẻ hảo tâm đâu.

Đoạn với ánh mắt âm trầm quét nhìn Nhạc gia huynh muội.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vân mỗ chỉ cần mượn mặt và miệng của người để báo tin thôi, hãy chuẩn bị đi.

Vạn Kiếm Vương Tử thoáng ngó người, đoạn chợt hiểu, cười to nói:

- Ha ha... Vân Dật Long, người còn muốn thưởng thức Tam Đóa Lăng nữa phải không?

Tuy miệng nói nhẹ nhàng, song y đã ngầm dồn chân lực vào thân kiếm, phòng bị.

Vân Dật Long cười phá lên:

- Ha ha... chính Tam Đóa Lăng đó đã mang đến họa diệt vong cho Vạn Kiếm Quốc, khi nào người về đến nước, chỉ cần nói “Linh mã lại tung vó thất hải, Bạch kiếm sẽ tận diệt thiên hạ”, vậy là đủ.

Lập tức cơ hồ như cùng một lúc, bốn bề vang lên tiếng kinh hoàng lập lại:

- “Linh mã lại tung vó thất hải, Bạch kiếm sẽ tận diệt thiên hạ”.

Thái độ cuồng ngạo cả Vạn Kiếm Vương Tử bất giác tan biến, y cố trấn tĩnh, lạnh lùng nói:

- “Bạch kiếm linh mã” là gì của người?

Một chuỗi cười dài ghê rợn, kèm theo một làn mưa máu, Vân Dật Long tung mình lao tới, giọng sắc lạnh nói:

- “Bạch kiếm linh mã” chính là Vân Dật Long đây.

Vạn Kiếm Vương Tử sớm đã phòng bị, lập tức thoáng nghiêng người, tiện tay vung kiếm với chiêu “Vạn kiếm quy hải” tạo ra muôn đóa hoa kiếm bao phủ toàn thân.

Vân Dật Long lúc này sự thật đã được chứng minh, sát cơ ngập lòng, tấn công tới tấp, những kỳ chiêu hoành tảo thiên hạ của Kim Bích Cung Chủ khi xưa liên tục thi triển, chiêu nào cũng đều là sát thủ, thức nào cũng nhắm vào nơi yết hầu, trường kiếm hóa thành muôn vạn vệt máu, giăng khắp phạm vi cả trường, khó thể phân định được chàng ở vị trí nào.

Vạn Kiếm Quốc với kiếm thuật xưng bá vùng biển, trải mấy đời không hề suy kém. Vạn Kiếm Vương Tử tuy chưa kể được là cao thủ bậc nhất của Vạn Kiếm Quốc, song dẫu sao y cũng là một bậc vương tôn, dĩ nhiên võ công cũng đứng đầu trong hàng hậu bối, kiếm thuật khó tìm được đối thủ trong Trung Nguyên.

Hai người, một phát hiện ra một trong số hung thủ đã sát hại vị Cung chủ đời trước, định nhử địch vào bẫy, còn một thì phát hiện ra kẻ tình địch duy nhất, quyết trừ đi mới hả, do đó cuộc chiến diễn ra hết sức ác liệt.

Thân thủ càng lúc càng nhanh, sau cùng chỉ còn có thể dựa vào muôn vạn tia đỏ và ánh bạc loang loáng mà phân biệt ra phương vị của hai người, chẳng còn thấy bóng dáng họ đâu cả.

Nhạc Phụng Hùng một tay bông lầy em gái, hai mắt bàng hoàng nhìn vào trận đấu, lòng thầm tính toán:

- Nếu Vân Dật Long bại thì không có vấn đề gì, còn như y thắng ta phải làm sao đây? Bỏ qua cho Vân Dật Long, tất nhiên sẽ đắc tội với Vạn Kiếm Quốc, những người ở đó, ngay cả cố ân sư còn không dám đắc tội, hai huynh muội mình làm sao chống lại họ. Còn như đối địch với Vân Dật Long, tất nhiên sẽ làm cho niềm ước vọng của Linh muội tan theo mây khói. Phụ thân trước khi tạ thế từng trịnh trọng căn dặn mình phải trông nom Linh muội cho tử tế, ta có thể khiến Linh muội đau khổ suốt đời chăng? Ta biết phải làm sao đây?

Trong khi Nhạc Phụng Hùng phân vân khó xử thì hai người đã giao đấu đến gần hai mươi chiêu rồi. Vạn Kiếm Vương Tử tuy vẫn hết sức dũng mãnh, nhưng nếu mọi người mà trông thấy được mô hôì trên mặt y thì chẳng khó phân định kẻ thắng người bại.

Hai gã kiếm đồng đã nhận thấy Vạn Kiếm Vương Tử có phần bại thế, hữu đồng trong tay không kiếm, chỉ đành lo trong bụng, chứ chẳng biết làm sao hơn, tả đồng lén rút kiếm cầm tay, chậm chậm tiến vào trận đấu.

Chớp nhoáng lại qua ba chiêu, mọi người đã có thể nhận thấy Vạn Kiếm Vương Tử có phần kém thế, họ đều lộ vẻ vui mừng và hết sức kinh dị.

Vạn Kiếm Vương Tử trầm nhủ:

- Tên tiểu tử này chiêu thức mỗi lúc càng kỳ dị, mà dường như hắn không có ý định lấy mạng mình, bằng không e mình đã sớm thương vong rồi. Có lẽ hắn chỉ sợ mỗi chiêu Tam Đóa Lăng, mình nên sớm hạ thủ thì hơn.

Nghĩ đoạn tung người ra sau bảy thước, gằn giọng nói:

- Họ Vân kia, nạp mạng đi thôi.

Dứt lời, liền tức tung mình lao tới, ánh kiếm loang loáng vút biến thành ba đóa hoa bạc to lớn bay thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy đầy khinh miệt lẫn chế nhạo, nhanh nhẹn lướt sang phải, ánh kiếm vụt tắt, giọng sắc lạnh nói:

- Vương tử, đã đến lúc trở về báo tin rồi đây.

Vạn Kiếm Vương Tử mắt lóe lên vẻ thâm độc, trường kiếm trong tay tức khắc đuổi theo Vân Dật Long.

Một tiếng cười sắc lạnh vang lên, những thấy bóng người nhấp nhoáng, chẳng ai trông thấy rõ Vân Dật Long tránh né ra sao, trong trận đấu vang lên một tiếng hét thảm khóc, liền thì ba đóa hoa kiếm vụt tắt.

Tất cả đều lặng người, nhưng khi họ trông thấy Vân Dật Long vẫn đứng sững, lập tức thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Tả đồng định thần, vừa trông thấy Vạn Kiếm Vương Tử hai tay ôm mặt, máu từ kẽ ngón tuôn ra xối xả, lập tức bàng hoàng, trường kiếm vung lên, lẳng lẳng nhắm ngay tim Vân Dật Long đâm tới nhanh như cắt.

Vân Dật Long chậm chậm quét mắt nhìn mọi người, chợt thấy mắt Nhạc Phụng Hùng lóe lên vẻ kinh hãi, hướng nhìn là ngay sau lưng mình.

Vân Dật Long thoáng giật mình, chợt nghe gió rít lên sau ót, liền tức mắt rực sát cơ, lệ làng tiến chéo tới một bước, vụt quay người, tay phải vung lên.

Một luồng sáng bạc xuyên qua làn kiếm quang của tả đồng, một tiếng rú thảm khóc vang lên, trường kiếm của tả đồng đã rơi xuống đất, người ngã giữa dưới đất, nơi yết hầu phun máu xối xả, hiển nhiên hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Nhạc Phụng Hùng như ngây dại, lắp bắp nói:

- Ánh Huyết Hoàn.

Tiếp theo là tiếng hét đầy kinh hoàng của mọi người lập lại:

- Ánh Huyết Hoàn...

Ngay khi ấy, Vạn Kiếm Vương Tử bỗng buông hai tay ôm mặt xuống, với giọng đầy căm hờn nói:

- Vân Dật Long, ngươi hãy xem cho kỹ đường kiếm này bao dài, một ngày nào đó ta sẽ đòi lại gấp mười.

Một đường máu từ trán chảy qua mi tâm dài đến má phải, ít ra cũng dài hơn năm tấc, lúc này Vạn Kiếm Vương Tử tuy đã vận công cầm máu, song gương mặt tuấn tú mà y từng tự hào giờ đây đã trở nên rùng rợn như ác quỷ.

Vân Dật Long nhếch môi cười, danh giọng:

- Chẳng cần xem Vân mã cũng biết, nhưng lần sau gặp lại thì các hạ không còn giá trị để truyền tin nữa đâu.

Đoạn mắt bỗng rực sát cơ, nói tiếp:

- Khi về đến quý quốc, các hạ chớ quên nói lại rằng “Vân Dật Long quyết sẽ tiêu diệt Vạn Kiếm Quốc”, cút đi.

Vạn Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn thi thể của tả đồng dưới đất, lại quay sang nhìn Vân Dật Long mặt lạnh lùng và tàn bạo, y không khỏi nghe lòng ớn lạnh, cảm hờn quét mắt nhìn Nhạc gia huynh muội, gần giọng nói:

- Nhạc Phụng Hùng, bốn Vương tử bây giờ xấu xí chẳng?

Nhạc Phụng Hùng thót người, ấp úng:

- Sư thúc, sư thúc...

Vạn Kiếm Vương Tử cười khẩy:

- Chúng ta còn có ngày sẽ gặp lại nhau. Hữu đồng, chúng ta đi.

Đoạn quay người bỏ đi ngay.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Đất Trung Nguyên không giữ cô hồn hải ngoại, hãy mang hân đi về luân thế. Còn nữa, các hạ đừng quên thanh bảo kiếm trấn quốc kia.

Vạn Kiếm Vương Tử thấy mình vì căng thẳng quá độ mà đâm ra thất thái, bất giác mặt nóng ran, may nhờ có máu tươi khóa lấp nên không ai thấy được sắc mặt y, lạnh lùng quét mắt nhìn hữu đồng và quát:

- Mau nhặt lấy kiếm và mang theo tả đồng.

Hữu đồng giật bắn người, bấm bụng quay lại, ánh mắt ngập vẻ khiếp hãi nhìn vào gương mặt đánh lạnh của Vân Dật Long, chân ngập ngừng đi tới.

Nhặt lấy kiếm, tra vào vỏ, vác tả đồng lên vai, phải tốn mất rất nhiều thời gian, song khi bỏ đi thì lại nhanh khôn tả, chỉ nhấp nhoáng đã biến mất vào rừng.

Vân Dật Long tung mình lên ngựa, quay sang Nhạc Phụng Hùng, trầm giọng nói:

- Giữa chúng ta mặc dù bạn thù đã rõ, nhưng Vân mỗ vẫn phải làm tròn việc đã hứa, tin rằng ngày chúng ta gặp lại nhau sẽ không xa lắm.

Nhạc Phụng Hùng lòng vẫn còn phân vân, mặt co giật một hồi, đoạn trầm giọng nói:

- Vân Dật Long, trước khi Nhạc mỗ chưa quyết định dứt khoát, tốt nhất các hạ đừng lên Cửu Trùng Thiên.

Vân Dật Long cười phá lên:

- Chỉ cần người của Vạn Kiếm Quốc không đến đó thì Vân mỗ cũng không bao giờ lên Cửu Trùng Thiên, bởi nhị vị huynh muội khi xưa chưa từng đặt chân đến Thái Sơn.

Đoạn hai chân kẹp mạnh, bạch mã lập tức tung vó, xuyên rừng lao vút đi, thoáng chốc chỉ còn vọng lại tiếng chuông lảnh lót tượng trưng cho sự chết chóc kia.

Vân Dật Long phóng ngựa trở về đường cũ, vừa đến ven rừng chợt thấy một mảnh vải áo vuông cỡ hơn thước được cắm trên thân một ngọn tùng to bằng cành cây, trên ấy có những chữ viết bằng máu:

“Vân Dật Long lưu ý. Cuộc tấn công Cửu Trùng Thiên sẽ tiến hành sớm hơn vào giữa trưa, xong việc ở đây hãy tức tốc đến Vạn Liễu Bảo giải cứu cho giai nhân”.

Không có chữ ký tên, chỉ vẽ một con huyết phụng rất sinh động.

Vân Dật Long thoáng chau mày, lòng cảm thấy bức tức, mặc dù chàng không biết đối phương là ai, song chàng bỗng dừng lại nghĩ đến người áo đỏ, bất giác lẩm bẩm nói:

- Người này tài tiên liệu quả là kinh người, biết chắc Vân Dật Long ta sẽ đi ngang qua đây. Hừ, một ngày nào đó Vân mỗ hẳn sẽ chụp được người.

Đoạn lại thăm nhủ:

- Chẳng rõ y lại định mượn tay mình để giết ai nữa, và cũng chẳng rõ đây là thiệt hay giả, nhưng đằng nào thì xong việc ở đây mình cũng chẳng ở lại Thái Sơn làm gì, nhân tiện đến Vạn Liễu Bảo một chuyến cũng không sao cả.

Vân Dật Long tuy trong lòng suy tư, nhưng ngựa vẫn không dừng vó, lúc này đã ra khỏi rừng tùng, những thấy tử thi của Túy Lý Càn Khôn và Thụy Cái vẫn còn đó, có điều là vạt áo của Túy Lý Càn Khôn đã bị xé mất một mảnh.

Ngước lên nhìn trời, vầng thái dương chói chang treo trên đỉnh đầu, lúc này đã gần đến giữa trưa. Vân Dật Long do dự, thăm nhủ:

- Cửu Trùng Thiên nằm ở phía nào mình cũng chẳng rõ, biết ngăn trở họ tại đâu đây? À, phải rồi, trên cao thì trông xa, quanh đây là bình nguyên bát ngát, mình chỉ cần tìm một chỗ cao là trông thấy ngay.

Đoạn bèn quay nhìn quanh quất, những thấy phía sau có một con đường nhỏ dẫn lên cao, liền quay đầu ngựa lại, phóng đi về hướng ấy.

Chẳng mấy chốc ngựa đã đến cuối đường, trước mặt là một đỉnh núi đầy quái thạch. Vân Dật Long dừng ngựa nhìn quanh, thấy cánh rừng tùng đã ở dưới chân, ba mặt thảo nguyên đều nằm trong tầm mắt, sau lưng là dãy núi cao ngút trời.

Vân Dật Long chợt động tâm, thăm nhủ:

- Có lẽ Cửu Trùng Thiên ở trong dãy núi quái dị kia chẳng?

Ngay khi ấy, bỗng có tiếng bước chân từ trong rừng tùng vọng ra, rồi thì có người cất tiếng nói:

- Rõ là phúc vô song chí, họa bất đơn hành, tại sao Viêm Dương Thất Huyền Chưởng vừa mới xuất hiện rồi lại đến “Bạch kiếm linh mã” nữa thế này? Hàn bảo chủ, chẳng rõ thiếu niên bạch mã mà quý thuộc hạ đã nói phải chẳng chính là Vân Dật Long, người đã xuất hiện tại quý bảo.

Người đó vừa dứt lời, Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông đã hốt hoảng nói:

- Không thể là hắn được, không thể là hắn được, hắn không hề biết chút võ công.

Người kia lại nói:

- Hàn bảo chủ, vậy thì thật là trùng hợp, tại sao gã tiểu tử kia cũng cưỡi ngựa trắng và mặc áo trắng thế nhỉ?

Hàn Thủy Đông giọng hậm hực:

- Vu huynh, nếu đúng như hần quả là hung thủ đã hạ sát khuyển tử, lẽ nào Hàn mỗ lại để cho hắn rời khỏi bảo dễ dàng như vậy? Chẳng phải huynh đệ nói khoác, Thất Long Bảo tuy chưa được kể là đầm rồng hang hổ, nhưng...

Bỗng một giọng hùng hồn ngắt lời:

- A Di Đà Phật, nhị vị thí chủ hà tất tranh cãi vớ vẩn thế này, chủ hung là ai sớm muộn rồi cũng có ngày sáng tỏ, chỉ cần hần ở xung quanh Thái Sơn, với hai mươi mấy người chúng ta đây chẳng lẽ không tìm bắt được hắn hay sao?

Hiển nhiên người này là một vị hòa thượng.

Vân Dật Long nhướng mày, khéo môi lại nở nụ cười sắc lạnh, lăm bắm một mình:

- Ngay tức khắc các người sẽ rõ chủ hung là ai thôi. Hừ, thật không ngờ ta lại đứng ngay con đường mà các người bắt buộc phải đi qua.

Bỗng rúng động cõi lòng thăm nhủ:

- Vậy là người lưu chữ không hề dối gạt mình, khi xong việc ở đây rồi đến Vạn Liễu bảo, chẳng hiểu có trễ việc cứu mạng cho cha con Sở Mộng Bình hay không?

Liền thì, đầu óc chàng bỗng hiện lên gương mặt diễm kiều của Sở Mộng Bình, chính chàng cũng chẳng hiểu tại sao mình bỗng đứng lại nghĩ đến nàng.

- Qua khỏi đỉnh núi ngồn ngang đá kia là đã tiến vào phạm vi của Cửu Trùng Thiên, mọi người hãy thận trọng.

Giọng nói già nua và the thé, dường như là một lão bà.

Vân Dật Long nghe nói giật mình, vội tung mình xuống ngựa, lướt đến một tảng đá to cao hơn năm trượng cách ngoài bảy trượng, trầm giọng nói:

- Hồng Ảnh, hãy làm cho chúng xem mi là linh mã phải không?

Bạch mã liền giơ hai chân trước lên giẫm trên đá xanh vang lên hai tiếng giòn giã như trả lời chủ nhân, sau đó ngẩng cao đầu lắc mạnh, ba hồi chuông vang lên lạnh lốt.

Liền tức trong rừng có người kinh ngạc, lớn tiếng nói:

- Ủa, tiếng chuông gì thế nhỉ?

- Hẳn không phải là linh mã chứ?

Ngay lập tức tiếng nói và tiếng bước chân đều ngưng bật. Nụ cười lạnh lùng và tàn bạo lại nở trên môi Vân Dật Long.

Bỗng tiếng lão bà nọ quát:

- “Bạch kiếm linh mã” càng tốt, mục đích của chúng ta cũng chẳng phải là vì y hay sao? Hãy đi theo lão thân.

Câu nói đầy hào khí dường như lại khích dậy niềm hăm hở của mọi người, tiếng bước chân lại vang lên rậm rịch, rồi thì từ trong rừng phóng ra hai mươi mấy người, nhưng thấy họ quay nhìn quanh quất, đoạn cùng phi thân lên đỉnh núi, thân pháp người nào cũng hết sức nhanh nhẹn, mỗi cái tung mình đều vượt qua ba bốn trượng.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn xuống, thấy tổng cộng gồm có hai mươi hai người, tuổi tác chênh lệch từ bốn đến bảy mươi, gồm có cả tăng, đạo, tục. Qua đó đủ biết toàn bộ cao thủ quanh đây đều đã kéo hết đến.

Trong thoáng chốc họ đã lên đến nơi, ngay khi ấy bạch mã lại ngửa cổ lên lắc mạnh, phát ra một hồi chuông nữa.

Mọi người dừng bước lại ngay, cách linh mã ngoài bốn trượng, mọi ánh mắt đều tập trung vào con ngựa toàn trắng kia, không một ai chú ý đến Vân Dật Long đang đứng lặng yên trên tảng đá to ở ngoài bảy trượng.

Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông mất ánh lên vẻ thèm muốn, vội vàng tiến lên hai bước, nói:

- Con ngựa này là của Vân Dật Long, chẳng rõ hắn đã bị ai hạ độc thủ mà con ngựa lại ở đây.

Đoạn liền cất bước đi đến gần bạch mã.

Bỗng từ trong đám đông bước ra một lão bà tóc bạc, mặt cú trầm giọng nói:

- Lão thân thấy con ngựa này e rằng rất có lai lịch, hãy nhìn kỹ xem dưới cổ nó có phải có chín cái chuông bạc ư?

Lão bà dứt lời, lập tức có kẻ sửng sốt nói:

- “Bạch kiếm linh mã” chẳng phải cũng có chín cái chuông bạc hay sao?

Tiếp theo lại có người nói:

- Linh mã hiện, bạch kiếm xuất... đây là linh mã hiện trước...

Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông thót người, lập tức chừng bước không dám tiến lên nữa, nhưng ánh mắt thèm muốn của y vẫn không rời khỏi con bạch mã.

Lão bà mặt cú vì sợ Hàn Thủy Đông tranh đoạt long câu trước nên mới nêu chín cái chuông bạc để hù dọa y, giờ nghe mọi người nói vậy liền nhớ đến lời đồn đại. Quả đúng là linh mã hiện trước, lòng tham tức khắc tiêu tan, liền theo đó lại nảy sinh độc niệm, đôi mắt híp lại, lớn tiếng nói:

- Con ngựa này cao những tám thước, đuôi dài chấm đất, quả đúng là một long câu, Vân Dật Long đã bị người hạ độc thủ có thể chính là vì con ngựa này, sao chúng ta không cùng xúm lại bắt lấy nó.

Mọi người thoát tiên tuy có phần khiếp sợ, giờ nghe nói, lòng tham lại trỗi dậy, lập tức quên mất chuyện vừa rồi, ai nấy đều hăm hở toan xông vào.

Hàn Thủy Đông quét mắt nhìn quanh, bước vội về phía bạch mã, đồng thời hét lớn tiếng nói:

- Các vị đừng vội, con ngựa này Hàn mỗ đã từng dắt qua rồi, đừng làm nó hoảng chạy.

Dứt lời, người đã đến gần bạch mã không đầy năm thước nữa.

Song bạch mã vẫn đứng ngẩng cao đầu, chẳng có chút vẻ gì hoảng sợ cả.

Mọi người thấy Hàn Thủy Đông đã sắp dắt thủ, ai nấy đều lòng nóng như thiêu đốt, ngay cả lão bà mặt cú cũng hồi hận vừa rồi đã không chịu suy nghĩ cận kề, đến nỗi để cho Hàn Thủy Đông phỗng tay trên.

Thế là ai nấy đều gở hết công lực toàn thân, cùng lao bổ vào bạch mã.

Thốt nhiên, một chuỗi cười ghê rợn vang lên đình tai nhức óc, tiếp theo một giọng nói lạnh như băng cất lên:

- Các vị đã có lòng hiếu thảo đối với Vân Dật Long này như vậy, thật khiến Vân mỗ chẳng biết nên báo đáp thế nào cho phải.

Mọi người như bị chạm điện, tiến tới nhanh mà lui lại càng nhanh hơn, tất cả cùng chững người và tung ngược ra sau chẳng kém gì tia chớp, chứng tỏ võ công của họ đều hết sức cao siêu và đồng thời cũng biểu lộ trong lòng họ vốn đã tiềm tàng một nỗi khiếp sợ ghê gớm lắm, nên khi vừa nghe tiếng thầy đều hồn phi phách tán.

Mọi người đứng yên, theo phản ứng tự nhiên, tất cả đều quay nhìn về phía phát ra tiếng nói. Hàn Thủy Đông là người đầu tiên thẳng thốt kêu lên:

- Người là Vân Dật Long ư?

Vân Dật Long ánh mắt sắc lạnh quét nhìn những gương mặt đầy kinh dị lẫn tức giận khác nhau, đoạn chốt vào mặt Hàn Thủy Đông. Lạnh lùng nói:

- Không sai. Hàn đại bảo chủ, tại hạ chính là Vân Dật Long. Có lẽ giờ đây các hạ phải hồi hận lúc ở Thất Long Bảo không nên chỉ phái đứa con trai vô dụng để đối phó với Vân mỗ.

Hàn Thủy Đông nghe nói liền giật nảy mình, mắt rực lửa căm hờn chòng chọc nhìn vào mặt Vân Dật Long, trầm giọng quát:

- Vân Dật Long, ngươi... hãy thú thật, có phải ngươi đã hạ sát Hàn Ngọc Hổ không?

Vân Dật Long buông tiếng cười khinh miệt, tung mình từ trên tảng đá cao bảy trượng xuống nhẹ như lông hồng, chậm chạp đi về phía Hàn Thủy Đông, cười sắc lạnh, nói:

- Hàn Thủy Đông, Vân mỗ đã nói rồi, đứa con quý báu của các hạ quá ư là vô dụng.

Qua khinh công cao siêu và thần thái trầm tĩnh của Vân Dật Long, mọi người lại càng căng thẳng hơn, bởi qua ánh mắt sắc lạnh của chàng, họ không tìm được chút vẻ thương hại nào cả, mặc dù mục đích của họ là vây bắt chàng và thậm chí giết chết chàng chứ không cần chàng thương hại.

Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông hai mắt giăng đầy tia máu, thần thái hung tợn, sải bước đi đến gần Vân Dật Long, nghiến răng nói:

- Vân Dật Long, ngươi... hãy thẳng thắn trả lời.

Vân Dật Long cười khinh:

- Hàn Thủy Đông, các hạ tai không điếc, mắt chẳng mù, Vân mỗ chẳng qua chỉ giết một tên tặc tử lòng lang dạ sói, cần phải lặp đi lặp lại bao nhiêu lần nữa chứ?

Giờ thì sự thật đã rõ, tình phụ tử thiêng liêng gắn bó, Hàn Thủy Đông đã quên mất con mình chết bởi chưởng lực gì, hiện tại y chỉ có một ý nghĩa báo thù mà thôi.

Hàn Thủy Đông buông tiếng quát vang, thân hình thấp khỏe như điên cuồng lao bổ vào Vân Dật Long, song chưởng vung động, một chiêu “Kinh đào liệt ngân” (sóng dữ vỡ bờ) chớp nhoáng công vào những yếu huyệt nơi ngực và bụng Vân Dật Long.

Chiêu xuất như vũ bão, cát đá bay mù mịt, bóng chưởng đập chùng, kinh phong cuộn cuộn, thật kinh hồn khiếp vía.

Vân Dật Long khê buông tiếng cười khẩy, vững vàng đứng yên, như không hề hay biết nguy cơ đã gần kề.

Sự điềm tĩnh của chàng vừa rồi đã khiến mọi người ghê rợn, sự điềm tĩnh của chàng lúc này lại khiến mọi người hoài nghi về võ công của chàng, bởi Thất Long Bảo chủ Hàn Thủy Đông là bá chủ một phương, ai dám khinh thường đối với độc chiêu mà y đã toàn lực thi thố. Do đó mọi ánh mắt bất giác đều hướng vào người Vân Dật Long.

Chớp nhoáng song chưởng của Hàn Thủy Đông chỉ còn cách ngực Vân Dật Long không đầy ba tấc, với khoảng cách ấy không ai có thể tránh né được nữa.

Thốt nhiên, một tiếng cười còn lạnh hơn khi nãy vọng vào tai mọi người, cùng lúc họ chỉ thấy bóng trắng dường như chao đi một cái, chưa kịp hiểu việc gì đã xảy ra thì tất cả đều đã trở thành quá khứ, bốn mươi hai luồng ánh mắt sững sốt đến đờ đẫn cùng chót chặt vào mặt Vân Dật Long, họ thật chẳng dám tin chỉ trong chớp mắt mà một vị bảo chủ hùng bá một phương lại bị lọt vào tay một thiếu niên yếu đuối thế kia, song đó lại là sự thật.

Vân Dật Long quét mắt nhìn Hàn Thủy Đông, trán nổi gân xanh, mồ hôi nhễ nhại, âm trầm nói:

- Hàn Thủy Đông, đôi mắt cho của lão lẽ ra không nên mù quáng, lại mưu toan cướp đoạt “Bạch kiếm linh mã”, giờ thì người đã đến lúc báo ứng rồi.

Vừa dứt lời, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên. Hàn Thủy Đông rút lên thăm thiết, ngã ngửa ra đất, trên trán in rõ một dấu chưởng thu nhỏ màu đỏ.

- Ô. Viêm Dương Thất Huyền Chưởng!

- Chính hãn đã sát hại người của Chính Nghĩa Nhai.

Đó chính là hung thủ mà họ đang tìm, song những tiếng ấy ngoại trừ kinh khiếp, không một chút vui mừng, có lẽ thủ đoạn giết người nhẹ nhàng và tàn bạo của Vân Dật Long đã cướp mất hết dũng khí của họ.

Vân Dật Long buông tiếng cười dài đầy kích động, nói:

- Các vị bằng hữu, người các vị cần tìm chính là Vân mỗ chứ không phải là Cửu Trùng Thiên, các vị đã tự mệnh danh đại hiệp vì bảo vệ chính nghĩa mà bán mạng cho Huyết Bi, Vân mỗ quyết không để cho các vị phải thất vọng, ngoài Hải Trí ra, Vân mỗ sẽ lấy mạng tất cả.

Mọi người thấy đều rung động cõi lòng, lúc này họ đâm ra ngơ ngẩn và vụng về, không ai nghĩ ra được lời lẽ nào để ứng phó với chàng thiếu niên ngông cuồng và tàn bạo này.

Bỗng từ trong đám đông bước ra một vị lão hòa thượng râu mày bạc phơ, đôi mắt sáng quắc, hướng về Vân Dật Long niệm tiếng Phật hiệu, trầm giọng nói:

- Vân thí chủ đã định lấy mạng tất cả, sá chỉ mỗi mình lão nạp? Sao không lấy mạng hết thấy nếu như có đủ khả năng?

Vân Dật Long nhìn chót vào mặt Hải Trí đại sư, cười khẩy nói:

- Nếu không phải vì Hải Tuệ đại sư, Hải Trí lão hòa thượng dù có quỳ dưới đất dập đầu lạy thì Vân mỗ cũng đập vỡ sọ.

Đến đây thì mọi người đã lấy lại sự bình tĩnh, lão bà mặt cú bỗng lớn tiếng nói:

- Vân Dật Long, khỏi lảm lời, người thật là ai hãy nói mau?

Vân Dật Long mắt bỗng bừng sát cơ, nhìn thẳng vào mặt lão bà, danh giọng nói:

- Thất Xảo Yêu Hồ, Vân mỗ không ngờ mụ lại dám một mình rời khỏi Chính Nghĩa Nhai đến đây tìm Vân mỗ. “Bạch kiếm linh mã” Vân Dật Long chính là kẻ này, nếu lão yêu bà mà không hay quên, hẳn phải nhớ câu chuyện trên Thái Sơn Chính Nghĩa Nhai hồi mười ba năm trước, đứa trẻ mồ côi còn lại duy nhất của dòng họ Vân chính là Vân Dật Long, người sẽ phanh thây mụ ngày hôm nay.

Thất Xảo Yêu Hồ thoáng ngẩn người, bỗng ngửa mặt buông tiếng cười ghê rợn, lạnh lùng nói:

- Người quả đúng là hung thủ, chúng ta tiến lên.

Mọi người chỉ biết Thất Xảo Yêu Hồ đã thất tung mười ba năm, nay tái xuất hiện võ công càng cao hơn trước nhiều, còn trong mười ba năm qua mụ đã đi đâu thì không ai được rõ.

Mụ đã tự đứng ra đòi dẫn mọi người đi truy nã hung thủ và lẽ dĩ nhiên cũng trở thành người cầm đầu. Do đó, Thất Xảo Yêu Hồ vừa hạ lệnh, mọi người lập tức tản ra bao vây chàng vào giữa.

Vân Dật Long đã bừng sát cơ, đảo mắt nhìn quanh, vẻ khinh miệt. Đoạn lạnh lùng nói:

- Cứ xông vào đi.

Hải Trí đại sư vốn tính nóng như lửa, nghe nói liền quát:

- Lão nạp ra tay đây.

Dứt lời lập tức xuất thủ, một chiêu “Kim cang triều Phật” tổng thẳng vào ngực Vân Dật Long, chưởng kinh như bài sơn đảo hải, so ra công lực còn cao hơn Hàn Thủy Đông nhiều.

Thất Xảo Yêu Hồ đã phụng mệnh Huyết Bi hành sự, vừa thấy Hải Trí ra tay, sợ lão một mình suy thế, bèn vội quát lớn:

- Chúng ta cùng xông vào đi.

Vừa dứt lời, đã xuất thủ với chiêu “Dã mã phân tông” chop vào phía phải Vân Dật Long, tuy mụ ra tay sau Hải Trí, song lại đến trước, qua đó đủ thấy võ công còn cao hơn Hải Trí đại sư.

Vân Dật Long thoáng giật mình, nghĩ nhanh:

- Chính Nghĩa Nhai quả nhiên thực lực hùng hậu, một lão yêu bà tầm thường mà cũng có võ công thế này, ta phải thật thận trọng mới được.

Trong khi ấy những người khác cũng đã lần lượt ra tay, thoáng chốc bốn phương tám hướng kinh phong cuốn cuộn ập vào Vân Dật Long, uy thế quả là khủng khiếp.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, nhanh nhẹn lách người tránh khỏi thế công của Thất Xảo Yêu Hồ và Hải Trí đại sư, rồi thì vọt người lên cao, vừa lúc tránh qua hết những đòn tấn công từ bốn phía ập tới.

Mọi người thấy vậy đều giật mình, bỗng nghe Thất Xảo Yêu Hồ quát to:

- Dịp may hiếm có, ra tay mau.

Những người hiện diện tuy chưa phải là hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, song thấy đều là nhân vật giàu kinh nghiệm chiến đấu, nhân lúc Vân Dật Long người đang lơ lửng trên không, khó bề xoay sở, ra tay triệt hạ chàng thì thật thuận lợi, dù Thất Xảo Yêu Hồ không lên tiếng nhắc nhở thì họ cũng chẳng bỏ qua dịp may hiếm có ấy.

Vân Dật Long vừa vọt lên cao chưa đầy hai trượng, bốn mươi hai bàn tay đã nhất tề vung lên trong cát bụi mịt mù, phóng ra một luồng kinh phong khủng khiếp như bão tố từ dưới cuốn lên.

Vân Dật Long cười vang:

- Quả đúng là dịp may hiếm có để Vân mỗ lấy mạng các vị. Ha ha...

Trong tiếng cười, Vân Dật Long bỗng lộn người, trở thành đầu dưới chân trên, lập tức trên không xuất hiện một vòng tròn đỏ to lớn, chưởng phong của mọi người liền theo chiều xoay của vòng tròn tản ra tứ phía rồi tan biến.

Thất Xảo Yêu Hồ giật bắn người, kêu lên thảng thốt:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng.

- Hả? Đó chính là...

Ngay khi ấy vòng tròn đỏ bỗng chuyển sang màu cam từ ngoài vào, chớp nhoáng đã phủ xuống đầu mọi người trong khi hồn phách của họ còn chưa ổn định.

Tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, mười mấy bóng người phóng ra xa, bảy tám người đã ngã gục tại chỗ.

Vân Dật Long đứng lạnh lùng, sát cơ trong mắt chẳng những không giảm mà lại càng gia tăng, sự chết chóc đã khiến chàng nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra hồi mười ba năm trước, quét mắt nhìn những tử thi nằm sóng xoài dưới đất, trên trán đều có in một dấu chưởng màu cam, ánh mặt ngập đầy thù hận lại quét vào mặt mọi người, giọng sắc lạnh nói:

- Vân mỗ đã lấy tám mạng rồi, các vị xông vào nữa đi.

Hải Trí đại sư quát mắt:

- Thí chủ thủ đoạn thật tàn bạo, lão nạp cũng xin nạp mạng.

Đoạn liên lao bổ tới, lập tức mười hai người kia cũng điên cuồng xông vào.

Ngay khi ấy, dưới núi bỗng vọng lên một tiếng đình tai nhức óc hô to:

- Thất hải được linh mã...

Liền sau đó bốn bề tiếng phụ họa vang rền:

- Bạch kiếm tảo thiên hạ.

8. Chương 8: Ngụy Cơ Phủ Trùm Vạn Liễu Bảo

Trong khi ấy Vân Dật Long lại tung mình lên cao, cũng như trước, vòng tròn đỏ xua tan chưởng phong mọi người, vòng tròn cam theo sau phủ chụp xuống.

Bỗng, một giọng nói thô bạo từ dưới núi vọng lên:

- Cung chủ tiểu gia gia, xin hãy để lại hai tên ỗ giải khuây...

Ngay khi ấy, vòng tròn cam đã trở thành màu vàng nhạt và kèm theo tiếng rì rào như sấm rền.

Tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, mười một người đã ngã gục dưới đất, chỉ có hai người thoát hiểm, nhưng đó không phải nhờ may mắn, mà là do Vân Dật Long đã chừa lại.

Hai người ấy một là Hải Trí đại sư, một là Thất Xảo Yêu Hồ.

Trong tiếng quát vang, từ dưới núi phóng lên một đại hán như ngọn tháp sắt tuổi chừng bốn mươi, võ phục màu vàng đất, mày đậm rì, mắt to tròn hung tợn, môi đỏ mũi lùn, miệng rộng răng trắng, râu cứng xồm xoàm, hết như một ma vương trong truyền thuyết. Theo sau người này là năm lão nhân y phục cùng màu, tuổi đều trên dưới lục tuần.

Đại hán có vẻ thất vọng quét mắt nhìn những tử thi dưới đất, bỗng như nhớ ra điều chi đó, quay phắt lại nói:

- Các ngươi kiến lễ với tiểu cung chủ mau!

Năm lão nhân vội vòng tay xá dài, đồng thanh hô to:

- Cung chủ vạn an!

Vân Dật Long hờ hững khoát tay:

- Hãy đứng sang bên!

Hải Trí đại sư và Thất Xảo Yêu Hồ định thân, khi nhìn kỹ đại hán kia, trong đầu hai người lập tức hiện ra năm đại ma vương giết người không gớm tay, bất giác kinh hãi cùng lùi sau một bước, buột miệng kêu lên:

- “Huyết Si” Lôi Mãnh!

Đại hán toét miệng cười:

- Hãy còn nhớ ra mỗ, khá lắm! Khá lắm!

Vân Dật Long cười khẩy, trầm giọng:

- Lôi Mãnh, bắt lấy lão hòa thượng kia!

“Huyết Si” Lôi Mãnh mắt ánh lên vẻ mừng rỡ, lớn tiếng:

- Tuân mạng, tuân mạng! Đa tạ tiểu cung chủ đã để lại ỗ một tên.

Đoạn liền hăm hở định ra tay.

Bỗng nghe Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Không được giết!

“Huyết Si” Lôi Mãnh lập tức xịu mặt, chớp mắt hai cái, lầu bầu:

- Rõ là mất hứng. Nay, các người hãy bắt lấy lão trọc kia ỗ!

Năm lão nhân lập tức lướt tới bao vây Hải Trí đại sư vào giữa, một người đứng đối mặt lạnh lùng nói:

- Hải Trí, tốt hơn hãy biết điều để khỏi chuốc khổ vào thân, tài cán của đại sư, bọn này đều biết rất rõ.

Hải Trí đại sư quét mắt nhìn, bất giác giật mình nhủ thầm:

- Sao họ đều đã trở thành thủ hạ của Huyết Si thế này? Y nói không sai, kể chi là năm người cùng lúc động thủ, dù một chọi một thì mình cũng không phải là đối thủ, xem ra hôm nay mình chắc chắn nguy khốn rồi.

Đoạn chợt nảy ý, trầm giọng nói:

- Luận về thân phận, năm vị thí chủ đều là nhân vật lừng danh một thời trên chốn giang hồ, lão nạp thật không hiểu nổi, với danh vọng của năm vị sao lại...

Lão nhân đối diện không chờ cho Hải Trí đại sư nói dứt, lạnh lùng ngắt lời:

- Đại sư khỏi khiêu khích, bọn này thấy đều thề chết tận tụy với thiếu chủ, rửa sạch hải hận sơn thù. Hừ, trong giới giang hồ hiện nay có mấy ai đủ tư cách được liệt vào thị vệ của Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ vệ? Đại sư nên sáng suốt định đoạt, đừng để mang nhục vào thân.

Hải Trí đại sư rung động cõi lòng, thầm nhủ:

- Vân Dật Long tuổi tác không quá mười tám mà có tài dụng người thế này, lại có thể khiến cho những nhân vật thành danh đã lâu này tuân phục đến vậy. Ngũ vệ mà y nói hiển nhiên là những nhân vật ngang hàng với Huyết Si, vậy xem ra sự tái hiện của Bạch Kiếm Linh Mã nhất định sẽ mang đến gió tanh mưa máu, ta hãy còn rất nhiều việc cần làm, chỉ bằng nhịn nhục phen này rồi sau hãy tìm cách báo phục.

Nghĩ đoạn bèn cười lạnh lùng nói:

- Thí chủ nói rất hữu lý, hôm nay lão nạp chấp nhận chịu thua.

Đoạn chắp hai tay sau lưng, thần sắc lăm liệt, ra vẻ sẵn sàng chấp nhận đầu rơi máu đổ.

Lão nhân đối diện thân nhiên đi tới, đưa tay nắm lấy mạch môn Hải Trí, ngoảnh lại cung kính nói:

- Bẩm vệ chủ, đã bắt được rồi!

“Huyết Si” Lôi Mãnh quát:

- Dẫn qua một bên, chờ lát nữa cung chủ xét xử.

Thất Xảo Yêu Hồ không ngờ Hải Trí đại sư lại tham sanh úy tử như vậy, quét mắt nhìn tử thi ngổn ngang dưới đất, đoạn lại nhìn Vân Dật Long mắt rực sát cơ, thấy mình quá là lẻ loi liền sinh lòng dào dạt, cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, chủ nhân Huyền Bi sẽ không buông tha người đâu, trừ phi người giết chết tất cả.

Vân Dật Long nhếch môi cười, gần giọng:

- Lão yêu bà, trước mặt Vân mỗ mù dờn hòng gỡ mưu kế, đem sở trường của mù ra đây?

“Huyết Si” Lôi Mãnh vừa thấy có dịp liền vội nói:

- Đúng đúng đúng, lời nói của tiểu cung chủ nặng như núi Thái, lão yêu bà hãy chịu chết đi thôi!

Đoạn liền vung tay toan xuất thủ.

Vân Dật Long trầm giọng:

- Lôi Mãnh, không được giết mù!

Thất Xảo Yêu Hồ cân nhắc tình thế, biết khó tránh khỏi động thủ, bèn ngậm vận tụ hết công lực, vờ bình tĩnh nói:

- Vân Dật Long, người chuẩn bị bao nhiêu người?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chỉ mỗi mình Vân mỗ thôi! Lão yêu bà, mù hãy nghe đây, nội trong ba chiêu Vân mỗ sẽ bẻ gãy mù hai tay, điểm vào bảy nơi huyết thương tàn, trong hai hôm mù sẽ phải nếm mùi đau khổ đến tột cùng, đó là đã nợ của Vân mỗ.

Đoạn liền chậm bước đi về phía Thất Xảo Yêu Hồ.

Thất Xảo Yêu Hồ nghe nói rùng mình, gương mặt nhăn nhoe của mù trắng bệch, dù đã vận công sẵn sàng, song này giờ vẫn không dám ra tay.

Ngay khi ấy Huyết Si nóng ruột hét:

- Cung chủ, “Huyết Si” Lôi Mãnh chờ lệnh!

Hiển nhiên y muốn bảo Vân Dật Long nhường lão yêu hồ lại cho y.

Vân Dật Long thoáng ngần người, bỗng nghe Thất Xảo Yêu Hồ quát vang, như tên bắn lao bổ tới, người chưa đến chưởng chiêu đã tung ra.

Khoảng cách đã gần mà Thất Xảo Yêu Hồ lại quyết tâm liều mạng, Vân Dật Long võ công tuy cao cũng đành phải tung mình lùi sau ba thước.

Kinh nghiệm lâm địch và tâm kế của Thất Xảo Yêu Hồ quả là hơn người, khi bắt thần tấn công đã liệu chắc Vân Dật Long trong lúc bất phòng hẳn khó thể ứng phó, nên chưởng chiêu chỉ sử dụng nửa chừng, khi Vân Dật Long đã thoái lui, mù liền như bóng theo hình đuổi tới, một chiêu “Hiệu Sơn Siêu Hải” toàn lực công ra.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, người bỗng biến thành một làn bóng trắng, thoát ra khỏi tầm mắt của Thất Xảo Yêu Hồ, nhanh nhẹ như gió thoảng.

Thất Xảo Yêu Hồ thật không ngờ thủ pháp hung hiểm như vậy mà cũng chẳng làm gì được Vân Dật Long, vừa thấy bóng dáng chàng biến mất liền biết nguy tai, chẳng chút chậm trễ, vội lộn người một vòng, một chiêu “Phản Thôi Ngũ Nhạc” tung ngược ra sau.

Ngay khi Thất Xảo Yêu Hồ vừa quay người, bỗng sau lưng vang lên một chuỗi cười dài ghê rợn, liền tức hai cánh tay của mù đã bị bẻ gãy lia đến tận vai, một tiếng rú thảm thiết, tiếp theo là máu phun xối xả, Thất Xảo Yêu Hồ gào thét như quỷ dữ, phi thân phóng xuống núi.

“Huyết Si” Lôi Mãnh buông tiếng cười gằn, toan ra tay thì bỗng nghe Vân Dật Long quát:

- Để ụ đi!

Huyết Si lập tức chứng bước, ngoảnh lại chỉ thấy Vân Dật Long trên môi đang treo một nụ cười lạnh ghê hồn, bất giác động tâm thần nhủ:

- Nụ cười ấy ta đã thấy quá nhiều rồi, phải chi đó là nụ cười xuất phát từ trái tim trong sạch của y hẳn rất là quyến rũ, nhưng từ đó đến nay ta chưa từng trông thấy y thật sự cười bao giờ.

Vân Dật Long trông theo bóng dáng Thất Xảo Yêu Hồ khuất vào trong rừng, bỗng trầm giọng nói:

- Lôi Mãnh, đánh Hải Trí ba mươi cây rồi tha đi!

“Huyết Si” Lôi Mãnh thoáng kinh ngạc, đoạn mừng thầm nhủ:

- Cũng còn hơn không, cũng còn hơn không, tuy không giết được mà đánh ba mươi cây thì lão trọc này cũng bán sống bán chết rồi.

Lòng đang nghĩ thì chân đã cất bước đi vào rừng, lát sau trở ra thì trên tay đã có thêm một nhánh tùng to cỡ miệng chén và dài hơn tám thước.

- Bây đầu, hãy đề y xuống cho ta!

Vân Dật Long trầm giọng nói:

- Người nặng tay, hãy để cho họ đánh, đề lấy mạch môn không cho y vận công đề kháng, đánh ba mươi cây thật mạnh.

“Huyết Si” Lôi Mãnh tuy hết sức thất vọng, nhưng không dám trái lệnh, trao cây ột lão nhân và nói:

- Hãy đánh ạnh tay, nhẹ là mỗ tấn người đấy!

Hải Trí đại sư huyết mạch bị cản trở không vận công được, ba mươi cây đã đánh cho lão toét da nứt thịt, máu tuôn xối xả, hồi lâu không bò dậy nổi.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Hải Trí, lão hãy nhớ đây là lần đầu tiên, cũng là vị tình Hải Tuệ đại sư, bằng không những người này chính là gương của lão đấy.

Đoạn quay sang “Huyết Si” Lôi Mãnh tiếp:

- Chẳng bao lâu nữa giới giang hồ sẽ biết kẻ này là hậu duệ của nhà họ Vân, giờ phải tức khắc cho người đến canh giữ Vân gia trang, người hãy đi ngay với họ!

“Huyết Si” Lôi Mãnh hoảng kinh:

- Cung chủ định đi đâu vậy?

- Vạn Liễu Bảo!

- Mỗ đi với cung chủ, phái họ đến canh Vân gia trang là được rồi!

- Từ đây đến Thê Hà Vạn Liễu Bảo đường xá xa xôi, Vân mỗ có Hồng Ảnh thay chân, còn người đi bằng cách nào?

“Huyết Si” Lôi Mãnh nghe Vân Dật Long không kiên quyết từ chối, biết còn có hy vọng, bèn vội nói:

- Dẫu đi khắp Trung Nguyên thì mỗ cũng bằng lòng, nhưng có điều là lần sau Cung chủ phải để lại ỗ hai tên.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Thôi được, vậy thì người hãy đi cùng Vân mỗ.

“Huyết Si” Lôi Mãnh mừng rỡ toét miệng cười, ngoảnh lại nắm vị thủ hạ khoát tay nói:

- Mỗ theo Cung chủ đến Thê Hà, các người hãy đến Vân gia trang, nhanh lên!

Vân Dật Long dịu giọng:

- Cũng thuận đường, ta cùng đi vậy!

Đoạn tung mình lên ngựa, giục vó phóng đi ngay. Trong tiếng chuông ngựa reo lạnh lốt, họ khuất dạng vào trong rừng tùng, nơi đây chỉ để lại hai mươi một tử thi cùng Hải Trí đại sư mất ngập đầy cảm hờn.

Ngoài xa ngọn núi cao trập trùng, gần đó đồi gò mấp mô, rừng phong lá đỏ bạt ngàn, ngàn vạn liễu rủ theo gió đung đưa, một tòa lâu đài kiểu cung điện được kiến trúc dựa vào vách núi, ngói xanh tường đỏ, nối tiếp nhau rộng bằng mười mẫu, bốn bề liễu xanh vây bọc hết như tiên sơn thần phủ trong danh họa.

Trang viện tuy rộng lớn, lầu đài tuy nhiều, nhưng ngoài những chú chim non tung tăng trên cành liễu, không hề thấy một bóng người, tĩnh lặng đến ghê rợn.

Tiếng chuông ngựa vừa reo lên, một đại hán như tháp sắt bỗng xuất hiện trên một ngọn núi, ngược mắt nhìn, lập tức ngoảnh lại mừng rỡ reo:

- Cung chủ, phen này thì chúng ta đã tìm đúng rồi!

Liên tức một con ngựa trắng tung lên đỉnh núi, tiếng chuông im bật, thiếu niên áo trắng trên lưng ngựa quét mắt nhìn, vẻ mặt căng thẳng liền thư giãn phần nào và nói:

- Cũng may, chúng ta tuy đã lạc đường mất mấy hôm mà họ cũng chưa mở cuộc tấn công. Lôi Mãnh, đừng quên lời dặn của Vân mỗ, ta vào trang đi!

Hai người này chính là Vân Dật Long và “Huyết Si” Lôi Mãnh, thổ vệ trong số ngũ vệ.

Lôi Mãnh vỗ ngực đánh bốp nói:

- Cung chủ hãy yên tâm, Lôi Mãnh này quyết không làm lỡ việc đâu!

Đoạn dẫn trước tiến về Vạn Liễu Bảo.

Xuống đến chân núi, trước mặt là những lùm cây thấp rải rác và đá núi ngổn ngang. Huyết Si đang đi, bỗng đôi mắt to tròn rục lên, chẳng bước quát:

- Hai tên kia hãy rút ra đây ngay!

Vân Dật Long vì không muốn biểu lộ võ công trong lúc này, nên tuy chàng sớm đã phát giác, nhưng không lên tiếng, thấy vậy liền trầm giọng nói:

- Lôi Mãnh, chưa đến nơi mà ngươi kêu réo lên chi vậy?

“Huyết Si” Lôi Mãnh vốn tính bộc trực, lúc này đã quên mất lời dặn của Vân Dật Long, buột miệng nói:

- Rõ ràng...

Vân Dật Long trầm giọng quát:

- Chạy mất rồi!

Bỗng từ trong rừng vang lên một tiếng cười lạnh lùng, liền thì bóng người thấp thoáng, phóng ra bảy gã trắng hán, giăng thành hàng ngang trước mặt hai người cách ngoài một trượng, một người đứng giữa cười khẩy nói:

- Nhị vị bằng hữu đến đây hỏi đường hay là hạ thư?

“Huyết Si” Lôi Mãnh trừng mắt quát:

- Các người hãy nhìn xem chúng đại gia đến đây là để làm gì?

Tiếng quát như sấm rền, khiến bảy gã trắng hán đình tai như ốc, mặt đều kinh hoàng thất sắc.

Vân Dật Long điềm nhiên nói:

- Lôi Mãnh không được lên tiếng, hỏi đường đâu thể nói năng như vậy được?

Đoạn hướng về gã trắng hán đứng giữa nhếch môi cười nói:

- Xin hỏi huynh đài, đây phải chăng là Vạn Liễu Bảo? Bảo chủ là Sở Nam Nhận đúng không?

Đại hán đứng giữa đưa mắt nhìn “Huyết Si” Lôi Mãnh, lại quay sang nhìn Vân Dật Long, thâm nhủ:

- Một thư sinh anh tuấn tao nhã sao lại dẫn theo một bọc tùng hung tợn thế này? Rõ là côi đời lắm sự lạ kỳ!

Đoạn vội nói:

- Đúng rồi, bằng hữu định tìm ai vậy?

Gã đại hán tuy nói vậy, song thần sắc vẫn ngập đầy vẻ thù địch.

Vân Dật Long thấy vậy chợt động tâm nói:

- Xin phiền huynh đài báo lại với quý bảo chủ, rằng có người quen ở Thái Sơn là Vân Dật Long đến viếng.

Gã đại hán nhìn quanh quất một hồi, đoạn trầm giọng nói:

- Tôn Khanh, hãy vào bẩm báo với bảo chủ đi!

Một gã trắng hán chừng hai mươi tuổi đứng tận cùng bên phải liền vâng một tiếng, phóng đi vào báo ngay, còn lại sáu người vẫn đứng yên tại chỗ.

“Huyết Si” Lôi Mãnh nóng nảy nói:

- Sao lại không mời bọn ta vào hả?

Gã đại hán nọ lạnh lùng:

- Bằng hữu, bảo chủ không hề dặn bảo có người quen như hai vị!

Vân Dật Long cười hàm súc:

- Ngươi cơ giăng bủa, lòng người khó lường, huynh đài quả là người tinh minh thận trọng. Lôi Mãnh, ta cứ đợi lát đi!

Sáu người kia nghe lời lẽ của Vân Dật Long đầy ẩn ý, bất giác đều đặt tay vào binh khí.

Ngay khi ấy, bỗng một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp từ trong bảo lao ra, người chưa đến đã lớn tiếng reo:

- Vân công tử, Vân công tử... Mộng Bình cứ sợ là công tử không đến...

Như bỗng nhận thấy mình đã lỡ lời, bèn vội bỏ dở câu nói, ngay khi ấy thì người đã đến trước đầu ngựa Vân Dật Long, ngẩng lên chợt thấy “Huyết Si” Lôi Mãnh mặt mày dữ tợn, bất giác giật mình, lùi sau hai bước.

“Huyết Si” Lôi Mãnh không khỏi thán khen đẹp, toét miệng cười nói:

- Cô nương đừng sợ, mỹ tuy xấu xí nhưng lòng dạ thì tốt nhất trên đời.

Đoạn đưa tay vỗ vỗ vào ngực, có vẻ hơi bối rối.

Vân Dật Long cười thâm nhủ:

- Nếu trên cõi đời mà ai cũng có lòng dạ như lão, trong khắp vũ lâm e rằng chẳng còn mấy ai được lành lặn tay chân nữa.

Đoạn quét mắt nhìn Sở Mộng Bình, thấy nàng tiêu tụy hơn lúc ở Thái Sơn nhiều, tuy mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt không che dấu nỗi niềm u uất trong lòng.

Sở Mộng Bình nhướn miệng cười với Lôi Mãnh, đoạn quay sang Vân Dật Long nói:

- Vân công tử, xin mời vào hàn xá dùng ly trà rồi... rồi hẵng đi, được không?

Dứt lời, liền vội ngoảnh đi nơi khác, song đôi mắt ướt lệ sâu của nàng không qua được ánh mắt sắc bén của Vân Dật Long.

Vân Dật Long cười thâm nhủ:

- Nếu hôm nay mà lỡ qua nữa thì quả là muộn mất.

Lúc này Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhạn cũng đã cùng ba lão nhân tuổi trạc ngũ tuần ra đến, vừa trông thấy Vân Dật Long, ông không khỏi kinh ngạc, song nhờ tu dưỡng thâm hậu nên không bộc lộ ra ngoài, vẫn tươi cười nói:

- Vân công tử quang lâm tề xá thật vô vàn quý hóa. Nào đến đây, lão phu xin giới thiệu.

Đoạn đưa tay chỉ ba lão nhân sau lưng nói tiếp:

- Ba vị này là tri giao của lão phu, Nhạn Đãng Tam Nghĩa, huynh đệ họ Lư, còn đây là Vân Dật Long công tử.

Vân Dật Long tung mình xuống ngựa, vòng tay thi lễ nói:

- Những mong ba vị chỉ giáo nhiều cho!

Tam Nghĩa họ Lư hồ hững gật đầu chào và nói:

- Không dám!

Song sáu luồng ánh mắt cứ chăm chăm nhìn vào con ngựa trắng và “Huyết Si” Lôi Mãnh.

“Huyết Si” Lôi Mãnh thấy ba người lạnh nhạt với Cung chủ, trong lòng rất bức tức, bèn gằn giọng nói:

- Mỗ là tùy tùng của cung... công tử, ba vị thấy hơi quen phải không?

Mắt y trợn trừng trông rất khiếp người.

Nhạn Đãng Tam Nghĩa giật nảy mình, bất giác vội nói:

- Không dám, không dám...

Sở Nam Nhạn vốn cứ ngỡ Vân Dật Long không biết võ công, tuy “Huyết Si” Lôi Mãnh rất giống một nhân vật khủng khiếp theo lời đồn đại trong chốn giang hồ, nhưng ông không hề nghĩ đến, vừa thấy Nhạn Đãng Tam Nghĩa thất thái, bèn vội nói:

- Đi nào, Vân công tử hãy đi vào hàn xá tạm nghỉ chân nhé!

Đoạn nghiêng mình nhường khách, lúc này bọn tráng hán đã rút đi hết, hiển nhiên đã trở về cương vị rồi.

Nhạn Đãng Tam Nghĩa vừa rồi bị “Huyết Si” Lôi Mãnh làm cho kinh hoàng thất thái, tuy trong lòng bức tức, nhưng ở trước mặt Sở Nam Nhạn không tiện phát tác, đành nhắm vào Vân Dật Long tìm cơ hội báo phục.

Mọi người sóng vai bước đi, Sở Mộng Bình đi sát bên Vân Dật Long, thỉnh thoảng lại ngoảnh sang nhìn chàng, như có ngàn vạn lời mà không sao thốt ra được.

Bỗng, lão đại Nhạn Đãng Tam Nghĩa cất tiếng:

- Vân công tử từ Thái Sơn xa xôi đến đây có nghe nói đến việc Bạch Kiếm Linh Mã đã sát hại hai mươi một cao thủ chăng?

Vân Dật Long ơ hờ đáp:

- Sau khi sự đó xảy ra tại hạ mới rời khỏi Thái Sơn, tất nhiên là có nghe nói đến.

Trong lòng kinh hãi thâm nhủ:

- Bọn mình bắt quá chỉ trễ mất mấy hôm, vậy mà tin tức lại đến Vạn Liễu Bảo trước, giới giang hồ đồn đại nhanh thật.

Lư lão nhị cười khẩy nói:

- Chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã võ công chấn động thiên hạ, Vân công tử một thư sinh lại cười Linh Mã và đeo Bạch Kiếm, nếu kẻ khác không biết, gặp công tử ắt phải tránh xa, nhưng...

Vân Dật Long cười khẩy tiếp lời:

- Nhưng mạo nhận mà bị phát hiện là sẽ chuốc lấy tai họa chứ gì?

Sở Mộng Bình thấy Vân Dật Long ra chiều bực tức, bèn vội nói:

- Lư bá bá, chúng ta đừng nói về việc ấy nữa!

“Huyết Si” Lôi Mãnh mắt rực hung quang ré lên:

- Cứ nói đi, mỗ rất là thích nghe!

Sở Nam Nhận thấy bầu không khí căng thẳng, e sẽ xảy chuyện không vui, bèn vội cười giả lả nói:

- Mọi người thiên nam địa bắc gặp gỡ tại đây, chẳng bao lâu lại chia tay, sao không nói về những việc khác, Bạch Kiếm Linh Mã đã được nói đến quá nhiều rồi, chúng ta chẳng nên nhắc đến nữa.

Lúc này mọi người đã vào đến phạm vi sơn trang, những thấy canh phòng hết sức nghiêm ngặt như lâm đại địch.

Vân Dật Long than thầm nghĩ:

- Những người này thì làm được gì, tình người quả là bạc bẽo, bình nhật gọi nhau là tri giao, một khi lâm nguy thì có mấy ai dám xả thân cứu giúp?

Đoạn cười khẩy nói:

- Tại hạ tưởng đâu ba vị sẽ nghỉ đêm tại đây chứ?

Nhận Đăng Tam Nghĩa cùng đỏ mặt, Sở Nam Nhận nói:

- Đã đến đại sảnh rồi, ta hãy vào chơi lát đã!

Vân Dật Long bỗng dừng bước, đưa mắt nhìn vàng thái dương đã xuống đến gần đỉnh núi và nói:

- Sở bá bá bất tất khách sáo, tiểu diệt chưa thấy đói khát, lát nữa đã phải ra đi rồi, nên tiểu diệt định lên trên đỉnh núi ngắm ráng chiều để thêm phần hiểu biết, nhân tiện cho ngựa rong chơi.

Quay sang Lôi Mãnh gật đầu nói tiếp:

- Người cứ ở lại đây!

Sở Nam Nhận ngăn người, Sở Mộng Bình thì trúng ý, vội nói:

- Cha, lúc ở Thái Sơn, Bình nhi có hứa là sẽ đưa công tử lên trên đỉnh núi ngắm ráng chiều, giờ Bình nhi cùng đi với Vân công tử nhé!

Sở Nam Nhận nhìn ái nữ nghe lòng vô vàn cảm khái, đành gật đầu nói:

- Ôi, chốn giang hồ thật lắm thị phi! Bình nhi, có lẽ phụ thân đã làm liên lụy đến con. Thôi đi đi, nhưng nhớ là Vân công tử còn phải đi hơn ba mươi dặm nữa mới có quán trọ, phải trở về trước khi trời tối đấy!

Sở Mộng Bình gượng cười:

- Sao cha nói gì lạ vậy?

Đoạn quay người cúi thấp đầu, giọng thoáng ghen ngào nói:

- Vân công tử, ta đi thôi!

Vân Dật Long quay đầu ngựa lại, bỗng nghe “Huyết Si” Lôi Mãnh nói:

- Cung... công tử, mỗ mong là sẽ sớm nghe thấy tiếng chuông ngựa.

Vân Dật Long cười:

- Lần này ngươi sẽ không phải thất vọng đâu?

Mọi người không thấy được vẻ mặt chàng, song nghe tiếng nói thì lạnh đến rợn người.

Ra khỏi Vạn Liễu Bảo, bước chân lên Phong Hà Lĩnh, hai người không ai nói với ai một lời. Vân Dật Long ngược mặt nhìn những chiếc lá đỏ rơi lả tả, đáng vẻ đăm chiêu như thể linh hồn đã rời khỏi thể xác, linh mã đi theo sau chàng, tiếng chuông lạnh lớt vang đều.

Sở Mộng Bình lăm lũi cất bước, nụ cười gượng gạo đã biến mất trên môi, đôi mắt mơ mộng của nàng ngập đầy u uất, một thiếu nữ thơ ngây hồn nhiên quá đã phải gánh vác quá sức chịu đựng. Bỗng nàng ngẩng lên nói:

- Vân... Vân công tử...

Tiếng nói của Sở Mộng Bình không to lắm, nhưng vì không khí tĩnh lặng nên khá vang dội, khiến cho Vân Dật Long thoáng giật mình ngoảnh sang nói:

- Chi đó?

Sở Mộng Bình gom hết can đảm, không dời ánh mắt khỏi mặt Vân Dật Long, im lặng chừng bốn năm bước, đoạn mới nói:

- Vân công tử... sẽ mãi mãi nhớ đến tôi chăng? Nhớ về một người đã định... đã định...

Dù nàng đã gom hết can đảm, nhưng vẫn không sao thốt trọn câu nói.

Vân Dật Long nghe lòng rung động, chàng đâu phải kẻ ngu dốt mà không hiểu Sở Mộng Bình định nói gì, song chàng không ngờ nàng lại si tình đến mức độ ấy.

Chàng hít sâu một hơi dài cố đè nén những dòng suy tư từ bốn phương tám hướng ập tới, vờ điềm tĩnh cười nói:

- Sở cô nương thấy trên cõi đời này không có chỗ ỉn dưng chân phải không?

Những giọt lệ long lanh cuối cùng đã lăn dài trên đôi má nhợt nhạt của nàng, Sở Mộng Bình ghen ngào nói:

- Vân công tử, xin đừng nói về điều ấy, tôi... muốn công tử hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Vân Dật Long thu lịm nụ cười, vẫn rất điềm tĩnh nói:

- Sở cô nương, nếu Vân Dật Long này mà không nghĩ đến hai cha con cô nương thì đâu có đến Vạn Liễu Bảo, cô nương bảo tại hạ trả lời gì kia?

Sở Mộng Bình không dần lòng được, bỗng nắm lấy tay phải Vân Dật Long, kích động nói:

- Hãy nhớ lấy Sở Mộng Bình, nhớ lấy một người con gái đã âm thầm dâng hiến trái tim cho công tử...

Vân Dật Long biết đó là vì thời gian cấp bách nên buộc nàng phải bày tỏ nỗi lòng một cách đường đột như vậy, mặc dù đã tiên liệu, song chàng vẫn cảm thấy hơi bàng hoàng, siết mạnh bàn tay thon mềm và lạnh lạnh của Sở Mộng Bình, nói:

- Sở cô nương vội vàng quá, một đời người rất ít khi có từ hai tôn chỉ trở lên, cô nương nên lựa chọn một người không có tôn chỉ nguy hiểm là hơn.

Sở Mộng Bình được chàng siết tay, lòng cảm thấy ấm áp và can đảm hơn, tựa vào người Vân Dật Long, nói:

- Vân công tử, một người khi tôn chỉ đã định là không thể nào thay đổi được nữa ư?

Vân Dật Long gật đầu:

- Phải! Rất là khó!

Sở Mộng Bình đưa tay quệt nước mắt, cười hài lòng:

- Vậy thì tôn chỉ của công tử là gì?

Vân Dật Long giật mình cười ồm ồm:

- Tại hạ có nói ra thì cô nương cũng chẳng tin...

- Tin chứ, tin chứ, công tử nói đi...

Vân Dật Long cố nén niềm căm hận trong lòng, trầm giọng:

- Tôn chỉ của tại hạ... chỉ có trả thù... mặc dù điều ấy không nên thốt ra từ miệng tại hạ.

Giọng nói của chàng lạnh như băng giá. Sở Mộng Bình bất giác rùng mình, buột miệng:

- Vân công tử... Vân công tử...

Vân Dật Long nhận thấy lời lẽ của mình quá sâu sắc, vội lái sang chuyện khác:

- Sở cô nương, đây là đỉnh núi rồi phải không? Tôn chỉ của cô nương là gì?

Sở Mộng Bình thờ thẩn nhìn Vân Dật Long, hiển nhiên coi lòng nàng xao động mãnh liệt, hồi lâu mới nói:

- Tôn chỉ của thành công không bao giờ thay đổi, dâng hiến trái tim này... khi này tôi đã nói rồi.

Nàng ra chiều hết sức e thẹn, Vân Dật Long cảm động nhìn vào mái tóc óng ả của nàng, lòng ngổn ngang bao suy tư, đắm chiều nhìn ráng chiều nơi cuối trời.

Thời gian trôi qua trong lặng lẽ, bỗng Sở Mộng Bình hốt hoảng kêu lên:

- Ồ! Vân công tử, chúng ta đã đến lúc đi về rồi!

Vân Dật Long vốn chẳng phải đến đây ngắm ráng chiều mà là nhằm kéo dài thời gian bèn cười nói:

- Ráng chiều hãy còn mà! Sở cô nương có trông thấy Vạn Liễu Bảo không?

- Trời đã tối, không còn trông thấy nữa rồi! Vân công tử, chúng ta phải về đến trước canh đầu mới được.

Vân Dật Long mắt vút qua vẻ kỳ lạ, chăm chú nhìn về phía Vạn Liễu Bảo cười nói:

- Qua thần thái của cô nương, tại hạ nhận thấy dường như cô nương đã bị hãm thân trong trùng vây vậy, và đồng thời cũng khiến tại hạ nghĩ đến Bạch Kiếm Linh Mã.

- Vân công tử, ta đi thôi!

Vân Dật Long định kéo dài thời gian nữa, nhưng bỗng trông thấy mấy bóng người.

Đoạn cười nói:

- Sở cô nương thích cười con Hồng Ảnh lắm phải không? Nào, bây giờ xin mời cô nương!

Sở Mộng Bình ngoảnh lại, ánh mắt đầy ao ước nói:

- Công tử cùng cười chứ?

Vân Dật Long gật đầu, Sở Mộng Bình mừng rỡ, lập tức tung mình lên ngựa.

Vân Dật Long theo sau phóng lên, quát:

- Hồng Ảnh, quanh đây đang giăng đầy nguy cơ, đã đến lúc mi trở tài rồi đó, đi nào!

Sở Mộng Bình giật mình, ngay khi ấy linh mã đã tung vó lao vút xuống núi.

9. Chương 9: Máu Nhuộm Vạn Liễu Bảo

Tốc độ của linh mã quả thật kinh người, hai người lúc lên núi phải mất gần hai giờ, nhưng khi linh mã phóng xuống chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

Sở Mộng Bình tựa người vào lòng Vân Dật Long, hai mắt khép hờ. Kể từ khi về đến Vạn Liễu Bảo thì nàng đã mơ ước đến giờ khắc này, cho nên những lời nói của Vân Dật Long trước khi xuống núi tuy khiến nàng hoài nghi, song nàng đã không bận tâm đến, bởi hạnh phúc chỉ trong khoảnh khắc là sẽ tiêu tan.

Vân Dật Long dừng ngựa lại dưới một lùm cây thấp đưa mắt nhìn về phía ngọn núi dẫn vào bảo, Sở Mộng Bình vẫn nhắm mắt dựa sát vào lòng chàng.

Những thấy bóng người thấp thoáng trong bóng đêm nhập nhòa, trong lùm cây thấp ngoài Vạn Liễu Bảo bỗng có hai bóng người phóng xuống. Lúc này tuy trời đã sẩm tối, song Vân Dật Long vẫn thấy rõ như thể ban ngày.

Chỉ thấy hai người đều mặc áo thụng màu xanh xám, tóc bạc phơ tuổi trạc thất tuần, người bên trái năm chòm râu dài đến ngực, mày đứng mắt ưng, má hóp miệng rộng; người bên phải râu ngắn xồm xoàm, mày rậm mắt xếch.

Hai người đều không mang theo vũ khí, cũng chẳng thềm ẩn nấp, đứng thản nhiên và ra chiều rất kiêu ngạo. Sau đó lại có bốn đại hán lao nhanh đến, người nào cũng lưng giắt trường đao sáng vàng, chia ra đứng tả hữu hai lão nhân. Hai người kề cận một nâng một đôi đoản kích, một tay xách lưu tinh chùy, hiển nhiên đó là khí giới chuyên dụng của hai lão nhân.

Theo sau bốn gã đại hán lại xuất hiện hai mươi mấy hán tử, giăng thành hàng ngang đứng sau lưng sáu người.

Vân Dật Long thấy vậy thầm nhủ:

- Trông thái độ kiêu căng của hai người, hiển nhiên là nhân vật rất có lai lịch, nhưng chẳng rõ là thuộc môn phái nào!

Ngay khi Vân Dật Long đang suy nghĩ, trong cụm rừng trước mặt, sáu người bỗng phóng ra sáu gã tráng hán đã chặn hỏi chàng lúc chiều, người đứng giữa trầm giọng quát:

- Các vị là cao nhân phương nào?

Lão nhân râu dài vẻ khinh miệt khoát tay nói:

- Đi vào báo với Sở Nam Nhận. Thân, Hồng hai viện chủ hạ viện Nam Thiên Môn bảo y ra đây nói chuyện.

Sở Mộng Bình nghe nói giật nảy mình, mở bừng mắt ra nhìn, tuy trời tối nàng không trông thấy rõ lắm, song qua vóc dáng của hai người, nàng cũng nhận ra được họ là ai, không khỏi kinh hãi kêu lên:

- Ô! “Thiên Nam Song Kích” Thân Hoành Đào và “Lưu Tinh truy hồn” Hồng Kỳ Giao...

Giọng nói nàng ngập đầy tuyệt vọng, hiển nhiên nàng biết trong Vạn Liễu Bảo quyết không một ai địch nổi hai người này.

Vân Dật Long kinh ngạc, buột miệng hỏi:

- Nam Thiên Môn? Sở cô nương, vì sao họ lại có hiềm khích với Vạn Liễu Bảo thế?

Sở Mộng Bình vẻ luyến tiếc nhích người tới trước, mắt ngấn lệ ngoảnh lại nói:

- Vân công tử nên đi thôi, từ đây xuống khỏi Phong Hà Lĩnh, rẽ phải là đến quan đạo, công tử hãy nhớ... Mộng Bình này, xin cáo biệt!

Đoạn bèn toan xuống ngựa. Vân Dật Long mắt ánh lửa giận, nắm lấy cổ tay Sở Mộng Bình giữ lại cười khẩy nói:

- Sở cô nương chưa trả lời câu hỏi của tại hạ kia mà?

Sở Mộng Bình sợ nắn ná lâu có thể bị hai viện chủ của Nam Thiên Môn phát hiện sẽ nguy hại đến tính mạng Vân Dật Long, bèn giằng mạnh tay, song không vùng ra được, bất giác sợ hãi nói:

- Vân công tử hãy buông tay ra mau, để tôi đi...

- Sở cô nương, vì sao Nam Thiên Môn lại xung đột với Vạn Liễu Bảo? Nói rồi hăng đi!

Sở Mộng Bình thở dài ảo não, đời người chết là hết, lúc này nàng lại dăm ra bình tĩnh lạ, đưa tay sửa lại làn tóc rối, cười héo hắt nói:

- Mộng Bình cũng không rõ lắm, chỉ nhớ năm rồi hai viện chủ này từng đến chơi bốn bảo. Trong lúc tán gẫu đã bảo gia phụ đừng truy lục về hạ lạc của Vân gia nữa. Gia phụ vốn tính quật cường nên đã cự tuyệt.

Trước khi ra đi hai người từng bảo gia phụ sau này ắt sẽ hối hận. Ôi! Vân công tử, chốn giang hồ thật lắm thị phi, phải chi như công tử thì tốt biết mấy!

Vân Dật Long mắt bỗng rục về ghê rợn, nhếch môi cười nói:

- Như tại hạ ư? Tốt hay không rồi cô nương sẽ rõ ngay!

Đoạn lại lẩm bẩm nói một mình:

- Vì Vân gia, lại là vì Vân gia, các người đến thật không đúng lúc.

Giọng nói lạnh đến mức khiến người nghe tưởng chừng như bị rơi vào hố băng.

Sự thay đổi đột ngột của Vân Dật Long khiến Sở Mộng Bình hốt hoảng kêu lên:

- Vân công tử...

Thốt nhiên, ba tiếng rú thảm thiết vang lên...

Vân Dật Long ngẩng lên nhìn, những thấy ba tráng hán Vạn Liễu Bảo đã bị hai trong số bốn gã đại hán đánh văng bay ra xa ngoài hai trượng, rơi xuống đất bất động, không hề có tiếng giao thủ hay tiếng quát tháo, hiển nhiên sự việc xảy ra chỉ trong một chiêu.

Vân Dật Long không khỏi giật mình thán nhủ:

- Người của Nam Thiên Môn quả cũng có vài miếng, thảo nào công cuồng đến vậy.

Sở Mộng Bình lại giằng tay, với giọng van vỉ nói:

- Vân công tử hãy buông Mộng Bình ra đi!

Vân Dật Long kéo mạnh, Sở Mộng Bình lại ngã vào lòng chàng. Ngay khi ấy một chuỗi cười khinh mạn vang lên và nói:

- Các người còn chưa chịu vào thông báo, chẳng lẽ thật muốn chết cả ư?

Vân Dật Long bỗng trầm giọng nói:

- Sở cô nương hãy ngồi yên, Vạn Liễu Bảo chẳng thể bị hủy diệt được. Hồng Ảnh đi nào!

Trong thoáng chốc Vân Dật Long đã như biến thành một người khác, lời nói của chàng như chúa tể cả vũ trụ, khiến người không đủ can đảm chống lại.

Linh mã lập tức tung vó, tiếng chuông lạnh ló reo vang, trong đêm tối tĩnh mịch càng thêm chói tai. Hai viện chủ nghe tiếng liền giật mình, cùng lúc quay lại, rồi thì tất cả mọi người cũng lần lượt quay lại.

Lập tức, mọi người giật nảy mình, hai lão nhân cao ngạo cũng đều biến sắc.

Lão nhân râu dài lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi là thân hay địch với Vạn Liễu Bảo?

Trong khi nói mắt chàng chọc nhìn vào linh mã.

Vân Dật Long buông tiếng cười sắc lạnh:

- Lão không xứng đáng để hỏi!

Sở Mộng Bình hoảng kinh:

- Vân công tử...

Lão nhân râu dài cười to:

- Ha ha... Trên cõi đời này lại có điều mà Thân Hoàn Đào ta không xứng đáng để hỏi, ha ha...

Dứt lời, quắc mắt trầm giọng nói tiếp:

- Bắt lấy hắn cho ta, không được làm tổn thương đến ngựa...

Trong số hai mươi mấy hán tử lập tức hai người xông ra, buồm tiếng quát vang tung mình lao tới, vung tay với chiêu “Ngũ trảo câu hồn” cùng chớp vào yết hầu Vân Dật Long, ra tay cực nhanh và hung mãnh, thân phận tùy tùng mà có võ công đường ấy, quả là đáng gờm.

Ngay khi ấy, hai bóng người từ trong bảo phóng vút ra.

Sở Mộng Bình thấy vậy không khỏi kinh hoàng thất sắc, nàng vẫn tin chắc là Vân Dật Long không hề biết võ công, hai tay vội vung lên toan động thủ, song Vân Dật Long tay trái đã nhanh như chớp kéo hai tay nàng xuống, và ngay lúc ấy thế công của hai gã đại hán cũng đến cách chàng chừng ba tấc.

Một chuỗi cười dài vô cùng sắc lạnh vang lên, như thấy tay phải chàng đẩy lên cực nhanh, hai tiếng rú thảm thiết phá vỡ đêm không tĩnh mịch, “phịch” một tiếng, hai người cùng lúc ngã lăn kềnh, linh mã giờ cao hai vó trước đứng thẳng lên, tiếng chuông reo vang, “bộp bộp” hai tiếng, hai gã đại hán sọ não vỡ nát.

Diễn tiến quá nhanh và đột ngột, mọi người hiện diện thấy đều sửng sốt kinh hoàng.

Thân Hoàn Đào như chợt nhớ ra, lập tức mặt tái ngắt, vừa buột miệng thốt ra một tiếng “Linh”, bỗng nghe từ phía Vạn Liễu Bảo vang lên tiếng cười đình tai:

- Ha ha... Tiếng chuông đã khua vang rồi!

Thoáng dừng, đoạn lại hô lên như sấm rền:

- Thất hải được linh mã, bạch kiếm tảo thiên hạ...

Vừa dứt tiếng, một bóng người như cơn gió lốc lướt qua đầu mọi người, rơi xuống trước đầu ngựa Vân Dật Long, chính là “Huyết Si” Lôi Mãnh. Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận động thân với y cùng một lúc, bấy giờ chỉ mới đi được nửa đường, song tiếng nói của Lôi Mãnh, ông cũng nghe được hết sức rõ ràng.

Sở Mộng Bình ngơ ngẩn nhìn “Huyết Si” Lôi Mãnh đang cung kính đứng trước đầu ngựa, ngẩng lên nhìn vào mặt Vân Dật Long nói:

- Vân công tử là Bạch Kiếm Linh Mã ư?

Vân Dật Long cười kiên quyết:

- Tại hạ đã nói rồi, Vạn Liễu Bảo không thể nào bị hủy diệt được.

“Thiên Nam Song Kịch” Thân Hoàn Đào và “” Hồng Kỳ Giao vừa nghe câu khẩu hiệu đã được đồn đại gần trăm năm qua, lòng càng tin con ngựa này chính là linh mã, nhưng lại không tin Vân Dật Long là chủ nhân của nó. Kể duy nhất họ e ngại là “Huyết Si” Lôi Mãnh, mặc dù họ thấy tuổi tác không đúng, bởi danh hiệu của “Huyết Si” Lôi Mãnh đã vang lừng hoàn vũ từ hồi sáu mươi năm trước.

Lúc này, Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận cũng đã đến nơi, ông kinh dị lướt nhìn “Huyết Si” Lôi Mãnh, không màng đến người của Nam Thiên Môn, hướng về Vân Dật Long nói:

- Vân công tử nên đi thôi, hôm nay Sở mỗ có khách quý đến viếng, xin thứ cho không thể tiễn đưa.

Giọng nói ông vẫn hết sức ung dung.

“Huyết Si” Lôi Mãnh đã vượt ngàn dặm xa đến đây, mục đích chính là muốn hoạt động tay chân trong suốt bốn mươi năm qua đã ngưng nghỉ, nghe nói liền sợ Vân Dật Long bỏ đi, không chờ chàng lên tiếng đã tranh trước nói:

- Bậy nào, nếu bọn này muốn đi thì đâu chờ đến bây giờ?

Sở Mộng Bình vốn đã quyến luyến Vân Dật Long, giờ nghe lời nói của “Huyết Si” Lôi Mãnh như có ẩn ý, lòng hy vọng chợt nảy sinh, buột miệng nói:

- Cha, Bạch Kiếm...

Sở Nam Nhận trừng mắt ngắt lời:

- Không được nói bậy!

Thân Hoàn Đào và Hồng Kỳ Giao vốn đã không tin Vân Dật Long là chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã, giờ lại thấy Sở Nam Nhận ngắt lời phủ nhận, niềm tin càng gia tăng, lòng sợ hãi tan biến, liền mai mỉa cười to:

- Ha ha... Sở bảo chủ nghĩ thật chu đáo. Bạch Kiếm Linh Mã đã xuất hiện tại Thái Sơn đã làm chấn động thiên hạ, tính thời gian quả đủ để đến đây, những có điều bảo chủ không nên chọn một người trẻ như vậy... ha ha...

Rõ ràng lão muốn nói Vân Dật Long là kẻ giả mạo.

Vân Dật Long quét mắt nhìn Sở Mộng Bình mắt ngập vẻ kinh hoàng, chỉ buông tiếng cười sắc lạnh, không thêm lên tiếng.

“Huyết Si” Lôi Mãnh không dần được, tức giận quát:

- Quân khốn kiếp, ngươi không biết thì hãy ngậm cái miệng thôi lại, lát nữa xuống dưới địa ngục mà hỏi Diêm Vương.

Thân, Hồng nghe nói cả giận, “Lưu Tinh Truy Hồn” Hồng Kỳ Giao đánh giọng nói:

- Các hạ định can thiệp phải không?

“Huyết Si” Lôi Mãnh trừng mắt, hung quang rùng rợn, quát:

- Gì mà can thiệp, mỗ đến đây là để làm thịt các ngươi đấy!

Sở Nam Nhận không muốn Vân Dật Long bị liên lụy, vội ưỡn ngực tiến ra trầm giọng nói:

- Nam Thiên Môn có điều gì cứ việc tính toán với Sở mỗ, họ là khách của Vạn Liễu Bảo, vô can với các vị.

“Thiên Nam Song Kích” Thân Hoàn Đào cười khẩy:

- Bảo chủ, việc của chính bản thân mình mà còn lo không xong, lại còn bận tâm đến kẻ khác. Hừ hừ, bảo chủ chỉ một mình ứng phó ư?

Sở Mộng Bình tung mình xuống ngựa, tiến tới cao giọng nói:

- Còn có tiểu nữ nữa!

Đoạn cười khẩy nói tiếp:

- Vạn Liễu Bảo chưa từng đắc tội với Nam Thiên Môn, vì lẽ gì cứ muốn bức hại gia phụ thế hả?

“Lưu Tinh Truy Hồn” quét mắt nhìn đường dẫn vào bảo, đoạn cười khẩy nói:

- Lần đầu tiên đến đây bọn này đã nói rồi, bảo chủ rồi sẽ hối hận, ngoài ra chẳng cần phải nói nữa, Sở bảo chủ muốn bọn lão phu phải động thủ thật ư?

Sở Nam Nhận nhượng ày kiếm, trầm giọng nói:

- Tại hạ không tự lượng sức mình, quyết hy sinh để bảo vệ gia bảo, những mong hai vị hãy buông tha cho những người không am tường võ công, xin mời hai vị!

“Thiên Nam Song Kích” Thân Hoàn Đào mắt rục tinh quang nói:

- Được, bảo chủ thẳng thắn lắm, hai người hãy ra đây tiếp Sở bảo chủ xem nào!

Hai trong số bốn đại hán hộ vệ lập tức phóng ra, chẳng nói một lời nào lao bổ vào Sở Nam Nhận, xuất thủ nhanh khôn tả.

Sở Nam Nhận sợ ái nữ ra tay, bèn bấm bụng buông tiếng gầm vang, song chưởng cùng tung ra đón tiếp, kinh lực vô cùng mạnh mẽ.

“Ầm” một tiếng vang dội, sáu chưởng va chạm, cát đá bay mù mịt, Sở Nam Nhận lùi sau hai bước, hai cánh tay tê dại. Hai gã đại hán cùng lùi sau một bước, cũng khí huyết sôi sục.

“Lưu Tinh Truy Hồn” Hồng Kỳ Giao thấy vậy thàn nhủ:

- Sở Nam Nhận quả nhiên công lực chẳng kém, trong võ lâm hiện nay người có thể một chiêu đẩy lui được hai người này thật chẳng có bao nhiêu.

“Thiên Nam Song Kích” Thân Hoàn Đào cười vang:

- Ha ha... bọn lão phụ lặn lội bao dặm đường đến đây thật là thừa thãi.

Đột nhiên, một giọng nói sắc lạnh tột cùng vang lên:

- Nhị vị mang theo người e rằng chưa đủ đâu.

Người lên tiếng chính là Vân Dật Long, chẳng một ai trông thấy chàng đã đáp xuống cạnh Sở Nam Nhận như thế nào.

Hai gã đại hán một chiêu giành được thượng phong, vừa định ra oai trước mặt hai vị viện chủ thì bị Vân Dật Long chen vào, liền tức giận quát:

- Tiểu tử muốn chết!

Liền tức cùng lao bổ tới, vung chưởng công thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Sở Nam Nhận vội tạt người sang, vừa định ra tay...

Bỗng nghe, “Huyết Si” Lôi Mãnh cười vang:

- Ha ha... kẻ muốn chết chính là hai tên nhãi ranh các ngươi đấy!

Ngay khi ấy, Sở Nam Nhận bỗng cảm thấy cổ tay bị người nắm giữ, chưa kịp hiểu việc gì xảy ra, đã bị người kéo lùi ra sau hơn trượng.

Chân chưa chạm đất, chỉ nghe “soạt” một tiếng, liền sau đó là một tiếng rú thảm khóc.

Sở Nam Nhận sững sờ ngẩng lên nhìn những thấy máu văng tung tóe, một tiếng rú thảm lại vang lên, một bóng người bay thẳng ra xa bảy tám trượng, chú mắt nhìn kỹ, những thấy “Huyết Si” Lôi Mãnh mỗi tay xách một nửa thân người máu me đầm đìa, bây giờ ông mới hiểu việc gì đã xảy ra, bất giác giật mình kinh hãi.

Hai mươi mấy gã đại hán thấy quái vật như thể sơn tinh này chưa đầy một chiêu đã xé xác hai trong bốn thị vệ của hai vị viện chủ, không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội lục tục rút kim bối đao ra cầm tay.

Lúc này, “Huyết Si” Lôi Mãnh đang ngoái lại nhìn Vân Dật Long toét miệng cười, thì ra lão chưa được lệnh mà đã tự ý ra tay, sợ Vân Dật Long quở trách.

Lão ngoái lại như vậy thật là một dịp may hiếm có cho những người đứng sau lưng, hai gã đại hán liền nhón nhén tiến tới, vung đao nhắm đỉnh đầu Lôi Mãnh bổ xuống.

Sở Mộng Bình tâm thần vừa ổn định, ngẩng lên thấy vậy lập tức thét lên kinh hãi, nhưng Vân Dật Long thì vẫn điềm nhiên như không.

“Huyết Si” Lôi Mãnh vụt quay lại, hai tay đưa lên đỡ, hai ngọn kim bối đao cùng lúc chém trúng vào tay, hai gã đại hán chỉ cảm thấy hồ khẩu đau buốt như chém vào đá xanh, hai ngọn đao đều vượt khỏi tay bay đi.

“Huyết Si” Lôi Mãnh quát vang:

- Cút ngay!

Liền tức vung tay, chỉ thấy màu đỏ loáng lên, hai nửa thân người đã chia nhau quết ra, hai gã đại hán chưa kịp hoàn hồn đã bị đánh trúng đỉnh đầu, rú lên một tiếng thảm thiết vỡ sọ chết ngay, và văng bay ra xa tám thước.

Thân Hoàn Đào và Hồng Kỳ Giao thấy Huyết Si dùng hai tay đỡ đao, nổi hoài nghi trong lòng liền tan biến, bất giác đồng thanh kêu lên:

- “Huyết Si” Lôi Mãnh!

Vân Dật Long mắt ánh lên sắc lạnh, trầm giọng nói:

- Lôi Mãnh, hãy đưa chúng lên đường!

“Huyết Si” Lôi Mãnh khoái trá, trừng mắt lên, sát cơ bùng dậy, cất giọng sang sảng:

- Vâng, xin tiểu cung chủ hãy vạn lần yên tâm, chưa từng một ai được sống còn trong tay Huyết Si cả.

Đoạn xoay người như ngọn tháp sắt, tung mình lao vào đám đông.

Hai cha con họ Sở vừa nghe nói quái vật này chính là “Huyết Si” Lôi Mãnh, một trong số năm đại ma vương theo lời đồn đại trên chốn giang hồ, lập tức kinh hoàng thất sắc, bàng hoàng ngoảnh lại nhìn Vân Dật Long, lắp bắp nói:

- Vân công tử... là... ai vậy?

Vân Dật Long nhếch môi cười, trầm giọng nói:

- Sở bảo chủ hãy ở lại đây bảo vệ cho lệnh ái!

Đoạn chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, chàng đã đứng cản trước mặt Thân Hoành Đào và Hồng Kỳ Giao đang chuẩn bị tham chiến, giọng sắc lạnh nói:

- Hai vị đến đây phải chăng đã phụng mệnh của chủ nhân Huyết Bi?

Vừa thấy có người cản đường, Thân Hoành Đào và Hồng Kỳ Giao lập tức bước lùi ra sau ba bước, buột miệng nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai mà lại dám can thiệp vào việc của Huyết...

Bỗng ngưng bật không nói tiếp nữa, Vân Dật Long nghe nói rung động cõi lòng, nghiêng răng cười khẩy nói:

- Thì ra Nam Thiên Môn cũng là một phần tử của Huyết Bi, các người chính là những kẻ bảo vệ chính nghĩa võ lâm... Các vị bằng hữu đã biết Bạch Kiếm Linh Mã xuất hiện tại Thái Sơn, lẽ ra cũng phải biết y có thể xuất hiện tại đây bất kỳ lúc nào, y muốn tận diệt Chính Nghĩa Nhai và cũng muốn tiêu diệt cả Nam Thiên Môn.

Thân Hoành Đào và Hồng Kỳ Giao nghe lòng trĩu xuống, bất giác lại đưa mắt nhìn về phía đường dẫn vào bảo, bỗng như tăng thêm dũng khí, nhìn thấy tử thi của các đệ tử Nam Thiên Môn trên mặt đất, hai người đều đỏ mắt. Thân Hoành Đào đưa tay chộp lấy đôi đoản kích trên tay của gã thị vệ bên cạnh, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, khẩu khí của ngươi quả là không nhỏ, lão phu phải thử xem ngươi được bao nhiêu cân nặng?

Đoạn tiến tới một bước, tay trái đoản kích quét ngang nửa vòng, đoản kích tay phải vụt từ giữa phóng ra, đâm thẳng vào yết hầu Vân Dật Long nhanh như chớp.

Vân Dật Long thoáng giật mình, lệ làng nghiêng người sang trái, tránh khỏi đoản kích trong đường tơ kẽ tóc.

“Lưu Tinh Truy Hồn” Hồng Kỳ Giao thấy Vân Dật Long chỉ tránh chứ không lùi, không khỏi giật mình kinh hãi, liền chộp lấy ngọn lưu tinh chùy. Hai gã thị vệ cũng đồng thời rút kim bối đao trên lưng xuống.

“Thiên Nam Song Kích” Thân Hoành Đào những tưởng song kích đồng xuất dù không đã thương được Vân Dật Long thì cũng phải khiến chàng lúng túng, nào ngờ chàng lại tránh khỏi một cách nhẹ nhàng như vậy, không khỏi rung động cõi lòng.

Song lão giàu kinh nghiệm chiến đấu, tuy kinh hãi nhưng không nao núng, ngọn kích bên phải đâm huyệt liên quét ngang một đường vòng, tay trái vùng mạnh, mũi kích biến thành ba đóa hoa bạc từ trong hình vòng cung bay ra, chia nhau công vào ba nơi yếu hại trước ngực Vân Dật Long.

Thực hóa hư, hư hóa thực, trong khi hoán đổi không chút sơ hở, tài nghệ ấy thật đáng cho lão tự hào.

Vân Dật Long nhượng mảy, sát cơ bùng dậy, tả chưởng tung ra, bỗng xoay người vòng quanh, một vòng đồ quét thẳng vào lưng Thân Hoành Đào, tốc độ nhanh không tưởng được.

“Lưu Tinh Truy Hồn” Hồng Kỳ Giao sững sốt kêu lên:

- Ô, Viêm Dương Thất Huyền, hẳn chính là “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long đã xuất hiện tại Thái Sơn!

“Thiên Nam Song Kích” Thân Hoành Đào chợt thấy đối phương biến mất, chẳng chút chần chừ, lập tức thu song kích về, lộn nhào một vòng to, chia giữ ba mặt, vừa khi ấy nghe tiếng kêu thẳng thốt của Hồng Kỳ Giao, và cũng vừa trông thấy vòng tròn đỏ.

Lão giắt mình kinh hãi, vội thu song kích về và với thế “Ngọa Khán Xảo Vân”, tung người ngược ra sau hơn trượng.

“Lưu Tinh Truy Hồn” Hồng Kỳ Giao quát vang:

- Tất cả hãy xông vào!

Dứt lời ngọn chùy xích sắc đã vung lên, một chiêu “Thiết Xử (chùy sắt) Hoành Giang” công vào búi tâm Vân Dật Long, cùng lúc hai gã thị vệ một tả một hữu cũng vung đao lao tới tấn công.

Nhờ vậy, Thân Hoành Đào mới thoát khỏi thương vong, hai chân vừa chạm đất, chẳng chút ngần ngại, lại tung mình lao tới.

Những thấy bốn người ba loại binh khí cùng nhắm chĩa vào giữa, Vân Dật Long bị bao vây, ánh thép loang loáng đã phủ mất bóng dáng chàng.

Đằng kia hai mươi mấy gã đại hán đã bị Huyết Si tàn sát, lúc này chỉ còn lại bốn tên đang cố sức trốn chạy.

Sở Mộng Bình vừa thấy bốn người cùng với binh khí giáp công Vân Dật Long chỉ hai tay không, vô cùng hốt hoảng, liền vội nhặt lấy một ngọn kim búi đao toan xông vào tiếp sức.

Sở Nam Nhận vội nắm lấy tay nàng giữ lại và quát:

- Bình nhi, con định làm cái gì vậy?

Sở Mộng Bình hồi hã nói:

- Bọn họ đông người như thế mà vây đánh mỗi mình Vân công tử, trong tay chàng lại không có binh khí, Bình nhi lo sợ...

Sở Nam Nhận mắt chăm chăm nhìn vào trận đấu, cảm khái lắc đầu nói:

- Bình nhi hãy yên tâm đi, người danh chấn võ lâm hồi sáu mươi năm trước như “Huyết Si” Lôi Mãnh mà chỉ là bậc tông của Vân công tử, mấy người này thì có gì là đáng kể. Ôi, ta cứ ngỡ y là một thư sinh yếu đuối, thật không ngờ y lại là Bạch Kiếm Linh Mã trùng hiện sau trăm năm.

Ngay khi ấy bỗng có hai tiếng rú thẳm vang lên, hai cha con liền ngẩng lên nhìn, những thấy hai gã thị vệ đã gục chết dưới đất, chỉ nghe Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Hai vị nên phát ám hiệu gọi viện thủ đến là vừa, không thì chậm trễ sẽ chẳng thể tìm gặp được nhau trên đường xuống suối vàng đấy.

Sở Mộng Bình nhẹ người, cười vui sướng nói:

- Cha, Vân công tử quả là lợi hại!

Sở Nam Nhận lắc đầu thở dài:

- Có điều là hơi quá tàn bạo!

Sở Mộng Bình vẻ không hài lòng, chau môi đáp:

- Cha cũng thật là, người ta Vân công tử đã vượt ngàn dặm từ Thái Sơn đến đây giải cứu cho chúng ta, vậy mà cha còn bảo người ta tàn bạo, nếu không giết họ thì họ cũng sẽ giết ta.

Sở Nam Nhận chợt động tâm nói:

- Vì sao y lại cứu chúng ta? Vì sao y lại hạ sát người của Chính Nghĩa Nhai và khuyên ta không nên tìm kiếm Vân bá bá nữa?

Sở Mộng Bình vội nói:

- Xem cha đó, làm sao mà Bình nhi biết được chứ? Miễn là Vân công tử tốt với chúng ta thì chúng ta phải tốt với Vân công tử, đúng không nào?

Đoạn nắm lấy tay Sở Nam Nhận nũng nịu lắc tay, như quên hẳn cuộc chiến đẫm máu đang diễn ra trước mắt.

Sở Nam Nhận vô cùng thắc mắc, chợt một ý nghĩ lạ lùng nảy sinh, bất giác buột miệng lẩm bẩm:

- Hay là toàn gia Vân bá bá đã tử vong, y là đứa con còn sót lại duy nhất của Vân gia, nên mới căm giận Chính Nghĩa Nhai đã không bảo vệ cho gia đình mình, và do đó sau khi luyện thành võ công đã ra tay báo phục?

Ngay khi ấy, “Thiên Nam Song Kịch” Thân Hoàn Đào bỗng ngửa mặt phát ra một tiếng hú dài.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Cuối cùng thì nhị vị cũng đã lên tiếng.

Dứt lời, song chưởng đột nhiên biến thế, lạnh lùng nói:

- Chiêu tiếp theo là “Hoàng Lăng Hồng Ba Quyên”, hai vị sẽ táng mạng trong chiêu này đây.

Thân Hoàn Đào và Hồng Kỳ Giao lúc này đã mồ hôi nhễ nhại, kinh tâm động phách, nghe nói càng thêm kinh hãi, đánh lẫn nhau tung những đòn sát thủ bình sanh ra ứng phó.

Những thấy ánh kích bóng chùy tung hoành ngang dọc, vây phủ Vân Dật Long vào giữa.

Bên kia, “Huyết Si” Lôi Mãnh đã thu dọn hết những tên còn lại, toàn thân bê bết máu, chỉ lộ ra hai hàm răng trắng nõn, đáng vẻ vô cùng ghê rợn.

Sở Mộng Bình chợt động tâm, thầm nhủ:

- Lão bảo là người lòng dạ tốt nhất trên đời, hẳn là đã nói ngược lại.

“Huyết Si” Lôi Mãnh quét mắt nhìn quanh, thấy chỉ còn hai người đang giao đấu với cung chủ, ngoài ra thấy đều đã chết sạch, chân bắt giác tiến tới một bước, nhưng lại không dám xông vào.

Ngay khi ấy trên đỉnh núi bỗng vang lên một tiếng hú dài đình tai, “Huyết Si” Lôi Mãnh ngoảnh lại nhìn, bất giác ngẩn người, buột miệng reo lên:

- Ô! Thì ra còn nhiều đến thế!

Sở Nam Nhận nghe lòng trĩu xuống, bởi cách quá xa nên ông không trông thấy rõ lắm, nhưng qua bóng người lố nhố, đủ biết đối phương không phải là ít.

Vân Dật Long cười vang nói:

- Giờ tận số của hai vị đã đến rồi!

Đoạn người bỗng tung vọt lên không lạnh lùng quát:

- “Hoàng Lăng Hồng Ba Quyên”!

Liền tức một vòng tròn màu vàng đường kính hơn trượng từ trên chụp nhanh xuống, im lìm không gây ra tiếng động, nhưng sức ép cơ hồ ngạt thở.

Thân Hoàn Đào và Hồng Kỳ Giao luống cuống, ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng quát vang:

- Ai dám lộng hành giết người trước mặt ta?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Các hạ thấy rõ rồi chứ?

Liền thì hai tiếng rú thảm khốc phá vỡ không gian, Thân Hoàn Đào và Hồng Kỳ Giao đã ngã lặn ra đất, kích và chùy văng bay ra xa hơn trượng, trên trán mỗi người đều có một dấu bàn tay màu vàng thu nhỏ, đó chính là dấu hiệu của cái chết.

Bóng người nhấp nhoáng, hiện trường đã có thêm một lão nhân tóc bạc cầm xích cương trượng, đầu trượng có buộc ba quả cầu thép to, gai nhọn dài những mấy tấc, ra vẻ rất kỳ khôi và ghê rợn.

Sở Nam Nhận vừa trông thấy người này, lập tức tái ngắt, buột miệng kêu lên:

- Huyết... Manh...

“Huyết Si” Lôi Mãnh và Vân Dật Long nghe nói cũng liền biến sắc mặt.

“Huyết Si” Lôi Mãnh kinh ngạc buột miệng hỏi:

- Sở bảo chủ nói gì hả?

Sở Nam Nhận ngậm ngẩn:

- Huyết... Manh, Bành Tâm Trần!

Lúc này hiện trường lại xuất hiện thêm hai mươi mấy người nữa.

10. Chương 10: Lầm Kê Giả Mạo , Huyết Si Thọ Thương

Vân Dật Long chậm chậm di chuyển ánh mắt nhìn vào mặt lão nhân tóc bạc, những thấy người này tuổi ngoài bát tuần, da mặt hồng hào, tóc dài đến lưng, mày mắt đoan chính, điểm đặc biệt duy nhất là hai mắt nhắm nghiền, thoảng nhìn như thể người mù.

Khi ánh mắt Vân Dật Long di chuyển đến ngọc xích cương trượng trong tay lão ta, trên môi chàng nở nụ cười sắc lạnh.

“Huyết Si” Lôi Mãnh trần trối nhìn lão thân ấy hồi lâu, bỗng buông tiếng cười to, tung mình lao tới nói:

- Lão tiểu tử sao lại đi cùng với bọn quỷ quái thể này?

Trong khi nói đã giơ tay vỗ vào vai lão nhân tóc bạc.

Lão nhân tóc bạc mặt lộ vẻ căng thẳng, song vẫn đứng yên. Vân Dật Long không ngờ Huyết Si già dặn kinh nghiệm giang hồ mà lúc này lại xốn xác như vậy, vội quát:

- Lôi Mãnh, lui mau...

Ngay khi ấy, bàn tay của Huyết Si đã vỗ vào vai lão nhân tóc bạc, những thấy ngọn xích cương trượng trong tay lão vụt giơ lên và quát:

- Cút ra!

Ba quả cầu gai trên đầu trượng nhanh như chớp quét vào hạ bàn Huyết Si, ra tay cực kỳ hung hiểm.

“Huyết Si” Lôi Mãnh không ngờ lão nhân tóc bạc ra tay tấn công bất thần như vậy, trong khoảng cách quá gần không tài nào tránh né kịp, sắc mặt vụt biến, sẵn đà lao tới lệ làng xoay người, song nơi đùi vẫn bị quét trúng khá nặng.

“Huyết Si” Lôi Mãnh lao tới trước hơn hai trượng, quay phắt lại quát:

- Bành lão nhi sao lại thế hả? Ủa, trên cầu gai có độc!

Dứt lời, vẻ mặt trở nên hết sức âm trầm.

Vân Dật Long nghe lòng trĩu xuống, biến sắc mặt lạnh lùng quát:

- Lôi Mãnh, vận công bế huyệt mau!

Lão nhân tóc bạc cười khẩy:

- Hứ hứ, lão phu chưa từng nghe nói trong võ lâm có người phong bế được kỳ độc trên cầu gai của “Huyết Mạnh” Bành Tâm Trần này.

Vân Dật Long giật mình, vội quay lại nhìn vào mặt “Huyết Si” Lôi Mãnh ra chiều lo lắng dọ hỏi.

“Huyết Si” Lôi Mãnh từng gần gũi với Vân Dật Long trong mười mấy năm dài, dĩ nhiên rất hiểu cá tính của chàng, bèn ngượng ngùng lắc đầu, vờ thản nhiên cười:

- Hắc hắc, Huyết Si này bách độc bất xâm, tiểu cung chủ biết rõ kia mà!

Vân Dật Long nhìn vào mặt Huyết Si hồi lâu, đoạn trầm giọng nói:

- Lôi Mãnh, hãy hết sức vận công ngăn máu lưu thông, đó là mệnh lệnh.

Dứt lời, chậm chậm ngoảnh lại, cất bước đi đến gần lão nhân tóc bạc.

Sở Mộng Bình lo lắng vội nói:

- Vận công tử... đừng đến gần lão ta!

Lão nhân tóc bạc cười âm trầm:

- Nào, lại đây nhai con, lão phu cũng muốn thưởng thức Viêm Dương Thất Huyền Chưởng đã khiến toàn thể võ lâm kinh khiếp của ngươi xem sao!

Khoảng cách đã rút ngắn không đầy một trượng nữa, Vân Dật Long vẫn không dừng bước, buông giọng sắc lạnh:

- Tôn giá có thể lặp lại đại danh chăng?

Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận ra chiều ngơ ngẩn, Sở Mộng Bình thì lo sợ đến mặt hoa thất sắc, nếu không bị phụ thân nắm giữ tay thì nàng sớm đã xông ra kéo Vân Dật Long lại rồi.

Lão nhân tóc bạc nghe Vân Dật Long hỏi vậy thoáng giật mình, lạnh lùng nói:

- Lão phu là “Huyết Mạnh” Bành Tâm Trần, nhai con ngươi chóng quên thật!

Vân Dật Long gần giọng:

- Đó không phải là danh hiệu của tôn giá, lẽ ra tôn giá không nên ở trước mặt Kim Bích Cung Chủ mà mạo danh thủ hạ của y, tôn giá đã chọn lầm đối tượng rồi.

Lão nhân tóc bạc thoáng tái mặt, song lập tức trở lại bình tĩnh nói:

- Trong Kim Bích Cung của ngươi, kẻ nào đã dám mạo danh lão phu, làm thương tổn đến thanh danh lão phu? Bảo y đến đây gặp lão phu.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tôn giá tự hiểu lấy, trên cầu của “Huyết Mạnh” Bành Tâm Trần không hề có độc, giới võ lâm ai ai cũng biết.

“Huyết Si” Lôi Mãnh nghe nói mắt liền bừng sát cơ, vỗ vào đùi đánh bốp phát:

- Bành lão nhi không bao giờ dùng độc, ngươi quả đúng không phải là Huyết Mạnh, ta phan thanh ngươi...

Vân Dật Long thoáng biến sắc, ngoảnh lại trầm giọng quát:

- Lôi Mãnh có chịu nghe lời dặn bảo của Vân mã hay không?

Tuy lời nói của chàng lạnh lùng, song ánh mắt thì lại lộ vẻ lo âu không sao che dấu được.

“Huyết Si” Lôi Mãnh vừa chạm vào ánh mắt Vân Dật Long, sát cơ trong mắt dần tan biến, gượng cười nói:

- Tiểu Cung chủ, Lôi Mãnh xin tuân lệnh!

Lão nhân tóc bạc cười mai mỉa:

- Hứ! Can đảm lắm!

Vân Dật Long bỗng ngoảnh lại, cười khẩy nói:

- Trong mình tôn giá hẳn là có thuốc giải?

- Không sai, trong mình lão phu có thuốc giải, nhưng theo lão phu nhớ thì xưa đến nay chưa một ai được lão phu ân huệ ban cho thuốc giải cả.

Vân Dật Long đành giọng:

- Vân Dật Long này ngoại lệ.

Lão nhân tóc bạc cũng đành giọng:

- Dưới tay “Huyết Manh” Bành Tâm Trần này chưa từng một ai ngoại lệ cả.

Vân Dật Long mặt càng tăng sát cơ, liền buông tiếng cười sắc lạnh rồi nói:

- “Huyết Manh” Bành Tâm Trần tuy chỉ là thủ hạ của Vân mỗ, song tôn giá cũng chưa xứng đáng dùng danh hiệu của y, phen này Vân mỗ phải cho lão biết có người ngoại lệ hay không.

Đoạn liền song chưởng dựng đứng, chớp nhoáng đã xoay thành vòng tròn đỏ, nhưng lại không tấn công.

Vòng đỏ vừa xuất hiện, lão nhân tóc bạc lập tức lướt lùi chéo sang phải ba thước, giờ xích cương trượng lên chuẩn bị hoàn kích.

Vân Dật Long cười khẩy:

- “Huyết Manh” Bành Tâm Trần mắt mù không thấy cảnh vật, song chưởng của Vân mỗ chỉ hiện màu chứ không có tiếng động, tôn giá thoái lui như vậy chẳng hay đã dựa vào cảm giác nào vậy?

Hai mươi mấy gã đại hán đi theo lão nhân tóc bạc nghe nói đều nhón nhác nhìn nhau, thì ra ngay chính họ cũng ngỡ lão nhân tóc bạc thật sự là “Huyết Manh” Bành Tâm Trần.

Lão nhân tóc bạc biết mình đã thất thố, không sao biện hộ được nữa, chỉ còn cách là hạ sát Vân Dật Long tại chỗ, bèn buông tiếng quát vang, vung xích cương trượng điểm thẳng vào ngực Vân Dật Long, nhanh và hung mãnh khôn tả.

Ba quả cầu gai tẩm độc theo làn sóng trượng thoát rụt về thoát tung ra, hoặc thành hình tam giác, một trước hai sau, hoặc thành một đường thẳng, linh ảo khôn lường, thật không thể phòng bị.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt trong nhất thời không sao phá giải được. Chàng chẳng ngại gì xích cương trượng, song ba quả cầu gai có tẩm kỳ độc thì khó nắm bắt được, chỉ cần sơ ý một chút là có thể bị trúng độc ngay.

Chàng bèn hít vào một hơi chân khí, lướt chéo ra xa một trượng, sang bên phải lão nhân tóc bạc, vung chưởng công vào mạn sườn đối phương.

Lão nhân tóc bạc quả võ công thật cao cường, ngọn xích cương trượng liền tức cuốn lên như gió xoáy, đón lấy ba chưởng của Vân Dật Long, ba quả cầu một trước hai sau bay vào bàn tay phóng chưởng của chàng, mũi trượng đâm thẳng tới, điểm vào lòng bàn tay Vân Dật Long.

Vân Dật Long không dám chạm tay vào cầu gai, đành thu chưởng về và lại lùi ra xa.

Hai mươi mấy gã đại hán người của Nam Thiên Môn thấy vậy thấy đều lộ vẻ đắc ý, tiếng hoan hô cổ vũ vang rền, ngoại trừ “Huyết Sĩ” Lôi Mãnh, người của Vạn Liễu Bảo thấy đều trán đầm mồ hôi, ra chiều hết sức căng thẳng, Sở Mộng Bình thì càng kinh hãi đến mặt hoa tái ngắt.

Trong chớp mắt, Vân Dật Long đã liên tiếp né tránh bốn chiêu, mày kiếm chau mặt như vẫn còn đang nghĩ cách phá giải, xích cương trượng của lão nhân tóc bạc mỗi lúc càng thêm dồn dập, chặt kín tựa như thiên la địa võng.

Đôi mày kiếm của Vân Dật Long giãn dần, song chàng chưa có dấu hiệu tấn chiêu, mặt chàng vẫn lạnh lùng và bình thản.

Lão nhân tóc bạc liên tiếp tấn công mười mấy chiêu mặc dù chưa gây được mấy may tổn thương cho Vân Dật Long, nhưng lòng tin đã gia tăng rất nhiều.

Lão xiết chặt xích cương trượng trong tay, liên tiếp tung ra mười hai trượng, vây chặt lấy Vân Dật Long, cười khẩy nói:

- Nhài con, lão phu so với “Huyết Mạnh” giả hiệu trong Kim Bích Cung của ngươi thế nào?

Vân Dật Long nhanh nhẹn lướt chéo ra xa hơn trượng, lạnh lùng nói:

- Chiêu thức của các hạ tuy hoàn toàn phỏng theo Huyết Mạnh, nhưng hãy còn kém ông ấy xa lắm.

Lão nhân tóc bạc cười khẩy:

- Giá mà những lời ấy xuất phát từ miệng của Kim Bích Cung chủ hồi trăm năm về trước thì không ai nghi ngờ, còn từ miệng ngươi thốt ra, hắc hắc, e chẳng ai tán đồng với ngươi đâu.

Dứt lời lại tung ra mười mấy trượng nữa.

Vân Dật Long bỗng nhướng mày, mắt rực vẻ sắc lạnh, cười khẩy nói:

- Chỉ e các hạ kiếp này không thấy được người trong võ lâm tin nơi Vân Dật Long này nữa đâu, trừ phi các hạ tự nguyện trao ra thuốc giải.

“Huyết Sĩ” Lôi Mạnh từ nãy giờ chẳng thể nào hiểu nổi với cá tính kiêu ngạo và rắn rỏi, cùng với võ công chấn sơn động nhạo của Vân Dật Long, vì sao lại cứ tránh né mà không phản công, giờ nghe nói mới vỡ lẽ, chơm chớp mắt xúc động nói:

- Tiểu Cung chủ, một mạng đổi một mạng, Lôi Mạnh thấy cũng chẳng có gì thiệt thòi. Vả lại, mổ cũng chưa chắc sẽ chết tại đây, hạ thủ đi!

Giọng lão hết sức hào sảng và kiên định.

Lão nhân tóc bạc nghe nói liền nảy sinh độc niệm, cười dài gằn giọng nói:

- Huyết Sĩ, ngươi còn muốn sống rời khỏi đây ư? Ha ha... lão phu nghĩ đó chỉ là mộng tưởng mà thôi.

Đoạn lại sấn tới, tới tấp tung ra mười mấy trượng, vây phủ lấy Vân Dật Long, trầm giọng quát to:

- Các ngươi hãy bắt lấy tất cả người của Vạn Liễu Bảo và Huyết Sĩ, sống hay chết cũng được.

Ngay khi vừa hiện thân, bọn người của Nam Thiên Môn thấy đều có lòng ngán sợ linh mã, đến lúc thấy Vân Dật Long bị lão nhân tóc bạc tự xưng là Huyết Mạnh áp đảo đến không còn sức hoàn thủ, bất giác hùng tâm lại trỗi dậy, sớm đã hăm hở muốn ra tay, giờ ra lệnh đâu ai chịu chậm trễ, lập tức tiếng quát tháo vang rền, cơ hồ như cùng một lúc lao vào hai cha con Sở Nam Nhận và người của Vạn Liễu Bảo.

Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận bỗng giơ cao hai tay khoát mạnh, với giọng rắn rỏi lớn tiếng nói:

- Sự tồn vong của Vạn Liễu Bảo là ở cuộc chiến ngày hôm nay, chỉ tiến không được lùi, xông lên!

Đoạn liền dẫn trước xông tới. Sở Mộng Bình vừa thấy phụ thân động thủ, lập tức quát lên lạnh lạnh, cũng tiếp bước theo sau xông tới.

Gần năm mươi tráng hán Vạn Liễu Bảo ai nấy đều phấn chấn tinh thần, dũng mãnh xông tới, chẳng màng sống chết, hào khí quả là kinh người.

“Huyết Sĩ” Lôi Mạnh ngơ ngẩn quét mắt nhìn cuộc hỗn chiến, đoạn lại quay sang Vân Dật Long và lão nhân tóc bạc nhưng thấy chàng vẫn chưa xuất thủ.

Bên kia, song phương vừa giáp chiến là có người thương vong ngay. Tứ Đại Thiên Môn nằm ở bốn phương Trung Nguyên, thịnh danh chưa bao giờ suy yếu trong giới võ lâm hàng trăm năm qua, người của Vạn Liễu Bảo làm sao kháng cự nổi.

Những người đến đây tuy không phải là nhân vật trọng yếu của Nam Thiên Môn, song cũng là thành phần được tuyển chọn, nên khi xáp chiến, chỉ trừ Sở Nam Nhận đánh ngã được hai đối thủ, ngoài ra số thương vong cơ hồ thấy đều là người của Vạn Liễu Bảo.

“Huyết Si” Lôi Mãnh cố nhấc chân phải lên mấy lần, song vẫn chẳng tài nào tung ra được, lão không hề sợ chết, chẳng qua vì không muốn tăng thêm nỗi đau lòng cho vị Cung chủ trẻ tuổi của mình.

Vàng trắng sáng trèo lên đỉnh núi trong tiếng gào rú thảm khốc và máu tanh tuôn đổ, soi rõ những tử thi tàn khuyết và máu tươi lênh láng trên mặt đất, đó là cái giá đã bỏ ra của chúng đệ tử của Vạn Liễu Bảo, không bao giờ đền bù được.

Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận hai mắt đỏ quạch, xông xáo trong vòng vây của bốn đại hán Nam Thiên Môn, như thể liều mạng nhưng chẳng thể nào thoát ra khỏi vòng vây.

Sở Mộng Bình độc chiến với hai đại hán Nam Thiên Môn, võ công nàng kém xa phụ thân, lại ở trong tình trạng gay cấn bởi đây là cuộc chiến tồn vong, tâm thần bị phân tán, nàng lâm vào tình thế hết sức nguy kịch.

“Huyết Si” Lôi Mãnh mắt giăng đầy tia máu, nghiêng mặt về phía Vân Dật Long vẫn đang né tránh, lẩm bẩm:

- Tiểu Cung chủ, mỗ biết tiểu Cung chủ không muốn mỗ ngã xuống tại đây, nhưng mỗ cũng biết được tấm lòng nghĩa hiệp được giấu kín của tiểu Cung chủ, quyết không để cho Vạn Liễu Bảo ngày hôm nay bị diệt vong. Vả lại Lôi Mãnh này mà động thủ quyết không thiệt thòi đâu.

Dứt lời, người đã đến trận đấu gần Sở Mộng Bình và hai gã đại hán, song chưởng vung lên quát to:

- Tiểu cô nương, hãy giao chúng ỗ!

Thật ra thì lúc này Sở Mộng Bình không giao cũng chẳng được, Huyết Si vừa dứt tiếng, song chưởng đã in trên lưng hai đại hán Nam Thiên Môn.

Hai tiếng rú thảm vang lên, hai thân người kèn càng văng bắn về hai phía, bay ra xa gần ba trượng, rơi xuống đất chết ngay.

Sở Mộng Bình ngẩn người, Huyết Si đã hạ xuống trước mặt nàng, người chao đảo hai lượt, lại phóng đi nơi khác...

Sở Mộng Bình quét mắt nhìn xuống đồi “Huyết Si” Lôi Mãnh, tuy chỉ trong một thoáng, song nàng đã trông thấy rất rõ ràng, máu từ nơi ấy rỉ ra đã trở nên màu tím đen.

Vân Dật Long vừa nghe tiếng quát của Huyết Si, liền giật nảy mình, theo phản ứng tự nhiên ngoảnh lại quát:

- Lôi Mãnh, lão muốn...

Vân Dật Long chưa dứt lời, bỗng nghe lão nhân tóc bạc lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, ngươi hãy lo tự cứu mình trước đã!

Liền tức, tiếng rít gió ghê rợn ập xuống hai bên tai. Vân Dật Long giật nảy mình, vụt ngoảnh lại, lập tức tái mặt. Lúc này hai quả cầu gai đã qua khỏi tai, chỉ còn cách hai vai chừng vài tấc nữa thôi, một sợi xích nhỏ căng giữa đỉnh đầu, không cần nhìn cũng biết quả cầu gai thứ ba ở bên trên, và mũi trượng đang chĩa ngay vùng tim chàng, đây quả là một đòn tấn công trí mạng.

Ngay trong đường tơ kẽ tóc, Vân Dật Long thụp người, rồi liền tức ngửa ra sau, hai chân nhún mạnh, người gần như song song với mặt đất phóng ngược ra xa hơn ba trượng.

Lão nhân tóc bạc không thể nào ngờ Vân Dật Long lại thoát khỏi đòn tấn công cực kỳ hung hiểm này, bất giác ngẩn người.

Vân Dật Long đứng thẳng người, cười sắc lạnh nói:

- Vậy là vận mệnh hai người đã hoán đổi rồi!

Lão nhân tóc bạc cười gần:

- Vân Dật Long, lão không ngờ ngươi phản ứng nhanh đến vậy, nhưng chẳng ai khiếp sợ đâu!

Vân Dật Long nhếch môi cười, chậm chậm trở tay nắm lấy chuôi kiếm trắng trên lưng, gần giọng nói:

- Lẽ ra Vân mỗ không để cho các hạ sống đến bây giờ, nhưng nếu các hạ chịu trao ra thuốc giải...

Lão nhân tóc bạc cười to, tay trái vỗ vào bên hông nói:

- Tiểu tử, thuốc giải ở đây nè, hãy xông vào mà lấy!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tuy các hạ không phải là Huyết Mạnh thật, nhưng Vân mỗ tin là với thân phận của các hạ quyết không đến nỗi vô tín.

- Không sai, lão phu nói là giữ lời, ngươi hãy tự ra tay mà lấy!

Vân Dật Long mắt bỗng bừng sát cơ ghê rợn, “choang” một tiếng như long ngâm, một đường sáng trắng đã nằm ngang trước ngực giọng âm trầm nói:

- Phải chi các hạ nói câu ấy sớm hơn thì cuộc diện ngày hôm nay đâu có kéo dài đến bây giờ.

Đoạn chậm bước tiến đến gần lão nhân tóc bạc.

Vừa trông thấy thanh bạch kiếm sắc lạnh, lão nhân tóc bạc liền mặt tái ngắt, như có nỗi khiếp sợ nằm trong tiềm thức, không tự chủ được, lùi ra sau hai bước, buột miệng nói:

- Ngươi quả thật từ Kim Bích Cung dưới Trích Huyết Nhai đến đây ư?

Vân Dật Long nghe nói liền sinh nghi, sát cơ trong mắt liền gia tăng, giọng sắc lạnh nói:

- Các hạ là cố tri của Kim Bích Cung Chủ phải không?

Lão nhân tóc bạc lại biến sắc mặt, hít sâu một hơi chân khí, cố nén nỗi lo sợ trong lòng, quét mắt nhìn ba quả cầu gai trên đầu trượng, bỗng quát to:

- Vân Dật Long ngươi chẳng muốn lấy thuốc giải đó sao? Sao chưa chịu ra tay đi?

Đoạn liền vung trượng lên, nhắm ngay đỉnh đầu Vân Dật Long giáng xuống.

Vân Dật Long lúc này đã động sát tâm, thanh Trích Huyết Kiếm đưa lên ngang ngực bỗng chìa lên trên, cổ tay phải vung khê, lập tức tạo ra một màn sáng bạc xen lẫn với vô vàn tia máu, trông hoa cả mắt.

Kể từ lúc trông thấy thanh bạch kiếm, lão nhân tóc bạc chẳng tài nào tập trung được tâm thần nữa. Giờ đây trông thấy kiếm chiêu càng kinh hồn bạt vía, vội thu trượng tạo thành một bức tường thép ngỗ hầu tự bảo.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, Trích Huyết Kiếm xuất chiêu xông tới.

Lúc này người của Nam Thiên Môn thấy đều bị Huyết Si và Sở Nam Nhận giết sạch.

“Huyết Si” Lôi Mãnh vốn đã bị trúng độc, công lực sút giảm rất nhiều, tuy giết sạch cường địch nhưng bản thân cũng bị chém trúng vài đao, máu tuôn xối xả cơ hồ đầm ướt toàn thân.

Vạn Liễu Bảo chủ Sở Nam Nhận cũng bị chém trúng năm sáu đao, nhưng thương thế nhẹ hơn Huyết Si nhiều.

Sở Nam Nhận buông tiếng thở dài nặng nề đầy áy náy, đoạn bước vội đến bên Huyết Si nói:

- Lôi tiên bối, vì việc của Vạn Liễu Bảo mà khiến tiên bối trúng độc và thọ thương đổ máu, vạn bối thiệt không biết nên nói sao mới phải?

Trong khi nói mặt lộ vẻ vô cùng đau xót, dứt lời liền đưa tay ra đỡ lấy Huyết Si người cũng chao đảo không ngừng.

“Huyết Si” Lôi Mãnh thoáng biến sắc mặt, lùi sau một bước dài, trầm giọng nói:

- Lôi Mãnh này chưa ngã xuống, không cần ai dìu đỡ cả, bảo chủ hãy giữ lại lời cảm ân khó báo ấy, nên mang ra những gì thực tế thì hơn.

Sở Nam Nhận bỗng ngớ người, đoạn rần giọng nói:

- Chỉ cần văn bối đủ khả năng, dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết chẳng từ nan.

“Huyết Si” Lôi Mãnh đưa tay vịn vào thân cây bên cạnh, giọng nặng nề nói:

- Tiểu Cung chủ đã vượt ngàn dặm đến để giải cứu cho Vạn Liễu Bảo quyết không phải chỉ vì một lần gặp gỡ tại Thất Long Bảo, nên mỗi thấy là nhất định là có mối quan hệ sâu xa với tiểu Cung chủ, có thể bảo chủ sẽ khôi phục được niềm vui lẽ ra phải có của tiểu Cung chủ.

Sở Nam Nhận thoáng chau mày, vẻ nghi hoặc nói:

- Lệnh Cung chủ họ Vân, Lôi tiền bối biết thân thế chẳng?

“Huyết Si” Lôi Mãnh ngơ ngẩn lắc đầu:

- Người trong Kim Bích Cung ngoại trừ thọ quyền Cung chủ cho tiểu Cung chủ, không một ai biết về thân thế. Từ khi vào Kim Bích Cung, chưa ai thấy tiểu Cung chủ cười bao giờ. Vì vậy, mọi người đã tận lực dò tìm để mong được nhìn thấy nụ cười thật sự của tiểu Cung chủ.

Sở Nam Nhận sững sờ, lẩm bẩm:

- Có thể nào là y chẳng? Có thể nào là y chẳng?

“Huyết Si” Lôi Mãnh vội hỏi:

- Y là ai?

Sở Nam Nhận vừa định đáp, chợt nghe bên kia vang lên một tiếng rú thảm rền rĩ, theo sau là những tiếng thét lạnh lạnh của Sở Mộng Bình.

“Huyết Si” Lôi Mãnh tái mặt, cánh tay đang vịn vào thân cây đẩy mạnh, người quay phắt lại, vẻ mặt căng thẳng lập tức thư giãn, dựa người vào thân cây, chậm chậm ngồi xuống.

Sở Nam Nhận cùng lúc quay người với Huyết Si, liền tức giật nảy mình, sững người ra tại chỗ.

Máu tươi nhuộm đỏ cả một khoảng đất rộng, hai cánh tay đứt lìa thành sáu đoạn cùng với ngọn cương trượng gãy nát rơi vãi quanh hai người đứng đối mặt nhau, ba quả cầu gai đã mất tăm.

Máu từ vết đứt của hai cánh tay đến tận vai tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ hai bên áo, người không ngớt run rẩy, mái tóc bạc dựng đứng trông lão vô cùng đau đớn lẫn ghê rợn.

Thanh bạch kiếm xuyên thủng ngực trước lão, trở ra sau lưng. Vân Dật Long tay đang cầm chuôi kiếm, thần sắc bình thản và lạnh lùng đến rợn người.

Sở Mộng Bình thờ thẫn đứng bên cạnh Vân Dật Long cách chừng ba thước, có lẽ nàng đã kinh hoàng bởi vẻ mặt bình thản và lạnh lùng của Vân Dật Long trong khi đứng trước một người kinh khủng như vậy.

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Các hạ đã biết mình khó có thể toàn mạng rồi chứ? Nhưng không chết ngay được đâu!

Lão nhân tóc bạc mắt đỏ dần nhìn chót vào mặt Vân Dật Long, nghiêng răng nói:

- Vân Dật Long, lão phu biết... người... người còn có điều khẩn cầu lão phu...

Vân Dật Long giật mình:

- Không sai, Vân mô cần thuốc giải độc!

Lão nhân tóc bạc quét mắt nhìn quanh những tử thi ngổn ngang dưới đất, nén đau nói:

- Bọn họ... đều đã được đền bù, chết... chẳng có gì hối tiếc, nhưng... lão phu phải cần người có thân phận tương đương để đổi mạng...

Vân Dật Long thầm lo lắng, tay trái bỗng giơ lên, nhếch môi cười nói:

- Vân mỗ tin là các hạ không có khả năng ấy!

Lão nhân tóc bạc ương ngạch cười khẩy:

- Còn lão phu thì tin là trên cõi đời này hiếm có kẻ... tàn bạo... như lão phu.

Vân Dật Long nhượng mảy, tay trái chậm chậm đè xuống đầu lão nhân tóc bạc, ngay khi sắp chạm vào trán, bỗng từ trong lùm cây cách ngoài năm trượng vang lên tiếng lanh lảnh hét:

- Không được giết!

Đồng thời một bóng đỏ lao tới nhanh như chớp, vươn tay chụp vào cổ áo sau của lão nhân tóc bạc.

Vân Dật Long vừa thoáng thấy bóng đỏ, lập tức nghĩ đến một người, tả chưởng vụt thu về, hữu chưởng lệ làng vung ra, “soạt” một tiếng, hai luồng sáng đỏ bắn vút vào hai vai đối phương, ra tay tuy nhanh khôn tả, song qua mục tiêu công kích, như không hề có ý đả thương đối phương.

Bóng người đỏ như không ngờ Vân Dật Long lại ra tay tấn công và thủ pháp lại nhanh đến thế, trong lúc cấp bách, lui tránh hay đón đỡ đều không thể kịp, vội thụp người rụt vai thuận đà nghiêng lách sang bên.

“Soạt soạt” hai tiếng vang khê, ánh máu lóe lên rồi dứt ngay, bóng đỏ vọt ra ngoài xa năm thước, những nghe một giọng tức giận nói:

- Công tử... thật vô lương tâm, lại... dùng Ánh Huyết Hoàn đả thương người ta, tôi... phải báo với tiểu thư mới được.

Vân Dật Long chú mắt nhìn, bắt giắc ngăn người, thầm nhủ:

- Thật chẳng ngờ là một cô bé mới tuổi mười hai mươi ba.

Thì ra đó là một vị tiểu cô nương toàn thân y phục màu đỏ, tóc búi hình chữ y, gương mặt tròn trĩnh, mày liễu mắt to, chiếc mũi thẳng thơm và đôi môi nhỏ nhắn trông rất ngây thơ khả ái. Lúc này đôi vai cô bé đã bị rách toác hai đường dài gần ba tấc.

Lão nhân tóc bạc vừa nghe nói đến hai tiếng “tiểu thư”, đầu óc lập tức hiện ra một gương mặt lạnh lùng nhưng đẹp tuyệt trần, liền nghe lòng nhẹ nhõm, ý nghĩ thâm độc nảy sinh, thầm nhủ:

- Nếu lão phu mà chết, dĩ nhiên sẽ có người báo thù!

Rồi liền thè lưỡi ra, hai hàm răng cắn mạnh, đứt ra làm đôi, người liền mềm nhũn ra, tuột khỏi trường kiếm của Vân Dật Long, ngã ra đất chết ngay.

Tiểu cô nương áo đỏ đổ kinh hãi, luống cuống nói:

- Ô! Công tử... đã làm chết lão ta rồi, nhất định tiểu thư chúng tôi sẽ không buông tha cho công tử đâu!

Vân Dật Long đang nóng lòng bởi độc thương của Huyết Si, làm ngơ bước vội tới, cúi xuống lục soát túi áo lão nhân tóc bạc, nào ngờ chẳng tìm thấy gì cả.

Tiểu cô nương áo đỏ thấy Vân Dật Long không đếm xỉa đến mình, lòng càng thêm tức giận, ý nghĩ báo phục của trẻ con liền nảy sinh, chau môi nói:

- Khỏi phải tìm, trong mình lão ta chẳng có thuốc giải đâu. Nếu muốn giải độc cho Huyết Si, vào lúc canh ba hãy đến Ngọa Long Phong phía sau Phong Hà Lĩnh mà lấy. Tuy nhiên... tôi xin báo trước, công tử có trở về được hay không tôi không dám bảo đảm...

Bỗng ngưng lời, đôi mắt to long lanh ngây ngẩn nhìn vào gương mặt anh tuấn của Vân Dật Long.

Vân Dật Long chậm chậm đứng lên, lạnh lùng nói:

- Đây là lần thứ ba cô nương đã gặp Vân mỗ, Vân mỗ tin là cô nương không nói dối, nhưng chẳng hay cô nương bảo Vân mỗ đến Vạn Liễu Bảo để làm gì vậy?

Tiểu cô nương áo đỏ vội lảng tránh ánh mắt sắc lạnh của Vân Dật Long, đưa tay chỉ lão nhân tóc bạc dưới đất nói:

- Chính là vì lão ta, nhưng đã bị công tử giết chết rồi!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Cô nương cũng là người của Nam Thiên Môn, nhất định trong mình có thuốc giải.

Đoạn cất bước đi về phía tiểu cô nương áo đỏ.

Tiểu cô nương áo đỏ sợ sệt lùi sau một bước, buột miệng nói:

- Trong mình tôi không có, chẳng tin thì công tử xét đi!

Bỗng thấy mình đã lỡ lời, liền tức thẹn đỏ mặt.

Vân Dật Long cũng thoáng đỏ mặt, Sở Mộng Bình lúc này đã hồi phục, vội nói:

- Để tôi soát cho!

Vân Dật Long xua tay:

- Không cần, vị cô nương này lần đầu tiên lên tiếng tương cáo tại Thái Sơn, chưa từng dối gạt Vân mỗ, Vân mỗ tin nơi cô ta. Cô nương hãy về đi, trước canh ba Vân mỗ sẽ có mặt đúng hẹn.

Tiểu cô nương áo đỏ bỗng biến sắc mặt, đôi mắt trong sáng lại chầm chậm nhìn vào mặt Vân Dật Long, có vẻ bất an nói:

- Tôi không phải là người của Nam Thiên Môn, để tôi trở về lấy thuốc giải được rồi, công tử đã bảo là tin nơi tôi rồi mà.

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên:

- Tấm lòng của cô nương quả là rộng rãi!

Tiểu cô nương áo đỏ thấp giọng:

- Tôi tin là công tử không phải đã cố ý dả thương tôi, và công tử cũng không hề biết chính vì muốn sanh cầm lão ta mà tôi đã dẫn dụ công tử đến đây, họ cũng sẽ không làm khó tôi lắm đâu, nhưng công tử mà đi...

Vân Dật Long bỗng ngắt lời:

- Cô nương, Vân mỗ có thể chờ đợi lâu được, nhưng còn một người khác thì không.

Tiểu cô nương áo đỏ vội nói:

- Tôi đi ngay đây!

Đoạn quay người toan bỏ đi, nhưng Vân Dật Long đã chậm rãi nói:

- Xin cô nương hãy bảo người của quý phương chuẩn bị, Vân mỗ sẽ tức khắc lên đường đi lấy thuốc giải.

Tiểu cô nương áo đỏ nghe nói liền chững bước, quay lại nói:

- Công tử không tin nơi tôi ư?

Vân Dật Long cười phá lên:

- Chẳng phải không tin, mà là Bạch Kiếm Linh Mã kể từ khi xuất hiện trên chốn giang hồ đến nay chưa từng nhờ người khác giúp cho việc gì, xin mời cô nương!

Tiểu cô nương khẽ thở dài như hồi hận nói:

- Vân công tử... hẳn có nghe nói đến tên Đại Mạc Bằng Thành rồi chứ? Nhất định tôi sẽ mang đến, đó... đó là những lời thật lòng.

Đoạn quay người, vội vã phóng vút đi.

“Huyết Si” Lôi Mãnh giật mình, hai cha con họ Sở sững sốt kêu lên:

- Đại Mạc Bằng Thành? Cô ta là thị nữ của Bằng Thành Bạch Phụng?

Vân Dật Long chấn động tâm thần, bỗng lại điềm nhiên nhếch môi cười, đảo mắt nhìn quanh tứ thi ngổn ngang dưới đất, đoạn bước nhanh về phía linh mã.

11. Chương 11: Trúng Độc Được Thuốc Gặp Thù Địch

“Huyết Si” Lôi Mãnh hoảng kinh, trầm giọng nói:

- Tiểu Cung chủ, mỗ... mỗ cảm thấy dường như độc tính... bắt đầu thuyên giảm rồi.

Vân Dật Long đã đi đến cạnh Linh mã nghe nói ngoảnh lại nhìn Huyết Si, tung mình lên lưng ngựa, buông giọng nhạt nhẽo:

- Trên cõi đời chẳng có thuốc độc nào không giải mà tự thuyên giảm cả. Lôi Mãnh, nên nhớ là Vân Dật Long và Kim Bích Cung đều không thể nào thiếu lão được.

Sở Mộng Bình cũng lo sợ buột miệng nói:

- Vân công tử... định đi đâu vậy?

Vân Dật Long bình thản cười:

- Sở cô nương đã biết tại hạ định đi đâu rồi mà!

Sở Mộng Bình nhẹ bước đi về phía Vân Dật Long buồn bã nói:

- Vân công tử, tôi mong là mình không biết, và cũng mong là công tử đừng đến nơi ấy, mặc dù tôi biết là không thể được. Vân công tử còn nhớ những gì tôi đã nói với công tử ở trên Phong Hà Lĩnh không?

Dứt lời người đã đi đến trước đầu ngựa của Vân Dật Long, đưa tay nắm lấy dây cương, ngược lên dăm mắt nhìn Vân Dật Long, lộ vẻ vô vàn quyền uy.

Vân Dật Long quét mắt nhìn thấy hai giọt lệ long lanh treo nơi khóe mắt nàng, mặt chàng thoáng co giật, song vẫn bình thản nói:

- Sở cô nương, Vân mỗ nhớ, những cũng mong cô nương hãy ghi nhớ những gì Vân mỗ đã nói.

Sở Mộng Bình lắc đầu ảo não:

- Vân công tử, tôi không muốn nghe những lời ấy nữa, tôi... tôi muốn được cùng đi với công tử.

“Huyết Si” Lôi Mãnh tự nãy giờ vẫn dõi mắt theo Vân Dật Long ánh mắt chân thành và thần sắc kích động kia đã biểu hiện rõ ràng nỗi lòng dào dạt của lão, hai tay đưa ra sau chỗi vào thân cây, gắng gượng đứng lên nói:

- Tiểu Cung chủ, Kim Bích Cung thiếu Huyết Si cũng chẳng ảnh hưởng nhiều lắm, nhưng nếu không có tiểu Cung chủ thì Kim Bích Cung cũng sẽ tiêu tan, Lôi Mãnh sống cũng vô dụng.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Lôi Mãnh, lão nên biết khắp thiên hạ không nơi nào là Linh mã chẳng thể đặt chân đến, Vân Dật Long là chủ nhân của Bạch Kiếm Linh Mã, hãy nhớ lấy lời nói của Vân mỗ.

Đoạn quay sang Sở Mộng Bình nói tiếp:

- Sở cô nương, nếu cô nương đi cùng Vân mỗ, lỡ Vân mỗ bại thì việc thoát thân hết sức bất tiện, hơn nữa, Vạn Liễu Bảo cũng không nên dây dưa thêm cường địch nữa.

Sở Mộng Bình phụng phịu:

- Mộng Bình bất chấp hết!

Hai giọt lệ đã trào ra khóe mắt, lăn dài xuống má.

Sở Nam Nhận thấy vậy, lòng vô vàn đau xót, thở dài trầm giọng nói:

- Vân công tử, lão phu cũng chẳng sợ gì việc dây thêm cường địch nữa.

Vân Dật Long ngẩn người, bỗng vung tay điểm vào huyệt ngũ của Sở Mộng Bình, đoạn giật dây cương cười dài:

- Ha ha... Sở bá bá hẳn là phải lo sợ cho sự sống chết của lệnh ái...

Linh mã khua động tiếng chuông lạnh lót, lao vút đi như tên bắn, biến mất trong đêm tối mịt mùng.

“Huyết Si” Lôi Mãnh cảm động đến hai giọt lệ lăn dài xuống, lẩm bẩm nói:

- Tiểu Cung chủ lúc nào cũng có rất nhiều lý do để viện vào, tuổi trẻ thế này có thể gánh vác được là bao?

Sở Nam Nhận đưa mắt nhìn ái nữ nằm hôn mê dưới đất, trên má nàng vẫn còn treo hai giọt lệ long lanh, bọt trắng hán ngậy ngần đứng quang, tử thi ngổ ngang trên mặt đất, một đêm thật thê lương.

oOo

Một dãy núi quanh có khúc khuỷu nằm vắt ngang trên một ngọn đồi bằng phẳng, theo truyền thuyết xa xưa, từng có một con rồng xanh nằm trên dãy núi ấy. Hai bên dãy núi, cây phong mọc thành hàng, lá phong rơi rụng đắp thành một con đường đỏ dài hun hút.

Dưới ánh trăng, trên lũy đá cao trên đỉnh núi lúc này có một cô bé áo đỏ và một lão nhân độc nhãn râu bạc đang đứng đối diện nhau, vẻ mặt hai người đều hết sức nghiêm nghị, dường như đang tranh luận điều chi đó.

Bỗng, tiếng chuông lạnh lót vang đến, cô bé áo đỏ liền biến sắc mặt, hồi hải nói:

- Lão có chịu đưa hay không?

Lão nhân độc nhãn trầm giọng:

- Người chưa cho biết dùng để làm gì, và cũng không chịu nói ra Huyết Giao hiện giờ đang ở đâu?

- Đó là việc riêng của tôi, khi nào tiểu thư đến, tự tôi sẽ báo lại, lão hà tất thắc mắc?

- Tiểu thư đã phái ba chúng ta theo dõi hẳn, sao lại bảo là không liên quan đến lão phu được?

Cô bé áo đỏ tức tối giậm chân:

- Thôi dẹp, đưa đây mau, miễn là tiểu thư không quở trách các người được rồi, mau lên, mọi sự Diễm Hồng này gánh chịu hết.

Lão nhân độc nhãn trầm giọng:

- Diễm Hồng, đây là một đại sự của Bằng Thành chúng ta, tuyệt đối không được bông bột nóng nảy, việc gì cũng nên bàn bạc kỹ lưỡng, hà tất nóng giận thế này?

Tiếng chuông rõ dần, Diễm Hồng vội nói:

- Các người đã để cho Linh mã vượt mất, tiểu thư đã sắp đến đây rồi, để xem các người trả lời như thế nào, việc mình phụ trách thì mình tự lo liệu lấy, không đưa thì thôi, để rồi không ai cầu khẩn được ai cả.

Lão nhân độc nhãn tái mặt, một mắt tinh quang lóe lên, như lại muốn phát tác, song nén lại cười giả lả nói:

- Diễm Hồng tiểu muội muội, chẳng phải bọn này không tận tâm, thực sự là Vân Dật Long không hề đi qua nơi ấy, khi gặp tiểu thư xin hãy nói giúp cho lão phu, tiểu thư thương tiểu muội muội và Tuyết Ảnh muội nhất mà.

Đoạn thò tay vào lòng lấy thuốc. Ngay khi ấy, một con ngựa trắng phóng lên Phong Hà Lĩnh, lão nhân độc nhãn thoáng ngẩn người, bàn tay thò vào lập tức thay đổi vị trí.

Bạch mã phóng lên đỉnh núi, không hề dừng vó lao thẳng về phía hai người.

Cô bé áo đỏ lòng nóng như thiêu đốt, ngay khi ấy lão nhân độc nhãn lấy tay ra và cười nói:

- Tiểu muội muội định mang thuốc cho ai vậy?

Đồng thời tay đã đưa ra, Diễm Hồng vội đón lấy, ngay lúc ấy, Linh mã vừa dừng lại cách hai người chừng hai trượng, Diễm Hồng liền vung tay ném thuốc cho Vân Dật Long và hét lớn:

- Đón lấy!

Vân Dật Long biết là thuốc giải, tay phải liền đưa lên, hai ngón trỏ giữa kẹp lấy một viên thuốc màu bạc, lập tức cảm thấy hai ngón tay tê dại, bất giác sững người, nhưng không ném bỏ viên thuốc.

Lão nhân độc nhãn bỗng buông tiếng cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long ngươi có cảm thấy điều khác lạ chăng?

Diễm Hồng giật mình:

- Tề Bá Nguyên, đó không phải là thuốc giải độc sao?

Lão nhân độc nhãn Tề Bá Nguyên cười dài:

- Ha ha... tất nhiên là không phải, thuốc giải độc là do tiểu thư tổn biết bao tâm huyết mới nghiên cứu được, dùng để đối phó với Nam Thiên Môn, đầu thế dễ dàng cho người được, lão phu đã cho hẩn một hoàn thuốc độc “Xâm cơ (thẩm thị) tán hồn”.

Diễm Hồng tái mặt:

- Tề Bá Nguyên uy danh của Đại Mạc Bằng Thành đã tiêu tan bởi hành động này của lão rồi, lão phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Đoạn xấu hổ quay sang Vân Dật Long, ấp úng nói:

- Vân công tử... thấy Diễm Hồng tôi còn đáng được tin cậy chăng?

Vân Dật Long quét mắt nhìn Tề Bá Nguyên vẻ mặt nặng nề, hai ngón tay chàng vẫn kẹp lấy viên thuốc, cười lạnh lùng nói:

- Cô nương, Vân mỗ đã sớm nghĩ đến rồi, nhưng nhận thấy rất đáng để thử xem, bởi Huyết Si hiện đang hết sức cần đến nó.

Tề Bá Nguyên lại biến sắc mặt, Diễm Hồng hờ hững nói:

- Vân công tử mau vứt bỏ đi!

Vân Dật Long cười sắc lạnh, bỏ viên thuốc vào lòng, thanh giọng nói:

- Viên thuốc này đến từ Bằng Thành, rồi đây cũng sẽ trở về Bằng Thành.

Đoạn quay sang Tề Bá Nguyên nói tiếp:

- Các hạ bây giờ định như thế nào nữa?

Tề Bá Nguyên thần sắc nghiêm nặng:

- Trao thuốc giải độc cho ngươi, nhưng không phải để giải độc mà ngươi đã trúng.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Dù các hạ có trao thuốc giải độc cho Vân mỗ thì số mệnh của các hạ cũng chẳng đổi khác.

Tề Bá Nguyên cười khẩy:

- Lão phu chỉ vì bảo vệ uy tín của Bằng Thành thôi!

Diễm Hồng tức tối xen lời:

- Nếu vì Bằng Thành thì lẽ ra lão không nên sử dụng thủ đoạn như vậy.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Nếu các hạ quả thực muốn bảo vệ tín dự cho Bằng Thành, mong các hạ hãy ở đây chờ Vân mỗ một canh thứ, giờ trao thuốc giải ra đi!

Tề Bá Nguyên lại biến sắc mặt, thò tay vào lòng lấy ra một viên thuốc màu vàng nhạt, vung tay ném cho Vân Dật Long, ngựa mặt cười vang nói:

- Vân Dật Long khi nào người quay lại đây, lão phu sẽ giải độc cho người, sau đó hai ta sẽ quyết một phen thư hùng, lão phu không chiếm phần hơn đâu.

Vân Dật Long bắt lấy viên thuốc lạnh lùng nói:

- Tôn giá hùng tâm quả không nhỏ, mong là võ công của tôn giá cao hơn người của Nam Thiên Môn.

Đoạn quay đầu ngựa giật cương phóng vút đi.

Tề Bá Nguyên một mắt nhìn lom lom vào thanh Trích Huyết Kiếm bên hông Vân Dật Long vẻ nam hiểm lắm bầm:

- Quả đúng là thanh bạch kiếm ấy!

Diễm Hồng thờ thần nhìn theo bóng dáng sau lưng Vân Dật Long, đầu óc cô bé bỗng hiện lên hình ảnh một đôi nam nữ xinh đẹp, một người là Vân Dật Long, người kia là tiểu thư của cô.

Vân Dật Long nóng lòng giải độc cho Huyết Si, rong ngựa phóng đi như bay, vượt qua Phong Hà Lĩnh, thẳng tiến về phía Vạn Liễu Bảo, quên bằng độc thương của chính mình.

Tiếng chuông phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, hòa cùng tiếng vó câu rộn rịp tạo thành một thứ âm thanh có tiết tấu nhịp nhàng, lao vút đi trên đường núi đầy lá đỏ.

Thốt nhiên, trước mặt ngoài ba trượng vang lên tiếng cười dài đinh tai:

- Ha ha... Vân Dật Long người lẩn trốn xa và nhanh lắm, nhưng lẽ ra người không nên quên mất tiềm lực của Huyết Bi ở Trung Nguyên, ha ha...

Liền tức bảy tám người khăn đen bịt mặt từ sau những cây phong bên phải phóng ra.

Vân Dật Long thoáng giật mình, lập tức kìm cương ngựa, bạch mã giờ cao hai vó trước đứng thẳng lên, dừng lại ngay.

Vân Dật Long quét mắt nhìn quanh, mặt liền phủ lên một màn sương lạnh, buông tiếng cười dài:

- Ha ha... thì ra là các vị bằng hữu trên Chính Nghĩa Nhai, thật phiền các vị đã phải chờ Vân mỗ.

Đoạn nhún chân trên bàn đạp, tung mình lên cao hơn trượng, nhẹ nhàng hạ xuống trước đầu bạch mã, hai chân vừa chạm đất, bỗng loạng choạng chúi tới một bước, chân tẩn hơi hẫng bỗng.

Hai lão nhân mắt cùng vút qua vui mừng, người bên phải cười lạnh lùng nói:

- Vân đại hiệp hẳn là kị hành quá lâu nên khi đột ngột xuống đất không được quen lắm?

Vân Dật Long ngược mắt nhìn, những thấy người lên tiếng gầy như que củi, mắt lồi, mũi tẹt, hai tai to vểnh, diện mạo tầm thường nhưng hai mắt sáng rực thần quang. Người đứng cạnh y sắc mặt trắng nhợt như thiếu máu, mắt gà mũi ó, người cũng khá mập khỏe. Ngoài ra, thấy đều khăn đen che mặt, không sao nhận ra được diện mạo.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Nhị vị đã dám với mặt thật gặp người đủ thấy đáng kể được là nhân vật hàng đầu trên Chính Nghĩa Nhai, còn về nguyên nhân Vân mỗ bước chân không vững, có lẽ nhị vị đã sớm biết rồi.

Lão nhân gầy gò thâm cười, nói:

- Vân đại hiệp không đánh giá Cô Cốt Tẩu này với Bạch Diện Quỷ quá cao đấy chứ?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Các hạ bắt tất tỵ trát vàng lên mặt mình, nếu các vị quả thật không rõ căn kễ, tối nay dù Vân mỗ có đi hàng trăm lượt trên con đường này, chỉ e cũng không gặp được các vị. Vân mỗ hiểu rất rõ những bằng hữu trên Chính Nghĩa Nhai thật ra đã duy trì chính nghị vô lâm như thế nào.

Nghe những lời lẽ châm biếm của Vân Dật Long, Cô Cốt Tẩu và Bạch Diện Quỷ liền lộ vẻ tức giận. Bạch Diện Quỷ với giọng âm trầm nói:

- Họ Vân kia, trước khi nói lẽ ra người nên suy xét cho kỹ hoàn cảnh hiện tại của mình mới phải.

Vân Dật Long ngược mắt nhìn quanh, vẻ khinh bỉ cười vang:

- Ha ha... Vân mỗ chỉ cần còn một hơi thở, không bao giờ để cho những kẻ đến đây nạp mạng của Huyết Bi phải thất vọng đâu. Các vị cứ yên trí mà ra tay đi!

Cô Cốt Tẩu và Bạch Diện Quỷ không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn cùng tiến tới một bước.

Cô Cốt Tẩu lạnh lùng nói:

- Vân Dật Long, hiện tại không phải là lúc người nói khoác đâu!

Vân Dật Long đang nóng lòng về tánh mạng của Huyết Si, không dám kéo dài thời gian, liền tiến tới hai bước, gằn giọng nói:

- Bây giờ cũng chẳng phải là lúc nhị vị kéo dài thời gian đâu.

Bạch Diện Quỷ nóng tính hơn, đồng thời thấy Vân Dật Long đã bước chân loạn choạng khi xuống ngựa, nên lòng tin đã gia tăng không ít, nghe vậy bèn quát to:

- Đúng lắm, tiếp chiêu đây!

Dứt lời, một chiêu “Thôi sơn điền hải” (Xô núi lấp biển) đã tung ra, thủ pháp hết sức nhanh nhẹn, công lực như còn cao hơn Thất Xảo Yêu Hồ.

Qua thế chưởng, Vân Dật Long biết đối phương có ý giao thủ thẳng thừng, chàng nào chịu kém, buông tiếng cười khẩy, tay phải vung lên đón tiếp.

Hai người tuy cách xa nhau hơn hai trượng, song chưởng phong chớp nhoáng đã va chạm vào nhau.

“Ầm” một tiếng vang rền, núi đất rung chuyển, lá phong trên mặt đất trong vòng hai trượng bị quét sạch trơn, theo luồng kinh phong xoay tròn bốc lên cao gần ba trượng.

Bạch Diện Quỷ tung mình lùi ra sau một bước, còn Vân Dật Long thì không kiềm được bật lùi ba bước.

Diễn biến ấy thật ngoài dự liệu của bọn Chính Nghĩa Nhai, sau một thoáng kinh ngạc, thấy đều lộ vẻ vui mừng đắc ý.

Vân Dật Long mày kiếm chau chặt, thâm kinh hải nghĩ:

- Thật không ngờ chất độc “Xâm cơ tán hồn” lại lợi hại đến thế, chỉ chạm vào hai ngón tay, không hề có cảm giác rõ rệt, vậy mà công lực lại giảm sút đến thế.

Về căng thẳng trên mặt Bạch Diện Quỷ đã hoàn toàn biến mất, ngạo nghễ cười vang:

- Ha ha... lão phu những ngỡ Vân đại hiệp công lực thông thiên, thì ra chẳng qua chỉ có vậy, lão phu bất quá chỉ thuộc hạng thứ ba trước Huyết Bi mà thôi, ha ha... Vân đại hiệp, lão phu rất muốn nghe thử bằng cách nào đại hiệp diệt trừ được kế hoạch của Huyết Bi, ha ha...

Vân Dật Long nhếch môi cười, mắt rực sát cơ, bình thản nói:

- Vân mỗ biết các vị chưa đủ công lực, cho nên theo Vân mỗ thấy, các vị hiện thân vào lúc này vẫn còn là quá sớm.

Cô Cốt Tẩu chớp mắt vẻ khinh miệt, giọng mỉa mai nói:

- Ý kiến của Vân đại hiệp ra sao?

Vân Dật Long buông thõng:

- Chờ khi nào Vân mỗ tắt thở hẳn hiện thân thì mới phải lúc.

Bạch Diện Quỷ lúc này đã vững niềm tin, nghe vậy liền tung mình lên cao gần trượng rưỡi, sầm mặt, gần giọng nói:

- Lão phu nóng tánh, không chờ lâu vậy được, thôi thì để lão phu ngay bây giờ biến người thành như người người đã nói vậy.

Dứt lời, đã ngằm vận công dồn vào song chưởng.

Vân Dật Long vẫn bình thản nói:

- Nếu các hạ mà lấy được tính mạng Vân mỗ, trong một đêm sẽ danh chấn võ lâm, vì vậy Vân mỗ thấy các hạ dùng tính mạng để đánh cược thì thật là xứng đáng.

Bạch Diện Quỷ mắt ánh lên vẻ thâm độc, tung mình lao tới vùng chưởng quát:

- Lão phu quả có ý ấy, hãy tiếp chiêu!

Dứt lời người đã lao tới, chớp nhoáng đã liên tiếp tung ra bảy tám chưởng, uy thế thật kinh hồn động phách.

Vân Dật Long sát cơ trong mắt càng đậm, nhưng không ra tay ngay, chân phải bước ngược ra sau, một chân chỏi đất xoay vòng, lướt chéo ra xa năm thước, cười khẩy nói:

- Chỉ e các hạ phải trả giá trước đây!

Người trong võ lâm đại đa số đều ham mê danh lợi, bảy người bịt mắt cùng đi với Cô Cốt Tẩu lúc này đều hối hận bởi quá cẩn thận lo xa, nên đã đâm ra khiếp hải trước vẻ bình tĩnh và lạnh lùng của Vân Dật Long, để đến đổi bỏ lỡ cơ hội hiếm có để dương danh giang hồ, theo họ nghĩ tới nay Vân Dật Long chắc chắn là thảm bại rồi.

Trong lòng họ lúc này cơ hồ đều có một ý nghĩ mâu thuẫn giống như nhau, là mong cho Bạch Diện Quỷ bại dưới tay Vân Dật Long, và võ công Vân Dật Long đừng quá cao.

Bạch Diện Quỷ không ngờ Vân Dật Long lại tránh né mà không hoàn thủ, bởi dùng sức quá mức, xuất chiêu người cũng không kèm được nhào tới một bước.

Vân Dật Long trên mặt bỗng bừng dậy sát cơ khủng khiếp.

Bạch Diện Quỷ phản ứng cực nhanh, người vừa nhào tới chân phải liền nhún mạnh, mũi chân chỏi đất xoay nhanh, trong tiếng quát vang, liên hoàn tung ra mười tám chưởng, mục tiêu chính là vị trí hạ xuống của Vân Dật Long.

Nhưng khi ngẩng lên Bạch Diện Quỷ liền giật mình kinh hãi, bóng dáng của Vân Dật Long đã biến mất tự bao giờ.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Cô Cốt Tẩu hoảng hốt kêu lên:

- Ở trên đầu... Ô! Viêm Dương...

Bạch Diện Quỷ là người lịch lãm giang hồ, giàu kinh nghiệm chiến đấu, vừa nghe ba tiếng “ở trên đầu” không chờ Cô Cốt Tẩu dứt lời, lập tức ngược lên và thụp người xuống, song chưởng lẹ làng vung lên, cơ hồ đều là phản ứng của bản năng.

Tuy y phản ứng nhanh chóng, nhưng khi ánh mắt chạm vào vòng xoay màu đỏ từ trên ập nhanh xuống, hai tay đưa lên không còn biết sử dụng nữa, kinh hoàng la lên:

- Ô! Viêm Dương Thất Huyền...

Chưa dứt lời đã bật lên tiếng rú thảm thiết, sau một tiếng vang khê, Bạch Diện Quỷ đã nằm ngửa dưới đất, tay chân duỗi thẳng, một dấu chưởng đỏ tươi in trên gương mặt trắng nhợt của y lại càng thêm nổi bật và ghê rợn hơn.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nháy, nhưng trong thời gian ngắn ngủi ấy đã khiến mọi người hiện diện thấy đều tốt cùng sống sót.

Vân Dật Long hạ xuống đất, người chao đảo một cái, ngực phập phồng dữ dội, hơi thở ra chiều rất khó nhọc, sắc mặt cũng có vẻ nhợt nhạt.

Cô Cốt Tẩu bằng hoàng quát mắt nhìn thi thể của Bạch Diện Quỷ trên mặt đất, đoạn quay nhìn vào mặt Vân Dật Long, tình trạng của chàng trong lúc này làm sao có thể che dấu y được, những thấy mắt y rực vẻ độc ác, bỗng trầm giọng quát:

- Vân Dật Long đã sắp kiệt sức rồi, chúng ta cùng xông lên!

Dứt lời liền tung mình lao tới. Bảy người bịt mắt ổn định tâm thần, nghe nói liền đưa mắt nhìn, quả thấy Vân Dật Long sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở hào hển, nỗi sợ hãi lập tức tan biến, lòng tham công cũng liền nảy sinh, trong tiếng quát tháo ầm ĩ, xúm nhau lao bổ vào.

Cô Cốt Tẩu võ công cao hơn những người bịt mắt này, lại ra tay trước, khi họ vừa tung mình lao tới thì Cô Cốt Tẩu đã tung ra mười hai chưởng rồi.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, nghĩ nhanh:

- Nếu vận công lực thì chất độc sẽ lan nhanh, cuộc chiến này phải tốc quyết mới được.

Đoạn liền lùi chéch ra sau ba thước, tránh qua mặt chính chưởng lực của Cô Cốt Tẩu.

Qua vết xe trước của Bạch Diện Quỷ, Cô Cốt Tẩu đã sớm đề phòng đòn ấy của Vân Dật Long, trước khi xuất chưởng đã trụ vững hạ bàn. Khi Vân Dật Long vừa lui ra, y cũng liền quay theo và lướt tới tung ra bảy chưởng và ba cước.

Lúc này bảy người bịt mắt cũng đã từ bốn phía công tới, bóng chưởng và ánh kiếm vây phủ tứ bề chấp chóa hoa cả mắt.

Vân Dật Long thoáng giật mình, vội hít sâu vào một hơi chân khí, hai chân nhún mạnh, tung vọt lên cao, tránh khỏi kiếm chưởng trong đường tơ kẽ tóc.

Cô Cốt Tẩu vô cùng xảo quyết, thấy vậy giật mình kinh hãi, lập tức lùi nhanh ra sau năm thước, đồng thời quát to:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng!

Bảy người bịt mắt vừa lao tới nghe tiếng tuy muốn tránh nhưng lực bất tòng tâm, bất giác cùng ngược lên nhìn, liền kinh hoàng kêu lên:

- Ô! Viêm Dương Thất Huyền!

Trên không chỉ hiện ra nửa vòng xoay đỏ, tốc độ cũng chậm hơn trước, song vẫn có ba tiếng rú thảm thiết vang lên, trên mặt đất lại có thêm ba tử thi nữa.

Vân Dật Long từ trên không hạ xuống, khi chân chạm đất liền lùi sau bốn năm bước, ra chiều hết sức uể oải.

Cô Cốt Tẩu vừa thấy Vân Dật Long hạ xuống, song chưởng đã đưa lên trước ngực, Vân Dật Long chân vừa đứng vững thì y đã quát vang và lao tới tấn công ngay.

Vân Dật Long lúc này cảm thấy chân lực đã khó thể đề tụ, không sao đón tiếp được, thấy vậy không khỏi giật mình, vội nhún người tung ngược ra sau, song vẫn chậm mất một chút.

“Bình” một tiếng vang dội, Vân Dật Long bật lùi ra xa bảy tám thước, dựa lưng vào một cây phong to, mặt càng thêm nhợt nhạt và khóe miệng cũng rỉ máu tươi.

Cô Cốt Tẩu cười thâm độc nói:

- Vân đại hiệp không ngờ lại có ngày hôm nay chứ?

Vân Dật Long mắt vẫn ngập đầy sát cơ, thần thái vẫn lạnh lùng và bình thản, cười như bốn cột nói:

- Vân mỗ đã nói rồi, chỉ cần Vân Dật Long này còn một hơi thở thì các vị không nên hiện thân.

Thái độ rần rỗi và bình thản đã biểu hiện ở nơi một người đã thọ trọng thương thật là hết sức nghịch lý, bởi hiện giờ chàng đang đứng trước năm đại kinh địch.

Cô Cốt Tẩu bắt giắc chừng bước, ngoảnh lại nhìn bốn người bịt mặt, hất hàm ra hiệu bảo họ cùng xông lên.

Vân Dật Long ánh mắt lướt nhanh qua thanh Trích Huyết Kiếm bên lưng, cười khẩy nói:

- Các vị bằng hữu, có lẽ bây giờ đã đến lúc đặc ý của các vị rồi!

Lúc này, một đàn chim bằng không dưới ngàn con như một đám mây đen từ trên trời xa đang bay về hướng Phong Hà Lĩnh.

Năm người đứng thành hình vòng cung từ từ tiến dần đến Vân Dật Long, ai nấy đều dùng đuôi mắt liếc nhìn người hai bên, không ai chịu tiến trước hơn một bước, mặc dù họ đều hiểu rất rõ tình trạng của Vân Dật Long trong lúc này, song thái độ lạnh lùng và bình tĩnh của chàng thật sâu sắc khôn lường, khiến họ có cảm giác căng thẳng và như có một áp lực không sao diễn tả được.

Cô Cốt Tẩu cười khẩy nói:

- Vân đại hiệp, lão phu sớm đã đặc ý rồi, hửn các hạ đã biết là vì sao?

Vân Dật Long vẫn dựa lưng vào cây, hai tay buông thõng một cách tự nhiên, không hề có vẻ vận công, khẽch môi cười nói:

- Vân mỗ bây giờ vẫn còn đứng.

Cô Cốt Tẩu ngẫm vận tụ công lực, cố tỏ ra bình tĩnh cười khẩy nói:

- Sẽ ngã xuống ngay tức khắc thôi!

Vân Dật Long thầm tính toán khoảng cách của đối phương, mặt vẫn lạnh lùng và bình thản nói:

- Qua tốc độ di chuyển của các vị, Vân mỗ biết chắc lòng tin của các vị còn chưa đủ.

Cô Cốt Tẩu thoáng đỏ mặt, mặt rực hung quang, hai tay nắm chặt bồng lại buông ra, cười nham hiểm nói:

- Dục tốc bất đạt, chẳng nào thì mục đích đến đây của bọn này là lấy mạng của các hạ, sớm hay muộn thì cũng vậy thôi, Vân đại hiệp bảo có đúng không?

Trong khi nói mọi người lại tiếng gần thêm ba thước nữa, lúc này khoảng cách giữa năm người với Vân Dật Long chỉ còn không đầy tám thước.

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Ý nghĩ của các hạ thật đúng, nhưng đáng tiếc...

Bỗng bỏ dở câu nói, ngẫm dồn hết công lực còn lại vào tay phải.

Năm người vẫn đều đặn tiến bước, Cô Cốt Tẩu ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

- Đáng tiếc gì kia?

Lúc này khoảng cách chỉ còn năm thước nữa thôi.

Ngay khi ấy, bỗng trên không vang lên một tiếng chim kêu lãnh lút và hùng hồn, và liền tức ánh trắng bị che phủ.

Cô Cốt Tẩu chợt động tâm, thẳm nhủ:

- Trời thoảng đặng sao bỗng dừng lại có mây thế này? Và tiếng kêu của con gì thế...

Nghĩ đến đây bỗng thót người, liền ngược lên nhìn, ánh mắt xuyên qua kẽ lá, những thấy vô số chim đại bàng bay lượn trên không, con cầm đầu lông trắng như tuyết, Cô Cốt Tẩu giật mình kinh hãi buột miệng kêu lên:

- Bằng Thành Bạch Phụng đã đến!

Bốn người bịt mắt vừa nghe bốn tiếng “Bằng Thành Bạch Phụng” lập tức kinh hoàng thất sắc, cơ hồ cùng lúc buột miệng kêu lên:

- Bằng... Thành... Bạch... Phụng...!

Ngay khi bốn người bịt mắt vừa dứt tiếng, bỗng nghe Vân Dật Long cười vang:

- Ha ha... đáng tiếc là khoảng cách quá gần!

Năm người giật nảy mình, theo bản năng cùng thu mắt về, vung khí giới ra, phản ứng nhanh khôn tả.

Song, Vân Dật Long lại càng nhanh hơn nhiều, chẳng một ai thấy rõ chàng đã rút Trích Huyết Kiếm ra như thế nào, chỉ thấy một luồng sáng bạc mà thôi.

Năm tiếng rú thảm khốc vút tận mây xanh, năm vòi máu phún lên cao, năm chiếc đầu lặn tứ tán, năm tử thi không đầu vẫn còn nhào tới vài bước rồi lần lượt ngã xuống đất.

Vân Dật Long loạng choạng nhào tới mấy bước, Trích Huyết Kiếm đưa tới, chỏ vào một tảng đá xanh, giữ lấy thân người lão đảo chực ngã, lạnh lùng ngoảnh lại nhìn năm tử thi, mỉa mai lắm bầm:

- Trong võ lâm, trên giang hồ kể từ nay lại mất đi tám người đã mệnh danh duy trì chính nghĩa nữa rồi!

Tiếng chuông lạnh lót lại phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, linh mã chạy đến gần. Vân Dật Long nắm lấy dây cương, lắc đầu cười chua xót:

- Hồng Ảnh ơi, có lẽ mi cũng không bao giờ ngờ tới, giờ đây ngay cả việc trèo lên lưng mi, ta cũng chẳng còn đủ sức.

Linh mã lắc mạnh đầu, tiếng chuông khua vang, như để trả lời với tiểu chủ nhân.

Vân Dật Long nắm lấy yên đu người lên bàn đạp, chùi vết máu trên mũi kiếm lên vạt áo, đoạn dịu dàng nói:

- Hãy đưa ta đến tảng đá kia!

Linh mã liền chậm chậm bước đi, đi đến một tảng đá xanh gần đó rồi đứng lại, Vân Dật Long tra kiếm vào bao, bò lên trên tảng đá xanh, chuẩn bị lên ngựa.

Đột nhiên, trên không vang lên một tiếng hú dài, rồi thì tiếng gió rít ào ạt, vô số bóng người nối tiếp nhau từ trên vòm cây phóng xuống chung quanh Vân Dật Long.

12. Chương 12: Vật Hoàn Bạch Phụng ,gặp Cái Vương Ngộ Nạn

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, hai tay đặt trên yên ngựa chậm chậm buông xuống, vận hết sức lực đứng lên, quét mắt nhìn, những thấy xung quanh có không dưới hai trăm người áo gấm, già trẻ, nam nữ đủ cả, người nào cũng cung kính đứng nghiêm trang như phỗng đá.

Lại một tiếng hú dài, hai lão bà tóc bạc phơ về mặt hiền từ cùng với một thiếu nữ áo trắng tuổi chừng mười lăm mười sáu đáp xuống trong vòng vây của những người áo gấm.

Ba người chân vừa chạm đất, tiếng hú thứ ba lại vang lên, một con đại bàng trắng khổng lồ lại bay xà xuống, đôi cánh dài hơn hai trượng đáp xuống ngay giữa hai lão bà với thiếu nữ áo trắng, đôi vuốt của nó vừa chạm đất, bốn bề liền cất tiếng hô vang:

- Thành chủ vạn an!

Vân Dật Long giật mình nghĩ nhanh:

- Chẳng lẽ chính Bằng Thành Bạch Phụng?

Đoạn bất giác đưa mắt nhìn lên lưng con đại bàng trắng, lập tức kinh ngạc thầm nhủ:

- Trên đời lại có người đẹp đến thế!

Một thiếu nữ y phục toàn trắng từ trên lưng con đại bàng chậm rãi bước xuống, những thấy nàng tuổi chừng mười tám mười chín, mày ngài mắt sáng, mũi thẳng môi đào, vô cùng xinh đẹp.

Bước chân nàng tha thướt như lướt trên gió, lông vũ của con đại bàng chớ hề động đậy, nội khinh công ấy cũng đủ kinh người rồi.

Thiếu nữ áo trắng nhẹ khoát tay, đảo mắt nhìn các tử thi trên mặt đất, thoáng chau mày, mắt bỗng bừng sát cơ lạnh lùng nói:

- Những người của Chính Nghĩa Nhai...

Giọng nói nàng tuy lạnh như băng, song vẫn hết sức lạnh lút, bỗng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Vân Dật Long đứng trên tảng đá.

Thiếu nữ áo trắng chột mặt hoa ửng hồng, vội đưa ánh mắt đi nơi khác, lạnh lùng nói:

- Các hạ đã giết những người này phải không?

Vân Dật Long lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Cô nương định đứng ra vì họ ư?

Thiếu nữ áo trắng nhướng mày:

- Không sai, các hạ là ai?

Vân Dật Long ánh mắt bỗng rực vẻ ghê rợn, cười sắc lạnh:

- Thì ra Đại Mạc Bằng Thành cũng nằm dưới sự thống trị của Huyết Bi, thảo nào kiêu cuồng đến vậy, ha ha... trong giới võ lâm ai dám không tuân phục chủ nhân Huyết Bi? Phải không nào?

Thiếu nữ áo trắng lại nhìn vào mặt Vân Dật Long, gắt giọng:

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của bổn cô nương.

Vân Dật Long cười phá lên:

- Ha ha... cô nương nếu không cho lời lẽ của Vân mỗ là ngông cuồng quá mức...

Giọng nói bỗng trở nên sắc lạnh, chậm rãi nói:

- Tại hạ chính là Vân Dật Long, người định huyết tẩy Chính Nghĩa Nhai.

Tiếng kinh ngạc vang lên cùng khắp. Thiếu nữ áo trắng cũng thoáng ngẩn người, mắt nhìn chột vào người Vân Dật Long, còn hai lão bà thì chòng chọc nhìn vào linh mã và thanh Trích Huyết Kiếm bên lưng Vân Dật Long.

Sau một hồi im lặng ngọt ngào, thiếu nữ áo trắng với giọng lạnh tanh hỏi:

- Nhị vị bà bà xem có phải y đang mang Trích Huyết Kiếm đó không?

Hai lão bà đồng thanh nói:

- Chính là vật sở hữu của lão thành chủ khi xưa!

Vân Dật Long nghe nói kinh ngạc lắm lắm:

- Lão thành chủ? Chẳng lẽ cung chủ nguyên là người của Đại Mạc Bằng Thành hay sao?

Thiếu nữ áo trắng trầm giọng:

- Hãy bắt lấy y ngay!

Liền tức vang lên ba tiếng quát to, bóng người nhấp nhোáng, ba đại hán áo gấm đã lao tới trước tảng đá Vân Dật Long đang đứng.

Vân Dật Long thoáng tái mặt, trầm giọng quát:

- Khoan đã!

Đoạn quay sang thiếu nữ áo trắng ôn tồn nói:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo tôn tánh của cô nương chăng?

Thiếu nữ áo trắng vừa va chạm với ánh mắt dịu dàng của chàng, cõi lòng bỗng dưng xao động, vội ngoảnh đi nơi khác, buột miệng nói:

- Bỏn cô nương họ Triễn!

Vân Dật Long giật nảy mình, buột miệng:

- Cô nương có biết một vị lão tiên bối tên là Triễn Kiếm Đồng không?

Thiếu nữ áo trắng giật mình, hồi hã nói:

- Đó là tăng tổ phụ (ông cố) của tôi, các hạ... đã gặp lão nhân gia ấy ư? Hiện lão nhân gia ấy ở đâu?

Vân Dật Long buồn bã lắc đầu, giọng nặng nề nói:

- Lão nhân gia ấy đã quy tiên gần ba mươi năm rồi!

Thiếu nữ áo trắng bàng hoàng, vội hỏi:

- Ai đã hãm hại?

- Chủ nhân Huyết Bi!

Thiếu nữ áo trắng nghe nói, vẻ mặt kích động lẫn đau xót của nàng bỗng bùng dậy sát cơ, giọng sắc lạnh nói:

- Vân Dật Long, thương thế của các hạ nhất định không phải là nhẹ!

Vân Dật Long ngó người, không hiểu dụng ý trong câu nói của thiếu nữ áo trắng, thản nhiên gật đầu nói:

- Vâng, tại hạ đã bị trúng kịch độc!

Thiếu nữ áo trắng cười khẩy:

- Vì vậy các hạ mới bịa chuyện ngộ hầu tự bảo chứ gì? Nhưng rất tiếc sự hiểu biết của các hạ quá ít ỏi, không biết Huyết Bi nguyên là do tăng tổ phụ tôi thành lập, bỏn cô nương tin là tăng tổ phụ đã qua đời thật, nhưng quyết không phải chết bởi tay chủ nhân Huyết Bi, mà là chết dưới tay chủ nhân các hạ, và kể cả tổ phụ tôi. Vân Dật Long, bỏn cô nương muốn các hạ phải nói ra nơi cư trú của người đã truyền võ công cho các hạ.

Vân Dật Long ngưng ngẩn nhìn thiếu nữ áo trắng, chàng có đầy đủ lý do để giải thích, song chàng biết hiện giờ không phải lúc, bởi lúc này chàng đang bị thọ trọng thương, những gì chàng nói ra đều sẽ bị nàng ta hiểu lầm là những lời giả dối để chạy tội.

Chàng quét mắt nhìn những gương mặt đầy tức giận và sát cơ xung quanh, lắc đầu nói:

- Vân mỗ có nói ra thì cô nương cũng chẳng tin!

Thiếu nữ áo trắng nghiêm giọng:

- Bỏn cô nương phân biệt được chân, giả, cứ nói đi!

Vân Dật Long chậm rãi nói:

- Vân mỗ chính là người thừa kế của lệnh tăng tổ!

Chàng vừa nói xong, ngoại trừ hai vị lão bà bà, tất cả mọi người đều lộ vẻ phẫn hận, có người hét to:

- Lão, đừng tin lời hắn!

- Chính hắn đã hạ sát những người của Huyết Bi này...

Thiếu nữ áo trắng thoáng trầm ngâm, bỗng đánh giọng nói:

- Bắt lấy y cho ta!

Ba gã đại hán đứng trước tăng đá liền cùng buông tiếng quát vang rồi lao bổ vào Vân Dật Long.

Vân Dật Long nhếch môi cười lạnh lùng, không hề chống cự, lập tức hai cổ tay đã bị hai gã đại hán nắm giữ.

Thiếu nữ áo trắng hai cánh tay giấu trong tay áo khẽ run rẩy, ngược nhìn lên vòm cây, lạnh lùng nói:

- Vân Dật Long, các hạ đừng nên bắt buộc bốn cô nương phải dùng đến cực hình, hãy thú thật đi!

Giọng nói tuy sắc lạnh và cương quyết, song tiếng nói hơi run rẩy.

Hai lão bà đưa mắt nhìn nhau, vị tiểu cô nương áo thâm nhủ:

- Trông y không như người xấu, mình phải làm sao khuyên giải tiểu thư đừng dùng cực hình đây! Ôi! Rất tiếc là Diễm Hồng muội không có ở đây, phải chi có, nhất định là cô bé sẽ có cách.

Vân Dật Long nhếch môi cười, bình thản nói:

- Vân mỗ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Thiếu nữ áo trắng nghe lòng rung động, đôi môi đào mấp máy, song chẳng tài nào thốt ra được những gì định nói, mặc dù nàng hiểu rất rõ là không nên có lòng riêng tư như vậy.

Một người cao hơn trong hai vị lão bà bỗng cất tiếng nói:

- Vân Dật Long, lời nói của các hạ chẳng hay người nào có thể làm chứng?

Vân Dật Long đưa mắt nhìn hai vị lão bà hiền từ, chậm rãi nói:

- Mỗi quan hệ giữa Bằng Thành với Triễn lão tiên bối, chẳng hay có gì là bằng chứng?

Lão bà ấy mắt liền ánh lên vẻ mừng rỡ, lập tức thò tay vào lòng lấy ra nửa mảnh bài ngọc, bước vội đến trao cho Vân Dật Long và nói:

- Có vật này làm bằng chứng đây!

Vân Dật Long đón lấy ngọc bài, những thấy trên ấy có khắc nửa chữ “Triễn”, như đã bị người chẻ làm đôi, chàng gật đầu một cách nặng nề, trao trả ngọc bài cho lão bà, đoạn lại cỡi thanh Trích Huyết Kiếm bên lưng xuống đưa cho lão bà, giọng nặng nề nói:

- Đây là vật của Triễn gia, lẽ đúng là phải do người nhà họ Triễn thừa kế, và cũng xin nhận lại cả linh mã đây. Lúc này Vân mỗ có nói nhiều cũng vô ích, chỉ phiền bà hãy cùng tiểu thư cất công đến Kim Bích Cung trong Trích Huyết Cốc dưới Chính Nghĩa Nhai một chuyến, sẽ hiểu rõ mọi sự việc.

Lão bà thoáng biến sắc mặt, thắc mắc nói:

- Sao các hạ không nói rõ ngay bây giờ?

Lão bà không đón lấy kiếm, Vân Dật Long bèn cúi đặt kiếm trên tảng đá, lại tháo Ảnh Huyết Hoàn nơi cổ tay ra đặt cùng với Trích Huyết Kiếm, đoạn ngồi xuống tảng đá tụt xuống đất, sau đó cười chua chát nói:

- Vân Dật Long hiện đang thọ trọng thương, tất cả đều trở thành lời giả dối.

Đoạn thâm căn rặng, gượng gượng cất bước đi xuống đồi.

Thiếu nữ áo trắng biến sắc mặt, buột miệng kêu lên:

- Vân Dật Long, các hạ định đi đâu vậy?

Vân Dật Long chậm chậm quay người lại, thò tay vào lòng lấy ra một viên thuốc màu lục kẹp giữa hai đầu ngón tay, lạnh lùng nói:

- Tiểu thư còn lo Vân mỗ thoát khỏi bàn tay của Bằng Thành ư?

Người của Bằng Thành thấy đều biết viên thuốc ấy, vừa nhìn thấy liền tái mặt, thiếu nữ áo trắng hốt hoảng la lên:

- Ném bỏ ngay đi!

Vân Dật Long nhếch môi cười, bỏ viên thuốc trở vào lòng, chệch choạng bước đi, linh mã lập tức quay lại, theo sát sau lưng chàng.

Vân Dật Long nghe tiếng chuông reo liền chững bước quay lại, đưa tay nhẹ vuốt lên má linh mã, hồi thật lâu mới cười nhạt nói:

- Kể từ nay ta không còn là chủ nhân của mi nữa, hãy ở lại đây nhé! Nhất định họ sẽ đối xử tử tế với mi.

Đoạn khó nhọc cúi xuống cầm lấy dây cương buộc vào thân một ngọn cây nhỏ.

Thiếu nữ áo trắng kích động nói:

- Tôi... tôi đâu có bảo các hạ giao cho những thứ ấy!

Vân Dật Long không quay lại, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tử thừa tổ chí, đó là lẽ đương nhiên!

Đoạn cất bước băng qua vòng vây của những đại hán áo gấm đi xuống đồi.

Thiếu nữ áo trắng tuy không hạ lệnh, song chẳng một ai dám ngăn cản cả.

Thiếu nữ áo trắng thờ thẩn trông theo bóng dáng chàng khuất nơi khúc quanh, bỗng dưng lòng nghe thấy trống vắng lạ.

Lão bà cầm kiếm và hoàn lên, bỗng quay lại nói:

- Ta hãy mau đến Kim Bích Cung một chuyến, e rằng còn phải quay về cứu y nữa đấy!

Thiếu nữ áo trắng nghe lòng rung động, lẳng lặng tung mình lên lưng đại bàng, khẽ huýt lên một tiếng, con đại bàng trắng liền vỗ cánh bay vút lên không.

Lão bà cao hơn quay sang lão bà kia nói:

- Muội muội hãy tạm ở lại đây với họ, ngu tử cùng đi với tiểu thư đến Kim Bích Cung, hãy phái người canh giữ trên không, đừng để cho Vân Dật Long tẩu thoát.

Đoạn tung mình lên ngọn cây, gọi một con đại bàng xuống, đuổi theo thiếu nữ áo trắng bay về hướng Thái Sơn.

Lão bà ở lại quét mắt nhìn quanh, đoạn trầm giọng nói:

- Các người hãy thay phiên nhau cho người tuần tra trên không, số còn lại hãy lui lên Ngọa Ngạc Lĩnh.

Lập tức một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần từ trong đám đông bước ra, phi thân lên ngọn cây, gọi xuống một con đại bàng, bay vút lên không, số còn lại nối tiếp nhau đi lên Phong Hà Lĩnh.

Từ đó xuống đến chân núi không xa lắm, nhưng Vân Dật Long đã phải đi suốt gần hai canh thứ, trời phương đông đã hưng hửng sáng.

Vân Dật Long ngược mắt nhìn về phía Vạn Liễu Bảo nơi xa, ngán ngẩm chau mày, lúc này chàng cảm thấy khoảng cách ấy thật xa xôi, song bằng mọi giá chàng phải đi đến đó.

Vịn vào thân cây nghỉ ngơi một hồi, Vân Dật Long lại cố gắng cất bước toan đi tiếp, bỗng nghe một giọng kinh ngạc nói:

- Vân công tử đó phải không?

Liền tức một hán tử vạm vỡ tuổi chừng hăm ba hăm bốn phóng xuống.

Vân Dật Long ngược lên nhìn, những thấy người này mày rậm mắt to, không hề quen biết, bèn ơ hồ gật đầu nói:

- Phải, tại hạ chính là Vân Dật Long, các hạ là ai?

Gã hán tử liền đứng nghiêm trang, cung kính nói:

- Tiểu nhân là vị tuần vệ của Vạn Liễu Bảo, công tử không biết tiểu nhân, nhưng tiểu nhân thì biết công tử.

Vân Dật Long thu chân về dựa lưng vào thân cây, nóng lòng hỏi:

- Lôi Mãnh ra sao rồi?

Gã hán tử giọng nặng nề đáp:

- Lão nhân gia ấy đã hôn mê bất tỉnh!

Vân Dật Long giật mình, vội thò tay vào lòng lấy ra viên thuốc màu vàng nhạt, trao qua và nói:

- Huynh đài hãy mau mang viên thuốc này về cho Lôi Mãnh uống ngay!

Gã hán tử vội tiến tới hai bước, đưa tay toan đón lấy, nhưng chợt nhớ ra bèn lấy làm lạ hỏi:

- Vân công tử không về bảo sao?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân mỗ muốn ngắm cảnh mặt trời lên, huynh đài hãy đi mau!

Gã hán tử thắc mắc đưa mắt nhìn Vân Dật Long, thoáng tần ngần rồi mới đưa tay đón lấy viên thuốc.

Vân Dật Long cười bình thản nói:

- Bảo họ đừng đi tìm Vân mỗ, đến lúc Vân mỗ tự sẽ trở về.

Gã hán tử gật đầu, thoáng vẻ căm tức nói:

- Tiểu thư về bảo sau khi hồi tỉnh, vốn định tức khắc đến Phong Hà Lĩnh để tìm công tử, ngờ đâu bỗng có mười mấy đạo sĩ đến bảo, đã qui định không một ai được rời khỏi sảnh đường trước lúc trời sáng.

Vân Dật Long giật mình hỏi:

- Có xảy ra chiến đấu không?

Gã hán tử hậm hực:

- Lão đạo sĩ cầm đầu nghe đâu là Túy Thần gì đó, lão ta võ công quán thế, án ngữ ngay cửa đại sảnh, không ai ra được. Lão ta bảo khi nào Cái Vương đến thì Vạn Liễu Bảo sẽ được tự do ngay. Tiểu thư khóc cầu mãi đến bây giờ mà họ cũng không chấp thuận, có lẽ những thanh danh đại hiệp, kỳ nhân hay dị sĩ của họ chính là đã nhờ vậy mà có.

Vân Dật Long mắt bỗng rực sát cơ, giọng sắc lạnh nói:

- Cái Vương, Túy Thần, hai người rồi cũng đã đến.

Gã hán tử ngạc nhiên:

- Vân công tử biết họ ư?

Vân Dật Long bình thản cười:

- Huynh đài hãy về trước, nếu có cơ hội thì hãy nói với bảo chủ là đừng nên vọng động, cứ để cho họ xếp đặt, rồi một ngày nào đó mọi sự đều sẽ chuyển đổi ngược lại thôi.

Gã hán tử mặt thoáng lộ vẻ cảm khái, cung kính nói:

- Sở Tinh Hồng xin kính tuân lời dặn bảo của công tử!

Đoạn quay người sải bước bỏ đi.

Vân Dật Long trông theo bóng dáng y khuất sau rặng cây, không dẫn được buông tiếng thở dài trầm giọng.

Đột nhiên, một giọng nói rồn rảng vang lên:

- Nhân phú vạn sự tức, nhân cùng vạn sự khổ, vị tiểu công tử này hẳn là tử đệ phú gia, lẽ ra mọi sự đầy đủ mới phải, sao lại một mình than vắn thở dài ở nơi hoang sơn thế này?

Vân Dật Long giật nảy mình, song vẫn bình tĩnh chậm chậm quay đầu lại, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Những thấy ngoài trăm trượng, một lão khất cái áo vá trăm mảnh, tay chống một ngọn tử trúc trượng đang nghiêng ngả đi tới, mái tóc bạc của lão rối bời như ổ quạ, đôi mày trắng dài những mấy tấc, cơ hồ che phủ hai mắt nhỏ ti hí, mặt đầy dầu mỡ, song lại toát ra một vẻ uy nghi khiếp người.

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Tôn giá cốt đến đây là vì Vân mỗ chứ gì?

Lão khất cái híp mắt cười:

- Công tử có tài vị bốc tiên tri ư?

Vân Dật Long xẵng giọng:

- Cái Vương, chúng ta cùng là người trong giới giang hồ, các hạ có gì cứ thẳng thắn nói ra đi!

Lão khất cái dừng lại trước mặt Vân Dật Long cách chừng tám thước, ngọn tử trúc trượng cắm nghiêng trên mặt đất, ọ người cười nói:

- Chẳng hay công tử muốn lão ăn mày này thẳng thắn nói ra gì vậy?

- Những gì trong lòng các hạ muốn nói!

Lão khất cái hai mắt bỗng rục lên, cười nói:

- Nếu như lão ăn mày này bảo là muốn lấy đầu công tử, chẳng hay công tử tin hay không? Ha ha...

Vân Dật Long rung động cõi lòng, song vẫn lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là Vân mỗ tin, nhưng cái đầu của Vân mỗ trao cho người là phải được trả giá tương đương.

Cái Vương bỗng nghiêm mặt:

- Dường như công tử trong người không được khỏe?

Vân Dật Long mai mỉa:

- Vì vậy các hạ mới dám đến đây gặp Vân mỗ, đúng không?

Cái Vương đành mặt, cười sắc lạnh nói:

- Vân Dật Long, ngươi đã tự xem mình quá cao và đánh giá kẻ khác quá thấp, ngươi đã biết lão phu là ai thì đừng nên nói như vậy.

Vân Dật Long:

- Các hạ hãy nói ra mục đích đến đây đi!

Cái Vương híp mắt:

- Nghe đâu ngươi thân hoài Viêm Dương Thất Huyền Chưởng phải không?

Vân Dật Long là người thông minh, nghe nói là hiểu ý ngay, cười khẩy nói:

- Đúng vậy! Vân mỗ có luyện thành Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, Tuý Lủy Càn Khôn và lệnh cao túc chính là chết dưới chưởng của Vân mỗ.

Cái Vương quắc mắt nhìn xoáy vào mặt Vân Dật Long, một hồi lâu, bỗng cười vang nói:

- Vân Dật Long, hào khí của ngươi quả là đáng kính phục, nhưng với hoàn cảnh của ngươi hiện giờ, nói như vậy thật là thiếu thông minh.

Vân Dật Long ngậm thở vận khí, cảm thấy chân khí trầm đục, không sao tề tụ được, biết cuộc chiến hôm nay sẽ lành ít dữ nhiều, song vẫn bình thản nói:

- Vân mỗ đã nói rồi, các hạ có gì cứ nói thẳng đi!

Cái Vương đứng thẳng người, cầm lấy tử trúc trượng, trầm giọng nói:

- Người có biết là lão phu đã đuổi theo người chăng?

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Vân mỗ cũng biết rằng Tuý Thần đã canh giữ Vạn Liễu Bảo, không cho người trong ấy ra ngoài.

Cái Vương cười khẩy:

- Người bảo lão phu sợ Vạn Liễu Bảo ư?

- Không phải nhị vị sợ võ công của Vạn Liễu Bảo, mà là sợ họ loan truyền hành vi của nhị vị ra ngoài chốn giang hồ, sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của nhị vị, bởi nhị vị là kỳ nhân, là đại hiệp, đúng không nào?

Cái Vương giật mình, cười khẩy:

- Vân Dật Long, theo người thì với sức của lão phu và Tuý Thần tiêu diệt Vạn Liễu Bảo phải cần đến bao nhiêu thời gian?

Vân Dật Long cũng cười khẩy:

- Có lẽ không cần đến nửa ngày. Thế nhưng, nhị vị không đủ can đảm.

Cái Vương lại giật mình:

- Bọn lão phu sợ ai kia chứ?

Vân Dật Long cười khinh miệt:

- Bằng Thành Bạch Phụng!

Cái Vương mất rục sát cơ, nhìn trừng trừng vào mặt Vân Dật Long, với giọng trầm lặng nói:

- Vân Dật Long, tâm tư của người quả là chu mật, thật đáng bội phục, những gì trong lòng lão phu, người đều biết tởng hết. Cái Vương này đi khắp đại giang nam bắc, người là người duy nhất hiểu tâm tư của lão phu, vì vậy...

Vân Dật Long vẫn thản nhiên cười khẩy:

- Vì vậy các hạ nhận thấy không thể buông tha cho Vân mỗ chứ gì?

Cái Vương và Tuý Thần vốn đã có sẵn kế hoạch, nhưng giờ đây đã bị Vân Dật Long vạch trần, cũng chẳng giấu giếm nữa, cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, người chỉ nên tự trách mình quá ư cuồng ngạo, không chịu giữ lại chút thể diện cho Cái Vương này.

Dứt lời chậm chậm đưa tử trúc trượng lên, cất bước tiến đến gần Vân Dật Long.

Vân Dật Long hít sâu một hơi, ngậm vận chân khí, vẫn không sao đề tụ được, thảm buông tiếng thở dài, im lặng đứng dựa người vào thân cây.

Cái Vương tiến dần đến gần, hai mắt chòng chọc nhìn vào gương mặt trắng nhợt của Vân Dật Long, biết chàng không còn khả năng phản kháng.

Song, thái độ lạnh lùng và bình thản của chàng đã khiến lão khiếp đảm và tức tối, lão không tin trên đời này lại có kẻ xem thường cái chết đến vậy.

Mặt trời vừa trèo lên đỉnh núi, muôn vàn lá phong đỏ rực dưới ánh nắng ban mai, ngoài tiếng kêu của vài chú chim non, bốn bề tĩnh lặng.

Ngọn tử trúc trượng đã chạm vào ngực Vân Dật Long, song chàng vẫn ra chiều lạnh lùng và bình thản.

Cái Vương thấy vậy càng thêm tức tối, cười gằn nói:

- Vân Dật Long, tài nguy trang của người quả đáng khâm phục.

Vân Dật Long ơ hồ quét mắt nhìn Cái Vương, cười khẩy nói:

- Vân mỗ không cần phải nguy trang, bởi hiện tại chính là lúc tôn giả đắc ý.

Cái Vương cười khẩy:

- Chẳng hay Vân Dật Long ngươi có lúc nào đắc ý chẳng?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Những mong là không, nếu có thì nhị vị ắt phải trả giá từ gấp mười lần trở lên.

Cái Vương mắt ánh hung quang, tử trúc trượng bỗng rút về, nhắm vai trái Vân Dật Long giáng xuống, “bốp” một tiếng, lập tức vai Vân Dật Long máu tuôn xối xả.

Vân Dật Long nghiêng mặt nhìn vai, lạnh lùng nói:

- Các hạ nhẹ ta quá, chưa thương tổn đến xương cốt.

Cái Vương thoáng tái mặt, cười gằn nói:

- Vân Dật Long, ngươi rắn rỏi lắm, để rồi xem ngươi có thể chịu đựng đến bao giờ.

Dứt lời tử trúc trượng lại vung lên, giáng xuống vai phải Vân Dật Long.

Vân Dật Long chao người đi một cái, nghiêng người dựa mạnh vào thân cây, cười lạnh lùng nói:

- Chỉ e tôn giả không có nhiều thì giờ đến vậy.

Cái Vương thót người, bất giác ngẩng lên nhìn trời, đoạn gằn giọng nói:

- Có lẽ ngươi đã nói đúng!

Đoạn tử trúc trượng lại chĩa vào ngực Vân Dật Long.

Lúc này, trên trời xa có một con đại bàng trắng đang bay nhanh về phía này.

Vân Dật Long trầm thờ dài, nhếch môi cười nói:

- Các hạ vẫn còn đang kéo dài thời gian.

Cái Vương cười danh ác:

- Nhất định là ngươi được mong chết nhanh chóng, bởi sống như vậy còn đau khổ hơn là chết phải không?

- Tôn giả đắc ý lúc này e quá sớm đấy!

Cái Vương buông tiếng cười khẩy, vừa định nói tiếp, bỗng nghe trên không có tiếng chim to bay lượn, và trên đỉnh Phong Hà Lĩnh vang lên tiếng hô rền rĩ:

- Thành chủ đã về!

Cái Vương giật mình, lập tức vung tử trúc trượng đâm thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên một tiếng quát hối hã, rồi liền tức một luồng sáng bạc bay thẳng vào ngọn tử trúc trượng trên tay Cái Vương...

13. Chương 13: Vạn Liễu Bảo Sóng Yên Lại Nổi

Liền sau đó, một con đại bàng trắng khổng lồ xuyên qua cành lá bay xuống.

Cái Vương vung tử trúc trượng ra, ánh mắt theo phản ứng tự nhiên liếc về phía phát ra tiếng động, và nhác thấy đại bàng trắng liền giật nảy mình, tay phải cầm trượng bất giác thoáng rung động.

“Keng” một tiếng, luồng sáng bạc trúng ngay tử trúc trượng trong tay Cái Vương, đánh bật đi hai thước, lướt qua vai phải Vân Dật Long, chỉ trong gang tấc là chàng đã táng mạng rồi.

Luồng sáng bạc trúng vào thanh tử trúc trượng rơi xuống đất, thì ra là thanh Trích Huyết Kiếm, và ngay khi ấy một thiếu nữ áo trắng tuyệt sắc từ trên lưng đại bàng phóng xuống.

Vừa trông thấy đại bàng trắng, Cái Vương đã biết đối phương là ai rồi, lão rất hiểu với sức một mình khó thể đối kháng với thiếu nữ này.

Vả lại, với địa vị và danh vọng của lão mà ra tay lúc người lâm nguy thế này cũng thật đáng xấu hổ.

Cái Vương lập tức thu trường về, chẳng ngó ngang đến thiếu nữ áo trắng đang lao nhanh đến, tung mình phóng đi, khuất dạng sau rừng cây phong.

Vân Dật Long bình thần quét mắt nhìn thanh Trích Huyết Kiếm dưới đất, chậm chậm ngoảnh lại, ánh mắt cực kỳ sắc lạnh, như thể nhìn một người hoàn toàn xa lạ vậy.

Thiếu nữ áo trắng dừng lại cách chàng chừng một trượng, nàng chính là Bằng Thành Bạch Phụng vừa từ Thái Sơn quay về.

Gương mặt kiều diễm của nàng lộ vẻ hết sức kích động, nhột nhột và đượm vẻ sầu đau lẫn hổ thẹn, lẳng lặng đứng nhìn Vân Dật Long, nàng muốn qua vẻ mặt của mình, Vân Dật Long có thể nhìn thấy nỗi đau của nàng và lượng thứ cho lần này, thế nhưng...

Ánh mắt chàng vẫn lạnh lùng đến nỗi khiến nàng có cảm giác như đang dầm mình trong băng tuyết, thậm chí giá buốt cả cõi lòng.

Nàng không sao chịu đựng nổi, chậm chậm cúi mặt xuống, hai làn mi đen và dài chớm chớp, rồi hai giọt lệ long lanh lăn dài xuống má.

Nàng lẳng lặng cất bước, chậm chạp đi đến bên thanh Trích Huyết Kiếm, ngồi xổm xuống nhặt lên. Sau đó cởi chiếc vỏ kiếm màu trắng trên lưng xuống, tra kiếm vào, lại từ trong tay áo lấy Ảnh Huyết Hoàn ra.

Vân Dật Long vẫn nghiêng người dựa vào thân cây, mặc dù lúc này chàng cảm thấy không còn đủ sức để chống chọi sức nặng của thân thể nữa, song chàng không muốn ngã xuống ở trước mặt một thiếu nữ.

Thiếu nữ áo trắng chậm chậm ngẩng lên, đôi mắt ngập lệ của nàng lộ vẻ van xin chăm chăm nhìn vào gương mặt trắng nhợt của Vân Dật Long, đôi tay nõn nà run run đưa ra một cách khó nhọc, nâng ngang thanh Trích Huyết Kiếm và Ảnh Huyết Hoàn.

Vân Dật Long thấy nàng thẫn thờ như vậy, cũng thoáng nghe lòng se sắt, chàng rất hiểu ý của nàng, nhưng chàng nhận thấy mình không nên kế thừa chức vị cung chủ nữa, bởi hậu duệ của cung chủ vẫn còn.

Vân Dật Long chậm chậm ngoảnh đi, nhìn những chiếc lá phong lả tả rơi, nhếch môi cười nói:

- Tiểu thư đã đến Kim Bích Cung rồi chứ?

Bằng Thành Bạch Phụng nhẹ gật đầu lặng thinh, hai tay vẫn đưa lên trước mặt Vân Dật Long.

Vân Dật Long nhích người, hai tay gom hết sức đẩy vào thân cây, chỏi người ra cười nhạt nói:

- Tiểu thư không giết Vân Dật Long, đủ thấy lời nói tại hạ tối hôm qua có phần đúng sự thật, Vân mỗ có thể tự do rời khỏi đây chứ?

Dứt lời, thẫn thờ quay người đi.

Bằng Thành Bạch Phụng nước mắt tuôn rơi nhiều hơn, vội bước tới đứng cản trước mặt Vân Dật Long, đôi tay run rẩy vẫn nâng lấy kiếm và hoàn, nghẹn ngào nói:

- Vân... Vân đệ... có biết lúc này lòng tôi biết bao hổ thẹn, Vân đệ... đành lòng để tôi đau khổ tiếp nữa sao?

Vân Dật Long thoáng ngăn người với sự xưng hô của Bằng Thành Bạch Phụng, trong cõi lòng ngập đầy thù hận của chàng, chàng chỉ cảm kích mỗi một người, đó là Kim Bích Cung Chủ đời trước, tăng tổ của Bằng Thành Bạch Phụng, do đó chàng thấy mình cũng cần phải kính trọng hậu duệ của ông.

Vân Dật Long thành khẩn nói:

- Tiểu thư là hậu duệ của lão Cung Chủ, chức vị Kim Bích Cung Chủ lẽ đúng là phải do tiểu thư kế thừa, khi nào tiểu thư sắp xếp mọi sự, đến ngày chuẩn bị báo thù, Vân Dật Long này quyết sẽ không bàng quang đâu.

Bằng Thành Bạch Phụng kiên quyết lắc đầu:

- Vân đệ, tổ gia gia đã chọn Vân đệ rồi!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Lúc tiểu thư đến thì lão Cung Chủ đã tạ thế lâu rồi, rất có thể lão Cung Chủ đã không biết mình còn có hậu nhân.

Bằng Thành Bạch Phụng nghiêm giọng nói:

- Tổ gia gia biết không ai diệt được Bằng Thành. Vân đệ, lão Triền Bằng đã cho tôi biết hết cả rồi. Tổ gia gia đã chọn Vân đệ kế thừa Cung Chủ là bởi chỉ có thiên phú Vân đệ mới đủ sức gánh vác. Hơn nữa, tất cả mọi người trong Kim Bích Cung có lẽ đều đặt hết hy vọng vào Vân đệ, Vân đệ... đành tâm phụ lòng tổ gia gia sao?

Vân Dật Long lúc này đã cảm thấy sức kiệt chân đuối, mắt nhìn tảng đá xanh cách đó ngoài ba thước, ước gì được ngồi lên tảng đá ấy, song chàng chẳng còn đủ sức để cất bước nữa.

Bỗng tiếng chuông quen thuộc vọng đến từ trên đỉnh núi, Vân Dật Long bắt giác ngoảnh sang nhìn.

Những thấy ngoài hai mươi trượng, linh mã đang lao nhanh xuống, dây cương đã đứt, máu từ trong miệng linh mã rỉ ra.

Vân Dật Long mặt co giập vẻ đa xót, trên gương mặt lạnh lùng và bình thản của chàng, chưa bao giờ biểu hiện một vẻ như vậy.

Một trận cuồng phong ập tới, linh mã đã dừng lại trước mặt Vân Dật Long, cọ đầu vào vai chàng, ra chiều hết sức thân thiết.

Vân Dật Long đưa tay áo lên, nhẹ nhàng lau máu từ miệng linh mã chảy ra, thoáng vẻ trách móc nói:

- Hồng Ảnh, ai bảo mi cắn đứt dây cương, xem miệng lưỡi đều nứt toác cả rồi.

Bằng Thành Bạch Phụng thấy vậy thảm nhủ:

- Chàng thân thiết với con ngựa này còn hơn cả mình, chả lẽ mình còn không bằng cả một con thú sao?

Đoạn trao hoàn qua tay phải sao, đưa tay trái nhẹ vuốt lên lưng ngựa.

Nào ngờ bàn tay của Bằng Thành Bạch Phụng vừa chạm vào lưng, linh mã bỗng cất tiếng hí vang, vụt quay mình và tung hai chân sau đá mạnh vào bụng Bằng Thành Bạch Phụng.

Bằng Thành Bạch Phụng không bao giờ ngờ tới linh mã lại đá mình như vậy, cộng thêm lòng đang rối rắm, chẳng chút đề phòng, lập tức kinh hãi la lên, theo bản năng lùi nhanh ra sau năm bước, trên váy lụa trắng đã in rõ dấu hai vó ngựa, nếu chậm một bước là bị đá trúng rồi.

Vân Dật Long cả kinh, tay phải một chưởng giáng lên đầu linh mã, giận dữ gầm lên:

- Súc sanh, mi điên rồi hả?

Đoạn cất bước đi về phía Bằng Thành Bạch Phụng, nhưng vừa đi được một bước, hai chân chàng bỗng nhũn ra, không sao kèm giữ được, ngã nhào tới trước.

Bằng Thành Bạch Phụng tuy không bị linh mã đá trúng, nhưng cũng thất kinh hồn vía, vừa định thần lại, chợt thấy Vân Dật Long ngã chúi tới trước, hốt hoảng hét lên và vội phóng tới, tay trái ôm lấy Vân Dật Long giữ lại, vẻ quan hoài nói:

- Vân đệ...

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt, đôi mắt lơ lơ nhìn vào gương mặt diễm lệ ửng hồng, chỉ cách chừng bốn năm tấc, gắng gượng cười nói:

- Tiểu thư, Hồng Ảnh không biết tiểu thư nên mới như vậy, ngựa quý thường rất hung dữ, tiểu thư... hẳn sẽ không giết nó chứ? Một... một ngày nào đó, nó cũng sẽ trung thành với tiểu thư giống như vậy.

Bằng Thành Bạch Phụng lại tuôn rơi nước mắt, xót xa nói:

- Vân đệ... chỉ quan tâm linh mã.

Vân Dật Long thoáng ngơ ngẩn:

- Rồi một ngày nào đó tiểu thư cũng sẽ quan tâm cho nó.

- Tôi không cần đến nó đâu.

Vân Dật Long giật mình, mắt vút qua một tia sáng lạnh, cười nhạt nói:

- Nó không được may mắn như cha mẹ nó, khi xưa lão Cung Chủ là rất la thương quý cha mẹ nó.

Bằng Thành Bạch Phụng giọng u oán:

- Lúc tổ gia gia tại thế ngoài thương quý linh mã ra, cũng rất thương yêu tôi với phụ thân, Vân đệ khác hẳn với tổ gia gia, chỉ thương linh mã mà... không màng đến tôi... không đếm xỉa đến điều tôi thỉnh cầu, chớ hề bận tâm đến nỗi đau khổ của người ta. Vân đệ... chỉ biết oán hận... con người ai chẳng có lỗi... chẳng lẽ Vân đệ không để cho người ta có cơ hội sửa sai hay sao?

Nàng vừa nói nước mắt vừa chảy dài.

Vân Dật Long thoáng nghe lòng xao động, ánh mắt dò dẫm nhìn vào mặt Bằng Thành Bạch Phụng, cười thành khấn nói:

- Tiểu thư lầm rồi, trong thâm tâm Vân Dật Long này ngoại trừ cảm ân Triền gia, không bao giờ có chút oán hận. Lệnh tăng tổ đã ban cho tại hạ quá nhiều, nhưng sự báo đáp của tại hạ cho lão nhân gia ấy e rằng chẳng được là bao.

Đoạn cười chua xót, lòng chàng nghĩ quá nhiều, nhưng thổ lộ ra thì qua ít, chàng chỉ muốn tự gánh vác hết tất cả những việc của mình.

Bằng Thành Bạch Phụng dần dỗi:

- Tôi không cần Vân đệ cảm kích, không bao giờ cần...

Vân Dật Long cười nhạt:

- Vâng, Bằng Thành liên hiệp với Kim Bích Cung ắt thiên hạ vô địch, Vân Dật Long cho dầu muốn báo ân thì cũng không ra sức được.

Dứt lời bỗng vùng mạnh, thoát khỏi tay Bằng Thành Bạch Phụng, loạng choạng thoái lui ba bốn bước, lại dựa người vào thân cây, đưa mắt nhìn linh mã nói:

- Hồng Ảnh lại đây!

Bằng Thành Bạch Phụng ngơ ngẩn nhìn Vân Dật Long, nàng cảm thấy mình đã chịu quá nhiều oan ức, nước mắt càng tuôn rơi nhiều hơn.

Vân Dật Long thâm căn rễ, nhắm mắt nắm lấy cương ngựa gắng sức tháo ra.

Bằng Thành Bạch Phụng kinh hãi, vội lướt đến nắm lấy hai cổ tay Vân Dật Long, khích động nói:

- Không được hiểu lầm tôi nữa, ý tôi không phải là vậy!

Vân Dật Long buông giọng lạnh nhạt:

- Xin tiểu thư hãy dành cho Vân mỗ một con đường rút lui.

- Vân đệ nếu... cảm hận tôi đến vậy thì hãy đánh hoặc mắng chửi tôi cũng được, chứ đừng lạnh nhạt với tôi như vậy, Vân đệ... là chủ nhân của Bạch Kiếm Linh Mã, không thể thả ngựa đi được.

Vân Dật Long nhếch môi cười chua chát:

- Vân mỗ không phải là Kim Bích Cung Chủ, nếu tiểu thư không cần con ngựa này thì Vân mỗ thả nó đi vậy.

Bằng Thành Bạch Phụng thiếu não lắc đầu, ánh mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng, buông tay vân dật Long ra, từ trong tay áo lấy ra một chiếc lọ ngọc màu trắng, đặt tay lên trên yên ngựa, bỗng tay nắm lấy chuỗi kiếm bạc nói:

- Vân đệ, thuốc trong chiếc lọ này có thể giải độc cho Vân đệ, cầu trời xót thương, kiếp sau hai ta đừng hiểu lầm nhau nữa.

Dứt lời, tay trái kéo mạnh, “choang” một tiếng, Trích Huyết Kiếm loé sáng, đưa nhanh lên cổ.

Vân Dật Long tái mặt quát:

- Tiểu thư điên rồi hả?

Đồng thời hai tay gom hết sức lực bình sinh xô mạnh vào thân cây, cả người lao nhanh tới, cả người lao nhanh tới, chàng không trông thấy rõ vị trí cánh tay trái của Bằng Thành Bạch Phụng, trong lúc cấp bách, ôm choàng lấy cổ nàng, mặt hai người cơ hồ chạm vào nhau.

Lẽ ra Bằng Thành Bạch Phụng có thể né tránh, song nàng đã không làm vậy, chậm rãi buông tay xuống, thẹn thùng nói:

- Thì ra Vân đệ cũng còn nghĩ đến tôi!

Bao nhiêu sức lực còn lại trong người Vân Dật Long giờ đây cạn kiệt, toàn thân chàng rã rượi, đôi mắt đỏ đẫm nhìn chột vào mặt Bằng Thành Bạch Phụng, gắng gượng nói:

- Tiểu thư... đừng... đừng nên đại độ... như vậy...

Dứt lời, hai tay bá cổ Bằng Thành Bạch Phụng bỗng buông lơi, người nhũn ra tụt xuống, mắt chột tối xầm, hôn mê bất tỉnh.

Trong lúc mơ màng, chàng nghe Bằng Thành Bạch Phụng thảng thốt kêu lên.

Trong cơn hôn mê, chẳng rõ bao thời gian đã trôi qua. Vân Dật Long mở mắt ra, trước tiên chàng trông thấy linh mã, kế đến là rất nhiều người áo giáp đứng xung quanh, thấy đều ra chiều hết sức nghiêm trang, họ chính là người của Bằng Thành, cách chàng ngoài tám thước, hai vị lão bà nọ đang đứng lặng, song chẳng thấy Bằng Thành Bạch Phụng đâu cả.

Vân Dật Long hít sâu một hơi, cảm thấy chân khí trong người rất sung túc, hiển nhiên nội thương đã lành, chàng bất giác ngẩn người.

Vị lão bà đã cùng Bằng Thành Bạch Phụng đến Trích Huyết Cốc bỗng cất bước đi tới, vẻ mặt hết sức nghiêm trang.

Vân Dật Long chậm chậm đứng lên, bỗng cảm thấy bên lưng nặng nặng, bèn cúi xuống nhìn, thì ra là thanh Trích Huyết Kiếm, theo bản năng đưa tay phải ra, Ánh Huyết Hoàn cũng được đeo trên cổ tay, chàng bắt giác ngẩn người, Bằng Thành Bạch Phụng đâu nhỉ?

Vân Dật Long chậm chậm ngoảnh nhìn ra sau, quả nhiên Bằng Thành Bạch Phụng đang đứng sau lưng chàng, những thấy mặt nàng trắng bệch chẳng chút sắc máu, trán ướt đẫm mồ hôi.

Vân Dật Long mặt co giật một hồi, đoạn lẳng lặng quay người đi về phía Bằng Thành Bạch Phụng.

Đột nhiên, một giọng nghiêm trang nói:

- Bạch Phụng hữu vệ, “Vô Úy (không sợ) Nữ” Chúc Vân Nương tấn kiến Kim Bích Cung Chủ.

Vân Dật Long giật mình, chững bước quay lại, vị lão bà đi tới nọ đang nghiêm trang đứng cách chàng chừng hai thước, trên tay có một phong thư.

“Vô Úy Nữ” vừa thấy Vân Dật Long quay lại, vội cung kính thi lễ, hai tay dâng thư tới, thấp giọng nói:

- Xin Cung Chủ xem thư!

Vân Dật Long đưa tay đón lấy thư, vừa mở thư vừa với giọng nặng nề nói:

- Vân mô không phải là Kim Bích Cung Chủ.

Dứt lời thư đã được mở, chàng rút thư ra đọc.

Không ai biết nội dung trong thư, song qua vẻ thay đổi trên mặt Vân Dật Long, mọi người có thể đoán biết sự việc chẳng phải tầm thường.

Vân Dật Long chậm rãi bỏ thư trở vào phong bì, hít sâu vào một hơi, quay sang “Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương, trầm giọng nói:

- Lão Triền Bằng hẳn đã kể tường tận hết với lão tiền bối rồi. Ôi! Vân bối không ngờ sự thể lại dính líu rộng đến vậy, thảo nào Nam Thiên Môn luôn bảo vệ cho Huyết Bì, nhất định trong thời gian gần đây, ba Đại Thiên Môn còn lại cũng sẽ lần lượt ra mặt, các vị hãy về Bằng Thành ngay đi.

“Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương có vẻ không yên tâm, khẽ nói:

- Cung chủ xưng hô như vậy, lão thân không kham nổi đâu!

Đoạn với ánh mắt thành khẩn nhìn Vân Dật Long nói tiếp:

- Lão thân tin là Cung Chủ sẽ không làm trái lại với ý của lão Cung Chủ.

Tất cả thuộc hạ Bằng Thành thấy đều vô cùng thắc mắc, họ chỉ biết lão Cung Chủ mà họ tìm kiếm bao năm đã chết trong Trích Huyết Cốc, nhưng vì sao “Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương lại xuất chúng trở về Bằng Thành mà không chịu báo phục, mọi người thật chẳng thể nào hiểu ra được.

Vân Dật Long quét mắt nhìn mọi người xung quanh, đưa tay nắm lấy dây cương, ngay trong khoảnh khắc bàn tay chạm vào dây cương, mắt chàng chợt rực lên ánh sáng ghê rợn, linh mã đã khiến chàng nhớ đến mối hận thù vô biên, của bản thân và của ân nhân, mà kẻ gây ra là cùng một bọn.

“Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương từ nãy giờ mắt vẫn nhìn chăm chú vào mặt Vân Dật Long, vừa chạm vào ánh mắt sắc lạnh của chàng, lòng bà liền nảy sinh một cái gút không sao cởi mở được.

Vân Dật Long nhếch môi cười, lẳng lặng gật gật đầu, ra vẻ đồng ý với Vô Úy Nữ.

“Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương vẻ lo lắng khẽ nói:

- Cung chủ, nhân thần của Cung Chủ thật khiến lão thân lo ngại, lão Triền Bằng đã cho lão thân biết cá tính của Cung Chủ, nhưng vì để giải trừ sự hiểu lầm giữa Cung Chủ và tiểu thư, và để Cung Chủ chấp thuận tiếp tục gánh vác trọng trách này, nên bắt buộc phải cho Cung Chủ biết rõ sự thật.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân bối thấy trách nhiệm này không có gì nặng nề cả. Tiền bối, các vị hãy trở về Bằng Thành, một ngày nào đó khi chúng ta gặp lại nhau, có lẽ lúc ấy sơn thù hải hận đã được tiêu trừ, đó là mối hận thù của Kim Bích Cung, và cũng chính là của bản thân Vân Dật Long này.

Dứt lời liền tung mình phi thân lên lưng ngựa.

“Vô Úy Nữ” Chúc Vân Nương vẻ lo lắng nói:

- Cung chủ, khi xưa chính lão Cung Chủ đã bị thua thiệt bởi quá tự tin mà quên mất câu “Mãnh hổ nan địch quần hồ” đấy!

Vân Dật Long ghìm cương ngựa cười dài:

- Tất cả những gì của Cung Chủ, Vân Dật Long này đều phải kế thừa cả. Ha ha... tiền bối, các vị hãy về đi thôi!

Tiếng cười đầy bi tráng làm khích động lòng người, đoạn hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, vừa định phóng đi...

Bỗng, một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Vân công tử có oán hận tôi không?

Vân Dật Long thoáng ngẩn người, ngoảnh nhìn về phía phát ra tiếng nói, những thấy Diễm Hồng đang ngược nhìn chàng, gương mặt thơ ngây ngập đầy vẻ áy náy, bên cạnh là lão nhân độc nhãn đang cúi gầm mặt, ra chiều rất ngượng ngùng xấu hổ.

Vân Dật Long ngoảnh lại nhìn Bằng Thành Bạch Phụng đang ngồi lạng xếp bằng, sắc mặt nàng giờ đã trở nên hồng hào, cười nói:

- Diễm Hồng, cô nương nghĩ Vân mỗ có thể oán hận cô nương chăng? Chính nhờ cô nương mà Vân mỗ mới hiểu biết được thêm rất nhiều điều, Vân mỗ phải cảm kích cô nương thì đúng hơn.

Đoạn lại toan giục ngựa đi.

Lão nhân độc nhãn bỗng ngẩng lên, ánh mắt ngập đầy vẻ cảm kích.

Diễm Hồng bỗng lại nói:

- Vân công tử có oán hận tiểu thư chăng?

Vân Dật Long chậm chậm ngược lên nhìn ánh nắng trên vòm cây, Bằng Thành Bạch Phụng ngồi xếp bằng nhắm mắt bên dưới mặt không ngớt co giật.

Một hồi thật lâu, Vân Dật Long thu ánh mắt về, chậm rãi và thành khẩn lắc đầu, hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, linh mã lập tức cất vó lao tới, tiếng chuông lạnh lót cũng liền vang lên.

Tiếng chuông ngựa đã khiến mọi người nghe lòng xao xuyến, tuy không ai lên tiếng chuyện trò với Vân Dật Long, chẳng có cảm tình gì đáng kể cả, song sự ra đi của chàng đã khiến họ cảm thấy như vừa đánh mất chi đó.

Bằng Thành Bạch Phụng lúc này mắt lại tuôn ra hai giọt lệ long lanh, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa đã đi xa ngoài hai trượng, nhưng không nghe Vân Dật Long thốt ra một lời quan hoài đến nàng.

Nàng rất không muốn chàng rời xa mình, nhưng nàng có lòng tự tôn của một người con gái, và nàng cũng không thể đi theo một người chẳng chút quan tâm đến nàng.

Tiếng chuông bỗng ngưng bật, Vân Dật Long ngoảnh lại nhìn Bằng Thành Bạch Phụng, đoạn quay sang “Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương nói:

- Chúc tiền bối, những gì đã nói hôm nay, mong tiền bối đừng cho tiểu thư biết.

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

Vân Dật Long giọng nặng nề:

- Bằng Thành đơn thuần hơn chốn giang hồ nhiều, Vân mỗ rất mong tiểu thư được sống yên vui trong hoàn cảnh đơn thuần ấy, còn những ân oán trong giang hồ, Vân mỗ nhất định sẽ giải quyết dứt khoát cho tiểu thư.

Diễm Hồng bỗng xen lời:

- Vân công tử trẻ tuổi hơn tiểu thư, chẳng lẽ công tử không đơn thuần sao?

Vân Dật Long thoáng ngó người, đoạn cười phá lên nói:

- Diễm Hồng, nếu cô nương mà biết hai tay Vân Dật Long này đã vấy biết bao nhiêu máu tanh, hẳn không bao giờ nói vậy đâu. Ha ha...

Trong tiếng cười, tay phải giật mạnh dây cương, linh mã cất tiếng hí vang, tung vó lao tới nhanh như gió.

Hàng mấy trăm ánh mắt quyến luyến trông theo linh mã đến khi khuất dạng, tai họ vẫn còn nghe văng vẳng tiếng chuông lạnh lót xa dần.

Dưới cội cây phong, Bằng Thành Bạch Phụng mở mắt ra, vẻ ưu sầu trên mặt đã tan biến, khoé môi treo nụ cười vui sướng, quét nhanh mắt về phía Vân Dật Long khuất dạng, đoạn đứng bật dậy nói:

- Vân Nương, ta về Bằng Thành đi!

Hai vị lão bà cùng ngăn người, họ không hề nài nỉ lại chớ hề hỏi han về hướng đi của Vân Dật Long và cũng chẳng tin là nàng đã không nghe thấy những lời Vân Dật Long đã nói trước khi bỏ đi.

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương thăm dò hỏi:

- Tiểu thư đã nhập định mãi cho đến giờ ư?

Bằng Thành Bạch Phụng đảo nhanh mắt, đoạn gật đầu nói:

- Vâng! Trước khi đi Vân Dật Long có nói gì không?

Diễm Hồng buột miệng nói:

- Có... Vân công tử bảo...

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương vội ngắt lời:

- Vân công tử đã bảo trong một ngày gần đây nhất định sẽ đến Bằng Thành.

Bằng Thành Bạch Phụng cười nhạt:

- Ủm! Vân Dật Long rất ít nói, nên chỉ nói vắn vắn bấy nhiêu thôi chứ gì? Vân Nương, lão Triền Bằng còn cho bà biết những gì nữa? Vân Dật Long có phải là đệ tử của tổ gia gia chăng?

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương vẫn tắt đáp:

- Không phải, bản thân Vân Dật Long có một thứ võ công uy lực hơn xa so với võ công của Bằng Thành chúng ta, vì vậy lão Cung Chủ đã không nhận y làm đệ tử. Tiểu thư, còn những điều khác khi nào về đến Bằng Thành lão thân sẽ cho tiểu thư biết, được chăng?

Diễm Hồng quét mắt nhìn gương mặt hớn hở của Bằng Thành Bạch Phụng, cười khúc khích nói:

- Rất may là lão Cung Chủ không thu nhận Vân Dật Long làm đệ tử, không thì tiểu thư chúng ta hẳn phải gọi Vân công tử là sư tổ rồi.

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương khẽ nạt:

- Diễm Hồng! Người lại lảm mồm rồi!

Bằng Thành Bạch Phụng không hề tức giận, nhoẻn cười nói:

- Ta đi thôi!

Đoạn liền dẫn trước tung mình lên lưng đại bàng, huyết khế một tiếng, con đại bàng trắng liền vỗ cánh bay vút lên không.

“Vô Uý Nữ” Chúc Vân Nương đưa mắt nhìn vị lão bà kia, bất giác thâm nhủ:

- Lúc mình đến nơi thì tiểu thư mặt mày ủ dột sầu bi, tại sao khi Vân Dật Long bỏ đi thì tiểu thư lại trở nên vui tươi thế nhỉ? Chả lẽ...

Lúc này những người áo gấm đã lục tục phi thân lên cây, gọi chim bằng riêng, mỗi người trèo lên bay đi, Vô Uý Nữ đành theo họ ra đi.

oOo

Ánh mặt trời chói chang, muôn vạn liễu rủ, lá vàng phiêu linh, bầu trời quang đãng, không một áng mây, không một gợn gió, tiết trời vào thu thật oi bức.

Đã đến lúc mọi người nghỉ trưa, thế nhưng...

Tình hình trong Vạn Liễu Bảo lại trái ngược, nơi đại viện tiếng người ồn ào, từng nhóm năm ba người xúm vào nhau, chẳng rõ họ đang bàn tán điều gì?

Bỗng tiếng chuông lạnh lót vang lên, tiếng ồn ào lập tức ngưng bật, mọi ánh mắt đều hướng về phía phát ra tiếng chuông.

Những thấy một con tuần mã trắng muốt trong nháy mắt đã lao vào trong đại viện, có rất nhiều người biết đó là Vân Dật Long nhưng không ai lên tiếng chào hỏi cả.

Tình trạng khác thường ấy không khỏi làm Vân Dật Long thoáng nghe lòng trĩu xuống, chàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Sở bảo chủ hiện ở đâu?

Bốn bề im lặng, không một ai trả lời, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Một hồi lâu một lão nhân từ trong đám đông bước ra, đưa mắt nhìn Vân Dật Long, giọng lạnh nhạt nói:

- Vân công tử, cứu người phải cứu cho chót, giết người thì hãy giết cho bằng chết, công tử đã giúp cho tể bảo đánh lui người của Nam Thiên Môn, lẽ ra không nên để ột đạo một cái lộng hành trong tể bảo, công tử đã đến muộn mất một bước rồi.

Vân Dật Long kinh hãi, vội tung mình xuống ngựa hỏi:

- Bảo chủ đâu rồi?

Lão nhân lắc đầu:

- Bảo chủ phu phụ thân thụ trọng thương mới vừa bị hai người bắt lên đại bàng mang đi rồi, còn tiểu thư cùng quý thuộc hạ thì bị một đạo một cái bắt mang đi. Vân công tử, Vạn Liễu Bảo kể như đã bị tiêu tan, mặc dù không phải bởi tay Nam Thiên Môn.

Giọng điệu lão nhân đầy mỉa mai, Vân Dật Long lập tức mắt bừng sát cơ, buông giọng sắc lạnh:

- Lão trượng bây giờ dù có nhạo báng Vân mỗ đến mấy thì cũng vô ích, tại hạ tin rằng trước khi đi, một đạo một cái kia nhất định có để lại địa điểm.

Lão nhân ấy cười khẩy:

- Vân công tử định đến đó ư? Theo xuẩn kiến của lão phu thì tốt hơn là không nên...

Bỗng nghe một giọng lạnh lùng nói một cách khó nhọc:

- Dương lão gia đã quá già nua lẫn thẩn hay mắt quá sờ sệt, Vân công tử người đầy máu thế kia mà không trông thấy hay sao? Tuý Thần đã nói là khi nào Cái Vương về đến là sẽ tức khắc phóng thích Bảo Chủ và mọi người, chẳng lẽ các vị không nghe thấy hay sao? Thế sao Cái Vương vừa về đến là đã dả thương Bảo Chủ phu phụ và nhả lại lời rồi mới bắt hai người mang đi? Những điều ấy... vậy mà các vị không suy luận ra được, chỉ biết trách người chứ không chịu tự xét lại mình, chẳng lẽ các vị không cảm thấy xấu hổ hay sao?

Liền sau đó một hán tử trẻ cụt tay chệnh choạng từ trong đại sảnh bước ra, Vân Dật Long nhớ y chính là người mà chàng đã nhờ mang thuốc giải trao cho “Huyết Si” Lôi Mãnh.

Vân Dật Long liền kinh ngạc hỏi:

- Cánh tay của huynh đài đã thọ thương bởi tay ai vậy?

Hán tử ấy cười vang:

- Ha ha... Vân công tử, một cánh tay trái có chi là đáng kể, công tử đã mấy phen vào sinh ra tử vì Vạn Liễu Bảo, kẻ hèn này là một phần tử trong Vạn Liễu Bảo, mắt thấy Bảo Chủ phu phụ trọng thương, tiểu thư bị người bắt đi, chưa đền đáp bằng cái chết đã là nhục nhã lắm rồi, chỉ có mất đi một cánh tay thì có sá chi!

Đoạn lạnh lùng quét mắt nhìn quang mọi người thấy đều lộ vẻ hổ thẹn.

Vân Dật Long giọng nặng nề nói:

- Vân mỗ quả đã đến muộn một bước, huynh đài biết Tuý Thần và Cái Vương nấu thân tại đâu chẳng?

- Họ đã nhả lại là sẽ chờ công tử tại Lãnh Vân Quán phía nam núi Nhạn Đẳng để nhận lại người.

Đoạn thì hán tử ngạc nhiên hỏi:

- Vân công tử đã gặp Cái Vương rồi ư?

Vân Dật Long tung mình lên ngựa, cười nhạt nói:

- Huynh dài cầm thuốc đi không bao lâu thì Vân mỗ đã gặp lão ta.

Gã hán tử càng thêm ngạc nhiên:

- Lúc ấy công tử đang thọ trọng thương sao lại...

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân mỗ cũng có trông thấy rất nhiều đại bàng, do đó Vân mỗ dám cam đoan với các vị là Bảo Chủ phụ ắt sẽ bình an vô sự trở về. Thôi, Vân mỗ đến Lãnh Vân Quán ngay đây!

Đoạn quay đầu ngựa lại, chẳng thèm nhìn ngó đến những gương mặt hổ thẹn kia, giục ngựa đi ra khỏi bảo.

Lão nhân khi nãy đột nhiên lên tiếng nói:

- Vân công tử hãy khoan, lão hán còn có điều cần nói.

Vân Dật Long liền ghì cương ngựa, ngoảnh lại lạnh lùng nói:

- Lão trượng còn có điều chi chỉ giáo nữa vậy?

Lão nhân đỏ mặt:

- Vừa rồi lão hán đã trót lỡ xúc phạm, vạn mong Vân công tử rộng lòng lượng thứ. Công tử chuyến này đi đến Lãnh Vân Quán, đành rằng công tử võ công cao thâm, nhưng đấu sao đơn thân độc mã cũng khó bề ứng phó, Vạn Liễu Bảo tuy không có người xuất sắc, nhưng thêm vài người đi cùng công tử cũng vẫn hơn.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

14. Chương 14: Vì Ghen Tuông Đồ Máu Cầm Thù

Lúc này Nhạn Đãng Tam Nghĩa cũng đã đến gần, vờ như vô ý bao vây Vân Dật Long vào giữa.

Quý Thế Phương lòng đang nhớ về Sở Mộng Bình, đảo mắt nhìn quanh trong bảo, buột miệng hỏi:

- Vân huynh chủ ý đến viếng Vạn Liễu Bảo đó ư?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Cứ cho là vậy, nhưng bây giờ thì Vân mỗ ra đi đây!

Quý Thế Phương thoáng ngẩn người, liền tức thì mắt ánh lên vẻ vui mừng không sao che giấu được, bởi lẽ Vạn Liễu Bảo Chủ và Sở Mộng Bình đều không tiền chân chàng.

Thế là, Quý Thế Phương bèn tránh sang bên, cười mai mỉa nói:

- Vân huynh hẳn là đang bận việc gấp nên mới vội vàng ra đi như vậy, tiểu đệ chẳng dám làm mất thời gian quý báu của Vân huynh nữa.

Vân Dật Long buông tiếng cười lạnh lùng, vừa định giục ngựa đi, bỗng nghe Lư lão nhị trong Nhan Đãng Tam Nghĩa lạnh lùng quát:

- Khoan đã!

Dứt lời người đã lướt tới trước đầu ngựa Vân Dật Long.

Vân Dật Long đành mặt nói:

- Có gì cứ nói đi!

Lư lão nhị quét mắt nhìn vào bảo một vòng, đoạn cười khẩy nói:

- Lão phu còn nhớ là công tử còn có một vị thuộc tùng nữa, chẳng hay y đã đi đâu rồi?

Một đạo một tục nghe nói đều thoáng ngạc nhiên, ánh mắt bỗng rực lên vẻ sắc lạnh ghê rợn.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Theo bằng hữu thì y đã đi đâu?

Giọng nói chàng ngập đầy sát khí.

Lư lão nhĩ cười khẩy:

- Tuy lão phu không biết y đi đâu, nhưng lão phu có thể suy đoán được, hiện tại Vạn Liễu Bảo Chủ không có ở trong bảo, Vân công tử đã chậm mất một bước rồi.

Vân Dật Long nhướng mày, mắt bỗng rực sát cơ, cười dài nói:

- Vậy ư? Ha ha... Vân mỗ tuy chậm chân hơn ba vị một đêm nửa ngày, nhưng lại chưa chết trong Vạn Liễu Bảo, các vị có thấy lạ không?

Quý Thế Phương biến sắc mặt liên hồi, Vân Dật Long vừa dứt lời, hắn đã không dần được, gằn giọng nói:

- Vân Dật Long, Lư thúc thúc nói có đúng chẳng?

Vân Dật Long ơ hờ quét mắt nhìn họ, bỗng dịu giọng nói:

- Không sai, ông ấy đã đoán đúng hoàn toàn.

Quý Thế Phương tái mặt, tiến tới một bước quát:

- Hiện giờ họ ở đâu?

Vân Dật Long sầm mặt, song vẫn cố nén giận, lạnh lùng nói:

- Tại Lãnh Vân Quán.

Hai lão nhân một đạo một tục nghe nói liền giật mình, cơ hồ đồng thanh nói:

- Phải chăng là Lãnh Vân Quán mặt nam núi Nhạn Đãng?

Nhạn Đãng Tam Nghĩa thì kinh hoàng thất sắc.

Qua phản ứng của mọi người, Vân Dật Long thoáng nghe lòng trĩu xuống, bởi đã suy ra được địa vị của Lãnh Vân Quán trên chốn giang hồ, chàng gật đầu nói:

- Các vị có định đến đó đòi người chẳng?

Nhạn Đãng Tam Nghĩa đều lộ vẻ khiếp sợ, Quý Thế Phương gằn giọng hỏi:

- Vân Dật Long, các hạ hãy nói thật, ai đã đưa họ đến đó?

Vân Dật Long sở dĩ nhẫn nhịn Quý Thế Phương là bởi lần đầu gặp hắn tại Thất Long Bảo, chàng nhận thấy hắn còn có chỗ đáng quý là ở cá tính cương trực, không nỡ sát hại, chứ chẳng phải là sợ xảy chuyện xung đột, giờ thấy hắn được nước lấn tới, không khỏi tức giận nói:

- Huynh đài nghị là Vân mỗ có bốn phận phải cho huynh đài biết ư?

Nhạn Đãng Tam Nghĩa vốn đã có thiên kiến về Vân Dật Long, giờ nghe Quý Thế Phương nói vậy lại càng nghĩ trái quấy hơn. Lư lão đại buông tiếng cười sắc lạnh tiếp lời:

- Vân Dật Long thật không ngờ người trông nho nhã anh tuấn mà lòng dạ lại xảo quyết đến vậy, cứ đem những người có danh vọng tôn cao trên chốn giang hồ để mà làm hậu thuẫn. Hắc hắc, nếu không biết rõ sự thật, có lẽ chẳng ai dám động chạm đến người.

Lời lẽ rõ ràng có ý bảo Vân Dật Long mạo nhận là người của Lãnh Vân Quán.

Quý Thế Phương đang lo lắng cho sự an nguy của Sở Mộng Bình, nôn nóng muốn biết ngay chính xác nàng đang ở tại đâu để đi giải cứu, Lư lão đại vừa dứt lời, hắn lập tức hùng hổ quát:

- Vân Dật Long, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, theo ý của Quý mỗ các hạ nên thú thật thì hơn, bằng không thì đừng trách Quý Thế Phương này chẳng niệm tình cố nhân.

Vân Dật Long cả giận, cười phá lên nói:

- Bằng hữu không chết tại Thất Long Bảo đã là may mắn lắm rồi, lại còn nêu tình cố nhân ra đây với Vân mỗ, ha ha... Quý Thế Phương, các hạ chưa xứng đáng đâu.

Mọi người nghe nói vậy thấy đều biến sắc, bốn gã đại hán đứng sau lưng hai lão nhân một đạo một tục cùng tiến tới ba bước, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Dật Long, ra chiều định ra tay trừng trị chàng.

Quý Thế Phương vừa nghe tiếng “chưa xứng đáng”, lửa giận bùng lên dữ dội, sẵn tới vừa định ra tay...

Bỗng nghe lão nhân đứng cạnh lão đạo sĩ quát:

- Phương nhi, không được như vậy!

Quý Thế Phương vừa nghe phụ thân quát ngăn, không dám trái lệnh, đành nén nhịn ngoái lại nói:

- Cha...

Lão nhân chậm rãi tiến tới hai bước, trầm giọng nói:

- Vân công tử, lão phu là “Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng, chẳng hay có xứng đáng để xem thanh kiếm vỏ trắng đeo bên lưng công tử hay không?

Giọng nói lão hết sức hùng hồn, Vân Dật Long quay sang nhìn “Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng, những thấy lão mày dài bạc phơ, mắt phụng mũi lân, miện rộng râu dài, tướng mạo uy vũ, thần thái trầm vững, khí thái hết sức hào hùng, chàng bất giác thoáng giật mình, không trả lời ngay câu hỏi của lão.

Lão đạo sĩ đứng sau lưng Quý Mộng Hùng cũng có ý định như vậy, thấy Vân Dật Long lặng thinh không đáp, liền tiến tới lạnh lùng nói:

- Bần đạo là Kim Long chân nhân, cũng muốn được nhìn xem trường kiếm của Vân công tử.

Giọng nói lão có vẻ hần học chứ không ôn hoà như Quý Mộng Hùng.

Vân Dật Long thoáng chau mày, quay mắt nhìn những thấy lão đạo sĩ này đầu đội mào vàng và mặc áo gấm cũng màu vàng, mày ngắn mắt dài, miệng to mũi ó, trông qua là biết người thâm hiểm ngay.

Vân Dật Long lại quay sang Quý Mộng Hùng, giọng lạnh nhạt nói:

- Kiếm này ra khỏi vỏ là phải thấy máu đoạt mạng, hiếm khi có trường hợp ngoại lệ, nhị vị không nên xem thì hơn.

Thái độ chàng hết sức ung dung, như chớ hề khiếp hãi bởi danh vọng của hai người trong giới võ lâm.

Kim Long chân nhân quắc mắt, cười khẩy nói:

- Vân công tử khinh bần đạo không xứng đáng chứ gì?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Các hạ không nên bức người quá đáng, lòng kiên nhẫn của Vân mỗ có hạn, nếu các vị biết điều nên đi khỏi đây ngay lúc này thì hơn.

Nhận Đăng Tam Nghĩa vốn nghĩ Vân Dật Long cười ngửa trắng và đeo kiếm trắng là nhằm mượn danh Bạch Kiếm Linh Mã để dọa người, giờ thấy chàng không chịu rút Trích Huyết Kiếm ra, lại càng tin là chàng đã mạo nhận nên sợ bị khám phá.

Lư lão tam liền tiến tới một bước, cười mai mỉa nói:

- Công tử gia không thấy đã khiến bọn này vượt ngàn dặm đến đây quá ư thất vọng ư?

Sát cơ trong mắt Vân Dật Long vừa lẳng điệu lại bùng lên, lạnh lùng quay sang quét mắt nhìn Nhận Đăng Tam Nghĩa, giọng âm trầm:

- Chẳng lẽ ba vị nhất định muốn táng thân trong Vạn Liễu Bảo hay sao?

Lúc này người của Vạn Liễu Bảo đã kéo đến xúm quanh, việc Nhận Đăng Tam Nghĩa đã bỏ đi trong lúc Vạn Liễu Bảo lâm nguy, tham sanh quên bạn, mọi người đều biết cả, do đó tuy họ biết rõ ba người quyết không phải địch thủ của Vân Dật Long, song chẳng ai đứng ra giảng hoà cả.

Lư lão đại cười phá lên:

- Công tử gia, nếu bọn lão phu quả thật muốn chết tại đây, công tử có chịu giúp cho không?
- Lâm nguy bỏ bạn lẩn trốn, Vân mỗ đã biết trước ba vị rồi, dĩ nhiên Vân mỗ sẵn sàng giúp cho, ba vị cũng muốn nhìn xem thanh kiếm này phải không.

Dứt lời tay phải chậm chậm đặt vào chuôi kiếm.

Nhận Đăng tam Nghĩa bỗng dưng giật mình, ra chiều do dự.

Ngay khi ấy trong đám đông bước ra một đại hán cụt tay, trước tiên y vòng tay thi lễ với mọi người, đoạn với giọng đau xót nói:

- Chư vị đều là bạn của Bảo Chủ, trong lúc Vạn Liễu Bảo gặp hoạn nạn mà chư vị lại còn gây hấn nhau thế này, há chẳng khiến người thân đau lòng mà kẻ thù khoái trá, vì vậy Dương Thu Phong bắt buộc phải với thân phận thấp hèn mà đứng ra nói lên những lời nông cạn này, vạn mong chư vị trưởng hãy giả bình tâm nghĩ lại, kéo sẽ...

Kim Long chân nhân không chờ Dương Thu Phong dứt lời, bực bội khoát tay nói:

- Bọn ta nếu không phải vì cứu Vạn Liễu Bảo thì đâu có lúc này mới đến, người khỏi phải nói nhiều.

Dương Thu Phong thoáng biến sắc mặt:

- Vậy các hạ đến đây lúc này để làm gì?

Quý Thế Phương buột miệng hỏi:

- Dương Thu Phong, Sở cô nương hiện ở đâu?

Dương Thu Phong thoáng ngạc nhiên, đoạn liền hiểu ra ngay, buông tiếng cười vang:

- Ha ha... Dương Thu Phong này nhớ ra rồi, trước lúc Vạn Liễu Bảo lâm nguy, Bảo Chủ có phái người đưa thư đến Quý gia trang, chẳng hay thư có đến hay không?

“Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng thoáng biến sắc mặt, môi mấp máy nhưng không sao giải thích được.

Kim Long chân nhân cười khẩy:

- Kể thức thời là tuần kiệt, hừ hừ, trên cõi đời người không tự lượng sức mình như Sở Nam Nhận thật là hiếm có.

Dương Thu Phong mặt co giật ra chiều hết sức khích động, bảo chúng xung quanh ai cũng lộ vẻ tức giận, lúc này họ mới nhận thấy rõ ràng tấm lòng của Vân Dật Long đối với Vạn Liễu Bảo thật là nồng hậu.

Dương Thu Phong chậm rãi lui về, cười lạnh lùng nói:

- Vậy là các vị đến đây chỉ vì tiểu thư chúng tôi, ha ha... cả Vạn Liễu Bảo chỉ có mỗi mình tiểu thư là may mắn, ha ha...

Quý Thế Phương bỗng lướt tới chụp lấy ngực áo Dương Thu Phong, lạnh lùng quát:

- Sở cô nương ở đâu nói mau!

Dương Thu Phong vẻ chế nhạo nghiêng đầu nhìn Quý Thế Phương gần giọng nói:

- Tiểu thư chúng tôi tuy may mắn nhưng rất tiếc đã quá muộn màng, hiện đang ở Lãnh Vân Quán đấy.

Quý Thế Phương lòng nóng như thiêu đốt, vung tay “bốp bốp” xáng cho Dương Thu Phong hai cái tát tai, gần giọng nói:

- Người đã thông đồng với Vân Dật Long, hãy mau nói thật, không thì ta lấy mạng người ngay.

Bảo chúng xung quanh lập tức găm lên giận dữ, cùng cất bước tiến tới... Dương Thu Phong thấy vậy liền trầm giọng quát:

- Nhà tan thì không chôn nương thân, chủ mất ắt bị hiếp đáp, chẳng lẽ mọi người không biết hoàn cảnh hiện nay của chúng ta hay sao? Sinh mệnh của Dương Thu Phong này có chỉ là đáng kể chứ?

Bảo chúng nghe vậy liền dừng bước, sát cơ trong mắt Vân Dật Long lại càng gia tăng.

Quý Thế Phương đưa tay rút ngọn nga my thích trên lưng xuống, dí vào yết hầu Dương Thu Phong, đang giọng:

- Người có nói hay không?

Dương Thu Phong đưa cánh tay còn lại lên lau vết máu nơi khoé miệng, giọng mỉa mai nói:

- Nếu thiếu gia quả có dũng khí thì hãy mau đến Lãnh Vân Quán đi.

Quý Thế Phương hứ một tiếng tức giận, vừa định động thủ, bỗng nghe Quý Mộng Hùng quát:

- Phương nhi không được làm như vậy, chúng ta hãy bàn kỹ lại đã!

Quý Thế Phương xô mạnh, đẩy Dương Thu Phong ra xa bốn năm bước, lạnh lùng nói:

- Hãy nghĩ kỹ lại đi.

Vân Dật Long khoé môi bỗng nở nụ cười tàn bạo, với giọng sắc lạnh chậm rãi nói:

- Các vị khỏi phải đi đâu cả!

Lư lão đại trong Nhạn Đãng Tam Nghĩa trừng mắt:

- Vân Dật Long, người lại có ý kiến gì nữa?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Các vị không phải muốn xem thanh kiếm của Vân mỗ hay sao? Giờ thì Vân mỗ chuẩn bị cho các vị xem đây, nhưng trước hết Vân mỗ có vài lời muốn nói.

Trong khi nói bàn tay chàng vẫn đặt lên chuôi kiếm.

Lư lão nhị cười chế nhạo:

- Xem kiếm xong tha mạng cho người chứ gì?

Vân Dật Long nhếch môi cười, nụ cười đầy vẻ tàn bạo, quét mắt nhìn mười người đối phương, đoạn trầm giọng nói:

- Chư vị hãy nghe đây.

Bỗng đề khí cao giọng hô:

- Thất hải được linh mã, bạch kiếm tảo thiên hạ!

Vừa dứt tiếng, lập tức “choang” một tiếng ngân vang, ánh bạc chớp ngời, Trích Huyết Kiếm đã được ôm chéch trong lòng Vân Dật Long, ánh mắt chàng cũng rực lên sáng quắc.

Nhạn Đãng Tam Nghĩa lập tức tái mặt, như bị chạm điện cùng lui nhanh ba bước.

Kim Long chân nhân và Quý Mộng Hùng cũng sốt ruột lên:

- Trích Huyết Kiếm, Bạch Kiếm Linh Mã chính là người?

Vẻ kiêu ngạo trên mặt hai người cũng lập tức biến mất.

Quý Thế Phương sắc mặt thoát xanh thoát đỏ biến đổi liên hồi, ánh mắt ngập vẻ ghen tức, giờ y mới biết Vân Dật Long chẳng những hơn y về nhân phẩm mà võ công cũng hơn y rất xa.

Bảo chúng xung quanh thấy đều lộ vẻ kinh dị lẫn khoan khoái.

Vân Dật Long ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, Trích Huyết Kiếm chậm chậm trở về phía Nhạn Đăng Tam Nghĩa, lạnh lùng nói:

- Nếu ba vị mà táng mạng tại Vạn Liễu Bảo vì bạn chi giao thì có thể dương danh tứ hải, song giờ đây thì ba vị trở nên ô danh muôn thuở chỉ cách nhau có một đêm, ba vị đã trông thấy rõ, Trích Huyết Kiếm trong một chiêu là phải tiện đi nửa bộ óc của ba vị.

Nhạn Đăng Tam Nghĩa sắc mặt biến đổi liên hồi, sự kiện tại Thái Sơn, giới võ lâm ai cũng đều biết, họ hiểu rất rõ không phải là địch thủ của Bạch Kiếm Linh Mã, đồng thời họ cũng hiểu là sự kiện tại Thái Sơn, ngoài hai người được Vân Dật Long buông tha, không ai thoát chết.

Ba người chậm chậm đưa cánh tay phải cứng đờ lên chuôi kiếm trên lưng, bầu không khí cơ hồ như cô đặc đến ngạt thở.

Kim Long chân nhân tiến tới một bước, cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, người ngồi trên ngựa thế này, chẳng lẽ ngựa của người cũng biết võ công và tránh được đao kiếm hay sao?

Ý của lão ta rõ ràng là muốn chỉ điểm cách tấn công cho Nhạn Đăng Tam Nghĩa.

Nhạn Đăng Tam Nghĩa đang phân vân chưa biết tấn công bằng cách nào, nghe nói liền mừng rỡ, lập tức cùng buồm tiếng quát vang và lướt thẳng tới, ba luồng kiếm quang nhanh như chớp quét cùng lúc vào chân linh mã.

Vân Dật Long nhướng mày, bỗng buông lỏng dây cương, trầm giọng quát:

- Hồng Ảnh, lên nào!

Đồng thời người đã rời khỏi lưng ngựa.

Linh mã cất tiếng hí vang, bốn vó đạp nhanh xuống đất, tung cao lên hơn tám thước, ngay khi ấy ba tiếng rú vang lên vô cùng thảm thiết.

Linh mã hạ chân xuống đất, Vân Dật Long lạnh lùng đứng bên, cạnh đó là ba thân người thân hình còn co giật, chính là Nhạn Đăng Tam Nghĩa đã mất đi một nửa bên sọ não.

Thanh Trích Huyết Kiếm vẫn toả sắc lạnh, từng giọt máu tươi từ nơi mũi kiếm rơi lả tả xuống đất.

Diễn biến xảy ra quá nhanh, cơ hồ như không một ai trông thấy Vân Dật Long đã xuất hiện hạ địch như thế nào.

Cảnh chết thê thảm của Nhạn Đăng Tam Nghĩa đã khiến toàn thể bảo chúng chấn động tâm thần, ánh mắt thấy đều tập trung vào ba tử thi dưới đất, thờ người ra như phỗng đá.

Vân Dật Long nhẹ vỗ lên cổ ngựa ra ý khen ngợi, ánh mắt lạnh lùng quay sang nhìn chót vào mặt Kim Long chân nhân đang kinh hoàng thất sắc, giọng âm trầm nói:

- Các hạ chẳng phải muốn xem bạch kiếm đó sao? Giờ đã rõ rồi chứ?

Kim Long chân nhân giật mình, thầm hít một hơi chân khí, ổn định lại tâm thần, đoạn cười khẩy nói:

- Bần đạo phen này gặt hái thật không ít, chẳng những trông thấy rõ được bạch kiếm mà còn nhận rõ được tâm tính chủ nhân của nó, ha ha... kể từ nay trong giới võ lâm lại có thêm một vị đại hiệp khách.

Vân Dật Long chỉ cười nhạt, sau đó lên tiếng nói:

- Các hạ nói sai rồi, chỉ những kẻ thức thời vụ mà quên tình bằng hữu như các vị mới đáng được kể là “Hiệp” đúng không nào? Giới võ lâm ai chẳng biết Kim Long chân nhân và “Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng là những người nghĩa hiệp luôn bên vực và che chở cho kẻ cô thế. Vân Dật Long này chẳng qua chỉ là hạng đom đóm, sao dám sánh với ánh trăng rạng ngời như các vị?

“Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng tái mặt nói:

- Vân Dật Long, người là gì của Vạn Liễu Bảo?

Quý Thế Phương bỗng cướp lời:

- Vân Dật Long, người chớ vội đắc ý!

Đoạn liền đưa tay lên lưng rút xuống một ngọn nga my thích nữa, cất bước tiến đến gần Vân Dật Long.

Vân Dật Long trở chéch Trích Huyết Kiếm xuống đất, buông giọng đanh lạnh:

- Quý Thế Phương, lại đây, Vân mỗ đã nhịn quá nhiều rồi!

Quý Mộng Hùng biết rõ võ nghệ của con mình, ngay như Nhạn Đãng Tam Nghĩa mà còn táng mạng chỉ trong một chiêu của Vân Dật Long, thấy vậy liền hốt hoảng bước tới hai bước, trầm giọng quát:

- Phương nhi không được, người không phải là đối thủ của hắn đâu.

Quý Thế Phương vốn si yêu Sở Mộng Bình đã lâu, trước đây hắn những ngỡ Vân Dật Long chỉ là một thư sinh yếu đuối, ngoại trừ nhân phẩm không bằng, võ công thì hơn chàng xa, vẫn còn hy vọng dành lại được Sở Mộng Bình, nay đã biết Vân Dật Long chính là chủ nhân của Bạch Kiếm Linh Mã chấn động võ lâm, tự nghĩ không còn điểm nào hơn được Vân Dật Long nữa, trong cơn tuyệt vọng bèn sinh lòng liều mạng, chẳng màng đến lời ngăn cản của phụ thân, tay phải nga my thích trở vào yết hầu Vân Dật Long, nghiêng rằng nói:

- Họ Vân kia, có giỏi thì hãy ra tay đi!

Vân Dật Long cười khinh:

- Quý Thế Phương, trong khoảng cách tám thước vừa tầm động thủ, nhưng người chưa xứng để Vân mỗ tấn công trước đâu.

Quý Thế Phương trợn trừng mắt gần giọng:

- Họ Vân kia, thiếu gia xem người có tài cán là bao?

Đoạn liền tiến tới hai bước, bỗng tung mình lao vào Vân Dật Long, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn.

Quý Mộng Hùng cả kinh quát to:

- Phương nhi lui mau!

Đồng thời người đã lao tới, song vì khoảng cách quá xa, không theo kịp Quý Thế Phương.

Từ khi biết rõ ý định đối phương, Vân Dật Long lòng đã sôi sục sát cơ, lại thấy Quý Thế Phương tát tai Dương Thu Phong, sát cơ lại càng tăng cao.

Đôi mắt sáng như sao của chàng nhìn chăm chú vào đôi thích vung động như gió xoáy trong tay của Quý Thế Phương, buông tiếng cười sắc lạnh nói:

- Quý Thế Phương, người đã đến lúc tận số rồi!

Vừa dứt lời thì hai ngọn thích của Quý Thế Phương đã đến gần, và lúc ấy Quý Mộng Hùng cũng lao tới chỉ còn cách chừng năm thước nữa.

Trong tiếng cười chấn động lòng người, thanh Trích Huyết Kiếm trở xuống đất trong tay Vân Dật Long bỗng vung lên thành một vòng tròn đỏ mờ ảo, nhanh đến mức kinh người.

Đột nhiên Dương Thu Phong hoảng hốt la to:

- Vân công tử nương tay.

Vân Dật Long thoáng giật mình, Trích Huyết Kiếm lệch sang bên, từ cổ Quý Thế Phương dịch sang vai trái, liền tức vang lên một tiếng rú đau đớn, và giọng Vân Dật Long lạnh lùng:

- Người hãy còn kém xa lắm!

Quý Thế Phương người bật ra sau, ngay khi Quý Mộng Hùng lao nhanh tới.

Quý Mộng Hùng tái mặt, vội nạt khí trầm bước đưa tay ôm lấy Quý Thế Phương, quét mắt nhìn mặt liên co giật liên hồi, trầm giọng quát:

- Phương nhi vận công chỉ huyết mau.

Quý Thế Phương thờ ra nhìn cánh tay đứt lìa nằm dưới đất hồi lâu, gương mặt trắng bệch ngáp về cảm hờn, nghiêng rằng nói:

- Cha hãy buông con ra!

Quý Mộng Hùng tái mặt, bỗng vung tay điểm vào mấy nơi huyết đạo của Quý Thế Phương, cúi người đặt hán nằm xuống đất, đoạn tiến tới gần Vân Dật Long, giọng lạnh lùng nói:

- Vân Dật Long, kiếm của ngươi đã lệch rồi.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Nếu Dương Thu Phong không lên tiếng, các hạ tin là đường kiếm của Vân mỗ sai lệch được chăng?

Quý Mộng Hùng vẻ mặt càng thêm lạnh lùng, giọng âm trầm nói:

- Vậy là lão phu phải cảm tạ ngươi đã nương tay cho ư?

Trong khi đó lão đã dồn hết mười thành công lực vào song chưởng.

Kim Long chân nhân him híp mắt nhìn vào đầu linh mã, bốn gã đại hán áo xanh lúc này đã đến sau lưng Quý Mộng Hùng, theo lão tiến đến gần Vân Dật Long với đao kiếm lăm lăm trong tay.

Vân Dật Long ngoảnh lại nhìn linh mã, đoạn lạnh lùng nói:

- Với lòng dạ đối xử với bằng hữu như Quý Mộng Hùng các hạ, nhà họ Quý quả không nên có người nổi dõi.

“Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng mãi đến lúc năm mươi tuổi mới được con mất vợ, xưa nay xem Quý Thế Phương còn hơn tính mạng mình, khi con yêu vừa thọ thương thì lão đã định tâm hạ sát Vân Dật Long, giờ nghe nói vậy lửa giận càng thêm bùng dậy, lạnh lùng quát:

- Rất tiếc ngươi không phải là chúa tể nắm trọn quyền sinh sát!

Chưa dứt lời người đã lao bổ tới, liên tiếp tung ra năm chưởng phong toả hai bên tả hữu đường tránh của Vân Dật Long, kinh phong như bài sơn đảo hải, uy thế cực kỳ hùng mãnh.

Quý Mộng Hùng vừa xuất thủ, bốn đại hán áo xanh cũng lần lượt buông tiếng quát vang và chia ra hai bên lao tới tấn công.

Ngay khi ấy Kim Long chân nhân cũng lẳng lặng lao về phía linh mã, vung chưởng bổ vào đầu ngựa, hầu như cùng một lúc với những người kia.

Vân Dật Long tuy đối thoại với Quý Mộng Hùng, nhưng đuôi mắt vẫn bám chặt Kim Long chân nhân, vừa thấy lão thừa cơ tấn công linh mã, liền tức giận tay phải vung lên như chớp, tạo thành một vòng tròn đỏ rực, đón đỡ lấy thế công của Quý Mộng Hùng và bốn gã đại hán, đồng thời tung mình lao về phía Kim Long chân nhân.

Quý Mộng Hùng vừa trông thấy vòng tròn đỏ, lập tức kinh hãi la to:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng!

Đồng thời người lùi nhanh ra năm thước, bốn gã đại hán vừa thấy Quý Mộng Hùng thoái lui, cũng liền vội thu binh khí về và thoái lui ra sau.

Vân Dật Long nóng lòng cứu linh mã, xuất chiêu không hề có ý sát địch, ngay khi Quý Mộng Hùng vừa hét lên, Trích Huyết Kiếm đã nhanh như chớp quét về phía Kim Long chân nhân.

Linh mã vừa thấy có kẻ tấn công, lập tức hí vang và giơ cao hai chân trước đứng thẳng lên, ngay khi ấy Vân Dật Long cũng vừa lao tới, hữu chưởng của Kim Long chân nhân chỉ còn cách đầu ngựa không đầy ba tấc.

Lúc này Kim Long chân nhân nếu không thu chưởng, linh mã ắt phải táng mạng và đồng thời lão cũng sẽ thương vong dưới đường kiếm của Vân Dật Long.

Với mạng mình để đổi mạng thú, Kim Long chân nhân đâu đại gì làm vậy, vội hít vào một hơi chân khí, hữu chưởng bỗng chuyển hướng, quét sang Vân Dật Long, đồng thời tung người ngược ra sau hơn hai trượng.

Vân Dật Long đã động sát cơ, buông tiếng cười dài nói:

- Các hạ không thoát thân được đâu!

Chưa dứt lời chàng đã lao đuổi theo, ngay khi ấy chợt thấy bốn gã đại hán cũng đang lao về phía linh mã, lập tức đảo nhanh một vòng trên không, Trích Huyết Kiếm ném ra thành một đường máu bay vút đi, chàng không thèm ngoảnh lại nhìn, tiếp tục lướt đến trên đỉnh đầu Kim Long chân nhân.

Bốn gã đại hán lúc này đã lao đến bên cạnh linh mã, vừa giơ đao kiếm lên toan bổ xuống, chợt thấy linh mã quay mình, đứng thẳng lên giơ cao hai vó giẫm xuống, ngay khi ấy bỗng nghe Quý Mộng Hùng hét to:

- Coi chừng trên cổ!

Bốn gã đại hán ngẩn người, liền thì hai người bên phải rú lên thảm thiết, hai người bên trái giật mình ngoảnh sang nhìn, vừa kịp thấy hai đồng bọn bật ngã ngã ra đất, hai người đều bị Trích Huyết Kiếm xuyên thủng nơi cổ, bất giác lặng người, ngay khi ấy hai vó linh mã đã giẫm xuống tới.

Lại hai tiếng rú thảm vang lên, hai gã đại hán cùng lúc ngã lăn ra đất, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

“Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng tức tối quát vang, vừa định lao tới tấn công linh mã, bỗng nghe Kim Long chân nhân thét lên thẳng thốt:

- Viêm Dương Thất... Á...

Không cần nhìn Quý Mộng Hùng cũng biết những người đến Vạn Liễu Bảo giờ đây ngoài hai cha con lão ra, chẳng còn ai sống nữa, song lão vẫn không tự chủ được ngoảnh sang nhìn.

Những thấy Kim Long chân nhân nằm thẳng người dưới đất, trên trán có một dấu chưởng màu vàng thu nhỏ, qua đó đủ thấy Vân Dật Long đã thi triển Viêm Dương Thất Huyền Chưởng đến giai đoạn thứ ba.

Vân Dật Long lạnh lùng và bình thản quét mắt nhìn tử thi của Kim Long chân nhân dưới đất, đoạn quay người đi về phía Quý Mộng Hùng, lạnh lùng nói:

- Giờ đây chỉ còn lại hai cha con các hạ nữa thôi!

Quý Mộng Hùng tan đi công lực nơi hai tay, trầm giọng nói:

- Vân Dật Long, những người này có hận thù với người?

- Chẳng hận thù gì cả, cha con các hạ cũng không ngoại lệ!

- Lão phu thật lấy làm lạ sao người lại hạ thủ được?

- Vân mô cũng rất lấy làm lạ, các vị tự xưng là bằng hữu của Vạn Liễu Bảo và còn định se duyên với con gái Sở Bảo Chủ, sao lại nhẫn tâm trơ mắt nhìn Vạn Liễu Bảo bị người huỷ diệt, ury cường vong hữu, lẽ ra các vị không nên đặt chân đến đây nữa, và càng không nên đến sớm thế này.

Quý Mộng Hùng thoáng đỏ mặt:

- Đó là cố viện duy nhất của người phải không?

- Theo Vân mô thì đó không phải cố viện, mà là cái giá phải trả rất xứng đáng của các vị. Quý Mộng Hùng, các hạ còn cơ hội để thí mạng, hãy ra tay đi!

Tất cả bảo chúng thấy đều ngỡ ngàng đứng thừ ra, họ đã quá ư kinh hoàng trước võ công của Vân Dật Long và thái độ bình thản khi giết người của chàng.

Quý Mộng Hùng bỗng cúi xuống nhặt lấy ngọn nga my thích của con trai, chòng chọc nhìn Vân Dật Long đánh giọng nói:

- Vân Dật Long, lão phu tin là chẳng bao lâu nữa ắt sẽ gặp người nơi chín suối.

Đoạn chậm rãi đưa ngọn thích lên trở vào yếu hầu mình.

Bỗng nghe Dương Thu Phong thét lên:

- Vân công tử...

Vân Dật Long giật mình, chậm chậm ngoảnh lại, Quý Mộng Hùng cũng liền tan đi sức lực nơi tay, con người ai chẳng quý tiếc mạng sống của mình?

Dương Thu Phong không nói gì, nhưng Vân Dật Long cảm nhận được vẻ cầu xin trong ánh mắt y, bèn nhếch môi cười nói:

- Dương huynh đài vậy là đã cứu hai người!

Đoạn quay sang Quý Mộng Hùng nói tiếp:

- Hai cha con các hạ quả cũng còn may mắn!

Quý Mộng Hùng chậm chậm buông tay xuống, lạnh lùng nói:

- Vân Dật Long, ngươi muốn lão phu phải để lại gì nào?

Vân Dật Long cúi xuống rút Trích Huyết Kiếm ra tra vào vỏ, tung mình lên ngựa nói:

- Các hạ tự biết nên để lại gì là thích đáng!

Quý Mộng Hùng nghiêng răng:

- Lão phu để lại thứ gì thì sẽ phải đòi lại thứ ấy, và còn một cánh tay của Phương nhi nữa!

Đoạn chìa tay trái ra, đưa thích lên chém xuống, “Soạt” một tiếng, cánh tay trái đã rơi xuống đất, vẻ mặt vẫn trở lạnh như cũ.

Lão vận công cầm máu nơi vết thương, cúi xuống bồng Quý Thế Phương lên, phi thân phóng đi.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, đoạn quay sang Dương Thu Phong nói:

- Huynh đài hãy nhớ lấy lời nói của mình, nhà tan thì không chốn nương thân, chủ mất thì ắt bị người hiếp đáp, vì sự sinh tồn của Vạn Liễu Bảo, các vị cần phải cố gắng nhẫn nhịn.

Đoạn liền giục ngựa phóng đi.

Thái độ và lời nói của chàng tuy từ đầu chí cuối hết sức lạnh lùng, nhưng mọi người đều cảm nhận được tấm lòng tình sâu nghĩa nặng của chàng.

15. Chương 15: Vì Sắc Đạo Hành , Ác Đồ Đền Tội

Đồi núi điệp trùng vô tận, lá vàng rơi đầy khắp đó đây, cảnh tượng thật tiêu điều hoang vắng, nơi đây chính là mặt Đông Nam của dãy núi Nhạn Đăng.

Nghọn Nam Phong cao vút tận mây xanh tuy đã nằm trong tầm mắt, nhưng khoảng cách còn bao nhiêu thì không sao ước lượng được.

Một con ngựa trắng như tuyết, cổ đeo chuông bạc đang tiến lên một khoảng đất bằng phẳng, trên lưng là một thiếu niên áo trắng rất anh tuấn nhưng vẻ mặt hết sức lạnh lùng, đắm chiêu ngựa mặt nhìn trời như đang nghĩ ngợi điều chi đó.

Tiếng chuông lảnh lót phá tan hắc không khí tĩnh mịch nơi hoang sơn, chẳng mấy chốc con ngựa trắng đã đặt chân lên khoảng đất bằng phẳng ấy.

Thiếu niên áo trắng ghì cương dừng ngựa lại, hạ mắt xuống nhìn về phía ngọn Nam Phong nơi xa, đưa tay trườn mồm vỗ lên cổ ngựa mồm hơi khẽ nhại, giọng dịu dàng nói:

- Hồng Ảnh, hãy nghỉ ngơi lát đã, cùng lắm một ngày một đêm nữa là chúng ta đến Lãnh Vân Quán rồi.

Đoạn tung mình xuống ngựa, xếp bằng ngồi xuống một tảng đá.

Ánh nắng cuối thu đã bị mây che khuất, ở trên núi cao này chẳng những không cảm thấy nóng, trái lại còn có phần lạnh lạnh.

Thiếu niên áo trắng khẽ thở phào, ngoảnh lại nhìn con ngựa trắng đang nguẩy đuôi hóng gió, khoe môi chàng hé nở một nụ cười thân thiết, vừa định lên tiếng nói...

Bỗng, một giọng cười thô lỗ và tàn ác từ dưới núi ngay đối diện vang lên:

- Ha ha... tiểu tử, ngươi còn trẻ mà miệng lưỡi cũng khá ương ngạnh đấy.

Tiếp đến là một giọng thấp trầm nói:

- Lão tam, điều càn lệ lòng hơn nữa là mẹ kiếp tên tiểu tử này chẳng có đến sức trói gà.

Tiếng đầu tiên lại nói:

- Lão tứ khoan vội tăng bốc hấn, chờ khi nào hấn đi qua được hai trượng đỉnh đất hăng hay!

Đoạn buông tiếng cười vang đầy tàn ác.

Vân Dật Long khẽ chau mày, chậm rãi đứng lên, nắm lấy dây cương nói:

- Hồng Ảnh, nơi đây lại sắp có trò hay diễn ra nữa rồi!

Khoảng cách hơn hai mươi trượng chỉ thoáng chốc đã đến nơi, Vân Dật Long dắt bạch mã đến đứng dựa vào một cây bách, đưa mắt nhìn xuống thung lũng. Những thấy thung lũng này có hình dạng như một chiếc thau, rộng chừng bốn mươi mẫu, xung quanh triền núi mọc đầy những ngọn tùng thấp, cây cỏ xanh um. Phía Nam thung lũng có một gian nhà vách đá mái lá, trước cánh cửa màu tím được lát bằng đá xanh trải dài tận bờ sông, cảnh sắc thật tao nhã và thanh tịnh.

Lúc này, trên bãi cỏ bằng phẳng trước nhà, đông tây năm người đang đứng đối mặt nhau, khoảng cách chừng hai trượng. Giữa khoảng cách ấy rải đầy đỉnh nhọn thành một đường rộng hai thước, đỉnh được vót bằng nhánh tùng dài cỡ một tấc.

Phía đông là hai gã đại hán mặt mày hung tợn, đứng hai bên kèm giữ một thư sinh mày thanh mục tú tuổi chừng hăm bảy hăm tám, giày vó dưới chân chàng thư sinh đã cởi ra, tựa hồ con đường trải đỉnh là để dành cho chàng ta.

Phía nam là một hán tử trang phục võ sinh ra chiều rất kiêu ngạo, khá anh tuấn nhưng sắc mặt trắng nhợt, hai mắt lão liêng bất định, không như người chính phái. Tay phải y nắm giữ một thiếu phụ xinh đẹp đoan trang đầu bù tóc rối, tay trái nắm giữ một đứa bé trai chừng bốn năm tuổi, thần sắc y ra chiều rất đắc ý.

Vân Dật Long ánh mắt dừng lại trên gương mặt dễ thương của cậu bé, lăm bắm một mình:

- Xem ra cậu bé còn may mắn hơn ta nhiều!

Bỗng nghe gã võ sinh cao giọng nói:

- Lục Tùng Thanh, hai trượng đường đỉnh không phải là một khoảng cách ngắn, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Chàng thư sinh ngạo nghễ ngẩng lên nói:

- Miễn là các vị hảo hán giữ đúng lời hứa, Lục Tùng Thanh tin là có thể đi qua hai trượng đường đỉnh này.

Gã võ sinh thoáng biến sắc mặt, bỗng cười vang:

- Ha ha... can đảm lắm, nhưng mà vì một người xinh đẹp như hoa thể này, bốn thiếu gia tin là cũng có thể đi qua được, cho nên...

Lục Tùng Thanh sững sốt:

- Công tử định nuốt lời ư?

Gã võ sinh cười nham hiểm:

- Bậy nào, người xem bốn thiếu gia là hạng người gì hả?

Gã đại hán bên phải Lục Tùng Thanh bỗng quát:

- Quân hèn mặt, ngươi có nghe nói đến Đông Thiên Môn trong Tứ Đại Thiên Môn chưa?

Lục Tùng Thanh ngơ ngác lắc đầu:

- Tại hạ chưa từng nghe bao giờ, nhưng chư vị hảo hớn đều là những vị anh hùng có danh vọng, hẳn không đến nỗi thất tín chứ?

Gã võ sinh cười khẩy:

- Bổng thiếu gia xưa nay nói là giữ lời, nhưng phải có một điều kiện phụ, khi đi trên đường trải đỉnh, ngươi không được chau mày hoặc tỏ vẻ đau đớn, bằng không, hắc hắc, đừng trách bổng thiếu gia tàn ác.

Lục Tùng Thanh mặt co giật ra chiều bi phẫn, hồi sau bỗng cười dài:

- Ha ha... về mặt đâu có bằng chứng, hoàn toàn do ở các vị quyết định cả. Lục Tùng Thanh này lánh đời đưa vợ đến đây, hai vợ chồng nương tựa nhau sinh sống, những tưởng sẽ được trọn đời bầu bạn với rừng xanh nước biển, ngờ đâu trời giáng tai họa, định mệnh đã sắp bày Lục Tùng Thanh này phải như vậy, chẳng oán trách được kẻ khác, hai vị hảo hớn buông tay ra đi!

Thiếu phụ bị gã võ sinh kèm giữ nghe chồng nói vậy không khỏi nghe lòng se thắt, gào khóc lên nói:

- Thanh ca... là một thư sinh, làm sao chịu được sự khổ sở thế này? Các vị cũng đều có vợ con, đành lòng nào lại bức hại hai vợ chồng bản hàn này chứ?

Gã võ sinh cười dâm dật:

- Hắc hắc... người đẹp, ta đành lòng nào lại đi hãm hại nàng kia chứ? Bây giờ nếu nàng mà ưng thuận điều kiện của ta, tức khắc sẽ trở thành một phu nhân cao quý, sống trong giàu sang sung túc, vinh hoa phú quý bất tận. Còn ngược lại nếu Lục Tùng Thanh mà thất bại nàng cũng sẽ thân bại tại đây, khó giữ vẹn sự trong trắng, lại còn thêm hai mạng một chồng một con, nàng nên suy nghĩ cho cặn kẽ, hắc hắc!

Thiếu phụ chậm chậm ngược lên, mặt nàng trắng bệch và ràn rụa nước mắt, thờ thẫn nhìn trời ghen ngào nói:

- Trời hỡi! Văn Lan Quân này biết phải làm sao đây?

Cậu bé vừa thấy mẫu thân bật khóc, cũng sợ hãi khóc òa lên, cảnh tượng càng thêm thảm thương.

Bốn gã đại hán đắc ý cười vang, gã võ sinh lạnh lùng thúc giục:

- Hãy buông Lục Tùng Thanh ra! Người đẹp, nàng hãy quyết định nhanh lên!

Thiếu phụ bàng hoàng, cắn mạnh răng kiên quyết nói:

- Vợ chồng chúng tôi sống chết có nhau, Văn Lan Quân này lòng dạ son sắt, không thể nào thay đổi được.

Lục Tùng Thanh đắc ý cười phá lên:

- Quân muội, vợ chồng chúng ta cùng canh đất từng cốc, cùng xây mái nhà tranh, cùng phơi xác trên núi xanh non ngàn, trên đường xuống suối vàng sẽ không còn ai ngăn cản đôi ta được nữa, chỉ bất hạnh cho Tùng nhi...

Đoạn hiên ngang bước đi lên con đường trải đỉnh.

Ngay khi ấy tiếng chuông lãnh lót vang lên, nhưng không một ai phát giác, bởi máu tươi từ chân Lục Tùng Thanh chảy ra và thần thái điềm nhiên của y đã khiến bọn chúng thấy đều sững người.

Máu tươi rơi trên bãi cỏ tạo thành những dấu chân lờ mờ và khoảng giữa mỗi bước chân là những giọt máu nối liền nhau, trông như một con đường máu.

Lục Tùng Thanh mặt không hề lộ vẻ đau đớn, nhưng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại.

Thiếu phụ Văn Lan Quân người run rẩy, mắt giăng đầy tia máu, mồ hôi trên mặt nàng như còn nhiều hơn Lục Tùng Thanh, còn cậu bé thì khiếp hãi đến thừ người ra.

Tiếng chuông gần dần, bốn gã đại hán lúc này mặt lại lộ vẻ hung tợn.

Hai trượng đường đình cuối cùng cũng đã đi hết, Lục Tùng Thanh quay nhìn gã võ sinh nói:

- Công tử phán xét thế nào?

Gã võ sinh thoáng ngẩn người, bỗng với giọng âm trầm nói:

- Các người thấy thần sắc y có thay đổi không vậy?

Hai gã đại hán nơi chính diện đồng thanh nói:

- Nếu vẻ mặt mà không thay đổi thì trên mặt hắn sao lại có mồ hôi?

Gã võ sinh cười khẩy:

- Lục Tùng Thanh, họ ở ngay chính diện dĩ nhiên là thấy rõ hơn bốn thiếu gia, có lẽ bản thân người tưởng là sắc mặt mình không hề thay đổi.

Lục Tùng Thanh ngó người, thiếu não lắc đầu, hậm hực nói:

- Đã muốn giết người thì sao khỏi vô tội, Lục Tùng Thanh đành chấp nhận thôi!

Đột nhiên một giọng cười lạnh lùng vang lên nói:

- Các vị bằng hữu Đông Thiên Môn thật là lắm hơi thừa sức, giết một người chẳng đủ sức trối gà mà cũng đáng cho các vị mất nhiều thời gian đến vậy ư?

Mọi người không ngờ chốn hoang sơn này lại có kẻ thứ ba xuất hiện, nghe nói liền giật mình sửng sốt, và đồng thời họ cũng đã nghe thấy tiếng chuông. Cơ hồ cùng một lúc, mọi ánh mắt đều quay về phía phát ra tiếng nói, bốn gã đại hán trước tiên kinh hãi lùi sau một bước.

Những thấy một con ngựa tồ trắng cổ đeo chuông bạc đang chậm rãi tiến tới, trên lưng là một thiếu niên áo trắng môi treo nụ cười lạnh lùng, nhắc thấy họ liền nghĩ ngay đến “Bạch Kiếm Linh Mã”.

Gã võ sinh thoáng biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

- Theo ý kiến các hạ thì sao?

Linh Mã vẫn chậm bước tiến tới, thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Mục đích của các hạ chỉ là giết người, theo tại hạ thì thật là lãng phí quá nhiều thời gian!

Gã võ sinh cười khẩy:

- Bốn thiếu gia có lắm thời gian, các hạ biết giết người có bao nhiêu cách không?

Vân Dật Long đánh giọng:

- Cách thức thì nhiều, nhưng có điều là giờ đây mục đích cuối cùng của các vị không thể nào đạt được nữa.

Gã võ sinh đảo mắt nhìn vào mặt Vân Dật Long, cười khinh miệt nói:

- Chẳng hay kẻ nào ngăn cản được ý muốn của bốn thiếu gia?

Linh Mã dừng lại ngay giữa bốn gã đại hán, Vân Dật Long cười bốn cột:

- Tại hạ thấy là tính mạng của kẻ khác đã không còn đáng để các vị bận tâm nữa, các vị hãy tự lo cho tính mạng của chính mình thì hơn.

Gã võ sinh ánh mắt lảo liên lại nhìn vào mặt Vân Dật Long, cười khẩy nói:

- Nhưng bốn thiếu gia thì lại thấy người cũng chẳng khác nào Lục Tùng Thanh, khác chẳng là người không tự lượng sức mình hơn, có lẽ người đã tưởng mình là một hiệp sĩ.

Đoạn bỗng sầm mặt quát:

- Bắt lấy hắn cho ta!

Bốn gã đại hán lúc này cũng đã nhận thấy chàng thiếu niên áo trắng này ngoài diện mạo anh tuấn, chẳng có điểm gì khác lạ, nổi hoang mang liền tan biến, nghe lệnh liền cùng buông tiếng quát vang và tung mình lao bổ vào Vân Dật Long.

Lục Tùng Thanh thấy vậy hoảng kinh, than thầm:

- Ôi, lòng người tuy lương thiện, nhưng...

Ngay khi ấy bỗng nghe thiếu niên áo trắng lạnh lùng quát:

- Các vị còn kém xa lắm!

Đồng thời mắt bỗng rực sáng khiếp người, song chớp cùng lúc tung lên, một màu đỏ chớp nhoáng, ba trong số bốn gã đại hán liền vắng bóng trở về, rồi thì ba tiếng “phịch phịch phịch”, rơi nằm sòng sượt trên mặt đất, trên trán mỗi người đều có một dấu chưởng màu đỏ, đã chết tự bao giờ, gã đại hán duy nhất còn sống thì đã lọt vào trong tay Vân Dật Long.

Vân Dật Long tay phải nắm giữ cổ tay trái gã đại hán nhấc lên, tay trái vỗ nhanh vào huyệt Khí Hải, khoát tay quát:

- Đường do mình trải, hãy tự hưởng thụ đi!

“Phịch” một tiếng, gã đại hán ngã chổng kên trên đường đình, lúc này công lực của gã đã bị Vân Dật Long phế bỏ, nên liền bị đình xuyên thủng vào da thịt và sau ót cũng bị đâm vào mấy mũi, gã rú lên thảm thiết, không ngớt giãy giụa.

Gã võ sinh mặt tái ngắt, kinh hãi lùi sau một bước, buột miệng nói:

- Người... Người là Vân Dật Long?

Vân Dật Long thấy thiếu phụ và cậu bé vẫn còn bị kèm giữ trong tay gã võ sinh, lòng còn phần e ngại, cười khẩy nói:

- Với uy vọng của Đông Thiên Môn, hẳn là chẳng xem Vân Dật Long vào đâu.

Gã võ sinh sở dĩ đến núi Nhạn Đãng chính là vì Vân Dật Long, hẳn là người xảo quyệt, biết Đông Thiên Môn đã phải động dụng đến hai vị thúc thúc, cộng thêm Túy Thần, Cái Vương và Lãnh Vân Quán chủ Vân Hà chân nhân, hợp sức bấy nhiêu người chỉ để đối phó với mỗi mình “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long, bằng sức một mình thì làm sao hẳn địch nổi Vân Dật Long, bèn cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, Đông Thiên Môn quả đúng là chẳng xem ngươi vào đâu, nhưng hắc hắc, hiện bốn thiếu gia đang bận phải thành thân, chẳng rảnh rồi để mà quần thảo với ngươi, hẹn tái ngộ!

Đoạn nắm tay thiếu phụ và cậu bé cất bước toan bỏ đi.

Vân Dật Long thoáng trêu lòng, lạnh lùng quát:

- Các hạ tự tin đi khỏi được chăng?

Gã võ sinh cười khẩy:

- Nhưng bốn thiếu gia tin mục đích của ngươi là cứu người, ngươi tự tin có thể đoạt lại được người sống từ trong tay bốn thiếu gia chăng?

Vân Dật Long đánh mặt, vung chưởng toan xuất thủ, bỗng nghe Lục Tùng Thanh hét hoảng kêu lên:

- Vân công tử...

Vừa nghe giọng nói đầy đau xót lẫn quan hoài ấy, Vân Dật Long bất giác lòng rung động, không dám quay đầu lại chỉ thăm thở dài:

- Trên cõi đời lại có đôi vợ chồng thương yêu nhau đến vậy, lánh đời chốn hoang sơn, sống bần hàn nhưng giàu tình nghĩa, hôm nay Vân Dật Long này đã gặp phải, lẽ nào vì mối ân oán của riêng mình mà ta lại gây chia rẽ đôi vợ chồng tình nghĩa mặn nồng này! Ôi, đành thôi!

Đoạn dụi mặt lạnh nhạt nói:

- Hẳn các hạ là nhân vật có hạng của Đông Thiên Môn chứ?

Gã vô sinh qua thần thái đã biết là Vân Dật Long không dám động thủ, bèn cười khẩy nói:

- Bỏn thiếu gia chính là nhị công tử của chương môn nhân Đông Thiên Môn.

Vân Dật Long nhướng mày, đoạn lại bình thần nói:

- Vậy thì hay lắm, Vân mỗ muốn thương lượng điều kiện với các hạ.

Gã vô sinh thoáng ngẩn người, đoạn cười đắc ý nói:

- Điều kiện ư? Ha ha... Theo Bốc Hoài Nghĩa này được biết, Linh Mã đến đâu là mọi người đều nơm nớp lo sợ, nơi nào Bạch Kiếm xuất hiện, chưa từng một ai còn sống, thương lượng điều kiện, có thể như vậy chăng?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Chấp nhận hay không là tùy các hạ, nhưng Vân mỗ xin báo trước, mục đích của Vân mỗ là cứu người, sự sống chết của các hạ hoàn toàn tùy thuộc ở ba người này. Điều kiện Vân mỗ muốn thương lượng là nếu các hạ chịu thả hai người này ra, hôm nay Vân mỗ quyết không làm khó các hạ. Chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” xưa nay nói sao làm vậy, các hạ nên suy nghĩ cặn kẽ.

Bốc Hoài Nghĩa rợn người, ý nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, hẳn biết lời nói của Vân Dật Long không ngoa, song bảo hắn bỏ qua món ngon đã kề miệng ư? Đôi mắt lảo liêng của hắn bất giác hướng vào gương mặt rần rụa nước mắt của thiếu phụ, tuy đang trong cơn đau buồn tột độ mà vẫn xinh đẹp thế kia, đẹp đến mức đủ để hấp đi ba hồn bảy vía của hắn.

Bốc Hoài Nghĩa nhìn sắc đẹp của thiếu phụ, lòng do dự bỗng trở nên kiên quyết, thầm nhủ:

- Người đẹp thế này dầu ta không chiếm đoạt được thì cũng quyết không để lọt vào tay kẻ khác.

Đoạn ngẩng lên cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, ngươi tưởng Bốc thiếu gia này sợ ngươi hay sao? Hắc hắc, có giỏi thì ngươi hãy xông vào mà đoạt lấy người, nàng ta mà chết, Bốc mỗ sẽ cùng ngươi quyết một phen thắng bại.

Đoạn bỗng hai mẹ con lên, cất bước bỏ đi.

Vân Dật Long cả giận, tung mình lướt tới cản trước mặt Bốc Hoài Nghĩa cách chừng hai trượng, giọng âm trầm nói:

- Bốc Hoài Nghĩa, ngươi tự tin đi khỏi được ư?

Dáng vẻ uy nghi khiếp người của Vân Dật Long đã khiến Bốc Hoài Nghĩa bất giác chững bước, song chỉ thoáng chốc hắn đã lấy lại bình tĩnh, liền cười khẩy nói:

- Nếu Bốc thiếu gia mà không tự tin đi khỏi được, không bao giờ bỏ đi.

Đoạn lại cất bước đi tới.

Vân Dật Long mắt rực sát cơ, chàng biết hôm nay không thể nào lưỡng toàn được nữa.

Lục Tùng Thanh hồi hộp lê bước đi tới, tựa hồ y đã quên mất thương thế nơi chân mình.

Bốc Hoài Nghĩa từng bước rút ngắn khoảng cách với Vân Dật Long, hai cánh tay đã dùng hết công lực, chuẩn bị hễ Vân Dật Long ra tay là giết chết hai mẹ con trước rồi mới ra tay hoàn kích.

Trong bầu không khí ngột ngạt, khoảng cách đã rút ngắn chỉ còn chừng tám bước, Vân Dật Long trán lấm tấm mồ hôi, chàng không đành tâm chia rẽ đôi vợ chồng sắt son này, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn.

Vân Dật Long với ánh mắt áy náy quét nhanh về phía Lục Tùng Thanh, đoạn với giọng âm trầm nói:

- Bốc Hoài Nghĩa, ngươi tiến thêm một bước nữa thử xem!

Bốc Hoài Nghĩa thoáng do dự, chầm chậm cất chân phải lên.

Lục Tùng Thanh bỗng xót xa gào lên:

- Quân muội, vĩnh biệt...

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng quát lạnh lạnh vang lên từ nơi một gò đất cách sau lưng Bốc Hoài Nghĩa chừng một trượng, liền theo đó một bóng trắng lao tới nhanh như chớp, vung tay vỗ vào tử huyệt nơi búi tâm Bốc Hoài Nghĩa

Bốc Hoài Nghĩa đang dồn hết tâm thần vào Vân Dật Long, nghe tiếng vừa ngẩng người thì chưởng phong đã ập tới sau lưng, lúc này nếu hắn mà không buông hai mẹ con ra để một mình né tránh, ắt sẽ táng mạng ngay. Bởi đối phương ra tay quá nhanh và hiểm hóc, sức nặng của hai mẹ con sẽ làm giảm đi tốc độ né tránh của hắn.

Cơ hồ do phản ứng của bản năng, Bốc Hoài Nghĩa rút nhanh tay về, hai mẹ con rơi xuống đất, xoay người lướt ra xa hơn bảy thước, thân pháp nhanh khôn tả.

Vân Dật Long lòng bừng niềm cảm kích, ngược mắt lên nói:

- Đa tạ cô nương...

Chưa dứt lời đã trông thấy rõ đối phương, vội im bặt, thầm nhủ:

- Trên đời sao lại có người đẹp trai đến thế? Chàng ta giống Triển tiểu thư quá!

Thì ra đó là một thiếu niên toàn thân y phục trắng, mi dài, mắt to, mũi thon, miệng nhỏ, rất giống một nàng thiếu nữ.

Chàng ta với vẻ thân thiết nhìn Vân Dật Long cười nói:

- Huynh đài định cảm kích tại hạ đó phải không?

Tiếng thánh thót như chim hoàng anh hót.

Vân Dật Long chăm mắt nhìn thiếu niên áo trắng nói:

- Vâng, nhưng tại hạ đã xưng hô sai lầm!

Thiếu niên áo trắng bị Vân Dật Long nhìn đến mặt ửng hồng lên, vội dời ánh mắt đi nơi khác, nhoẻn cười nói:

- “Bạch Kiếm Linh Mã” mà cũng cảm kích về việc không liên quan đến bản thân mình sao?

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, nhạ giọng nói:

- Việc này, Vân mỗ đã nhúng tay vào thì cũng chẳng khác nào việc của chính mình, huynh đài tuy trợ giúp kẻ khác, nhưng chẳng khác nào đã trợ giúp Vân mỗ.

Thiếu niên áo trắng rung động cõi lòng, vội cười nói:

- Tiểu đệ chỉ nói đùa, Vân đệ... huynh đài chớ trách.

Lúc này, vợ chồng con cái Lục Tùng Thanh đã xúm lại nhau. Văn Lan Quân ngồi xổm xuống xem xét vết thương nơi chân Lục Tùng Thanh, ra chiều hết sức âu yếm.

Vân Dật Long quét mắt nhìn ba người, bỗng quay sang thiếu niên áo trắng hỏi:

- Huynh đài có mang theo thuốc chữa ngoại thương không vậy?

Thiếu niên áo trắng đảo tròn mắt, cười nói:

- Huynh đài định chữa thương cho y hử?

Vân Dật Long gật đầu:

- Tại hạ đã nói rồi, đây chính là việc của Vân mỗ!

Thiếu niên áo trắng cười:

- Vậy tiểu đệ giúp y thì cũng kể như là giúp huynh đài?

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, lại quay nhìn ba người, trầm giọng nói:

- Vâng! Kể từ nay khi nào huynh đài cần đến Vân mỗ, Vân mỗ quyết không bao giờ từ khước!

Thiếu niên áo trắng mắt ánh lên vẻ mừng rỡ, thầm nhủ:

- Quả là trời đã giúp ta, nếu không nhờ đôi vợ chồng này, mình muốn tiếp cận chàng thật chẳng biết phải tốn bao nhiêu thời gian và công sức? Ôi! Thật chẳng ngờ lòng dạ chàng lại nhân từ đến thế!

Đoạn cười nói:

- Huynh đài, việc ấy để tiểu đệ lo liệu hết cho!

Đoạn liền quay người đi về phía Lục Tùng Thanh.

Hai người đối đáp rất nhanh, Bốc Hoài Nghĩa lúc này vẫn chưa quyết định nên đi hay ở.

Vân Dật Long chậm chậm quay người lại nói:

- Họ Bốc kia, người đã chọn lấy con đường chết!

“Soạt” một tiếng, Bốc Hoài Nghĩa cởi bỏ áo ngoài, trên lưng hiện ra một mảnh gương đồng dài chừng ba thước và rộng hai thước, cười sắc lạnh nói:

- Họ Vân kia, lúc này mà nói đến việc sống chết, bốn thiếu gia thấy còn quá sớm.

Đồng thời đã cởi mảnh gương đồng trên lưng xuống, đưa tay từ sau gương kéo mạnh, rút ra một chân thép rồng, dài chừng ba thước.

Vân Dật Long thoáng kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- Vân mỗ đã thấy nóng ruột rồi đấy, bốn tên thủ hạ của ngươi đã lên đường lâu rồi kia mà!

Bốc Hoài Nghĩa vốn e sợ Vân Dật Long, không dám bảo chàng tuốt kiếm, nghe vậy liền nói:

- Ngươi hãy chuẩn bị đi!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Các hạ ra tay sẽ rõ ngay!

Bốc Hoài Nghĩa buông tiếng quát vang, gương đồng vung động, lập tức phản xạ ra năm sáu cái bóng Vân Dật Long, đồng thời lao tới quát:

- Nằm xuống ngay!

Mảnh gương đồng đã từ trên giáng xuống.

Sự phản xạ của gương có thể gây rối loạn tai mắt địch thủ, tuy là hư ảnh, song trong khi giao đấu thân thủ cực nhanh, chẳng dễ gì nhanh chóng phân biệt ra được, quả là một món binh khí kỳ tuyệt.

Vân Dật Long lúc này đã hiểu ra tác dụng của gương đồng, không khỏi giật mình thầm nhủ:

- Thì ra gương đồng có tác dụng như vậy, mình phải hết sức cẩn thận mới được.

Đoạn chàng không hoàn kích, tung mình lùi sau hơn tám thước.

Bốc Hoài Nghĩa thấy vậy lòng tin càng gia tăng, trong tiếng quát vang lại lao đuổi tới, chớp nhoáng gương đồng đã tạo ra mười tám mặt gương, phản xạ ra mười tám bóng người Vân Dật Long, đồng thời hữu chưởng đã thừa cơ dồn đẩy công lực.

Vân Dật Long hữu chưởng vung lên, bỗng thấy mười tám người cùng lúc vung chưởng công kích mình, chàng giật mình kinh hãi, vội thu chưởng về và lại tung mình lùi sau năm thước.

Bốc Hoài Nghĩa thấy vậy càng thêm đắc ý, trong tiếng cười gằn đã như bóng theo hình đuổi tới.

Vân Dật Long nhíu mày, định thần chú mắt nhìn những mảnh gương đồng từ bốn phương tám hướng ập tới, không ra tay mà chỉ lắng lắng quan sát động thái của Bốc Hoài Nghĩa.

Bốc Hoài Nghĩa tay phải sớm đã vận đầy công lực, thấy vậy tưởng Vân Dật Long đã bị ảo ảnh của mình làm cho hoang mang bối rối, lòng vô cùng đắc ý, nhưng không ra tay ngay, buông tiếng cười âm trầm nói:

- Tưởng đâu “Bạch Kiếm Linh Mã” có chi kinh người, thì ra cũng chỉ có vậy mà thôi.

Trong khi ấy mặt gương giăng đầy bốn hướng, phản xạ vô số bóng hình Vân Dật Long.

Lục Tùng Thanh nghe nói giật nảy mình, bắt giắc ngoảnh lại nhìn, những thấy bóng gương trùng trùng lớp lớp, chẳng thấy Vân Dật Long đâu cả, y không biết võ công, thấy vậy liền cả kinh buột miệng kêu lên:

- Ô, Vân công tử nguy rồi!

Thiếu niên áo trắng đang theo dõi Văn Lan Quân bó thuốc, thản nhiên cười nói:

- Hãy yên tâm, với tài cán như Bốc Hoài Nghĩa, chẳng làm gì được Vân đệ đâu.

Lục Tùng Thanh nghe nói chắc chắn như vậy, không khỏi bán tín bán nghi hỏi:

- Công tử... có quen biết với y sao?

Thiếu niên áo trắng khoe môi nở nụ cười kiêu hãnh, gật đầu nói:

- Vâng! Tại hạ đã quen với y năm sáu hôm trước, nhưng hiện tại thì y không nhận ra tại hạ, tại hạ nói ra y là ai thì nhị vị cũng không biết, y là một vị thiếu niên anh hùng tài ba lỗi lạc. “Bạch Kiếm Linh Mã” vừa xuất hiện đã chấn động toàn thể võ lâm. Tuy tuổi y còn trẻ, nhưng cỡi lòng thì gánh vác trọng nhiệm hơn bất kỳ một người nào khác.

Đến những tiếng sau cùng chàng ta gần như là tự nói một mình.

Văn Lan Quân ngẩng lên, vẻ kính phục hỏi:

- Song thân của Vân công tử hẳn rất lấy làm hãnh diện vì có được một người còn xuất sắc như vậy.

Thiếu niên áo trắng mặt bỗng phớt vẻ ưu sầu, lắc đầu nói:

- Y đã không còn gia đình, hoàn toàn sống vì hận thù, nên y luôn nhìn người trong giới giang hồ với ánh mắt căm thù, bởi họ đã hủy diệt gia đình y lúc y còn bé, cướp mất của y tất cả, do đó, người trong giới võ lâm đã xem y như là một sát thần, bởi chưa từng một ai sống sót dưới tay y.

Vợ chồng Lục Tùng Thanh cùng với vẻ thương hại nói:

- Thì ra Vân công tử là người bất hạnh như vậy, thảo nào lúc giết người đã bình thản đến thế. Ôi! Công tử hãy tìm cách xoay chuyển tư tưởng tiêu cực ấy, để Vân công tử biết thương lấy bản thân, bởi công tử hiểu y hơn.

Thiếu niên áo trắng mắt ướt ướt, chậm chậm đứng lên, gật đầu lẩm bẩm:

- Phải, nếu không phải vì y thì ta đâu có đến đây!

Đoạn đưa mắt nhìn về phía trận đấu, lập tức hoảng hốt kêu lên:

- Vân đệ...

16. Chương 16: Gửi Mạng Truyền Tin , Chung Ngựa Đến Lãnh Vân

Thì ra lúc này Vân Dật Long đang vùng chưởng đánh tới, chiếc gương đồng được cầm trước mặt chàng chừng ba thước, hiển nhiên Vân Dật Long đã tưởng lầm bóng người trong gương là kẻ địch.

Ngay khi Vân Dật Long xuất chưởng, Bốc Hoài Nghĩa đã như quỷ mị nhanh như chớp vòng ra sau lưng chàng, thân pháp quả là siêu tuyệt hiếm có trong chốn võ lâm, và chỉ có khinh công như vậy mới có thể sử dụng được chiếc gương đồng này.

Thiếu niên áo trắng dinh ninh là Vân Dật Long thừa sức hạ gục Bốc Hoài Nghĩa nên đã khinh suất mãi lo chuyện trò với vợ chồng Lục Tùng Thanh, đến khi phát hiện ra tình thế nguy cấp thì không còn cứu viện kịp nữa.

“Bùng” một tiếng vang dội, chiếc gương đồng nát vụn, và ngay khi ấy song cửa sổ dồn đầy công lực của Bốc Hoài Nghĩa chỉ còn cách sau lưng Vân Dật Long không đầy ba tấc.

Bốc Hoài Nghĩa nhếch môi cười khoái chí, hẳn tin chắc dù là cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm cũng không thể nào thoát khỏi được thế chưởng của hắn.

Trong khi thiếu niên áo trắng bàng hoàng, một tiếng “bùng” rền rĩ vang lên, liền theo đó là một tiếng hự đau đớn, rồi thì tất cả im lặng.

Thiếu niên áo trắng mắt mờ đi, chẳng còn trông thấy gì nữa, y tin chắc người ngã xuống nhất định là Vân Dật Long.

Vợ chồng Lục Tùng Thanh không biết võ công, chẳng trông rõ được mọi diễn biến trong trận đấu, chỉ trông thấy kết quả sau cùng mà thôi.

Nụ cười vui mừng nở rộ trên mặt hai vợ chồng. Văn Lan Quân quay sang thiếu niên áo trắng chân thành nói:

- Công tử nói quả không sai, Vân công tử đúng là một vị thiếu niên anh hùng, tài ba lỗi lạc.

Thiếu niên áo trắng kinh ngạc, định thần nhìn kỹ, lập tức thừ ra tại chỗ.

Thì ra người ngã xuống không phải Vân Dật Long mà là Bốc Hoài Nghĩa, những thấy hắn đang nằm sóng soài cách Vân Dật Long chừng một trượng.

Vân Dật Long nhếch môi cười lạnh lùng, chậm rãi đi về phía Bốc Hoài Nghĩa.

Thái độ kiêu ngạo của Bốc Hoài Nghĩa trước đây hoàn toàn biến mất, hắn cố sức gượng dậy, song không đứng lên nổi, dường như hắn đã quên mất cơn đau dữ dội trong nội phủ và máu từ khóe miệng tuôn ra xối xả, mặt đầy vẻ kinh khiếp, thoái lui lia lịa.

Vân Dật Long cười âm lạnh, nói:

- Bằng hữu, Vân mỗ đã nói rồi, chính ngươi đã tự chọn lấy con đường chết.

Bốc Hoài Nghĩa hai mắt kinh hoàng nhìn Vân Dật Long, hơi hãi nói:

- Vân Dật Long, bổn thiếu gia có hận thù gì với ngươi?

Vân Dật Long thoáng nhíu mày, mặt bỗng bừng sát cơ ghê rợn, ánh mắt sắc lạnh nhìn chót vào mặt Bốc Hoài Nghĩa, nói:

- Người của Đông Thiên Môn sẽ cho ngươi biết Đông Thiên Môn có hận thù gì với Vân gia, về chuyển cáo với họ, bảo là món nợ máu mà họ đã gây ra khi xưa tại Chính Nghĩa Nhai giờ đây đã đến lúc phải hoàn trả.

Bốc Hoài Nghĩa nghe nói, lòng liền nảy sinh một chút sinh cơ, như thể sợ đánh mất cơ hội ấy, Vân Dật Long vừa dứt lời, hắn liền nói ngay:

- Vân Dật Long, buông tha kẻ này rồi ngươi sẽ hối hận.

Vân Dật Long cười đanh lạnh:

- “Bạch Kiếm Linh Mã” ngôn xuất như sơn. Vân mỗ nói rồi, ngươi đã chọn lấy con đường chết.

Bốc Hoài Nghĩa niềm hy vọng vừa chớm nở bỗng lại tiêu tan, buột miệng nói:

- Ngươi... ngươi định nuốt lời hả?

- Vân mỗ đâu có hứa là không giết ngươi?

- Ngươi đã nói là để kẻ này truyền lời kia mà?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Đúng vậy, Vân mỗ đã có nói, cho nên ngươi sẽ không chết tại đây, ngươi cùng đến đây với chúng thì phải chết ngay trước mặt chúng.

Bốc Hoài Nghĩa dịu nét mặt:

- Bốc mỗ sẽ đợi người.

Đoạn hai tay chôi mạnh xuống đất, găng gượng đứng lên.

Vân Dật Long dừng lại trước mặt Bốc Hoài Nghĩa, cách chừng ba thước, lạnh nhạt nói:

- Người có nghe đến vụ Thất Xảo Yêu Hồ không?

Bốc Hoài Nghĩa nghe nói liền võ lễ loạn choạng lùi sau ba bước, gương mặt xám ngắt kinh hoàng giật một hồi, run giọng nói:

- Vân... Vân Dật Long... người có nhân tính hay không?

Vân Dật Long bình thản cười:

- Các hạ đã xuất thân nơi danh môn, bon chen trong giới võ lâm, hẳn là đã từng chứng kiến rất nhiều sự kiện, lúc hưng thời người đâu có nghĩ đến kẻ khác, và cũng như trong trường hợp ngược lại, khi người bị lọt vào tay kẻ khác. Bốc Hoài Nghĩa, người nên có khí phách một chút, đó là một luật lệ bất thành văn trong giới võ lâm. Giờ đây, thời đắc ý của người đã qua đi rồi.

Vừa dứt lời, bỗng vùng tay điểm vào bảy nơi huyết đạo trên mình Bốc Hoài Nghĩa.

Bốc Hoài Nghĩa vốn đã thọ trọng thương mà thủ pháp của Vân Dật Long lại quá nhanh, hần lập tức rùng mình mấy lượt, huyết khí sôi sục nơi ngực bỗng lắng dịu, song trên mặt hần ngoài vẻ tuyệt vọng lẫn kinh hoàng, không có chút vui mừng nào cả.

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Tôn giá ra đi được rồi, nên nhớ trong vòng một ngày một đêm tốt nhất tôn giá phải đến được Lãnh Vân Quán, đó là khoảng thời gian còn sống được trên cõi đời của tôn giá đấy.

Bốc Hoài Nghĩa tuy không cảm thấy trong người có gì khác lạ, nhưng qua cái chết của Thất Xảo Yêu Hồ, hẳn biết mình không thể sống qua khỏi một ngày một đêm, mắt hần ngập đầy căm hận nhìn Vân Dật Long, gần giọng nói:

- Vân Dật Long, một ngày nào đó Đông Thiên Môn nhất định sẽ lột da người.

Vân Dật Long thản nhiên:

- Người nên quý tiếc thời gian của mình thì hơn, đó là việc sau này.

Bốc Hoài Nghĩa quét mắt nhìn thật nhanh thi thể của bốn gã đại hán thuộc hạ dưới đất, đoạn nghiêng răng nói:

- Vân Dật Long, mong là người sớm có mặt tại Lãnh Vân Quán.

Đoạn quay phắt đi, tung mình phóng như bay vào rừng, thoáng chốc đã mất dạng.

Vân Dật Long bình thản quét mắt nhìn thi thể bốn gã đại hán dưới đất, đoạn chậm chậm quay sang vợ chồng Lục Tùng Thanh, nói:

- Nơi đây sơn thủy tuy tốt đẹp, nhưng hiền kang lẽ chẳng thể cư trú lâu dài được, cuộc đời tuy vẫn đục, nhưng có vương pháp bảo vệ, mong hiền kang lệ hãy suy nghĩ kỹ.

Đoạn đưa tay vào lòng lấy ra một hạt minh châu to cỡ long nhãn, chậm rãi đi đến trước mặt Lục Tùng Thanh, trao qua và nói:

- Vân mỗ phiêu bạt thiên hạ, trong mình không có thường vật, hạt minh châu này có lẽ sẽ giúp hiền kang lệ giải quyết nhu cầu nhất thời, cuộc gặp gỡ hôm nay cũng kể như hữu duyên, xin cầu chúc nhị vị trăm năm hạnh phúc.

Thái độ thật lạnh lùng, giọng nói thật bình thản, song những lời thành khẩn đã xuất phát từ tận đáy lòng, khiến ba người hiện diện đều vô cùng xúc động. Vợ chồng Lục Tùng Thanh càng rướm lệ, cảm kích nhìn Vân Dật Long, chẳng biết nên nói sao cho phải.

Thiếu niên áo trắng buông tiếng thở dài nặng nề, y nhận thấy những lời lẽ thành khẩn ấy không nên thốt ra từ miệng Vân Dật Long, một chàng trai trẻ như vậy, bởi đó là luận điệu già dặn và gần như trống rỗng.

Vân Dật Long ngược mặt nhìn trời, nói tiếp:

- Tại hạ phải đi ngay, xin nhị vị nhận lấy.

Lục Tùng Thanh chậm rãi đứng lên, như quên mất cơn đau nơi chân, kéo ái thê cùng nhau quỳ xuống đất.

Vân Dật Long vội tránh sang bên, vung tay dùng kinh khí đỡ hai người dậy và nói:

- Nhị vị không nên làm vậy...

Lục Tùng Thanh vội nói:

- Công tử đã cứu mạng vợ chồng và con chúng tôi, khác nào phụ mẫu tái sinh. Lục Tùng Thanh tự biết kiếp này khó thể báo đáp, xin công tử hãy nhận vợ chồng chúng tôi một lạy để bày tỏ tấm lòng.

Vân Dật Long nhếch môi:

- Tại hạ rất hiểu nỗi lòng của nhị vị, không cần thiết phải như vậy, hãy nhận lấy đi.

Lục Tùng Thanh ngẩng lên, bỗng chạm vào ánh mắt sáng ngời của Vân Dật Long, vẻ uy nghiêm không sao kháng cự kia đã khiến y bất giác đưa tay ra nhận lấy hạt minh châu.

Vân Dật Long bỗng quay sang thiếu niên áo trắng hỏi:

- Vân mỗ có biết quý tánh của huynh đài chăng?

Thiếu niên áo trắng giật mình buột miệng:

- Triển Ngọc...

Chỉ nói được hai tiếng rồi bỗng ngưng bật.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Huynh đài họ Triển, tên Ngọc ư?

Thiếu niên áo trắng thoáng đỏ mặt:

- Vâng. Đúng vậy.

- Tại hạ một ngày còn sống sẽ không bao giờ quên huynh đài. Xin tạm biệt.

Vân Dật Long nói xong, thoáng ôm quyền, đoạn quay người đi về phía Linh Mã.

Thiếu niên áo trắng Triển Ngọc thoáng biến sắc mặt, mắt đảo tròn, bỗng lớn tiếng nói:

- Vân công tử chẳng bảo là phải giúp tại hạ hay sao?

- Không sai, Vân mỗ có nói, nhưng chẳng hay bây giờ Triển huynh có điều chi cần đến Vân mỗ ra sức?

Triển Ngọc vờ biến sắc mặt, giọng nặng nề nói:

- Việc này rất nguy hiểm, chỉ e Vân công tử không chịu đi.

Vân Dật Long sầm mặt:

- Chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” trước nay nói sao làm vậy. Triển huynh cứ nói đi.

Giọng nói rõ ràng có vẻ phật ý. Triển Ngọc vội nói:

- Xin Vân công tử chớ hiểu lầm, quả tình nơi ấy quá là hiểm ác, tiểu đệ một mình khó thể chống chọi, nhưng vì tri giao bắt buộc phải đến, cho nên định nhờ Vân công tử giúp sức, hoàn thành tâm nguyện của tiểu đệ, nhưng nghĩ lại thì thấy có phần quá đáng.

Vân Dật Long nghe thấy hợp tình hợp lý, bèn dịu mặt nói:

- Triển huynh cứ nói ra nơi ấy đi.

Triển Ngọc thoáng chau mày:

- Lãnh Vân Quán!

Vân Dật Long vụt biến sắc, ánh mắt sắc bén bỗng nhìn chốt vào mặt Triển Ngọc, như muốn tìm kiếm chi đó.

Triển Ngọc rúng động cõi lòng, thâm nhủ:

- May mà mình đã nói ra cả chuỗi lý do trước, bằng không ắt là chàng chẳng tin.

Vân Dật Long nhìn Triển Ngọc hồi lâu mới dời ánh mắt đi, nói:

- Chẳng hay người gì của Triển huynh ở đó vậy?

Triển Ngọc buột miệng:

- Hai cha con Vạn Liễu Bảo Chủ Sở Nam Nhạn.

Vân Dật Long lại biến sắc mặt:

- Nguyên quán của Triển huynh ở đâu?

Triển Ngọc thoáng tần ngần, đoan nghiêm mặt nói:

- Vân công tử nghi ngờ lai lịch của Triển mỗ ư?

Vân Dật Long trong lòng quả có hoài nghi về thân phận của Triển Ngọc, nhưng giờ y nói huych toẹt lại đâm ra không tiện truy cứu, bèn nhạt giọng nói:

- Vân mỗ quả cũng hơi quá tò mò.

Lúc này Triển Ngọc đã nghĩ ra được lời giải thích, bèn cười nói:

- Thật ra cũng chẳng có gì không thể nói cho Vân công tử biết, gia tiên phụ cùng Sở bá bá là bạn chí thân, từ thuở bé hai nhà đã chỉ phúc giao hôn, Sở cô nương chính là vị hôn thê của tại hạ, do đó chúng ta mới gặp gỡ nhau tại đây.

Lý do thật vững vàng chính đáng, không ai có thể nghi ngờ được.

Vân Dật Long cười:

- Vậy là chúng ta cùng một hướng đi.

Triển Ngọc giả vờ hỏi:

- Vân công tử cũng đến Lãnh Vân Quán ư?

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Đúng, thôi ta đi.

Đoạn quay người đi về phía Linh Mã, đưa tay nắm lấy dây cương, bỗng bên cạnh vang lên một giọng trong trẻo, nói:

- Tiểu Vân Phi xin khấu tạ Vân thúc thúc.

Vân Dật Long quay phắt lại, những thấy cậu bé đang quỳ cạnh bên chân dấp đầu lạy lia lịa.

Trên gương mặt bình lặng bỗng dâng lên ngàn lớp sóng xô, khóe môi chàng hé nở nụ cười héo hắt, chậm chậm ngồi xổm xuống, hai cánh tay run run đỡ cậu bé đứng lên, giọng hơi khích động, nói:

- Tiểu đệ may mắn hơn ta, cầu mong thần hạnh phúc mãi mãi theo bên tiểu đệ cùng với những đứa trẻ khác, bởi trong lòng các người không có ân oán hận thù, các người là những đứa trẻ vô tội, hãy đứng lên đi.

Cậu bé trở to đôi mắt đen trắng rõ ràng ngơ ngẩn nhìn vào gương mặt anh hùng mà lòng cậu vô cùng ngưỡng mộ, mặc dầu cậu không hiểu lắm về những lời nói của Vân Dật Long, song vẫn gật đầu lia lịa, mãi đến khi Vân Dật Long dứt lời, cậu mới nói:

- Vân thúc thúc, cha mẹ bảo Tiểu Vân Phi đi theo học tập với thúc thúc, sau này sẽ trở thành một vị đại anh hùng cứu giúp người khổ nạn. Vân thúc thúc có thể cho Tiểu Vân Phi biết đại danh không?

Vân Dật Long kéo cậu bé đứng lên, cười chua xót nói:

- Người không nên biết ta là ai và cũng đừng noi theo gương ta, ta không phải là hiệp sĩ như các người đã nghĩ, hai tay ta đã nhuộm đầy máu bần. Nhưng có lẽ các người không tin, đây mới chỉ là bắt đầu, trong tương lai khi các người nghe nói trong võ lâm đã xuất hiện một tên ác ma vô nhân tính, giết người như rạ, đó chính là ta. Hãy quay về với song thân đi, cậu bé may mắn.

Vợ chồng Lục Tùng Thanh cùng đưa mắt nhìn nhau, hai người đã trông thấy mặt Vân Dật Long rướm lệ, lần đầu tiên họ mới biết trên cõi đời còn có kẻ kiên cường hơn vợ chồng họ, mà người ấy lại còn trẻ đến thế.

Cậu bé nhìn Vân Dật Long một hồi, đoạn ngoan ngoãn nói:

- Tiểu Vân Phi xin vâng lời thúc thúc và sẽ mãi mãi nhớ đến thúc thúc.

Vân Dật Long cười cười:

- Tiểu đệ thông minh lắm.

Chàng nói xong lại đưa tay nắm lấy dây cương.

Vợ chồng Lục Tùng Thanh nhìn Vân Dật Long, nói:

- Vân công tử, từ nay bất luận chân trời góc biển, vợ chồng chúng tôi sẽ mãi mãi chúc phúc cho công tử.

Vân Dật Long ngoảnh lại, cười nhạt nói:

- Nhị vị xin hãy nhớ lời Vân mỗ, không nên nấn ná lâu ở đây. Vân mỗ xin cáo biệt.

Đoạn tung mình lên ngựa, quay sang Triển Ngọc, nói:

- Triển huynh có đồng ý đi chung ngựa chằng?

Triển Ngọc thoáng đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Có chỗ nổi không?

Vân Dật Long cười:

- Chỗ nổi.

Đoạn vỗ nhẹ lên cổ ngựa, nói:

- Hồng Ảnh, hãy để cho Triển huynh lên nhé.

Triển Ngọc mặt càng đỏ hơn, tung mình ngồi lên phía trước Vân Dật Long.

Vân Dật Long chững hững, chàng không ngờ Triển Ngọc lại ngồi trước mặt mình, bèn dịch người ra sau một chút, ngoảnh lại vẫy tay chào biệt vợ chồng Lục Tùng Thanh và nói:

- Hiền khanh lệ hãy thận trọng.

Dứt lời hai chân kẹp mạnh, Hồng Ảnh cất tiếng hí dài, tung vó phóng vút vào rừng.

Bùi ngùi trông theo bạch mã khuất dạng trong rừng, vợ chồng Lục Tùng Thanh cùng lẩm bẩm:

- Cầu mong trời cao hãy phù hộ cho người hiền.

Hai người nước mắt chảy dài, đứng thừ ra hồi lâu mới dẫn con trẻ về nhà thu xếp đồ đạc, đi tìm chốn khác an thân lập nghiệp.

Linh Mã phóng đi vun vút trong rừng, không hề gặp trở ngại, tiếng chuông lạnh lớt phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch của núi rừng, đơn điệu pha lẫn sát khí.

Triển Ngọc nhẹ nhàng dựa vào lòng Vân Dật Long, hai mắt khép hờ, đôi má ửng hồng như hai quả đào tơ.

Vân Dật Long hướng mắt về cõi xa xăm, như đang ngẫm nghĩ chi đó, mùi hương ngây ngất từ người Triển Ngọc tỏa ra, chàng không hề hay biết.

Băng qua rừng, Linh Mã tiếp tục phóng lên một ngọn đồi cỏ dại um tùm, bầu trời quang đãng bao la khiến lòng vô cùng thanh thản.

Triển Ngọc khẽ hít một hơi dài, bỗng cất tiếng:

- Vân công tử...

- Chi đó?

Triển Ngọc khẽ nhích người ra sau, nói:

- Vân công tử có ước mong một ngày nào đó cũng có một người vợ hiền thực và chung tình như Lục Tùng Thanh chăng?

Vân Dật Long thu ánh mắt về, không hề suy nghĩ đáp:

- Tại hạ chưa từng nghĩ đến việc ấy bao giờ.

Triển Ngọc nghe lòng rung động:

- Con người là phải có viễn cảnh, thành gia lập nghiệp là con đường ắt phải đi trong cuộc đời. Vân công tử thông tuệ hơn người, lẽ ra không nên thờ ơ về việc ấy mới phải.

Vân Dật Long cười ơ hờ:

- Viễn cảnh của tại hạ không giống như kẻ khác.

- Huynh đệ nghe được chăng?

- Viễn cảnh của tại hạ không đẹp như của mọi người. Triển huynh không nghe thì hơn.

Triển Ngọc rung động cõi lòng, vội hỏi:

- Chẳng hay không đẹp đến mức độ nào?

Vân Dật Long mắt lóe lên vẻ sắc lạnh, trầm giọng nói:

- Xương trắng chất chồng, máu tươi trải đất, viễn cảnh như vậy hẳn là quá xấu ác phải không?

Triển Ngọc giật nảy mình, hồi lâu với giọng nặng nề, nói:

- Đó chỉ là con đường mà công tử cần phải đi qua, chứ không phải là mục đích cuối cùng. Vân công tử chả lẽ chưa từng bao giờ nghĩ đến việc tìm chọn một người thật lòng yêu mình hay sao?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Triển huynh, đời người chỉ được có một tôn chỉ. Vân mỗ đã chọn lựa con đường xấu ác kia rồi.

Triển Ngọc bỗng ra chiều buồn bã:

- Vân công tử, người ta đã một lòng si yêu công tử, chả lẽ công tử cũng không thềm ngõ ngang hay sao?

Vân Dật Long sững sờ:

- Một lòng si yêu?

- Vâng. Vì những người ấy, công tử nên suy nghĩ đến tương lai.

Vân Dật Long cười ngơ ngẩn:

- Giá mà Triển huynh biết Vân mỗ là người trôi giạt vô định, không hề có hồng nhan tri kỷ, hẳn là Triển huynh không lo lắng vẩn vơ như vậy đâu.

- Vân công tử không cảm thấy đó là những lời trái với lòng mình hay sao?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Vân mỗ chưa từng nói dối bao giờ.

Triển Ngọc buột miệng:

- Chẳng hay công tử có biết Bằng Thành Bạch Phụng không?

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên:

- Vân mỗ có gặp qua. Triển huynh đề cập đến nàng ta làm chi vậy?

Triển Ngọc buồn bã, giọng nghèn nghẹn:

- Chẳng lẽ không xứng đáng để đề cập đến hay sao?

Vân Dật Long buột miệng:

- Chẳng phải không xứng đáng để đề cập đến, chẳng qua Vân mỗ nghĩ là Triển huynh không nên nghe theo lời đồn đại mà hạ thấp phẩm giá của Triển tiểu thư. Người của Bằng Thành có thể kể được là ân nhân của Vân mỗ, đối với họ Vân mỗ chỉ có tôn kính, ngoài ra tuyệt đối không có ý nghĩ gì khác.

Triển Ngọc im lặng như để chỉnh đốn lại ý nghĩ. Lúc này Linh Mã đã vượt qua đỉnh núi, chạy về phía một khu rừng rậm rạp dưới chân một ngọn núi khác.

Một hồi thật lâu, Triển Ngọc mới lại cất tiếng:

- Vân công tử biết Triển cô nương đã nhận xét thế nào về công tử không?

Vân Dật Long thoáng kinh ngạc:

- Tại hạ chỉ gặp nàng ta có một lần, làm thế nào biết được nàng ta đã nhận xét thế nào về mình?

- Công tử thử đoán xem ấn tượng của nàng ta đối với công tử tốt hay xấu?

Vân Dật Long cười ơ hờ:

- Triển huynh, những điều không bao giờ có câu giải đáp thế này, chúng ta bàn luận đâu có ích gì?

Triển Ngọc thoáng ngẫm nghĩ:

- Theo huynh đệ suy đoán thì nàng nhất định là rất tưởng nhớ đến công tử, không chừng nàng ta hiện đang đi theo công tử cũng nên.

Vân Dật Long thoáng ngó người, đoạn cười nói:

- Triển huynh đã đoán sai rồi, nàng ta đã trở về Bằng Thành từ lâu rồi.

Triển Ngọc bỗng nói:

- Vân công tử không tin nàng ta rất mến công tử ư?

Vân Dật Long thoáng ngẩn người, đoạn với giọng cay đắng, nói:

- Triển huynh tin là một thiếu nữ hiền lành, trong trắng lại đi thích mến một hung thủ sát nhân hai tay đầy máu tanh như Vân mỗ sao? Tuyệt đối không thể như vậy được.

Như sợ bị Triển Ngọc nói đúng. Vân Dật Long cố nhấn mạnh giọng phủ nhận hầu tăng cường niềm tin của mình.

Triển Ngọc buồn bã thở dài:

- Nàng ta rất hiểu nỗi lòng của chúng tôi, vì vậy nàng ta càng quý mến công tử hơn.

Lúc này Linh Mã đã băng qua khu rừng. Vân Dật Long như không muốn tiếp tục nói về những điều vẫn vơ vẩn nữa, bèn cười giả lả:

- Có lẽ chúng ta sẽ đến Lãnh Vân Quán trước lúc hoàng hôn.

Nhưng Triển Ngọc đâu chịu bỏ qua, lại nói:

- Vân công tử biết vì sao tại hạ biết được Sở cô nương đã bị hãm thân tại Lãnh Vân Quán không?

- Vân mỗ không biết, có lẽ Triển huynh đã đến Vạn Liễu Bảo.

- Không, tại hạ chưa đến đó. Chính Bằng Thành Bạch Phụng đã cho tại hạ biết, do đó tại hạ mới biết Vân huynh và nhận xét của Triển cô nương đối với huynh...

Bống nàng ngừng lời như chờ Vân Dật Long lên tiếng hỏi.

Vân Dật Long như không muốn đề cập đến vấn đề ấy, hồi lâu mới nói:

- Đàng xa kia dường như là một con rạch, Triển huynh có nghe tiếng nước chảy không?

Triển Ngọc ngó người, bống buông tiếng thở dài u oán:

- Vân công tử có biết nàng đã khóc không?

Vân Dật Long chau mày:

- Triển huynh nói ai vậy? Triển cô nương phải không?

- Phải, nàng bảo là Vân công tử đã hiểu lầm nàng, vì vậy công tử đã không thềm ngõ ngang đến nàng, xua đuổi nàng trở về Bằng Thành, như không muốn gặp mặt nàng nữa.

Vân Dật Long thoáng biến sắc:

- Vân mỗ chỉ vì lo cho nàng...

Triển Ngọc mặt liền rạng rỡ, buột miệng:

- Thật ư? Vân công tử, lần sau gặp lại nhất định tại hạ sẽ cho nàng biết, tại hạ tin là nàng sẽ tức khắc đi tìm công tử, tại hạ... rất hiểu tấm lòng của nàng đã dành cho công tử.

Vân Dật Long vội nói:

- Nếu Triển huynh mà làm vậy thì trái với lòng mong muốn của Vân mỗ rồi, Triển huynh quả thật xem Triển cô nương là bạn tri giao, những mong Triển huynh hãy xem sự an nguy của Triển cô nương làm trọng, nên cẩn thận mà hành động.

Triển Ngọc nghe lòng ngọt lịm, buột miệng nói:

- Công tử chả lẽ muốn cho nàng mãi mãi hiểu lầm công tử hay sao?

Sự im lặng kéo dài. Vân Dật Long bống nói:

- Đó là một sự báo đáp của Vân mỗ đối với gia đình nàng.

- Vân công tử đã phân biệt ân oán rõ ràng quá, chả lẽ ngoài ân oán ra, giữa người với người không có những tình cảm khác nữa hay sao?

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Vân mỗ tin là còn có những tình cảm khác nữa, nhưng đó đều là do ân oán mà ra cả.

- Vân công tử sau khi đã hoàn thành việc trả thù và báo ân, có đến Bằng Thành tìm Triển cô nương không?

Vân Dật Long nặng nề gật đầu:

- Vân mỗ sẽ đến để báo cho nàng biết là Vân mỗ đã đòi lại hết những món nợ của gia đình nàng rồi, nếu như tại hạ còn sống.

Triển Ngọc giật nảy mình:

- Vân công tử sao lại xem nhẹ sự sống chết đến vậy? Công tử có biết người ta đã đêm ngày lo lắng cho công tử hay không?

Vân Dật Long ngó người, ngay khi ấy Linh Mã bống khê hí lên một tiếng, hai tai vểnh ra phía trước như đang nghe ngóng chỉ đó.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, quét mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy một khe nước trong vạt nằm ngang cách chừng năm mươi trượng, ngoài ra không có chi khác.

Vân Dật Long nhẹ vỗ lên cổ ngựa, nói:

- Hồng Ảnh, đi nào. Ta đã biết rồi.

Linh Mã lúc lắc đầu, đoạn lại cất vô tiến tới. Thốt nhiên một tiếng gầm to vang lên trong bụi cỏ cạnh khe nước, rồi thì bụi cỏ tách đôi, hai con mãnh hổ trắng phóng ra.

Đồng thời Triển Ngọc kinh hãi thét lên:

- Báo! Trên cây có báo!

17. Chương 17: Hồ Báo Cản Đường , Nguyên Hung Hiện Thân

Vân Dật Long liền ngược nhìn lên cây, quả thấy trên một ngọn cổ tùng cách ngoài hai trượng có hai con kim tiền báo to lớn đang trong tư thế sẵn sàng tấn công.

Chàng thản nhiên cười, nhẹ vỗ lên cổ ngựa, nói:

- Hồng Ảnh, đi nào.

Linh Mã khẽ hí một tiếng, vừa định cất bước, bỗng nghe Triển Ngọc kinh ngạc nói:

- Vân công tử có tin là hổ và báo có thể cùng ở chung một chỗ không?

- Có thể nơi đây là nguồn nước của chúng, vì vậy đã ngẫu nhiên cùng có mặt cũng nên.

Triển Ngọc không đồng ý.

- Theo tại hạ suy đoán, chúng đã canh giữ ở đây từ lâu rồi.

Vân Dật Long biến sắc mặt, ghìm ngựa lại nói:

- Theo nhận xét của Triển huynh, chúng là phụng mệnh canh giữ tại đây?

Triển Ngọc nhẹ gật đầu:

- Chúng ta nên đi lối khác thì hơn.

Vân Dật Long nhú mày:

- Đi lối khác ư? Phải chăng qua bốn con vật này Triển huynh đã nghĩ đến nhân vật kinh thiên động địa nào chứ gì?

Triển Ngọc thốt người, nghĩ nhanh:

- Nếu mình mà nói ra chủ nhân của bốn con vật này, hẳn Vân Dật Long sẽ không chịu kém, xúc phạm đến hai tên ma đầu này lại tăng thêm hai kinh địch nữa.

Đoạn bèn cười nói:

- Vân công tử, chúng chẳng phạm ta thì ta hà tất phạm chúng?

Vân Dật Long cười:

- Triển huynh muốn chỉ người hay thú?

Triển Ngọc đảo mắt nhìn quanh một vòng đoạn nói:

- Tất nhiên là chỉ thú rồi. Vân công tử, chúng ta còn có việc chính yếu, hà tất phải phí thời gian ở đây? Ta nên đi vòng thì hơn.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Triển huynh cho là việc dọn dẹp chúng mất nhiều thời gian hơn là đi vòng ư?

Triển Ngọc đuối lý, không sao trả lời được. Trong khi ấy, Vân Dật Long đã giục ngựa tiến tới.

Linh Mã vừa cất bước, hai con kim tiền báo trên cây lập tức cùng phóng xuống, chặn mất đường thoái lui của Linh Mã và chậm chậm đi theo sau.

Hai con mãnh hổ cạnh khe nước lúc này cũng bắt đầu tiến đến.

Triển Ngọc hiểu rõ cá tính Vân Dật Long, thấy sự thế đã không còn vãn hồi được nữa, bèn vội nói:

- Vân công tử, e rằng chúng ta sẽ phải mất rất nhiều thời gian tại đây.

Vân Dật Long thản nhiên:

- Vân mỗ tin là không phải vì bốn con súc sinh này.

Triển Ngọc đưa mắt nhìn hai con mãnh hổ:

- Vâng. Vì chủ nhân của chúng.

- Chủ nhân của chúng hẳn là người rất có lai lịch.

Triển Ngọc chau mày, hai mắt lom lom nhìn vào hai con mãnh hổ phía trước đang thủ thế chực lao tới, nói:

- Công tử hẳn đã nghe nói Ác Hồ Hành Giả và Tàn Báo Tẩu rồi chứ? Biết bao người trong võ lâm đã chết dưới nanh vuốt của bốn con súc sinh này rồi.

Vân Dật Long giật mình, thầm nhủ:

- Thì ra hai lão quái vật ấy vẫn còn sống.

Song vẫn cười thản nhiên, nói:

- Hẳn là những người ấy cũng giống như chúng ta đây, trước không lối đi, sau có binh đuổi.

Bây giờ linh mã chỉ còn cách hai con mãnh hổ chừng bảy thước nữa thôi, như có phần khiếp sợ. Linh Mã bước đi rất chậm.

Đột nhiên trong rừng vang lên hai tiếng huýt quái dị, lập tức bốn con mãnh thú cùng cất tiếng gầm vang, rồi thì lao bổ vào hai người trên ngựa.

Triển Ngọc sớm đã chuẩn bị, trong tiếng quát lạnh lạnh song chưởng đã tung ra với chiêu “Phi bộc nộ triều” (thác bay sóng dữ), xuất chưởng cực mạnh và phạm vi công kích rộng đến vài trượng, chứng tỏ không hề có ý khinh suất.

Vân Dật Long hai mắt nhìn về phía trước như chú tâm xem Triển Ngọc giao đấu với hai con mãnh hổ mà quên mất hai con kim tiền báo đang lao tới sau lưng.

Quả nhiên hai con mãnh hổ đã được huấn luyện. Triển Ngọc xuất chiêu tuy nhanh, nhưng chỉ có thể ngăn cản được thể công của chúng chứ chưa gây được tổn thương.

Vân Dật Long thấy vậy cười nói:

- Triển huynh đã nương tay rồi.

Vừa dứt lời, song chưởng bỗng vung ngược ra sau, nhắm đúng ngay đầu hai con kim tiền báo, tốc độ nhanh kinh người.

Ngay khi Vân Dật Long xuất thủ, trong rừng vang lên một giọng hờ hãi, quát to:

- Ai dám đả thương song vệ của lão phu...

Song đã muộn, hai tiếng rống thảm khốc vang lên, hai bóng vàng vằng bắn ra sau, ngay nơi một lão nhân áo beo từ trong rừng phóng ra, những thấy lão dang hai tay ra, nhanh nhẹn cắp lấy hai con báo to vào nách.

Lão nhân cúi xuống nhìn, thấy đầu hai con báo đã vỡ nát, máu óc dính đầy mình, liền tức tái mặt, bỗng ngửa mặt cười vang:

- Ha ha... tiểu bối, nào lại đây. Lão phu hôm nay mà không đập vỡ xương đầu ngươi, từ nay sẽ vĩnh viễn không bước chân vào giang hồ.

Dứt lời, người đã phóng tới bên cạnh Linh Mã.

Vân Dật Long nhếch môi cười khinh bỉ, chậm chậm ngoảnh qua nhìn, những thấy đó là một lão nhân mập lùn tóc bạc phủ vai, râu dài quá ngực, đôi mày trắng như tuyết, mặt đầy vết nhăn, trông rất dữ tợn, lập tức mắt Vân Dật Long ngập đầy sát cơ.

Bấy giờ hai con mãnh hổ tấn công bất thành mà lại còn bị bức lùi, hung tính càng thêm bùng dậy, trong tiếng gầm vang lại lao tới lần nữa.

Triển Ngọc vừa trông thấy Tàn Báo Tẩu hiện thân, biết hôm nay đã khó tránh khỏi một cuộc ác chiến, sát cơ liền bùng dậy, trong tiếng quát lạnh lạnh, hai tay lệ làng vung ra, không hề có tiếng gió kinh lực, song tốc độ nhanh đến hoa mắt.

Liền tức hai tiếng rống thảm khốc vang dội, rồi thì “phịch” một tiếng, hai con mãnh hổ cùng lúc ngã ra đất, trên lưng mỗi con đều có hai lỗ máu, hiển nhiên đã xuyên thủng qua ngực.

Ngay khi ấy, một giọng sừng sốt từ trong rừng vang lên:

- Điều linh chỉ (lông vũ chim điều).

Vừa dứt lời, bên cạnh Tàn Báo Tẩu đã xuất hiện một lão nhân mập lùn, mái tóc ngắn và đôi mày rậm đều trắng bạc, mũi tẹt miệng to, ánh mắt đầy vẻ nham hiểm, chính là Ác Hồ Hành Giả.

Lão vừa hiện thân, chỉ tay vào Triển Ngọc, quát:

- Tiểu bối, ngươi là gì của Bằng Thành?

Triển Ngọc cười khẩy:

- Tại hạ là gì của Bằng Thành can gì đến lão?

Ác Hồ Hành Giả như không ngờ đối phương trả lời như vậy, thoáng ngẩn người đoạn ngửa mặt cười vang:

- Ha ha... thật là quá quái, lão phu đi hết tam sơn ngũ nhạc, băng qua ngũ hồ tứ hải, chưa từng thấy hạng tiểu bối có mặt không tròn như các ngươi, ha ha...

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Lúc này chẳng phải là lúc hai vị khoe kiến thức đâu.

Ác Hồ Hành Giả sầm mặt quát:

- Tiểu tử, vậy chứ lúc này là lúc gì hả?

Vân Dật Long đánh giọng:

- Là lúc hai vị phải đền tội.

Hai lão nhân cùng ngó người, đoạn cùng cười vang:

- Ha ha... đền tội. Tiểu tử, ngươi biết bọn ta là ai không?

Vân Dật Long tung mình xuống ngựa, lạnh lùng nói:

- Vân mỗ đã không còn nhớ cao tánh đại danh của hai vị nữa, nhưng biết rất rõ hai vị là hạng nuốt lời bội tín.

Hai lão nhân nghe nói, lập tức mắt lóe sát cơ. Ác Hồ Hành Giả cười sắc lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi còn biết gì nữa?

Vân Dật Long đưa tay chỉ Linh Mã bên cạnh:

- Qua con ngựa này lẽ ra hai vị phải biết Vân mỗ còn biết những gì rồi.

Hai lão nhân cùng giật mình. Tàn Báo Tẩu chăm chăm nhìn Vân Dật Long từ đầu đến chân, hồi sau bỗng ngửa cổ cười vang, nói:

- Ha ha... không sai, qua con ngựa này lão phu quả là phải biết người đã biết được những gì, nhưng khổ nỗi lão phu chưa chứng thực được quan hệ giữa người với con ngựa này.

Vân Dật Long mắt ánh lên vẻ sắc lạnh:

- Giờ thì hai vị đã chứng thực được rồi chứ?

Tàn Báo Tẩu sầm nét mặt, gằn giọng:

- Không sai, do đó chúng lão phu nhận thấy chuyển vào Trung Nguyên lần này không hề uổng phí.

Vân Dật Long cười âm lạnh:

- Hai vị có biết câu tục ngữ “đắc ý không nên lập lại” không?

Ác Hồ Hành Giả cười:

- Biết thì biết, nhưng câu tục ngữ ấy đối với chúng lão phu thì lại trái ngược, cứ mỗi lần vào Trung Nguyên là bọn ta nhất định được một lần đắc ý.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Theo Vân mỗ được biết, hai vị lần đầu tiên vào Trung Nguyên không hề đắc ý.

Ác Hồ Hành Giả và Tàn Báo Tẩu cùng tái mặt. Tàn Báo Tẩu trầm giọng:

- Tiểu tử, người quả là biết quá nhiều, vậy là càng chứng minh bọn ta chuyển vào Trung Nguyên lần này hết sức xứng đáng. Tiểu tử, người phải biết “Bạch Kiếm Linh Mã” không dọa được lão phu đâu.

Vân Dật Long cười khinh:

- Việc gì cũng có thủy có chung, khi xưa hai vị lần thứ nhất thất bại trong tay “Bạch Kiếm Linh Mã”, chủ nhân Bạch Kiếm bởi từ tâm mới buông tha cho hai vị trở về biên trại. Nay gặp lại “Bạch Kiếm Linh Mã”, Vân mỗ nghĩ là trong lòng hai vị hẳn phải kinh dị, bởi đã đến lúc chung rồi, và Vân mỗ cũng chẳng có từ tâm như kiếm chủ khi xưa.

Ác Hồ Hành Giả bỗng lại buông tiếng cười vang:

- Ha ha... tiểu tử, sự hiểu biết của người quá ít ỏi, giá mà người biết Triển lão nhi khi xưa chết bởi tay ai, ha ha... kẻ kinh dị chính là tiểu tử người.

Vân Dật Long bỗng sầm mặt, mắt ánh lên vẻ khiếp người, nụ cười lạnh lại hiện trên môi, giọng âm trầm nói:

- Cuối cùng thì hai vị cũng đã nói ra sự thật, chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” khi xưa mặc dù chẳng phải thương vong trong tay hai vị, nhưng ít ra hai vị cũng có mặt tại chỗ lúc bấy giờ, vậy là hai vị đã vào Trung Nguyên không đúng lúc rồi.

Vân Dật Long vừa dứt lời, trên lưng Linh Mã bỗng vang lên một giọng bi phẫn, quát:

- Thì ra hai lão tặc cũng có phần trong cuộc vây đánh tổ gia gia của ta năm xưa, hãy nạp mạng đây.

Đoạn liền có một bóng trắng nhanh như chớp lao về phía Ác Hồ Hành Giả.

Ác Hồ Hành Giả thoáng sửng sốt, đoạn cười vang nói:

- Cô bé hãy còn non lắm!

Đồng thời tay phải đã vung lên phóng ra một chưởng.

Vân Dật Long chưa hiểu rõ việc gì thì đã nghe một tiếng “bùng” vang dội, liền quay phắt qua nhìn, bất giác giật mình kinh hãi.

Những thấy cát đá mịn mù, cành lá tung bay, trong vòng gần năm trượng không thấy rõ cảnh vật, cạnh đó gậy đỡ ngổn ngang bốn năm ngọn cây to cỡ miệng bát, bị tiện ngang thân như thế dao bổ, công lực quả là khiếp người.

Tàn Báo Tẩu sững sờ trở to mắt, hiển nhiên lão không sao ngờ được thiếu niên trẻ tuổi này lại có công lực kinh khủng đến vậy.

Vân Dật Long bất giác cất bước đi tới, trong cát bụi mịn mù chàng chẳng trông thấy bóng dáng Triển Ngọc đâu cả, song qua tiếng quát và lời nói của Tàn Báo Tẩu, chàng đã đâm ra hoài nghi người bạn mới quen này, bởi đó lại càng khiến chàng lo lắng cho sự an nguy của Triển Ngọc hơn nữa.

Cát bụi lắng dịu, cảnh vật rõ ràng hơn. Vân Dật Long đã trông thấy được Triển Ngọc rồi.

Cùng lúc ấy, Ác Hồ Hành Giả cũng trông thấy rõ, nhưng điều lão chú ý không phải sự an nguy của hai người, ánh mắt lão trước tiên nhìn vào khoảng đất trống giữa hai người và lão lập tức tái mặt.

Những thấy trước mặt hai người đều có ba dấu chân lún sâu xuống đất đến vài tấc, hiển nhiên chẳng ai chiếm được phần thắng thế cả.

Ác Hồ Hành Giả thấy vậy cũng liền biến sắc mặt, mắt rực hung quang nói:

- Cô bé, võ công của ngươi tuy đã đủ khiến võ lâm nể mặt, nhưng đáng tiếc ngươi đã hiện thân quá sớm, e không thể nào đòi lại được mối hận thù của lệnh tằng tổ đâu.

Triển Ngọc nhướn mày gần giọng:

- Để rồi xem Triển Ngọc Mai này có đòi lại được hay không?

Đoạn liền vung tay, lại định động thủ lần nữa.

Vân Dật Long thấy vậy hoảng kinh, vội tiến tới một bước, nắm tay Triển Ngọc giữ lại nói:

- Triển huynh, hãy khoan.

Triển Ngọc nóng lòng báo thù nên liền vung mạnh tay, nhưng không vùng thoát, liền thét lên:

- Buông ra mau!

Vân Dật Long sầm mặt:

- Vân mỗ cần chứng minh lời nói của Tàn Báo Tẩu là thật hay giả trước đã.

Triển Ngọc đánh giọng:

- Đó là thật, buông tay ra mau.

Vân Dật Long ngớ người:

- Triển huynh là Triển tiểu thư thật ư?

Triển Ngọc nóng ruột, hét toáng lên:

- Buông tay ra mau. Vân Dật Long nghe thấy không hả?

Vân Dật Long sầm mặt:

- Vân mỗ hồi mười năm trước đã hứa sẽ báo thù cho lão Cung chủ rồi. Triển huynh, Vân mỗ cần phải được chứng minh.

Triển Ngọc lúc này đang nóng lòng báo thù, nghe vậy bèn cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, đây là hành động báo đáp cho Triển gia đó phải không?

Vân Dật Long chưng hửng, dường như chàng không ngờ Triển Ngọc lại thốt ra những lời như vậy, bèn cười chua chát nói:

- Vân mỗ phải có sự chứng minh mới được.

Triển Ngọc buông tiếng cười khẩy, bồng thò tay vào trong lòng lấy ra một nửa mảnh ngọc tía, hần học nói:

- Đây, hãy xem đi.

Vân Dật Long quét mắt nhìn tấm ngọc bài, lập tức biến sắc mặt, nói:

- Vân Dật Long xin nghe cô nương sai bảo!

Triển Ngọc đã quen được nuông chiều từ thuở bé, ít có ai dám trái ý nàng, nay lại bị Vân Dật Long khăng khăng cản ngăn, phần lại đau lòng vì cái chết của tăng tổ, bèn sầm mặt lạnh lùng nói:

- Việc không dính dáng đến mình, Vân công tử thấy có đáng chăng?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Triển cô nương hãy hạn định chiêu thức đi.

Triển Ngọc vẫn còn bực tức, bèn buột miệng nói:

- Ba chiêu.

- Ba chiêu?

Vân Dật Long sửng sốt, đoạn cười héo hắt:

- Được, trong vòng ba chiêu.

Dứt lời liền quay người đi về phía hai lão ma đầu.

Triển Ngọc chỉ giận dỗi mà nói vậy thấy Vân Dật Long quay đi, liền hốt hoảng tiến tới hai bước nói:

- Quay lại đây.

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Nếu trong ba chiêu mà Vân Dật Long không thành công, bấy giờ Triển cô nương hăng ra tay cũng chẳng muộn.

Đoạn quét mắt nhìn hai lão ma đầu nói tiếp:

- Hai vị đã nghe cả rồi, nội trong ba chiêu Vân mỗ sẽ lấy mạng hai vị. Hãy chuẩn bị đi.

Tàn Báo Tẩu cười đầy khinh miệt:

- Tiểu tử, ngươi không sợ tụt lưỡi sao? Liệu ngươi có xứng để cho hai ta cùng ra tay chăng?

Vân Dật Long mắt lóe sát cơ, giọng sắc lạnh:

- Chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” xưa nay xuất ngôn như phá thạch, nói một không hai, nội trong ba chiêu đủ để cho hai vị phơi xác tại chỗ. Vân mỗ xin lặp lại, hai vị chuẩn bị đi.

Triển Ngọc kinh hãi kêu lên:

- Vân đệ, không nên...

Hai lão ma vốn đã chùn lòng trước võ công của Triển Ngọc, họ nhận thấy muốn trừ hậu hoạn thì tuyệt đối không nên để cho hai người có cơ hội liên thủ, nên không chờ cho Triển Ngọc nói dứt lời, Ác Hồ Hành Giả đã cướp lời:

- Tiểu tử, ngươi đã phạm phải căn bệnh thông thường của người trẻ tuổi, vì muốn khoe tài trước mặt mỹ nhân mà quên mất sự an nguy của bản thân.

Đoạn liền tung mình đến đứng cạnh Tàn Báo Tẩu, cười khẩy nói:

- Hai ta chuẩn bị xong rồi.

Triển Ngọc hốt hãi tung mình lao vào phía Vân Dật Long, buột miệng nói:

- Vân đệ, Ngọc Mai xin thu hồi lời nói của mình, họ toan giết hại...

Triển Ngọc chưa kịp lao đến thì Vân Dật Long đã nhanh như chớp lướt tới, lạnh lùng quát:

- Thất hải được Linh Mã, Bạch Kiếm tảo thiên hạ.

Đồng thời trên không đã xuất hiện một vòng quay màu đỏ.

Hai lão ma giật mình kinh hãi, buột miệng kêu lên:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng.

Tuy vậy, hai lão ma vẫn không hề nao núng, hai người bốn chưởng lệ làng vung lên, tạo thành một màng lưới chưởng, rồi liền tức nhào xuống đất chia nhau lẫn ra hai bên.

Vân Dật Long trước khi xuất chưởng đã biết khó thể đả thương được hai lão ma này, song chàng không thể nào ngờ họ lại chia nhau lẫn ra hai bên như vậy.

Sau một thoáng trù trừ, lập tức tay phải vung lên thành vòng tròn, nhanh như chớp lao bổ tới Ác Hổ Hành Giả, tay trái tung ra chiêu thứ nhì.

Tàn Báo Tẩu quát:

- Chiêu thứ hai rồi.

Đồng thời cũng đã tung mình lao tới.

Vân Dật Long nghe vậy không khỏi giật mình, chiêu thứ nhì Viêm Dương Thất Huyền Chưởng chưa sử dụng hết, bỗng đổi thành thức thứ sáu “Đỉnh mang phân hỗn độn”.

Chỉ thấy một vòng quay màu vàng kim loang loáng, nhanh đến mức không thể tưởng tượng được chớp nhoáng đã đến trên đầu Ác Hổ Hành Giả.

Ác Hổ Hành Giả ngỡ mình đã thoát hiểm, vừa nghe nhẹ người, bỗng cảm thấy sức nặng ngàn cân đè xuống đỉnh đầu, giật mình vụt ngẩng lên, lập tức kinh hoàng hét lên:

- Thức thứ sáu...

Liền sau đó rú lên một tiếng thảm thiết và ngay khi ấy Tàn Báo Tẩu cũng lướt tới bên cạnh Vân Dật Long, song chưởng cùng lúc đẩy ra.

Trong tiếng hét hốt hoảng, một tiếng “ầm” vang dội, ngay khi Ác Hổ Hành Giả ngã xuống, Vân Dật Long người đang lơ lửng trên không cũng bị đánh văng ra xa hơn hai trượng.

Tàn Báo Tẩu trong tiếng cười ghê rợn, chẳng chút ngưng nghĩ, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, một chưởng chưa đủ, lão phu bồi thêm cho ngươi một chưởng nữa.

Đồng thời người đã nhanh như cắt lao tới Vân Dật Long đang nằm ngửa dưới đất, một chưởng tổng thẳng vào ngực chàng.

Vân Dật Long vội lặn người sang bên, tay phải lệ làng vung lên, năm luồng sáng đỏ lấp lánh, Tàn Báo Tẩu kinh hoàng kêu lên:

- Ô, Ánh Huyết...

Tiếng rú thảm thiết đã cắt đứt tiếng “Hoàn” cuối cùng của lão, thân hình mập lùn của Tàn Báo Tẩu văng bay đi như tên bắn, “bôm” một tiếng rơi xuống khe nang, song hai tay vẫn còn bám lấy một mỏm đá trên bờ, như hầy còn vô vàn duyên tiếc cuộc đời trước khi chết.

Vân Dật Long gắng gượng chỗi dậy, chậm chạp đi đến cạnh sơn khê, đưa tay áo lên lau vết máu trên khoe môi, lạnh lùng nói:

- Vân mã chưa qua khỏi ba chiêu.

Máu từ nơi vết hầu của Tàn Báo Tẩu phun ra xối xả, lão trợn trừng đôi mắt lơ dờ nhìn Vân Dật Long, giọng khản đặc gượng nói:

- Vân Dật Long, người... đã nói đúng... đắc ý... không nên... lặp lại, hai ta... cuối cùng rồi... cũng táng mạng... trong tay “Bạch Kiếm Linh Mã”...

Nói đến đây, đầu ngoẻo sang bên, hai tay buông ra, người chậm chậm trôi theo khe nước chảy.

Vân Dật Long trông theo thi thể Tàn Báo Tẩu đến khi khuất khỏi tầm mắt, lại đưa tay áo lên lau vết máu nơi khóe miệng, thở hắt ra một hơi dài, chậm chậm quay người, phát hiện Triển Ngọc đang đứng bên cạnh, như không ngờ, Vân Dật Long thoáng ngẩn người, đoạn lạnh nhạt nói:

- Triển cô nương, Vân Dật Long đã không nhục mạng.

Triển Ngọc nhìn gương mặt trắng bệch của Vân Dật Long, hai dòng nước mắt chảy dài, nàng như tuyệt vọng run giọng nói:

- Vân đệ, sự hiểu lầm giữa chúng ta... e rằng... sẽ không bao giờ xóa bỏ được.

Vân Dật Long cười bình thản:

- Triển cô nương, Vân Dật Long không bao giờ ghi hận người của Triển gia đâu.

Triển Ngọc cười chua xót:

- Bởi vì Triển gia đã có ân huệ với Vân đệ... nên Vân đệ mới không ghi hận Triển Ngọc Mai này chứ gì?

- Vậy chứ cô nương còn muốn tại hạ nói gì nữa?

Triển Ngọc chậm chậm quay người, cười chua xót:

- Tôi muốn nghe tiếng nói của Vân đệ, nhưng e rằng kiếp này sẽ không bao giờ nghe được nữa, tôi đi đây.

Giọng nói nàng ngập đầy vẻ u oán lẫn tuyệt vọng.

Vân Dật Long thở dài não ruột:

- Đường núi gấp ghe khó đi, Triển cô nương hãy cưỡi Linh Mã trở ra đi thôi. Từ đây đến Lãnh Vân Quán cũng chẳng còn bao xa, đưa Linh Mã theo có lẽ sẽ thêm phần bất tiện.

Triển Ngọc Mai nghe lòng trĩu xuống buồn bã nói:

- Rồi tôi trả Linh Mã cho Vân đệ tại đâu?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Triển cô nương cứ cưỡi về Bằng Thành, nếu Vân mỗ có thể giải quyết xong việc và rời khỏi đây, sẽ phái người đến chỗ cô nương lãnh nó về.

Triển Ngọc Mai nhếch môi cười cay đắng:

- Vân đệ xua đuổi tôi thật sao?

Vân Dật Long cười ảo não:

- Triển cô nương...

- Triển Ngọc Mai! Vân đệ chưa bao giờ gọi tên tôi.

Vân Dật Long cười nhạt giọng:

- Triển cô nương, tại hạ thấy gọi như vậy là hợp lý hơn.

Triển Ngọc Mai xót xa:

- Như vậy có thể giữ được khoảng cách giữa hai người chứ gì? Một người con gái kiêu căng bướng bỉnh như tôi, ai mà muốn gần gũi phải không nào?

Vân Dật Long mặt thoáng co giật, hít sâu một hơi cố nén niềm kích động trong lòng, đoạn nói:

- Triển cô nương đã hiểu lầm rồi.

Triển Ngọc Mai kích động:

- Tôi không hiểu lắm đâu. Lòng tôi hiểu rất rõ, ngay lần đầu gặp gỡ thì Vân đệ đã căm ghét tôi rồi, chẳng qua vì tổ gia gia có ân huệ với Vân đệ... nên Vân đệ mới nhẫn nhịn và lượng thứ cho tôi. Tôi biết, Vân đệ không phải là người chịu nhường nhịn kẻ khác, nhưng riêng tôi lại ngoại lệ, vì lẽ gì Vân đệ lại đối với tôi như vậy? Vân đệ biết là bất công lắm không? Tôi... có gì khác với những người con gái khác, Vân đệ nói đi.
- Vâng, tại hạ quả đã nhịn nhường cô nương, nhưng không hẳn là đền ơn đáp nghĩa.
- Vậy chứ là vì lẽ gì?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Là vì không muốn cho tấm lòng lương thiện trong trắng của cô nương bị Vân mỗ tiêm nhiễm, cô nương nên trở về với thế giới hòa bình và trong sáng của cô nương, nếu Vân mỗ mà tiêm nhiễm cô nương thì thật là một tội ác to lớn nhất trong đời Vân mỗ. Do đó, Vân mỗ những mong được gánh vác hết nợ máu cũ hai gia đình, đôi tay nhuộm đầy máu tanh của Vân mỗ sẽ đòi lại tất cả.

Triển Ngọc Mai để mặc cho hai dòng nước mắt tuôn rơi xối xả, đôi mắt mờ lệ đăm đăm nhìn vào mặt Vân Dật Long, trong lòng có rất nhiều lời muốn bày tỏ, song chẳng thể nào thốt ra được.

Vân Dật Long ngược lên nhìn trời:

- Triển cô nương hãy lên đường đi, tại hạ cũng phải đi rồi.

Đoạn chậm chậm quay người hướng về phía sơn khê.

Triển Ngọc Mai bỗng cất tiếng gọi to, tung mình phóng đến cạnh Vân Dật Long, tha thiết nói:

- Tôi không bao giờ xa rời Vân đệ đâu.

Đoạn nắm chặt hai vai Vân Dật Long.

Vân Dật Long sững sốt, nghiêm mặt nói:

- Triển cô nương...
- Đừng gọi như vậy, hãy gọi tên tôi đi...

18. Chương 18: Bạch Kiếm Chủ Thọ Thương , Thất Kiệt Hiệp Hiện Thân

Vân Dật Long cười ảo não:

- Triển cô nương kích động quá rồi, trên đời có buổi tiệc nào mà không tàn, sớm muộn gì chúng ta cũng phải chia tay thôi.

Bao tình cảm chất chứa trong lòng bây giờ đã bộc phát, Triển Ngọc Mai quên mất sự tôn nghiêm của người con gái, chỉ nghĩ đến một điều là không thể rời xa Vân Dật Long, mặt nàng rần rụa nước mắt, ngược lên với giọng van vãn nói:

- Vân đệ, hai ta có thể không rời xa nhau, chỉ cần Vân đệ bằng lòng cho tôi đi theo cùng, tôi biết Vân đệ hãy còn ghi hận trong lòng, Vân đệ tôi biết phải giải thích sao đây? Mặc dù tất cả đều do sự hiểu lầm, nhưng đã trở thành sự thật. Vân đệ hãy trừng phạt tôi đi, chỉ có cách đánh mắng tôi thì tôi mới cảm thấy là Vân đệ quả thật không còn hận tôi nữa...

Vân Dật Long mặt có vẻ co giật kích động, sau hồi nào nùng lắc đầu, khẽ vỗ lên bờ vai rung động của Triển Ngọc Mai, giọng thành khẩn nói:

- Vân mỗ rất hiểu nỗi lòng của cô nương lúc ấy, không bao giờ ghi hận cô nương đâu!

Triển Ngọc Mai vẻ mặt có phần tươi hơn, đăm đăm nhìn Vân Dật Long nói:

- Vân đệ... không ghi hận tôi thật ư?

Gương mặt kiêu diễm của nàng lúc này trông thật tội nghiệp, Vân Dật Long bất giác định đưa tay lau nước mắt cho nàng, bỗng như nhớ ra điều chi đó, liền nén lại và vội rời mắt đi nơi khác nói:

- Thật, Vân mỗ không dối gạt cô nương đâu, hãy trở về...

Triển Ngọc Mai biết Vân Dật Long định nói gì, vội ngắt lời:

- Vân đệ biết tôi vui mừng đến nhường nào không?

Bỗng tựa đầu vào Vân Dật Long, vẻ mặt mơ màng nói tiếp:

- Kể từ lúc Vân đệ rời khỏi tôi tại Phong Hà Lĩnh, tôi đã quyết định phải truy tìm Vân đệ, nhưng biết Vân đệ gặp tôi nhất định sẽ lẩn tránh. Do đó, tôi cải dạng nam trang bám theo Vân đệ, mãi đến khi Vân đệ gặp hai vợ chồng Lục Tùng Thanh thì tôi mới tìm được cơ hội tiếp cận. Lòng đang vui mừng được cận kề bên Vân đệ, ngờ đâu đến đây suýt nữa tôi làm hại Vân đệ rồi. Vân đệ đâu hiểu, khi thấy Vân đệ động thủ với hai lão ma ấy, lòng tôi đã tuyệt vọng siết bao, đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

Nghe Triển Ngọc Mai bày tỏ nỗi niềm Vân Dật Long đâu phải kẻ ngu ngốc mà không hiểu tâm ý nàng, nhưng chàng có thể đón nhận chăng? Chẳng phải không cảm mến nàng nhưng chàng còn đang có quá nhiều việc phải làm, biết bao nguy hiểm đang đợi chàng. Nghĩ đến ân đức tăng tổ nàng, và cũng vì cảm mến nàng, lý trí đã bảo chàng biết cần phải làm gì.

Vân Dật Long hít một hơi thật sâu, cố nén niềm xao động trong lòng khẽ nói:

- Triển cô nương, nếu suy nghĩ kỹ thì cô nương sẽ nhận thấy hành động của cô nương thật hết sức là không đáng, trên cõi đời này có ai thích gần gũi với một người hai tay nhuộm đầy máu tanh đâu, phải không nào?

Triển Ngọc Mai khẽ run người, chậm chậm rời đầu khỏi ngực Vân Dật Long, đắm mắt nhìn chàng, trịnh trọng nói:

- Vân đệ từng bảo là mình không bao giờ nói dối, vậy chứ trong lòng Vân đệ có đúng như lời đã nói không?

Vân Dật Long vội dời ánh mắt đi, thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Dù đúng hay không thì đó cũng là sự thật!

Triển Ngọc Mai thoáng ngẩn người:

- Vân đệ khéo nói lắm, nhưng dù Vân đệ có lảng tránh tôi cũng biết vì sao Vân đệ đã thốt ra những lời nói gây tổn thương đến lòng tự trọng của tôi như vậy, Vân đệ tin chăng?

Vân Dật Long không dám tiếp xúc với ánh mắt nàng, chàng sợ ánh mắt rừng rực ấy sẽ thiêu rụi ý nghĩ của mình, cười nhạt nói:

- Triển cô nương bảo tại hạ tin gì?

Triển Ngọc Mai bỗng ré lên:

- Vân đệ hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đi!

Vân Dật Long đành chậm chậm di chuyển ánh mắt vào mắt Triển Ngọc Mai, khi hai ánh mắt vừa tiếp xúc nhau, bỗng nghe Triển Ngọc Mai nói khẽ:

- Vân đệ, tôi biết... tôi biết vì thương tôi nên Vân đệ mới không muốn tôi theo Vân đệ vào sinh ra tử, do đó Vân đệ đã quên mất sự hiện hữu của bản thân, hạ thấp giá trị của mình, tìm đủ mọi cách để làm cho tôi căm ghét Vân đệ. Vân đệ, Mai tỷ đâu phải là kẻ ngu ngốc, vì vậy Mai tỷ đâu thể từ bỏ một người đã thật dạ thương yêu và luôn lo lắng ỉn.

Đoạn lại nhào vào lòng Vân Dật Long, ngược mắt lên lăm lăm:

- Vân đệ, ngay từ buổi đầu gặp gỡ là Mai tỷ đã hiểu rõ con người của Vân đệ rồi. Mai tỷ cảm thấy đã tìm được một người tri kỷ trong cõi đời mệnh mông...

Nàng chậm chậm rúc đầu vào lòng Vân Dật Long.

Vân Dật Long khẽ vuốt vai Triển Ngọc Mai, lòng bồn chồn, buông tiếng thở dài nặng nề nói:

- Mai... Mai tỷ, ôi! Mai tỷ hiểu được như vậy cũng tốt, Mai tỷ theo Vân Dật Long ngàn dặm đến đây, Vân Dật Long cũng hiểu được nỗi lòng của Mai tỷ, nếu quả thật Mai tỷ hiểu cho Vân Dật Long, xin Mai tỷ hãy trở về Bằng Thành thì hơn.

Triển Ngọc Mai chẳng chút suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Mai tỷ không sợ chết mà chỉ sợ sanh ly. Vân đệ, Mai tỷ chỉ cần còn một hơi thở, quyết không bao giờ xa rời Vân đệ.

Bỗng chỏi tay vào ngực Vân Dật Long đang ra, nghiêm mặt nói:

- Vân đệ hãy ngồi xuống mau!

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Điều thương! Nghe lời Mai tỷ ngồi xuống mau, chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi.

Vân Dật Long lùi sau một bước:

- Dật Long đâu có thọ thương.

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng:

- Vân đệ đừng dối Mai tỷ, lúc đầu vì sợ Vân đệ không chịu nhận nên không dám đề cập, giờ thì chẳng còn sợ Vân đệ không vâng lời tỷ tỷ nữa, bởi Vân đệ đã hiểu lòng Mai tỷ rồi.

Đoạn liền tới nắm lấy tay Vân Dật Long bắt chàng phải ngồi xuống, hết như một người vợ hiền thân thiết.

Thốt nhiên, một chuỗi cười đình tai nhức óc từ trong rừng vang lên:

- Ha ha... quả là trời không phụ lòng người, cuối cùng rồi lão phu cũng gặp được chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã!

Vừa dứt lời, một lão nhân tóc bạc, khăn đen che mặt đã xuất hiện bên bờ khe suối như một cơn lốc.

Trông thấy thân pháp nhẹ nhàng của đối phương, Vân Dật Long bất giác giật mình, liền nghĩ ngay đến nội thương của mình, song vẫn điềm tĩnh cười lạnh lùng:

- Bằng hữu đến từ Chính Nghĩa Nhai!

Lão nhân bật mặt cười dài:

- Vậy đủ thấy Vân đại hiệp không hề xa lạ đối với người của Chính Nghĩa Nhai, nếu lão phu đoán không lầm, nhất định Vân đại hiệp đã từng gặp đồng đạo của Chính Nghĩa Nhai tại đâu rồi?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Đúng vậy, Vân mỗ đã đưa ba tốp bằng hữu trên Chính Nghĩa Nhai xuống Diêm La Đệ rồi!

Lão nhân thần nhiên cười:

- Vân đại hiệp trẻ tuổi anh hùng, lời lẽ thẳng thắn và sắc bén, lão phu hết sức bái phục. Nhưng lão phu đã vượt ngàn dặm đến đây, chẳng hay Vân đại hiệp xử lý lão phu bằng cách nào?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Đối với người của Chính Nghĩa Nhai, Vân mỗ xem như nhau cả, tôn giả hỏi thật thừa thãi.

- Hắc hắc, khá lắm, vậy thì phiền Vân đại hiệp ra sức cho.

Đoạn chậm rãi buông tiếng cười khẩy, vừa cất bước, bỗng nghe Triển Ngọc Mai nói:

- Vân đệ, để Mai tỷ xử lý lão ta cho!

Lão nhân bật mặt cười khẩy:

- Vân đại hiệp người không được khỏe chứ gì?

Vân Dật Long cười khinh miệt:

- Nếu Vân mỗ đoán không lầm, đó chính là nguyên nhân mà tôn giá bây giờ mới hiện thân, rất tiếc là hai vị bằng hữu vừa rồi đã quá nóng nảy nên đã đi trước một bước, không thì chắc hẳn họ sẽ nói ra được câu giải đáp chính xác.

Lão nhân bật mặt thoáng ngó người, đoạn cười vang:

- Ha ha... cao kiến của Vân đại hiệp quá đáng bội phục, hai vị đồng đạo kia tuy đi trước một bước, nhưng Vân đại hiệp cước trình nhanh, lão phu tin là sẽ đuổi kịp họ, rồi họ sẽ cho Vân đại hiệp biết là mình đã đoán đúng hay sai.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Vân đại hiệp còn nghĩ đến điều chi nữa vậy?

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn quanh:

- Tôn giá nên gọi các vị bằng hữu ra đây đi!

Lão nhân bật mặt giật mình:

- Vân đại hiệp nhĩ lực thật kinh người!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chẳng cần nghe Vân mỗ cũng biết.

- Vân đại hiệp căn cứ vào đâu?

Vân Dật Long cười khinh:

- Chỉ cần căn cứ vào thân phận địa vị người sai khiến của tôn giá, Vân mỗ cũng đủ biết tôn giá không bao giờ có đủ can đảm dám một mình đối diện với “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long này.

Lão nhân bật mặt cười tức tối:

- Với tình huống hiện tại của Vân đại hiệp, không nhận thấy hơi quá đáng hay sao?

Vân Dật Long buông giọng sắc lạnh:

- Sự thật có thể chứng minh!

Đoạn chậm rãi đi đến gần lão nhân bật mặt, thần thái hết sức lạnh lùng và bình thản.

Triển Ngọc Mai mấp máy môi như định lên tiếng khuyên can, nhưng không thốt ra khỏi miệng, bởi nàng quá hiểu cá tính của Vân Dật Long.

Lão nhân bật mặt cười khẩy:

- Vân đại hiệp gan dạ lắm!

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Tôn giá động thủ trước được rồi!

Khoảng cách đã gần không đầy tám thước, nhưng Vân Dật Long vẫn không dừng bước.

Triển Ngọc Mai song chưởng sớm đã dồn đầy công lực, mắt không chớp nhìn vào hai người, ra chiều hết sức căng thẳng.

Lão nhân bật mặt sau một hồi do dự, bỗng bất giác lùi lại sau một bước.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Hồ quần cầu đẳng của tôn giá ở ngay đây mà tôn giá không dám ra tay ư?

Đôi mắt sau mảnh khăn của lão nhân bật mặt bất giác quét nhìn xung quanh, lòng thầm nôn nóng, lại lùi thêm bước nữa, lạnh lùng nói:

- Vân đại hiệp, lão phu đã tìm đến đây, nhất định sẽ không để đại hiệp phải thất vọng đâu.

Miệng tuy nói vậy song vẫn không ra tay.

Khoảng cách đã rút ngắn còn chừng năm thước, Vân Dật Long vẫn không dừng bước đánh giọng nói:

- Tôn giá, ai động thủ trước?

Lão nhân bịt mắt chừng lòng, lại bắt giác quay đầu quét nhìn quanh.

Vân Dật Long đánh giọng tiếp:

- Tôn giá hãy chuẩn bị!

Bốn bề vắng lặng, lão nhân bịt mắt đành bấm bụng cười khẩy:

- Vân đại hiệp có tự tin chăng?

Đồng thời đã dồn đầy công lực.

- Tôn giá đừng kéo dài thời...

Vân Dật Long chưa dứt lời, chợt nghe lão nhân bịt mắt quát to:

- Họ Vân kia, nằm xuống ngay!

Dứt lời chưởng lực đã như bài sơn đảo hải ập tới, uy thế thật khủng khiếp.

Trong tiếng cười âm trầm, Vân Dật Long đã nhanh nhẹn tạt chéo sang bên, thoát khỏi phạm vi chưởng lực của đối phương, gần giọng nói:

- Những bằng hữu trên Chính Nghĩa Nhai quả nhiên người nào võ nghệ cũng siêu phàm.

Lão nhân bịt mắt giàu kinh nghiệm chiến đấu, huyệt một chưởng liền sấn tới một bước, trong tiếng quát vang hai tay bỗng vung ngược ra sau với chiêu “Đao Đả Kim Chung”, người theo chưởng thế quay phắt lại, ứng biến nhanh không tả.

Tay lão ứng biến nhanh, song bóng Vân Dật Long đã biến mất, bắt giác ngẩn người, ngay khi ấy bỗng nghe tiếng nói Vân Dật Long vang lên trên đỉnh đầu:

- Bằng hữu hãy nấp mạng đi thôi!

Lão nhân bịt mắt lặng người, trán toát mồ hôi lạnh, song chẳng chút chần chừ, song chưởng lệ làng vung lên, đồng thời hai mắt cũng ngược lên nhìn.

Những thấy một vòng tròn màu đỏ ập nhanh xuống, chưởng lực của mình đến gần vòng tròn đỏ bỗng tan biến, lão kinh hoàng kêu lên:

- Ôi! Viêm Dương...

Vòng tròn đỏ thoát cái biến thành màu vàng, liền một tiếng rũ thảm thiết đã cắt câu nói của lão nhân bịt mắt, rồi tắt tả quay về với sự yên lặng.

Vân Dật Long hạ xuống cạnh tử thi của lão nhân bịt mắt, hai chân vừa chạm đất, người bắt giác loạng choạng lùi sau một bước.

Ngay khi ấy, trong rừng bỗng vang lên một tiếng cười âm trầm và đặc ý:

- Ha ha... Vân đại hiệp đã thọ thương khắc địch, thật đáng kính phục.

Dứt tiếng, một lão nhân khác từ trong rừng phóng ra, theo sau là sáu lão nhân áo đen bịt mắt.

Vân Dật Long thăm kinh hãi, song vẫn điềm nhiên quét mắt nhìn bảy người và nói:

- Cuối cùng thì các vị cũng đã lộ diện.

Triển Ngọc Mai giật mình, vội phi thân đến đứng cạnh Vân Dật Long.

Lão nhân hiện thân đầu tiên cười khẩy:

- Vân đại hiệp đã phải chờ quá lâu!

Vân Dật Long cười nhạt, đưa tay chỉ tử thi dưới đất:

- Vị bằng hữu này đã phải chờ quá lâu thì đúng hơn!

Lão nhân ơ hờ quét mắt nhìn tử thi dưới đất:

- Vân đại hiệp ra tay quá nhanh đó chứ!

Vân Dật Long cười khinh:

- Chẳng phải Vân mỗ nhanh tay, mà là vị bằng hữu này quá nóng nảy nên đã trở thành viên gạch đo đường cho các vị.

Bấy lão nhân nghe nói cùng giật mình ngừng chốc lát, lão nhân hiện thân đầu tiên cười to:

- Ha ha... Vân đại hiệp mới xuất đầu giang hồ, võ công và cơ trí đã lừng lẫy khắp võ lâm, khiếp giới đồng đạo, ai nấy đều pháp phùng lo sợ, hôm nay gặp được, quả nhiên tin đồn chẳng ngoa. Vân đại hiệp đã biết đồng bọn này của lão phu đã trở thành viên gạch đo đường cho bảy bọn ta, chẳng hay Vân đại hiệp cho rằng đã dò rõ đường hay chưa?

- Chư vị đã hiện thân rồi, Vân mỗ chẳng cần phải đoán nữa.

- Vậy là bọn ta đã dò rõ đường rồi! Vân đại hiệp có muốn nhìn xem mặt thật của bọn ta chẳng?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Có lẽ bảy vị biết là tôn dung của mình có thể khiến cho Vân mỗ kinh ngạc.

- Lão phu quả có nghĩ như vậy. Tuy nhiên, Vân Dật Long, người nên biết người của Chính Nghĩa Nhai không bao giờ với mặt thật để gặp kẻ khác, vì vậy sau khi người đã nhìn thấy, bọn ta cần phải có sự bảo đảm của người, không thể nào truyền cho người khác được nữa.

Vân Dật Long thản nhiên cười:

- Bảy vị dám hiện hình tất nhiên đã nắm chắc diệt trừ được Vân mỗ, nếu vậy thì còn lo gì Vân mỗ loan truyền với kẻ khác nữa?

- Ha ha, Vân Dật Long, người lại nói đúng nữa rồi!

Lão nhân hiện thân đầu tiên dứt lời, chậm chậm đưa tay lên nắm khăn che mặt nói tiếp:

- Vân Dật Long, người còn nhận ra lão phu chẳng?

Đoạn liền kéo khăn che mặt xuống, hiện ra một khuôn mặt đầy vết nhăn, mày rậm tam giác, miệng to mũi ó, trông vô cùng nham hiểm.

Vân Dật Long mặt liền bừng sát cơ, mắt giăng đầy tia máu rực hung quang nhìn chót vào gương mặt gian ác kia, gần giọng nói:

- Vân mỗ thật cảm tạ trời cao có mắt đã phù hộ cho tôn giá sống đến ngày hôm nay.

Lão nhân ấy cười khẩy:

- Vân tiểu nhi, người phải cảm tạ trời cao chính là lão phu, bởi người là mầm họa đã khiến cho người của Chính Nghĩa Nhai nơm nớp lo sợ trong bao năm qua, giờ thì những đã lọt vào tay lão phu rồi.

Vân Dật Long tiến tới một bước, giọng sắc lạnh:

- Tôn giá đã hiện thân quá sớm!

- Để muộn lão phu sẽ không giải trừ được mối hận lòng đã chất chứa trong bao năm qua. Người có cần xem mặt họ không?

Vân Dật Long cố nén lửa căm thù:

- Họ là bạn thâm giao của tôn giá chứ gì?

- Không sai, và cũng có thể nói là những người bạn không bao giờ xa rời nhau. Các vị huynh đệ, hãy lộ diện đi!

Lập tức, sáu người kia cùng tháo khăn che mặt. Vân Dật Long chậm chậm quét mắt nhìn mặt họ, đoạn âm trầm nói:

- Đều là những bộ mặt quen thuộc cả!

Triển Ngọc Mai bỗng buột miệng nói:

- Cửu Nghi Thất Kiệt!

Lão nhân hiện thân đầu tiên cười lạnh lùng:

- Cô nương lẽ ra không nên đi cùng với hắn.

Triển Ngọc Mai đánh mặt:

- Theo bốn cô nương thì chính bảy vị đã tự tìm lấy cái chết.

Cửu Nghi Thất Kiệt cùng sững sốt, hai ba người đồng thanh nói:

- Cô nương là ai?

Triển Ngọc Mai liếc nhìn Vân Dật Long đáp:

- Bằng Thành Bạch Phụng.

Cửu Nghi Thất Kiệt cùng tái mặt, kinh hãi đồng thanh nói:

- Bằng Thành Bạch Phụng?

Vẻ đắc ý trên mặt bảy người lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ kinh khiếp, có lẽ bây giờ họ đã hối hận là không nên hiện thân trước khi hiểu rõ lai lịch của thiếu nữ này?

Triển Ngọc Mai nhích gần Vân Dật Long thêm một bước nữa, với giọng dịu dàng nói:

- Vân đệ, Mai tỷ bắt lấy bọn họ để cho Vân đệ xét xử nhé?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Vân Dật Long phải chính tay đòi lại món nợ máu mà họ đã mắc của Vân gia.

Triển Ngọc Mai chau mày, vẻ lo lắng nói:

- Thương thế của...

Vân Dật Long thản nhiên:

- Vân Dật Long đã quyết, Mai tỷ đừng nói nữa.

Triển Ngọc Mai vẻ thiếu nỡ:

- Giữa chúng ta phân biệt rõ ràng đến thế sao?

Vân Dật Long kiên quyết:

- Vân Dật Long từ khi hiểu sự đã có lập trọng thệ là phải huyết tẩy Chính Nghĩa Nhai, đòi lại nợ máu gấp trăm lần trở lên, Mai tỷ đừng ép buộc Dật Long nữa.

Cửu Nghi Thất Kiệt cùng đưa mắt ra hiệu nhau. Lão nhân hiện thân đầu tiên, người đứng đầu Thất Kiệt nói:

- Vân Dật Long, ngươi không hối hận chứ?

- Hối hận ư?

Vân Dật Long mắt giăng đầy tia máu, quét nhanh qua mặt bảy người bỗng ngửa mặt cười vang:

- Ha ha... Cửu Nghi Thất Kiệt, các vị đại hiệp duy trì chính nghĩa, lẽ ra các vị nên nghĩ đến thủ pháp đòi nợ của Vân mã trước mới phải...

Cửu Nghi lão đại cười khẩy:

- Chỉ mình ngươi ư?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Phải, chỉ mỗi mình Vân Dật Long này thôi!

Đoạn quay sang Triển Ngọc Mai nói:

- Mai tỷ hãy tránh ra xa đi!

Triển Ngọc Mai không yên tâm:

- Vân đệ, họ những bảy người, còn Vân đệ...

Vân đệ thản nhiên cười:

- Vân Dật Long hiểu rồi!

Triển Ngọc Mai lần lượt nhìn vào mặt bảy người, miễn cưỡng gật đầu cao giọng nói:

- Vân đệ cứ yên tâm đối phó, Mai tỷ canh giữ vòng ngoài, quyết không để họ trốn thoát đâu.

Đoạn tung mình phóng ra khỏi vòng vây của bảy người.

Cửu Nghi Thất Kiệt thấy vậy liền nghe lòng nhẹ nhõm, cùng khoát tay ra hiệu, chậm chậm siết chặt vòng vây.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Bảy vị không cần bảo vệ những nơi yếu hại toàn thân, Vân mã không để cho các vị chết một cách dễ dàng nhanh chóng đâu.

Cửu Nghi lão đại cười khẩy:

- Ngươi đã quên mất nội thương của mình rồi!

Vân Dật Long rần giọng:

- Vân mã rất hiểu thương thế của mình, chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã chưa phải bận tâm đến bọn cho sẵn tay sai các ngươi đâu, hãy cứ xông vào đi!

Cửu Nghi Thất Kiệt cùng đưa mắt nhìn nhau, qua đó dường như họ đã quyết tâm đại sự chi đó, Cửu Nghi lão đại bỗng cười to:

- Ha ha...Ngươi hãy xem thử có đáng không?

Vừa dứt lời song chưởng đã vung lên, kinh phong cuộn cuộn như vũ bão, uy lực quả là kinh người.

Sáu người kia cũng cùng một lúc xuất thủ, hiển nhiên vừa rồi họ đã dùng hiệu là áp dụng phương pháp tốc chiến tốc quyết.

19. Chương 19: Nợ Máu Đền Bằng Máu ,thất Kiệt Tán Mạng

Những thấy bóng chưởng đập chùng, kinh phong như bài sơn đảo hải, tất đều tập trung vào các nơi yếu huyệt khắp người Vân Dật Long, uy thế thật là khủng khiếp.

Vân Dật Long nhếch môi cười, chân trái lùi sau nửa bước, người bỗng xoay nhanh như chong chóng, vung ra vô số bóng chưởng đón tiếp thế công của Cửu Nghi Thất Kiệt.

Thân thủ nhanh nhẹn tuyệt luân của chàng đã khiến Triển Ngọc Mai có phần yên tâm và đồng thời cũng khiến Cửu Nghi Thất Kiệt rung động tinh thần.

Cửu Nghi lão đại bỗng cất tiếng hú dài, bóng chưởng hư ảo đột nhiên biến thành thực chiêu, mặt lão thoáng vẻ cười ác hiểm.

Tiếng hú dài như tín hiệu của Thất Kiệt, lão đại vừa biến thế, chưởng chiêu của sáu người kia cũng liền từ hư trở nên thực, cùng lúc ập vào Vân Dật Long.

Triển Ngọc Mai thót tim, nàng nhận thấy rất rõ ràng Cửu Nghi Thất Kiệt đã hạ thủ nhằm nhược điểm lúc này của Vân Dật Long, đó là nội thương của chàng.

“Ầm, ầm...” tiếng vang động liên hồi, vòng vây bảy người bỗng túa ra bốn phương, cành khô lá úa cũng tung bay mịt mù khắp mấy trượng...

Cửu Nghi Thất Kiệt thấy đều vùng vẫy cánh tay tê dại, mắt rực hung quang chòng chọc nhìn vào giữa trung tâm, trong khi ấy Triển Ngọc Mai cũng lo lắng căng mắt nhìn.

Cành lá lần lượt rơi xuống đất trong bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt, cảnh vật rõ dần và sắc mặt Thất Kiệt mỗi lúc càng thêm tái nhợt, trong khi Triển Ngọc Mai vẻ mặt mỗi lúc càng tươi hơn.

Vân Dật Long vẫn bình yên, đứng tại chỗ, sát khí trên mặt và ánh mắt tàn bạo dường như càng mãnh liệt hơn, mặc dù sắc mặt chàng lúc này càng trắng bệch hơn.

Cửu Nghi Thất Kiệt cố định thần, cười khan hai tiếng, lạnh lùng nói:

- Lão phu thật không ngờ người hãy còn đứng được.

Trong khi nói lão đã dồn đầy công lực vào hai tay.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Ý nghĩ và chiến lược của tôn giá đều không chút tiến bộ, còn nhớ chăng? Mười mấy năm trước, các vị chính là đã đắc ý bằng chiến lược này tại dưới Chính Nghĩa Nhai, đúng không nào?

Cửu Nghi lão đại cười khẩy:

- Chiến lược tuy xưa, nhưng theo lão phu thì áp dụng trong lúc này là rất thích hợp, đúng không vậy? Hãy tiếp chiêu.

Đoạn tung mình lao bổ tới, cũng như lần trước, bảy người xuất thủ cùng một lúc, khác chăng là lần này họ đều không sử dụng hư chiêu, thấy đều thẳng thừng tấn công.

Vân Dật Long buông tiếng hừ mũi, lại xoay người vòng đón tiếp thế công của bảy người, cành lá cát bụi lại tung bay mịt mù, bỗng nghe lão đại quát vang:

- Xông vào tiếp!

Bóng người tản ra lập tức lại xúm lại, những chưởng lực hung mãnh như thác lũ cùng ập tới Vân Dật Long.

Thời gian lui và lại tấn công tới chỉ trong khoảnh khắc, hiển nhiên họ đã phát hiện thế chưởng thứ nhì của Vân Dật Long không còn mạnh như lần đầu nữa.

Vân Dật Long mặt bừng sát cơ ghê rợn, chưởng tâm chàng biến thành màu đỏ, nhưng khi tung ra lại tiêu tan theo ý nghĩ xoay chuyển trong lòng.

Tiếng “ầm ầm” lại vang lên liên hồi, cành lá càng tung bay nhiều hơn, trong khoảnh khắc Triển Ngọc Mai đã trông thấy Vân Dật Long chao người đi một cái.

Triển Ngọc Mai kinh hãi, buột miệng la to:

- Vân đệ, hãy sử dụng Viêm Dương Thất Huyền...

Cửu Nghi Thất Kiệt nghe nói liền kinh hoàng tái mặt, không chờ Triển Ngọc Mai dứt lời đã cùng buông tiếng quát vang, lao vào vùng chưởng tới tấp tấn công, hiển nhiên định không cho Vân Dật Long có cơ hội hoàn thủ.

Triển Ngọc Mai mặt hoa đấm ướt mồ hôi, bất giác cất bước tiến đến gần trận đấu.

Nàng không trông thấy rõ tình hình Vân Dật Long trong vòng vây, nhưng như vậy càng khiến nàng lo lắng hơn.

Bỗng nghe một người trong số Thất Kiệt cười khoái chí:

- Ha ha... Vân Dật Long, xem ngươi còn chịu đựng được bao nhiêu lần nữa?

Triển Ngọc Mai thót người, bỗng nghe “soạt” một tiếng, liền theo đó là tiếng cười rên rĩ đầy đắc ý Thất Kiệt, tuy không nhìn thấy, song nàng cũng biết là Vân Dật Long lại thọ thương nữa rồi.

Lại nghe tiếng Thất Kiệt lão đại cười nói:

- Vân tiểu nhi, ngươi đã bộc lộ tài nghệ quá sớm, sớm để hôm nay tất cả đồng đạo đều cảm thấy bất an, do đó mới có ngày hôm nay.

Triển Ngọc Mai chững bước, đôi tay ngọc đã dồn đầy công lực, lòng như đã quyết, mắt u oán nhìn vào trận đấu lăm lăm một mình:

- Vân đệ, nếu Mai tỷ mà ra tay hẳn là Vân đệ sẽ hận Mai tỷ suốt đời, nhưng tình thế bắt buộc, chẳng còn cách nào khác hơn, chỉ vì Vân đệ mà thôi.

Đoạn chậm chậm đưa tay lên. Ngay khi ấy bỗng Vân Dật Long cất tiếng nói:

- Bấy vị đắc ý quá sớm, Vân mỗ chưa ngã xuống mà!

Thất Kiệt cùng cười vang, lão đại nói:

- Không sai, ngươi quả là chưa ngã xuống, nhưng... ha ha... chúng ta đều biết rất rõ, ngươi còn chịu đựng được mấy chiêu nữa?

Triển Ngọc Mai mắt rực sát cơ, quát to:

- Các ngươi phải chết!

Đồng thời đã tung mình lao vào trận chiến.

Ngay khi Triển Ngọc Mai vừa tung mình vào bỗng nghe Thất Kiệt cùng kinh hoàng hét lên:

- Ô! Trích Huyết... Kiếm!

Liền theo đó bóng người nhấp nhóang, máu tươi phun ra tung tóe, trong tiếng lịch phịch của vật nặng rơi pha lẫn với tiếng rên rĩ đau đớn, Triển Ngọc Mai hạ người xuống trong vòng chiến trống trải.

Chỉ trong khoảnh khắc tất cả đều đổi khác, cuộc chiến đã kết thúc ngay sau khi Trích Huyết Kiếm ra khỏi vỏ, tốc độ tuốt kiếm nhanh đến mức Triển Ngọc Mai không sao trông rõ được.

Nhanh chóng đảo mắt tìm hiểu, nàng lập tức nghe lòng trĩu xuống, nhưng thấy sắc mặt Vân Dật Long trắng bệch như xác chết, khóe môi treo một nụ cười cực kỳ tàn bạo.

Cánh tay áo phải rách toát tung bay theo gió, mũi kiếm Trích Huyết Kiếm đang trở vào vết hầu của Thất Kiệt lão đại mặt mày kinh hoàng thất sắc.

Vân Dật Long buông giọng sắc lạnh:

- Hắc hắc, Đại Hiệp Khách hãy ngoảnh lại mà nhìn cảnh tượng quần quai của các vị huynh đệ đã tàn phế kia mà suy ngẫm lại hành vi của mình trong quá khứ.

Triển Ngọc Mai nghe nói bất giác quét mắt nhìn, nhưng chỉ trông thấy hai người không đủ can đảm xem tiếp nữa.

Chân tay đứt lìa rơi vãi lung tung trên đất, những gương mặt méo, xệch đi bởi quá kinh hoàng không ngớt co giật, mặt trợn trừng nhìn vào nơi vết thương máu tuôn xối xả, biết rõ là máu sẽ chảy hết nhưng không sao ngăn lại được.

Thất Kiệt lão đại vụt lùi lại một bước, gằn giọng nói:

- Bây giờ là lúc đắc ý của ngươi rồi đó, hạ thủ đi!

Vân Dật Long lắc đầu:

- Vì báo phục, Vân mỗ đã cố chịu đựng ngót mười mấy năm rồi, đừng hòng khích Vân mỗ. Trong mười mấy năm qua, Vân mỗ chẳng lúc nào là không lo sắp đặt đường đi cho các người, giờ thì Vân mỗ đã có thể thực hành được rồi.

Thất Kiệt lão đại tái mặt gắt giọng nói:

- Người quả là một tên súc sanh tàn bạo nhất trên cõi đời này.

Vân Dật Long thản nhiên cười:

- Cứ mắng chửi đi! Đại Hiệp Khách, Vân mỗ mong là lát nữa đây khi nằm xuống lão hãy nghiền ngẫm lại kiết tác của mình khi xưa, bởi lão cũng như các vị huynh đệ kia, võ công đã bị Vân mỗ phế bỏ rồi, đừng hòng ngăn được máu chảy nữa, hãy nhớ lấy!

Bỗng ánh mắt lóe lên sắc lạnh, trầm giọng nói tiếp:

- Vân mỗ muốn các người chính mắt nhìn giòng máu tội ác của mình từng giọt chảy sạch...

Trích Huyết Kiếm bỗng loáng lên, trong tiếng rên rĩ đau đớn, Thất Kiệt lão đại ngã xuống đất, tứ chi rơi cạnh bên, máu phun ra xối xả từ bốn nơi vết thương.

Vân Dật Long thoái lui vài bước, dựa người vào thân một ngọn cây, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn bảy gương mặt ghê rợn kia, đoạn chậm chậm ngược lên nhìn về cõi xa xăm, như hồi ức chi đó!

Tiếng rên rĩ thảm thiết và tuyệt vọng từ miệng Cửu Nghi Thất Kiệt phát ra từng hồi, mặc dù bình nhật họ đều tự phụ là những hào khách võ công tuyệt thế, nhưng giờ đây mắt nhìn máu mình chảy dần ra ngoài cơ thể và theo đó mạng sống rút ngắn dần, hào tình của họ hoàn toàn biến mất. Thật vậy, tự cổ chí kim, mấy ai có thể ung dung trước cái chết?

Triển Ngọc Mai quét mắt nhìn quanh thật nhanh, lòng nàng đã quyết định một điều không dám nói, nàng nhẹ nhàng tiến tới vài bước, rụt rè nhìn Vân Dật Long nói:

- Vân đệ...

Vân Dật Long thu ánh mắt về, nhìn vào mặt Triển Ngọc Mai nói:

- Gì thế Mai tỷ?

Triển Ngọc Mai vội lảng tránh ánh mắt như xuyên thấu tâm can của chàng, ấp úng nói:

- Vân đệ, họ...

Vân Dật Long cười nảo nùng, giọng bình thản lạ thường ngắt lời:

- Mai tỷ có thể làm như vậy, Dật Long không ngăn cản đâu!

Triển Ngọc Mai thoáng biến sắc, giọng bất an:

- Vân đệ... Vì sao không làm như vậy?

Vân Dật Long nhếch môi cười tàn bạo:

- Vì những tiếng rên kia có thể gợi cho Dật Long nhớ lại rất nhiều việc trong dĩ vãng, máu dưới Chính Nghĩa Nhai, lão hòa thượng trên Chính Nghĩa Nhai, người đã dùng sinh mạng mình đổi lấy sinh mạng cho Dật Long, tiếng nói thê lương của từ mẫu, tiếng thét thảm thiết của nghiêm phụ trước lúc chết. Họ... đều chờ đợi ngày hôm nay, giờ đây đã đến lúc gặt hái. Có lẽ Mai tỷ rất lấy làm thắc mắc, Dật Long trong mười mấy năm qua ngoài việc luyện công còn làm gì nữa? Tin là Mai tỷ không thể nào suy đoán ra được, trong suốt mười mấy năm qua Dật Long đã luôn toan tính phải bằng cách nào để cho họ rửa sạch tội ác của mình trước khi chết.

Triển Ngọc Mai vẻ áy náy nhìn Vân Dật Long, đoạn cúi thấp đầu lí nhí nói:

- Mai tỷ... lẽ ra không nên nói vậy!

Vân Dật Long bình thản lắc đầu:

- Mai tỷ là một người con gái trong trắng.

Bổng Thất Kiệt lão đại gào to:

- Vân... Dật Long, giết người... thì thường mạng, người... muốn bọn lão phu... bồi hoàn thêm bao nhiêu nữa?

Vân Dật Long lại hướng mắt về cỏi xa xăm, lạnh lùng nói:

- Đó là lợi tức!

- Vân Dật Long... Tại sao người không... nhìn lão phu? Hay... người không đủ can đảm để... nhìn thảm cảnh do người đã gây ra?

Vân Dật Long ngoảnh qua, mắt ngập đầy sát cơ, nhưng ánh mắt chàng chạm vào gương mặt già nua chẳng chút oán hận kia, nụ cười lạnh lùng và tàn bạo trên môi bỗng dưng tan biến, mặt chàng kích động co giật một hồi, đoạn lạnh lùng nói:

- Tôn giá cũng là người lặn lội trong vô lâm, lẽ ra phải có hào khí của người vô lâm, kiên cường đến cùng.

Lão đại chậm chạp nhìn Vân Dật Long hồi lâu, bỗng cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, người chưa đủ cứng rắn, đứng ra người nên tự khuyên mình hãy can đảm đến cùng mới phải.

Vân Dật Long thoáng ngó người, cười khẩy nói:

- Vân mỗ không động lòng thương hại đâu.

Lão đại trầm giọng:

- Nhưng về tàn bạo trong mắt người đã biến mất.

Vân Dật Long thản nhiên:

- Điều ấy chẳng liên quan gì đến vận mệnh tôn giá cả!

Lão đại tức giận:

- Nhưng như vậy đã khiến lão phu cảm thấy chưa trả hết nợ cho Vân gia người.

Vân Dật Long và Triển Ngọc Mai đều sửng sốt, không ngờ Thất Kiệt lão đại lại nói như vậy, hai người bất giác cùng đưa mắt nhìn vào mắt lão ta, nhưng thấy đôi mắt đờ đẫn của lão thoáng vẻ hối hận.

Vân Dật Long mặt lại thoáng co giật, hít sâu một hơi dằn nén niềm kích động trong lòng, lạnh lùng nói:

- Tôn giá giờ mới biết mắc nợ Vân gia quá nhiều, không cảm thấy quá muộn màng ư?

Thất Kiệt lão đại gắng giọng:

- Bậc đại trượng phu dám làm dám chịu, khi xưa bảy huynh đệ lão phu đã gây ra việc ấy, dĩ nhiên bây giờ phải đền trả.

Triển Ngọc Mai bỗng nói:

- Lẽ ra các vị phải nghĩ đến điều ấy ngay khi hành động chứ?

- Ha ha... cuộc sống trên chốn giang hồ không dễ dàng đi qua như cô nương đã nghĩ đâu, lúc cô nương làm chủ vận mệnh của kẻ khác, không bao giờ cô nương nghĩ đến hậu quả, nhưng khi cô nương bị kẻ khác làm chủ vận mệnh, lúc ấy cô nương mới ngoảnh nhìn vào quá khứ. Do đó, cuộc đời có vay phải có trả, mặc dù bảy huynh đệ lão phu không phải là chủ hung, thậm chí...

Thất Kiệt lão đại bỗng ngưng lời, bỏ dở câu nói.

Vân Dật Long mắt bỗng lóe sáng, gằn giọng nói:

- Vậy là tôn giá đã phụng mệnh người khác phải không?

Thất Kiệt lão đại lại đưa mắt nhìn vết thương nơi hai cánh tay không ngớt tuôn ra, cười đau xót:

- Đúng vậy, hẳn là người rất nóng lòng muốn biết người đó là ai.
- Không sai, nếu như tôn giá chịu nói ra!

Thất Kiệt quét mắt nhìn sáu huynh đệ đang hấp hối đoạn nói:

- Người nên đưa ra những điều kiện có lợi để gạt gẫm lão phu mới phải chứ?

Vân Dật Long lạnh lùng lắc đầu:

- Vân mỗ không bao giờ nói dối, số mệnh của bảy vị không ai có khả năng vặn hỏi được nữa.

Thất Kiệt lão đại chăm chăm nhìn Vân Dật Long, vẻ tức giận tan biến dần, cổ nhướn mắt lên giọng cảm thán nói:

- Vân Dật Long, người chẳng phải là kẻ không có tình người, không có đạo nghĩa như lời đồn đại trong giới võ lâm, đành rằng huynh đệ lão phu khi xưa đã vì lợi mà bị người lợi dụng, nhưng cũng là do tự nguyện. Giới giang hồ trọng nhất là tín nghĩa, nên lão phu không thể nào cho người biết kẻ đó là ai, thì huynh đệ lão phu cũng trả hết nợ cho người rồi.

Đoạn ngoảnh lại nhìn sáu huynh đệ lúc này đã chết, cười chua xót nói tiếp:

- Họ đã đi cả rồi, lão phu cũng nên ra đi thôi. Sau cùng, lão phu xin thay mặt cho toàn thể huynh đệ nói với người một điều.

Hít sâu một hơi dài đoạn lão đại nói tiếp:

- Con người ta ai cũng có bản tính lương thiện cả, có điều là một số người trước lúc chết mới nhận thấy được, huynh đệ lão phu giờ đây đã ăn năn sám hối rồi!

Dứt lời liền thè lưỡi ra, hai hàm răng cắn mạnh, đầu lưỡi đứt lìa, chết ngay tức khắc.

Vân Dật Long quét mắt nhìn bảy tử thi trong vũng máu, sức nặng đè nén trong lòng dường như có phần giảm nhẹ hơn, nhưng thay vào đó lại dâng lên một niềm băng khuâng khó tả.

Triển Ngọc Mai buông tiếng thở dài nặng trĩu, quét ánh mắt nhìn các tử thi xung quanh thật nhanh, những gương mặt méo xệch kia tuy ghê rợn, song cũng còn dễ chịu hơn so với tiếng rên rầm của họ lúc còn sống, đoạn nàng đi đến cạnh Vân Dật Long, đặt tay lên vai chàng, dịu dàng nói:

- Vân đệ hãy vận công điều thương đã, ngồi xuống mau, Mai tỷ giúp ột tay!

Vân Dật Long ngoảnh qua nhìn Triển Ngọc Mai, môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, hồi sau bỗng buông tiếng thở dài trĩu nặng chậm chậm ngồi xuống.

Triển Ngọc Mai đỡ Vân Dật Long ngồi xuống xong, âu yếm khẽ nói:

- Vân đệ định nói gì phải không?

Vân Dật Long ơ hờ quét mắt nhìn quanh, cười chua chát:

- Không có gì! Đó chính là cuộc sống giang hồ.

Đoạn chậm chậm nhắm mắt lại, thần sắc vẫn hết sức bình thản. Tuy chỉ có một câu ngắn ngủi, song Triển Ngọc Mai đủ thấu hiểu nỗi lòng cô đơn và lương thiện của chàng thiếu niên bất hạnh này.

Nàng ước gì có thể chia sẻ cùng chàng, nhưng nàng biết không bao giờ chàng bày tỏ với nàng, mặc dù nàng ngày đêm khao khát được chàng xem như tri kỷ.

Lặng nhìn gương mặt nhợt nhạt của chàng, Triển Ngọc Mai không sao miêu tả được tâm trạng của mình trong lúc này.

Thời gian lặng lẽ trôi nhanh, từ trưa đến sắp tối không phải là thời gian ngắn, song Vân Dật Long vẫn nhắm mắt tĩnh tọa, tuy chàng không cho biết mức độ nội thương của mình, song qua thời gian Triển Ngọc Mai cũng đoán ra được nội thương của chàng rất là trầm trọng.

Sau cùng, vẻ nhợt nhạt trên mặt Vân Dật Long đã biến mất, lúc này bóng núi đã che phủ khắp sơn cốc, ngay khi Linh Mã lắc chuông lần thứ nhất, Vân Dật Long mở mắt ra.

Lập tức, Triển Ngọc Mai mừng rỡ nói:

- Vân đệ đã khỏe rồi ư?

Vân Dật Long cảm kích nhìn nàng nói:

- Khỏe rồi! Phiền Mai tỷ đã phải chờ quá lâu!

Triển Ngọc Mai chơm chớp mắt, buột miệng nói:

- Miễn là Vân đệ khỏe mạnh, dù phải đợi thêm ba ngày ba đêm nữa, Mai tỷ vẫn không mệt mỏi.

Nói xong bất giác hai má ửng hồng, nhoẻn miệng cười bên lên.

Vân Dật Long bồi hồi xúc động, nắm lấy đôi tay trắng thon của nàng nói:

- Mai tỷ...

Bỗng như nhớ ra điều gì đó, vội vàng rút tay về.

Triển Ngọc Mai vẻ thất vọng nhìn Vân Dật Long, thở dài ảo não nói:

- Vân đệ vẫn còn cố kiềm chế tình cảm của mình, đành rằng đó là vì lo cho Mai tỷ, nhưng Vân đệ nên biết làm vậy cũng chỉ vô ích thôi, Mai tỷ không bao giờ rời xa Vân đệ đâu.

Vân Dật Long hơi cúi mặt, vừa định nói thì Triển Ngọc Mai đã cướp lời:

- Vân đệ, giờ chúng ta đừng nói đến những điều ấy nữa, hãy tìm chút gì ăn trước đã.

Đoạn liền đứng lên ngay, Vân Dật Long đang sợ động chạm đến vấn đề ấy, liền tán đồng nói:

- Phải rồi ta đi thôi!

Đoạn đứng lên gọi Linh Mã đến, quét mắt nhìn những tử thi dưới đất lần cuối, đoạn hai người cùng sóng vai băng qua rừng, tiến thẳng về phía Lãnh Vân Quán.

Giữa đường, hai người săn lấy vài con chim rừng, rồi nhóm lửa lên nướng ăn.

Lúc này trăng đã lên cao, có lẽ sắp hết canh đầu, hai người qua loa dùng xong bữa ăn duy nhất trong ngày.

Triển Ngọc Mai nhìn vào ngọn lửa bập bùng một hồi, bỗng quay sang Vân Dật Long ngồi cạnh đó:

- Vân đệ, ta đi tìm Lãnh Vân Quán ngay bây giờ ư?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Ban đêm trong quán có ánh đèn tìm kiếm dễ dàng, nhưng...

Mắt chàng bỗng rực lên như vừa nghe thấy điều gì đó, Triển Ngọc Mai ngạc nhiên:

- Nhưng sao?

- Mai tỷ sẽ rất mệt mỏi!

Triển Ngọc Mai nghe lòng ngọt lịm:

- Mai tỷ không mỏi mệt đâu, chỉ cần được kề cận Vân đệ, Mai tỷ không bao giờ mệt mỏi cả!

Vân Dật Long nhoẻn miệng cười:

- Có lẽ mục tiêu không còn bao xa nữa đâu!

Vân Dật Long đột ngột chuyển đề tài, Triển Ngọc Mai không khỏi chơi với, buột miệng nói:

- Sao Vân đệ biết là không còn bao xa?

Vân Dật Long trầm giọng:

- Ước tính theo lộ trình này thì lúc này ta đã đến gần mục tiêu rồi, nhưng vì đường núi quanh co nên khó có thể chuẩn xác, tuy nhiên, có một manh mối rất đáng tin cậy.

Triển Ngọc Mai ngơ ngác:

- Manh mối gì?

Vân Dật Long bỗng trầm mặt, buông tiếng cười khẩy nói:

- Bằng hữu hãy chường mặt ra đi, thậm thà thậm thụt thì đâu làm gì được?

Dứt lời chàng vẫn ngồi yên, Triển Ngọc Mai nghe nói sững sốt, đứng phắt dậy về phía cánh rừng sau lưng, song chẳng thấy gì cả, bất giác ngớ người.

Ngay khi ấy, một tiếng động khê vang lên từ sau một ngọn cây to cách ngoài mười trượng, liền sau đó là một giọng ồ ồ nói:

- Hai người hãy đến đây!

Vân Dật Long chậm chậm đứng lên:

- Tôn giá không đi được nữa ư?

Triển Ngọc Mai vừa nghe nói có người sớm đã vận tụ công lực vào hai tay phòng bị ngờ đâu đã nghe đối phương nói:

- Phải, lão phu quả là không còn đi đứng được nữa!

Vân Dật Long suy nghĩ thật nhanh, bèn lạnh lùng nói:

- Vậy thì Vân mỗ đành phải đến mời tôn giá ra hội kiến rồi!

Đoạn liền sải bước đi vào rừng. Triển Ngọc Mai thấy vậy cả kinh, vội nắm tay Vân Dật Long giữ lại và nói:

- Vân đệ, địch trong tối ta ngoài sáng, không nên đi vào!

Người trong rừng nghe nói vậy, vội với giọng uể oải nói:

- Nếu lão phu mà là kẻ địch của hai vị, trong tình trạng hiện nay, lão phu đâu dám lên tiếng.

- Nếu thính lực của Vân mỗ không kém, tình trạng của tôn giá hiện thời hẳn là không được khỏe lắm.

Vân Dật Long nói xong liền ngạo nghễ cất bước đi vào rừng.

Lúc này Triển Ngọc Mai cũng đã nghe rõ tiếng thở khó nhọc của đối phương, lòng hoài nghi cũng tan biến dần, bèn đi theo Vân Dật Long, song hai tay vẫn ngưng tụ công lực.

Người trong rừng thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, lão phu quả có thọ thương chút ít!

Lần lượt chui qua kẽ hở của những dây leo từ trên cao thông xuống, hai người đã đến ngọn cây to kia, như chẳng chút đắn đo, Vân Dật Long thản nhiên đi vòng qua, Triển Ngọc Mai thấy vậy liền lướt chéo ra năm thước để phòng bị đột kích.

Cơ hồ cùng một lúc, ánh mắt hai người đều hướng vào một mục tiêu, thần sắc hai người lập tức biến đổi, Triển Ngọc Mai vội ngoảnh mặt đi nơi khác.

Một người áo xám toàn thân bê bết máu dựa nghiêng vào thân cây, một số vết thương sâu thấu đến xương, tuy mặt mày và bộ râu dài phủ ngực dính đầy máu không sao phân biệt được, song qua mái tóc bạc phơ cũng đủ biết đó là một lão nhân tuổi cổ lai hy.

Lão nhân mắt đờ đẫn nhìn Vân Dật Long, cười nói:

- Chàng trai quả là gan dạ, lão phu hết sức bội phục!

Vân Dật Long hít sâu một hơi, dần nén niềm xao động trong lòng thờ ơ nói:

- Tại hạ rất tự tin vào sự phán đoán của mình!
- Người tự tin quá!
- Tôn giá bảo tại hạ đến đây chỉ để nói những điều vắn vớ đó hay sao?

Lão nhân thoáng ngó người:

- Theo người thì điều gì quan trọng nhất?
- Thương thế của tôn giá!

Lão nhân nhìn Vân Dật Long một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Người tưởng lão phu gọi người đến đây là để điều thương ư?

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Con người ai cũng quý tiếc sinh mạng, tuy tôn giá không biết bọn này là bạn hay thù, song dầu sao đó cũng là một tia hy vọng cầu sinh.
- Người ít khi tin kẻ khác lắm thì phải?
- Đúng vậy! Tôn giá hãy cho biết thân phận đi, Vân mỗ không bao giờ phải tốn nhiều thời giờ đối với kẻ địch.

Ngay khi Linh Mã đi tới, vừa trông thấy Linh Mã, đôi mắt đờ đẫn vô thần bỗng vút qua một tia sáng kỳ lạ, vội nói:

- Có phải Linh Mã đó không? Chàng trai người là ai?

Vân Dật Long vẫn lạnh lùng:

- Quả đúng là Truy Hồn Linh Mã mà mọi người trong giới võ lâm đều biết, tôn giá hẳn biết Vân mỗ là ai rồi chứ?

Lão nhân sững sốt:

- Vậy ra người là Vân Dật Long, chủ nhân đời thứ nhì của Bạch Kiếm Linh Mã mà giới võ lâm đang thịnh truyền gần đây.
- Tôn giá đã kinh sợ phải không?

Lão nhân bỗng cười vang:

- Ha ha... Quả đúng là xả sinh thập tử tìm chẳng thấy, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp tại đây. Ha ha...

20. Chương 20: Giả Thiên Chưởng , Tri Kỷ Vừa Gặp Nhau Đã Qua Đời

Vân Dật Long lạnh lùng nhìn lão nhân áo xám, thần thái vẫn hết sức bình thản.

Triển Ngọc Mai bởi không nghĩ ra được nguyên nhân khiến lão nhân cười lên như vậy, nên nàng lộ vẻ căng thẳng, mắt cứ đảo nhìn quanh quất.

Lão nhân áo xám cười hồi lâu, bỗng ngừng bật hỏi:

- Người biết lão phu là ai không?

Vân Dật Long vẫn giọng lạnh lùng:

- Dù tôn giá là ai thì những vinh dự và tiếng tăm giờ đây cũng đã trở thành quá khứ rồi!
- Người thử đoán xem lão phu đã thọ thương dưới tay bằng hữu hay kẻ thù của người?
- Dù kẻ dả thương tôn giá là bằng hữu hay kẻ thù của Vân mỗ thì tôn giá cũng không đến nỗi vong mạng trong tay Vân mỗ, trừ phi...

Bỗng mắt chàng rực vẻ sắc lạnh, nói tiếp:

- Trừ phi chính tôn giá có dự vào cuộc vây đánh gia đình họ Vân ở dưới Chính Nghĩa Nhai khi xưa.

Lão nhân áo xám dùng cánh tay bị thương chỏ người lên một chút, nói:

- Người không sợ lão phu nói dối sao?

Vân Dật Long như không hề suy nghĩ:

- Tôn giá trong khi nội thương trầm trọng mà còn cười nói điềm nhiên như vậy, theo nhận xét của Vân mỗ, tôn giá hẳn là một nhân vật có danh vọng trong giới võ lâm.

Lão nhân mắt lại ánh lên vẻ kỳ lạ:

- Có lẽ cơ trí thâm trầm của người cũng là một trong số nguyên nhân đã khiến Chính Nghĩa Nhai và toàn thể võ lâm kinh tâm động phách, nhưng người còn sót một điều lão phu đã là kẻ sắp chết, không cần thiết tham sống thêm chốc lát mà để tiêu tan một đời danh vọng.

Giọng nói của lão tuy uể oải, song vẫn hết sức rõ ràng và răn rỏi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Khoảng cách giữa sự sống và chết có thể thay đổi lắm chứ!

Lão nhân nhìn chăm chặp Vân Dật Long một hồi mới nói:

- Chàng trai, nếu người mà biết lão phu là ai, nhất định không nói một cách quả quyết như vậy đâu. Bởi lẽ, trên cõi đời cũng có vết thương không chữa trị bằng nội công thường được.

Vân Dật Long thoáng biến sắc, nhẹ giọng nói:

- Trừ phi tôn giá lục phủ ngũ tạng đã rời khỏi vị trí.

Lão nhân cười:

- Không sai, người đã đoán đúng.

Vân Dật Long và Triển Ngọc Mai đều sững sờ. Vân Dật Long nhếch môi cười, không để lộ nỗi hoài nghi trong lòng ra ngoài mặt, nhưng Triển Ngọc Mai thì không giấu được, với ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng vào mặt lão nhân.

Lão nhân lướt nhìn hai người:

- Hai người lấy làm lạ sao mà lão phu còn sống được phải không?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Có lẽ danh hiệu của tôn giá có thể chứng minh được.

- Không sai, ha ha... nếu như lão phu chính là “Già Thiên Chuông” (bàn tay che trời) Bốc Thế Long, chẳng hay hai người tin được chăng?

Vân Dật Long sững sốt, Triển Ngọc Mai buột miệng nói:

- Tiền bối chính là Già Thiên Chuông trong hai người chuông Trung thánh và Trung Kiếm Long ư?

Trong khi nói người bất giác đi tới.

“Già Thiên Chuông” Bốc Thế Long nào nùng gật đầu cười:

- Nếu biết lão phu vừa từ trong Lãnh Vân Quán ra đây chưa đầy một canh thứ, có lẽ hai người càng lấy làm lạ hơn nữa.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, đoạn nhếch môi cười dịu giọng nói:

- Cuộc đối thoại giữa chúng ta vừa qua có lẽ Bốc đại hiệp đã nghe cả rồi, giờ lấy làm lạ hay không chẳng phải là vấn đề cần thiết lắm.

Đoạn cắt bước đến gần Bốc Thế Long.

“Già Thiên Chương” Bốc Thế Long liền hiểu ý cười nói:

- Chàng trai, người đã có một gương mặt còn lạnh hơn sắt thần thì không nên có một quả tim nóng bỏng, nếu không cứu được lão phu tấm lòng của người há chẳng uổng phí ư?

Vân Dật Long nhếch môi cười lạnh lùng:

- Thuốc chỉ chữa được bệnh không chết, Phật chỉ độ người hữu duyên, người không muốn tôn giá chết đâu phải chỉ có mỗi mình tôn giá.

Bốc Thế Long mắt ánh lên vẻ cảm kích, bỗng cười phá lên:

- Ha ha... có lẽ bây giờ lão phu phải cầu Phật độ cho rồi! Chàng trai, người không phải là hòa thượng, nên lão phu cũng khuyên người đừng tốn công phí sức nữa, hãy để dành thời gian nghe lão phu nói rõ nguyên nhân vì sao đã kéo dài sự sống đến bây giờ thì hơn.

Triển Ngọc Mai bỗng xen lời:

- Bốc tiên bối, ta hãy thử xem!

Bốc Thế Long bỗng sầm mặt:

- Lão phu rất hiểu thương thế của mình, khỏi nói nhiều nữa!

Vân Dật Long chứng bước, giọng nặng nề nói:

- Tiên bối hãy nói đi.

Bốc Thế Long nghe hai tiếng “tiền bối” kinh ngạc nhìn Vân Dật Long một hồi mới nói:

- Lão phu tin là lần đầu tiên trong đời người xưng hô như vậy!

Mặt lão bỗng co gập một cái, vội hít vào một hơi chân khí nói tiếp:

- Lão phu nói đây!

Đoạn chỗi hai tay xuống đất, hạ người một chút, đoạn nói tiếp:

- Lão phu đã đến đây sau khi hay tin Vạn Liễu Bảo gặp biến cố, về mối quan hệ giữa lão phu với Vạn Liễu Bảo, sau này Sở Nam Nhạn sẽ cho người biết. Lão phu cũng như người, tin chắc sẽ đánh bại Lãnh Vân Quán cùng Túy Tần và Cái Vương chỉ khác là lão phu tin rằng, nhất định chúng sẽ vị nể lão phu mà phóng thích Sở Mộng Bình.

Đoạn hạ người xuống thấp chút nữa, nói tiếp:

- Nhưng lão phu đã lầm, ngoài bọn chúng ba người ra, còn có người của Đông Thiên Môn nữa.

Triển Ngọc Mai bỗng xen lời:

- Vì vậy đã xảy ra xung đột ư?

Bốc Thế Long cười đắc ý:

- Bọn chúng tuy có thể đương cự nổi với lão phu, nhưng chưa chắc bên nào giành được phần thắng, cho nên bọn chúng dù không thả người cũng chẳng dám xung đột với lão phu, chỉ lựa lời khéo léo giải quyết, phải chờ bắt giữ được Vân Dật Long người, qua lời chúng lão phu mới biết người chính là chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã.

Đoạn lại hạ thấp người xuống chút nữa. Qua đó, Vân Dật Long biết hơi thở ông mỗi lúc càng thêm khó khăn, ánh mắt chàng lướt qua một vẻ buồn sâu lắng.

Triển Ngọc Mai thắc mắc hỏi:

- Vậy chứ tiền bối đã bị ai đã thương như thế này?

Bốc Thế Long mắt rực lên vẻ phẫn hận, trầm giọng nói:

- Ngay khi lão phu đang tranh luận với chúng, một người chủ trì chính nghĩa đã đến, đó là Tứ Phương Hành Giả Đới Lương Khánh, nhưng có điều là y đã chủ trì chính nghĩa về phía bọn kia.

Triển Ngọc Mai kinh hãi:

- Tứ Phương Hành Giả Đới Lương Khánh mà tiền bối đã nói có phải là Bát Phương Nhân Đồ Đới Lương Khánh đã thất tung hồi bốn mươi năm về trước hay không?

Bốc Thế Long gật đầu:

- Chính là tên Đới Lương Khánh giết người như rạ hồi bốn mươi năm trước, về sau đã bại dưới tay chủ nhân Huyết Bì rồi bỏ trốn mất biệt, chính do bởi sự hiện thân của hắn mà lão phu đã thay đổi nhận xét đối với Vân Dật Long người và cũng có thể nói là lão phu mới thật sự hiểu biết về người, mặc dù là lão phu chưa từng gặp người bao giờ.

Đoạn với vẻ thành khẩn nhìn chăm chăm vào mặt Vân Dật Long, Triển Ngọc Mai thắc mắc hỏi:

- Vì sao vậy?

Bốc Thế Long bỗng nhìn Vân Dật Long nói:

- Nhất định là người biết!

Vân Dật Long gật nhẹ đầu nói:

- Y cũng mặc y phục đen và che khăn đen để giữ gìn cái gọi là chính nghĩa của Chính Nghĩa Nhai.

Triển Ngọc Mai sửng sốt:

- Thật vậy ư?

Bốc Thế Long cất giọng căm hờn nói:

- Hoàn toàn là sự thật! Thì ra Bát Phương Nhân Đồ hồi bốn mươi năm trước không hề thất tung, chẳng qua chỉ thay đổi một lối giết người khác, khoác lên chiếc áo gần chính nghĩa mà thôi. Mãi đến giờ lão phu mới hiểu rõ tôn chỉ đối địch của Vân Dật Long người đối với Chính Nghĩa Nhai, có điều là đã quá muộn màng.

Vân Dật Long ngược lên nhìn trời, ánh mắt sắc lạnh của chàng như thể xuyên suốt bầu trời bao la, trong khoảng thời gian ấy chàng ổn định lại niềm khích động trong lòng, đoạn cúi xuống nói:

- Tiền bối tìm Vân mỗ nhất định không phải chỉ vì mối hận của riêng mình.

Bốc Thế Long nghiêm giọng:

- Lão phu muốn khuyên người không nên một mình lên Lãn Vân Quán, dẫm lên bước chân của lão phu, bởi vì nghe nói người là chủ nhân Kim Bích Cung, mà Kim Bích Cung chính là nơi cư trú của những người thật sự chủ trì chính nghĩa cho vô lâm trên Chính Nghĩa Nhai khi xưa, vì vậy lão phu mong người hãy đưa họ cùng đến.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ chốc lát nói:

- Những điều ấy hẳn là tiền bối vừa mới biết được.

- Không sai, lão phu biết thì đã quá muộn!

Đoạn lại hạ thấp người thêm nữa, lúc này đã gần như nằm thẳng trên đất, đắm mắt nhìn Vân Dật Long hồi lâu, đoạn gắng gượng nói tiếp:

- Vân Dật Long, hãy nghe sự khuyến cáo của lão phu, cũng như người đã nói khi nãy, kẻ mong người sống không phải chỉ mỗi mình người.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một chiếc khăn máu, trao qua cho Vân Dật Long rồi nói tiếp:

- Sau khi xong việc ở đây nhờ người hãy đến Tiếp Vân Phong trên Hoàng Sơn một chuyến, trao cái này cho Kiểm Trung Long. Hãy nhớ, nhất định phải đến đó vào lúc canh đầu đêm mười lăm tháng tới, người giúp lão phu được chăng?

Vân Dật Long chẳng chút đắn đo, gật đầu nói:

- Vân Dật Long chỉ cần còn một hơi thở, nhất định sẽ có mặt tại Tiếp Vân Phong đúng lúc.

Đoạn đưa tay đón lấy chiếc khăn nhét vào trong lòng.

Như đã giải quyết xong một niềm tâm sự, Bốc Thế Long cười an ủi, trầm giọng nói:

- Vân Dật Long, hãy nghe lời khuyên cáo của lão phu... đừng một mình lên Lãnh Vân Quán.

Vân Dật Long cười bình thản:

- Đây chính là kiếp giang hồ ư?

Đoạn cúi xuống nắm lấy bàn tay giá lạnh của Bốc Thế Long.

Bốc Thế Long chỉ còn đầu tựa vào thân cây, lúc này cũng tụt xuống nằm thẳng trên mặt đất, khó nhọc nói:

- Phải, kiếp sống... giang hồ... chẳng... dễ qua đâu.

Rồi thì trút hơi thở cuối cùng.

Vân Dật Long chăm chăm nhìn vào đôi mắt đã chết không nhắm của Bốc Thế Long, mắt chàng hần lên một vẻ ưu tư sâu lắng, như bị phần lăm bắm một mình:

- Đường như phàm những ai hiểu được Vân Dật Long này đều phải gặp bất hạnh cả!

Triển Ngọc Mai đưa tay áo lên lau nước mắt, đoạn hỏi:

- Vân đệ, ta phải làm sao đây?

Vân Dật Long nhẹ tay đặt Bốc Thế Long xuống nói:

- Hãy tạm thời an táng ông ta ở đây!

- An táng xong rồi làm sao?

Vân Dật Long bỗng ngẩng lên, ngơ ngẩn nhìn Triển Ngọc Mai nói:

- Đi đâu ư?

Triển Ngọc Mai bỗng nghe lòng trĩu xuống, lo lắng nói:

- Vân đệ, những lời nói của Bốc Thế Long tiền bối khi chết không đáng để đệ suy nghĩ sao?

Vân Dật Long cười ơ hờ:

- Bát Phương Nhân Đồ hẳn có võ công kinh người, nhưng Dật Long đã suy nghĩ kỹ rồi, giờ không còn thời gian để triệu tập họ nữa.

Triển Ngọc Mai nghe nói càng thấy lo lắng hơn, hỏi lại:

- Chẳng lẽ ta lại đến đó một cách liều lĩnh như thế này sao?

Vân Dật Long lặng nhìn Triển Ngọc Mai, ra chiều hết sức lo lắng, hồi lâu mới với giọng nặng nề nói:

- Mai tỷ, Dật Long không thể nào trở mặt nhìn thuộc hạ chết trong tay kẻ thù, mặc dù Vân mỗ cũng không chút tin tưởng.

Triển Ngọc Mai hơi hải:

- Ta không thể nghĩ ra cách nào khác hơn sao?

Vân Dật Long cười khổ sở:

- Nơi đây cách Thái Sơn không dưới ngàn dặm, trừ phi biết bay, bằng không thì đành phải trở mặt mà nhìn Lôi Mãnh táng mạng thôi.

Triển Ngọc Mai mắt bỗng rực sáng:

- Vân đệ, chúng ta hãy dừng đại bàng đến Thái Sơn đón họ đến đây.

Vân Dật Long chợt động tâm, bỗng lại lắc đầu:

- Cưỡi đại bàng đến Thái Sơn, tuy không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng một con đại bàng thì đâu tải được bao nhiêu người.

Triển Ngọc Mai thoáng chau mày, bỗng nói:

- Trước tiên ta hãy đến Bằng Thành mang thêm vài con đại bàng đến Thái Sơn, tuy tốn thêm chút thời gian, nhưng cũng không quá một đêm nửa ngày.

Vân Dật Long mừng rỡ:

- Ườm! Vậy thì hay lắm, Mai tỷ mau gọi đại bàng xuống đi!

Triển Ngọc Mai hớn hở:

- Ườm! Mai tỷ gọi xuống ngay.

Đoạn lập tức tung mình lên ngọn cây, cất lên một tiếng huýt dài, sau đó phóng xuống cạnh Vân Dật Long, vui vẻ nói:

- Nó xuống đến, chúng ta đi ngay!

Vân Dật Long bỗng nhíu mày hỏi:

- Nó có tải nổi hai người không?

Triển Ngọc Mai cứ tưởng đã tìm được cách ổn thỏa, chớ hề nghĩ đến vấn đề ấy, giờ nghe Vân Dật Long hỏi, nàng lập tức trĩu lòng, hồi lâu không sao trả lời được.

Vân Dật Long liền hiểu ngay là đại bàng không thể tải nổi hai người, vẫn bình thản cười nói:

- Nếu đại bàng không tải nổi hai người thì Mai tỷ đi một mình cũng được.

Triển Ngọc Mai thoáng cau mày:

- Vân đệ ở đây một mình, Mai tỷ không sao yên tâm được, đại bàng có thể miễn cưỡng tải được hai người, nhưng... nhưng bay hơi chậm một chút.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Mai tỷ, Bốc tiền bồi đã chân thành khuyến cáo, Vân mỗ dẫu không sợ Bát Phương Nhân Đồ thì cũng phải tôn trọng tấm lòng tha thiết của người chết, nếu như kịp lúc thì Vân mỗ không bao giờ mạo hiểm một mình đâu, vả lại nơi đây còn có Linh Mã và những cần phải mai táng nữa.

Triển Ngọc Mai bỗng đề nghị:

- Hay là Vân đệ đi đi, Mai tỷ ở đây cho!

Vân Dật Long lắc đầu:

- Vân mỗ không thuộc đường lối Đại Mạc Bằng Thành, hơn nữa Linh Mã cũng không rời xa Vân mỗ được, Mai tỷ đi một mình thì hơn.

Ngay khi đó, trên không vang lên tiếng kêu của con đại bàng trắng.

Triển Ngọc Mai đắm mắt nhìn Vân Dật Long hồi lâu, vẫn không an tâm nói:

- Vân đệ không một mình tiến vào Lãnh Vân Quán thật chứ?

Vân Dật Long chẳng chút suy nghĩ:

- Vân mỗ có đáng làm vậy không?

Triển Ngọc Mai ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nghiêm mặt nói:

- Vân đệ hãy ghi nhớ lời Mai tỷ, sống hay chết Mai tỷ cũng không bao giờ rời xa Vân đệ, tạm biệt!

Đoạn nhìn Vân Dật Long một cái thật sâu lắng, sau đó phi thân lên ngọn cây. Ngay sau khi nàng tung mình, Vân Dật Long trông thấy rất rõ hai giọt lệ lăn dài trên má.

Ngước nhìn lên vòm cây rậm rạp, Vân Dật Long nghe tiếng chim bằng vỗ cánh xa dần cho đến khi mất hẳn, chàng chợt nghe lòng lâng lâng một nỗi buồn bâng khuâng.

Tiếng chuông của Linh Mã đã kéo Vân Dật Long trở lại hiện thực, buồn lặng nhìn tử thi của Bốc Thế Long một hồi, chàng lẩm bẩm:

- Tiền bối, chúng ta đã tương ngộ quá muộn màng, nhưng tiền bối đã vì Vân Dật Long mà mất mạng, còn Vân mỗ thì chỉ có thể báo đền bằng cách an táng tiền bối dưới lòng đất mà thôi.

Đoạn quay người đi đến dưới một ngọn cổ tùng, bắt tay vào việc đào huyệt.

Không công cụ, Vân Dật Long chỉ với hai tay không đào lấy cái hố và sâu chừng chín thước, chàng cảm thấy chỉ có dùng đôi tay mình mới giảm nhẹ được món nợ tình người đang sánh trong lòng.

Đào huyệt xong, Vân Dật Long bỗng phóng đi ra ngoài rừng.

Ngay khi chàng vừa rời khỏi, lập tức từ trên cây phóng xuống hai lão nhân tóc bạc mày sương rất xấu xí. Hai người vừa hiện thân, ngay giữa họ bỗng như u linh xuất hiện một thiếu nữ có đôi cánh tay vàng. Ba người lặng lẽ đứng yên, chẳng ai lên tiếng cả.

Chẳng bao lâu, Vân Dật Long kéo một cỗ quan tài đá trở vào, đặt cạnh tử thi Bốc Thế Long, vừa đứng lên lập tức biến sắc mặt, mắt lom lom nhìn vào mặt ba người.

Đầu tiên ánh mắt chàng chạm vào mặt lão nhân bên trái, những thấy người này đôi mắt sâu hoắm nhưng sáng quắc, tuy tóc bạc phơ nhưng chớ hề có chút già nua. Trên gương mặt đỏ tía của lão có xăm hình một con rắn khoanh trong lưng xanh bụng trắng, đầu rắn từ trên trán thò xuống, thè lưỡi ra ngay giữa mi tâm, trông thật ghê rợn và càng khiến lão xấu xí hơn.

Lão nhân bên phải tuổi tác cũng tương đương với lão nhân bên trái, hai má môi đều có xăm hình một con chồn trắng đứng thẳng lên và đối mặt nhau, trông rất sinh động, phối hợp với gương mặt đỏ của lão gây cảm giác rất xấu ác và không hài hòa.

Vân Dật Long lập tức nghĩ đến hai nhân vật khủng khiếp, biến sắc mặt thảm nhũ:

- Độc Mãng và Song Hồ?

Thần sắc của chàng nhanh chóng trở lại bình thường, đưa ánh mắt sang thiếu nữ đứng giữa, lập tức rung động cõi lòng, thảm nhũ:

- Trên cõi đời lại có người con gái xinh đẹp và duyên dáng đến thế ư?

Những thấy thiếu nữ ấy tuổi chừng trên dưới hai mươi, tóc mây mày ngài, miệng đào mũi dao, làn mi cong dài phủ trên đôi mắt long lanh như hai giếng nước, bộ y phục ôm gọn thân hình hết sức đầy đặn, khoe khoang một cách khéo léo những đường cong tuyệt vời tạo hóa ban cho. Điểm duy nhất không được hoàn hảo là đôi tay đến tận khuỷu có mang găng vàng lấp lánh, không sao biết được là đẹp hay xấu.

Vân Dật Long tuy tâm thần xao động, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã ổn định ngay. Chàng chậm chậm ngồi xuống, bỗng thì hải Bốc Thế Long đặt vào quan tài, thản nhiên như không hề có sự hiện diện của ba người.

Thái độ lạnh nhạt của Vân Dật Long dường như đã khiến Độc Mãng và Song Hồ tức giận, mắt hai người cùng rực sát cơ, Độc Mãng lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, đôi mắt cho của ngươi đã mù rồi hả?

Vân Dật Long mắt liền rực sát cơ, song chàng đã kịp dần nén chậm rãi đẩy kín nắp quan tài, hai tay khiêng cỗ quan tài đá lên đi về phía hố huyệt.

Đôi mắt tuyệt đẹp của thiếu nữ tay vàng lúc này cũng lộ vẻ tức giận.

Thái độ làm ngơ của Vân Dật Long càng khiến Độc Mãng tức giận hơn, lão gầm vang:

- Tiểu tử, ngươi là một tên điếc hủ?

Vân Dật Long vẫn không đáp, phóng xuống huyết, nhẹ nhàng đặt cổ quan tài xuống, sau đó phóng lên, hai tay bắt đầu vận chuyển lấp đất.

Độc Mãng không còn nén được lửa giận nữa, cười gằn nói:

- Tiểu bối rõ là ngông cuồng, ngươi muốn chết!

Đoạn liên tiến tới toan động thủ. Bỗng, thiếu nữ tay vàng giơ tay trái lên, Độc Mãng lập tức nén giận ngay, vội cung kính khom mình tháo lui hai bước.

Chẳng mấy chốc Vân Dật Long đã lấp đất xong, chàng với giọng thê thiết khẩn:

- Xin tiền bối hãy an nghỉ. Cuộc sống ai ai cũng ham muốn nhưng không may là tiền bối giờ đây đã đáng mất rồi. Chốn giang hồ ai ai cũng chán ghét, thật là may mắn là tiền bối đây đã thoát khỏi. Giữa cái may và không may ấy chỉ có những người đã an nghỉ dưới lòng đất mới có thể phân biệt được bên nào nặng nhẹ. Tiền bối hãy an nghỉ đi! Kể từ nay tiền bối đã thật sự được yên ổn vĩnh viễn rồi.

Thiếu nữ tay vàng vẻ mặt thoáng biến đổi, song vẻ tức giận trong mắt vẫn không tan biến. Vân Dật Long chậm chậm quay người, ánh mắt như tia chớp chăm chăm nhìn vào ba người, buông tiếng cười sắc lạnh và đượm sát khí nói:

- Tôn giá dường như muốn nói gì thì phải?

Độc Mãng đưa mắt nhìn thiếu nữ tay vàng, không lên tiếng ngay, như đang chờ đợi.

Thiếu nữ tay vàng cười:

- Người ta đã hỏi rồi, lão hãy nói đi chứ!

Độc Mãng cung kính vâng một tiếng, mặt đầy sát khí lạnh lùng nói:

- Lão phu chẳng những có điều muốn nói, không chừng còn phải lấy mạng ngươi nữa.

Vân Dật Long cười lạnh tanh:

- Đúng rồi! Hôm nay giữa chúng ta quả là không nên đôi co, hai bên cùng sống rời khỏi nơi đây. Tôn giá có gì hãy nói đi!

Độc Mãng thoáng dịu mặt, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi, tiểu thư của bọn ta đẹp hay không? Trên cõi đời này có anh sánh bằng không?

Vân Dật Long ngẩn người, bất giác lại đưa mắt nhìn thiếu nữ tay vàng. Lúc này mặt nàng vẫn còn phẳng phất vẻ bức tức, song ánh mắt lại thoáng lộ vẻ bức thiết.

Vân Dật Long cười lạnh nhạt, ánh mắt lại quay về mặt Độc Mãng lạnh lùng nói:

- Mục đích của tôn giá chỉ là để hỏi câu ấy sao?

- Còn một mục đích nữa là để cho ngươi được gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Thật không may, tôn giá đã tìm gặp một người không có khả năng thưởng thức, phen này thì ba vị chẳng những đã hoài công mà còn tự chuốc lấy những điều phiền phức không cần thiết.

Độc Mãng thoáng ngó người, hoài nghi hỏi:

- Ý ngươi muốn nói là không biết phân biệt xấu đẹp phải không?

- Cũng có thể nói như vậy!

Hai lão nhân dường như thấy đây là lần đầu tiên mới nghe có người không nhận thấy được tiểu thư của họ là đệ nhất mỹ nhân, họ cùng thừ ra tại chỗ.

Thiếu nữ tay vàng mắt vút qua vẻ thất vọng, vẻ tức giận lại càng gia tăng.

Bổng Độc Mãng quát to:

- Người thật không phân biệt được xấu đẹp, vậy thì đôi mắt chó của người thật là thừa thãi, để lão phu móc ra cho rồi!

Vừa dứt lời người như u linh lao bổ tới, nhanh như chớp vung tay, hai ngón trỏ giữa chìa thẳng vào đôi mắt Vân Dật Long.

Vân Dật Long lẹ làng đưa chân trái ra sau, vụt quay đi nửa vòng tròn và hữu chưởng đã quét vào mạn sườn Độc Mãng, thân thủ nhanh khôn tả.

Như không ngờ chàng thiếu niên nho nhã này lại có võ công thông huyền như vậy, Độc Mãng một chiêu thất thế, lập tức giật mình kinh hãi, lúc này muốn tránh đã không kịp, trong lúc vội vàng theo phản ứng tung chưởng ra đỡ.

“Bình” một tiếng vang dội, Độc Mãng loạng choạng chúi sang bên trái bốn năm bước mới đứng vững lại được, mặt tức giận đến tái ngắt.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy:

- Độc Mãng, lão ông cuồng tự tin quá!

Thiếu nữ tay vàng thoáng biến sắc mặt, ánh mắt lộ vẻ sửng sốt nhìn vào mặt Vân Dật Long, chợt trông thấy Linh Mã từ sau lưng chàng bước tới, bất giác nàng giật mình, mắt lại chăm chăm nhìn vào mặt Vân Dật Long.

Độc Mãng nghe Vân Dật Long gọi danh hiệu, lòng tuy kinh hãi, nhưng không nén được lửa giận, mắt rực sáng sát cơ quát:

- Tiểu tử, hãy thử tiếp thêm lão phu một chưởng nữa!

Đoạn vừa động thủ, bỗng nghe một giọng lãnh lót nói:

- Hãy khoan!

Độc Mãng lập tức lùi lại sau một bước, vẻ mặt hung hãn tiêu tan ngay, cung kính khom mình đứng yên.

Thiếu nữ tay vàng tha thướt tiến tới ba bước, nhoẻn miệng cười nói:

- Lão có biết là đang giao đấu với ai không?

Độc Mãng cung kính đáp:

- Lão nô không biết, hẳn là một tên hậu sanh mới bước chân vào giang hồ.

Thiếu nữ tay vàng cười thoải mái nói:

- Lão lầm rồi, người này chính là chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã Vân Dật Long danh chấn thiên hạ gần đây đã khiến toàn thể võ lâm thắc thỏm lo âu đấy.

Đoạn quay sang Vân Dật Long hỏi:

- Tiểu nữ nói có đúng không?

Vân Dật Long chính là tại hạ!

Độc Mãng và Song Hồ cùng giật mình, buột miệng nói:

- Hẳn ta là Vân Dật Long ư?

Thiếu nữ tay vàng miệng mỉm cười:

- Vân đại hiệp, giới võ lâm đều gọi tiểu nữ là Kim Thủ Ngọc Nữ, Vân đại hiệp nghe nói bao giờ chưa?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Cũng như cái danh “Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân” của cô nương, Vân mỗ đều mới nghe nói đến lần đầu tiên.

Lòng tự ái bị xúc phạm, thiếu nữ tay vàng nhượng đôi mày ngài, bỗng nhoẻn cười nói:

- Thanh uy của tiểu nữ làm sao bì nổi với Vân đại hiệp danh lừng tứ hải. Tuy nhiên, tiểu nữ không tự lượng sức mình, muốn được thọ giáo với Vân đại hiệp vài chiêu.

21. Chương 21: Nóng Lòng Vì Bằng Hữu ,độc Thân Lên Lãnh Vân

Nơi đây cách Lãnh Vân Quán không xa nên Vân Dật Long đã nghĩ ba người này là từ đó đến, bèn cười khẩy nói:

- Cô nương đã đến đây vì Vân mỗ, lẽ nào Vân mỗ lại để cô nương phải thất vọng!

Đoạn chậm rãi tiến tới hai bước lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương động thủ đi!

Thiếu nữ tay vàng cười khẩy:

- Nghe đâu Vân đại hiệp thân hoài Viêm Dương Thất Huyền Chưởng đã thất truyền hơn trăm năm qua, bốn cô nương có thể xin Vân đại hiệp sử dụng chưởng pháp ấy, để được mở rộng tầm mắt chăng?

- Ai cũng muốn tự bảo vệ sinh mạng của mình, khi nào thấy cần thiết, dù cô nương không bảo thì Vân mỗ cũng bắt buộc sử dụng thôi.

Vân Dật Long nói vậy rõ ràng không muốn mới khởi đầu đã sử dụng đến chiêu Viêm Dương Thất Huyền Chưởng.

Cái tên Kim Thủ Ngọc Nữ, Vân Dật Long tuy mới bước chân vào giang hồ chưa từng nghe nói tới, nhưng trong giới võ lâm hiện nay, nàng là một kỳ nữ hậu khởi lợi hại nhất. Sắc đẹp của nàng đã khiến những ai từng gặp khó có thể lãng quên, song võ công và sát khí của nàng lại khiến không ai dám gần gũi.

Những lời lẽ kiêu ngạo của Vân Dật Long không khỏi làm tổn thương nặng nề đến lòng tự trọng của Kim Thủ Ngọc Nữ, lập tức sát cơ lóe lên trong mắt nàng, cười sắc lạnh nói:

- Chỉ e là đến khi Vân đại hiệp muốn sử dụng kỳ học để bảo mạng thì đã muộn màng.

Vân Dật Long cười ngạo nghễ:

- Trên cõi đời này Vân mỗ chưa từng gặp cao nhân như vậy bao giờ.

Kim Thủ Ngọc Nữ nhượng mày, sát khí bùng dậy, tiến tới một bước nói:

- Vân đại hiệp đã chuẩn bị rồi chứ?

Song Hồ vừa thấy thiếu chủ toan động thủ, lòng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ, đắm mắt nhìn vào gương mặt anh tuấn thoát tục của Vân Dật Long, thầm nhủ:

- Tiểu thư muốn giết y thật ư? Nếu ngay cả chàng ta mà cũng không xứng với tiểu thư thì trên cõi đời này còn ai lọt vào mắt xanh của tiểu thư nữa chứ?

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Cô nương cứ việc động thủ đi!

Đoạn vẫn lạnh lùng bình thản đứng yên bề ngoài chẳng chút vẻ gì là giới bị cả, song thật ra thì chàng đã dồn đầy công lực vào hai tay rồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ thấy vậy càng thêm tức giận, bỗng quát vang:

- Hãy xem đây!

Liền tức thì chỉ thấy bóng vàng nhấp nhোঁang, người đã đến trước mặt Vân Dật Long, thân pháp nhanh đến mức không tưởng nổi.

Vân Dật Long thấy vậy không khỏi giật mình, theo bản năng thụp vai xuống, vừa định xuất chiêu, chợt thấy ánh vàng chớp ngời, trước mắt hiện ra vô vàn bóng chưởng và bóng chưởng hư ảo khôn lường, kinh hãi buột miệng kêu lên:

- Dung Kim Chưởng!

Đồng thời lẹ làng lùi sau một bước, khoảng cách vừa đủ để chưởng tâm của Kim Thủ Ngọc Nữ không chạm tới được.

Song Hồ thấy Vân Dật Long chỉ thoái lùi một bước, hoảng kinh buột miệng nói:

- Gần quá!

Ngay khi ấy, bỗng nghe Kim Thủ Ngọc Nữ quát vang:

- Nằm xuống!

Hàng vạn bóng chưởng bỗng chốc chập lại thành một, như thoát khỏi tay bay ra nhanh như chớp, thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Vân Dật Long nằm mơ cũng không ngờ đôi tay vàng của nàng lại có máy móc đến thế, nhất thời sợ hãi đã khiến Vân Dật Long mất đi cơ hội tránh né lần hoàn kích, lần đầu tiên trong đời mặt chàng đã lộ vẻ kinh hãi.

Chiêu này Kim Thủ Ngọc Nữ vốn tung ra trong cơn thịnh nộ, nhưng khi nàng thấy Vân Dật Long không sao tránh được, sát cơ trong mắt bỗng chốc tan biến, nàng vội thu hồi công lực, kim chưởng lập tức chững lại ngay trước ngực Vân Dật Long.

Song Hồ thấy vậy liền đưa tay áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm:

- Cũng còn may, cũng còn may.

Độc Mãng nghe vậy vô cùng thắc mắc, tiến tới hai bước nói:

- Lão nói gì cũng còn may? Chẳng lẽ không muốn tên tiểu tử ấy chết dưới tay tiểu thư sao?

Song Hồ buột miệng:

- Nếu xét cái tội mạo phạm tiểu thư của hần thì quả là muôn thác cũng chẳng bù, nhưng nếu nghĩ về bản thân tiểu thư lão cũng không muốn hần chết như ta thôi.

Độc Mãng ngắt người:

- Ta không hiểu lão muốn nói gì cả!

- Trong hai mươi năm qua, kể từ khi vào Trung Nguyên đến nay, hai ta đã gặp hàng vạn thiếu niên, lão thử nghĩ lại xem có ai sánh được với hần không?

Độc Mãng nghe nói liền đưa mắt nhìn Vân Dật Long, hồi sau dụi mắt nói:

- Khi này ta đã không chú ý tới, cứ nghĩ tên tội đồ này đáng muôn thác thôi. Phải rồi, lão nói quả có lý, nhưng chỉ sợ tên tiểu tử ấy không chịu cúi đầu trước tiểu thư thôi!

Song Hồ cười:

- Nếu hần mà cúi đầu thì mới thật sự tội muôn thác, chẳng những hai ta không buông tha cho hần mà tiểu thư cũng không bao giờ giữa chừng đối ý, thu hồi chiêu kinh.

Độc Mãng ngó người:

- Vậy nghĩa là sao?

Song Hồ cười đắc ý:

- Ai cũng bảo ta tinh khôn như “Song Hồ” để rồi lão sẽ thấy ta nói chẳng sai, có điều là tên tiểu tử ấy không nên ương ngạnh đến cùng.

Đừng thấy hai người mặt mày xấu xí như ma quỷ, nhưng lòng trung thành và kính trọng chủ nhân của họ, trên cõi đời này khó có mấy ai.

Vân Dật Long thần nhiên cúi nhìn bàn tay vàng hệt như tay người đặt trước ngực, chàng vẫn đứng yên, chầm chậm ngẩng lên với giọng bình thản nói:

- Cô nương đã thắng rồi, hạ thủ đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ nghe lòng rung động, song vẫn lạnh lùng nói:

- Tưởng bốn cô nương không dám giết các hạ ư?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Chón giang hồ vốn là một canh bạc máu, hiện cô nương đã thắng, lẽ nào lại không dám?

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng lưỡng lự:

- Các hạ không phục chứ gì?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Đó đâu phải là lời nói của kẻ giang hồ!

Kim Thủ Ngọc Nữ bối rối, bởi lời nói của Vân Dật Long đã khiến nàng không có lý do để rút tay về, nàng đành nói bừa:

- Bởi vì các hạ đã khinh suất!

Độc Mãng nghe nói chững hững, ngoảnh nhìn sang Song Hồ đang cười lạ lùng, lão thầm nhủ:

- Trong hai năm qua lần đầu tiên mình mới nghe tiểu thư biện hộ cho kẻ khác.

Vân Dật Long vẫn với giọng lạnh nhạt nói:

- Đã gặp nhau bằng đao kiếm thì sự sống chết là do bản thân mình, khinh suất chỉ là cái cớ để viện vào thôi.

Kim Thủ Ngọc Nữ tức giận:

- Tôn giá muốn chết thật hả?

Vân Dật Long kiên quyết:

- Trên đời không ai thật sự muốn chết cả, thế nhưng Vân mỗ này không bao giờ van xin cô nương tha mạng đâu, cô nương cứ hạ thủ đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi, sát cơ lóe lên mấy lần trong mắt, song chung quy vẫn không hạ thủ được.

Bồng Song Hồ cười khẩy nói:

- Vân tiểu tử, có lẽ ngươi chưa thi triển được Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, chết cũng không được vui lòng hả dạ.

Kim Thủ Ngọc Nữ nghe nói mắt liền vụt qua vẻ vui mừng, thu cánh tay vàng và lạnh lùng nói:

- Vân Dật Long, giờ đã đến lúc các hạ thi thố tuyệt học rồi đó!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Nhưng Vân mỗ phải trả lại cô nương một mạng rồi mới thi triển Viêm Dương Chưởng được.

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Bốn cô nương xin nhắc lại một lần nữa, chỉ e các hạ không có cơ hội.

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Cô nương cứ yên trí mà động thủ, Vân mỗ này chủ yếu là trả nợ thôi.

Kim Thủ Ngọc Nữ nhú mày, bồng quát to:

- Không tin hãy thử xem!

Vừa dứt lời đã lao bổ tới, thân pháp còn nhanh hơn lần trước.

Vân Dật Long lúc này đã có kinh nghiệm rồi, lập tức tung mình lên cao hơn hai trượng, lượn một vòng trên không, bồng lộn ngược đầu dưới chân trên, với chiêu “Lôi Thành Vạn Lý” nhanh như chớp giáng xuống đỉnh đầu Kim Thủ Ngọc Nữ.

Kim Thủ Ngọc Nữ đã biết trước lần này Vân Dật Long quyết chẳng để bị mắc lừa nên chiêu thứ nhất chưa có lòng tất thắng, thấy vậy liền lùi nhanh ra sau hơn năm thước, chờ Vân Dật Long hạ xuống đất.

Vân Dật Long chân vừa chạm đất Kim Thủ Ngọc Nữ đột nhiên quát vang, nhanh như chớp lao tới, kim chưởng dồn hết toàn lực công ra.

Vân Dật Long đã đoán trước, đôi chân dồn đầy công lực lập tức chỗi mạnh, trượt đi một vòng, thoát khỏi phạm vi chưởng lực của Kim Thủ Ngọc Nữ, vòng qua bên trái nàng ba thước.

Kim Thủ Ngọc Nữ đột nhiên đình ninh đắc thủ bồng huyệt hắc, bất giác thoáng ngần người, chợt nghe Vân Dật Long bên cạnh lạnh lùng quát:

- Cô nương cũng tiếp Vân mỗ một chiêu!

Dứt lời luồng chưởng như bài sơn đảo hải đã ập tới gần.

Kim Thủ Ngọc Nữ vốn cực kỳ cao ngạo, chẳng thềm tránh né, buông tiếng quát vang, quay người vùng chưởng nghênh đón.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Song Hồ quát to:

- Tiểu tử, người dám...

Đồng thời đã tung mình lao tới. Trong khi ấy hữu chưởng của Kim Thủ Ngọc Nữ đã va chạm tới tả chưởng của Vân Dật Long, và trong khoảnh khắc ấy tay phải của Vân Dật Long đã gơ lên, sở dĩ Song Hồ lao vào trận đấu chính là vì đã trông thấy Ánh Huyết Hoàn trên cổ tay chàng.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, Kim Thủ Ngọc Nữ xuất thủ trong lúc vội vàng nên chưa vận đầy công lực, bị một chưởng của Vân Dật Long đẩy lùi ba bước, dựa lưng vào một ngọn cổ tùng, ngay khi ấy Vân Dật Long đã nhanh như chớp lao tới.

Kim Thủ Ngọc Nữ một chiêu bị thua thiệt, lòng tuy giận nhưng thần trí vẫn tỉnh táo,...

[THIẾU 1 TRANG]

...

Bình một tiếng, Vân Dật Long lão đảo bật lùi lại bốn năm bước, sắc mặt biến đổi dữ dội. Chàng ngẩng lên quét nhìn Song Hồ thần sắc ra chiều áy náy, đoạn cúi đầu xuống cầm đoản kiếm vào trong lòng.

Kim Thủ Ngọc Nữ ngoảnh lại nhìn ba lỗ kiếm bé nhỏ trên thân cây, lòng chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ, như thẹn, như giận mà lại như khoan khoái.

Vân Dật Long ngược nhìn lên trời, lạnh nhạt nói:

- Cô nương chẳng phải muốn được biết về Viêm Dương Chưởng sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ nghiêm mặt đánh giọng:

- Giờ thì ta không còn nợ nhau nữa, bốn cô nương...

Bỗng ngưng bật, mắt chăm chăm nhìn vào khoe môi Vân Dật Long.

Một dòng máu tươi từ khoe môi Vân Dật Long từ từ chảy xuống, chàng như không biết, lạnh lùng nói:

- Cô nương hãy ra tay đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ tần ngần hồi bỗng dịu giọng nói:

- Các hạ nội phủ đã thọ thương rồi.

Vân Dật Long ngẩn người, theo phản ứng tự nhiên đưa tay áo lên quệt vào khoe môi, lập tức cánh tay áo trắng nhuốm đỏ một màu song chàng vẫn bình thản cười nói:

- Đó là lợi tức Vân mỗ nợ của cô nương thôi hãy ra tay đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng biến sắc mặt:

- Bỏn cô nương có thể chữa khỏi thương thế cho các hạ ngay tức khắc, rồi sau đó quyết phân thắng bại.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Bình sanh Vân mỗ không bao giờ nhận ân huệ của kẻ địch.

Kim Thủ Ngọc Nữ một tấm lòng đổi lấy những lời nói phũ phàng như vậy, tức tức quất lên:

- Các hạ ình là kẻ rần rỗi nhất thiên hạ ư?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Vân mỗ chẳng ình là gì cả, chẳng qua đó là vì một ngày nào đó chúng ta gặp lại nhau, Vân mỗ có thể hạ thủ thản nhiên hơn.

Kim Thủ Ngọc Nữ se lòng, lạnh lùng lặp lại:

- Hạ thủ ư?

Đoạn mắt rục lên vẻ oán hận nói tiếp:

- Nhưng một ngày nào đó bỏn cô nương không muốn giết các hạ, mà chỉ muốn các hạ phải van xin bỏn cô nương và thu hồi tất những gì đã nói ngày hôm nay, chúng ta đi?

Đoạn tung mình lên ngọn cây, thoáng cái đã mất dạng.

Độc Mãng Thấy thiếu chủ bỏ đi, Vân quay sang Song Hồ nói:

- Lão nhi, đi thôi!

Đoạn cũng theo sau phi thân bỏ đi.

Song Hồ ngoảnh nhìn theo hướng đi của hai người, đoạn quay lại với vẻ áy náy nói:

- Tiểu tử, một chuồng vừa rồi của lão phu đã sai lầm, để chuộc lại lỗi lầm ấy, lão phu xin cho người biết một đại sự, đồng bọn mà người phái đi, bọn trên Lãnh Vân Quán đã hay biết rồi, vào canh năm đêm nay, quý thuộc hạ có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vân Dật Long tái mặt, song chỉ trong nháy mắt cười khẩy nói:

- Chúng ta sẽ còn gặp nhau trên Lãnh Vân Quán, tôn giá không cần phải nôn nóng.

Song Hồ nghe nói Vân biết ngay Vân Dật Long đã hiểu lầm mình là người của Lãnh Vân Quán, nên ko tin lời nói của mình, bèn nghiêm giọng nói:

- Gia thiếu chủ không có mối quan hệ với bất kì môn phái nào trong Trung Nguyên cả, những lời lão phu nói đều là tặc dạ trung thành, Song Hồ tuy gian trá nhưng ko đến nỗi đi dối một kẻ trẻ tuổi như người. Thôi lão phu xin cáo từ!

Đoạn cũng theo sau hai người kia biến mất trong đêm đen.

Vân Dật Long ngược mặt nhìn lên bầu trời tối mịt mừng thầm nghĩ hồi lâu, bỗng lẩm bẫm nói một mình:

- Vì sự an nguy của Lôi Mãnh và Sở cô nương, việc này ta nên tin có thì hơn, vậy là ta đành một mình đến đó do thám thử xem.

Lòng đã quyết, chàng bèn lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu vận công điều tức.

Gần đến canh tư. Vân Dật Long đứng lên, gọi Linh Mã đến phóng lên lưng, nhắm chuẩn hướng, giục ngựa tung vó phi nhanh về hướng chính đông.

Qua khỏi khu rừng, vượt qua một đồi trọc, Vân Dật Long ngẩng lên nhìn phía trước, trông thấy trên một ngọn núi cao chừng vài trăm trượng có nhiều ánh đèn lấp lóe, lúc ở trong rừng ngọn đồi che khuất nên chàng chưa phát hiện ra.

Vân Dật Long mừng rỡ, tung mình xuống ngựa, tháo hết tất cả những gì trên mình Linh Mã, nhẹ nhàng vỗ lên cổ ngựa nói:

- Hồng ảnh, mi hãy đi vào rừng, khi nào xong việc ta sẽ trở lại tìm mi.

Linh Mã như hiểu tiếng người gật gật đầu, chậm bước đi vào cánh rừng dưới chân núi.

Vân Dật Long tìm tới một nơi kín đáo cất dấu những phối kiện trên mình ngựa, sau đó phi thân nhắm hướng ánh đèn tiến tới.

ánh đèn tuy không xa lắm nhưng khi đi tìm cũng không phải gần vượt qua hai ngọn đồi thất Vân Dật Long tiến vào một cánh rừng thưa, lúc này ánh đèn trên đỉnh núi đã rất rõ.

Chàng phóng đi, bỗng nghe một giọng khản đặc nói:

- Mẹ kiếp, đêm khuya lạnh lẽo thế này, đi tuần mà không cho uống rượu, thật mẹ kiếp chán chết đi được.

Lập tức một giọng ồ ề trịnh trọng nói:

- Người không nghe đại quán chủ nói hay sao? Tên Vân Dật Long đã phái người đi điều nhân mã rồi, chỉ mỗi Bạch Linh Kiếm Mã đã làm cho cả giang hồ điều đứng, nếu hán ta mà còn điều hết những tên sát nhân khét tiếng đã lâu đến đây e rằng hai ta không còn thanh thoi như vậy đâu

Giọng khản đặc đầu tiên nói:

- những điều ấy đâu cần người phải lải nhải, đừng nói họ kéo cả lũ, dù chỉ cần một mình tên tiểu chủng họ Vân, hai ta mà gặp e cũng sống không nổi, Mẹ kiếp, bọn họ ở trong kia ăn uống vui đùa, còn chúng ta ở đây canh phòng, có người đến thì chúng ta chết trước còn không thì chúng ta ăn sương uống gió, rõ là mẹ kiếp ...

- Thôi im mồm đi kéo nhị quán chủ nghe được thì khốn, ta đi thôi!

Lúc này Vân Dật Long đã đến ngọn cây to mà hai người đang ngồi dựa.

Bấy giờ hai người cùng đứng lên người có giọng khản đặc hãy còn ầm ục lâu bầu:

- Mẹ kiếp, nghĩ khi xưa chúng ta ở trại ngoại biết bao là thanh thoi tự tại, muốn ăn muốn tiêu chỉ cần tìm đến bất kỳ nhà nào, chìa tay ra là có ngay. Còn như muốn tiêu khiển, con gái con dâu nhà ai mà không có sẵn, mẹ kiếp người lại quyết định đến đây gây dựng sự nghiệp quý quái gì đó, phen này thì đáng kiếp

- Bằng hữu, hãy thành thật trả lời, người của Vạn Liễu bảo bị giam cầm tại đâu?

Hai gã đại hán đưa mắt nhìn nhau:

- Bọn này đâu có biết!

- Hai vị nói thật chẳng?

Vân Dật Long nói xong Vân cất bước tiến tới.

Hai gã đại hán tái mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, bỗng quay người co giò bỏ chạy.

Vân Dật Long buông tiếng cười gằn, phi thân tóm gã đại hán bên trái, đồng thời tay phải vung lên, đánh gã bên phải vang xa bốn năm thước, va đầu vào thân cây, rú lên một tiếng thảm thiết, vỡ sọ chết ngay lập tức.

Chàng ném gã đại hán còn lại xuống đất, cười khẩy nói:

- Bằng hữu xem gương của người đó! Thú thật đi!

Gã đại hán này vừa thấy đồng bọn thảm tử đã sớm hồn phi phách tán, nghe vậy Vân rung giọng nói:

- Hảo hán gia gia, đại hiệp khách hãy tha mạng tiểu nhân quả tình không biết, khi người ấy đến đây thì đã bị đưa lên đỉnh núi, bọn tiểu nhân là người của Lãnh Vân quán hạ viện đâu có biết được.

Vân Dật Long nhận xét qua thần thái của gã đại hán này, biết là hắn không nói dối, bèn quát hỏi:

- Hạ viện nằm ở đâu?

Gã đại hán Vân chỉ tay về phía cạnh rừng nói:

- Hạ viện nằm ở phía xa ngọn núi kia, họ đang bàn bạc tìm cách đối phó với người của đại hiệp, có lẽ vẫn chưa ngủ.

- Hạ viện do ai chủ trì?

- Xuyên Vân Chân Nhân, đại đệ tử của quán chủ!

- Còn ai nữa?

Gã hán tử ngấm nghĩ chốc lát:

- Nghe đâu Cái vương cũng có mặt và còn có rất nhiều người khác nữa, tiểu nhân nhất thời không nhớ ra được. Đại hiệp tiểu nhân vốn không hề có ý đối phó với đại hiệp, xin đại hiệp tha mạng sống cho.

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Nếu Vân mỗ tha cho người thật là hết sức có lỗi với những người phụ nữ thật thà chất phác đã bị hãm hại ở miền trại ngoại.

Đoạn vung tay bỏ chưởng thẳng xuống

Gã đại hán kinh hãi hét to:

- Cứu mạng ...

Chữ “vớ” chưa thốt ra khỏi miệng thì đã bị Vân Dật Long bổ chết ngay.

Đêm tĩnh lặng, tiếng hét vang đi rất xa, ngay tức khắc mười mấy bóng đen khác đã xuất hiện trên đỉnh núi đối diện, cùng phóng nhanh về hướng này.

Vân Dật Long thoáng giật mình thầm nhủ:

- Thì ra chủ lực phòng vệ là ở trên núi, qua thân pháp của những người này, Lãnh Vân Quán quả chẳng dễ đối phó.

Trong khi ấy nhưng người kia đã đến gần rừng.

Vân Dật Long quét mắt nhìn quanh thật nhanh, đoạn cúi xuống chụp lấy thi thể gã hán tử ném sang bên phải, tử thi bay vút qua ngọn cây, mang theo tiếng cành cây gãy rãng rắc.

Lập tức ngoài rừng có tiếng hét to, phía bên phải đuổi theo mau!

Vân tức bóng người thấp thoáng. lục tục đuổi theo về hướng tử thi gã đại hán.

Vân Dật Long Vân phi thân về phía bên trái, vòng qua ngọn núi quả thấy một đạo quán hết sức hùng vĩ.

Vân Dật Long quét mắt nhìn, nhưng thấy khắp nơi đều có bóng người, biết khoảng cách năm sáu mươi trượng khó bề lén lút vượt qua, chàng thầm nhủ:

- Đã đến nước này, đành phải dùng võ lực xông vào thôi!

đoạn bèn phi thân thẳng tiến về phía đạo quán, chỉ một cái tung mình đã vượt qua hơn bốn mươi trượng.

Bỗng có tiếng la to:

- Có người xâm nhập đạo quán.

ngay khi đó Vân Dật Long đã phi thân lên đến mái đạo quán, Vân thì xung quanh vang lên tiếng quát tháo ầm ỹ, tất cả đều tiến tới bao vây về phía Vân Dật Long.

Bỗng trong đạo quán vang lên một giọng hùng hồn quát:

- Trên mái nhà có cao nhân nào đó?

Vân Dật Long Vân nhận ra ngay người lên tiếng, chàng buông tiếng cười khẩy, phi thân vào sân viện ngẩng nhìn vào trong, những thấy trên Tam Thanh Điện bàn ghế la liệt, có chừng ba mươi người hiện diện, bèn cười khẩy nói:

- Cái Vương, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Đoạn thản nhiên cất bước vào đại điện.

Cái Vương trông thấy Vân Dật Long Vân đứng phắt dậy, buông tiếng cười dài:

- Ha ha ... Vân Dật Long, rồi người cũng đã đến.

Vừa nghe đối phương là Vân Dật Long tất cả mọi người trong điện thấy đều bất giác đứng dậy, nhiều người song sốt kêu lên:

- Vân Dật Long đó ư?

Lúc này Vân Dật Long đã đi đến trước cửa đại điện, chàng bước lên thềm cười khẩy nói:

- Phiên các vị phải chờ lâu!

bấy giờ từ ngoài cổng ừa vào mấy mươi gã đại hán, trên tường và mái nhà cũng đông nghịt những gã đại hán đao kiếm lăm lăm trong tay.

22. Chương 22: Thây Rơi Đỏ Máu , Hỏa Thiêu Lãnh Vân Quán

Mọi người tề tựu nơi hạ viện chính là để chờ Vân Dật Long, nhưng không ngờ chàng đến đây một mình sớm thế này. Trong khi thủ hạ không có mặt, do đó ngoài Cái Vương và Xuyên Vân Chân Nhân, một số nhân vật quan trọng khác chưa đến,

Vân Dật Long vừa cất bước lên cửa Tam Thanh Điện, một số người không dẫn được, rời khỏi chỗ và tuốt vũ khí ra cầm tay, bầu không khí hết sức căng thẳng.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, đoạn cười khinh miệt nói:

- Nhân vật đầu sỏ của các vị chưa có mặt phải không?

Nghe giọng điệu ngạo mạn của chàng Cái Vương tức giận cười khẩy nói:

- Lão phu thấy nhân lực bao nhiêu đây đã quá đủ rồi!

Đoạn quét mắt về phía Xuyên Vân Chân Nhân, nói tiếp:

- Nếu chỉ có mỗi mình Vân Dật Long người, đây chỉ cần một Xuyên Vân đạo trưởng là thừa sức sanh cầm người rồi.

Lời lẽ tuy có ý ca tụng Xuyên Vân Chân Nhân, song thực ra thì lão đã có dụng ý khác.

Cái Vương vừa dứt lời, từ trên chủ vị Vân đứng đỉnh bước xuống một đạo nhân mặt mày xanh xao tuổi trạc ngũ tuần, mày ngắn mắt nhỏ, dưới hàm có ba chòm râu liều.

Lão đạo sĩ quan sát Vân Dật Long từ trên xuống dưới đoạn lạnh lùng nói:

- Bần đạo là chủ trì hạ viện Lãnh Vân Quán, với thân phận địa chủ, bần đạo muốn thỉnh giáo Vân đại hiệp tự ý xâm nhập bốn quán với dụng ý gì?

Hiển nhiên lão đạo sĩ này cũng là một người thâm hiểm matt câu nói đã vạch trần dụng ý của Cái Vương.

Vân Dật Long cười khẩy:

- ý định của Vân mẫu, giữa chúng ta điều biết rõ rồi, còn phải lờ thôi ắt thời gian nữa sao?

Xuyên Vân Chân Nhân cười âm trầm:

- theo hoàn cảnh hiện tại của Vân đại hiệp, bản đạo không thể nào tin Vân đại hiệp đến đây để đòi người.

Vân Dật Long tiến tới một bước:

- Thật không may, tôn giá không muốn cũng phải tin, bởi Vân mẫu hiện đã có mặt ở đây rồi.

Xuyên Vân Chân Nhân bỗng xâm mặt cười khẩy:

- Theo bản đạo thì kẻ không may là Vân đại hiệp thì đúng hơn, bởi Vân đại hiệp đã tự dẫn thân vào lưới dập của Hạ Viện Lãnh Vân Quán dành cho Vân đại hiệp.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người trong điện đoạn gần giọng nói:

- Thời gian Vân mẫu có hạn, tôn giá đã sắp đặt thủ đoạn đối phó với Vân mẫu, vậy thì động thủ đi thôi!

Xuyên Vân Chân Nhân quét mắt nhìn Cái Vương, bỗng cười khẩy nói:

- trước khi bản đạo thấy chân tài tuyệt học của Vân đại hiệp, lao sư động chúng sẽ thất lễ đãi khách, do đó...

Đoạn buông tiếng cười khẩy lạnh lùng quát:

- Các người đâu bắt lấy hấn cho ta!

Lập tức, năm đạo sĩ tuổi trạc tam tuần từ trong đại sảnh ủa ra, tay cầm đao kiếm bao vây Vân Dật Long vào giữa.

Vân Dật Long vẻ khinh miệt quét mắt nhìn năm đạo sĩ mặt mày nghiêm nghị nhưng thoáng vẻ căng thẳng, lạnh lùng nói:

- có lẽ năm vị đã quen những trận chiến như thế này rồi, Vân mẫu tin rằng, chốn suối vàng cũng có người cần dùng năm vị để làm đá thử vàng, năm vị động thủ đi!

Thần thái chàng hết sức ung dung bình thản, xem ra giường như không hề giới bị:

Cái vương thầm cười khẩy, trừng mắt nhìn Xuyên Vân Chân Nhân mấy lượt nói thầm:

- tên mũi trâu này rõ là tự cao tự đại, ngay cả lời nói của ta mà cũng nghi ngờ, hay lão phu phải đưa người vào bẫy mới được.

Xuyên Vân Chân Nhân quét mắt nhìn mọi người trong sảnh điện đoạn lạnh lùng ra lệnh:

- Bắt lấy ngay!

Năm đạo sĩ tráng niên Vân lập tức quát vang, đao kiếm nhất tề vung lên, trước khi động thủ đã biết Vân Dật Long là một kinh địch ghê gớm, nên vừa ra tay là sử dụng những chiêu thức bá đạo.

Những ánh kiếm loang loáng, bang người chập chờn. Lưỡi đao mũi kiếm thấy đều nhắm vào những chỗ yếu hại trên người Vân Dật Long, như muốn một chiêu hạ sát chàng ngay.

Bóng người thấp thoáng nên mọi người không rõ động tác của Vân Dật Long, chỉ có thể trông thấy vòng chiến lúc sết chặt lúc dãn ra.

Mọi người thấy đều có phần thất vọng, bởi theo lời đồn đại trên giang hồ, năm vị đạo sĩ này lẽ ra không nên kéo dài quá lâu đến vậy, cùng lạ lùng hơn ngay cả Vân Dật Long vòng vây cũng không thể phá nổi.

Xuyên Vân Chân Nhân nhếch môi cười đắc ý, quay sang Cái Vương nói:

- Theo sư thúc thấy thì họ còn chịu đựng được bao lâu nữa?

Cái Vương hiểu ý, cười khẩy nói:

- Theo người thì sao?

Xuyên Vân Chân Nhân vờ như không trông thấy vẻ tức giận của Cái Vương, cười khẩy:

- Nếu mà xét theo nhận định của sư thúc trước đây về võ công của Vân Dật Long, đệ tử cho rằng họ khó chịu thêm hai chiêu nữa.

Cái Vương từ khi đặt chân đến Lãnh Vân Quán, bởi là để trốn tránh Vân Dật Long nên vô hình chung là kẻ nường nấu nhờ người ta, sự tiếp đãi không còn như trước, vì vậy đã bị phân xuống Hạ Viện giữa tuyến đầu. Lão ta là người từng trải trên trôn giang hồ, lẽ nào không nhận thấy được sự đổi khác ấy, song vì hoàn cảnh bắt buộc, đành phải nén lửa giận mà thôi.

Giờ đây Xuyên Vân Chân Nhân với thân phận một văn bối mà lại dám công nhiên châm biếm lão ta, Cái Vương tuy là người thâm hiểm nhất thời khó có thể nhẫn nhịn, Vân sầm nét mặt cười vang:

- Ha ha... tục ngữ có câu “Hổ lạc bình dương bị khuyến khi” (cọp xuống đồng bằng bị chó hiếp), theo nhận xét của lão ăn mày này từ khi động thủ đến giờ, khoảng thời gian ấy bọn chúng đã được sống thêm ấy.

Mọi người nghe nói thấy đều biến sắc, Xuyên Vân Chân Nhân sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Sư thúc nói vậy không thấy là đã quá xem thường người mình...

Xuyên Vân Chân Nhân chưa dứt lời chợt nghe Vân Dật Long quát to:

- Tài nghệ của Lãnh Văn Quán chẳng qua chỉ thế thôi, các vị nằm xuống đi thôi!

Cơ hồ cùng lúc chàng dứt lời, năm tiếng hự đau đón vang lên nhưng bang người tong lượn bỗng chốc biến mất, thay vào đó năm tử thi nằm thẳng đuột dưới đất.

Vân Dật Long lạnh lùng đứng yên ngay giữa năm tử thi, đứng vị trí khi này bao nhiêu người hiện diện như mà không một ai trông thấy rõ chàng xuất thủ như thế nào.

Xuyên Vân Chân Nhân vẽ đắc ý trên mặt hoàn toàn biến mất, quét mắt nhìn những gương mặt kinh khiếp của mọi người, lão khẽ đằng hắng hai tiếng nói:

- Vân đại hiệp sát khí nặng thật!

Vân Dật Long ơ hờ quét mắt nhìn tử thi dưới đất:

- Khi tôn giá sắp tắt thở nói ra câu ngợi khen ấy, có lẽ nặng cân hơn.

Xuyên Vân Chân Nhân cười sắc lạnh:

- Vân Dật Long nếu người cho câu nói ấy là lời khen ngợi, vậy thì đó chính là câu nói cuối cùng người nghe được trên cõi đời này

Vân Dật Long cười khinh:

- Nếu như tôn giá nói sao đúng vậy, có lẽ Vân mỗ chưa đặt chân đến đây thì tôn giá đã toại nguyện rồi.

Xuyên Vân Chân Nhân uqét mắt nhìn Cái Vương nói:

- Xin sư thúc hạ lệnh hành sự đi!

Cái Vương thâm cười khẩy, thâm nghĩ:

- Rõ là thầy sao trò vậy, khi nào cần đến kẻ khác thì các người nói khéo lắm!

Cái vương tuy lòng bất mãn, song không dám biểu hiện ra ngoài mặt, bèn buông tiếng cười giòn nói:

- Về hành động khi này chúng ta đã bàn bạc rồi! Người là chủ nhân ở đây đương nhiên mọi sự phải do người phát lệnh thì mới danh chính ngôn thuận, Lão phu chỉ tuân lệnh hành sự thôi.

Xuyên Vân Chân Nhân tuy biết Cái Vương có ý mỉa mai mình, nhưng trong lúc tình huống cấp bách cũng chẳng dám chấp nhất, đành cung kính nói:

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Đoạn quay sang mọi người nói:

- Mọi người tự vào vị trí!

Mọi kế hoạch đối phó đã được bàn bạc trước rồi, mọi người nghe lệnh Vân lục tục lui ra xung quanh đại sảnh.

Xuyên Vân Chân Nhân chờ mọi người đứng vào vị trí, lại nói:

- Ngoại trừ sư thúc, tất cả mọi người đều phải nghe lệnh bản đạo hành sự, các người đâu, dẹp hết bàn ghế ngay!

Vân Dật Long nóng lòng cứu người không muốn kéo dài thời gian, nghe nói vậy Vân tiến tới một bước, xong chưởng cùng tung ra phóng mạnh vào bàn ghế giữa đại sảnh.

Chỉ nghe tiếng ầm ầm vang dội, bàn ghế trong sảnh lập tức tung lên, bay về phía dãy bàn thờ đối diện phía đại điện, chát chòng thành một đồng, đè bể cả bốn thùng gỗ to lớn trên bàn cúng, chất dầu sền sệt từ trong thùng bỗng chảy ra.

Vân Dật Long vừa trông thấy chất dầu thì mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, chăm chăm nhìn vào ngọn đèn trước mặt.

Xuyên Vân Chân Nhân vừa thấy đèn dầu bị Vân Dật Long tình cờ phát hiện, trong lòng cả kinh, vội giả vờ tức giận quát:

- Ai bảo các người mang rượu để trên Tam Thanh Điện, kẻ nào đã làm vậy hả?

Đoạn quay sang Vân Dật Long nói:

- Tam Thanh Điện đã bị rượu làm ướt, chúng ta hãy ra ngoài sân quyết đấu một phen thư hùng vậy!

Vân Dật Long cười mỉa:

- Xuyên Vân đạo chưởng, Lãnh Vân Quán mọi người đều gọi dầu đèn là rượu phải không?

Xuyên Vân Chân Nhân gượng cười:

- Vân đại hiệp tưởng đó là dầu đèn ư?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Phật và đạo đều với tế thể từ bi là gốc, Lãnh Vân Quán lại mượn danh tam thanh lén lút làm điều thương thiên bại lý, có lẽ đức tổ sư Tam Thanh linh thiêng đã cảm phẫn, nên đêm nay định mượn một ngọn lửa trời để thiêu hủy cái nơi ô trọc bẩn thủ này.

Mọi người nghe nói thấy đều tái mặt, duy có Cái vương lại thầm khoái trá bởi lòng báo phục đã được thỏa mãn.

Xuyên Vân Chân Nhân vội lách người đứng án ngay giữa đại điện nói:

- Vân Dật Long, gian mưu của ngươi khó thực hiện lắm!

Vân Dật Long rần giọng:

- Tôn giá ngăn cản được chăng?

Vì sự an toàn của đại điện, Xuyên Vân Chân Nhân chẳng thể nào không thay đổi kế hoạch đã dự tính, bèn trầm giọng nói:

- Thay đổi kế hoạch trước, chia làm ba hàng ngăn ngang giữa đại điện.

Mọi người ngoại trừ Cái vương thấy đều sợ đại điện bị Vân Dật Long hỏa thiêu, lập tức chia thành ba hàng hàng đứng sau lưng Xuyên Vân Chân Nhân chặn trước nơi có dầu loang.

Vân Dật Long đứng yên chờ mọi người xếp hàng xong mới cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tôn giá cho như vậy là tuyệt đối an toàn ư?

Xuyên Vân Chân Nhân gằn giọng:

- bản đạo chẳng thể không đề phòng vạn nhất, giờ đây ngươi đừng nuôi hi vọng sống rời khỏi Tam Thanh bửu điện nữa.

Vân Dật Long vẫn ung dung tiến tới một bước:

- Vân mỗ xin nhắc lại một lần nữa, ngôi tam thanh điện này đêm nay nhất định sẽ bị thiêu hủy bởi thiên hỏa.

Cái vương bắt phục cười khẩy:

- Vân Dật Long người tính chính xác có thể xông vào vòng vây trước khí đèn nền trong viên được tắt hết chẳng?

Vân Dật Long nhếch môi cười khinh bỉ:

- Cái vương, kể cả kẻ đề hèn như lão nữa Vân mỗ mới nói như vậy.

Cái vương tuy nuôi lòng báo phục đối với Lãnh Vân Quán, nhưng Vân Dật Long mới là người thật sự khiến lão bức tức và lo âu, bởi Vân Dật Long trực tiếp đe dọa sinh mạng của lão, nên lòng báo phục đã tạm thời bị lửa giận nén xuống lão cười khẩy nói:

- Vân Dật Long để xem ngươi sẽ ra khỏi đây bằng cách nào.

Vân Dật Long mắt ánh lên sắc lạnh đanh giọng:

- bạch kiếm linh mã trước nay không bao giờ nói sai lời.

Xuyên Vân Chân Nhân thấy mọi sự đã được bố trí xong bỗng cao giọng nói:

- các đệ tử trong điện hãy nghe lệnh lập tức thu dẹp nền trong điện, chúng đệ tử bên ngoài hãy xông vào, chỉ tiến chứ không được lùi.

đoạn khoát tay quát to:

- chúng ta xông ra ngoài!

Vân Dật Long cười thấy:

- xin mời các vị!

Mọi người mặc dù biết đối phương là chủ nhân bạch kiếm linh mã sát khí rất nặng và chưa tong gặp địch thủ trong chốn võ lâm, xong vì phải bảo vệ đại điện và tính mạng bản thân, mỗi người đều giở tuyệt học ra đối phó.

Lúc này bên ngoài cũng đã ulla vào mấy mươi vệ sĩ Lãnh Vân Quán phối hợp với những người trong đại kẹp Vân Dật Long vào giữa, chưởng kinh như vũ bão từ phía trước và sau cùng lúc ập tới uy thế long trời lở đất.

Vân Dật Long tuy bề ngoài điềm tĩnh xong trong lòng hết sức kinh hãi, ngay khi chưởng phồng từ hai phía ập tới gần chàng bỗng nhún mình vọt thẳng lên về phía một thanh xa cao hàng mấy trượng, dường như muốn đáp chân tại đó.

Ngay khi tung mình lên cao, Vân Dật Long phát hiện Cái vương đứng yên không ra tay chàng không khỏi giật mình.

Lúc này đại điện tủa ra mười sáu đạo sĩ, chia nhau lao nhanh về phía có đèn nền.

“ ầm” một tiếng rền rĩ, mọi người trong lúc vội vàng không sao kiềm chế được, chưởng kinh của nhóm trong và nhóm ngoài va vào nhau, chưởng phong tản ra bốn phía làm tắt ngóm vài ngọn đèn trong điện, hai nhóm cùng đều bị đẩy lùi mấy bước bất giác ngẩn ra lại chỗ.

Vừa thấy đèn nền bị chưởng phong quét tắt Cái vương chợt nảy ý, mắt nhìn Vân Dật Long đã sắp lên đến xà ngang trầm giọng quát to:

- hãy dùng chưởng phong đánh tắt đèn mau.

Vân Dật Long đã lo sợ về việc ấy, nghe vậy lòng thâm kinh hoảng, ngay khi ấy người chàng vừa đến xà ngang mắt sáng rực sát cơ quát:

- giờ mới nghĩ đến đã muộn rồi!

đồng thời tay phải tổng mạnh vào xà ngang người nhanh như cánh én lao về phía những đạo sĩ đang tiến đến đèn nến.

Cái vương sở dĩ lúc đầu không xuất thủ chính là đã đề phòng đến Vân Dật Long sẽ có hành động này, thấy vậy Vân cất tiếng cười đắc ý nói:

- Vân Dật Long, ngươi tuy tinh ranh, nhưng không may đã gặp phải lão ăn mày này, lui về ngay!

đồng thời song chưởng đã tung ra, tổng thẳng về Vân Dật Long người đang lơ lửng trên không.

Lúc này đã có mười mấy ngọn nến to bị bọn đạo sĩ phóng chưởng đánh tắt rồi.

Sát cơ rục lên trong mắt Vân Dật Long, người đang lao xuống bỗng vọt lên cao, và ngay khi ấy song chưởng tung ra.

Một vòng quay màu vàng hệt như chiếc bánh xe văng ra bay thẳng đến đầu Cái vương.

Cái Vương không ngờ Vân Dật Long phản ứng nhanh nhẹn đến vậy, vừa nhấc thấy vào quay màu vàng, Vân kinh hãi hét to:

- Viêm Dương Thất Huyền ...

Đồng thời người đã lướt nhanh sang phải hơn một trượng.

Mục đích chủ yếu của Vân Dật Long bây giờ là thiêu hủy Lãn Vân Quán, nên vừa thất Cái Vương lách ra chàng thu chưởng ngay, hai chân vừa chạm đất đã lao bổ ngay vào hai đạo sĩ đang vung tay toan phóng chưởng đánh tắt đèn.

Hai đạo sĩ chú tâm vào việc tắt đèn nào ngờ đại họa ập đến, vừa vung tay lên, chợt nghe giọng sắc lạnh nói:

- hai vị đến giờ tận số rồi!

Trong đại điện lại vang lên hai tiếng rú thảm thiết, hai đạo sĩ chưa kịp quay đầu lại đã gục ngã xuống đất chết ngay.

Lúc này mọi người trong Lãn Vân Quán đã hợp thành một bức tường người, quay sang Vân Dật Long, nhưng khi ấy chàng đã phóng lên trên bàn cúng, mỗi tay bưng một ngọn đèn dầu.

Những diễn biến này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Cái Vương thân vừa chạm đất đã buông tiếng quát vang và lại lao bổ vào Vân Dật Long, song lúc ấy đã muộn rồi.

Ngay khi Cái Vương lao tới, Vân Dật Long đã ném hai ngọn đèn dầu bên trong xuống đất, lúc chưởng phong của Cái Vương xẹt tới thì lửa đã bén vào chất dầu trên mặt đất.

“phụp” một tiếng, tức khắc lửa cháy lan tràn, khói đen bốc ngùn ngụt, chưởng phong của Cái Vương vừa đúng lúc giúp lửa bùng to.

Vân Dật Long buông tiếng cười dài quay người tung chưởng đánh vào thùng chứa dầu, lạnh lùng nói:

- chỉ chốc lát nữa thôi liệt hỏa sẽ thiêu rụi thi thể các vị.

Đoạn tung mình vọt qua bãi lửa, hạ thân xuống trước mặt mọi người.

Thế lửa rừng rực đã khiến mọi người kinh hãi thối lui mấy bước, Xuyên Vân Chân Nhân hai mắt đỏ quạch nghiêng rằng nói:

- Vân Dật Long, rồi đây ngươi sẽ hối hận về hành động này, bởi nhất định ngươi sẽ táng thân tại đây, để rồi xem ngươi có đủ tài cần thoát thân không.

Vân Dật Long buông tiếng cười tàn bạo, ánh mắt sắc lạnh quét nhanh qua những bộ mặt giận dữ kia, thản nhiên nói:

- Vân mỗ đã nói rồi, thi thể các vị sẽ được ngọn lửa thu dọn cùng với đại điện này, chủ nhân bạch kiếm linh mã xuất ngôn như phá thạch, không bao giờ nói đùa, các vị hãy chuẩn bị nạp mạng đi.

Dứt lời tay phải chậm chậm đặt lên chuôi kiếm.

Trách nhiệm tài sản và danh dự tiêu hao dần theo lửa đỏ vẻ hiền từ mà Xuyên Vân Chân Nhân ngụy trang bên ngoài cũng thiêu rụi, ánh mắt lão đầy vẻ hiểm độc, trầm giọng nói:

- Các vị vào đây rồi là phải cùng sống với đại điện này. Giờ đây con đường duy nhất các vị có thể đi là phải diệt trừ Vân Dật Long, bằng không, hắc hắc các vị đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Vừa dứt lời bỗng tung mình phóng ra cửa đại điện, với giọng âm trầm nói tiếp:

- Các vị hãy nghe theo lệnh của bản đạo mà hành sự.

Mọi người không ngờ Xuyên Vân Chân Nhân lại hạ tuyệt thủ như vậy, nghe nói thấy đều tái mặt. Cái Vương hai mắt đảo liên hồi như đang suy nghĩ một điều khó có thể quyết định dứt khoát.

Cột trụ của đại điện thấy đều làm bằng gỗ, lửa tấp vào là phừng cháy ngay, lúc này những cửa ngõ thông vào bên trong đều bị dòng lửa cắt đứt.

Không có đường tiến mà cũng chẳng có đường lùi bỗng có người bắt màn quát to:

- Xuyên Vân đạo trưởng, đây là lối đại khách của Lãnh Vân Quán hay sao?

Xuyên Vân Chân Nhân cười khẩy:

- Dĩ nhiên là các vị thích lối tiếp đãi của bản đạo nên mới đến đây! thời gian có hạn các vị chuẩn bị, bản đạo hạ lệnh đây.

Xuyên Vân Chân Nhân vừa dứt lời, lập tức có người tức giận cười khẩy:

- Đạo trưởng hạ lệnh bảo bọn này xông ra ngoài chứ gì?

Xuyên Vân Chân Nhân bỗng tái mặt, có lẽ mãi đến lúc này lão mới thật sự tỉnh táo lại, nhận thấy mình quyết không địch nổi quần hào, nhưng trong nhất thời ai chẳng thể đổi lời, nên hồi lâu không sao trả lời được.

Cái Vương thấy vậy bèn cười phá lên nói:

- Các vị đều là đồng minh cả, Xuyên Vân bởi đạo quán bị hủy hoại nên giận quá mất khôn, thiếu suy xét nên mới thốt ra lời xằng bậy như vậy. Các vị đều là người lịch lãm giang hồ, hẳn biết thời cơ khó gặp, Vân Dật Long hiện đang tiến không đường mà lùi không ngõ, quả là một dịp may hiếm có để trừ khử hắn. Đã dấn thân vào trón giang hồ, ai chẳng muốn rạng tông rở tổ, vang danh sử môn, mà dịp may ngàn năm một thừa hiện đang tùy thuộc ở ý niệm các vị, nếu các vị nhận thấy không có hi vọng thủ thắng thì có thể rời khỏi nơi đây, lão phu tin là Xuyên Vân quyết không gây khó khăn cho các vị đâu.

Cái Vương tuy bắt mắt mọi người trong Lãnh Vân Quán, xong vì sợ Vân Dật Long báo phục nên đành phải lên tiếng giúp cho Xuyên Vân Chân Nhân do đó lão ta phải nói vậy.

Xuyên Vân Chân Nhân cũng là người gian xảo, Vân giả vờ buông tiếng thở dài đau xót nói:

- bản đạo vừa rồi đã thất lễ, nếu các vị muốn rời khỏi, bản đạo quyết không gây khó khăn.

Đoạn lại phi thân vào trước mắt quần hùng những người trong điện thấy đều là hạng tham sanh quý tử, vì lời lợi danh không bao giờ màng tới tín nghĩa, lời lẽ của Cái Vương chẳng những đã xoa tan nổi bực tức của mọi người đối với Xuyên Vân Chân Nhân, mà còn kích động lòng tranh giành của họ, nên khi Xuyên Vân Chân Nhân vừa dứt lời, tuy có vài người bỏ đi, xong đại đa số đều ở lại với niềm hi vọng chiến thắng.

Lúc này lửa đã cháy lên đến xà điện không khí nóng đến ngạt thở, bỗng có người nôn nóng lớn tiếng nói:

- Xuyên Vân đạo trưởng đã động thủ sao còn chưa hạ lệnh đi?

Xuyên Vân Chân Nhân thấy quần hào hầu như ở lại toàn bộ, hết sức yên lòng trầm giọng nói:

- chúng ta hãy dồn Vân Dật Long vào trong lửa thiêu chết ... xông lên!

dứt lời nhưng không hề tiến tới, lúc này quần hào đã bị lợi danh làm mờ lí trí, Xuyên Vân Chân Nhân vừa dứt lời, những người phía sau đã hăm hở chen lên nói:

- Không động thủ thì tránh ra!

Lập tức, những người phía trước chẳng còn do dự được nữa, như đã quên mất đối phương là một sát tinh ghê gớm trong vô lâm lại xem như là danh vọng trí cao chỉ cần đưa tay ra là với tới ngay.

Trong tiếng quát ầm ỹ, năm sáu người đứng trước lao bổ tới đao kiếm chưởng thủ cùng một tung ra tấn công vào các yếu hại khắp người Vân Dật Long.

Vân Dật Long vẫn không hề xê dịch cũng chẳng xuất chiêu, tay phải chàng vẫn đặt trên chuôi huyết kiếm, có điều sát cơ trên mặt càng nồng đậm hơn.

Cái Vương vừa thấy chỉ có năm sáu người động thủ Vân cả kinh thầm nhủ:

- Lúc này tình thế khẩn cấp, Vân Dật Long quyết không kéo dài thời gian, năm sáu người này mà chết, đầu trí của mọi người ắt sẽ giảm ngay, mình phải mau cổ vũ họ mới được.

Đoạn bèn vội quát to:

- Cơ hội hiếm có, chúng ta

Cái Vương vương dứt câu, chợt nghe Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Các vị chờ kiếp sau hăng mưu cầu lợi danh!

Vân tức ánh thép chớp ngời, những tiếng rú thảm cơ hồ như vang lên cùng một lúc, máu tươi văng tung tóe bang người gục ngã ...

Quần hào chỉ trông thấy binh khí của sáu người kia dường như đã chạm vào người Vân Dật Long lòng đang nuối tiếc vì đã để lỡ cơ hội chẳng ngờ bỗng chốc đổi khác thế này.

Ngoại trừ Cái Vương cơ hồ không một ai trông thấy Vân Dật Long đã tuốt kiếm ra như thế nào.

- Trong đại diện ngoại trừ tiếng lửa cháy nổ lốp bốp, không còn một tiếng động nào khác, nhiệt độ càng lên cao, không khí càng ngột ngạt, mọi người đã cảm thấy thở có phần khó khăn.

Trên mũi kiếm hình quả tim màu đỏ của thanh Trích Huyết Kiếm đang dí xuống tong giọt máu tươi, thân kiếm tỏa ánh sáng sắc lạnh, trông thật khủng khiếp.

Đột nhiên “ ầm ” một tiếng vang dội ngọn cột nơi hậu điện đã bị thiêu hủy và ngã sụp xuống, tia lửa và gạch ngói văng bay tung phía hết như trời long đất lở, thật là kinh khủng.

Quần hào nhón nháo, nhưng vẫn không chịu rời khỏi, có lẽ họ còn nghĩ đây là một cơ hội hiếm có không nên bỏ qua.

Vân Dật Long ngược nhìn lên những xà ngang trong điện đang bốc cháy, cười sắc lạnh:

- các vị đã vì lợi danh mà không màng đến sống chết, định tồn vong với ngôi điện này, nhưng Vân mỡ lại không muốn ở đây với các vị, đức phật duy có lòng phổ độ chúng sinh, xong khó có thể cảm hóa được những bộ óc ngoan cố, tối nay Trích Huyết Kiếm sẽ siêu độ cho các vị.

Vừa dứt lời đã tung mình lao vào quần hào.

Sự lựa chọn giữa sống chết, sự cân nhắc giữa danh và lợi, có lẽ những người đứng trước trong nhất thời khó có thể quyết định dứt khoát, bất giác đều tránh sang hai bên, và như thế lại vô tình khiến Vân Dật Long lọt vào vòng vây.

Xuýt Vân Chân Nhân thấy vậy Vân cả mừng quát to:

- Bốn mặt giáp công sẽ đắc thủ, các vị đừng quên danh vị phong thưởng tối cao của Chính Nghĩa Nhai.

Vừa nhắc đến danh vị phong thưởng của Chính Nghĩa Nhai, quần hào lập tức lại quên mất sự sống chết, trong tiếng quát vang rền từ bốn phương tám hướng lao vào tranh nhau tấn công Vân Dật Long.

Đồng thời ba tiếng Chính Nghĩa Nhai cũng xua đi chút lòng nhân từ của Vân Dật Long, mắt chàng rực vẻ tàn bạo, với giọng sắc lạnh nói:

- Chính Nghĩa Nhai đã trao niềm hi vọng cho các vị, còn chủ nhân bạch kiếm linh mã sẽ tiêu diệt các vị!

Dứt lời, Trích Huyết Kiếm và ánh huyết hoàn cùng lúc vung lên.

Lúc này một số xà ngang đã bắt đầu trĩu xuống, chứng tỏ ngôi đại điện không bao lâu sẽ sụp đổ. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi ấy, rất nhiều sinh mạng đã bị hủy diệt, xong chẳng phải bị hủy diệt trong lửa đỏ, mà là chết dưới Trích Huyết Kiếm và ánh huyết hoàn của Vân Dật Long.

Sự phong thưởng của Chính Nghĩa Nhai đã khơi dậy lửa hận thù nhiều năm chất chứa trong lòng Vân Dật Long, và giờ đây ngọn lửa ấy đã thiêu đốt những người đã hiện diện trong ngôi đại điện này.

Máu tươi tung tóe tứ thi lần lượt ngã gục trong tiếng gào rú thảm khốc xong vì tranh giành đoạt lợi đám người như làn sương vẫn xem thường cái chết.

Cái Vương ngược nhìn xà điện trĩu cong, đoạn len lỏi đến bên Xuyên Vân Chân Nhân đang bàng hoàng đứng thừ ra, thấp giọng nói:

- Chúng ta tính đến nước tiếp theo rồi đấy!

Xuyên Vân Chân Nhân ngơ ngẩn:

- Lời đồn đại trên giang hồ về hắc quả là không quá đáng.

Cái Vương thâm cười khẩy nhủ:

- Giờ thì các người đã biết Cái Vương này không phải hạng bất tài vô dụng rồi chứ?

Đoạn bèn nói:

- Theo lão phu thì chúng ta phải tính đến nước cờ tiếp theo ngay bây giờ.

Xuyên Vân Chân Nhân như đã mất hồn bởi tình thế thực tại thờ thêm nói:

- Tình thế nào đây?

Cái Vương cười nham hiểm:

- Đại điện đã sụp đổ nhưng nó chỉ đè mọi người chứ không thể đè được Vân Dật Long, cho nên chúng ta phải giúp hắn một tay làm cho hắn cũng bị vùi chôn trong lửa đỏ.

Xuyên Vân Chân Nhân mừng rỡ:

- Trong lúc bất ngờ hắn là hắn không có sự chuẩn bị trước, chúng ta hành động mau!

Cái Vương buông tiếng cười lạnh lùng cùng Xuyên Vân Chân Nhân phi thân ra ngoài chia nhau đứng hai bên cửa điện chờ đợi.

Lát sau, bỗng nghe “rào” một tiếng rền rĩ, tia lửa bắn ra tung tóe cả ngôi đại điện đã sụp đổ, tàn lửa dính đầy người Xuyên Vân Chân Nhân.

23. Chương 23: Phục Kích Nhạn Chủ Nhai ,anh Hùng Ngộ Nạn

Xuyên Vân chân nhân vừa định đưa tay phải tàn lửa, bỗng nghe Cái Vương quát:

- Vân Dật Long đến kìa!

Xuyên Vân chân nhân vội ngẩng lên, quả thấy Vân Dật Long máu me đầy mình từ trong khói lửa mịt mù đang lao đảo lao ra, bèn chẳng mang đến lửa tàn trên mình, song chưởng tức khắc tung ra.

Cái Vương trong khi lên tiếng cũng đã phi thân lao tới, Tử Trúc tượng với thức “Hồng hà mãn thiên” quét vào ngực Vân Dật Long.

Vân Dật Long không ngờ hai người này lại chờ sẵn tại đây, chàng mới vừa từ trong khói lửa lao ra, chưa trông thấy rõ cảnh vật thì Tử Trúc tượng của Cái Vương đã quét tới.

Vừa nghe tiếng gió, Vân Dật Long lệ làng đảo mắt, lập tức lặng người, chàng có thể kịp thời ứng phó với ngọn trúc trượng của Cái Vương, nhưng không sao cùng lúc lo toan đến Xuyên Vân chân nhân đang ở phía sau trái.

Tình thế cấp bách không cho phép Vân Dật Long nghĩ nhiều, chớp nhoáng chàng đã quyết định xong cách ứng phó, bèn đánh liều vung Trích Huyết Kiếm ra đón đỡ Tử Trúc trượng của Cái Vương, để hở phần sau trái như định găng chịu một chưởng của Xuyên Vân chân nhân.

Xuyên Vân chân nhân thấy vậy mừng khôn xiết, song chưởng vung lên vừa định đẩy ra, chợt nghe một tiếng quát lạnh lạnh từ xa vọng đến, Xuyên Vân chân nhân bỗng “hự” lên một tiếng rồi liền ngã xuống đất, chân duỗi thẳng, chết ngay tức thời.

Ngay khi ấy “choang” một tiếng, Vân Dật Long đã gạt phăng Tử Trúc trượng của Cái Vương, hạ người xuống bậc thềm trước điện.

Cái Vương một chiêu chưa đắc thủ, ngoảnh qua vừa định nói vài lời với Xuyên Vân chân nhân, chợt thấy y đã chết nằm dưới đất, lập tức kinh hoàng thất sắc, cũng như Xuyên Vân chân nhân, Cái Vương không bao giờ ngờ lại có kẻ định ắt nấp gần đây.

Một mình Vân Dật Long, Cái Vương đã biết khó thể đối phó, hướng hồ lại còn có kẻ địch giúp chàng trong bóng tối. Lão quét mắt nhìn quanh bốn đạo sĩ đang lo cứu hoả, bỗng lẳng lặng quay người, tung mình phóng qua bờ tường bỏ chạy.

Vân Dật Long ngơ ngẩn quét mắt nhìn thi thể Xuyên Vân chân nhân dưới đất, thắc mắc thầm nhủ:

- Y đã chết vì sao thế nhỉ?

Chàng vừa ngẩng lên, chợt thấy Cái Vương khuất dạng ngoài bờ tường, mắt loé sát cơ, ngoảnh lại nhìn ngôi điện đã đổ sụp, lẩm bẩm một mình:

- Kiếp giang hồ của các vị đã kết thúc từ đây.

Đoạn phi thân qua bờ tường đuổi theo Cái Vương.

Lửa vẫn bốc cháy ngút trời, những kẻ vì bả lợi danh quên mất sanh tử, giờ đây bị lửa đỏ thiêu mất thân xác rồi. Không còn ai dám ngăn cản Vân Dật Long nữa, chàng vượt qua bờ tường, thấy hướng đào tẩu của Cái Vương chính là Thượng viện Lãnh Vân Quán.

Vân Dật Long chợt nảy ra ý nghĩ, liền mừng rỡ thầm nhủ:

- Hạ viện bị hoả thiêu, người ở thượng viện ắt đến cứu viện, lúc này nhất định bỏ trống, thật là một dịp may để cứu người.

Đoạn bèn buông tiếng cười dài:

- Ha ha... lão ăn mày kia, đất trời tuy rộng lớn, nhưng chẳng còn chỗ cho lão lẩn trốn nữa đâu.

Đoạn liền phi thân đuổi theo, song chưa sử dụng hết sức lực.

Cái Vương vốn cũng dự liệu Vân Dật Long không biết đường lối đến Thượng viện Lãnh Vân Quán, hẳn sẽ không giết lão giữa đường, song để đảm bảo an toàn tuyệt đối, lão vẫn cố hết sức bỏ chạy.

Khinh công Cái Vương cũng thuộc hạng tuyệt đỉnh võ lâm, lão vận hết toàn lực phóng đi nhanh như sao sẹt, song so với Vân Dật Long lão hãy còn kém một bậc, chẳng mấy chốc chàng đã đuổi tới chỉ còn cách không đầy hai mươi trượng, mặc cho Cái Vương cố gắng đến mấy cũng không sao kéo dài thêm khoảng cách ấy được nữa.

Địa thế mỗi lúc càng cao và lối đi cũng hiểm trở hơn, đá núi lởm chởm và cỏ hoang dày đặc. Vân Dật Long thâm suy tính, nơi đây hẳn là nằm trong phạm vi của Thượng viện rồi.

Vượt sau ngọn đồi hiểm trở, phía trước là một ngọn núi cao chót vót hơn trăm trượng, rêu cỏ buông phủ, vách đá cheo leo, rải rác những cột đá như cắm vào vách núi, tuy không đều nhau, nhưng là chỗ đặt chân duy nhất để trèo lên núi.

Cái Vương trán đầm mồ hôi, chân thấp chân cao cố vận hết công lực phóng đi quanh co lên núi, toàn chọn những nơi cực kỳ hiểm trở.

Vân Dật Long đuổi theo sau luôn đề cao cảnh giác phòng bị ám toán, song mãi đến lúc này vẫn chẳng thấy một bóng người, bắt giác đâm ra hoài nghi.

Lúc này, Cái Vương trong khoảng cách chừng hai mươi trượng vẫn tiếp tục phóng đi quanh co lên núi, cao độ có lẽ đã chừng năm mươi trượng, đường đi càng thêm hiểm trở, đỉnh núi nhọn đã bắt đầu vươn ra ngoài.

Vân Dật Long thấy Cái Vương không theo lối dễ đi, mà cứ chọn toàn đường kỳ hiểm, bèn thầm nhủ:

- Phải rồi, Cái Vương có thể vì sợ các trạm gác ngầm không nhận ra lão mà có sự ngăn cản để rồi lọt vào tay mình, nên lão mới đào tẩu về phía không người phòng thủ thế này. Hà, vậy thì càng tiện lợi ỉn.

Đành rằng chàng nghĩ vậy cũng hữu lý, nhưng có điều chàng đã quên mất thời gian có mặt của Cái Vương tại Lãnh Vân Quán.

Lúc này Cái Vương đã không còn chạy theo hướng núi vươn ra nữa, bởi ngoài những loài bò sát như rắn lùn, loài người không thể nào bám vào vách núi vươn ra thế này mà lên được.

Bốn bề tối mịt và tĩnh lặng, đêm nơi đây ngập đầy thần bí lẫn sát cơ, cách đỉnh núi không đầy hai mươi trượng nữa, lúc này trên gương mặt đầm ướt mồ hôi của Cái Vương mới hé nụ cười vui mừng.

Bỗng nghe Vân Dật Long cười khẩy, nói:

- Lão ăn mày kia, lão đã đến đường cùng rồi.

Cái Vương kinh hãi, vội hít sâu một hơi không khí, đoạn quát to:

- Lên!

Dứt tiếng người đã tung vọt lên ười trượng, hai chân vừa chạm vào đất đã, bỗng nghe sau lưng chừng mười trượng, Vân Dật Long cười sắc lạnh, nói:

- Lão còn muốn sống tiếp nữa sao?

Dứt lời, một luồng áp lực mạnh khôn cùng đã ập đến sau lưng Cái Vương.

Cái Vương không kịp thở, hai chân vội dùng hết lực nhún mạnh, đồng thời quát to:

- Vân Dật Long, có giỏi hãy lên đỉnh núi quyết một phen thư hùng với lão phu.

Dứt lời, người đã lại vọt tung lên ười trượng, lướt về phía đỉnh núi.

Động tác của Cái Vương tuy rất mạnh song vẫn không sao thoát ra khỏi phạm vi trường lực của Vân Dật Long, ngay khi người lão vừa lên đến trên không đỉnh núi, trường kinh của Vân Dật Long đã ập tới sau lưng.

“Bình” một tiếng, Cái Vương rơi xuống đỉnh núi, và ngay khi ấy Vân Dật Long cũng đã phi thân lên đến nơi.

Thốt nhiên, tiếng quát tháo liên hồi vang lên từ bên phải Vân Dật Long, đồng thời một áp lực như trời long đất lở đã ập tới.

Vân Dật Long không ngờ Lãnh Vân Quán lại có sẵn phục binh tại nơi hiểm trở này, qua thế trường khống khiếp kia, công lực của chúng dường như đều không kém hơn Cái Vương.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, giờ chàng mới hiểu ra vì sao Cái Vương đã phải vượt bao gian nan chạy đến đây, song đã quá muộn màng rồi.

Áp lực mạnh và nhanh đến nỗi chàng không còn thời gian để mà vận công xuất trường, hai chân vừa chạm đất thì áp lực đã ập đến trước ngực, Vân Dật Long đành tung mình phóng ngược ra sau về phía mỏm đỉnh núi.

Ngay khi ấy, bên dưới mỏm đỉnh núi bỗng xuất hiện bốn bóng người, một giọng cười sắc lạnh vang lên:

- Ha ha... “Bạch kiếm Linh mã” Vân Dật Long, đêm nay ngươi đã tiến vào tuyệt địa rồi.

Vân Dật Long hạ xuống mõm núi, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, lập tức giật mình kinh hãi, qua phục trang và tuổi tác của đối phương, chàng biết đây là những nhân vật cầm đầu.

Nơi tiếp nối giữa mõm đã với đỉnh núi bằng phẳng, rộng không đầy một trượng, vậy mà trong phạm vi hạn hẹp ấy lại có đến những bốn cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.

Bên trái nhất là một lão nhân tuổi gần bát tuần, trang phục đạo sĩ, mày rộng mắt bé, mặt nở mũi quặp, râu ria rối bời, trên lưng có treo một chiếc hồ lô rượu màu đen, lão ta hẳn là Tuý Thần.

Bên phải Tuý Thần là một lão đạo sĩ tuổi cũng trạc bát tuần, tướng mạo thanh kỳ, râu tóc bạc phơ, đôi mắt điều hâu rực vẻ nham hiểm, người này ắt hẳn là Lãnh Vân Quán chủ.

Bên phải Lãnh Vân Quán chủ là hai lão nhân một mập một cao tuổi trạc thất tuần, dáng vẻ rất quái gở. Vân Dật Long tuy không khẳng định được thân phận của hai người này, song qua vẻ kiêu căng của họ, hẳn là hai nhân vật có lai lịch.

Vân Dật Long đảo mắt nhìn vào mặt bốn người, đoạn lạnh nhạt nói:

- Phiên bốn vị đã phải chờ quá lâu.

Lãnh Vân Quán chủ đưa mắt nhìn Vân Dật Long từ trên xuống dưới hồi lâu, đoạn lạnh lùng nói:

Vân Dật Long, ngươi đã lừng danh đương kim võ lâm về gian trá, hẳn là không ngờ tới kế hoạch này của bốn quán chủ phải không?

Vân Dật Long quét mắt nhìn về phía Cái Vương vẫn còn đang nằm dưới đất, hiển nhiên lão đã trúng chưởng không nhẹ, chàng buông tiếng cười khẩy, nói:

- Tôn giá vì thực hiện kế hoạch này mà đã huỷ đi một đạo quán, thọ thương một vị quý khách, không nhận thấy đã trả cái giá quá đắt ư?

Lãnh Vân Quán chủ điềm nhiên cười khẩy:

Sá chi một ngôi đạo quán và một vị bằng hữu, dù thiêu huỷ mười ngôi đạo quán, thiệt mạng mười vị bằng hữu, miễn là đổi được cái đầu trên cổ Vân Dật Long ngươi thì cũng rất là xứng đáng.

Cái Vương nghe nói liền gắng gượng ngồi dậy, đôi mắt ngáp vẻ căm hờn nhìn vào sau lưng Lãnh Vân Quán chủ.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Thật không ngờ cái đầu của Vân mỗ lại đáng giá đến thế, vậy thì Vân mỗ phải giữ gìn cẩn thận mới được.

Lãnh Vân Quán chủ cười lạnh lùng nói:

- Nhưng giờ thì đã muộn, bởi vì bản đạo đã ứng tiền ra rồi. Vân Dật Long, hôm nay cái đầu của ngươi dù không muốn thì cũng phải bán thôi.

Vân Dật Long cười khinh:

- Vân mỗ đã chẳng nói rồi ư? Tôn giá đã trả giá quá đắt, bởi tôn giá hãy chưa lấy được đầu của Vân mỗ.

Lãnh Vân Quán chủ cười thâm hiểm:

- Bản đạo chưa bao giờ làm điều gì mà không chắc chắn, trước khi lấy hàng, bản đạo xin giới thiệu với ngươi mấy vị bằng hữu...

- Thời gian có hạn, hơn nữa trí nhớ Vân mỗ rất kém, tôn giá không cần phải giới thiệu.

Lãnh Vân Quán chủ cười dài:

- Ha ha... đúng rồi, bản đạo đã quên mục đích đến đây của ngươi, về hai vị bằng hữu của ngươi, bản đạo cũng đã đặt tiền trước rồi. Ngươi cứ yên tâm, trên đường xuống suối vàng, bản đạo không dám đoán chắc

người có thể gặp được giai nhân kiều diễm kia, bởi nàng ta đã có người đặt cọc và sắp lấy hàng rồi. Còn về vị thuộc hạ của người, bản đạo cam đoan khi nào người lên đường, nhất định sẽ đưa y theo gặp người ngay.

Vân Dật Long vô cùng tức giận, song vẫn cố nén, bình thản nói:

- Tôn giá tính tình vi phạm, nhưng chỉ đến vấn đề thu lợi mà quên mất vấn đề thiệt vốn to, rất có thể bị khuyh gia bại sản.

Lãnh Vân Quán chủ nguyệt nhìn Vân Dật Long, cười thâm độc:

- Trước khi người đến đây, bản đạo quả có nghĩ đến vấn đề thiệt vốn, nhưng bây giờ thì không còn nữa, chẳng những bản đạo tin là như vậy mà cả các vị quý khách này cũng nghĩ như vậy.

Đoạn đưa tay chỉ ba người bên cạnh nói tiếp:

- Do đó bản đạo nhận thấy vẫn cần phải giới thiệu với người.

Vân Dật Long cười khinh bỉ:

- Tuý Thần và hai vị bằng hữu Đông Thiên Môn cũng chưa được kể là nhân vật kinh thiên động địa, nếu như tôn giá có ý định mượn tên tuổi của họ để hù dọa Vân mỗ thì quả là lắm to.

Những lời lẽ miệt thị của Vân Dật Long lập tức kích dậy lửa giận của hai vị trưởng lão Đông Thiên Môn xưa nay vốn cực kỳ kiêu căng tự đại, lúc này lại nghĩ đến cái chết diệt nòi, thù mới hận cũ cùng lúc bộc phát, lập tức phủ mớ lý trí hai người, lão nhân mập mạp buông tiếng quát vang, sấn tới một bước quát:

- Ở trước mặt lão phu không có chỗ để tên nhãi nhép ranh miệng còn hôi sữa như người lên tiếng, nằm xuống ngay.

Chưởng kinh ồ ạt xô ra như bài sơn đảo hải, uy thế quả là khủng khiếp.

Vân Dật Long vốn cố tình kích nộ họ ngõ hầu lần lượt đánh hạ từng người một, thấy vậy bèn cười khẩy:

- Tôn giá rõ là quá không thức thời vụ, với tài cán xoàng xĩnh thế này mà cũng xứng đối địch với Vân mỗ ư?

Đồng thời hữu chưởng sớm đã dồn đẩy công lực vung ra đón tiếp.

Khoảng cách đôi bên không đầy bảy thước, chưởng kinh Vân Dật Long vừa tung ra lập tức va chạm ngay, chỉ nghe “bùng” một tiếng rền rĩ, cát đá tung bay mù mịt, kinh phong xoay tít thổi đến y phục ba người đứng cạnh kêu lên phần phật.

Trong cát bụi mịt mù, lão nhân mập bật lùi hai bước dài, bộ mặt nức ních kiêu căng lộ vẻ kinh hãi, bởi lão thấy Vân Dật Long chưa hề di động, hai vai chàng chỉ lắc nhẹ mà thôi.

Lãnh Vân Quán chủ mắt đã bừng sát cơ, lão nhân thấy nếu Vân Dật Long một ngày chưa chết Lãnh Vân Quán ắt sẽ có nguy cơ bị huỷ diệt.

Lão nhân mập mới một chiêu đã bị thua kém, ngoài phần kinh hãi, trong lòng lão ngập đầy lửa giận, gầm vang:

- Lão phu hôm nay mà không hạ gục người tại đây, thề quyết không sống rời khỏi ngọn núi này.

Đoạn lấy thế toan tung mình lao tới.

Lão nhân cao bỗng vung tay phải chụp lấy lão ta giữ lại và nói:

- Tam đệ hãy khoan.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Bằng vào chút đạo hạnh của tôn giá thế này mà cũng xứng buông ra những lời ngông cuồng như vậy ư?

Lão nhân mập nghe vậy càng thêm điên tiết, giận dữ hét:

- Nhị ca, buông tay ra.

Lão nhân cao sầm mặt quát:

- Nhị đệ hãy bình tĩnh nào.

Lão nhân mập nghe nói tuy đã bình tâm lại khá nhiều, song ở trước mặt đông người thế này lại khó thể lùi bước, mặt mày tái ngắt như thể muốn phát tác.

Lãnh Vân Quán chủ tuy không quan tâm đến việc của người khác, song cục diện đêm nay liên quan đến vận mệnh trong tương lai của Lãnh Vân Quán, do đó không muốn trở mặt nhìn nhị lão Đông Thiên Môn xung đột nhau, cười giong nói:

Tiểu bất nhẫn ắt loạn đại mưu, chúng ta đều là người từng lăn lộn lâu năm trên giang hồ, nếu làm mưu một tên hậu sinh tiểu bối một cách dễ dàng thế này, hôm nay dù thắng cũng mất phần vẻ vang, lão huynh nên tạm nhẫn nhịn thì hơn.

Được Lãnh Vân Quán chủ mở đường thoái lui, lão nhân mập bèn ra vẻ huyênh hoang nói:

- Đạo trưởng nói rất phải, vì đại cuộc, lão phu để cho tên tiểu bối này sống thêm chốc lát nữa.

Vân Dật Long lúc này điều lo lắng nhất là bốn người liên thủ, nghe vậy bèn cười khẩy nói:

- Có lẽ tôn giá là người đứng đầu trong tất cả kẻ võ sĩ trên cõi đời này, võ công của tôn giá không địch nổi Vân mỗ mà lại cố trát vàng lên mặt mình, nếu như những người hiện diện thấy đều là trẻ con ba tuổi, hoặc giả có thể tin vào những lời nói khoác lác của tôn giá.

Lão nhân mập lúc này đã bình tâm rồi, nghe vậy bèn cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, nếu như lão phu là trẻ con ba tuổi, hoặc giả có thể bị trúng kế khích tướng của ngươi.

Lãnh Vân Quán chủ thấy tình thế đã ổn, hết sức yên tâm, cười sắc lạnh nói:

- Vân Dật Long, đã đến lúc chúng ta quyết phân thắng bại rồi đó.

Vân Dật Long biết kế hoạch của mình khó thể thực hiện, bèn vận tụ công lực vào song chưởng, lạnh lùng nói:

- Vân mỗ đến đây chính là để tìm tôn giá, nào hãy động thủ đi.

Lãnh Vân Quán chủ cười thâm hiểm:

- Vân Dật Long, những người hiện diện tại đây thấy đều có thù hiềm với ngươi, không phải giết con cháu thì là giết đồ đệ, người chết bởi tay ngươi đã quá nhiều, do đó dù bản đạo có muốn một đổi một với ngươi thì mọi người e rằng cũng khó thể đồng ý.

Vân Dật Long cười khẩy:

Lòng dạ của Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết, miệng lưỡi của tôn giá tuy sắc bén, song cũng khó thể biện hộ được cho lòng dạ dê hèn của mình. Chư vị đã phải chờ đợi quá lâu tại đây, Vân mỗ cũng chẳng tiện để cho chư vị thất vọng, hãy cùng xông vào đi thôi.

Cái Vương chậm chạp đứng lên, mọi người hiện diện chẳng những không ai lên tiếng an ủi, mà ngay cả đồ chúng Lãnh Vân Quán cũng không một người nào đến dìu đỡ. Nỗi căm thù đã lấn át lòng quý trọng sanh mạng bản thân của gã, lúc này lão chỉ mong Vân Dật Long giành được phần thắng mà quên mất hậu quả sau đó.

Lãnh Vân Quán chủ cười to:

- Vân Dật Long, ngươi quả là có hào khí ngất mây, ngay trong thời khắc sinh tử này mà còn cười nói ung dung như vậy, thật lòng mà nói cả đời bản đạo đã gặp biết bao người, ngươi là một kẻ đặc thù nhất. Và cũng chính vì vậy bản đạo nhận thấy nếu một ngày ngươi còn sống, thế gian này cũng bị thu hẹp phần nào.

Vân Dật Long cười khinh:

- Trước khi chư vị nhận chịu sự ác báo, Vân mỗ không ngã xuống được đâu.

- Nhưng bản đạo thì lại nghĩ trái ngược. Vân Dật Long, người biết chỗ người đang đứng có tên là gì không? Hắc hắc, Nhạn Chuỷ Nhai, kể từ khi bản đạo chủ trì Lãnh Vân Quán đến nay, trong trí nhớ chưa từng có một ai được sống trở về, và lẽ đương nhiên Vân Dật Long người cũng không ngoại lệ.

Đoạn chậm rãi tiến tới, liền tức ba người kia cũng sóng bước theo cùng, giăng thành một hàng ngang đi tới, đồng thời bốn người đều chậm chậm đưa song chưởng lên trước ngực, tám con mắt sắc lạnh cùng tập trung vào gương mặt ngập đầy sát cơ của Vân Dật Long.

Khoảng cách từ bảy thước đã rút ngắn còn chừng bốn thước, Vân Dật Long vẫn đứng yên, chỉ chậm chậm đưa song chưởng lên, cánh tay áo từ từ tụt xuống, hiện ra một chiếc vòng ngọc đỏ rực như lửa nơi cổ tay.

Bốn người cùng chững bước, đã đến lúc phát động thế công rồi, bầu không khí tựa hồ như cô đặc lại.

Lãnh Vân Quán chủ liếc mắt nhìn ba người hai bên, bỗng buông tiếng cười dài:

- Ha ha... Vân Dật Long, đêm này sang năm chính là ngày giỗ của người...

Đoạn nhanh tay như chớp song chưởng cùng lúc vung ra.

Tiếng cười dường như là ám hiệu giữa họ, Lãnh Vân Quán chủ vừa dứt lời ba người kia cũng đồng thời đẩy song chưởng đã đặt sẵn trước ngực ra.

Bốn người đều là nhân vật hàng đầu trong giới võ lâm và trong lòng cũng có phần e sợ đối với Vân Dật Long, nên dĩ nhiên một chưởng của họ đều dồn hết sức công lực toàn thân, bởi đó là một đòn quyết định về vận mệnh tương lai.

Những thấy chưởng phong như vũ bão, quét qua đất núi gồ ghề lập tức bằng phẳng như được đẽo gọt, uy thế quả là kinh khủng.

Chẳng rõ là do ngẫu nhiên hay là có người cố ý bày trò, ngay khi bốn người vừa xuất chưởng, trên quảng trường bỗng vang lên tiếng gào thét liên hồi vô cùng thảm khốc, trong đêm khuya tĩnh lặng và gay gắt thế này càng thêm phần rùng rợn.

Vân Dật Long nhượng mảy, song chưởng đặt trước ngực cũng liền đẩy ra, đồng thời cổ tay phải xoay nhanh một vòng, liền tức một tiếng vang chói lọi phá vỡ đêm không, loáng thoáng như bắn ra năm luồng sáng màu đỏ thẳng vào lão nhân mập.

Một giọng kinh hoàng lẫn đau đớn thét lên:

- Ánh huyết hoàn.

Tiếp theo là một tiếng “ầm” vang dội, Nhạn Chuỷ Nhai nức ra một đường sâu những bốn năm thước, cát đá mịn mù đã che mất tầm mắt nhìn của mọi người, bốn người đối phương thấy đều cảm thấy hai tay đau buốt, tức ngực khó thở, song chẳng ai có thời gian ngó ngang đến kẻ khác, bởi họ còn chưa biết rõ tình trạng của Vân Dật Long.

Gió đêm lồng lộng nhanh chóng thổi tan cát đá, trên Nhạn Chuỷ Nhai ngoại trừ đá vụn đầy rẫy, chẳng thấy bóng dáng Vân Dật Long đâu cả.

Cái Vương thần thờ đứng nơi xa thất vọng buông tiếng thở dài.

Nhóm người Lãnh Vân Quán chủ thở phào nhẹ nhõm, bỗng dưới đất vang lên một giọng ô ề nói:

- Tên tiểu tử họ Vân đâu rồi?

Ba người kia nghe nói liền cũng ngoảnh sang nhìn, bấy giờ mới phát hiện lão nhân mập đã ngã nằm dưới đất, hai bắp vai lão máu tuôn xối xả.

Thủ túc tình thâm, lão nhân cao vội ngồi xuống đỡ lão nhân mập dậy, hơ hời nói:

- Tam đệ làm sao rồi? Hãy vận công chỉ huyết mau.

Lão nhân mập nặng nề lắc đầu:

- Hai cánh tay tiểu đệ có lẽ đã tàn phế rồi, thật không ngờ tên tiểu tử này thân thủ lại nhanh đến thế, nếu tiểu đệ mà không tránh nhanh, giờ có lẽ ph ơ i xác tại chỗ rồi.

Đoạn mắt rực vẻ căm thù, nói tiếp:

- Hắn đã rơi xuống vực rồi phải không?

Lãnh Vân Quán chủ đặc ý:

- Đúng vậy, lúc này có lẽ hắn đang trên đường xuống suối vàng rồi.

Lão nhân mập hậm hực:

- Dù hắn đã chết thì lão phu cũng phải giẫm nát thi thể hắn mới hả dạ. Phiền quán chủ phái người xuống mang thi thể hắn lên được chăng?

Lãnh Vân Quán chủ gật đầu:

- Dù lão huynh không nói thì lão đệ cũng phải tìm gấp thi thể của hắn trước, vậy mới có thể khiến cho đồng đạo vô lâm an tâm.

Đoạn bỗng chau mày nói tiếp:

- Khi nãy các vị có nghe thấy tiếng gào thét chăng?

Tuý Thần đôi mắt ti hí tròng lên nói:

- Lão phu dường như cũng có nghe.

Ngay khi ấy, từ xa có hai bóng người lao nhanh đến, dừng lại trước mặt họ, trong số một người hướng về phía Lãnh Vân Quán chủ hơi hải nói:

Bẩm quán chủ, tên tù phạm đã biến mất rồi.

Lãnh Vân Quán chủ giật mình:

- từ lúc nào?

- Lúc canh ba.

Lãnh Vân Quán chủ ngược lên trời, tức giận quát:

- Khốn khiếp, mất người lúc canh ba tại sao các ngươi mãi bây giờ mới đến báo?

Hai người thấy quán chủ nói năng khác thường, nặng lời chửi mắng, biết là họa to rồi, sợ hải đến run giọng, nói:

- Chúng đệ tử chưa đến phiên trực gác, trước đó ngoài viện cũng không có động tĩnh gì nên không hề hay biết, đến lúc nghe nhị sư thúc trước khi chết nói mới hay hai tên tù phạm đã bị cướp vào lúc canh ba.

Tuý Thần bỗng thắc mắc, nói:

Vào lúc canh ba, Vân Dật Long chỉ vừa mới đến đây, vì sao đánh cắp người lúc ấy mà bây giờ mới hạ sát người của quý quán? Hay đó là thủ hạ của Vân Dật Long?

Lãnh Vân Quán chủ tuy rất hoang mang và tức giận, song thần trí vẫn rất tỉnh táo, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói:

- Không đúng, quyết chẳng phải thủ hạ của Vân Dật Long, thời gian hắn giết người chính là lúc chúng ta công kích Vân Dật Long, hiển nhiên là có ý nhiễu loạn tâm thần chúng ta, người này dù không phải đồng bọn của Vân Dật Long thì cũng là kẻ muốn giúp hắn.

Cái Vương đứng ngoài xa bỗng với giọng lạnh nhạt, nói:

- Và người này hiểu rất rõ về Lãnh Vân Quán.

Lãnh Vân Quán mắt loé căm hờn, chậm chậm nhìn Cái Vương nói:

- Theo Cái huynh thì người này là ai?

Cái Vương hẳn học:

- Nếu lão ăn mày này mà biết hẳn là ai thì đâu có liều chết chạy đến đây để rồi lãnh một chưởng của Vân Dật Long.

Lãnh Vân Quán cười khẩy:

- Cái Vương thương thể khá nặng, hãy ở lại đây nghỉ một thời gian thì hơn.

Đoạn quay sang hai lão đạo sĩ vừa báo tin, nghiêm giọng nói:

- Mau đưa Cái huynh vào trong quán, nếu mà còn có sự mất mát một lần nữa, các người mang đầu đến đây gặp ta.

Cái Vương ngớ người, đoạn bỗng cười to nói:

- Vậy lão ăn mày này trở thành tù nhân rồi.

Lãnh Vân Quán chủ cười lạnh lùng:

- Cái huynh đa nghi quá.

Đoạn bỗng quay sang Tuý Thần, nói:

- Nếu người này mà biết kế hoạch của chúng ta, ắt phải có bố trí an toàn dưới Nhạn Chuỷ Nhai, Vân Dật Long lúc rơi xuống đã thọ nội thương, chúng ta hãy mau xuống xem xét mới được.

Mọi người đều lo sợ Vân Dật Long chưa chết, lão nhân mập cổ nén cơn đau khắp người, trầm giọng nói:

Nhị ca hãy cùng Tuý huynh xuống dưới vực tìm kiếm trước, quán chủ hãy trở về điều động chúng đệ tử tìm kiếm đề phòng vạn nhất, không cần bận tâm đến lão phu, lão phu tự đi về được.

Lãnh Vân Quán chủ vội nói:

- Đã vậy thì xin phiền nhị vị hãy đi trước, bản đạo sẽ tức khắc đến ngay.

Đoạn quay sang Cái Vương, nói:

- Xin mời Cái huynh.

Cái Vương buông tiếng cười khẩy, chậm rãi đi về phía đạo quán, lão nhân mập buông thông hay tay theo sau, còn lão nhân cao và Tuý Thần quay người phóng đi xuống vực.

oOo

Nói về Vân Dật Long, tuy chàng một chiêu đả thương lão tam trong Tam lão Đông Thiên Môn, bản thân cũng bị chưởng lực khủng khiếp của bốn người đẩy rơi xuống Nhạn Chuỷ Nhai, tuy chàng vẫn tỉnh táo, song nội phủ đã bị chấn động mạnh.

Chàng mấy phen thử đề khí khinh thân làm giảm bớt sức rơi, nhưng không sao vận tụ được chân khí, trái lại mỗi lần thử càng rơi nhanh hơn. Thế là chàng đành buông tiếng thở dài, nhắm nghiền mắt chờ thần chết rước đi.

Bỗng chàng cảm thấy thân mình như gặp một sức cản vô hình và liền tức rơi vào một chiếc lưới mềm mại.

Vân Dật Long ngớ người một hồi, đoạn gắng gượng ngồi dậy, chỉ thấy chiếc lưới cách mặt đất chừng ba trượng, rộng vuông vức năm trượng, hiển nhiên chiếc lưới này đã có người cố ý giăng sẵn.

Vân Dật Long bò ra mép lưới, lăm bắm một mình:

- Cái mạng này hẳn không phải ngẫu nhiên nhặt lại được rồi.

Đoạn liền đề khí toan phóng xuống, ngờ đâu mới hay thương thể của mình quá trầm trọng, ngay cả độ cao ba trượng mà cũng không phóng xuống được.

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía trước cách hai trượng vang lên:

- “Bạch kiếm Linh mã” siêu quần xuất chúng, chẳng lẽ với độ cao thế này mà không xuống được ư?

24. Chương 24: Kiều Ngạo Cổ Chấp , Khó Thể Nhường Nhau

Vân Dật Long nghe tiếng, trong óc liền hiện ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, bắt giặc giết mình thâm nhủ:

- Trời xui đất khiến, sao mình lại gặp nàng ta trong lúc này?

Ngẩng lên nhìn, quả thấy Kim Thủ Ngọc Nữ mặt trời lạnh đang đứng đỉnh đi tới.

Bản tính cao ngạo hiếu thắng đã khiến Vân Dật Long quên mất tại sao nàng ta lại xuất hiện đúng vào lúc này và ai đã giăng lưới tại đây.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Cô nương cho là độ cao ba trượng có thể gây khó khăn cho cho Vân mỗ ư?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Giá mà trên miệng các hạ không có vết máu, sắc mặt không nhợt nhạt, bốn cô nương quả tin là với độ cao ba trượng không thể gây khó khăn cho các hạ. Thế nhưng, Vân Dật Long, bản thân các hạ hiểu rõ hơn bốn cô nương, hiện các hạ không thể nào từ trên ấy nhảy xuống.

Vân Dật Long bắt giặc đưa tay áo lên quệt vào khoé môi, quả nhiên tay áo lấm lem vết máu, chàng thoáng ngẩn người, đoạn vẫn thản nhiên nói:

- Không sai, Vân mỗ quả nội phủ đã thọ thương chút ít.

Kim Thủ Ngọc Nữ liền dừng lại trước lưới cách chừng bảy thước, giọng mai mỉa:

- Thật chẳng ngờ chút thương thế ấy mà lại khiến cho các hạ không sao nhảy xuống được, chỉ với độ cao ba trượng.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt, gắng sức chậm chậm đứng dậy, lúc này độ cao ba trượng tuy khiến chàng cảm thấy hơi choáng váng, song chàng vẫn quyết định nhảy xuống.

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng chau mày, bắt giặc tiến tới một bước, buột miệng nói:

- Vân Dật Long, các hạ có nghĩ đến hậu quả tệ hại sau khi nhảy xuống không?

Vân Dật Long chậm chậm nhìn vào Kim Thủ Ngọc Nữ hồi lâu, đoạn lạnh nhạt nói:

- Cô nương chờ xem cảnh ấy phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng giết mình, trầm ngâm chốc lát:

- Bốn cô nương đã nói rồi, một ngày nào đó các hạ phải mở miệng van xin bốn cô nương.

Vân Dật Long nhếch môi ngạo nghễ:

- Rất tiếc là cái ngày ấy chưa đến, bởi Vân mỗ hãy còn sống.

Kim Thủ Ngọc Nữ vốn tính hiếu cường, nghe vậy liền đánh mặt, nói:

- Chính vì các hạ còn sống nên bốn cô nương mới muốn các hạ phải mở miệng van xin.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Cô nương cho là dễ thực hiện lắm phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ gần giọng:

- Đúng vậy, bốn cô nương cho là quả chẳng chút khó khăn.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Điều khó khăn là Vân mỗ hãy còn một hơi thở.

Kim Thủ Ngọc Nữ bóp chất:

- Điều dễ dàng là các hạ hiện thời không thể nào vận công theo ý muốn.

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên, đoạn cười khẩy:

- Nếu lúc này mà cô nương muốn sanh cầm Vân mỗ có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng...

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

Nếu bốn cô nương mà muốn sanh cầm các hạ thì đâu có đợi đến tối hôm nay, bắt buộc các hạ phải van xin thì bốn cô nương mới hả...

Nói đến đây thì không sao tiếp lời được nữa.

Vân Dật Long lạnh lùng tiếp lời:

- Mới hả niềm căm hận chứ gì?

Kim Thủ Ngọc Nữ vội dời ánh mắt khỏi mặt Vân Dật Long, nàng muốn phủ nhận, song như vậy sẽ tổn thương đến lòng tự ái của nàng, còn như nhìn nhận thì nàng lại không muốn bởi đó chỉ là một câu nói vô tâm.

Gió đêm giá buốt vẫn vút vù thổi, đêm khuya càng thêm tĩnh lặng.

Đột nhiên, Kim Thủ Ngọc Nữ nghe một tiếng “phịch”, lập tức nàng biến sắc mặt, vội lướt nhanh tới như không hề suy nghĩ, hoàn toàn là do phản ứng của tiềm thức.

Lúc này nàng chỉ còn cách lưới ba thước hơn, đã thấy rõ Vân Dật Long đang gắng gượng từ dưới đất đứng lên, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, khoé môi càng rỉ máu nhiều hơn.

Kim Thủ Ngọc Nữ hậm hực, nói:

- Các hạ ương ngạnh lắm, đã không van xin bốn cô nương giúp đỡ.

Vân Dật Long hít sâu một hơi không khí, cổ nén máu trào lên cổ họng, lạnh lùng nói:

- Cô nương thất vọng lắm phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười gằn:

- Bốn cô nương quả có hơi thất vọng, nhưng không hề tuyệt vọng, bởi các hạ chưa đến thời khắc sinh tử.

Vân Dật Long cười thiếu não:

- Không sai, khi chưa tìm được tử thi Vân mỗ, Lãnh Vân Quán quyết không bao giờ để yên cho Vân mỗ, do đó Vân mỗ tự biết khó thể rời khỏi đây ngoài trăm trượng.

Kim Thủ Ngọc Nữ nghe lòng trĩu xuống, nhưng không để lộ ra ngoài mặt, cười khẩy nói:

- Các hạ thông minh lắm.

Vân Dật Long rần giọng:

- Nhưng Vân mỗ đã nói rồi, Vân mỗ mà còn sống thì nhất định cô nương phải thất vọng.

- Bốn cô nương trong mình có diệu dược điều thương, chỉ cần các hạ chịu nói một lời, bốn cô nương tin chắc công lực các hạ sẽ hồi phục trước khi họ đến đây, các hạ có thể trả thù và cứu người theo ý muốn.

Vân Dật Long chậm chậm ngẩng lên trên gương mặt trắng bệch của chàng xuất hiện vài đường nếp nhăn rất hiếm thấy, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu lã chã từ trên màng tai lăn dài xuống má.

Kim Thủ Ngọc Nữ nhìn chột vào mặt Vân Dật Long, hai má nàng cũng ửng đỏ mồ hôi, vẻ căng thẳng như chẳng kém hơn Vân Dật Long.

Sau một hồi thật lâu, Vân Dật Long vẫn không lên tiếng, Kim Thủ Ngọc Nữ không dẫn được, với giọng ôn hoà nói:

- Nơi đây chỉ có hai chúng ta, tôi sẽ không nói cho bất kỳ một người nào khác biết đâu.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Cô nương nhất định muốn Vân mỗ van xin, vì sao vậy?

Kim Thủ Ngọc Nữ thẳng thắn:

- Bởi tôi đã nói rồi.

Vân Dật Long cười nảo nuột:

- Vân Dật Long này bình sinh chưa van xin ai bao giờ, cô nương hãy chờ ở gần đây, có lẽ trước khi trời sáng Vân mỗ sẽ khiến cho cô nương hả niềm căm hận.

Kim Thủ Ngọc Nữ trở mặt:

- Các hạ cần suy nghĩ nữa ư?

Vân Dật Long chậm chậm quay người đi, bình thản nói:

- Trước khi trời sáng, Vân mỗ có lẽ đã phơi xác tại đâu đây trong vòng trăm trượng.

Đoạn lê từng bước chân nặng nề đi về phía cánh rừng thưa cách chừng năm mươi trượng.

Kim Thủ Ngọc Nữ mặt tái ngắt, mắt rực vẻ u oán, thò tay vào trong tay áo, đôi môi mấp máy mấy lượt, song vẫn không thốt ra được những lời muốn nói trong lòng, nàng thật là một người con gái hiếu cường.

Thế là nàng chuyển động gót sen, theo sau Vân Dật Long đi về phía cánh rừng thưa.

Trên đường ngổn ngang đá núi lởm chởm. Vân Dật Long lúc này không thể phi thân lướt qua, đành chọn nơi bằng phẳng mà đi, nên phải quanh co mãi đến nửa giờ mới đến được cánh rừng, vừa tiếng vào trong, bỗng nghe một giọng sang sảng nói:

- Ô, đây có một tấm lưới giăng sẵn, hãy tìm thi thể của Vân Dật Long mau.

Vân Dật Long nghe tiếng, biết ngay đó là Túy Thần.

Tiếp theo một giọng âm trầm khác nói:

- Khỏi phải tìm nữa, người ta đã giăng sẵn lưới ở đây đón chờ, hắn cũng biết rõ kế hoạch của chúng ta, có lẽ Vân Dật Long đã được cứu đi mất rồi.

Ng ười này dường như là nhị trưởng lão của Đông Thiên Môn, lão nhân cao chỉ lên tiếng hai lần.

Túy Thần tìm kiếm một hồi, tiu ngửu nói:

- Quả nhiên không có, bên trái đây là rừng, qua khỏi rừng là hạ viện Lãn Vân Quán, đối phương biết rõ kế hoạch của ta, hắn nhiên cũng rành về địa hình, ta đuổi theo hướng phải mau.

Vân Dật Long khẽ thở phào, ngồi xuống một gốc cây to nghỉ ngơi.

Kim Thủ Ngọc Nữ đi đến dưới một ngọn cây trước mặt chàng cách chừng bốn thước, cất tiếng nói:

- Vân Dật Long, các hạ lại thoát nạn một lần nữa.

Vân Dật Long cười nặng nề:

- Cô nương ở đây chờ đợi tiếp người thứ nhì phải không?

- Chúng ta đều đã hiểu rất rõ, trước mắt chỉ có thể đánh lừa được Túy Thần là người thiếu suy xét, nhưng rất khó đánh lừa được Lãn Vân Quán chủ.

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng ngẫm nghĩ:

- Hiện giờ các hạ hối hận cũng hãy còn kịp.

Vân Dật Long kiên quyết:

- Vân mỗ không bao giờ hối hận cả.

Đoạn chậm chậm nhắm mắt lại. Ngay khi ấy ngoài rừng bỗng có tiếng ồn ào, có người trầm giọng nói:

- Rất có thể là ở cánh rừng bên trái.

Một người khác nói:

- Đ ừng đoán bừa, chờ quán chủ đến hẵng hay.

- Vạn nhất bị hấn trốn thoát thì sao?

- Bậy nào, đệ tử hạ viện đã phụng mạng tiến về phía này lục soát rồi, chúng ta chỉ cần canh giữ tại đây, còn sợ hấn chấp cánh bay lên trời hay sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ đưa mắt nhìn Vân Dật Long đang nhắm mắt tĩnh tọa, thấy thần sắc chàng vẫn hết sức bình thản, không khỏi bức tức, nói:

- Vân Dật Long, bổn cô nương cho thêm thời gian một nén nhang để các hạ suy nghĩ đó.

Vân Dật Long vẫn giọng lạnh nhạt:

- Cô nương có thể rời khỏi được rồi, Vân mỗ chẳng suy nghĩ gì cả.

Kim Thủ Ngọc Nữ tức tối:

- Người nghĩ đến bổn cô nương phải van xin người hay sao?

Vân Dật Long chậm chậm mở mắt ra:

- Cô nương đâu cần thiết phải như vậy.

Đoạn lại nhắm nghiền mắt. Kim Thủ Ngọc Nữ hậm hực trừng mắt nhìn Vân Dật Long, vụt quay người toan bỏ đi, song gương mặt trắng nhợt kia đã khiến nàng không sao cất chân lên được.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng Lãnh Vân Quán chủ vang lên:

- Vân Dật Long đã thọ thương nội phủ, chẳng thể đương cự với ta được nữa, hãy vào rừng lục soát nhanh lên, nhất quyết phải bắt được hấn trước khi trời sáng.

Lãnh Vân Quán chủ vừa dứt lời, liền có người hỏi:

- Quán chủ, chúng ta chỉ lục soát trong rừng thôi ư?

- Nơi đây chỉ có hai lối ra, hướng phải đã có Tuý Thần hai người đuổi theo rồi, nếu họ cũng không đuổi kịp thì các người có đi cũng hoài công. Bây giờ ta trở về quán trước, nếu gặp cường địch hãy phát tín hiệu ngay tức khắc.

Hai người khi nãy khê văng một tiếng, dường như bắt đầu lục soát từ hướng này.

Vân Dật Long tuy nhắm mắt ngồi yên như nhập định, nhưng thật ra những lời cố ý nói to của Lãnh Vân Quán chủ, chàng đều nghe rõ cả, lòng cười khẩy thâm nhủ:

- người này thật già mưu lăm kếp, trước khi công địch đã lo bảo vệ sào huyệt, đêm nay mình dù có may mắn thoát chết, chỉ e sau này muốn cứu người cũng hết sức khó khăn.

Kim Thủ Ngọc Nữ nóng lòng ngược lên nhìn trời, lòng thâm toan tính:

- Lúc này đã sắp hết canh tư rồi, thủ hạ chàng ta sao vẫn chưa đến nhỉ?

Đoạn không dần được lại cất tiếng hỏi:

- Vân Dật Long, đã đến giờ rồi, hãy trả lời dứt khoát đi.

Vân Dật Long chậm chậm mở mắt ra:

- Lẽ ra cô nương nên rời khỏi từ lâu rồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ nhướn mày tức giận:

- Đây là vùng đất của ngươi hay sao?

Vân Dật Long ngẩn người:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ như có ý kéo dài thời gian, lạnh lùng nói:

- Đã không phải là lãnh địa của các hạ, các hạ lấy quyền gì can thiệp vào sự đi đứng của bốn cô nương chứ?

Vân Dật Long cười ảo não:

- Nếu cô nương mà hiểu hoàn cảnh hiện này của vân mỗ, cô nương lên rời khỏi đây thì tốt hơn.

Kim Thủ Ngọc Nữ rất thông minh và nhạy bén, nghe nói bỗng đứng tim đập rộn rạo, dường như muốn cho chàng hiểu rõ mình hơn, nàng vờ không hiểu, cười khẩy nói:

- Hoàn cảnh của các hạ can gì đến bốn cô nương chứ?

Vân Dật Long bản tính tuy kiêu ngạo, song rất trọng ân oán, ngạo khí của Kim Thủ Ngọc Nữ tuy khiến chàng bức tức, song giữa hai người chẳng có oán thù gì không thể giải quyết, bèn cười nhạt nói:

- Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Cô nương tuy không phải là bằng hữu của Vân mỗ, nhưng kẻ khác đâu biết được, rất có thể cô nương sẽ....

Bỗng nhiên ngừng bật không nói tiếp nữa.

Kim Thủ Ngọc Nữ trở mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Sẽ như thế nào?

- Sẽ bị hiểu lầm là đồng bọn của Vân mỗ.

Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng đỏ mặt, ngẫm nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Vậy là bốn cô nương phải cảm tạ sự quan tâm của các hạ mới đúng.

Vân Dật Long giọng hờ hững:

- Vân mỗ chẳng quan tâm đến ai bao giờ cả.

Kim Thủ Ngọc Nữ không chút tức giận, hỏi tiếp:

- Kể cả thủ hạ của các hạ hay sao?

Vân Dật Long ngẩn người, không sao trả lời được. Thế là trên đôi môi nhỏ nhắn của Kim Thủ Ngọc Nữ liền hé nở một nụ cười kỳ lạ.

Đột nhiên trong rừng vang lên một tiếng động lạ. Kim Thủ Ngọc Nữ thính giác hết sức linh mẫn, lập tức biến sắc, trầm mặt nói:

- Vân Dật Long, đã đến thời khắc quyết định dứt khoát rồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ vừa dứt lời, bỗng từ xa vang lên một tiếng huýt dài lạnh lốt, mặt nàng lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Ngay khi ấy, Vân Dật Long cũng đã nghe thấy tiếng bước chân rậm rịch vang lên xung quanh.

Chàng cố nén niềm xao động trong lòng, lạnh nhạt nói:

- Cô nương bảo Vân mỗ dứt khoát gì kia?

Kim Thủ Ngọc Nữ gần giọng:

- Quyết định lựa chọn sống hay chết, bốn cô nương chờ câu trả lời đây.

Vân Dật Long thần nhiên cười:

- Muốn sống thì phải van xin cô nương chứ gì?

Kim Thủ Ngọc Nữ vênh mặt:

- Đúng vậy.

- Vậy thì cô nương có thể đi được rồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ quét mắt nhìn quanh một hồi:

- Khi bốn cô nương bỏ đi rồi, các hạ có hối hận cũng đã muộn.

- Vân mỗ nói rồi, Vân Dật Long này bình sanh không bao giờ hối hận.

Kim Thủ Ngọc Nữ như đã tức giận thực sự, cười khẩy nói:

- Sau một giờ ba khắc bốn cô nương sẽ quay lại đây xem thi thể các hạ.

Đoạn ném cho Vân Dật Long cái nhìn sâu lắng, tung mình phi thân lên ngọn cây.

Vân Dật Long dõi mắt nhìn theo bóng dáng Kim Thủ Ngọc Nữ biến mất trên ngọn cây, lòng chợt nghe buồn man mác. Chàng chỗi hai tay xuống đất gồng gượng đứng lên, lúc này tiếng ồn ào xung quanh càng gần hơn.

Vân Dật Long chậm chậm rút Trích Huyết Kiếm bên lưng ra, cười xót xa lắm bầm:

- Có lẽ đây là cuộc chiến cuối cùng của đời mình.

Bỗng tiếng huýt lạnh lóe vang lên từ cội xa, phá vỡ đêm không tĩnh mịch. Tiếng huýt vừa dứt, một đàn chim bằng đã xuất hiện trên không, bỗng nghe có tiếng la to:

- Kìa, mọi người hãy xem, cái bóng trắng kia có phải là tên tiểu tử ấy không?

Tiếng ồn cách chừng năm trượng lập tức ngưng bật, lát sau lại có người lớn tiếng nói:

- Quả đúng là hắn rồi.

Giọng nói tuy có phần vui mừng, song vẫn không che giấu được sự khiếp hãi.

Tiếp theo có tiếng hét to:

- Đứng để cho hắn chạy thoát, bao vây hắn mau lên.

- Hãy khoan, mau gọi sư thúc đến ngay.

Liền tức thời có người lớn tiếng gọi:

- Sư thúc, đến đây mau, đã tìm thấy Vân Dật Long rồi.

Ngay sau đó tiếng ồn xung quanh đều ngưng lặng, hiển nhiên bọn họ đều đang bữa vẫy về hướng này.

“Choang” một tiếng, Vân Dật Long đã rút Trích Huyết Kiếm ra khỏi vỏ.

Liền khi ấy, bóng người nhấp nhóang, xung quanh Vân Dật Long trong vòng hai trượng đã xuất hiện bảy tám đạo sĩ trạc tuổi tam tuần, tiếp lại đến xuất hiện mười mấy người nữa, sau cùng là hai lão đạo sĩ tuổi trạc ngũ tuần phóng xuống trước mặt Vân Dật Long cách chừng một trượng.

Người bên trái mũi quặp môi trề, người bên phải mặt đầy thịt ngang, đôi mắt lồi, ngập hung quang.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, nói:

- Rồi thì các vị cũng đã đến.

Đạo nhân mũi quặp đưa mắt nhìn Vân Dật Long từ trên xuống dưới một hồi, đoạn nói:

- Phải nói là tôn giá không thoát khỏi tay bản đạo mới đúng.

Vân Dật Long cười khinh:

- Trước khi bắt được Vân mỗ, tôn giá nói vậy không thấy quá khoác lác hay sao?

Đạo nhân mắt lồi gắt giọng:

- Để rồi xem có khoác lác hay không?

Đoạn liên sấn tới một bước, song chẳng đủ can đảm thật sự xuất thủ.

Vân Dật Long ngạo nghễ tiến tới một bước, đưa Trích Huyết Kiếm lên nói:

- Tôn giá sao không xông tới nào?

Đạo sĩ mắt lồi bắt giắc lùi sau một bước như là tiềm thức thúc đẩy, để giữ gìn một khoảng cách nhất định.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Oai phong của tôn giá biến đâu mất rồi?

Đạo sĩ mắt lồi bắt giắc đỏ mặt, ngoảnh sang đạo sĩ mũi quặp trầm giọng nói:

- Chúng ta xông lên.

Đạo sĩ mũi quặp nhìn chột vào mặt Vân Dật Long, cười khẩy nói:

- Tôn giá bình tĩnh lắm.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Các vị dường như còn bình tĩnh hơn vân mỗ nhiều.

Trước khi hiểu rõ về tình trạng thương thế của Vân Dật Long, đạo sĩ mũi quặp dường như không vội tấn công, thản nhiên cười nói:

- Vân Dật Long, hiện tình thế giữa chúng ta khác nhau, nếu bản đạo không lầm, lúc này ngay cả di động một chút tôn giá cũng cảm thấy rất khó khăn.

Trong khi nói, mắt nhìn chột vào mặt Vân Dật Long.

Vân Dật Long thoáng giật mình, xong vẫn bình thản nói:

- Tôn giá đã nhận định như vậy, sao không tiến tới thử xem.

Đạo sĩ mũi quặp bỗng vùng tay quát:

- Vân Dật Long, hãy tiếp lão phu một chiêu.

Đồng thời chưởng lực đã xô ra như vũ bão, công lực dường như chẳng kém hơn xuyên vân chân nhân.

Vân Dật Long lúc này nội thương trầm trọng, không sao đề tụ chân lực, theo bản năng tạt ngang người ba bước, thụp người ngồi xổm xuống.

Bởi Vân Dật Long quá điềm tĩnh nên đạo sĩ mũi quặp không ngờ chàng đã thọ thương đến mức không còn khả năng đối địch, vì lo cho sự an toàn của bản thân nên lão đã dồn hết tinh thần vào việc vận kinh, dó đó Vân Dật Long tuy né tránh không được nhanh nhẹn mà lão cũng không sao đuổi theo tiếp tục công kích.

Kinh phong lướt qua đầu Vân Dật Long, “crắc” một tiếng vang dội, một ngọn cây to cỡ miệng bát sau lưng chàng đã gãy làm đôi ngã đổ.

Vân Dật Long tuy tránh khỏi luồng chưởng phong chính, song vẫn bị rìa chưởng phong quét ngã ngửa ra đất.

Tựa hồ không ai ngờ Vân Dật Long uy mãnh là thế, giờ đây lại yếu đuối như vậy, mọi người thấy đều kinh ngạc, rồi thì cùng đắc ý gầm vang như sấm rền, xé nát đêm không tĩnh mịch.

Đạo sĩ mắt lồi thoát đầu bị Vân Dật Long làm cho khiếp hãi đến cơ hồ độn thổ, giờ thấy chàng yếu đuối đến vậy, lửa giận liền bùng cháy, tung mình lao tới quát:

- Đạo gia xé xác người.

Dứt tiếng, người đã lao tới, vươn tay chộp vào hai chân Vân Dật Long.

Những đạo sĩ xung quanh tranh nhau ủa tới, tựa hồ thấy đèn nóng long muốn được chứng kiến cảnh xé xác đầy hấp dẫn này, ánh mắt của họ cực kỳ tàn nhẫn.

Vân Dật Long không rút chân về, đôi mắt ngấp sát cơ nhìn chốt vào mắt đạo sĩ mất lời.

Ngay khi hai tay đạo sĩ mất lời vừa chạm vào cổ chân Vân Dật Long, chợt thấy ánh thép chớp lên, liền tức một tiếng rú thảm vang lên, đó không phải là tiếng của Vân Dật Long.

Mấy mươi ánh mắt bàng hoàng nhìn Vân Dật Long chỗi tay xuống đất chậm chậm đứng lên, tay phải chàng cầm Trích Huyết Kiếm, máu tươi chảy dài theo sống kiếm, qua đốc kiếm nhuộm đỏ cả bàn tay chàng.

Đạo sĩ mất lời hai tay ôm chặt lấy ngực, lưỡi kiếm sáng loáng xuyên suốt qua lưng lão.

Vân Dật Long lạnh lùng nhìn vào bộ mặt co rúm của đạo sĩ mất lời, giọng tàn bạo nói:

- Tôn giá đắc ý quá sớm, nằm xuống đi thôi.

Đoạn chân trái tổng mạnh, đạo sĩ mất lời ngã bật ra, liền tức một vòi máu phun thẳng vào người Vân Dật Long, nhuộm đỏ cả toàn thân chàng.

Đạo sĩ mũi quặp trợn mắt nhìn sư đệ giãy giữa một hồi mới tắt thở, cảm hờn quá độ, cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, bốn sư huynh đệ ta đã có ba người chết vì ngươi rồi... ngươi... đã đến lúc phơi xác rồi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tôn giá nên biết, nói suông vô ích, sao không xông tới mà động thủ thử xem.

Đạo sĩ mũi quặp nghiêng rằng:

- Đạo gia chủ động thủ một mình thì người chết nhẹ nhàng quá, ta sẽ bảo bọn họ mỗi người tặng cho người một chưởng, để người chậm chậm trả hết nợ cho Lãnh Vân Quán.

Vân Dật Long lúc này đã kiệt sức lắm rồi, nghe vậy không khỏi trối lòng, song vẫn đành giọng nói:

- Các vị lần lượt xông tới từng người một đi.

Đạo sĩ mũi quặp cười khẩy:

- Ngươi đừng uống phí tâm tư nữa.

Đoạn trầm giọng quát:

- Hãy bao vây thành một vòng, tiến tới trong phạm vi một trượng, nghe lệnh tức khắc động thủ, không được công vào nơi yếu hại, chỉ nhắm vào những chỗ không dễ chết mà đánh.

Tất cả đạo sĩ nghe vậy liền cùng khoái trá reo vang, ai nấy đều dúi quyền xoa chưởng sẵn sàng rat ay.

Đạo sĩ mũi quặp cười sắc lạnh:

- Vân Dật Long, ngươi chịu chết đi thôi.

Thốt nhiên trên đầu họ vang lên tiếng thét như sấm rền:

- Thất hải được linh mã.

Một tiếng khác tiếp ngay:

- Bạch kiếm tảo thiên hạ.

25. Chương 25: Thần Công Khôi Phục , Xuất Binh Diệt Thù

Quần đạo thấy đều nghe tiếng thét hãi hùng ấy, song không một ai thu chưởng tự bảo, bởi bọn họ biết “Bạch kiếm Linh mã” oai chấn thiên hạ, nếu diệt được Vân Dật Long trong một đêm mình sẽ được dương danh tứ hải, do đó họ đã quên mất sự an nguy của bản thân.

Đạo sĩ mũi quặp như đã phát giác ra tình thế không bình thường, lập tức biến sắc mặt, vừa định lên tiếng, bỗng nghe một giọng sắc lạnh giặn dữ quát:

- Lũ khốn kiếp, nằm xuống ngay!

Đạo sĩ mũi quặp liền thấy bóng người nhấp nhোáng, tiếng gào rú thảm khốc vang rền phá vỡ đêm không.

Tiếng rên la trước lúc chết đã kéo bọn đạo sĩ vì thanh danh mà đánh mất lý trí trở về với thực tại. Trong cơn mưa máu họ kinh hoàng đổ xô nhau thoái lui.

Hiện trường lại trở về với sự yên ắng trước đây, khác chăng là dưới đất đã có thêm một số tử thi bị bỏ ra làm đôi từ đầu đến chân và hai lão nhân quái dị đứng cạnh Vân Dật Long.

Người bên trái tuổi gần bát tuần, tay chống trượng dài, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt lạnh trầm như mù, lão nhân bên phải thì trái ngược, mày trắng như sương, đôi mắt cong như vầng trăng lưỡi liềm, mũi thẳng miệng to, hai bên khóe môi xếch ngược lên, mặt luôn cười tươi vui, mặc chiếc áo ngắn không cài khuy để lộ cả ngực và chiếc bụng to ềnh, cộng thêm cái đầu trọc nhẵn bóng bảm sinh, hệt như vị tiểu phật trong miếu thờ.

Vân Dật Long vẫn hết sức bình thản, chậm rãi quét mắt nhìn bọn đạo sĩ đang bàng hoàng đứng thừ ra, đoạn quay sang lão nhân trọc đầu nói:

- Các người đến thật đúng lúc.

Hai lão nhân liền vội nghiêm trang khom mình nói:

- Thuộc hạ đến muộn để khiến Cung chủ phải vất vả, vạn mong cung chủ thứ tội, thương thế của ...

Vân Dật Long thản nhiên cười, chậm chậm lùi về sau một bước, dựa vào thân cây lạnh lùng nói:

- Vân mỗ còn chịu đựng được, các người hãy lo thu xếp những vị bằng hữu này trước đã.

Lão nhân trọc đầu mắt liền rục lên, toét miệng cười nói:

- Thỉnh thị Cung chủ, xử lý thế nào đây.

- Giao toàn quyền cho lão

- Xin tuân lệnh.

Lão nhân trọc đầu dứt lời liền quay phắt đi, sải bước tiến về phía bọn đạo sĩ, tươi cười nói:

- Nào lại đây. Người nào bước ra tiếp ta vài chiêu trước đây.

Giọng nói ôn hòa cùng với bộ mặt tươi cười, trông chẳng có vẻ gì là hung dữ cả.

Đạo sĩ mũi quặp nhìn lão nhân đầu trọc một hồi, trong trí nhớ y dường như từng nghe nói trong võ lâm có một người như vậy, song nhất thời chưa nghĩ ra được là ai, bèn lạnh lùng nói:

- Bần đạo có thể thành giáo tôn giá xưng hô thế nào chăng?

Lão nhân đầu trọc đưa tay lên vuốt đầu, cười nói:

- Lão đạo sĩ, vừa đánh vừa nói cũng được, hà tất uống phí thời gian.

Đạo sĩ mũi quặp cười khẩy:

- Ngay cả chủ nhân của tôn giá mà còn không đương cự nổi với bọn này, nếu động thủ e rằng tôn giá chưa kịp nói ra danh tánh thì đã lên đường về chốn suối vàng rồi.

Lão nhân trọc đầu cười phá lên:

- Nếu mà bảo chủ nhân “Bạch kiếm Linh mã” bị mấy con sâu mới biết bò tông ngã, họa chẳng Diêm Vương lão nhi lúc say rượu thì còn có thể tin được. Thôi đừng lải nhải nữa, điểm tướng ra trận đi.

Đạo sĩ mũi quặp nóng lòng trừ khử Vân Dật Long, sợ kéo dài thời gian xảy ra chuyện rắc rối, bèn cười khẩy nói:

- Thời gian có hạn, tôn giá...

Lão nhân trọc đầu cười ngất lời:

- Để tranh thủ thời gian, tôn giá bao nhiêu ta cũng chẳng từ chối, người hãy điểm tướng đi.

- Chính tôn giá tự nói đấy nhé.

Đạo sĩ mũi quặp liền khoát tay quát:

- Hãy hạ người này cho ta!

Bộ mặt tươi vui dễ mến của lão nhân trọc đầu khó thể khiến người khiếp sợ, đạo sĩ mũi quặp vừa hạ lệnh xong, lập tức trong đám đông ủa ra năm đạo sĩ mặt dềnh dềnh sát khí, bao vây lão ta vào giữa.

Lão nhân trọc đầu mắt ánh vẻ sắc lạnh, song vẫn tươi cười nói:

- Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, đánh một trận là xong, hà tất nhất định phải hạ lão phu kia chứ?

Năm đạo sĩ thấy vậy ngỡ lão nhân trọc đầu đã khiếp đảm, hung khí liền bốc cao, không chờ đạo sĩ mũi quặp hạ lệnh, đã cùng quát to:

- Hạng vô dụng như lão mà cũng dám ra trận, nằm xuống ngay.

Liền tức mười cánh tay nhất tề vung lên, chưởng phong ồ ạt xô ra như vũ bão uy thế thật kinh người.

Lão nhân đầu trọc theo thói quen, hai tay ôm lấy bụng, ngửa mặt cười vang:

- Ha ha ... nhân sinh nhất thế giai không mộng, hà như khoái lạc hồng trần hành (cả đời người đều như giấc chiêm bao, chốn hồng trần có chi là vui sướng).

Vừa thấy lão nhân đầu trọc hai tay ôm bụng, lại nghe hai câu thơ đã được lan truyền khắp võ lâm từ lâu, đạo sĩ mũi quặp chợt nhớ đến một nhân vật khùng khiếp, liền tái mặt buột miệng kêu lên:

- Huyết phật!

Ngay khi ấy năm đạo sĩ đã lao đến gần lão nhân đầu trọc, cũng xuất kỳ chiêu tấn công vào các nơi đại huyệt khắp người đối phương.

Lão nhân đầu trọc hai tay ôm bụng bỗng tụt xuống, ngay khi mười bàn tay dồn đầy công lực sắp chạm vào người, hai bàn tay to bè của lão bỗng vung lên, tốc độ nhanh không tưởng tượng được.

Trong tiếng thét thảm khóc, máu tươi phún ngập trời, năm đạo sĩ trong tiếng cười vang dội, cơ hồ cùng một lúc thấy đều bị tách ra làm hai.

Lão nhân trọc đầu quét mắt nhìn tử thi dưới đất, đoạn vẫy tay cười nói:

- Đạo sĩ, để tranh thủ thời gian, người hãy điểm thêm vài tên đại tướng ra trận đi nào.

Đạo sĩ mũi quặp thờ thần nhìn lão nhân trọc đầu, lắp bắp nói:

- Lão.... lão tiền bối.... là Huyết Phật....

Lão nhân trọc đầu cười phá lên:

- Đạo sĩ, thật đáng quý người hãy còn nhớ được Huyết Phật này. Nào lại đây, đời người như giấc chiêm bao, hà tất mặt mày nhăn nhó thế kia, hãy phái thêm người xông tới nữa đi.

Đạo sĩ mũi quặp không tự chủ được thoái lui một bước:

- Vừa rồi vãn bối có điều chi đắc tội, vạn mong...

Huyết Phật cười to:

- Người đã biết lão phu là Huyết Phật thì cũng phải biết nói nhiều vô ích. Hề hề, hào khí của các người lúc này vậy đánh tiểu cung chủ của ta giờ biến đâu mất rồi.

Đạo sĩ mũi quặp quét mắt thật nhanh, nhìn những thủ hạ đang đứng ngay ra như những kẻ mất hồn, niềm tin càng thêm sút giảm, nhìn vào gương mặt nức ních đầy tươi vui và hiền từ của Huyết Phật đang tiến dần đến gần, đạo sĩ mũi quặp bỗng cảm thấy nụ cười của lão còn đáng sợ hơn bộ mặt khủng khiếp của thần sát.

Vân Dật Long nhìn Huyết Phật đi về phía bọn đạo sĩ, chàng nhếch môi cười bình thản, dựa lưng vào thân cây, chậm chậm ngồi xuống, uể oải nói:

- Huyết Phật đã thật sự nổi giận rồi.

Lão nhân mù nghe tiếng vội ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi:

- Cung chủ thọ thương nặng lắm phải không?

Vân Dật Long vẫn giọng bình thản:

- Vân mỗ cũng không ngờ lại thọ thương đến vậy.

Lão nhân mù thoáng tái mặt, gương mặt đầy vết nhăn liền tức tuôn đổ mồ hôi, hai tay khẽ run run chậm chậm đưa ra về phía Vân Dật Long.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn đôi tay run rẩy ấy, lần đầu tiên chàng buông tiếng thở dài trĩu nặng, đoạn nói:

- Huyết Manh, tay lão run lên đấy.

Huyết Manh giọng đau xót:

- Cung chủ, lần đầu tiên thuộc hạ mới nghe Cung chủ thừa nhận mình đã thọ thương, thật khiến bồn tọa...

Vân Dật Long cười nặng nề:

- Chốn giang hồ vốn là một đấu trường tranh giành sự sống, hãy thu tay về, nghe Vân mỗ nói hết đã...

Huyết Manh cướp lời:

- Xin cung chủ hãy cho bồn tọa thử một lần, chỉ yêu cầu một lần thôi.

Vân Dật Long nhìn gương mặt già nua đang co giật trước mặt chàng bỗng xuất hiện lên vài đường nét kỳ lạ, cố gắng đưa bàn tay trĩu nặng lên, nắm lấy bàn tay run rẩy của Huyết Manh, cười ảo não nói:

- Tâm Trần, Vân mỗ tự biết thương thế của mình, lão không cần phải thử, lão hiểu rất rõ mối hận thù của lão cung chủ đã kéo dài biết bao năm rồi, máu của lão phải được đổ trên chiến trường, không nên hy sinh một cách uổng phí như vậy. Vân mỗ sở dĩ gắng chịu đến bây giờ chưa ngã xuống, chính là để đợi chờ các người. Hãy nhớ lấy lời Vân mỗ, phải toàn lực phò trợ Bằng Thành Bạch Phụng, lão hãy cho bốn người kia biết, đó là nguyện vọng và cũng là mệnh lệnh của Vân mỗ.

Huyết Manh bỗng quỳ sụp xuống, nghẹn ngào:

- Tiểu cung chủ nên tin vào mắt nhận xét của lão cung chủ, nếu người khác mà gánh vác được trọng nhiệm này thì lão cung chủ đâu chờ đợi tiểu cung chủ đến bây giờ. Bồn tọa chỉ cầu xin tiểu cung chủ một lần, chỉ một lần này thôi.

Vân Dật Long cười rần giọng:

- Tâm trần, hãy đứng lên. Người của Kim Bích Cung chỉ được hiên ngang mãi mãi.

Huyết Manh xót xa thở dài:

- Tiểu cung chủ, thuốc chỉ chữa được chứng bệnh không chết, phật chỉ độ được cho người hữu duyên. Tâm trần tuổi đã gần đất xa trời, xin tiểu cung chủ hãy nghĩ đến một lạ này mà để cho bồn tọa thử một phen.

Vân Dật Long chậm chậm ngẩng đầu lên, mặt chàng trắng bệch không còn chút sắc máu, giọng nặng nề nói:

- Tâm Trần, trên cõi đời không ai muốn chết cả, mỗi thù gia tộc ba đời, mỗi hận sư môn mười năm. Tâm Trần, ta không muốn để lại những điều hối tiếc ấy trên cõi đời, chỉ cần còn một tia hy vọng ta không bao giờ bỏ qua đâu. Giờ thì, ôi... đây là sự an bài của định mệnh ư?

Huyết Phật dường như đã nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người. Lão đứng thừ ra hồi lâu, bỗng quay phắt lại, cảnh tượng trước mắt đã khiến nụ cười muôn thuở trên mặt lão biến mất.

Vừa thấy Huyết Phật quay đi, đạo sĩ mũi quặp liền lóa lên vẻ mừng rỡ, khoát tay quát:

- Lui ngay!

Dứt tiếng đã quay người phóng ra xa bảy tám bước, bọn đạo sĩ thấy thủ lĩnh đã bỏ chạy, đâu còn ai dám ở lại nữa, lập tức cùng quay đi toan đào tẩu.

Đột nhiên đạo sĩ mũi quặp kinh hoàng chứng bước, có lẽ cảnh tượng trước mắt y và bọn thủ hạ thấy đều không ngờ tới.

- Ha ha... các người nghe đây, nội trong thời gian một bữa cơm, đưa bọn chúng lên đường hết... ha ha...

Đó là tiếng nói của Huyết Phật, song tiếng cười lại càng đình tai nhức óc hơn.

Bọn đạo sĩ cũng như lão đạo sĩ mũi quặp, thấy đều kinh hoàng chứng bước, bởi chung quanh họ đang có mười lão nhân mặt sắc lạnh và ngập đầy sát khí, chẳng rõ đã có mặt từ lúc nào, tướng mạo và vũ khí của những người này tuy họ chưa từng gặp bao giờ, nhưng cũng có nghe giới võ lâm đề cập đến, mười lão nhân này toàn là những nhân vật lừng danh thuộc thế hệ trước trong giới võ lâm.

Ngay khi bọn đạo sĩ ngẩn ra, mười lão nhân đã phát động thế công. Thế là tiếng gào rú thảm khốc vang lên liên hồi dưới những tia nắng bình minh vọng đi thật xa.

Đó là lúc khởi đầu của một ngày mới và cũng là lúc kết thúc của nhiều sinh mạng.

Huyết Phật chậm chạp và nặng nề quay người, Huyết Mạnh vẫn còn quỳ đó, nụ cười trên mặt lão lại tan biến, nỗi lòng trĩu nặng đã khiến lão có cả giác ngay cả ngẩng đầu hay cất chân cũng hết sức khó nhọc.

Vân Dật Long thu về ánh mắt từ nơi chốn trời xa, hướng về phía trận đấu, song chàng chẳng trông thấy gì cả, bất giác khoe miệng hé nở nụ cười, nụ cười chua xót của một đấng anh hùng mặt lộ.

Bỗng Huyết Phật với giọng lạc hẳn đi, nói:

- Tiểu cung chủ, lão trọc này cũng cầu xin tiểu cung chủ cho phép được thử một lần.

Vân Dật Long cười ảo não:

- Hai ta đã nói gì với nhau, hử lão đều nghe cả rồi chứ?

Huyết Phật nhướn mày kiên quyết:

- Vâng, lão trọc đều nghe cả, nếu tiểu cung chủ chấp ý bất chuẩn, lão trọc dù phải thí cái mạng già này cũng đành phạm thượng một phen.

Huyết Mạnh vụt đứng lên rần giọng:

- Lão trọc, hợp sức hai ta có thể làm thay đổi tạo hóa, nhanh lên.

Vân Dật Long giật mình, trừng mắt:

- Ta chưa chết mà các người đã cãi lời phải không?

Huyết Phật bỗng so chân quỳ sụp xuống, đập đầu một lạy, ngẩng lên với giọng trĩu nặng nói:

- Ngũ vệ Kim Bích Cung thề chết nguyện trung thành với cung chủ, trời đất cùng chứng giám, xin cung chủ thứ cho lão nô phạm thượng thử một lần.

Đoạn đứng phắt dậy vung tay toan điểm vào huyệt ngủ của Vân Dật Long.

Thốt nhiên ngay khi ấy một bóng người lao tới nhanh như tia chớp, “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai đã xuất hiện trước mắt Vân Dật Long.

Triển Ngọc Mai như không ngờ thương thế của Vân Dật Long trầm trọng đến vậy, vừa trông thấy gương mặt trắng bệch không chút sắc máu của chàng, liền hết hoảng hốt:

- Long đệ, sao lại thọ thương nặng thế này?

Dứt lời, đã lao tới ngồi xổm bên cạnh Vân Dật Long, đôi tay run run âu yếm lau chùi vết máu nơi khoe miệng chàng, hai dòng lệ long lanh treo dài trên má.

Tiếng gào rú xung quanh vẫn vang lên liên hồi, những kẻ giết người dường như đều đã nổi cơn khát máu, bao tử thì ngổn ngang dưới đất chẳng những không lôi kéo lại được trong họ bản tính lương thiện vốn có của nhân loại, trái lại càng khiến họ sôi sục căm thù, tận lực ra tay tàn sát.

Vân Dật Long đắm mắt nhìn vào gương mặt ràn rụa nước mắt của Triển Ngọc Mai, mắt chàng vụt qua một chút xót xa không dễ nhận ra được, cười nhẹ nói:

- May tử đã đến, Vân Dật Long đang mong được gặp Mai tử trước khi lìa bỏ nhân thế...

Triển Ngọc Mai tái mặt, ghen ngào gào lên:

- Long đệ không được nói vậy, không được nói...

- Mai tử hãy bình tĩnh, còn người sớm muộn gì cũng phải lìa bỏ nhân thế, tuy rằng hiện tại không phải là lúc Vân Dật Long ra đi... Nhưng, Mai tử phải hết sức cố gắng gánh lấy tất cả mọi sự trong tương lai.

Vân Dật Long mặt tuy vẫn hết sức bình thản song giọng nói không sao che giấu được niềm thương cảm trong lòng.

Triển Ngọc Mai như hết sức bàng hoàng trước biến cố đột ngột này, đầu óc nàng rối tung, hai tay ôm chặt lấy Vân Dật Long, như thể làm vậy là có thể giành lại được chàng trong tay tử thần không bằng.

Huyết Phật khóa chặt đôi mày trắng, Huyết Manh cảm ngọn trượng dài xuống đất cả thước, tiếng hét thảm khóc xung quanh vẫn vang lên liên hồi, song những người này như chẳng hề nghe thấy gì cả.

Ánh nắng ban mai đã len vào rừng, bỗng một tiếng huýt lạnh lút vọng vào tai mọi người, tuy tiếng huýt không to bằng tiếng gào thét, nhưng có một sức mạnh kỳ dị chấn động lòng người.

Huyết Phật đôi mày trắng bỗng thu giãn, trầm giọng nói:

- Tiểu thư, bị thương lắm cũng chả ích gì, chúng ta phải tận nhân lực mới được.

Tiếng huýt như cũng gọi về lý trí của Triển Ngọc Mai. Huyết Phật vừa dứt lời, nàng bỗng đứng bật dậy nói:

- Hãy khoan!

Đoạn thò tay trái vào cánh tay áo phải, lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng cũ kỹ cỡ ba tấc rất tinh xảo.

Huyết Manh không trông thấy nên nóng lòng nói:

- Tiểu thư, chúng ta còn chờ gì nữa, chờ tử thần ư?

Giọng nói lão đầy bức dọc, song Triển Ngọc Mai như chẳng hề nghe thấy, bởi chính nàng là người nóng lòng hơn ai hết, lật đật rút nắp lọ ra, co chân ngồi xuống trước mặt Vân Dật Long, đưa miệng lọ vào môi chàng và giục:

- Long đệ, uống vào mau.

Một làn hương thoang thoảng xông vào mũi, Vân Dật Long liền cảm thấy thần trí tỉnh táo hơn, đắm mắt nhìn vào chiếc lọ trong tay Triển Ngọc Mai, hỏi:

- Mai tử, đây là thuốc gì vậy?

Triển Ngọc Mai lại sốt ruột, giục:

- Long đệ uống mau đi, kéo linh dược biến mất hết bây giờ.

Đoạn liền trút hết thuốc vào miệng Vân Dật Long, lập tức chàng cảm thấy cổ họng mát rượi, vô cùng thoải mái, cơn đau sôi sục trong nội phủ lập tức lắng dịu ngay.

Triển Ngọc Mai trút cho đến khi hết thuốc mới thu lọ về, nồn nóng hỏi:

- Long đệ giờ cảm thấy sao?

Vân Dật Long đắm mắt nhìn vào mặt Triển Ngọc Mai, thành thật nói:

- Mai tỷ đã giành lại Vân Dật Long trong tay tử thần rồi, thuốc này ở đâu có vậy?

Triển Ngọc Mai, Huyết Phật và Huyết Manh nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng lập tức thư giãn.

Triển Ngọc Mai dịu dàng khẽ nói:

- Long đệ ngoan nào, hành công mau lên, lát nữa rồi hãy nói.

Có lẽ bởi sự vui mừng quá mức nên nàng quên mất sự hiện diện của hai người khác, mới dám thốt lên tiếng lòng của người con gái như vậy.

Huyết Phật cũng lên tiếng giục:

- Tiểu cung chủ mau hành công đi, lão nô cũng có rất nhiều lời, chờ tiểu cung chủ lành thương hãy nói.

Vân Dật Long nhẹ gạt đầu, nhắm mắt lại bắt đầu vận công điều thương.

Huyết Manh bỗng cất tiếng:

- Tiểu thư đưa lọ thuốc cho lão phu gửi được chăng?

Triển Ngọc Mai thoáng ngạc nhiên, đoạn liền trao lọ thuốc vào trong tay Huyết Manh.

Huyết Manh vừa đưa lên mũi ngửi, liền kinh ngạc lắm bầm:

- Chi Vương Lộ? Chi... Vương Lộ. Tiểu thư, thuốc này không phải là của tiểu thư phải chăng?

Triển Ngọc Mai mặt lộ vẻ kinh ngạc liền hỏi:

- Sao tiền bối biết?

Huyết Manh mặt bỗng kích động co giật một hồi, như hồi tưởng điều chi đó trong dĩ vãng, chầm chậm ngược mặt lên, một hồi thật lâu mới nói:

- Việc đã hơn sáu mươi năm rồi, lúc ấy Bành Tâm Trần hãy còn trẻ, tin về Chi Vương Lộ đã truyền lan khắp chốn giang hồ, làm nao nức toàn thể võ lâm. Do đó lão phu cũng tham gia vào hàng ngũ tìm kiếm Chi Vương Lộ và đôi mắt này đui mù chính là vì vậy.

Triển Ngọc Mai tò mò hỏi:

- Tiền bối có đoạt được không?

Huyết Manh Bành Tâm Trần lắc đầu cười cay đắng:

- Chẳng những không đoạt được mà cũng chưa từng trông thấy. Đó là một đại hội long trọng rất đông người võ lâm tham dự, song cuối cùng chỉ vài người lọt vào vòng chung cuộc, và những người ấy đã bị mắc hợm một người.

Huyết Phật xen lời:

- Mắc hợm ai vậy?

Huyết Manh mặt vút qua sát khí, trầm giọng:

- Nếu Bành Tâm Trần mà không bị mù thì có thể nhận ra được hắn là ai, rất tiếc đôi mắt lão phu đã bị mù bởi tay hắn. Thế nhưng, mặc dù hắn đã làm cho lão phu không trông thấy hắn, song hắn không thể nào thay đổi tiếng nói của mình, một ngày nào đó lão phu nhất định sẽ tìm được hắn.

Triển Ngọc Mai bỗng có vẻ hồi hộp hỏi:

- Người đó đã lấy được Chi Vương Lộ phải không?

Huyết Mạnh cười đắc ý:

- Chính hần cũng không lấy được. Chi Vương Lộ đã bị Miêu Cương Kim Thủ bà bà lấy đi. Trước khi rời khỏi, Kim Thủ bà bà đã nói sẽ dùng Chi Vương Lộ để tài bồi ột người tay vàng khác có võ công cao hơn bà, và ngày Chi Vương Lộ tái hiện cũng chính là lúc người tay vàng tái xuất giang hồ.

Triển Ngọc Mai vỗ lể, lẩm bẩm:

- Vậy là phải rồi. Nhất định nàng ta đã từng gặp Long đệ rồi, và có lẽ cũng như Triển Ngọc Mai này, không rời xa được... Vì vậy mới chỉ điếm mình đến đây tìm Long đệ, chính nàng ta đã cứu sống Long đệ. Nhưng vì sao nàng ta lại phải mượn tay mình kia chứ?

Huyết Phật bỗng thắc mắc hỏi:

- Lão mù, bà ta lấy được Chi Vương Lộ rồi, tại sao không tự xuất giang hồ? À phải rồi, hẳn là bà ta đã thọ thương trầm trọng, nhưng mà Chi Vương Lộ có thể chữa khỏi kia mà? Thật lão phu chẳng thể nào hiểu nổi.

Huyết Mạnh trầm giọng:

- Chi Vương Lộ tuy có công dựng khởi tử hồi sinh, chữa được mọi chứng nội thương. Thế nhưng cái giá Kim Thủ bà bà phải trả cho Chi Vương Lộ là một tay và một chân, dù Chi Vương Lộ công hiệu đến mấy cũng không thể nối lại được tay chân cho bà ta.

Huyết Phật tươi cười:

- Vậy là tiểu cung chủ chúng ta đã nhờ hoạ được phúc rồi.

Huyết Mạnh trịnh trọng nói:

- Nếu được gặp người tặng thuốc, lão phu nhất định sẽ tạ ân với đại lễ quân thần.

Huyết Phật nhướn mày kinh ngạc:

- Ủa, chứ không phải là tiểu thư chúng ta sao?

- Đương nhiên là không?

Huyết Phật cười:

- Lão trọc này cũng xin sẵn sàng khấu đầu với người ấy.

Huyết Mạnh trầm giọng:

- Nếu lão phu đoán không lầm, người này hẳn là một vị cô nương còn rất trẻ.

Huyết Phật ngắt người, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Dù nàng ta là một tiểu nha đầu thì Huyết Phật này cũng không nuốt lời.

Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh nắng ban mai rực rỡ len vào rừng, soi lên những tử thi cứng đờ của bọn đạo sĩ trên mặt đất.

Triển Ngọc Mai lúc này đang đắm mắt nhìn vào gương mặt đã trở nên hồng hào của Vân Dật Long, môi nàng hé nở nụ cười vô cùng vui sướng.

Mười lão nhân vẻ mặt nghiêm nghị đứng xung quanh, mọi ánh mắt đều quan hoài tập trung vào người Vân Dật Long, ngoài tiếng chim ríu rít mừng buổi bình minh, không có tiếng động nào khác.

Sắc mặt Vân Dật Long càng thêm hồng hào tươi tắn. Sau cùng chàng chậm chậm mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời quét nhìn quanh một vòng, môi hé nở nụ cười kỳ lạ, cầm lấy thanh Trích Huyết Kiếm bên cạnh từ từ đứng lên, ngược mắt nhìn bầu trời xanh biếc, bỗng buông giọng sắc lạnh:

- Bọn chúng đã không dẹp bỏ được Vân Dật Long này.

Bỗng xung quanh đều có tiếng hô vang.

- Khẩu thỉnh Cung chủ vạn an.

Vân Dật Long ơ hờ khoát tay:

- Miễn lễ, các vị đã phải vất vả quá.

Huyết Phật toét miệng cười:

- Tiểu cung chủ, chúng ta hãy tìm một nơi khác để nghỉ ngơi nhé.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn những tử thi dưới đất và nói:

- Nghỉ ngơi ngay tại đây được rồi. Những tử thi này có thể làm cho lòng tin cứu người của ta càng thêm kiên định.

Đoạn trầm rãi tra kiếm vào vỏ. “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai nhẹ bước đến gần, với vẻ quan tâm, khẽ hỏi:

- Long đệ đã khỏi hẳn rồi chứ?

Vân Dật Long cười cảm kích:

- Mai tỷ đã giành lại được Vân Dật Long từ tay thần chết rồi.

Triển Ngọc Mai nhẹ lắc đầu:

- Không phải Mai tỷ, mà là một vị tỷ tỷ khác. Long đệ hãy xem chiếc lọ ngọc này, có thể sẽ biết người đó là ai?

Đoạn đưa chiếc lọ ngọc ra, Vân Dật Long đón lấy, trước tiên chàng trông thấy trên lọ có khắc hai chữ “Kim Thủ”, liền ngạc nhiên buột miệng:

- Kim Thủ Ngọc Nữ? Lại là nàng ta ư?

Triển Ngọc Mai ngơ ngẩn nhìn Vân Dật Long hồi lâu, có vẻ ngưỡng ngưỡng nói:

- Long đệ có quen biết nàng ta ư?

Vân Dật Long không đáp mà lại hỏi:

- Nàng ta không đòi hỏi điều kiện gì sao?

Triển Ngọc Mai chột động tâm, lắc đầu:

- Không, dường như nàng ta định nói gì đó nhưng không sao mở miệng được, có lẽ cũng giống như Mai tỷ, cũng là người con gái.

Bỗng Vân Dật Long trở mắt nhìn vào đáy lọ, sững sốt nói:

- Chi Vương Lộ? Mai tỷ đã cho Vân Dật Long uống hết bao nhiêu vậy?

Triển Ngọc Mai lúc này như đã cởi mở được điều chi trong lòng, vẻ kỳ lạ trên mặt tiêu tan, cười thần nhiên nói:

- Hết cả lọ. Mai tỷ tin là vị tỷ tỷ đó không bao giờ tiếc đâu, nhưng có điều Long đệ đừng quên cái mạng của mình là do nàng ta cứu là được rồi.

Vân Dật Long biến sắc mặt, buông giọng nặng nề:

- Cuối cùng Vân Dật Long này cũng phải mắc nợ nàng ta.

Đoạn trao trả lọ thuốc cho Triển Ngọc Mai, nói tiếp:

- Mọi người hãy ở đây nghỉ ngơi, Vân mỗ đi xem xét tình hình trước.

Mọi người nghe vậy kinh hãi, đồng thanh nói:

- Xin cung chủ cho đi cùng.

- Một đêm đi đường vất vả, các vị nên nghỉ ngơi một lúc đã.

Huyết Phật cười to:

- Chúng thuộc hạ vì sợ Cung chủ mệt nhọc nên mới nghỉ ngơi, giờ thì chúng thuộc hạ xin chờ sự sai khiến của cung chủ.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ một hồi, đoạn trầm giọng nói:

- Chuyến đi này mục đích chủ yếu là cứu người, đồng thời vì uy tín của Kim Bích Cung ta, không thể để cho người của Lãnh Vân Quán tiết lộ, việc cứu người do Vân mỗ lo liệu. Tâm Trần dẫn người canh giữ mặt trước, Huyết Phật tiến lên theo mặt phía trái. Khi nào Vân mỗ đắc thành thì hãy đoạn hậu, nhớ kỹ, theo lệnh hành sự.

Đoạn quay sang Triển Ngọc Mai, nói tiếp:

- Mai tỷ, chúng ta hãy lên núi theo đường không.

Triển Ngọc Mai chưa kịp lên tiếng, Huyết Phật đã cướp lời:

- Cung chủ, việc cứu người giao cho lão tặc này đảm nhiệm được rồi, Cung chủ chỉ huy đại cục thì mới phân tán được sức chú ý của kẻ địch.

Huyết Mạnh cũng liền tán đồng:

- Rất hữu lý.

Vân Dật Long lo ngại:

- Lãnh Vân Quán canh phòng nghiêm ngặt chẳng khác nào hang hùm, Huyết Phật...

Huyết Phật cười to, ngắt lời:

- Nếu Huyết Phật mà không tròn nhiệm vụ, xin chấp nhận...

Vân Dật Long biến sắc mặt, vội nói:

- Khởi nó nhiều, lão lên đường ngay đi.

Huyết Phật đắm mắt nhìn Vân Dật Long hồi lâu, đoạn cười nói:

- Tiểu cung chủ không nên vì thương tiếc thủ hạ mà làm rối luật của bốn cung, nếu lão nô thất trách, xin cam lòng nhận chịu hình phạt của bốn cung.

Vân Dật Long biến sắc liên hồi, bỗng trầm giọng nói:

- Hãy thận trọng, tùy cơ ứng biến, không được hiếu thắng.

- Ha ha...Huyết Phật xin tuân lệnh.

Đoạn chọn hai thủ hạ, cưỡi chim bằng bay đi trước.

Sau đó, Vân Dật Long trầm giọng nói:

- Theo kế hoạch đã định, lên đường.

Đoạn dẫn trước bước đi, mọi người lục tục theo sau.

26. Chương 26: Trở Lên Nhạn Thủy Nhai , Quần Địch Kinh Hoàng

Mọi người đi đến ven rừng, Vân Dật Long ngẩng lên, chợt trông thấy Nhạn Chuỷ Nhai, như nghĩ đến điều gì đó, chàng chừng bước, buông tiếng cười khẩy nói:

- Hẳn các ngươi không ngờ Vân Dật Long trở lại đây lần thứ hai.

Mọi người thấy Vân Dật Long dừng bước, cũng liền đứng lại theo.

Triển Ngọc Mai ngạc nhiên hỏi:

- Long đệ nói gì vậy hả?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Chúng ta nên thay đổi kế hoạch thì hơn.

Triển Ngọc Mai kinh ngạc:

- Thay đổi kế hoạch, thay đổi như thế nào?

- Lãnh Vân Quán chủ sở dĩ án binh bất động chính là vì muốn cố thủ sào huyệt để đợi chúng ta. Lãnh Vân Quán ở trên đỉnh núi cao, chiếm lĩnh ưu thế tuyệt đối, nếu chúng ta dùng sức mạnh tấn công, dù đắc thủ cũng phải trả giá rất đắt, do đó chúng ta phải thay đổi kế hoạch mới được.

Huyết Manh gật đầu tán đồng:

- Cung chủ nói rất phải, nhưng chúng ta không rành về địa thế nơi đây, chẳng hay kế hoạch thay đổi ra sao xin Cung chủ hãy cho thuộc hạ biết!

- Vân Dật Long như đã tính toán xong nhếch môi cười nói:

- Ngay trên Nhạn Chủy Nhai kia!

Đoạn đưa tay chỉ lên Đoạn Chủy Nhai trước mắt, mọi người cùng hướng mắt trông theo, lập tức thấy đều tái mặt. Triển Ngọc Mai vội phản đối:

- Nơi đây treo leo thế này, tiến lên chẳng phải dễ, đừng nói là Lãnh Vân Quán chủ canh giữ, dù gặp một kẻ võ công tầm thường cũng khó có thể lên được. Long đệ, Mai tỷ thấy ta nên hành động theo kế hoạch đã định thì hơn.

Vân Dật Long ánh mắt sắc lạnh:

- Điều ấy thì Lãnh Vân Quán chủ đã nghĩ đến trước rồi, nhưng tin chắc lão ta nhất định không ngờ Vân Dật Long này trong thương sắp chết mà lại hồi phục nhanh chóng đến vậy, và hơn nữa còn lại quay trở lên Nhạn Chủy Nhai tiêu diệt sào huyệt lão ta.

Triển Ngọc Mai vẫn lo ngại:

- Long đệ

Vân Dật Long cười dẫn giọng:

- Vân Dật Long đã quyết định rồi, Mai tỷ đừng nói nữa.

- Vậy thì Mai tỷ cùng đi với Long đệ.

Vân Dật Long nhẹ lắc đầu:

- Không được, để tránh đứt dây động rừng và bảo toàn lực lượng, càng ít người càng dễ xâm nhập. Mai tỷ nên đi cùng nhóm Tâm Trần thì hơn.

Huyết Manh tuy không trông thấy địa thế, song qua những lời kiên quyết phản đối của Triển

Ngọc Mai thì có thể suy tưởng ra được, vì sự an nguy của Cung Chủ, lão cũng không dẫn được lên tiếng nói:

- Cung chủ, lòng người chuyển biến không lường, theo ý Tâm Trần

Vân Dật Long ngắt lời:

- Tâm Trần, Kim Bích Cung không thể chỉ vì một Lãnh Vân Quán nhỏ bé mà phải chịu tổn thất nặng nề, giờ hãy nghe Vân mỗ căn dặn đây.

Giọng nói chàng kiên quyết và nghiêm nghị, khiến người không giám chống lại.

Huyết Manh vội khom mình nói:

- Tâm Trần xin đợi lệnh

Vân Dật Long quét mắt nhìn chúng thuộc hạ, trầm giọng nói:

- Theo như bọn Lãnh Vân Quán nghĩ, hiện thời bản cung chủ không chết cũng trọng thương

đi đứng khó khăn, do đó chúng ta hãy chọn một người có vóc dáng và tướng mạo giống Vân mỗ, giả vờ bị thương do bốn vị đệ tử khiêng đi dọc theo phía phải ven rừng để tìm đường chính lên núi. Trong lúc tìm đường không được nóng nảy tiến nhanh, phải chờ bản cung chủ trên đỉnh núi phát ra tín hiệu rồi mới tấn công, hãy nhớ lấy cho kĩ.

Nói xong, chàng cởi bỏ chiếc áo ngoài dính đầy máu trao cho Huyết Manh và nói tiếp:

- Người giả trang bản cung chủ hãy mặc chiếc áo này vào, từ xa bọn Lãnh Vân Quán rất khó phân biệt, hãy theo kế hoạch hành động.

Đoạn liền cất bước toan bước khỏi rừng.

Triển Ngọc Mai vội cất tiếng gọi:

- Long đệ, Mai tỷ thật không thể yên tâm được

Vân Dật Long thản nhiên cười:

- Mai tỷ, Vân Dật Long rất biết coi trọng tính mạng của mình, bởi Vân Dật Long còn rất nhiều món nợ chưa đòi được, cứ yên tâm mà theo họ đi thôi.

Đoạn tung mình phóng ra khỏi rừng, mượn vào sự che chắn của những tảng đá to, phi thân tiến về Nhạn Chủy Nhai. Triển Ngọc Mai buông tiếng thở dài ảo não, lẩm bẩm một mình:

- Sự sống của chàng chẳng lẽ chỉ vì đòi nợ thôi ư?

Huyết Manh bỗng nói:

- Nhanh lên, hãy theo lời dặn bảo của cung chủ để hành động. Ta hãy vào trong rừng trước, chuẩn bị xong tức khắc lên đường ngay.

Đoạn cùng chúng thuộc hạ quay trở vào rừng. Triển Ngọc Mai lặng lẽ nhìn về phía Nhạn Chủy Nhai một hồi, khẽ khấn cầu:

- Cầu xin trời cao phù hộ cho chàng được bình an.

Đoạn chậm chậm quay người đi vào trong rừng, hai dòng lệ treo dài trên má.

Lần thứ nhì đặt chân lên Nhạn Chủy Nhai, Vân Dật Long cũng khá quen đường đi nước bước, nhờ vào sự che chắn của những tảng đá to cao và cỏ hoang um tùm, chẳng mấy chốc chàng đã đến dưới chân núi.

Vân Dật Long ngược nhìn lên đỉnh núi cao hàng mấy trăm trượng, chàng nhếch môi cười lạnh lùng và tàn bạo, nói một mình:

- Chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” rồi lại đến đây nữa.

Đoạn chẳng chút do dự, đề khí tung mình lên núi. Lúc này mặt trời đã treo trên đỉnh núi, Vân Dật Long vận hết kinh công phi thân lên, không đầy một tuần trà chỉ còn cách bờ vực chừng ba trượng nữa thôi.

Vân Dật Long dừng lại trên tảng đá to cỡ nắm tay vừa ngược lên nhìn, chợt nghe một giọng the thé nói:

- Mẹ kiếp, đồng bọn của tên tiểu tử Vân Dật Long quả dám đặt chân vào phạm vi của Lãnh Vân Quán ta.

Vân Dật Long giật mình, tưởng đâu hành tung của mình bị phát hiện, đến khi nghe xong câu chàng mới yên tâm.

Một giọng thô lỗ khác tiếp lời:

- Mẹ kiếp, có giỏi thì từ đây mà lên, để xem thủ đoạn của lão tử như thế nào.

Giọng the thé cười:

- Tại người biết tên tiểu tử Vân Dật Long lúc này đã xuống dưới suối vàng nên mới giám khoách lác như vậy, bằng không quán chủ đâu dám bảo người đến đây canh phòng.

Giọng thô lỗ tức giận:

- Lão Trương, người nói vậy nghĩa là sao, chả lẽ người giỏi hơn ta hay sao?
- Tuy họ Trương này không giỏi hơn người, nhưng rất tự hiểu về bản thân.
- Tự hiểu về bản thân? Tự mơ tưởng về ả nha đầu họ Sở thì có

Vân Dật Long giật mình chỉ nghe giọng the thé cười khẩy nói:

- Chả lẽ người không mơ tưởng hay sao? Làm như người trong sạch lắm vậy.
- Nếu không bị người đánh lừa thì lão tử đâu có chưa hái được hoa mà còn lại bị một trận đòn nữa.
- Chả lẽ họ Trương này hái được hay sao?
- Đó là người tự chuốc lấy, đáng kiếp.

Vân Dật Long nhướng mày, sát cơ lập tức bùng dậy trong mắt, chân phải nhún mạnh, tung mình như cánh chim bay lên đỉnh núi nhai đảo mắt nhìn, chỉ thấy hai đạo sĩ trạc tuổi tứ tuần, một mập một ốm đang ngồi tranh cãi nhau dưới bóng râm một tảng đá to ở bên phải cách chừng hai trượng.

Đạo sĩ ốm tức giận:

- Người nói gì, quân đạo đức giả?
- Người mắng ai hả?

Vân Dật Long buông tiếng cười sắc lạnh nói:

- Hai vị nhàn hạ quá nhỉ?

Hai vị đạo sĩ này tuy cây vào nơi phòng thủ hiểm trở, khó ai lên được, song lúc này tình đang gay cấn, trong lòng họ đang hết sức căng thẳng, vừa nghe tiếng cơ hồ cùng một lúc đứng phắt dậy quay lại nhìn, trông thấy Vân Dật Long bất giác ngẩn người, đạo sĩ mập buột miệng quát:

- Tiểu tử người từ đâu đến đó hả?

Vân Dật Long nghiêng đầu khinh miệt quét mắt nhìn hai người, buông giọng đanh lạnh:

- Kẻ này đến từ nơi đến.

Hai đạo sĩ cùng đưa mắt nhìn nhau, đạo sĩ ốm nháy mắt ra hiệu, đoạn chậm rãi đi về phía Vân Dật Long, giả vờ cười nói:

- Phải rồi, các hạ là chiến hươu mới đến cửa Đông Thiên Môn chứ gì?

Vân Dật Long vẫn đứng yên:

- Tôn giá biết rõ là kẻ này không phải mà.

Hai đạo sĩ dừng lại cách Vân Dật Long chừng hai bước.

Đạo sĩ ốm đảo tròn mắt, cười khẩy nói:

- Vậy các hạ là.....

Vân Dật Long cười lạnh tanh:

- Đến đây để đưa hai vị lên đường.....

Đạo sĩ mập bỗng quát to:

- Để đạo gia đưa người lên đường trước.

Vừa dứt lời, một chiêu “Phi bộc nộ triều” đã lao tới trước mặt Vân Dật Long, chưởng phong ào ạt như vũ bão và loáng thoáng như có tiếng sấm rền, uy thế quả là khiếp người.

Vân Dật Long thần nhiên cười khê:

- Giờ thì đến lượt bọn Lãnh Vân Quán các người xuống vực rồi.

Vừa dứt lời, bàn tay to bè của đạo sĩ mập đã đến trước ngực không đầy ba phân.

Trong chớp nhoáng thân người Vân Dật Long như thoáng lay động, rồi thì một bóng người kèn càng kèm theo một tiếng rú thảm thiết rơi thẳng xuống vực.

Đạo sĩ ôm nụ cười đắc ý vừa hé trên môi bỗng tan biến, bởi y phát hiện người rô xuống vực không phải là chàng thiêu niên lạnh lùng và quái dị.

Đạo sĩ ôm kinh hoàng lùi lại một bước quát:

- Người là ai?

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Là kẻ mà quý quán tướng đã tán mạng, chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long.

Đạo sĩ ôm tái mặt, دید người đứng thừ ra một hồi, bỗng quay phắt đi phóng chân bỏ chạy, đồng thời la to:

- Cứu tôi với.

Đạo sĩ ôm chạy xa chưa được tám thước, chợt nghe trên đầu vang lên một tiếng cười lạnh thấu xương, bóng người nhấp nháy, Vân Dật Long đã hạ xuống trước mặt cách chừng bốn thước.

Đạo sĩ ôm chừng bước, bất giác thoái lui bảy tám bước, mặt mày tái xanh không còn chút sắc máu. Vân Dật Long cười tàn bạo:

- Hãy xuống dưới đi thôi.

Đoạn đưa tay chỉ xuống Đoạn Chủy Nhai.

Đạo sĩ ôm kinh hoàng, ngóanh lại nhìn run giọng nói:

- Vân đại hiệp, chúng ta.....

Vân Dật Long lạnh lùng ngắt lời:

- “Bạch Kiếm Linh Mã” nói một không hai, tôn giá muốn Vân mỡ tiền chân phải không?

Đạo sĩ ôm đảo mắt lịa lịa về phía sau Vân Dật Long, hồi sau chằm chằm lui hai bước, bỗng la to:

- Ở đây nè!

Vân Dật Long không quay đầu lại, vẫn bình thần cười nói:

- Họ không cứu được tôn giá đâu

Đoạn chậm rãi tiến đến gần đạo sĩ ôm.

Thấy đồng bọn đã đến gần, chỉ còn cách chừng năm trượng, đạo sĩ ôm nhủ thầm:

- Chỉ cần thời gian tung ra một chiêu là đủ rồi.

Đoạn liền lấy lại can đảm, bỗng thụp hai vai xuống quát.

- Oắt con, người tướng đạo gia sợ người hay sao?

Vừa rút lời một chiêu “Bát phương phong vũ” gom hết tàn lực lao tới tấn công.

Ngay khi ấy ở sau lưng Vân Dật Long trong vòng ba trượng, đồng thời vang lên một tiếng quát:

- Quân chuột nhất ở đâu, cả gan đến Lãnh Vân Quán lộng hành, dừng tay lại ngay.

Tiếng “ngay” vừa dứt, đạo sĩ ốm bên bờ vực rú lên một tiếng thảm thiết, người như tên bắn lao thẳng xuống vực thẳm. Ngay trong khoảnh khắc ấy, tám gã đại hán kinh trang cùng một đạo sĩ trạc tuổi ngũ tuần đã lao tới sau lưng Vân Dật Long cách chừng một trượng nhanh như gió xoáy.

Dường như thấy đều không ngờ chàng thiếu niên này thân thủ lai nhanh như vậy, cũng như hai lão đạo sĩ vừa mới lìa bỏ dương thế kia, họ đều không ngờ chàng thiếu niên này lại là Vân Dật Long, chủ nhân “Bạch Kiếm Linh Mã” mà họ đinh ninh đã bị trừ khử rồi.

Chín người cùng dừng sừng chừng bước, lão đạo sĩ lạnh lùng quát:

- Tên tiểu bối đuôi mù kia, ngươi biết đây là đâu không hả?

Vân Dật Long quay phắt lại cười bốn cợt:

- Đây là Lãnh Vân Quán chứ gì?

Lão đạo sĩ nghe nói càng thêm tức giận cười khẩy nói:

- Vậy là ngươi đến đây toan ra tay can thiệp phải không?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Nếu tôn giá biết được danh tánh kẻ này hẳn là tôn giá không nói như vậy đâu.

Chín người vốn không hề nghĩ đến chàng thiếu niên này lại là Vân Dật Long, lão đạo sĩ ngẩng nhìn Vân Dật Long một hồi, đoạn với giọng u ám:

- Vậy ra hẳn có một đại danh kinh thiên động địa. Haha

có lẽ vì đại gia mắt kém không sao nhận ra được một nhân vật như ngươi.

Vân Dật Long cười lạnh:

- Tôn giá hẳn là có một danh hiệu lừng lẫy phải không?

Lão đạo sĩ cười tự phụ.

- Thanh Vân chân nhân chính là bản đạo.

Vân Dật Long thoáng động tâm, song vẫn thản nhiên cười nói:

- Qua danh hiệu của tôn giá đủ biết vai vế của tôn giá ngang với Lãnh Vân Quán chủ. Thế

nhưng đồng thời kẻ này cũng hiểu là tài đức của tôn giá tất nhiên rất có giới hạn, do đó đạo quán này mới có tên là Lãnh Vân Quán chứ không phải là Thanh Vân.

Vân Dật Long khời đứng ngay tâm bệnh của Thanh Vân chân nhân, gương mặt quất queo của lão lập tức sa sầm, giọng tức tối nói:

- Tài đức của đạo gia như thế nào tức khắc ngươi sẽ rõ. Tiểu tử hãy báo danh đi, đạo gia sẽ để cho ngươi thư thả mà hưởng thụ.

Lúc này tám gã đại hán không còn dằn nén được nữa, bởi bình nhật họ đã quen thói ngang tàn, hề chút là sử dụng sức mạnh, nên khi Thanh Vân chân nhân vừa rút lời, hai người liền nóng nảy quát:

- Đạo trưởng hãy giao tên tiểu tử này lại cho Bát Hổ Động Thiên Môn giải quyết được rồi.

Liền thì hai gã đại hán tung mình đến trước mặt Vân Dật Long cách chừng năm thước, người bên phải trở tay quát:

- Tiểu tử, hãy mau báo danh tánh chỉ được nói một câu thôi, lải nhải thì chó trách lão tử đây nóng nảy.

Vân Dật Long khinh miệt, quét mắt nhìn hai người, nhếch môi cười nói:

- Nhị vị trước khi trút hơi thở cuối cùng sẽ biết được danh tánh kẻ này, hà tất phải nóng nảy.

Chàng vừa rút lời, bỗng nghe hai tiếng quát vang:

- Nằm xuống ngay.

Liền tức hai bóng người lao tới nhanh như chớp, hai luồng chưởng phong như bài sơn đào hải công vào nơi yếu hại hai bên mạn sườn Vân Dật Long, uy thế cực kì hung mãnh, đó chính là điểm đặc sắc của võ công Đông Thiên Môn.

Vân Dật Long thoáng giật mình, song chưa xuất thủ ngay, cánh tay phải buông thõng hơi nhấc lên, để ngay vị trí của chuôi kiếm.

Trong chớp nhoáng, mắt thấy bàn tay hai gã đại hán đã sắp chạm vào người Vân Dật Long, chợt nghe chàng quát to:

- Vân mỗ đưa hai vị lên đường đây.

Liền tức ánh thép chớp ngời, chẳng một ai trông thấy chàng di động hay tuốt kiếm, chỉ nghe hai tiếng rú thảm khốc, kèm theo mưa máu ngập trời khiến đôi phương thấy đều kinh hồn bạt vía.

Bảy người kinh hoàng đến ngây ngẩn, mười bốn luồng ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc cùng nhìn vào hai tử thi máu thịt nhầy nhụa và tay chân rụng rời, nhát thời đều lặng người thuôn mặt ra tại chỗ.

Máu tươi từ mũi Trích Huyết Kiếm giọt rơi xuống, Vân Dật Long không thèm nhìn hai tử thi dưới đất, vẫn lạnh lùng và bình tĩnh nói:

- Vân mỗ không bao giờ xuất chiêu thừa lúc người ta lâm nguy, các vị chuẩn bị đi.

Đoạn chậm bước đi tới.

Bảy người nói cùng ngẩng đầu lên, Thanh Vân chân nhân nghiêng răng nói:

- Vân Dật Long, mạng người dai thật.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vân mỗ mạng dai hay ngắn chẳng liên quan gì đến tôn giá cá, tôn giá chuẩn bị xong chưa?

Thanh Vân chân nhân nhường như đã hết niềm tin, quét mắt nhìn lục hổ mặt đầy căm phẫn, chợt nảy ý, chậm giọng nói:

- Các vị hãy mau ột người chở về thông báo, bảo Vân Dật Long đang trên Nhạn Chủy Nhai.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Không cần tôn giá phải nhọc tâm, Vân mỗ tự đi đến đó được rồi.

Lục Hổ lúc này tuy lòng tốt cùng căm hận, song kinh nghiệm sờ sờ trước mắt, không một ai nắm chắc được phần thắng, lão đại đành sầm mặt ra lệnh:

- Bát đệ hãy đi ngay!

Gã đại hán đứng sau cùng bên phải lập tức lùi sau một bước, nói:

- Tiểu đệ tuân lệnh.

Đoạn liền quay người phi thân phóng đi ngay.

Vân Dật Long mắt lóe sát cơ, buông giọng sắc lạnh:

- Bằng hữu, Vân mỗ chưa chấp thuận tha cho kia mà.

Thanh Vân chân nhân quát to:

- Chúng ta tiến lên.

Đoạn lao tới tấn công chính diện Vân Dật Long, năm người kia vừa thấy động thủ không một ai dám chậm trễ, cùng buông tiếng quát vang, lần lượt xuất thủ tấn công.

Bấy giờ lão bát đã chạy đi được chừng ba trượng,

Vân Dật Long chủ yếu là muốn làm cho Lãnh Vân Quán rối loạn lên, để cho huyết phạt dễ

bề cứu người và Huyết Mạnh xuất binh tấn công, nên vừa thấy gã em út Bát Hồ chạy xa, chàng

liền quyết định tốc chiến tốc thắng, ngay khi ấy sáu người cũng lao tới. Vân Dật Long buông tiếng quát lạnh lạnh, người tung vọt lên cao, tả chưởng tung ra một vòng, trầm giọng quát:

- Hoàng Lăng hoành ba giạt (sóng dữ tràn bờ).

Liền tức một vòng xoáy màu vàng khổng lồ từ trên không phủ chụp xuống đỉnh đầu sáu người, và khi ấy Vân Dật Long cũng đã ôm chéch thanh Trích Huyết Kiếm trước ngực.

Viêm Dương Thất Huyền Chưởng là một môn võ công bá đạo mọi người đều biết từ lâu, tuy sáu người chưa từng trông thấy, song thấy đều biết Vân Dật Long là người duy nhất trong giới võ lâm biết về môn tuyệt học ấy, nên vừa trông thấy vòng xoáy màu vàng, lập tức kinh hoàng thét lên:

- Ô, Viêm Dương Thất.....

Song liền tức bị luồng sáng bạc cắt đứt, máu tươi cùng với tiếng gào rú thảm khốc che phủ cả vùng xoáy màu vàng. Trong số sáu người, ngoại trừ Thanh Vân chân nhân tránh nhanh bị chém đứt một cánh tay, không một người sống còn.

Như cổ chừa đường sống cho Thanh Vân chân nhân. Vân Dật Long chẳng thèm nhìn ngó đến thi thể ngổ ngang dưới đất, chân vừa chạm đất chàng liền lao nhanh về phía lão bát lúc ấy đã chạy xa chừng tám trượng.

Lão bát tái mặt chững bước, theo bản năng lẹ làng đưa tay lên rút ngự đại đao trên lưng xuống, thần sắc nghiêm nặng chăm chăm nhìn vào Vân Dật Long.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân mỗ đã nói rồi, tôn giá chẳng thể sống rời khỏi

đây được đâu.

Đoạn quét mắt về phía chiến địa vừa qua, thấy Thanh Vân chân nhân đã mất dạng, bèn cười nhạt nói:

- Nhiệm vụ của tôn giá đã có Thanh Vân chân nhân lo liệu thay rồi, lão ta với cánh tay cụt ắt sẽ khiến cho Lãnh Vân Quán rối tung lên, bởi địa vị của lão ta cao hơn tôn giá nhiều, đúng không nào?

Lão bát biết hôm nay muốn được sống phải liều mạng mới mong có hy vọng, bèn cười gằn nói:

- Họ Vân kia, người tự tin giữ được lao gia ư?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Đường như tôn giá không được vững niềm tin, thời gian có hạn, mong là tôn giá tránh được chiêu kiếm này của Vân mỗ.

Lão bát thoáng mừng vội nói:

- Chỉ một chiêu ư?

- Không sai, chỉ cần tránh được một chiêu kiếm thì kể như tôn giá đã giữ lại được tính mạng.

Lão bát đảo mắt thật nhanh,

bỗng lao tới với chiêu “Thiết thụ ngân hoa”, ngọ đại đao nhanh như chớp công vào năm nơi đại huyết trên người Vân Dật Long, đồng thời quát to:

- Hãy tiếp một chiêu này của lão tử trước đã.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn ánh đao loang loáng, cười khẩy nói:

- Đây chính là chiêu cuối cùng trong đời tôn giá.

Đoạn trường kiếm vung lên nhanh như chớp, tuy trông rất nhẹ nhàn song kì ảo không lường và nhắm ngay chỗ sơ hở trong đao pháp đối phương, khiến người khó thể ứng biến được.

Một tiếng rú thẳm kèm theo một chòm mưa máu, cũng giống như các vị huynh trưởng của y, lão bắt đầu lìa khỏi cổ, chân tay đứt đoạn chết chẵn toàn thân.

Vân Dật Long bình thần quét mắt nhìn những tử thi, ngay cả danh tánh cũng không biết, đoạn tra kiếm vào vỏ, quay người phóng đi về phía trung tâm Lãnh Vân Quán.

Có lẽ Lãnh Vân Quán chủ đã quá tin tưởng vào địa thế hiểm trở nơi Đoạn Chủy Nhai, dường như lực lượng chính yếu đều tập trung vào hai mặt khác, do đó Vân Dật Long trên đường không gặp một ai ngăn cản cả.

Lãnh Vân Quán nằm trên đỉnh núi, diện tích không rộng lắm, qua khỏi một bờ rào thấp, trước mặt Vân Dật Long chừng hai mươi trượng chính là quảng trường của Lãnh Vân Quán.

Ngôi đạo quán được xây bằng đá vuông, mái xanh hiên dài, trụ cột cao to khắc rồng hoa phụng, tả hữu phòng khách nối dài, diện tích tổng cộng chừng năm trượng vuông.

Trước cửa chính, quảng trường chỉ rộng chừng năm mươi trượng vuông, bờ rào là hàng tre thấp, mặt động có một thách đài cao hơn năm mươi trượng, đứng trên ấy hẳn là có thể thu hết toàn bộ khu vực Lãnh Vân Quán vào trong tầm mắt.

Bấy giờ, xung quanh thạch đài có tám người mặc đạo bào đỏ đang đứng nghiêm quay mặt về hướng đông, không thấy rõ diện mạo, nhưng qua mái tóc điểm bạc cũng biết tuổi họ phải từ năm mươi trở ở lên.

Trước bậc cấp thạch đài có độ hai mươi đạo sĩ trẻ nghiêm trang đứng đối diện nhau, như thể là bọn thị vệ của bậc quân vương.

Trên thạch đài là Lãnh Vân Quán chủ và lão nhân mập đã bị tàn phế hai tay của Đông Thiên Môn, hai người đang ngồi chăm chú nhìn xuống núi, Vân Dật Long biết ngay là họ đã phát hiện ra nhóm người của Huyết Mạnh.

Vân Dật Long khẽ buông tiếng cười sắc lạnh, thư thả tiến về phía quảng trường, vừa vào đến rừng trúc, chợt nghe Lãnh Vân Quán chủ cười đắc ý nói:

- Cuộc chiến hôm nay ắt sẽ trừ được đại họa vô lâm rồi.

Xem kìa, Vân Dật Long đã không còn đi đứng được nữa.

Lão nhân mập, giọng trầm ngâm:

- Nếu người kia là Huyết Mạnh hãy chưa chết, chúng ta cần phải hết sức thận trọng.

Lãnh Vân Quán chủ thản nhiên cười to:

- Haha..... Yên tâm đi. Công lực của Huyết Mạnh tuy không kém hơn huynh đệ, song khi nào lão ta tiến vào đây, bản đạo giám đoan chắc y quyết chẳng phải là địch thủ của bản đạo.

Lão nhân mập như kinh ngạc, buột miệng hỏi:

- Đạo trưởng muốn nói là chúng ta không xuống dưới gặp lão ta trong lúc này ư?

Lãnh Vân Quán chủ cười thâm hiểm:

- Tục ngữ có câu “Ai bình tất thắng”, bản đạo mà xuống dưới các đệ tử canh phòng hẳn sẽ không dắc hết sức, hắc hắc, lão huynh thấy hữu lý chưa?

Lão nhân mập biến sắc mặt:

- Cái giá đạo trưởng phải trả.....

Lãnh Vân Quán chủ cười giòn:

- Theo bản đạo thì cái giá mấy mạng người chẳng là gì to tát, bởi vì Vân Dật Long chủ nhân

“Bạch Kiếm Linh Mã” đã chết tại Lãnh Vân Quán.

Lão nhân mập giật mình:

- Huynh đệ không nghĩ đến điều ấy, như vậy là cái giá phải trả chẳng có gì to tát, Vân Dật Long mà chết uy danh Lãnh Vân Quán ắt sẽ vượt xa các môn phái trong võ lâm, thật đáng chúc mừng.

Tuy giọng nói chúc mừng, song giọng điệu thì lại có vẻ gang tị.

Lãnh Vân Quán chủ cười nham hiểm:

- Lão huynh đã quá khen.

Vân Dật Long phi thân lên bờ rào trước, chẳng chút do dự, lướt thẳng về phí thạch đài.

Hai đạo sĩ trẻ đang chú ý lắng nghe cuộc đối thoại tất thắng của quán chủ, ngay cả Vân Dật Long đáp xuống bậc cấp cách chỉ chừng tám thước mà cũng chưa hay biết.

Ngay khi ấy bỗng một giọng hối hả từ ngoài bờ rào bay vào nói:

- Quán chủ, Vân Dật Long đến đây.

Liền theo đó một luồng áp lực vô cùng mạnh mẽ đè sau lưng Vân Dật Long nhanh như chớp.

Vân Dật Long mắt lóe sát cơ, chờ cho chuông phong đến gần chừng vài tắc mới vụt quay lại, một vùng xoáy đỏ như máu tức khắc bay ra.

Một tiếng rú thảm thiết kéo Lãnh Vân Quán chủ quay về với thực tại, một thi thể gầy guộc bật ngửa ngã xuống bên chân Vân Dật Long, trên trán in rõ một dấu chuông đỏ tươi, lão ta chính là Thanh Vân chân nhân đã mất đi một cánh tay trên Nhạn Chủy Nhai.

Tất cả mọi người từ trên đến dưới thạch đài đều giật mình quay phắt lại, mọi ánh mắt đều sững sờ nhìn vào Vân Dật Long đang chậm chậm quay người lại.

Khi nhìn rõ mặt Vân Dật Long, Lãnh Vân Quán chủ và lão nhân mập như không tin vào mắt mình, hai người đều sững sờ đồng thanh nói:

- Vân Dật Long, ngươi chưa chết hả?

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Nhi vị hân không ngờ Vân mỗ lại trở lên Nhạn Chủy Nhai phải không? Quán chủ, Vân mỗ đã nói rồi, sự tính toán của tôn giá mà sai lầm thì sẽ có nguy cơ khuyh gia bại sản.

27. Chương 27: Kế Cùng Tướng Vong , Tướng Vây Chuyện Quyết Chiến

Sau một hồi im lặng khá lâu, Lãnh Vân Quán chủ cố trấn tĩnh hít vào một hơi không khí, cười lạnh lùng nói:

- Vân cư sĩ lần này cũng đến một mình ư?

Lời nói của Lãnh Vân Quán chủ như có ý nhắc nhở thủ hạ, vừa dứt lời, tám đạo sĩ áo đỏ dưới thạch đài lập tức tản ra bao vây Vân Dật Long vào giữa.

Vân Dật Long bình thản quét mắt nhìn quanh, cười khẩy nói:

- Đúng vậy, lần này Vân mỗ đến đây một mình, nhưng tình thế của quý quán đã khác với tối qua, vô luận địa thế hay nhân thủ, Vân mỗ tin rằng hiện quán chủ nhất định rất là hối hận vì đã chệnh mảng về mặt Nhạn Chủy Nhai.

Lãnh Vân Quán chủ cười khẩy nói:

- Nhưng bản đạo lại nghĩ trái ngược với Vân cư sĩ, hoàn cảnh của cư sĩ hiện giờ lại càng bất lợi hơn tối qua, bởi vì tối qua cư sĩ có con đường rơi xuống vực.

Vân Dật Long cười giòn:

- Quán chủ đã nói không đúng với lòng mình rồi.

Lãnh Vân Quán chủ thoáng giật mình song vẫn thản nhiên nói:

- Đồng đạo vô lâm đều bảo cư sĩ tức trí đa mưu, cư sĩ nói vậy phải chăng có chi kiến giải?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vị bằng hữu này của tôn giá có lẽ do trọng thương chưa khỏi nên thần sắc không như là quán chủ đã nói.

Lãnh Vân Quán chủ liếc mắt nhìn, thấy lão nhân mặt mày trĩu nặng và trắng bệch, hai mắt lác liên như chiều thắc thỏm, bèn nói thăm:

- Hồng bét, y đã không dần lòng được rồi.

Song lão vốn rất tinh ranh, lập tức nghiêm giọng nói:

- Vân cư sĩ biết vị này là ai không?

- Nếu Vân mỗ nhớ không lầm ông ta chính là một trong tam lão của Đông Thiên Môn.

- Vân cư sĩ nghĩ ông ấy lại biến sắc bởi cư sĩ ư?

Vân Dật Long cười phá lên:

- Quán chủ, trước mặt người thật không nên nói dối, thương thế của quý khách chính do Vân mỗ đã gây ra, nếu như hiện tại mà quán chủ nắm chắc phần thắng, giờ đây kẻ thù chạm mặt, e rằng tam lão Đông Thiên Môn hẳn đã không kiên nhẫn đến vậy, đúng chẳng? Quán chủ, túy Thần và Nhị lão hiện không có mặt tại đây chứ gì?

Lãnh Vân Quán chủ thăm kinh hãi, song vẫn cố trấn tĩnh bật cười nói:

- Vân cư sĩ phải chăng đã nắm chắc phần thắng?

- Quán chủ, Vân mỗ đã bảo là Lãnh Vân Quán phải tán gia bại sản, giờ đây Vân mỗ sẽ chứng minh bằng sự thật.

Vân Dật Long nói xong bỗng ngửa mặt cất lên một tiếng huýt dài đỉnh tai nhức óc.

Ngay khi Vân Dật Long vừa xuất hiện, Lãnh Vân Quán chủ đã cảm thấy lòng có phàm bối rối, giờ thấy trảng cát tiếng huýt dài tưởng đâu là để gọi trợ thủ bên ngoài, bất giác biến sắc mặt, không dần được đảo mắt nhìn quanh ra chiều bất an.

Vân Dật Long thăm cười khẩy, lạnh lùng nói:

- Quán chủ sao không nhìn xuống núi thử xem?

Lãnh Vân Quán chủ nghe vậy mới biết là Vân Dật Long đã hạ lệnh cho thuộc hạ dưới núi tấn công, bèn phần nào yên tâm, ngoắc tay gọi hai đạo sĩ trẻ trước bậc cấp nói:

- các người lên đây.

Hai đạo sĩ trẻ đó vội vàng bước theo bậc cấp lên đài, chia ra đứng hai bên lãnh vân quán chủ.

Lãnh Vân quán chủ kề tai người bên phải thì thầm mấy câu đoạn nói:

- Đi mau lên!

Hai đạo sĩ ấy liền phóng theo bậc cấp bên trái, lao nhanh vào trong đạo quán.

Lãnh Vân Quán chủ bỗng cũng ngửa mặt cất lên một tiếng huýt dài, đoạn lạnh lùng nói:

- Vân cư sĩ một mình lên đây quả thật là nguy hiểm.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn tám đạo sĩ xung quanh bình thản nói:

- Quán chủ, tám người này hẳn là tinh hoa của quý quán phải không?

- Vân cư sĩ đã nói đúng nửa phần, họ là một nửa tinh hoa của bốn quán.

- Quán chủ định dùng họ đối phó với Vân mỗ ư?

Lãnh Vân Quán chủ cười sắc lạnh:

- Vân cư sĩ lầm rồi, bản đạo dùng họ để đưa cư sĩ lên đường ấy!

Vân Dật Long cười khẩy

- Cũng giống như cách đối phó với Huyết Manh, quán chủ định dùng họ để tiêu hao một phần tinh lực của Vân mỗ chứ gì.

Lãnh Vân Quán thượng viện gồm có mười sáu viện vệ hồng y, trên danh nghĩa là đệ tử của Lãnh Vân Quán chủ, song thực tế võ công của họ là do Càn Khôn chân nhân, sư phụ của Lãnh Vân Quán chủ chỉ dạy, công lực tuy không bằng Lãnh Vân Quán chủ, song chẳng kém hơn Thanh Vân chân nhân.

Lãnh Vân Quán chủ hiểu rất rõ, hợp sức tám người này quyết chẳng thể diệt trừ được Vân Dật Long, song theo lão nghĩ, Vân Dật Long muốn diệt hết tám người thì cũng phải trả một cái giá khá đắt, và trong thời gian họ giao chiến, lão ở trên cao còn có thể chọn thời cơ chắc chắn mà ra tay dành thắng lợi.

Lãnh Vân Quán chủ cười khẩy:

- Vân cư sĩ, theo bản đạo thấy thì chỉ cần tám người họ là đủ để đưa cư sĩ lên đường rồi!

Ngay khi ấy ở dưới núi vọng lên một tiếng rú thảm thiết.

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Quý quán lại ngã xuống một người nữa rồi!

Lãnh Vân Quán chủ sầm mặt:

- Không sai, bốn quán lại ngã xuống một người nữa, bởi vậy bản đạo phải đòi lại vốn liếng.

Đoạn khuất tay trầm giọng quát:

- Hãy cho Vân Dật Long nằm xuống Tề Thiên đài, tất cả cùng xông lên.

Tám đạo sĩ sớm đã vận công sẵn sàng Lãnh Vân Quán chủ vừa dứt tiếng, tám người cùng lúc quát vang:

- Tiểu tử nạp mạng đây.

Cơ hồ cùng trong một lúc, tám người mười sáu chưởng từ bốn phương tám hướng như vũ bão ập vào Vân Dật Long, uy lực quả là khủng khiếp. Vân Dật Long quét mắt thật nhanh, ngay khi chưởng phong bốn phía vừa chạm vào người, nhún mình vọt lên cao hơn ba trượng.

Lãnh Vân Quán chủ thấy vậy liền tiến tới một bước, song chưởng vung lên, chợt thấy Vân Dật Long đang chòng chọc nhìn mình, lão thầm nhủ:

- Tên tiểu tử này quả là tinh ranh, những ý nghĩ trong lòng mình thấy đều bị hắn nhìn thấu. Hừ! để xem người có thể chống chọi được tới bao giờ!

Đạo liền buông hai tay xuống, có lẽ lão nghĩ là tám đạo sĩ kia đã dành được tiên cơ, có rất nhiều cơ hội hạ thủ, không cần quá nóng vội mà làm hỏng kế hoạch giành thắng lợi.

Có lẽ tám đạo sĩ bình nhật đã quen với lối chiến đấu như thế này, Vân Dật Long vừa cất người lên, bỗng chốc họ mất đi mục tiêu, chưởng kinh đã phóng ra khó thể thu hồi, mắt thấy đã sắp trở nên cảnh huynh đệ tương tàn, ngờ đâu ngay trong khoảng khắc ấy, bỗng nghe có người trầm giọng quát:

- Tránh sang bên.

Tám đạo sĩ lập tức lệ lãnh tránh sang bên, vừa đứng khoảng trống cho tám luồng chưởng lực tạt qua, nhưng thấy bóng người thấp thoáng như bướm hiện, tám luồng chưởng lực như vũ bão cũng liền tiêu tan mất.

Ngay khi ấy Vân Dật Long đã rơi nhanh xuống, tám đạo sĩ vừa chuyển vị xong thì chàng cũng đã hạ thân ngay vị trí cũ.

Đường như không bao giờ Vân Dật Long lại hạ xuống nhanh đến vậy, tám đạo sĩ cùng ngăn người, bỗng nghe người phát lệnh trầm giọng quát:

- Bát phương phong vũ!

Lập tức, tám người cùng vung động song chưởng, "Bát phương phong vũ" không phải là tên chiêu thức, mà là một thế công đã được ước định, nhưng thấy chưởng thế tám người phối hợp nhau cực kì chặt chẽ, bóng chưởng chấp chùng, không còn khoảng trống nào lui ra được. Lão nhân mập thấy vậy, vẻ căng thẳng trên mặt có phần thư giãn hơn, song Lãnh Vân Quán chủ thì thần sắc lại ra chiều nặng nề, bởi vì lão nhận thấy uy lực của vòng vây lúc này đã trở nên yếu kém hơn.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, người bỗng chao qua lại thật nhanh, và ngay trong khoảnh khắc ấy đã vung chưởng phóng ra tứ phía.

"Bùng bùng....." bốn tiếng liên tiếp rền rĩ, bốn đạo sĩ tấn công trung lộ liền bị đẩy lùi ba bốn thước, hình thành hai vòng vây bốn trước bốn sau, bốn người tấn công phía trên thì đã uống phí mất tám chưởng, bởi Vân Dật Long đã không vọt lên tránh né. Bụi cát xoáy tít theo chưởng phong, tung bay mù mịt, trong vòng năm trượng khó trông thấy cảnh vật.

Không giám mạo muội tiến tới, người phát lệnh đành trầm giọng quát:

- Bốn người hàng trước lui ra!

Cát bụi tan dần theo những cơn gió nhẹ tám đạo sĩ thấy đều thót người, thì ra họ trông thấy Vân Dật Long vẫn bình an vô sự đứng nguyên tại chỗ.

Lão nhân mập thần sắc lại trở nên căng thẳng.

Lãnh Vân Quán chủ sầm mặt quát:

- Không được tham công!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Các vị đã khiến cho quý quán chủ phải thất vọng rồi!

Lãnh Vân Quán chủ buông tiếng cười bực tức:

- Vân cư sĩ cũng đâu có giành được phần hơn.

- Lãnh Vân Quán chủ quả quyết như vậy ư?

- Chẳng lẽ Vân cư sĩ đã giành được phần hơn gì đó mà mọi người chẳng thể trông thấy hay sao?

Vân Dật Long cười nhạt;

- Vân mõ nói ra có lẽ quán chủ sẽ cho đó không kể được là phần hơn, chẳng hạn như vân mõ thấy lãnh vân quán chủ không đáng sợ như lời đồn đại.

Lãnh Vân Quán chủ giật mình:

- Vân cư sĩ giám quả quyết như vậy khi chưa đả thương được một người nào của bốn quán ư?

Bỗng dưới núi lại vang lên bốn năm tiếng rú thẳm, dường như đã phát ra từ lưng núi.

Lãnh Vân Quán chủ không giấu được vẻ kinh hoàng, Vân Dật Long thấy vậy buông tiếng cười khẩy, giọng âm trầm nói:

- Theo quán chủ thì lần này đã ngã xuống bao nhiêu?

Lãnh Vân Quán chủ mắt lóe sát cơ, chậm bước đi đến trước bậc cấp, bỗng quát to:

- Phong khởi vân dừng (gió nổi mây bay), tiến lên:

Lập tức, tám đạo sĩ đồng thanh hô to:

- Tuân lệnh!

Liền thì nhất tề lao tới xuất chưởng tấn công vào các nơi yếu thế khắp người Vân Dật Long, tốc độ và uy lực hơn hẳn lúc trước.

Vân Dật Long thấy Lãnh Vân quán chủ vừa cất bước, lập tức cảnh giác đề phòng, đưa đầy công lực vào hai tay. Khi Lãnh Vân quán chủ dừng lại trước bậc cấp, hai tay chàng đưa lên trước ngực, nếu chàng mà tung mình lên đột kích thì đây thật là một vị trí thuận lợi nhất.

Chưởng phong ào ạt từ bốn phương tám hướng ập tới, song chưởng vẫn phóng lên, điều ấy thật hết sức bất ngờ cho con đường duy nhất là tung mình lên không, nên lão chắc cảm thấy thất vọng.

Ngờ đâu ngay khi mười sáu bàn tay chỉ còn cách người Vân Dật Long chừng ba tấc, chợt nghe chàng quát vang:

- Đỉnh mang càn khôn đảo (ánh vàng đảo càn khôn)!

Liền tức một vòng xoay to lớn màu vàng kim che phủ khắp người Vân Dật Long, người trong cuộc không một ai trông thấy rõ vòng xoay vàng đã xuất hiện như thế nào, kẻ bàng quang cũng chỉ trông thấy chàng nhẹ nhàng cất tay lên mà thôi.

Lãnh Vân Quán chủ tái mặt, lạc giọng hét:

- Viêm Dương Thất Huyền, lui mau!

Song đã quá thừa, có lẽ ý nghĩa thoái lui của tám đạo sĩ hãy còn nảy sinh trước hơn nhắc nhở của lão, song lực bất tòng tâm, hành động không thể nào nhanh bằng ý nghĩ.

Tám tiếng thét đau đớn lẫn kinh hoàng lẫn át cả tiếng chưởng phong ì ầm, tám đạo sĩ hệt như các pho tượng bị mất trọng tâm, cơ hồ cùng một lúc bật ngã ra đất, trên trán mỗi người đều có một dấu chưởng màu vàng kim thu nhỏ.

Lão nhân mặt kinh hoàng thất sắc, Lãnh Vân quán chủ ngậy ngấn quét mắt nhìn tử thi tám đạo sĩ, mặt co giật liên hồi.

Vân Dật Long chẳng thèm nhìn xuống đất, cười khẩy nói:

- Quán chủ, trước Lãnh Vân quán đã ngã xuống tám người, quán chủ có tính kể từ lưng núi trở lên hiện đã ngã xuống bao nhiêu chẳng?

Lãnh Vân Quán chủ nghiêng răng giọng căm hờn nói:

- Màu vàng kim, Vân Dật Long ngươi muốn chứng tỏ đã học thành Viêm Dương Thất Huyền Chưởng ở trước mặt bản đạo phải không?

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy vừa định lên tiếng, bỗng nghe bên phải vang lên một giọng cười lạnh lùng nói:

- Đỉnh mang càn khôn đảo! đó là chiêu thứ sáu trong Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, quán chủ đã thua thiệt bởi chiêu rồi phải không?

Giọng điệu đầy vẻ mỉa mai, Vân Dật Long không cần nhìn cũng biết người đó chính là Cái Vương.

Lãnh Vân Quán chủ sa sầm mặt, bỗng trở nên hòa dịu, giả vờ quan tâm hỏi:

- Thương thế của Cái huynh đã hồi phục chưa vậy?

Cái Vương cười vang:

- Ha ha.....Thuốc do chính quán chủ bào chế quả là thần diệu, lão ăn mày này ở trong phòng tối chỉ uống vào hai viên thì thương thế đã khỏi hẳn.

Lãnh Vân quán chủ mắt vút qua vẻ mừng rỡ, cười giả dối nói:

- Bốn quán chủ đang lâm đại địch, bản đạo khó thể phân thân, để khiến thương thế cái huynh kéo dài đến vậy, chưa tròn bốn phận địa chủ, vạn mong cái huynh lượng thứ cho.

Thái độ niềm nở và lời lẽ khiêm kính hoàn toàn khác với tối hôm qua.

Cái Vương nào phải hạng dễ lừa dối, nghe vậy liền cười mỉa mai nói:

- Lão ăn mày này thọ thương nghiêm trọng, gặp kẻ địch nhất định chết ngay, được quán chủ giam trong phòng tối như đã tròn trách nhiệm bảo vệ cho khách rồi, lão ăn mày này thật hết sức cảm kích, giờ quán chủ lôi lão ăn mày này ra đây phải chăng lại có điều chi sai khiến?

Lãnh Vân Quán chủ nghe vậy biết Cái Vương còn có thể hợp tác, bèn nhún nhim mỉm cười nói:

- Cái huynh khéo đùa, hai đạo đồng cận thân của lão đạo hầy còn ở trong quán phải không?

Cái Vương cười thản nhiên:

- Lão ăn mày này xấu nét, đã đưa hai vị tiểu đạo huynh kia đi gặp Diêm Vương rồi!

Lãnh Vân Quán chủ tái mặt, song nét lại ngay, bỗng cười phá lên nói:

- Bần đạo quá nuông chiều nên chúng mới vô lễ như vậy, thật đa tạ Cái huynh đã ra tay giáo huấn giùm bần đạo.

Đoạn nghiêm nét mặt trầm giọng nói tiếp:

- Cái huynh còn nhớ vị Vân cư sĩ này chăng?

Cái Vương nhướn mày lạnh lùng:

- Lão ăn mày này đã được chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã ân ban ột chuông, lẽ nào giám quên, quán chủ lôi tên tù nhân này ra đây chỉ với mục đích là để nhớ rõ điều ấy ư?

Lãnh Vân quán chủ sầm mặt: Đó không phải mục đích chính, mục đích chủ yếu là bần đạo muốn giúp cho Cái huynh phục thù tiết hận.

Cái Vương cười khẩy:

- Giữa hai ta chẳng rõ là ai giúp ai đây?

- Đều như nhau thôi!

Cái Vương ngửa mặt cười vang:

Haha... Lãnh Vân chân nhân, tôn giá tướng lão ăn mày này là một kẻ khi cần cho gọi là đến ngay, khi không cần là có thể tổng vào phòng giam hay sao?

Lãnh Vân Quán chủ cố dằn nén:

- Cái huynh không nên để mất đại thể, tổn thương đến hoà khí.

Cái Vương cười gằn:

- Thật không may, lão ăn mày này đã khiến tôn giá phải thất vọng.

Lãnh Vân Quán chủ đưa mắt nhìn Vân Dật Long đang đứng yên dưới thạch đài, cười khẩy nói:

- Cái huynh tưởng là mình đã được tự do rồi hay sao?

Cái Vương buông tiếng cười khẩy, bỗng tay phải vung lên, hai luồng sáng vàng bay nhanh về phía thành bậc cấp, “bộp bộp” hai tiếng, hai viên thuốc màu vàng đã cắm vào trong đá hơn nửa phần.

Cái Vương cười lạnh lùng nói:

- Lãnh Vân chân nhân, tôn giá chỉ biết tính toán thiệt hơn cho riêng mình, lại xem kẻ khác như là trẻ con ba tuổi. Lão ăn mày này tuy nghèo, song trên mình cũng có vài viên thuốc tự cứu chữa, hôm nay sang năm, lão ăn mày này sẽ ghi nhớ ngày giỗ của tôn giá.

Vừa trông thấy hai viên thuốc có độc kia, Lãnh Vân Quán chủ liền nghe lòng chiu xuống, vội nói:

- Hợp thì hai ta cùng tồn, chia rẽ ắt đều diệt vong. Cái Vương, các hạ nên suy nghĩ cho cặn kẽ.

Cái Vương cười to:

- Vân Dật Long đầu đầu cũng có cường địch, sự an nguy của lão ăn mày này không cần quán chủ phải nhọc tâm, xin cáo từ!

Đoạn quay người toan bỏ đi, bỗng nghe Vân Dật Long gần giọng nói:

Cái Vương, tôn giá đi khỏi đây được sao?

Lãnh Vân Quán chủ vừa nghe Vân Dật Long lên tiếng, liền động tâm buột miệng nói:

- Cái huynh có lẽ thương thế chưa được khỏi hẳn, quả không nên đi xa.

Lão rõ ràng là muốn nói để cho Vân Dật Long nghe.

Cái Vương cười to:

- Ha ha... Bạch kiếm Linh mã chủ yếu là lo cứu người, e người chẳng có thời gian để tiễn chân lão phu đâu.

Vân Dật Long thoáng ngó người, lúc này khoảng cách giữa chàng với Cái Vương đã xa độ hai mươi trượng, lão ta ở tại Lãnh Vân Quán khá lâu, hẳn rất quen thuộc địa thế, nếu lão ta mà quay vào nấu thân trong quán, mình quả khó thể đuổi kịp.

Lãnh Vân Quán chủ tuy biết rõ người mà Vân Dật Long toan cứu đã mất, nhưng không dám lên tiếng, tức tối nói:

- Cái Vương, còn có người của bốn quán, tôn giá không nghĩ đến ư?

Cái Vương cười đắc ý:

- Ngũ đệ dưới trướng Bạch Kiếm Linh mà không người nào võ công kém hơn quán chủ, Lãnh Vân Quán tuy được giới võ lâm xem như đầm rồng hang hổ, song e rằng hiện thời quán chủ lòng có thừa mà sức không đủ, ha ha... lão ăn mày này xin cáo từ.

Đoạn liền tung mình lao vào trong quán.

Vân Dật Long tức tối buông tiếng cười gằn, vụt quay sang Lãnh Vân Quán chủ lạnh lùng nói:

Lãnh chủ chân nhân, Vân mỗ lên hay là tôn giá xuống đây?

Lãnh Vân Quán chủ lúc này đã mất hết niềm tin, lưỡng lự quét mắt nhìn chung quanh, một hồi lâu vẫn không sao trả lời được.

Vân Dật Long thấy vậy cười khẩy nói:

Quán chủ định chờ Tuý Thần với người của Đông Thiên Môn phải không?

Lãnh Vân Quán chủ vốn tính đa nghi, Tuý Thần và lão nhị Đông Thiên Môn quá lâu không thấy quay về, lòng vốn đã hoài nghi, giờ nghe Vân Dật Long nói vậy, ngỡ là hai người đã vong mạng bởi tay chàng, lập tức biến sắc mặt, bất đắc dĩ đành tung ra lá chủ bài cuối cùng, cố ra vẻ điềm tĩnh cười khẩy nói:

- Vân Dật Long, nếu người mà quý trọng người thủ hạ và vị cô nương kia, đạo gia khuyên người nên biết điều thì hơn.

Vân Dật Long mãi đến giờ vẫn chưa được tinh tức về Huyết Phật, cũng hết sức sốt ruột, nghe vậy chợt nảy ý, bèn tương kế tựu kế cười khẩy nói:

- Theo Vân mỗ thấy thì quán chủ nên hiến dâng họ ra đây là hơn, bằng không ngày hôm nay mà qua đi, Lãnh Vân Quán e sẽ trở thành một đồng tro tàn.

Lúc Huyết Phật cười chim bằng lơng vòng trên Lãnh Vân Quán, Lãnh Vân chân nhân đã có trông thấy, tuy Huyết Phật đã bị lão đánh lạc hướng đi nơi khác, nhưng giờ tù nhân đã mất, lão sợ kéo dài thời gian, Huyết Phật quay lại thì sẽ lộ sự thật, bèn không dám chần chừ, đành bấm huyệt nói:

- Chúng ta hãy mặc cả trước món hàng, thế nào?

Vân Dật Long nhượng mày lạnh lùng nói:

- Hãy đưa họ ra đây!

Lãnh Vân Quán chủ mừng thầm:

- Người hãy đợi đây!

Đoạn ngựa mặt cắt lên ba tiếng huýt dài và hai tiếng huýt ngắn.

Tiếng huýt vừa dứt, bỗng từ dưới núi vọng lên tiếng rú thảm liên hồi, dường như người của Lãnh Vân Quán đang bị truy sát.

Vân Dật Long tâm tư linh mãnh, nghe vậy liền thoáng chau mày nói:

- Quán chủ điều binh đó phải không?

Ngay khi ấy, trong quán bỗng ủa ra gần trăm đạo sĩ, nhanh chóng chia ra vây chặt quảng trường.

Lãnh Vân Quán chủ cười đắc ý:

- Vân Dật Long, đầu óc người tuy nhạy bén, nhưng đã muộn rồi! Không sai, bốn quán chủ quả là đang điều binh, người có nghe nói đến câu “kiến đông căn chết voi” bao giờ chưa?

Lúc này từ bốn phương tám hướng cũng bắt đầu có người của Đông Thiên Môn và đạo sĩ ủa vào quảng trường.

Vân Dật Long bình thần quét mắt nhìn quanh, đoạn nhếch môi cười nói:

- Lãnh Vân chân nhân, tập trung một nơi như thế này quả là tiện lợi cho Vân mỗ.

Lãnh Vân Quán chủ cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, người bị hãm trong vòng vây, cũng thiệt tiện lợi cho bốn quán chủ.

Đoạn đánh mặt quát to:

- Xông lên!

Lập tức, tiếng quát tháo vang lên cùng khắp, đỉnh tai nhức óc, làn sóng người tràn đến gần Vân Dật Long, khí thế thật kinh hồn động phách.

Vân Dật Long mắt ánh lên sắc lạnh, chậm chậm cất tay phải lên, vị trí chính chuôi thanh Trích Huyết kiếm.

Ngay khi ấy, Huyết Manh mình đầy máu tươi phóng vút lên, và trên đỉnh núi ngoài cũng xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, bay tới nhanh như gió cuốn.

28. Chương 28: Huyết Tủy Lãnh Vân , Vì Cung Quy Suýt Mất Chiến Lược

Đám đông chẳng khác nào đàn kiến hung hãn đổ xô nhau từ bốn phương tám hướng ập tới, có lẽ do người đông gan cả, nên họ đã quên mất tám tử thi dưới đất do ai đã giết...

Thương kích kiếm dao sáng ngời dưới nắng mặt trời, cộng thêm tiếng la hét ầm ĩ, uy thế thật khiến người kinh hồn bạt vía.

Vân Dật Long bình thần quét mắt nhìn quanh, tay phải buông thông bên hông, xem ra chàng định chờ cho đám đông đến thật gần mới bắt đầu động thủ.

Lãnh Vân Quán chủ ánh mắt bám chặt vào người Vân Dật Long dường như lão đang chờ đợi thời cơ thuận lợi là sẽ tức khắc ra tay ngay.

Đằng xa, Huyết Manh đang lao nhanh tới, theo sát sau lưng ông là “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai. Đồng thời ở trên không, con đại bàng to lớn cũng bay hết tốc lực về hướng này.

Lão nhân mập lúc này đã mất hết niềm tin đối với Lãnh Vân Quán, hai tay lão bị thương nặng không còn sức tự bảo, niềm tin đã mất thì càng thêm sợ hãi, đôi mắt lảo liếng không người đảo nhìn bốn phía.

- Quán chủ, con đại bàng kia đã quay trở lại!

Lãnh Vân Quán chủ đang dồn hết tâm thần vào người Vân Dật Long, đột ngột nghe vậy liền giật nảy mình, theo bản năng ngẩng đầu lên, ngay trong khoảng khắc ấy, tiếng gào thét thảm khốc từ dưới đài vang lên liên hồi.

Chưa kịp nhìn rõ hình bóng của con đại bàng kia, Lãnh Vân Quán chủ vội đưa mắt nhìn xuống thạch đài, lập tức kinh hoàng đến lặng người.

Những thấy máu phun ngập trời, vô số người ngã gục trên mặt đất hãy còn đang giữa giữa, cảnh tượng thật thảm thiết hãi hùng.

Vân Dật Long lúc này đã rời khỏi vị trí, từ trên đài chỉ có thể nhìn thấy được một luồng sáng bạc bay lượn trong làn mưa máu mà thôi.

Đám đông vẫn không ngừng la hét, lớp sau xô tới, lớp trước lại thoát lui, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, cơ hồ hoàn toàn mất khả năng công kích.

Lãnh Vân Quán chủ cả kinh, vội vận chân khí quát vang:

- Những ai lâm trận sợ chết rút lui, bổn quán quyết không dung thứ, người sau có quyền chém những kẻ thoái lui, hữu công vô tội.

Lập tức những kẻ sợ chết thoái lui bị lớp sau tiến tới giết chết mấy người, nhờ vậy tình trạng hỗn loạn mới chấm dứt, lại tập trung sức tấn công Vân Dật Long.

Ngay khi ấy, ngoài quảng trường bỗng vang lên tiếng cười đinh tai của Huyết Manh:

- Ha ha... Bạch kiếm Linh mã đặt chân đến đâu là quần ma đều bị quét sạch, các người đã đến ngày tận số rồi!

Đoạn đồng dục hạ lệnh:

- Chúng đệ tử hãy nghe lệnh, tản ra bốn phía, bao vây chúng trở lại!

Lập tức, tiếng dạ ran như sấm rền, liền sau đó là tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi.

Lão nhân mập rợn người rụt rè cất tiếng nói:

- Quán chủ, lúc này chúng ta đào mạng cũng hãy còn kịp.

Mắt thấy đệ tử thủ hạ lần lượt gục ngã, chết như rơm rác, cơ nghiệp của Lãnh Vân Quán chủ sắp tiêu tan, lửa giận sớm đã đốt cháy lý trí của Lãnh Vân Quán chủ, nghe vậy liền cười khẩy nói:

- Giả sử Đông Thiên Môn của các vị đến thời khắc này, các hạ bỏ đi hay ở lại quyết chiến?

Lão nhân mập lúc này chỉ lo cho sự sống chết của bản thân, đâu còn màng đến cơ nghiệp của kẻ khác, buột miệng nói: Lão phu đào mạng thôi!

Lãnh Vân Quán chủ mắt loé sát cơ, cười khẩy:

- Vậy thì các hạ đi ngay đi!

Trong lúc gay go thế này, lão nhân mập cũng chẳng chú ý đến ẩn ý trong lời nói của Lãnh Vân Quán chủ, liền vòng tay nói:

- Vậy thì huynh đệ xin đi trước một bước, mối thù hôm nay của Lãnh Vân Quán huynh đệ còn sống ngày nào quyết không bao giờ dám quên. Đông Thiên Môn chỉ cần một người còn sống, mối thù này tất phải báo phục.

Đoạn không chờ Lãnh Vân Quán chủ nói gì thêm, quay người bỏ đi ngay.

Lão nhân mập vừa đi được hai bước, bỗng nghe Lãnh Vân Quán chủ cười khẩy nói:

- Các hạ hai tay đã tàn phế, sống không bằng chết, hãy ở lại đây xem thủ đoạn của bản đạo thì hơn.

Đoạn bất thần vung tay phóng ra một chỉ, nhắm huyệt Bối Tích của lão nhân mập điểm tới.

Lão nhân mập vừa cất bước thứ ba lên chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít, theo bản năng quay phắt lại, vừa định vung tay đón đỡ, chợt nhớ hai tay mình đã tàn phế, hự lên một tiếng, bị điểm trúng huyệt đạo đứng yên tại chỗ.

Lãnh Vân Quán chủ cười thâm hiểm:

- Các hạ bắt nghia trước, chớ trách bản đạo bắt nhần!

Đoạn đôi mắt giăng đầy tia máu bông quắc lên, gằn giọng quát!

- Họ Vân kia, bốn quán chủ lấy mạng người đây!

Dứt lời liền tung mình lao bổ vào Vân Dật Long.

Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên một giọng cười đinh tai:

- Ha ha... lão trọc này đã kịp dự vào cuộc vui này rồi, ha ha...

Trong tiếng cười vang dội, Huyết Phật đã đáp xuống trung tâm trận chiến.

Vân Dật Long hai tay tuy bận đối phó với làn sóng người bao vây, song đôi mắt vẫn luôn bám chặt lấy Lãnh Vân Quán chủ, nên khi lão vừa tung mình lao tới, chàng liền quay phắt lại, đối mặt với Lãnh Vân Quán chủ. Và ngay khi ấy Huyết Phật cũng vừa đến nơi.

Vân Dật Long với giọng sắc lạnh nói:

- Huyết Phật, hãy chăm sóc những vị bằng hữu này cho tử tế, đừng để giới võ lâm bảo Kim Bích Cung chúng ta hẹp hòi nhỏ mọn.

Huyết Phật cười to:

- Ha ha... Tiểu cung chủ hãy yên tâm, lão trọc này xưa nay lòng vốn từ bị, không bao giờ bạc đãi họ đâu ha ha...

Tiếng cười ngay lập tức hoà cùng với tiếng rú thảm khốc.

Vân Dật Long nhìn thẳng vào mặt Lãnh Vân Quán chủ nói:

- Quán chủ lúc này thả người ra cũng hãy còn kịp.

Lãnh Vân Quán chủ lúc này lửa giận ngập lòng, chỉ mong giết chết Vân Dật Long ngay tức khắc, đừng nói là con tin đã mất, mà dù còn thì lão cũng không chấp thuận, nghe vậy liền cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, sinh mạng của biết bao thủ hạ bốn quán chả lẽ lại bỏ ra một cách uống phí như vậy sao?

- Nếu tôn giá nhờ vậy mà giữ được Lãnh Vân Quán, Vân mỗ thấy phần hơn là về tôn giá.

Lãnh Vân Quán chủ nghe vậy càng thêm tức tối:

- Ha ha... Bốn quán chủ trong đời đã giành được biết bao phần hơn, chỉ huy chưa giành được phần hơn thì thâm như thế này bao giờ. Vân Dật Long, ngươi có thể nói rõ ràng hơn chẳng?

Vân Dật Long đành giọng nói:

- Nơi nào Bạch kiếm Linh mã muốn san bằng, chưa bao giờ còn có người sống và cửa nhà nguyên vẹn, Lãnh Vân Quán được phần hơn chính là ở chỗ đó.

Lãnh Vân Quán chủ ngậm vận tụ công lực vào hai tay nói:

- Vậy ra Vân Dật Long ngươi đã mở rộng lòng đại ân xá chưa từng có phải không?

- Quả đúng như vậy! Nếu còn tiếp tục kéo dài thời gian chẳng ích lợi gì cho quý quán cả.

Lãnh Vân Quán chủ mắt ánh sát cơ:

- Bốn quán chủ cũng nghĩ như vậy. Thế nhưng, phần hơn mà bốn quán chủ muốn chiếm không chỉ có vậy thôi.

Vân Dật Long sầm mặt:

- Quán chủ nhận thấy hãy còn khả năng giành được phần hơn to lớn nữa ư?
- Đúng vậy! Bỏn quán chủ tin chắc sẽ vớt vát lại được nhiều hơn, chẳng hạn như...

Bất thần tung mình lao tới quát:

- Chẳng hạn như bỏn quán chủ lấy mạng người!

Dứt tiếng một luồng chưởng lực mạnh như vũ bão đã ập xuống đầu Vân Dật Long.

Vân Dật Long giật mình, tay phải vừa cất lên toan sử dụng kiếm, song chợt nảy ý, lệ làng lướt lùi ra sau bảy thước, tiện tay tra kiếm trở vào bao.

Một chiêu chưa đắc thủ, Lãnh Vân Quán chủ đã dự đoán trước, nên khi Vân Dật Long vừa thoái lui, lão đã như bóng theo hình đuổi tới, hai tay vung lên, với chiêu “Tam thanh toạ điệp” lại công tới Vân Dật Long, hung mãnh và biến hoá khôn lường.

Vân Dật Long đã tiên liệu lão ta ắt đuổi theo, song không ngờ thân thủ đối phương lại nhanh đến thế, không khỏi giật mình, vội thi triển chiêu: “Hồng nhật chiếu cửu châu”

Vừa trong thấy Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, Lãnh Vân Quán chủ lập tức cảm thấy thế là tiên cơ vừa mới giành được lại bị mất đi.

Vân Dật Long một chưởng bức cản được Lãnh Vân Quán chủ, trong tiếng cười lạnh lùng, chưởng thế chợt biến, chớp nhoáng liên hoàn công ra ba chưởng, bức lùi Lãnh Vân Quán chủ bảy tám bước.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Quán chủ đã chọn lấy con đường tiêu tan cho Lãnh Vân Quán rồi!

Lãnh Vân Quán chủ bị mất tiên cơ, lòng lão thêm tức giận, lão buông tiếng gầm vang, tung mình vọt lên cao bảy tám thước, quyền cước cùng lúc thi triển, thoáng chốc đã công ra mười hai chưởng và bảy cước, đồng thời quát vang:

- Vân Dật Long, giữa hai ta quyết phải một mất một còn.

Lúc này tiếng gào rú đã giảm dần, làn sóng người đã ngã gục hơn nửa phần, “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai đang tiến về phía Vân Dật Long.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Huyết Phật quát vang:

- Lão mù, bọn chúng đã đầu hàng rồi!

Huyết Manh trầm giọng nói:

- Bọn chúng muốn đầu hàng cũng được, nhưng lão phu cần phải nói rõ trước, sau khi các ngươi đầu hàng, sống chết lão phu không thể nào bảo đảm được, phải nhờ sự phát xét của Cung chủ mới được, còn như không cam lòng thì có thể chống cự đến cùng.

Lãnh Vân Quán chủ nghe vậy bàng hoàng kinh hãi, trong tiếng quát vang, vung chưởng tới tấp tấn công Vân Dật Long, hiển nhiên là sợ chàng có thời gian lên tiếng chấp thuận sự đầu hàng.

Vân Dật Long cũng đã nghe lời nói của Huyết Manh, nhưng chàng chưa có sự quyết định trước khi bắt giữa Lãnh Vân Quán chủ, bèn buông tiếng cười khẩy, vung chưởng đón tiếp thế công của lão.

Trong khi ấy, xung quanh lại vang lên vài tiếng rú thê thảm, bỗng nghe một giọng lạnh lạnh nói:

- Đầu hàng chưa biết sống chết, nhưng chống cự thì chết ngay trước mắt. Các vị, chúng ta hãy dừng tay chờ xét xử đi thôi!

Huyết Manh trầm giọng nói:

- Các vị đã đầu hàng thì hãy tập trung vào một chỗ, mỗi người giữ khí giới của mình, trước khi bốn công quyết định số phận của các vị, vẫn dành cho các vị cơ hội tự bảo vệ lấy thân. Tuy nhiên có một điều, nếu các vị mà mong thoát thân trước khi có sự quyết định của bốn công chủ, đó là tự tìm lấy cái chết.

Người của Lãnh Vân Quán chủ quả đã quá khiếp hãi, lập tức đồng thanh nói:

- Xin tuân mệnh!

Lãnh Vân Quán chủ rung động cõi lòng, đầu chí cũng liền tiêu tan đi nửa phần.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Vân Dật Long quát vang:

- Hoàng lăng hoàng ba dật!

Liền thì một vòng xoay màu vàng nhanh như chớp từ trên chụp xuống.

Lãnh Vân Quán chủ kinh hoàng thất sắc, buột miệng kêu lên:

- Viêm Dương Thất Huyền...

Đồng thời song chưởng theo bản năng giơ lên, tả hữu hai bên hoàn toàn để hở.

Vân Dật Long luôn nghĩ đến sự an nguy của Huyết Si và Sở Mộ Bình, không dám thật sự giết chết Lãnh Vân Quán chủ, bèn nhanh như chớp thu hữu chưởng về, tả chưởng bỏ xuống.

Chỉ nghe một tiếng hự đau đớn, Lãnh Vân Quán chủ loạng choạng thoái lui, máu phun xối xả xuống đất.

Bóng người chập chờn bất định vụt biến mất, Vân Dật Long đứng đối mặt với Lãnh Vân Quán chủ, khoảng cách chừng ba thước.

Lãnh Vân Quán chủ cúi nhìn cánh tay gãy lìa dưới đất, mắt rực hung quang ghê rợn, máu vẫn tuôn chảy từ vết thương nơi vai, vẻ mặt đanh lạnh của lão không hề biến đổi.

Vân Dật Long quét mắt nhìn quanh, vẫn với vẻ lạnh lùng và bình thản nói:

- Nếu ton giá lúc này chuyển ý hồi tâm, mặc dù có hơi muộn, song vẫn còn có thể giữ lại cái mạng tàn phế.

Lãnh Vân Quán chủ nghe vậy, một ý nghĩ hiểm độc liền loé lên trong óc, lạnh lùng nói:

Vân Dật Long, có lẽ đó không phải là phát xuất bởi lòng nhân từ của ngươi?

Vân Dật Long nhất thời không hiểu ẩn ý trong câu nói của lão, bèn nghiêm giọng nói:

- Nếu Vân mỗ mà có lòng từ bi thì sẽ không bao giờ rửa sạch thân thù sư hận, tôn giá hẳn biết hôm nay mà Vân mỗ buông tha cho Lãnh Vân Quán là phải có điều kiện.

Lãnh Vân Quán chủ lòng như đã có sự quyết định chi đó, nghe vậy liền dịu mặt nói:

- Nếu hôm nay ngươi buông tha cho Lãnh Vân Quán, sau này ắt sẽ hối hận.

Đoạn thản nhiên cất bước đi đến gần Vân Dật Long.

Mọi người thấy Lãnh Vân Quán chủ đã mất đi một cánh tay, biết lão quyết không còn dúng khí dám tái chiến, nên không một ai kêu tiếng quát ngăn.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn Lãnh Vân Quán chủ, thâm cười khẩy nói:

- Quán chủ đã bảo vệ họ ở trong quán phải không?

Lãnh Vân Quán chủ đã đi đến gần chỉ còn cách Vân Dật Long chừng hai thước, ngậm đề tụ công lực vào cánh tay còn lại, điềm tĩnh nói:

- Nếu bảo là bảo vệ thì ngươi đã đánh giá quá cao về lòng dạ của bốn quán chủ rồi!

Dứt lời thì người đã đến trước mặt Vân Dật Long, chỉ còn cách hơn một thước, theo bàn chân cất lên, cánh tay còn lại bất thần vung lên, nhanh như chớp tống thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Mọi người hiện diện thấy đều hết sức bất ngờ, khoảng cách giữa hai người quá gần, kẻ thứ ba không thể nào kịp ra tay cứu viện.

“Bàng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai hoảng kinh nhắm mắt buột miệng kêu lên thanh thốt, những người khác cũng đều bàng hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

“Bùng” một tiếng vang dội, liền theo đó là máu văng tung toé, kèm theo một tiếng hét đau đớn, rồi thì “bình” một tiếng dường như có người ngã xuống đất?

Triển Ngọc Mai nghe tiếng lại càng thêm kinh hoàng, không nén được bật khóc thút thít, chẳng còn đủ cam đảm để mở mắt ra nhìn nữa.

Đột nhiên, Huyết Phật mừng rỡ reo to:

- Ô, té ra kẻ ngã xuống là lão mũi trâu, ha ha... làm lão trọc này hồi hộp đến chết được!

Dứt lời người đã phóng đến cạnh Lãnh Vân Quán chủ, vung tay chộp xuống.

Bỗng, Vân Dật Long trầm giọng quát:

- Huyết Phật, đừng động đến lão ta.

Huyết Phật kinh ngạc, dừng tay thắc mắc hỏi:

- Tiểu cung chủ còn tiếc cái gì nữa không lấy mạng lão khốn kiếp này chứ?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Chớ quên mục đích chính của chúng ta!

Trong khi ấy mọi người đã nhìn thấy rõ sự thật, ai nấy đều ra chiều vui mừng hơn hở.

“Bàng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai cũng đã lau khô nước mắt đi đến cạnh Vân Dật Long.

Dưới đất, Lãnh Vân Quán chủ lại mất đi một chân lúc này đã gắng gượng đứng lên, máu vẫn không ngừng tuôn chảy, nhưng lão khong màng, mắt rực lửa căm hờn nhìn Vân Dật Long nói:

- Trong giới võ lâm ai cũng bảo Lãnh Vân chân nhân này hiểm trá, nay xem ra bốn quán chủ hãy còn kém người xa.

Vân Dật Long nhếch môi cười nhạt:

- Quán chủ đã quá khen, đó chẳng qua là Vân mỗ đã áp dụng phương pháp gây ông đập lưng ông thôi.

Thoáng dừng, đoạn nghiêm giọng nói tiếp:

- Vân mỗ xin nhắc lại một lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng để tôn giá cứu vãn tính mạng bản thân và giữ lại Lãnh Vân Quán.

Lãnh Vân Quán chủ đôi mắt giăng đầy tia máu bông đảo sang nhìn vào mặt Huyết Phật, cười sắc lạnh nói:

- Vân Dật Long ngươi nhận định bốn quán chủ là hạng tham sinh ụy tử hay sao?

- Trong cuộc chiến đấu nào ai có thể tham sinh ụy tử, chẳng qua tình thế hiện đã trở nên một bên khuynh đảo, mà tôn giá là kẻ đang ở thế thua bại.

Lãnh Vân Quán chủ bỗng cười khẩy:

- Bốn quán chủ bình sanh không nói dối bao giờ, ngươi đã đến muôn mất một bước rồi.

Vân Dật Long rung động cõi lòng, tái mặt buột miệng nói:

- Quán chủ đã làm gì họ rồi hả?

Lãnh Vân Quán chủ đắc ý cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, lẽ ra ngươi nên biết sai phái một người thông minh tinh tế hơn mới phải, sao lại phái đến một người dễ bị mắc lừa như vậy.

Huyết Phật nghe vậy không khỏi tái mặt, chăm chăm nhìn Lãnh Vân Quán chủ hồi lâu mới trầm giọng nói:

- Tôn giá đã xử lý hai người kia thế nào rồi?

- Hai người ấy là mồi câu của bốn quán chủ, khi đã hay biết các vị đã tiến vào Lãnh Vân Quán, dù bốn quán chủ ngu xuẩn đến mấy cũng biết để lại chỉ có hại chứ không có ích gì.

Huyết Phật lại tái mặt, bỗng lẩm bẩm nói:

- Huyết Phật cả đời thận trọng, thật chẳng ngờ hôm nay lại bị một kẻ điệu hổ ly sơn tầm thường kia đánh lừa, có lẽ đó chính sự báo ứng của ta.

Đoạn thần sắc bỗng nhiên đổi, lại hồi phục bộ mặt tươi cười trước đây, ngửa mặt cười nói tiếp:

- Ha ha... Lãnh Vân lão nhi, trên đường xuống chốn u minh kẻ như ngươi đã có Huyết Phật này bầu bạn rồi. Thế nhưng hai ta phải tiếp tục đánh nhau cho đến trước kìa Diêm Vương mới được, giờ lão trọc này phải đưa ngươi lên đường trước.

Đoạn sải bước đi đến gần Lãnh Vân Quán chủ.

Lãnh Vân Quán chủ mắt rực lửa căm hờn, trong lòng dường như đã được báo phục, thê thiết ngửa mặt cười vang:

- Ha ha... Vân Dật Long, cơ nghiệp của Lãnh Vân Quán kể như đã bị ngươi san bằng, từ nay sẽ không có cái tên Lãnh Vân Quán nữa, thế nhưng, ha ha... chủ nhân Bạch kiếm Linh mã ngươi cũng phải trả một cái giá không nhỏ, hai đại hộ vệ và một hồng phần giai nhân.

Đoạn bỗng đưa cánh tay cụt đặt lên trán, mắt đỏ quạch nhìn chột vào mặt Huyết Phật đang đi tới, lạnh lùng nói:

- Khoan đã! Lãnh Vân chân nhân này hôm nay tuy thảm bại, song cũng còn đủ sức kết liễu đời mình, không cần các hạ phải động thủ.

Đoạn nhả chân lực ra từ lòng bàn tay, hét lên một tiếng, ngã phịch xuống đất chết ngay.

Kể từ lúc nghe tin Huyết Sĩ và Sở Mộng Bình đã gặp bất hạnh Vân Dật Long đã lạng người đi, đắm chiêu nhìn về cõi xa xăm, ánh mắt ngập đầy vẻ ưu uất.

Huyết Phật quét mắt nhìn thi thể Lãnh Vân Quán chủ dưới đất đoạn trầm giọng nói:

- Bẩm Cung chủ, chiến cuộc đã kết thúc, giờ đến lượt chúng ta xử lý việc nhà.

Đoạn đưa hai tay ra sau lưng nói tiếp:

- Bây đâu, hãy mang dây đến đây trói lão phu lại.

Thái độ hết sức bình thản ung dung, nụ cười vẫn treo trên môi, mặc dù ông biết rất rõ về kết cuộc của mình, song chẳng chút sợ hãi.

Vân Dật Long chậm chậm đưa mắt nhìn vào mặt Huyết Phật, giọng nặng nề nói:

- Lãnh Vân Quán chủ đã diệt trừ, song chúng ta không hề đạt được thắng lợi.

Lúc này thủ hạ của Huyết Phật đã trói hai tay ông ta lại.

Huyết Phật buông tiếng cười dài, đoạn sải bước đi đến trước mặt Vân Dật Long, cao giọng nói:

- Huyết Phật thân giữ chức một trong ngũ đại hộ vệ của Kim Bích Cung, gánh trọng trách báo thù phục phái mà lại thiếu thận trọng, bị trúng kế kẻ địch, làm tổn thương tính mạng đồng liêu. Trước cung quy không lời biện hộ, tấm thân máu thịt tuy mất nhưng lòng trung không hề oán trách, cúi xin Cung chủ nghiêm trị hầu cảnh cáo và răn đe đệ tử bốn cung, vậy mới mong hoàn thành được kế hoạch phục thù tiết hận.

Nói xong, chậm chậm quỳ xuống trước mặt Vân Dật Long.

Bốn bề im phăng phắc, đệ tử Kim Bích Cung ai nấy vẻ mặt đều nghiêm nghị, hàng chúng Lãnh Vân Quán thấy đều tâm kinh đờm hàn tất cả ánh mắt tập trung hết vào người Vân Dật Long.

Vân Dật Long mắt nhìn vào chiếc đầu nhân bóng của Huyết Phật, mặt chàng co giãn liên hồi, thật lâu sau mới hít sâu vào một hơi nói:

- Hai người sống chết ra sao, đầu thể chỉ nghe theo lời nói một chiều của Lãnh Vân Quán chủ.

Đoạn quay người, lạnh lùng đi về phía hàng chúng Lãnh Vân Quán, với giọng lạnh lùng nói:

- Nếu Vân mỗ bảo là cần thiết thêm vài người nữa cũng chẳng gì phải bận tâm, nhất định các vị phải tin, bởi sự thật đã được chứng minh trước mắt. Bây giờ, Vân mỗ cần hỏi các vị một điều.

Bỗng ngưng lời, ánh mắt sắc lạnh chậm chậm quét nhìn vào những gương mặt đầy vẻ kinh hoàng kia, gần giọng nói:

- Lãnh Vân Quán chủ đã giấu hộ vệ bốn cung và Sở cô nương ở đâu?

Chúng đệ tử Lãnh Vân Quán cùng nhón nhác nhìn nhau, không một ai trả lời được, bởi họ đều là phận thuộc tùng, làm sao biết được đại sự trong quán, mặc dù họ rất muốn thành thật trả lời.

Vân Dật Long buông tiếng cười sắc lạnh, trở vào một đạo sĩ mắt ti hí nói:

- Tôn giá trả lời!

Đạo sĩ ấy tái mặt, đôi mắt ti hí đảo liên hồi, ấp úng nói:

- Bần đạo... bần đạo không... biết...

Vân Dật Long phát tay, sau tiếng rú thảm thiết, dưới đất lại có thêm một tử thi nữa, đoạn lại trở một đạo sĩ cạnh đó nói:

- Trả lời đi!

Đạo sĩ ấy thấy đồng bọn chết ngay bên cạnh, sớm đã hồn phi phách tán, vừa thấy Vân Dật Long trở tay vào mình, bất giác giật nảy mình lùi sau hai bước, bỗng phi thân bỏ chạy.

Vân Dật Long nhếch môi cười tàn bạo, chờ cho đạo sĩ ấy chạy xa bảy tám thước, tay phải bỗng phát nhẹ, đạo sĩ ấy liền tức ngã chúi xuống đất và trượt tới gần ba thước.

Vân Dật Long mặt vẫn trở lạnh nói:

- Tôn giá nói đi!

Lần này là một lão đạo sĩ đứng sau lưng đạo sĩ vừa rồi.

Lão đạo sĩ ngẩng nhìn Vân Dật Long hồi lâu, đoạn đánh bạo nói:

- Cư sĩ tướng mạo thanh kỳ, quyết chẳng phải kẻ tà ác, sao lại xuất thủ tàn độc thể này?

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Vân mỗ không hỏi điều ấy!

Lão đạo sĩ biết mình chết chắc, vẫn thản nhiên nói:

- Đương nhiên là bần đạo cũng biết cư sĩ không phải hỏi về điều ấy, và cũng tự biết hôm nay khó thể thoát chết, song trước khi chết, bần đạo vẫn muốn cho cư sĩ biết rõ sự thật, bởi bần đạo rất tin vào đôi mắt của mình, khẳng định cư sĩ không phải là một kẻ tà ác.

Đoạn nuốt một ngụm nước miếng rồi nói tiếp:

- Bọn chúng tôi chỉ là hạng thấp hèn trong Lãnh Vân Quán, đầu thể biết được đại sự trong quán, còn kẻ đã giả dạng quý thuộc hạ để dùng kế điệu hổ ly sơn, đó chỉ là một người bị chọn ra, hễ y đã đi trước bần đạo một bước rồi. Bần đạo biết được chỉ có vậy, giờ đã cạn lời, cư sĩ hạ thủ đi!

Vân Dật Long biết là lão đạo sĩ này không nói dối, thế là con tim chàng bắt đầu trĩu xuống, lặng ngước nhìn trời hồi lâu, bỗng hạ mắt xuống nói:

- Phiền tôn giá dẫn đường, đưa Vân mỗ đi lục soát Lãnh Vân Quán.

Lão đạo sĩ thoáng ngẩn người, dường như hết sức bất ngờ trước việc Vân Dật Long đã không giết mình, thừ ra một hồi rồi nói:

- Vâng, bản đạo xin dẫn đường cho cư sĩ!

Vân Dật Long quay sang Huyết Phậ và Huyết Manh nói:

- Hai người hãy xuất lĩnh thủ hạ vào quán lục soát thật kỹ lưỡng, do họ dẫn đường, cẩn trối cho Huyết Phậ!

Thế là, dưới sự hướng dẫn của ba mươi đạo sĩ, Huyết Manh và Huyết Phậ cùng thủ hạ tiến vào trong Lãnh Vân Quán, chỉ còn lại Vân Dật Long, Triển Ngọc Mai cùng với lão nhân mập trên thạch đài.

Triển Ngọc Mai bên lên nhìn Vân Dật Long, với giọng quan hoài khẽ nói:

- Long đệ dường như hôm nay khích động lắm phải không? Âu vạn sự đều do trời định, Long đệ cũng đã tận lực rồi!

Vân Dật Long nào nùng lắc đầu:

- Mai tỷ là Vân Dật Long lại khích động sao?

Đoạn quay người, cất bước đi lên thạch đài.

Triển Ngọc Mai cũng liền theo sau, khẽ nói:

- Long đệ luôn kiềm chế tình cảm của mình, nhưng hôm nay thì không sao kiềm chế được, không thì Long đệ đâu có giết hai đạo sĩ kia.

Vân Dật Long nặng nề lắc đầu:

- Mai tỷ, chúng ta đừng đề cập đến vấn đề ấy được chăng?

Triển Ngọc Mai trầm thờ dài nghĩ:

- Long đệ tuổi hãy còn quá trẻ, những sự đả kích này quả khó thể chịu đựng nổi, mặc dù bề ngoài cố giả vờ lạnh nhạt thờ ơ, song mọi người đều biết Long đệ là người rất nặng về tình cảm.

Đoạn nằng dịu giọng nói:

- Thôi được, chúng ta hãy tạm quên vấn đề ấy đi!

Hai người lặng lẽ bước lên thạch đài như không hề suy nghĩ, Vân Dật Long vung tay giải huyệt cho lão nhân mập, sau đó lạnh lùng nói:

- Tôn giá đã thiếu may mắn hơn vị huynh trưởng kia, không thoát khỏi được đôi tay của Vân mỗ.

Lão nhân mập tuy huyệt đạo bị khống chế, song đầu óc vẫn rất tỉnh táo, thấy rõ hết mọi sự đã xảy ra vừa qua, kể chi là hiện đôi tay đã tàn phế, mặc dù còn đủ hai tay thì lão cũng tự hiểu mình không thể nào thoát khỏi đôi bàn tay Vân Dật Long.

Đã không thể thoát thân, lại không hạ lòng chịu chết, lão đảo tròn mắt một hồi bỗng cười âm trầm nói:

Vân Dật Long, lão phu hiện đã tàn phế hai tay, quả đúng là một cơ hội tốt để hạ thủ.

Vân Dật Long chậm rãi nói:

- Lúc này mà giết tôn giá, Vân mỗ rất thấy không hãnh diện, còn như buông tha cho tôn giá, Kim Bích Cung lại bị mang tiếng là xiểm nịnh Đông Thiên Môn. Do đó, Vân mỗ đã có một giải pháp vẹn toàn.

Lão nhân mập không suy ra được ẩn ý của Vân Dật Long, không khỏi lòng thầm thấp thỏm, song chẳng dám để lộ ra ngoài mặt, cười khẩy nói:

- Giải pháp vẹn toàn như thế nào?

- Tôn giá có nghe nói đến Thất Xảo Yêu Hồ đã chết như thế nào không?

Lão nhân mập dù diêm tĩnh đến mấy cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc, vụt lùi ra sau một bước, thẳng thốt nói:

- Người định đâm vào huyết Thất Tàn của lão phu?

Vân Dật Long đánh mặt, sát cơ vút qua trong mắt, tay phải đã nhanh như chớp vung ra, bảy nơi trọng huyệt trên người lão nhân mập liền bị đâm trúng, đoạn lạnh lùng nói:

- Tôn giá có thể đi được rồi! Trong vòng nửa tháng, Vân mỗ tin là tôn giá sẽ về được đến Đông Thiên Môn.

Nổi kinh khiếp, tức giận lẫn xấu hổ cùng lúc dâng ngập lòng lão nhân mập, thờ thần nhìn Vân Dật Long hồi lâu, bỗng buông tiếng cười thê thiết:

- Ha ha... Vân Dật Long, lão phu dám cam đoan với người tại đây, nội trong một tháng, Tứ Đại Thiên Môn quyết sẽ không từ mọi thủ đoạn lấy cho bằng được thủ cấp của người, hãy đợi xem!

Đoạn tung mình phóng xuống thạch đài, thoáng chớp đã khuất dạng trong bãi đã núi ngổn ngang.

Không lâu sau, Huyết Mạnh và Huyết Phật cùng thủ hạ lần lượt từ đại điện đi ra, vừa thấy mọi người quay ra tay không, Vân Dật Long lập tức mặt mày tái nhợt.

Huyết Phật đưa mắt nhìn Vân Dật Long trên thạch đài, cao giọng nói:

- Tiểu cung chủ, Diêm Vương đã định canh ba chết, nào ai sống được đến canh năm! Tiểu cung chủ và Huyết Phật đều thất vọng rồi.

Đoạn sải bước đi lên thạch đài, Huyết Mạnh cùng chúng đệ tử Kim Bích Cung đều kéo lê từng bước chân trĩu nặng tiến tới, bầu không khí nào nề đến ngạt thở.

Vân Dật Long đau xót nhìn Huyết Phật bùi ngùi nói:

- Đúng vậy, hai ta đều thất vọng rồi! Chúng ta không hề chiến thắng Lãnh Vân Quán, bởi Kim Bích Cung đã phải mất đi 2 hộ vệ.

Đoạn bàn tay phải run run đặt lên chuỗi Trích Huyết Kiếm.

Huyết Phật chẳng chút do dự bước lên bậc cấp cuối cùng, bình thần quỳ xuống trước mặt Vân Dật Long nói:

- Tiểu cung chủ không nên do dự, là chủ nhân Kim Bích Cung tiểu cung chủ phải duy trì luật lệ của bốn cung.

Vân Dật Long mặt mày co giật dữ dội, chờ dẫn nói:

- Phải rồi, bốn cung chủ phải làm như vậy, bắt buộc phải làm như vậy, mặc dù biết rõ là sẽ mất đi một trợ thủ vô cùng to tát.

Vòng kiếm khẽ vang lên một tiếng, lưỡi kiếm sắc lạnh từ từ lộ ra theo bàn tay run rẩy của Vân Dật Long. Bốn bề im phăng phắc ngay cả hàng chúng Lãnh Vân quán lúc này cũng chẳng ai nghĩ đến việc đào thoát, có lẽ cảnh tượng trước mắt quá là gây chấn.

Ngay khi ấy, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống phía sau thạch đài, chớ hề gây ra một tiếng động khẽ, nếu người này mà bất thần phi thân lên thạch đài đột kích Vân Dật Long, chắc chắn sẽ đạt được thành công.

Chậm chậm như ốc bò, thanh Trích Huyết kiếm trong tay Vân Dật Long lúc này chỉ còn mũi là nằm trong bao, mắt thấy Huyết Phật đã sắp táng mạng trên thạch đài.

Thốt nhiên, phía sau thạch đài vang lên tiếng cười to:

- Ha ha... người thất tung chưa chết, kẻ tìm kiếm lại táng mạng trước, Trích Huyết kiếm mà ra khỏi vỏ, chủ nhân Bạch kiếm linh mã sẽ phải ân hận suốt đời!

Vừa dứt tiếng, một lão nhân quái dị mặt xám hai con chồn phi thân lên thạch đài.

29. Chương 29: Hội Ngọc Nữ , Chịu Nhục

Huyết Phật đứng đối mặt với Vân Dật Long, dĩ nhiên là thấy rõ hết những gì sau lưng chàng, nghe tiếng vọt ngẩng lên, chợt thấy bóng người hạ xuống sau lưng Vân Dật Long cách chừng năm thước, cơ hồ là phản ứng theo bản năng, Huyết Phật buông tiếng quát vang vọt người lên cao như tên bắn, đứng cản sau lưng Vân Dật Long quát:

- Quân khốn kiếp, rõ là to gan.

Ngay khi ấy chúng đệ tử Kim Bích Cung cũng đã bao vây xung quanh thạch đài, người nào cũng thần sắc nghiêm nghị, bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng căng thẳng.

Vân Dật Long không quay người lại ngay, chỉ nghe thấy sau lưng cười giòn nói:

- Lão phu đến đây để cứu tôn giá, lẽ ra tôn giá phải cảm tạ lão phu mới đúng!

Huyết Phật nghe vậy thoáng ngạc nhiên, bỗng buông tiếng cười vang:

- Ha ha... các hạ mặt xám song hồ, lão phu nhận ra rồi. Tuy nhiên, thành thật mà nói, với thân phận tôn giá, chưa đủ quyền hạn để can thiệp vào chuyện của Kim Bích Cung đâu.

Vân Dật Long chậm chậm quay người lại, người này chàng đã từng gặp qua rồi, lão ta chính là Song Hồ.

Song Hồ nghe vậy ngó ra hồi lâu, đoạn lại cười giòn nói:

- Tiếng cười của Huyết Phật là báo hiệu sắp giết người, không màng đến sự sống chết của bản thân, vì tuân phụng cung quy mới chịu tử hình, Song Hồ này giờ mới tin là Kim Bích Cung quả có tiềm lực gây chấn động giang hồ.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Tôn giá từng đi lại lâu trên chốn giang hồ, hẳn biết mình hiện đang phạm vào điều cấm kỵ gì chứ?

Song Hồ vẫn thản nhiên cười:

- Tự ý xen vào việc xét xử của người khác, tội như đại địch. Tuy nhiên, lão phu tự tin là hiện vẫn chưa phạm vào tội ấy, bởi lão phu có công chuộc tội.

- Tôn giá tự tin vậy ư?

- Lão phu đã có cái tên là Song Hồ, lại từng nghe lời đồn đại trong giới võ lâm về Vân đại hiệp, nếu không tự tin đâu dám mạo hiểm.

- Vân mỗ vẫn nhận thấy tôn giá quá tự tin, mặc dù lệnh chủ nhân có ơn cứu mạng đối với Vân mỗ, nhưng đây không phải là việc riêng của bản thân Vân mỗ

Song Hồ thoáng ngần người, đoạn gật gù về kính phục, cười nói:

- Vân đại hiệp là nhất cung chi chủ, thống suất tối cao của một bang phái, nói một không hai không ai dám trái lệnh. Nay Vân đại hiệp đã phân biệt công và tư rõ ràng đến vậy, quả là rất đáng khính ngưỡng. Tuy nhiên, trước khi chưa rõ sự thật, Vân đại hiệp có cho phép lão phu tỏ bày ý định đến đây chăng?

Vân Dật Long vẫn lạnh lùng:

- Tôn giá nói đi!

Song Hồ cung kính khom mình thi lễ, đoạn nghiêm mặt trầm giọng nói:

- Lão phu phụng mệnh đến đây để gặp và đưa Vân đại hiệp đi nhận lãnh thủ hạ.

Vân Dật Long thoáng bèn sắc:

- Tôn giá muốn nói là đệ tử của Kim Bích Cung ư?

Song Hồ gật đầu nghiêm giọng nói tiếp:

- Huyết Si Lôi Mãnh cùng Sở cô nương của Vạn Liễu Bảo!

Vân Dật Long không giấu được nỗi vui mừng, vội nói:

- Tôn giá nói thật chứ?

Song Hồ cười nhẹ nhõm:

- Song Hồ cả đời gian trá, tuy không đáng tin cậy, song bốn tiểu chủ thì nhất ngôn cửu đỉnh, lão phu phụng mệnh đến đây, lẽ nào lại không thật, Vân đại hiệp vui mừng lắm phải không?

Vân Dật Long thản nhiên cười:

- Đúng vậy, Vân mỗ quả là mừng không kể xiết!

Song Hồ mỉm cười lắc đầu:

- Bốn tiểu chủ cũng đã tiên liệu như vậy, nhưng lại bảo Vân đại hiệp sẽ lập tức không còn vui mừng ngay.

Vân Dật Long bỗng nghe lòng trĩu xuống, lạnh lụng:

- Không sai, Vân mỗ rất có thể sẽ không vui mừng nếu nhận lãnh về không phải là người sống.

Song Hồ lắc đầu:

- Chẳng những còn sống mà cả võ công cũng nguyên vẹn như trước. Tuy nhiên, bốn tiểu chủ có một điều kiện, Vân đại hiệp cần phải chấp nhận.

Vân Dật Long như đã hiểu phần nào, ngược mặt nhìn trời, bình thản nói tiếp:

- Chỉ cần không phương hại đến Kim Bích cung!

Song Hồ quả quyết:

- Lão phu cam đoan không hề phương hại đến mọi kế hoạch của quý cung, song đối với uy vọng của cá nhân Vân đại hiệp thì lão phu không dám đảm bảo.

Chúng đệ tử Kim Bích Cung nghe vậy cả thấy đều bén sắc mặt.

Huyết Phật không dần được, buồn tiếng cười to:

- Ha ha ... Tiểu cung chủ là trọng tâm đoàn kết của toàn thể Kim Bích Cung, bất kỳ người nào trong Kim Bích Cung đều sẵn sàng nhẫn nhục và hi sinh vì bốn cung, duy chủ nhân Kim Bích Cung là không thể để bất kỳ ai xâm phạm, tôn giá nên quay về sớm thì hơn.

Song Hồ cười nhạt:

- Song Hồ đâu có nói là làm nhục đến Vân đại hiệp, có điều là Vân đại hiệp phải chịu chút hạn chế, cần phải đơn đao phó hội.

Huyết Manh bỗng cười khẩy nói:

- Huyết Phật đã thuận cho tôn giá rời khỏi đây, lão phu cũng chẳng tiện giữ, khỏi nói lời thôi, tôn giá lên đường đi thôi.

Vân Dật Long nhếch môi cười, dường như chẳng chút đắn đo, với giọng thiếu não nói:

- Vân mỗ cùng đi với tôn giá phải không?

Huyết Phật và Huyết Manh vừa nghe Vân Dật Long bằng lòng đi, sửng sốt đồng thanh nói:

- Cung chủ định đi sao?

Vân Dật Long bình thản:

- Phải, Vân mỗ cần phải đi một chuyến.

Huyết Phật vội nói:

- Cho lão tặc này đi cùng với!

Song Hồ cười giòn:

- Điều kiện duy nhất của bốn tiểu chủ là Vân đại hiệp phải đi một mình

Huyết Manh cười khẩy:

- Bọn này dù kéo hết đi, e rằng lệnh chủ nhân cũng không hay biết.

Song Hồ thoáng ngẩn người, song liền hiểu ngay ẩn ý của Huyết Manh, bất giác tái mặt lạnh lùng nói:

- Song Hồ đến đây với lễ độ gặp gỡ các vị, quả tình không phải là sợ sự, quý cung muốn giữ Song Hồ lại hoặc hiệp lực loại trừ bốn tiểu chủ thì cũng chẳng gì khó khăn, song lão phu tin là chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã không bao giờ có hành động trái với đạo lý như vậy.

Dứt lời, hai mắt kiên định nhìn thẳng vào mặt Vân Dật Long.

“ Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai bỗng xen lời:

- Lệnh chủ nhân là một vị cô nương phải không?

Song Hồ tuy không sợ sự, nhưng không muốn gây ra rắc rối bèn cười nhạt nói:

- Phải, giới võ lâm gọi bốn tiểu chủ là Kim Thủ Ngọc Nữ!

Huyết Manh và Huyết Phật cùng sững sờ, hai người đều không ngờ là Kim Thủ Ngọc Nữ lại có một người hộ vệ kết tiếng giang hồ thế này.

Huyết Phật buột miệng nói:

- Sao các hạ không chịu nói sớm

Song Hồ nghe vậy liền cảm thấy nhẹ người, cười giòn nói:

- Bây giờ thì cũng đâu có muộn!

Triển Ngọc Mai lại hỏi:

- Chỉ có mỗi mình Vân đệ tôi đi thôi ư?

Song Hồ trịnh trọng:

- Không phải à phải nói là mời Vân đại hiệp đi một mình!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Dừng từ gì thì cũng như nhau thôi, quý chủ nhân đã toàn thắng, Vân mỗ bao giờ lên đường, xin tôn giá dặn bảo cho!

Song Hồ nghe vậy liền cảm thấy cõi lòng như bị một lớp mây đen che phủ, đăm mắt nhìn Vân Dật Long hồi lâu, đoạn trịnh trọng nói:

- Vân đại hiệp chủ quản Kim Bích Cung xử sự mọi việc hẳn là hơn người, vì vậy lão phu với tấm lòng chí thành, việc hôm nay mong Vân đại hiệp hãy suy nghĩ cẩn kẽ, không nên vì gia tiểu chủ nhất thời bướng bỉnh... lão phu đã quá vọng ngôn rồi!

Vân Dật Long mỉm cười:

- Quý chủ nhân đối với Kim Bích Cung cũng như đối với Vân mỗ đều có đại ân, Vân mỗ không bao giờ dám quên.

Song Hồ cười gượng:

- Kể từ khi bước chân vào Trung Nguyên, đây là lần đầu tiên gia tiểu chủ thi ân với người, trước kia chẳng phải là không có cơ hội giúp người, có lẽ Vân đại hiệp không tin, gia tiểu chủ là người không có người xứng đáng để mà nhận ân huệ của mình.

Vân Dật Long thoáng nghe lòng xao động, giọng buông thõng:

- Vậy ra Vân mỗ quả là một người may mắn!

Song Hồ gật đầu:

- Lão phu quả cho là như vậy, mặc dù đây có lẽ là một chiều, Vân đại hiệp chưa hẳn đã cần đến ân huệ ấy.

Ngưng chốc lát, đoạn nói tiếp:

- Gia tiểu chủ hiện đang ở trên Tiêm Thạch Nhai cách đây về ngoài vài trăm dặm về hướng nam, đó là ngọn núi cao hơn cả và không có cây cỏ, rất dễ tìm, lão phu xin đi trước một bước.

Đoạn không chờ Vân Dật Long trả lời đã quay người phóng xuống thạch đài, phi thân đi về hướng chính nam.

Vân Dật Long chậm chậm ngược lên, đắm chiêu nhìn về cõi trời xa, trong óc hiện lên gương mặt kiều diễm của Kim Thủ Ngọc Nữ, lạnh lùng và kiêu ngạo. Vậy mà giờ đây chàng cần phải đi gặp nàng với thân phận thọ ân huệ, thấp hơn nàng ta một bậc, song chàng lại chẳng thể không đi. Triển Ngọc Mai bỗng cất tiếng hỏi:

- Long đệ bao giờ thì lên đường?

Vân Dật Long thoáng ngẩn người, đoạn trầm giọng nói:

- Phải đi ngay mới được!

Triển Ngọc Mai lo lắng:

- Long đệ, Mai tỷ chỉ sợ tính nết của Long đệ sẽ khiến cho vị cô nương ấy phật lòng.

Vân Dật Long mỉm cười:

- Mai tỷ, vì thân thù sư hận, Dật Long sẽ nhẫn nhịn được cả.

Triển Ngọc Mai nghe thoáng rung động cõi lòng, trước đây nàng đã lo lắng Vân Dật Long phát sinh tình cảm với Kim Thủ Ngọc Nữ, song giờ đây nàng lại lo lắng Vân Dật Long vì tổn thương lòng tự ái mà xa lánh Kim Thủ Ngọc Nữ. Nay thì nàng đã hiểu ra, dù không có Kim Thủ Ngọc Nữ thì nàng vẫn mất Vân Dật Long như thường.

Triển Ngọc Mai bối rối:

- Long đệ, Mai tỷ tuy chưa từng gặp vị tỷ tỷ ấy, song Mai tỷ tin là nàng ta đã thật lòng với Long đệ.

Vân Dật Long ơ hờ:

- Mai tỷ đừng đề cập đến vấn đề ấy nữa

- Thôi được, hãy dẹp qua vấn đề ấy, bao giờ Long thì đệ lên đường?

- Ngay lập tức!

Đoạn quét mắt nhìn quanh một vòng, cao giọng nói:

- Người của bốn cung hãy ở lại trong Lãnh Vân Quán thì giao cho Huyết Manh thu xếp cho họ rời khỏi đây. Sự có mặt của tại hạ tại đây lôi kéo theo người của Đông Thiên Môn, hẳn là người của Chính Nghĩa Nhai cũng đã hay biết. Sau khi bốn cung chủ rời khỏi, nơi đây phải được phòng giữ cẩn thận, Túy Thần và lão nhị Đông Thiên Môn hãy chưa trở về đây.

Nhắc đến hai người ấy, Vân Dật Long chợt nảy sinh một ý nghĩ lạ kỳ, ánh mắt rực sáng lên trầm giọng nói tiếp:

- Sau khi bốn cung ra đi, Huyết Phật hãy cưỡi đại bàng tuần tra phía nam một chuyến, tốt nhất là phát hiện tông tích của Song Hồ trên chặng đường từ đây đến Tiêm (nhọn) Thạch Nhai, còn sự bố trí ở đây thì do Huyết Manh chịu trách nhiệm.

Đoạn lại quay sang Triển Ngọc Mai nói tiếp:

- Mai tỷ hãy nghỉ ngơi nhé.

Triển Ngọc Mai cười ngọt lịm:

- Mai tỷ không mệt, Long đệ không cần phải phân bổ nhiệm vụ, Mai tỷ tự biết mình cần phải làm gì rồi.

Huyết Phật bỗng thắc mắc hỏi:

- Cung chủ, tìm kiếm Song Hồ để làm gì vậy?

Vân Dật Long theo người đi xuống thạch đài:

- Túy Thần và lão nhị Đông Thiên Môn sắp quay lại đây, Song Hồ đã đến với ta thì ta phải có trách nhiệm bảo vệ.

Huyết Phật vỡ lẽ, vội nói:

- Vậy lão trọc xin đi ngay.

Dứt lời người phi thân xuống thạch đài.

Vân Dật Long chậm rãi đi xuống thạch đài, trịnh trọng nhìn Huyết Manh nói:

- Trước khi bốn cung chủ về đến, bất kể gặp tình huống gì cũng không được tự ý rời khỏi đây, cùng người giao chiến.

Huyết Manh khom người đáp:

- Bốn tọa tuân lệnh, chỉ lo việc phòng thủ thôi. Vân Dật Long đưa mắt nhìn Triển Ngọc Mai và Huyết Manh nói:

- Vân mỗ đi đây.

Đoạn cất bước đi về hạ Lãm Vân Quán. Triển Ngọc Mai như chợt ra, vội cất tiếng nói theo:

- Vân đệ có cần cưỡi chim đại bàng không?

Vân Dật Long chứng bước quay lại lắc đầu nói:

- Vân mỗ đi tìm Hồng ảnh cưỡi đi cũng được rồi.

Dứt lời lại quay đi, thoáng chốc đã khuất dạng sau ngoài bờ rào trúc.

Triển Ngọc Mai quay sang Huyết Manh nói:

- Vân đệ dặn chúng ta phải kiên thủ nơi đây ắt là đã có nhận định chi đó, phải lo bố trí ngay mới được.

Huyết Manh gật đầu tán đồng:

- Phải, lão phu cũng nghĩ như vậy.

Đoạn cùng Triển Ngọc Mai đi lên thạch đài, hạ lệnh bố trí lại Lãm Vân Quán.

* * *

Mặt trời đã nghiêng về phía tây, khí hậu tuy không nóng bức như lúc trưa, song ánh nắng rất chói chang, soi trên ngọn núi mọc không một cành cây ngọn cỏ, chẳng thấy bóng dáng chim thú, hoang vu đến mức không chút sinh khí.

Trên một tảng đá xanh bằng phẳng nơi lưng chừng núi, thật khác thường lúc này lại có một thiếu nữ đang đứng quay mặt về hướng đông, hai cánh tay nàng vàng rực dưới ánh nắng, trước mặt nàng là một vực sâu chừng bao mươi trượng.

Bốn bề im lặng không một tiếng động, thiếu nữ cũng đứng im lìm như một pho tượng đá. Đột nhiên, tiếng chuông lạnh lớt vang lên từ xa, vọng vào tai thiếu nữ tay vàng, người nàng khẽ rung động một cái, nhưng vẫn đứng yên.

Tiếng chuông vẫn đều đặn vang lên, mỗi lúc càng gần, sau cùng tiếng vó ngựa đã vọng vào tai nàng. Thiếu nữ tay vàng dường như không cố kiềm chế bản thân được, mặc dù người nàng đã mấy lần lay động, song cuối cùng vẫn không quay lại.

Rồi thì, tiếng chuông và tiếng vó ngựa cùng lúc ngưng lặng, thiếu nữ tay vàng không cần nhìn cùng phông định được ngựa đã dừng lại sau lưng nàng cách chừng một trượng, song nàng vẫn không quay người lại.

Đối phương dường như cũng không muốn lên tiếng, thế là tất cả lại trở về với sự im lặng. Sau một hồi lâu, bỗng một giọng nặng nề vang lên. Thiếu nữ tay vàng vẫn không quay lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Tưởng đâu Vân đại hiệp không đến chứ.

- Vân mỗ không tìm thấy cô nương trên núi nên bây giờ mới đến đây

Thiếu nữ tay vàng vẫn đứng yên, với giọng càng lạnh lùng hơn nói:

- Sao Vân đại hiệp không bảo là chưa tìm thấy thủ hạ của mình

Vân Dật Long thoáng bén sắc mặt:

- Vân mỗ không tìm thấy cô nương, dĩ nhiên cũng không tìm thấy thủ hạ.

Thiếu nữ tay vàng bỗng hai vai run lên một cái:

- Vân đại hiệp đã chuẩn bị sẵn bước tiếp theo rồi, sợ tìm không được ư?

Vân Dật Long tái mặt, thắc mắc hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

- Vân Dật Long, các hạ hãy quay về đi. Trước canh ba đêm nay, Kim Thủ Ngọc Nữ sẽ đưa quý thuộc hạ đến Lãnh Vân Quán, mong là hai ta từ nay không gặp nhau trên chốn giang hồ nữa.

Vân Dật Long cố nhẫn nhịn, bình thản nói:

- Cô nương bảo Vân đến đây chỉ để nói như vậy thôi ư?

Kim Thủ Ngọc Nữ gằng giọng nói:

- Trước đây chỉ trách bốn cô nương có mắt không người, đã xem các hạ là nhân vật số một.

Vân Dật Long thản nhiên cười:

- Không sai, Vân mỗ quả không kể được là nhân vật số một, nhưng cô nương đã bảo Vân mỗ đến đây là để lãnh người kia mà?

Kim Thủ Ngọc Nữ gắt gỏng:

- Vân Dật Long, nhân trước khi bỏ cô nương phản hối, các hạ hãy rút ngay đi.

Vân Dật Long sở dĩ cố nhẫn nhịn chẳng qua là vì thấy mình đã mắc nợ người ta quá nhiều, không nên bướng bỉnh, giờ nghe Kim Thủ Ngọc Nữ nói vậy, bất giác lửa giận phùng lên, gằng giọng nói:

- Vân mỗ từ khi chào đời đến nay, chưa từng cúi bao giờ.

Kim Thủ Ngọc Nữ hai vai run rẩy, song vẫn không quay lại buông giọng sắc lạnh:

- Vân Dật Long bốn cô nương nhắc lại lần nữa, nếu là kẻ thức thời vụ, các hạ nên rút ngay là hơn.

- Trong giới võ lâm hiện nay, ai cũng biết Vân mỗ là kẻ không thức thời vụ.

Thốt nhiên, Kim Thủ Ngọc Nữ quay người phóng vọt lên cao, chỉ thấy ánh vàng lấp lánh, nhanh như chớp chớp thẳng vào yếu hầu Vân Dật Long, đồng thời lạnh lùng quát:

- Đã không thức thời vụ thì hãy nằm lại đây.

Vân Dật Long thật không ngờ Kim Thủ Ngọc Nữ lại ra tay đột ngột như vậy, chàng theo bản năng vung tay lên đón đỡ, nhưng rồi bỗng nén lại, trong thoáng chốc, chàng cảm thấy đầu óc rỗng tếch.

ánh vàng chéch sang một bên, “soạt” một tiếng, một vòi máu từ vai trái Vân Dật Long phun thẳng lên cao, thoáng chốc đã nhuộm đỏ cả nửa bên người chàng.

Kim Thủ Ngọc Nữ lượn một vòng trên không, hạ đầu ngựa Vân Dật Long cách chừng năm thước, thân pháp nhẹ nhàng như một cánh bướm.

Vân Dật Long ngoảnh mặt nhìn vết thương nơi vai trái, mặt chẳng lộ chút vẻ tức giận, chậm chậm đưa mắt nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ, nhạt giọng nói:

- Cô nương lại tha mạng cho Vân mỗ một lần nữa.

Thấy nơi vai trái Vân Dật Long phun máu xối xả, Kim Thủ Ngọc Nữ trán bỗng vã mồ hôi lấm tấm, song vẻ mặt vẫn đanh lạnh nói:

- Vân Dật Long, các hạ nói như vậy trong lúc này không thấy là quá sớm ư?

Vân Dật Long chậm chậm chỗi tay phải lên yên ngựa, nhẹ tung mình xuống đất, náo nùng nói:

- Cô nương có thể hạ thủ mà.

Kim Thủ Ngọc Nữ rung động cõi lòng:

- Lúc gặp nhau lúc đầu, các hạ đâu có nhu nhược bất tài như ngày hôm nay.

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân Dật Long ngày hôm nay cũng như trước thôi.

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Vậy thì tốt lắm, bốn cô nương hôm nay nhất định phải quyết một phen hơn thua với các hạ, bất luận ai chết cũng được, giữa hai ta phải có một người nằm lại đây.

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Cô nương hẹn Vân mỗ lên đây với mục đích như vậy ư?

- Ý định bốn cô nương tuy lúc đầu không phải vậy, nhưng bây giờ thì chẳng còn gì để nói với nhau nữa, những gì đã qua đều trở thành quá khứ, các hạ hãy chuẩn bị đi.

Vân Dật Long thều nảo lắc đầu:

- Cô nương không cần bận tâm đến Vân mỗ. Cô nương đã nói rồi, hôm nay giữa hai ta phải có một người nằm lại nơi đây, cô nương hãy hạ thủ đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ biến sắc mặt:

- Các hạ định sẽ không hoàn thủ ư?

- Cô nương đã nhất quyết muốn lấy mạng Vân mỗ, Vân mỗ hoàn thủ hay không cũng vậy thôi.

- Vô công giữa hai ta tương đương nhau, nếu các hạ sử dụng Viêm Dương Chưởng, chưa biết ai sẽ chết vào tay ai. Do đó, nếu các hạ hoàn thủ, hoặc giả còn có khả năng sống.

Vân Dật Long cười lạnh nhạt:

- Vân mỗ đến hôm nay vẫn chưa chết là đã sống nhiều thời khắc lắm rồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ bỗng hiểu ra, cười khẩy nói:

- Các hạ khỏi phải làm bộ làm tịch nữa, các hạ mà nuôi lòng báo ân thì đâu dùng thủ đoạn như vậy đối phó với bốn cô nương.

Vừa nhắc đến thủ đoạn, bỗng như đụng chạm đến niềm đau trong lòng, Kim Thủ Ngọc Nữ mặt liền sa sầm, gằn giọng nói:

- Vân Dật Long, Kim Thủ Ngọc Nữ mà trước đây từng cứu giúp các hạ, các hạ hãy xem như là một người đàn bà vô sỉ không biết nhục nhã, thị đã tự nguyện hành động như vậy, các hạ cứ đón nhận mà không cần phải cảm ân. Nào, hãy chuẩn bị đi!

Vân Dật Long nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ hồi lâu, đoạn thắc mắc nói:

- Cô nương, giữa hai ta dường như có sự hiểu lầm chi đó?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Chẳng có gì hiểu lầm cả, phải nói là bọn cô nương giờ đã đây thấy rõ các hạ rồi!

Vân Dật Long ngó người:

- Cô nương đã thấy rõ Vân mẫu gì cơ?

- Các hạ muốn nghe chẳng?

Vân Dật Long bình thản gật đầu:

- Cô nương nói đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Các hạ là kẻ gian tra, tàn bạo và tà ác!

Vân Dật Long thoáng biến sắc, song lập tức bình thản như trước, nhếch môi cười nói:

- Giới võ lâm ai cũng nói vậy cả!

- Trước đây bọn cô nương không tin, bây giờ thì ... hừ...

Vân Dật Long cười chua chát:

- Cô nương đã tin rồi còn gì?

- Bọn cô nương đã ngỡ là có lẽ họ đã chưa nhận định rõ về đại cung chủ, cho nên họ chỉ thốt lên những từ ấy, không... theo bọn cô nương những từ ngữ xấu xa không chỉ có vậy thôi.

Vân Dật Long vẫn bình thản:

- Có lẽ cô nương nhận xét rõ hơn họ, nhưng cô nương phải có sự thật để minh chứng chứ?

Kim Thủ Ngọc Nữ tức giận:

- Các hạ muốn chứng cứ phải không?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Cũng có thể nói như vậy!

- Các hạ bắt giữ Song Hồ

Vân Dật Long tái mặt:

- Cô nương đã nghe ai nói thế hả?

30. Chương 30: Nhẫn Nhục Nhảy Xuống Vực , Quần Gia Phục Kích

Vẻ kinh ngạc của Vân Dật Long là xuất phát từ nội tâm, nhưng Kim Thủ Ngọc Nữ bởi lòng đã có định kiến, lại nghĩ chẳng là vì gian kế bị khám phá nên mới có phản ứng như vậy, bèn tức tối cười khẩy nói:

- Hừ, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Trước hết bắt giữ người đưa tin để uy hiếp bọn cô nương, như vậy sẽ không còn sợ bọn cô nương gây khó khăn nữa, diệu kế ấy cũng chỉ có mỗi Vân đại hiệp danh chấn võ lâm là nghĩ ra được thôi, quả rất đáng bội phục.

Vân Dật Long ngơ ngẩn nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ, chàng định nói:

- Cô nương nhận thấy Vân mẫu có phải là hạng người như vậy chẳng?

Song chàng lại không thốt ra, chỉ cười nảo nùng nói:

- Cô nương, Vân mẫu tin là trong lúc này dù có nói thế nào thì cô nương cũng chẳng tin Vân mẫu không bao giờ hành động như vậy...

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Nếu bốn cô nương là đứa bé lên ba, hoặc giả có thể tin được.
- Vậy thì Vân mỗ không cần nói nhiều cho thêm phí lời nữa. Cô nương, Vân mỗ có thể hỏi thêm một câu chăng?
- Các hạ hỏi đi!
- Vân mỗ muốn biết ai đã báo tin ấy với cô nương?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười khẩy:

- Các hạ có thể suy đoán được!

Vân Dật Long rúng động cõi lòng:

- Người của Chính Nghĩa Nhai?

Kim Thủ Ngọc Nữ mai mỉa:

- Có lẽ lúc bấy giờ các hạ đã phát giác rồi, nhưng rất tiếc không bắt giữ được họ.

Giờ thì Vân Dật Long đã hiểu hết mọi sự, chàng chẳng muốn giải thích nữa, mà dù có giải thích thì Kim Thủ Ngọc Nữ cũng không bao giờ tin, bèn cười chua chát nói:

- Sau cùng thì bọn chúng cũng đã tìm ra cơ hội giết chết Vân Dật Long này!

Đoạn bỗng ngẩng đầu lên nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ, bình thản nói:

- Cô nương hãy động thủ đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ tuy ngoài miệng cứng rắn, song qua thái độ bình thản của Vân Dật Long, lòng tự tin của nàng đã có phần chao đảo, ném vào mặt Vân Dật Long một cái nhìn thật nhanh, đoạn lạnh lùng nói:

- Các hạ đã chuẩn bị rồi chứ?
- Vân mỗ đã nói rồi, quyết sẽ không hoàn thủ.

Kim Thủ Ngọc Nữ lòng tin càng thêm chao đảo, song lại xóa bỏ được định kiến trong lòng, bèn nói bừa:

- Các hạ đã khiếp sợ phải không?

Vân Dật Long nhìn chăm chú vào mặt Kim Thủ Ngọc Nữ, im lặng hồi lâu.

Kim Thủ Ngọc Nữ như biết mình lỡ lời, vội dời ánh mắt đi nơi khác, bởi nàng hiểu rất rõ, Vân Dật Long không thể nào lại khiếp sợ nàng.

Sợng thật bất ngờ, Vân Dật Long lại bình thản nói:

- Phải! Vân mỗ tự biết ắt bại, chống cự chỉ thêm mang tiếng là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Kim Thủ Ngọc Nữ vụt quay ánh mắt vào mặt Vân Dật Long, vẻ kinh ngạc trên trời nhìn chàng, vẻ bình thản của chàng đã khiến nàng cảm thấy như bị bốn cột, nàng biết mình không thể nào phá được Viêm Dương chưởng của Vân Dật Long, và tin là chính Vân Dật Long cũng biết vậy, bất giác lửa giận phừng lên, gằn giọng nói:

- Các hạ đã khiếp sợ, vậy có biết bốn cô nương sẽ xử trí các hạ ra sao không?

Vân Dật Long vẫn thản nhiên cười:

- Cô nương nói đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ chỉ vực thẳm sau lưng, danh giọng nói:

- Nhảy xuống dưới đó!

Vân Dật Long ơ hờ quét mắt nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ, chậm chậm để dây cương trong tay lên lưng Linh Mã, nhẹ nhàng vuốt ve ngựa một hồi, đoạn chậm rãi đi về phía vực thẳm.

Chậm rãi ngang qua Kim Thủ Ngọc Nữ, Vân Dật Long đến bên bờ vực thẳm.

Ánh mắt di chuyển theo từng bước của Vân Dật Long, Kim Thủ Ngọc Nữ chậm chậm quay người, nàng không ngờ Vân Dật Long chẳng chút chần chừ, thẳng bước đi tới, chỉ còn cách miệng vực chừng hơn một thước nữa thôi.

Kim Thủ Ngọc Nữ không còn kèm lòng được nữa, bối rối lớn tiếng nói:

- Vân Dật Long, các hạ có gì giải thích không?

Vân Dật Long đứng bên mép vực, giọng chua chát nói:

- Vân mỗ chẳng còn gì để nói, vực thẳm này chỉ sâu chừng ba mươi trượng, quyết không thể gây tử thương cho Vân mỗ được, song cô nương là người duy nhất trong giới võ lâm đã làm cho Vân mỗ phải nhảy xuống vực thẳm, cái tên Vân Dật Long kể từ nay...

Kim Thủ Ngọc Nữ rung động cõi lòng buột miệng nói:

- Các hạ có thể không nhảy cũng được!

Vân Dật Long không quay lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Tuy cô nương nghĩ Vân mỗ không có chút tín nghĩa, nhưng dẫu sao Vân mỗ cũng là chủ nhân Kim Bích Cung, không khi nào tự nuốt lời mà hổ thẹn với vong linh của cố Cung chủ.

Ngưng chốc lát, đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Nhưng trước khi nhảy xuống, Vân mỗ cần phải thổ lộ hết những gì trong lòng. Vân Dật Long kể từ khi gặp biến cố tại Thái Sơn, rơi xuống Trích Huyết Cốc được sống cho đến khi bước chân vào chốn giang hồ, ngoại trừ chúng đệ tử Kim Bích Cung, cô nương là người đầu tiên duy nhất đã cứu giúp Vân mỗ, những lời cảm ơn đền đáp Vân mỗ không dám nói nữa. Thế nhưng, Vân mỗ chỉ cần một ngày chưa chết, quyết không bao giờ quên đại ân của cô nương. Vân Dật Long xin cáo từ!

Kim Thủ Ngọc Nữ cả kinh:

- Các hạ... hãy chờ...

Ngay khi ấy, nơi lưng núi cũng vọng lên một giọng hối hả la to:

- Vân đại hiệp, hãy chờ...

Vừa nghe tiếng gọi kia, Kim Thủ Ngọc Nữ lập tức buông rơi nước mắt, ngửa mặt u oán lẩm bẩm:

- Trời ơi! Chẳng lẽ trời đã sắp bày thế ư? Trời chưa bao giờ thương xót cho người con gái cô đơn yếu đuối này ư? Hết lầm lẫn này lại đến lầm lẫn khác, nếu chàng không hề bắt giữ Song Hồ, kể từ nay mình còn mặt mũi nào để gặp lại chàng nữa.

Trong tiếng gió rít, Song Hồ phi thân đáp xuống bên cạnh Kim Thủ Ngọc Nữ, hơ hời nói:

- Tiểu thư, Vân Dật Long xuống dưới chi vậy?

Kim Thủ Ngọc Nữ không ngoảnh lại, không đáp mà hỏi:

- Sao bây giờ mới về đến?

Song Hồ nghe giọng nói tiểu thư có vẻ ghen ngào, liền giật mình nói:

- Tiểu thư, có người của Chính Nghĩa Nhai tới không vậy?

Kim Thủ Ngọc Nữ nảo nề:

- Có, lão đã trở về quá muộn, tất cả đã trở thành quá khứ rồi!

Song Hồ tái mặt, thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gượng cười nói:

- Hãy chưa muộn, tiểu thư không có gây tổn thương cho Vân Dật Long đâu! Ngay khi bọn khốn kiếp Chính Nghĩa Nhai chặn đường thì lão bực đã biết chúng muốn làm gì rồi, may là Vân Dật Long trước khi ra đi đã

phái Huyết Phật ngằm hộ tổng lão, nếu không nhờ Huyết Phật kịp thời giải cứu, lão bộc mà chết đi thì sự hiểu lầm giữa hai người sẽ không bao giờ xóa bỏ được.

Kim Thủ Ngọc Nữ trước mắt như bỗng hiện ra gương mặt bình thản và ưu tư của Vân Dật Long, nàng chợt cảm thấy đầu óc rối tung, chậm rãi đi về phía Linh Mã, cười chua xót nói:

- Lão đã trở về quá muộn rồi!

Song Hồ sãi chân tới hai bước, nhìn xuống vực thăm một hồi, đoạn vui mừng nói:

- Độ sâu chỉ chừng ba mươi trượng, quyết chẳng thể gây thương vong cho Vân Dật Long được. Tiểu thư, ta hãy xuống tìm ngay đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ cười ảo não:

- Lão biết ta đã mắng chửi y những gì không? Rất có thể y sẽ lượng thứ cho ta, nhưng ta cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp lại y nữa, vĩnh viễn.

Song Hồ đã chứng kiến Kim Thủ Ngọc Nữ trưởng thành từ thuở bé, rất hiểu cá tính nàng, nghe nàng nói vậy biết có khuyên cũng vô ích, đôi mắt lão đảo tròn một hồi, đoạn bỗng nói:

- Tiểu thư, Vân Dật Long quyết không bao giờ ghi hận tiểu thư đâu, chính bản thân tiểu thư cũng biết, cuộc đời ai lại chẳng có sai lầm chứ?

Kim Thủ Ngọc Nữ vẫn tiến về Linh Mã, cất giọng nào nề:

- Ta biết y sẽ không ghi hận ta, trước khi nhảy xuống y cũng nói vậy. Thế nhưng, y càng rộng lòng lượng thứ thì ta lại càng cảm thấy xấu hổ khi gặp y.

Dứt lời nước mắt rơi lã chã.

Song Hồ như đã nghĩ ra một ý kiến chi đó, bỗng nói:

- Vậy thì tiểu thư định như thế nào?

Kim Thủ Ngọc Nữ thở dài trĩu giọng:

- Hãy đưa Huyết Si và Sở cô nương đến Lãnh Vân Quán, chúng ta trở về Miêu Cương.

- Trở về rồi sao nữa?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười chua chát:

- Ta đã khôn lớn tại đó cũng nên chôn thân tại đó!

Song Hồ rung động cõi lòng, thâm nhủ:

- Tự cổ chí kim chữ tình là hại người hơn hết, nếu không nhờ lão Hồ Ly nào sống thêm được mấy năm, học chút xảo kế, cuộc đời nàng ta há chẳng kết liễu từ nay rồi còn gì?

Đoạn cất tiếng nói:

- Tiểu thư có biết vì sao bọn Chính Nghĩa Nhai lại chặn đường lão bộc và gỡ gian kế không?

Kim Thủ Ngọc Nữ dừng lại cách Linh Mã chừng ba thước, giọng nặng nề nói:

- Chúng định mượn tay mình trừ khử Vân Dật Long chứ gì?

Song Hồ cười:

- Tiểu thư tuy nói rất đúng, nhưng lại thiếu sót một điều, tiểu thư hãy tĩnh tâm thử nghĩ, chúng ta xưa nay chưa từng tiếp xúc với Chính Nghĩa Nhai, có thể nào bọn họ lại tin cậy mình đến vậy chăng? Vạn nhất tiểu thư không diệt trừ Vân Dật Long thì sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ cười tự mỉa:

- Bọn họ đã biết hết việc chúng ta cứu Vân Dật Long và giúp y cứu thoát thủ hạ, kể này đương nhiên cũng đã được rất nhiều kẻ có đầu óc tính toán, do đó bọn họ khẳng định ta ắt sẽ giết Vân Dật Long.

- Bọn họ quyết chắc tiểu thư nhất định diệt được Vân Dật Long hay sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ đau khổ lắc đầu:

- Bọn họ biết võ công của ta không thắng nổi Vân Dật Long, nhưng bọn họ hiểu Vân Dật Long hơn ta, biết y quyết không chịu động thủ với ta.

Song Hồ vỗ tay đánh bốp:

- Đúng rồi! Tiểu thư, họ đã biết Vân Dật Long quyết không chịu động thủ, chả lẽ lại quyết chắc tiểu thư nhất định động thủ hạ sát một người không muốn chống cự hay sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ chợt động tâm ngẩng lên:

- Ý lão muốn nói là bọn họ còn có sự bố trí khác nữa phải không?

Song Hồ trịnh trọng:

- Tiểu thư, nếu lão bộc lộ liệu không sai, mục đích của họ đơn đặt thị phi ngoại trừ muốn mượn tay tiểu thư sát hạ Vân Dật Long, lại còn khiến tiểu thư không hợp tác với chàng ta nữa. Bởi vì chỉ một mình Vân Dật Long mà Chính Nghĩa Nhai chúng đã đối phó không xong, nếu có thêm tiểu thư nữa thì chúng đừng mong diệt trừ được Vân Dật Long.

Kim Thủ Ngọc Nữ bàng hoàng:

- Ý lão muốn nói là bọn họ đã giăng bẫy ở xung quanh Tiêm Thạch Nhai này chứ gì?

Song Hồ gật đầu:

- Bọn họ nhất quyết trừ bằng được Vân Dật Long, mà Vân Dật Long rất hiếm khi đi một mình, tiểu thư thử nghĩ xem có thể nào bọn chúng lại bỏ qua một cơ hội tốt như thế này chẳng?

Kim Thủ Ngọc Nữ tuy trong lòng ngập đầy niềm căm hận và hổ thẹn, cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp mặt Vân Dật Long nữa, nhưng lòng lại luôn lo nghĩ về chàng, nghe vậy liền lo lắng:

- Vậy biết phải làm sao đây?

Song Hồ vội nói:

- Tiểu thư có thể giúp cho Vân Dật Long.

- Lão đoán là bọn họ có thể ở đâu?

- Tiểu thư đứng tại đây có lẽ họ đã sớm trông thấy rồi, hẳn là họ đang ở gần đây thôi, chúng ta hãy lần theo hướng đi của Vân Dật Long nhất định sẽ gặp.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội nói:

- Vậy chúng ta hãy đi mau!

Đoạn cất bước đi về phía bờ vực.

Song Hồ vội nói:

- Tiểu thư hãy khoan, chúng ta hãy gọi mọi người đến đây cùng đi một thể.

Kim Thủ Ngọc Nữ lúc này chỉ lo cho sự an nguy của Vân Dật Long, nghe vậy liền nói:

- Vậy hãy mau gọi họ đến ngay, ta đi trước.

Đoạn không chờ Song Hồ nói gì thêm nữa, đã tung mình phóng xuống vực thẳm.

Song Hồ lảo bẫm:

- Tính nết của tiểu thư trước kia đâu hết cả rồi?

Đoạn vội phi thân phóng đi lên núi, chỉ còn lại mỗi mình Linh Mã tại đó.

Hãy nói về Vân Dật Long phi thân xuống vực, buông tiếng thở dài nặng trĩu, lảo bẫm:

- Ta hãy quay về Lãnh Vân Quán trước đã!

Đoạn ngẩng lên nhận định phương hướng, gỡ khinh công phóng đi về phía cửa núi, thoáng chốc đã đến nơi.

Vân Dật Long bỗng chững bước, phóng mắt nhìn về một phía triền núi đầu loan thạch ngoài cửa núi, bỗng tiếng cười lạnh lùng nói:

- Các vị bằng hữu không cần phải ẩn nấp nữa.

Đoạn thản nhiên cất bước ra khỏi cửa núi, tiến thẳng vào giữa thung lũng, như không hề có chút giới bị.

Chiều rộng của núi chỉ chừng năm thước, Vân Dật Long vừa ra khỏi cửa đầy ba thước, từ trên hai bên núi sau lưng bỗng nhẹ nhàng phóng xuống hai bóng người, lao thẳng tới sau lưng Vân Dật Long, hai tay nắm ngón co lại như móc câu, hiển nhiên đã vận đầy nội công.

Vân Dật Long ánh mắt lên sắc lạnh, như hoàn toàn chưa hay khoảnh khắc ấy, thần thái hết sức ung dung.

Chớp mắt hai bóng người đó đã đến sát sau lưng, ngay trong khoảnh khắc ấy, chợt thấy Vân Dật Long lách nhanh sang trái và lạnh lùng nói:

- Vân mỗ đã biết trước rồi, phiền các vị phải chờ đợi lâu!

Đồng thời đã xoay người, tay phải tung ra, dứt lời thì chưởng thế đã đến trước mặt hai người đó rồi.

Bỗng nghe hai tiếng kinh hoàng hét lên:

- Ô! Viêm Dương...

Hai tiếng rú thảm vang lên cắt ngang câu nói, hai người cùng một lúc bật ngựa, ngã ra đất, chết ngay tức thời.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn hai tử thi dưới đất liền thoáng ngạc nhiên, đoạn cười lạnh lùng nói:

- Thì ra các vị đến từ Chính Nghĩa Nhai, chúng ta có thể kể được là cố nhân gặp lại nhau.

Đoạn vung tay vạch mở khăn đen che mặt của hai tử thi, hiện ra hai khuôn mặt lạ lẫm chưa từng gặp mặt bao giờ.

Lúc này bốn bề vắng lặng, Vân Dật Long ngoảnh lại nhìn khoảng cách của cửa núi, trong lòng đã hiểu ra, lập tức mắt sáng rực sát cơ, bỗng tung mình phóng lên giữa triền núi, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh và nói:

- Bây giờ đã đến lúc các vị hiện thân rồi chứ?

Lập tức, từ sau lưng bên phải vang lên tiếng cười to nói:

- Chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã quả là thẳng thắn lạ lùng, nếu lão phu mà rề rà chậm chạp thì thật là thiếu lễ độ!

Vân Dật Long không quay người lại, phóng mắt nhìn phía trước lạnh lùng nói:

- Tôn giá đã biết Vân mỗ là người mau lẹ, thời gian có hạn, sao không mời hết ra đây đi?

Đối phương dường như thoáng ngạc nhiên:

- Vân Cung chủ nghĩ là lão phu cần thiết phải mai phục nhiều người ư?

- Nếu tôn giá mà tự tin đến vậy thì đâu có chờ đến lúc hai thủ hạ táng mạng và Vân mỗ đây lọt vào vòng vây rồi mới dám hiện thân.

Đối phương tuy nghe Vân Dật Long buông lời mai mỉa, song vẫn không tức giận, bỗng tiếng cười khẩy, đắc ý nói:

- Vậy ra Vân đại Cung chủ đã biết lão phu chờ tại đây rồi ư?

Vân Dật Long giọng sắc lạnh:

- Vân mỗ tuy không biết trước, chưa thể thu xếp cho các hạ lên đường sớm hơn, nhưng cũng thật may mắn, giờ đây đã chạm mặt với các vị.

Đối phương cười u ám:

- Lão phu cũng nghĩ mình rất may mắn, bởi Vân đại Cung chủ đã đi ngang qua đây, và càng đáng quý hơn nữa là Vân đại Cung chủ đã hành động hoàn toàn đúng theo kế hoạch của lão phu.

Vân Dật Long vẫn không quay lại, chỉ khinh miệt nói:

- E rằng tôn giá chưa phải là người đặt ra kế hoạch ấy đâu.

Đối phương thoáng ngạc nhiên, cười khẩy:

- Vân đại Cung chủ quả quyết như vậy ư?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tôn giá không cần phải kéo dài thời gian, cứ gọi họ ra đây đi! Nếu tôn giá nhất định buộc Vân mỗ đích thân mời ra từng người một thì trách nhiệm ấy e rằng tôn giá không gánh vác nổi đâu.

Quả nhiên Vân Dật Long đã đánh trúng điểm yếu đối phương, chỉ nghe y tức tối cười khẩy:

- Phải chăng có người đang đợi Vân đại Cung chủ dưới suối vàng nên mới nóng lòng lên đường thế này?

Vân Dật Long gần giọng:

- Sự kiên nhẫn của Vân mỗ có hạn, tôn giá hãy quyết định nhanh đi!

- Được, lão phu sẽ đưa đại Cung chủ lên đường ngay!

Đoạn trầm giọng quát:

- Các vị hiện thân đi, nhân vật chính đã đến rồi!

Lập tức, từ sau những tầng đã cao xung quanh lần lượt đứng lên chừng ba mươi người áo đen bịt mặt, trước ngực đều có thêu hình Chính Nghĩa Nhai.

Vân Dật Long lạnh lùng và bình thản quét mắt nhìn xung quanh, đoạn chậm chậm quay người về phía kẻ hiện thân đầu tiên, nhưng thấy người này cũng khăn đen che mặt, liền cười khinh bỉ nói:

- Tôn giá hạ mệnh lệnh thứ nhì được rồi!

Người đó vừa tiếp xúc với ánh mắt sắc lạnh của Vân Dật Long, liền bắt giác rợn người, buột miệng nói:

- Vân đại Cung chủ nóng lòng lắm phải không?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chính tôn giá nóng lòng thì đúng hơn! Mặc dù Vân mỗ rất ít khi chạm mặt với người của Chính Nghĩa Nhai, nhưng cũng có thể đoán ra được tôn giá chẳng qua chỉ là hạng lâu la chịu người sai khiến thôi.

- Đó là giả thiết của Vân đại Cung chủ phải không?

- Không phải giả thiết mà là căn cứ theo sự thật, bởi bản lĩnh của các vị chưa đủ để giữ gìn uy vọng của Chính Nghĩa Nhai, và những kẻ đứng sau lưng chỉ đạo, có lẽ thấy đều là hạng phô trương mà thôi.

Đối phương giật mình, cố định thần nói:

- Lý luận của Vân đại Cung chủ e rằng trong giới võ lâm chẳng mấy ai hiểu được.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chỉ cần người của Kim Bích Cung hiểu được là đủ rồi. Mặc dù các vị chưa xứng đáng để đối kháng với Vân mỗ, song Vân mỗ vẫn giữ lễ với bọn gian ác trên Chính Nghĩa Nhai, bắt buộc phải đưa các vị lên đường trước khi bọn họ đến nơi.

Thoáng dừng, đoạn với giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Vân mỗ nhắc lại một lần nữa, tôn giá hạ lệnh đi thôi!

Ngay khi ấy, Kim Thủ Ngọc Nữ như cánh én nhẹ nhàng đáp xuống trên vách núi cao chừng ba mươi trượng bên phải cửa núi, nàng có vẻ hết sức hồi hã.

Người kia như cố ý kéo dài thời gian trầm giọng nói:

- Hai vị huynh đệ họ Triệu hãy đưa Vân đại Cung chủ lên đường đi thôi!

Lập tức, sau lưng Vân Dật Long vang lên hai tiếng sang sảng quát:

- Vân Dật Long quay lại đây!

Dứt tiếng đã đến sau lưng Vân Dật Long cách chừng năm thước.

Vân Dật Long chậm rãi quay người, những thấy đó là hai người bịt mặt một mập, một ốm, đều tay cầm lưu tinh chùy, chàng cười khinh bỉ nói:

- Hai vị động thủ đi! Để tranh thủ thời gian, Vân mỗ sẽ dùng Trích Huyết Kiếm đưa hai vị lên đường cho nhanh.

Tuy nói vậy song chàng không tuốt kiếm.

Hai người bịt mặt đã từng chứng kiến thủ đoạn của Vân Dật Long hạ sát đồng bọn, nên không dám giục chàng tuốt kiếm, cùng đưa mắt nhìn nhau, gã mập bỗng quát:

- Tuốt kiếm đi!

Đồng thời đã tung mình lao tới, lưu tinh chùy với chiêu “Lưu tinh cán (đuổi) nguyệt” quét thẳng vào ngực Vân Dật Long, thân thủ nhanh khôn tả.

Và ngay khi gã mập vừa tung lưu tinh chùy ra, gã ốm cũng với chiêu “Kim Long bàn trụ” quét vào bên hông Vân Dật Long, lưu tinh chùy xé gió rít lên ghê rợn, uy lực cực kỳ hung mãnh.

Kim Thủ Ngọc Nữ đứng trên vách núi vừa thấy thân thủ của hai người, mặt liền rút qua vẻ thất vọng, lắc đầu lẩm bẩm:

- Nếu như bọn họ đều như hai người này, hôm nay e rằng mình sẽ không có cơ hội để giúp Vân Dật Long rồi.

Vân Dật Long đã từng mấy phen giao thủ với người của Chính Nghĩa Nhai, ngoài miệng chàng tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong lòng không dám khinh suất, vừa thấy gã mập xuất thủ, tay phải chàng đã lẹ làng nắm lấy chuôi kiếm.

Ngay khi hai quả lưu tinh chùy đến sát người, thanh Trích Huyết Kiếm trong tay Vân Dật Long đã rời khỏi bao quét ra.

Những thấy ánh thép chói ngời, lập tức vang lên hai tiếng rú ghê rợn, hai chiếc đầu rơi xuống đất, lông lóc lẫn ra xa, hai tử thi cổ phun máu như vòi vẩn đứng chưa ngã.

Những kẻ xung quanh chỉ thấy ánh bạc lấp lánh, khi định thần nhìn kỹ thì đồng bọn đã biến thành hai cái xác không đầu, Vân Dật Long vẫn đứng nguyên tại chỗ. Trích Huyết Kiếm đã tra trở lại vào bao, thủ pháp nhanh đến độ không một ai nhìn thấy rõ.

Lão nhân hiện thân đầu tiên ngậy người ra tại chỗ, lão vốn định dùng phương pháp xa luân chiến hầu kéo dài thời gian, nhưng không ngờ lại kết thúc nhanh chóng đến vậy.

Vân Dật Long quét mắt nhìn quanh, buông giọng sắc lạnh:

- Các vị đứng yên thế này, muốn Vân mỗ ra tay trước hay sao?

Lão nhân bịt mặt đầu tiên nghe nói giật mình, đầu óc suy tính thật nhanh, đoạn trầm giọng quát:

- Các huynh đệ, hãy cùng tiến lên!

Đoạn liền dẫn trước lao bổ tới.

Những kẻ xung quanh chẳng ai đủ can đảm một chọi một với Vân Dật Long, vừa nghe lệnh giáp công, lập tức cùng buồm tiếng quát vang, đổ xô lao bổ vào Vân Dật Long.

Vân Dật Long buông tiếng cười dài ghê rợn, hai mắt giăng ngập sát cơ, tay phải vung lên, Trích Huyết Kiếm tạo ra một đóa hoa bạc to lớn trên không, ngay khi ấy mọi người vừa lao tới.

Thế là tiếng gào thét vang động khắp núi rừng, máu tươi rưới đầy trên vách đá, như phủ lên ngọn núi trọc này một chiếc áo bông đỏ thắm.

Bọn Chính Nghĩa Nhai lần lượt từng tên gục ngã, Vân Dật Long chẳng khác nào mãnh hổ xông vào đàn dê.

Kim Thủ Ngọc Nữ thấy vậy, không khỏi thất vọng lắm lắm:

- Xem chừng trời cao đã muốn ta một mình cô độc quay về Miêu Cương rồi!

Đoạn ném cái nhìn quyến luyến về phía Vân Dật Long trong trận chiến, chậm chậm quay người toan bỏ đi.

Ngay khi ấy, từ ba phía khác nhau đối diện của núi bỗng vang lên ba tiếng huýt dài đỉnh tai nhức óc, liền theo đó là một giọng rồn rảng quát:

- Vân Dật Long ngươi còn nhớ Di Thế Tẩu này chẳng?

31. Chương 31: Ngọc Nữ Lụy Vì Tình , Miệt Mài Truy Tung

Chưa hiện thân đã báo danh trước, hoàn toàn khác với tác phong của Chính Nghĩa Nhai, song cái tên “Di Thế Tẩu” chẳng khiến Vân Dật Long chấn động chút nào.

Thây tàn ngổn ngang, máu tươi lênh láng, Vân Dật Long lại nhếch môi cười, song nụ cười của chàng không thể khiến người cảm thấy thoải mái, trái lại còn gây cảm giác hết sức ghê rợn, bởi đó là một nụ cười lạnh lùng đến tàn bạo.

Từ một hướng khác vang lên một giọng con gái như gào thét:

- Vân Dật Long, sái gia tuy chưa từng gặp ngươi, nhưng có lẽ ngươi đã nghe nói đến cái tên Truy Hồn Đầu Đà của sái gia rồi... ha ha ha ha....

Tiếng cười hệt như sói tru quỷ gào.

Vân Dật Long trên môi vẫn treo nụ cười lạnh lùng và tàn bạo, hai mắt hướng về cỏi trời đêm mịt mù, điềm nhiên như chẳng việc gì xảy ra cả.

Bầu không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt.

Từ hướng thứ ba vang lên một giọng nhả nha ngâm:

- Khả Liên Vô Định Hà Biên Cốt, Tận Nhị Xuân Khê Mộng Lý Nhân (thương thay đồng xương tàn bên bờ sông Vô Định, thấy đều là những kẻ trong giấc mộng lầu xuân)...

Chỉ người này như gây được hứng thú của Vân Dật Long, chàng thoáng ngoảnh mắt đưa mắt nhìn về hướng ấy, song cũng rất là hồ hững.

Giọng ngâm nga ngừng chốc lát, đoạn cất cao giọng quát:

- Vân Dật Long, hãy nhìn lại đôi tay tanh máu của mình, ngươi không nhận thấy quá đáng ư?

Vân Dật Long cười gằn, cao giọng nói:

- Ba vị hiện thân đi, sự kiên nhẫn của Vân mỗ rất kém và không thích nghe người khác lải nhải.

Kim Thủ Ngọc Nữ ở trên vách núi cao lúc ấy đã dừng chân lại và Song Hồ cũng vừa xuất hiện đi đến cạnh nàng.

Kim Thủ Ngọc Nữ vừa trông thấy Song Hồ, liền thoáng chau mày khẽ nói:

- Sao lão không đi...

Song Hồ cúi đầu nói:

- Lão bộc sao dám trái lệnh tiểu thư, nhưng mục đích của lão bộc chỉ là đưa tin cho họ, xong việc tức khắc về ngay.

Kim Thủ Ngọc Nữ đảo tròn mắt:

- Lão đã gặp họ rồi ư?

Song Hồ gật đầu:

- Lão bộc đi chưa tới năm mươi trượng thì đã gặp Huyết Phạt, vì lo lắng không ai ở cạnh tiểu thư nên lão bộc vội vàng quay về ngay.

Kim Thủ Ngọc Nữ thở dài náo ruột:

- Thật ra giờ đây ta cũng cảm thấy hơi hối hận đã làm một điều thừa thãi.

Song Hồ ngạc nhiên:

- Tiểu thư thất vọng về Vân Dật Long, không màng đến y nữa phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ đưa tay chỉ xuống trận đấu:

- Hãy xem, y đâu có cần đến ta, làm sao ta có cơ hội để tiếp cận đây?

Song Hồ nhoen cười:

- Nếu tiểu thư lo về điều ấy mới đúng là thừa thãi.

Kim Thủ Ngọc Nữ phấn chấn tinh thần:

- Vậy ba người vừa lên tiếng hẳn là các nhân vật danh chấn võ lâm, rất khó đối phó phải không?

Song Hồ lắc đầu:

- Không phải vậy “Di Thế Tẩu” Thân Tư Viễn là trang chủ Di Thế sơn trang, võ công đáng kể vào bậc nhất, song so với Vân Dật Long hẳn còn kém xa lắm. Truy Hồn Đầu Đà chỉ là một tên đầu đà du phương, không miếu tự nào dung chứa, võ công thế nào thì không được biết, nhưng y có biết về tà thuật Tây Vực...

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Nếu vậy quả là khó đối phó.

Song Hồ lắc đầu cười:

- Tục ngữ có câu “Tà bất thắng chính”, chỉ bằng vào chút tà thuật bàng môn tà đạo mà mong đánh bại được đường đường một Kim Bích Cung Chủ, đâu dễ dàng vậy được.

Kim Thủ Ngọc Nữ thở phào:

- Còn người ngâm thơ thì sao? Nghe giọng nói âm trầm của y, có lẽ là một kẻ xảo trá nham hiểm khó thể đối phó, lão có biết rõ về nguồn gốc lai lịch của người này không?

Song Hồ gật đầu lia lịa:

- Người này tên là Vu Phi Ngô, thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn, võ công dĩ nhiên là rất cao, song rất ít khi đi lại trên chốn giang hồ nên ít được biết đến... Thế nhưng, nếu bằng vào sức ba người mà muốn đánh bại chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã thì thật là vọng tưởng.

Kim Thủ Ngọc Nữ cười đau khổ:

- Vậy là chúng ta đành trở lại Miêu Cương thôi!

Song Hồ mỉm cười:

- Tiểu thư, Vân Dật Long muốn huyết tủy Chính Nghĩa Nhai, muốn báo phục mối hận diệt môn của Kim Bích Cung hồi trăm năm trước, trong khắp thiên hạ cơ hồ tất cả người võ lâm thấy đều là kẻ thù, từ nay sẽ còn gặp biết bao cường địch nữa, tiểu thư lo gì không có cơ hội giúp sức kia chứ?

Kim Thủ Ngọc Nữ lại phấn chấn tinh thần, nhưng Song Hồ thì lại rầu rĩ nói:

- Thật ra thì quay trở về Miêu Cương cũng là một biện pháp thông minh đó chứ!

Kim Thủ Ngọc Nữ trừng mắt:

- Vậy nghĩa là sao?

Song Hồ thở dài:

- Vân Dật Long sát nghiệt quá nặng, phạm đến thiên hòa, e không phải là người bạn đời lý tưởng của tiểu thư.

Kim Thủ Ngọc Nữ đỏ mặt ấp úng:

- Ta không còn sự lựa chọn nào khác...

Song Hồ nghiêm mặt:

- Núi này cao có núi khác cao hơn, Vân Dật Long sớm muộn cũng sẽ gặp những nhân vật lợi hại ghê gớm, đến lúc ấy chỉ sợ tiểu thư cũng chẳng giúp được gì!

Kim Thủ Ngọc Nữ thở hắt hơi dài:

- Đành chịu thôi, có lẽ đó chính là định số!

Song Hồ không nói nữa, quay nhìn về phía cửa núi.

Những thấy Vân Dật Long giẫm đạp lên máu tươi dưới đất, thần sắc lạnh lùng và ngạo nghễ chờ đợi.

Trước mặt chàng, từ ba hướng khác nhau, ba người chậm rãi bước tới. Tiếng bước chân của họ rất nặng nề, vang lên tiếng lào xào càn khiến cho bầu không khí càng thêm ngột ngạt và căng thẳng hơn.

Trong số ba người, một lão nhân nhỏ thó, dưới cằm có một chòm râu dê, mắt tam giác, mày gầy khúc, chính là Di Thế Tẩu Thân Tư Viễn, trang chủ Di Thế sơn trang.

Người thứ hai là một đầu đà tóc dài phủ vai, mặt đen mắt tròn, tay cầm một ngọn nhật nguyệt san nặng nề, chính là Truy Hồn Đầu Đà.

Người thứ ba là một văn sĩ trung niên mặc áo màu huyền đầu chít khăn nho, tay cầm quạt lông, mặt trắng trẻo, hai mắt phảng phất ánh xanh, đó là Vu Phi Ngô, thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn.

Ba người dừng lại cách Vân Dật Long chừng hai trượng, cùng buông tiếng cười lạnh lùng.

Vân Dật Long với giọng lạnh đến rợn người quát:

- Ba vị đã chọn con đường chết, hãy động thủ mau!

Di Thế Tẩu cười hô hô:

- Hãy khoan! Vân Dật Long, ngươi không còn nhớ Di Thế Tẩu như nhau cả, bất kể tôn giá là Di Thế Tẩu này thật sao?

- Đối với bọn tay sai của Chính Nghĩa Nhai, Vân mỗ đều xem như nhau cả, bất kể tôn giá là Di Thế Tẩu hay Di Thỉ (phân) Tẩu thì cũng cùng một kết quả thôi.

Di Thế Tẩu tức giận:

- Tiểu tử chó có huênh hoang, ngươi nên biết trăm năm trước Kim Bích Cung Chủ Triển Kiếm Đồng cũng còn bị tiêu diệt, cớ đời bao la biết bao là nhân tài, bất cứ lúc nào và tại đâu ngươi cũng có thể bị tiêu diệt.

Vân Dật Long danh giọng:

- Nếu tôn giá tự thấy mình có bản lĩnh như vậy thì mau động thủ đi!

Truy Hồn Đầu Đà rung mạnh nhật nguyệt san quát to:

- Sái gia là người đầu tiên muốn cân thử xem Bạch Kiếm Linh Mã người có bao nhiêu cân lượng!

Vân Dật Long không tuốt kiếm mà cũng chẳng phòng thủ, lạnh lùng quát:

- Muốn ra tay thì nhanh lên, không thì các người sẽ không còn ra tay kịp nữa.

Tây Thiên Môn thủ tọa hộ pháp Vu Phi Ngô tay phe phẩy quạt lông cười nhạt:

- Gây nhiều bất nghĩa ắt sẽ chuốc lấy cái chết, các hạ hai tay đầy máu tanh, không để ai sống sót, chẳng lẽ muốn giết sạch tất cả mọi người trong giới võ lâm giang hồ hay sao?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Ít ra có ba nhóm người đừng hòng sống sót...

Vu Phi Ngô ung dung:

- Dám hỏi ba nhóm người nào vậy?

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Thứ nhất, những kẻ đã nhúng tay vào vụ tiêu diệt Kim Bích Cung hồi trăm năm trước, thứ nhì là tất cả những kẻ cầm đầu của Chính Nghĩa Nhai, thứ ba là những kẻ đã nhúng tay vào cuộc thảm sát gia đình họ Vân tại Chính Nghĩa Nhai...

Vu Phi Ngô cười ha hả:

- Ba nhóm người này một như ba, ba như một...

Vân Dật Long cười gằn:

- Vân mỗ cũng đã biết rõ như vậy!

Vu Phi Ngô vẫn cười:

- Đã biết rõ sao lại còn bảo là ba nhóm?

Vân Dật Long gằn giọng quát:

- Tôn giá đã lải nhải quá nhiều rồi, đừng để họ phải chờ đợi lâu, ba vị cũng nên lên đường rồi đấy!

Ba người cùng đưa mắt ra hiệu, Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà vừa định lao tới, Vu Phi Ngô bỗng lách người cản lại và nói:

- Hãy khoan!

Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà đành dừng lại, cùng đưa mắt vẻ thắc mắc nhìn Vu Phi Ngô ra ý hỏi.

Vu Phi Ngô không màng tới họ, quay sang Vân Dật Long nói:

- Tại hạ chưa trút cạn lời như xương nghèn cổ, không phun ra được rất khó chịu...

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Nói đi!

Vu Phi Ngô háng giọng:

- Từ xưa đến nay không một ai dám khiêu chiến với toàn thể võ lâm, cũng như chẳng ai dám khoát lác đòi giết sạch người trong giới võ lâm, các hạ rõ là ngược đời...

Vân Dật Long gằn giọng:

- Nhưng kẻ Vân mỗ phải giết đó là phường bại hoại giang hồ, đã khoác lên người chiếc áo gấm “chính nghĩa”, hoàn toàn khác với những lời tôn giá đã nói.

Vu Phi Ngô cười giòn:

- Cứ kể là khác đi, nhưng những người này thì sao?

Đưa tay chỉ những thân tàn dưới đất, nói tiếp:

- Người nào không có cha mẹ, không có vợ con, chẳng lẽ họ đều đáng tội chết cả ư?

Vân Dật Long mày hiện sát khí quá!

- Vu Phi Ngô, những lời vớ vẩn của tôn giá đã cạn chưa?

- Tại hạ xin cạn lời!

Di Thế Tẩu lại nháy mắt ra hiệu với Truy Hồn Đầu Đà, đoạn quát vang:

- Động thủ!

Đoạn liền vung động song chưởng, lao tới tấn công.

Di Thế Tẩu xem chừng như tay không công kích, song khi chưởng chiêu vừa đến gần, thốt nhiên từ trong tay áo vụt thò ra một thanh kiếm dài ba thước, như thể phi xà xuất động phóng tới.

Đó là một độc chiêu cực kỳ lợi hại, Vân Dật Long chẳng thể ngờ được lão quỷ nhỏ này lại lắm trò xảo trá như vậy, bất giác lửa hận bùng dậy trong lòng.

Song chiêu thật quá hiểm hóc, Vân Dật Long bắt buộc phải lách sang trái hai thước, vừa vặn thoát khỏi.

Cơ hồ cùng một lúc với Di Thế Tẩu xuất chiêu tấn công, Truy Hồn Đầu Đà cũng vung nhật nguyệt san lên quét ngang tới, ngọn san nặng rít gió rợn người, uy thế cực kỳ hung mãnh.

Đồng thời, trên nhật nguyệt san bỗng hiện ra hai cái đầu lâu trắng hếu, từ trong mũi phún ra một luồng khói trắng, bắn vào người Vân Dật Long.

Chỉ có Vu Phi Ngô tay cầm quạt lông đứng bất động.

Di Thế Tẩu vung động song kiếm, lại lao tới tấn công và quát:

- Vu hộ pháp, mau dùng Âm Dương Phiến xuất thủ, tên tiểu tử này hết đời rồi!

Vu Phi Ngô vẫn đứng yên, như chó hề nghe thấy.

Vân Dật Long bỗng quát vang, vung tít Trích Huyết Kiếm trong tay, chỉ thấy một làn sáng bạc bay vút lên.

Liền thì, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, song kiếm trong tay Di Thế Tẩu, Nhật Nguyệt san của Truy Hồn Đầu Đà đều đã trở thành từng đoạn ngắn rơi đầy trên mặt đất.

Rồi thì, “phịch phịch” hai tiếng, Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà cùng một lúc ngã xuống đất.

Thì ra Vân Dật Long tuốt Trích Huyết Kiếm, chém gãy binh khí của hai người, tra kiếm vào bao rồi xuất chỉ điểm vào huyệt đạo của họ, nhanh đến mức cơ hồ như cùng một lúc.

Vân Dật Long cúi nhìn hai người, buông giọng sắc lạnh:

- Tuy Vân mỗ đã điểm năm đại yếu huyệt của hai vị, nhưng trong số đó không có á huyệt, vẫn còn nói được kia mà?

Truy Hồn Đầu Đà cắn răng:

- Sái gia tuy bại nhưng không phục!

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Tôn giá cho là võ công và yêu thuật của mình chưa được thì thố phải không?

- Hãy giải huyệt cho sái gia, tái chiến ba trăm hiệp, nếu sái gia mà bại lần nữa thì mới tâm phục khẩu phục.

Vân Dật Long mặt trở như khác:

- Rất tiếc là tôn giá chưa xứng đáng, hơn nữa Vân mỗ cũng không có thời gian để mà giảng co với tôn giá, thôi thì chịu khuất tất một chút vậy!

Di Thế Tẩu giọng yếu ớt:

- Lão phu chẳng có gì để nói cả, chỉ mong được chóng chết thôi.

Vân Dật Long bật cười:

- Rất tiếc là cái chết đối với tôn giá giờ đây đã quá xa vời.

Di Thế Tẩu kinh hoàng:

- Người định xử trí lão phu như thế nào?

Vân Dật Long thản nhiên:

- Trước hết, muốn tôn giá trả lời một vấn đề.

Di Thế Tẩu vội nói:

- Lão phu sẵn sàng trả lời hết những gì mình được biết, các hạ hỏi đi!

Vân Dật Long ném cái nhìn về phía Vu Phi Ngô, cười nói:

- Vị bằng hữu kia quả là trầm tĩnh hết mức, vì sao y lại khoanh tay đứng nhìn vậy?

Di Thế Tẩu nghiêng răng:

- Y đã phản bội bọn ta, quân tham sanh úy tử!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vậy là giữa các vị đã có kẻ mưu từ trước phải không?

Di Thế Tẩu gật đầu:

- Y đã thỏa thuận với bọn ta là sẽ liên thủ giáp công, nếu có thêm Âm Dương Phiến của y, ba người mà liên thủ tuy không dám nói khoát là thiên hạ vô địch, song cũng có thể đối phó được Trích Huyết Kiếm và Viêm Dương chưởng của các hạ. Ôi! Ngờ đâu tên này lại lâm trận khiếp hèn, lão phu chết chẳng có gì để nói cả.

Vân Dật Long khẽ nhíu mày:

- Vân mỗ còn một vấn đề hỏi nữa, vụ tiêu diệt Kim Bích Cung và huyết án trước Chính Nghĩa Nhai, hẳn đều có phần của tôn giá phải không?

- Lão phu không cần phải phủ nhận!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Khá lắm, tôn giá cũng còn kẻ được chút cốt khí!

Đoạn chàng đi về phía Tây Thiên Môn hộ pháp Vu Phi Ngô.

Vu Phi Ngô thần sắc bình thản, thái độ ung dung, đưa mắt nhìn Vân Dật Long cười tủm tỉm.

Vân Dật Long bực tức nghiêm mày nói:

- Bằng hữu, Vân mỗ không thích kẻ cố ý làm ra vẻ bí ẩn.

Vu Phi Ngô nghiêm mặt:

- Tại hạ cũng vậy!

Vân Dật Long cười gằn:

- Vậy thì mục đích của tôn giá như thế nào?

Vu Phi Ngô đảo mắt nhìn quanh:

- Tình thế quá rõ ràng, Vân đại hiệp đâu phải kẻ ngu ngốc, chả lẽ nhất định Vu mỗ phải nói ra hay sao?

Vân Dật Long ngửa mặt bật cười:

- Vân mỗ đã gặp chẳng ít bằng hữu của Chính Nghĩa Nhai, thật không ngờ phen này lại khác thường như vậy.

Vu Phi Ngô cười:

- Không phải khác thường mà là nằm trong tình lý.

Vân Dật Long bỗng trầm giọng:

- Tôn giá không sợ đôi tay tanh máu của Vân mỗ hay sao?

Vu Phi Ngô thần nhiên:

- Rất may là chủ nhân của đôi tay tanh máu này lại có một quả tim chính nghĩa, điển hình như việc của đôi vợ chồng Lục Tùng Thanh và Bốc Lan Quân.

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên liền nói:

- Tôn giá đã hay biết rồi ư?

Vu Phi Ngô gật đầu:

- Cho nên mới có hành động kiên quyết như hôm nay.

- Vân mỗ kẻ thù khắp thiên hạ, rất có thể sẽ khiến tôn giá không có đất đứng chân.

Vu Phi Ngô ung dung cười:

- Tại hạ đâu phải là kẻ có quả tim không có lá gan, điều ấy tại hạ đã sớm suy nghĩ đến rồi!

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Cũng được, Vân mỗ cũng nên phá lệ một phen...

Chàng đưa tay chỉ Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà nói tiếp:

- Xin phiền Vu huynh giải quyết giùm!

Vu Phi Ngô cười hề hề:

- Tại hạ xin y lời!

Truy Hồn Đầu Đà giận dữ mắng:

- Vu Phi Ngô, ngươi rõ là quân khôn kiếp, thì ra ngươi đã lừa sái gia và Thân lão nhị...

Vút! Một luồng chỉ phong điểm vào á huyết Truy Hồn Đầu Đà.

Di Thế Tẩu hai mắt trợn trừng, cắn răng lặng thinh.

Vu Phi Ngô đi đến trước mặt lão ta, thoáng cúi người nói:

- Thân lão nhị, lão câm rồi hả?

Di Thế Tẩu nghiêng răng:

- Lão phu chẳng có gì để nói cả! Nếu ngươi còn nghĩ đến tình xưa, hãy cho lão phu được chết một cách nhanh chóng.

Vu Phi Ngô cười lạnh lùng:

- Tại sao lão không chửi mắng ta?

Di Thế Tẩu ngạc nhiên:

- Ngươi bằng lòng chịu mắng chửi ư?

Vu Phi Ngô cười:

- Như vậy sẽ cho ta cái cớ để cắt lưỡi ngươi.

Di Thế Tẩu bỗng hét to:

- Quân súc sanh thật là ngông cuồng.

“Vút”, lại một luồng chỉ phong khóa mắt á huyết của Di Thế Tẩu.

Vu Phi Ngô cười to:

- Ha ha... như vậy là đủ lắm rồi!

Đoạn quật lông vung lên, một lưỡi dao nhọn từ trong lông vũ nhô ra, nhanh như chớp đâm vào miệng Di Thế Tẩu.

Tiếng thịt da rách toát cùng với tiếng răng rụng rơi nghe thật ghê rợn, máu từ trong miệng Di Thế Tẩu phun ra xối xả.

Vu Phi Ngô vẫn thản nhiên tùm tùm cười, đưa tay nắn nhẹ một cái lên vai Di Thế Tẩu, đoạn đứng lên đứng đĩnh đi về phía Truy Hồn Đầu Đà.

Rồi thì Truy Hồn Đầu Đà cũng cùng chung số phận với Di Thế Tẩu. Máu tươi từ trong miệng hai người không ngớt tuôn ra, toàn thân co giật liên hồi.

Kim Thủ Ngọc Nữ trên vách núi nhè nhẹ lắc đầu, quay sang Song Hồ đứng sau lưng khẽ nói:

- Người này xem chừng còn tàn bạo hơn Vân Dật Long.

Song Hồ trầm ngâm:

- Lạ thật... lạ thật...

Kim Thủ Ngọc Nữ ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Điều gì mà lạ?

Song Hồ trầm ngâm:

- Vu Phi Ngô là thủ tọa hộ pháp của Tây Thiên Môn, vì lẽ gì chưa giao thủ đã ngã sang Vân công tử rồi, chả lẽ y không sợ người của Chính Nghĩa Nhai hay sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ nhú mày:

- Lão cho là có sự dối trá ư?

Song Hồ quả quyết:

- Sự việc khác thường tất nhiên là phải có vấn đề.

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Theo lão thì Vân Dật Long có lòng tin y hay không?

Song Hồ thở dài:

- Vân công tử tuy thủ đoạn tàn bạo đó là do hận thù thúc đẩy, nhưng chàng ta bản tính lương thiện, lòng dạ thẳng ngay, rất dễ bị rơi vào cạm bẫy.

Kim Thủ Ngọc Nữ hốt hoảng:

- Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Song Hồ mỉm cười:

- Hãy ngầm theo dõi, tìm thời cơ hiện thân, chỉ cần giúp được Vân công tử một phen đích đáng thì sự hiểu lầm giữa hai người sẽ chẳng phải có thể giải trừ được sao?

Kim Thủ Ngọc Nữ khẽ gật đầu:

- Nhưng còn “Huyết Sí” Lôi Mãnh và Sở cô nương kia thì sao?

- Có Độc Mãng lo việc canh giữ, quyết không thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn đâu. Khi nào tiểu thư hòa thuận với Vân công tử rồi hẳn đến đón họ cũng được kia mà!

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, những thầy Vu Phi Ngô đã từ bên cạnh Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà đứng lên, hướng về Vân Dật Long mỉm cười nói:

- Việc nơi đây đã xong, ta nên đi ngay thôi!

Vân Dật Long vẫn đứng yên nói:

- Vân mỗ có điều chưa rõ muốn thỉnh giáo Vu huynh!

Vu Phi Ngô giật mình:

- Xin Vân Cung chủ chỉ giáo cho!

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vu huynh đã có lòng từ bi bác ái như đã nói, cứ sao lại có hành động tàn độc như vậy?

Chàng đưa tay chỉ Di Thế Tẩu và Truy Hồn Đầu Đà đang giãy giụa dưới đất nói tiếp:

- Thủ đoạn này của Vu huynh so với Vân mỗ đã dùng đối phó với Thất Xảo Yêu Hồ hãy còn tàn độc hơn nhiều, ít ra họ cũng phải bị hành hạ hai ngày nữa.

Vu Phi Ngô mặt trở như lạnh:

- Đó là ác báo đích đáng, đối phó với kẻ vô tội, dĩ nhiên tại hạ không bao giờ dùng đến thủ đoạn như vậy.

Vân Dật Long cười sắc lạnh:

- Đi thôi, hẳn là Vu huynh có đại sự cơ mật chi đó muốn cho Vân mỗ biết phải không?

Vu Phi Ngô bật cười:

- Vân Cung chủ đoán rất đúng, nếu không phải vì việc ấy tại hạ đâu dám làm phiền đến Vân Cung chủ!

Vân Dật Long thoáng chau mày:

- Nói ra tại đây không được sao?

Vu Phi Ngô nghiêm nghị:

- Việc cơ mật nên thận trọng thì hơn!

Vân Dật Long bắn khoắc gật đầu:

- Vậy xin phiền Vu huynh dẫn đường cho.

Vu Phi Ngô buông tiếng cười khê, đoạn quay người bước đi.

Đột nhiên, tiếng chuông lạnh lóe reo vang, liền thì chỉ thấy Linh Mã trên một mồm núi cao hơn hai mươi trượng phóng xuống hạ trước mặt Vân Dật Long.

32. Chương 32: Sắp Bày Gian Kế Toan Hại Người , Tự Hại Mình

Vân Dật Long vừa trông thấy Linh Mã theo đến, chợt nghe lòng bồi hồi xót xa, tiến tới vuốt lên cổ ngựa, lẩm bẩm:

- Hồng Ảnh, theo ta tái xuất giang hồ mình cũng phải vất vả quá!

Vu Phi Ngô ngoảnh lại khê nói:

- Xin mời Vân Cung chủ lên ngựa!

Cung kính khom mình như thể là một thuộc hạ.

Vân Dật Long thoáng tần ngần, song liền tung mình lên ngựa, Vu Phi Ngô cũng quay người phi thân phóng đi.

Kim Thủ Ngọc Nữ và Song Hồ cũng rón rén theo sau.

Đi chừng hơn mười dặm, Vu Phi Ngô dừng lại trước một khu rừng rậm giữa hai ngọn núi, khom mình nói:

- Tại đây không có ai cả, chúng ta có thể tha hồ nói chuyện.

Vân Dật Long không xuống ngựa, chậm rãi tiến vào rừng.

Khu rừng rất rậm rạp và u ám, Vân Dật Long tiến vào trong rừng chừng một trượng, đoạn ghì cương lại nói:

- Bây giờ có thể nói được rồi chứ?

Vu Phi Ngô đứng trước đầu ngựa, cười nói:

- Vân Cung chủ dù có giết bao nhiêu người đi nữa, nhưng chủ hung thì Vân Cung chủ lại không động chạm được, dẫu có giết sạch người trong giới giang hồ thì cũng khó thể giết được một kẻ cầm đầu.

Vân Dật Long rúng động cõi lòng:

- Vân mỗ chính đang điên đầu về vấn đề này, Vu huynh gặp Vân mỗ là vấn đề này ư?

- Chưởng môn Tây Thiên Môn “Chích Thủ Phác Đại” Âu Dương Cương bề ngoài thì không chịu sự khống chế của Chính Nghĩa Nhai, nhưng thật ra thì lại là một trong chín hộ pháp của chủ nhân Huyết Bi.

Vân Dật Long vội nói:

- Chủ nhân Huyết Bi là ai vậy?

Vu Phi Ngô lắc đầu:

- Đó là một bí mật lớn nhất trong giới võ lâm, chỉ e ngay cả bốn đại thị vệ và chín hộ pháp cũng chẳng biết y là ai!

Vân Dật Long thất vọng:

- Vậy là thật khó thể nào diệt trừ được hung thủ rồi.

Vu Phi Ngô cười bí ẩn:

- Tuy rằng khó, nhưng có thể thử tìm cách.

Vân Dật Long khẽ nhướng mày:

- Vân mỗ rất muốn nghe ý kiến của Vu huynh!

Vu Phi Ngô vội nói:

- Tại hạ nhờ là thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn, được tham dự vào việc bàn bạc cơ mật đại sự, mới biết y chính là một trong chín đại hộ pháp của chủ nhân Huyết Bi...

Vân Dật Long cười thiếu não:

- Một trong chín đại hộ pháp, khoảng cách hãy còn quá xa! Vân mỗ chỉ quyết huyết tủy Chính Nghĩa Nhai, giết sạch bọn người mang danh chính nghĩa dưới tay chủ nhân Huyết Bi tại trước Chính Nghĩa Nhai.

Vu Phi Ngô cười:

- Từ gần tiến đến xa, từ bé trở nên to, nếu muốn chỉ một bước đến nơi e chẳng dễ như vậy được, Vân Cung chủ nên biết là toàn thể võ lâm hiện nay đều đã nằm trong sự khống chế của chủ nhân Huyết Bi.

Vân Dật Long chau mày:

- Vu huynh nói tiếp đi!

Vu Phi Ngô nhướn miệng cười:

- Chương môn Tây Thiên Môn Âu Dương Cương tuy chẳng qua chỉ là một trong chín đại hộ pháp, song lão ta có thể dẫn dắt đến tám hộ pháp khác, thậm chí bốn đại thị vệ và chính chủ nhân Huyết Bi.

- Giữa chín đại hộ pháp hẳn là đều có quen biết cả?

Vu Phi Ngô lắc đầu:

- Đó là mệnh lệnh của chủ nhân Huyết Bi, giữa họ không được đề cập đến danh tánh, mỗi người đều trùm kín toàn thân, ngoại trừ đôi mắt.

Vân Dật Long xịu mặt:

- Vậy thì khó quá!

Vu Phi Ngô đắc ý:

- Nhưng chỉ cần biết một thì không khó moi ra những kẻ khác...

- Phải hành động thế nào?

Vu Phi Ngô cười bí ẩn, hạ thấp giọng:

- Tuy họ không được đề cập đến danh tánh nhưng làm sao tránh khỏi phải tiếp xúc với nhau, nhất là khi Bạch Kiếm Linh Mã gieo rắc mưa máu gió tanh, khiến toàn thể võ lâm ai nấy đều phập phồng lo lắng.

- Vậy là Vu huynh đã biết sào huyệt của họ rồi ư?

Vu Phi Ngô lắc đầu:

- Tại hạ chức hèn vị thấp, làm sao biết được cơ mật ấy. Hơn nữa, theo tại hạ được biết dường như họ không hề có một trụ sở nhất định nào cả.

- Vậy thì Vu huynh có cao kiến gì?

Vu Phi Ngô cười cười:

- Tại hạ vừa nghe được một tin do chính miệng Âu Dương Cương đã nói ra, liệu chẳng thể giả được, rất đáng tin cậy.

Vân Dật Long vội giục:

- Vu huynh nói tiếp đi!

Vu Phi Ngô trầm ngâm:

- Chủ nhân Huyết Bi thấy Vân Cung chủ đã sắp làm đảo lộn võ lâm giang hồ, nên đã ra lệnh cho chín đại hộ pháp hội họp để bàn lương sách.

Vân Dật Long mừng rỡ:

- Vậy chủ nhân Huyết Bi hẳn là cũng tham dự?

Vu Phi Ngô lắc đầu:

- Với thân phận của chủ nhân Huyết Bi có lẽ sẽ không tham dự, và ngay cả bốn đại thị vệ có lẽ cũng không lộ diện đâu.

Vân Dật Long thở hắt ra một hơi dài, phàn khởi nói:

- Nếu cứ giết sạch được chín đại hộ pháp thì cũng là một điều vui sướng, địa điểm ở đâu?

- Thiên Đài Sơn, Ung sâu giản (khe suối) lộ trình không tới một ngày!

- Ngày giờ thì sao?

Vu Phi Ngô thấp giọng:

- Vào canh ba tối mai.

Vân Dật Long bặm môi:

- Vân mỡ lên đường ngay tức khắc!
- Vân Cung chủ có quen thuộc đường lối trong Thiên Đài Sơn không?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Không, đang định phiền Vu huynh dẫn đường cho!

Vu Phi Ngô thoáng ngẫm nghĩ:

- Để giữ bí mật, Linh Mã của Cung chủ không nên cười đi thì hơn!

Vân Dật Long cười:

- Khi nào tiến vào Thiên Đài Sơn, Vân mỡ sẽ cho Linh Mã tìm nơi ẩn nấp... Ta đi thôi!
- Vu mỡ còn điều này cần nắm với Vân Cung chủ.

Vân Dật Long chau mày:

- Xin Vu huynh cứ nói!

Vu Phi Ngô trầm ngâm:

- Chín đại hộ pháp tụ hội tại Thiên Đài Sơn chẳng phải là một việc nhỏ, tuy rằng chủ nhân Huyết Bi và tứ đại thị vệ không có mặt song theo sự suy đoán, rất có thể sẽ ngấm ngầm giám sát. Ngoài ra, những nhân vật võ lâm chịu sự khống chế của Chính Nghĩa Nhai tất nhiên sẽ sớm bố trí canh phòng cẩn mật. Nếu Vân Cung chủ đến đó như thế này, chỉ e chưa đặt chân đến Thiên Đài Sơn thì đã bị lộ hành tung và gặp tai họa bất trắc.

Vân Dật Long gật đầu:

- Đúng vậy, theo ý Vu huynh thì sao?
- Theo tại hạ thì tốt hơn hết là cải trang dịch dung, cho Linh Mã đi nơi khác...

Vân Dật Long chau mày:

- Khẩu hiệu của Kim Bích Cung là “Thất hải được Linh Mã, Bạch Kiếm tảo thiên hạ” bảo Vân mỡ cải trang dịch dung và cho Linh Mã đi nơi khác... như vậy thật không phù hợp cho thân phận Vân mỡ.

Vu Phi Ngô mỉm cười:

- Đây chẳng qua là chỉ dùng kế tòng quyền nhất thời, khi nào diệt trừ xong chín đại hộ pháp hoặc tiến tới nữa tiêu diệt cả chủ nhân Huyết Bi và tứ đại thị vệ, lúc ấy khôi phục lại mặt thật thì có gì là không được.

Đoạn cỡi cái gói nhỏ sau lưng ra, trao qua và nói:

- Đây có sẵn một bộ y phục mới tại hạ đã chuẩn bị sẵn, chẳng hay ý Cung chủ thế nào

Vân Dật Long cười:

- Vu huynh quả là chu đáo!

Vu Phi Ngô nhoẻn cười:

- Điều gì tại hạ đã nghĩ đến, dĩ nhiên cũng phải lo liệu ổn thỏa.

Vân Dật Long tung mình xuống ngựa...

Bỗng, một giọng nói trầm hùng từ ngoài rừng vọng vào:

- Mộc Vệ Huyết Phật hầu Kiếm chủ!

Vân Dật Long chau mày:

- Lão đã đến thật đúng lúc... vào đi!

Liền thấy Huyết Phật tủm tủm cười, hai tay ôm lấy cái bụng to kênh sải bước đi vào hướng về Vân Dật Long khom mình nói:

- Huyết Phật xin khấu kiến!

Vân Dật Long khoát tay:

- Miễn lễ, lão chỉ đến một mình ư?

Huyết Phật vội nói:

- “Hỏa vệ” Huyết Manh phụng mệnh Cung chủ canh giữ Lãn Vãn Quán, chưa dám khinh động.

Vân Dật Long gật gù:

- Thôi được, hãy về báo lại với Huyết Manh, ông ấy có thể rời khỏi được rồi! Đồng thời nói lại với Bằng Thành Bạch Phụng Triển cô nương, bảo Vân mỗ có việc phải đi xa, chẳng thể gặp nàng cáo từ được.

Huyết Phật sững sốt

- Cung chủ định đi đâu vậy?

Vân Dật Long nhướng mày:

- Lão đừng hỏi nhiều!

Huyết Phật nghiêm mặt:

- Bọn lão nô trung tâm vì chủ, hiện nguy cơ bốn bề, cường thù bủa vây, Cung chủ đâu thể không cho biết hành tung, đi xa với một người không thể tin được thế này.

Vân Dật Long chau mày trầm giọng:

- Đó là mệnh lệnh!

Huyết Phật giật mình, không dám nói thêm nữa. Trong Kim Bích Cung không ai dám chống lại mệnh lệnh của Cung chủ, bằng không sẽ bị tội phản nghịch.

Vân Dật Long có vẻ bất nhẫn nhìn Huyết Phật, dịu giọng nói:

- Lão nên biết, Vân mỗ có nỗi niềm uẩn khúc riêng không cho lão biết được!

Huyết Phật cúi đầu:

- Vâng, lão nô hiểu!

Vân Dật Long trao dây cương vào tay Huyết Phật, lại nói:

- Lão tạm thời trông nom cho Linh Mã.

Huyết Phật lại giật mình sững sốt:

- Thật ra vì đại sự gì mà Cung chủ ngay cả Linh Mã cũng không cần đến nữa, Cung chủ định che giấu thân phận Kim Bích Cung hay sao?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Đó là chiến thuật, thôi đi đi!

Huyết Phật chau mày:

- Cung chủ ra đi vội vã đến nỗi những việc cần giao phó cũng không màng tới sao?

Vân Dật Long lại nhướng mày ngạc nhiên:

- Ta còn việc gì cần giao phó lại chứ?

Huyết Phật ấp úng:

- Chẳng hạn như việc Huyết Si và Sở cô nương hiện vẫn còn trong tay Kim Thủ Ngọc Nữ.

Vân Dật Long thoáng biến sắc mặt:

- Vân mỗ đã thất bại trong tay nàng ta, không muốn gặp nàng ta nữa...

Thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nói tiếp:

- May là vị cô nương Miêu Cương bản tính không ác, số mệnh của Huyết Sĩ và Sở cô nương cũng đành phó thác cho nàng xử trí thôi...

- Còn lão nô và Huyết Mạnh thì sao? Chúng thuộc hạ phải chờ Cung chủ ở đâu?

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Sau ba hôm các người có thể đến Thiên Đài Sơn tìm Vân mỗ, nếu không gặp ta, các người hãy trở về Thái Sơn ngay!

Nụ cười trên mặt Huyết Phật hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ thiếu não ưu sầu thờ thẩn gật đầu nói:

- Lão nô xin tuân lệnh!

Vân Dật Long cười giòn:

- Đã tuân lệnh sao còn đứng đó?

Huyết Phật vội vàng khom mình cung kính:

- Cung chủ hãy bảo trọng!

Đoạn quay người, mắt ngấn lệ dắt ngựa bỏ đi.

Vân Dật Long dõi mắt nhìn theo Huyết Phật đi xa, thở hắt ra một hơi dài, đoạn liền mở gói quần áo từ trong tay ra.

Chẳng bao lâu, hai người từ trong rừng bước ra, đi đầu là thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn Vu Phi Ngô, theo sau chính là Vân Dật Long đã dịch dung cải trang mặc áo dài xanh.

Chàng chẳng những đã thay đổi hoàn toàn trang phục, ngay cả Trích Huyết Kiếm cũng được gói lại bằng một mảnh vải xanh, hoàn toàn giấu đi thân phận của mình.

Vu Phi Ngô sải bước đi đầu, khẽ nói:

- Tại hạ xin dẫn đường!

Thi triển khinh công phóng đi.

Chẳng mấy chốc hai người đã đi ra khỏi phạm vi Nhạn Đãng Sơn, nhắm hướng Thiên Đài Sơn thẳng tiến.

Và ở phía sau họ cách chừng năm mươi trượng, Kim Thủ Ngọc Nữ và Song Hồ rón rén bám theo.

oOo

Hôm sau vừa sang canh đầu, từ trong những ngọn núi đá bừa bộn trên Thiên Đài Sơn phóng ra hai bóng người và nhanh chóng ẩn nấp vào một cánh rừng rậm, đó chính là Vân Dật Long và Vu Phi Ngô.

Ngoài rừng là một bãi cỏ xanh bằng phẳng và rộng thênh, núi còn trùng điệp bao bọc xung quanh, rừng cây dày đặc như đan vào nhau quả là một hội họp tuyệt vời.

Bồn bề tĩnh lặng dị thường, song Vân Dật Long biết rõ hiện đang có vô số cao thủ mai phục khắp nơi trên bãi cỏ, nhờ hai người khinh công cao siêu, hành động thận trọng nên mới chưa bị phát giác thôi.

Vu Phi Ngô đảo mắt nhìn quanh khu rừng, đoạn khẽ nói:

- Theo tại hạ thấy, trên vòm cây mới là nơi an toàn nhất!

Vân Dật Long gật đầu đồng ý, chọn một cây hộc cao to phi thân lên, ẩn nấp vào trong cành lá rậm rạp, vậy xem ra nếu không cử động thì chẳng thể nào bị phát giác được.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn xuống bãi cỏ trống, mỉm cười nói;

- Tin tức của Vu huynh hẳn không sai chứ?

Vu Phi Ngô vội nói:

- Hoàn toàn chuẩn xác... có lẽ Vân Cung chủ cũng nhận thấy được.

Vân Dật Long gật đầu:

- Quả đúng như vậy!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đã sắp đến canh hai rồi.

Vu Phi Ngô đảo mắt tứ phía, bỗng nói:

- Tại hạ rất quen thuộc địa lý nơi đây, hay ta thử thám thính một vòng xem thực hư ra sao?

Vân Dật Long cười:

- Vậy thì nguy hiểm quá, không cần thám thính trước cũng được.

Vu Phi Ngô nhoen cười:

- Tại hạ quen đường thuộc lối và với thân phận là thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn chắc chắn không có gì nguy hiểm xảy ra được, lát nữa sẽ bình an quay lại đây ngay.

Vân Dật Long cười:

- Vu huynh nhất quyết đi?

Vu Phi Ngô nghiêm giọng:

- Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, việc thám thính trước của tại hạ thật vô cùng trọng yếu.

Đoạn liền định phóng xuống đất, nhưng không ngờ bị Vân Dật Long nắm tay phải giữ lại.

Vu Phi Ngô kinh ngạc hỏi:

- Vân Cung chủ vậy là ý gì?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Thú thật, Vân mẫu sớm đã biết hoài nghi rồi!

Vu Phi Ngô gượng cười:

- Cung chủ quá đa nghi đó thôi, phải biết tại hạ chẳng quản tan xương nát thịt, từ bỏ địa vị thủ tọa hộ pháp Tây Thiên Môn, hạ mình đến với...

Vân Dật Long cười lạnh lùng ngắt ngang:

- Đó chính là điểm khả nghi nhất, hai nữa là tôn giá đã lo nghĩ cho Vân mẫu hết sức chu đáo nhưng lại thiếu ao toàn, chín đại hộ pháp cùng với tứ đại thị vệ và chủ nhân Huyết Bì, đó là toàn bộ tinh hoa thực lực của Chính Nghĩa Nhai, tôn giá làm sao biết được một mình Vân mẫu đương cự nổi? Mà dù tôn giá không nghĩ đến sự an toàn cho Vân mẫu, song chẳng lẽ không nghĩ đến bản thân...

Vu Phi Ngô ấp úng:

- Bạch Kiếm Linh Mã thiên hạ vô địch, hướng hồ lại xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, vả lại nếu dẫn theo đông người thì sao thể tiến vào được Thiên Đài Sơn, do vậy tại hạ mới không đề cập đến.

Vân Dật Long cười gằn:

- Rõ là cường điệu nguy hiểm... Thiên Đài Sơn giảng đây bấy rập, đó là sự thật, nhưng Vân mẫu phát giác có rất nhiều ổ mai phục đã có ý làm ngơ để ta lọt vào...

Vu Phi Ngô vội nói:

- Cung chủ quá đa nghi đó thôi, sở dĩ chúng ta không bị phát giác là do bởi Cung chủ và tại hạ khinh công trác tuyệt, họ không kịp phát giác đó thôi.

Vân Dật Long cười khinh:

- Với Vân mỗ thì miễn cưỡng thực hiện được, nhưng tôn giá thì không thể nào...

Vu Phi Ngô tái mặt:

- Cung chủ đa nghi như vậy, tại hạ thật chẳng thể nào biện hộ được.

Vân Dật Long cười:

- Sự thật đã rành rành, biện hộ cũng vô ích, còn điều khả nghi lớn nhất chính là việc tôn giá đang định viện có bỏ trốn đây.

Vu Phi Ngô cắn răng:

- Cung chủ đã khẳng định như vậy, tại hạ cũng chẳng biết làm sao hơn, nhưng chẳng hay...

Vân Dật Long cười ngắt lời:

- Tôn giá muốn biết về kết quả số phận của mình phải không?

Vu Phi Ngô mặt xám ngắt, bặm môi làm thinh.

Vân Dật Long ung dung nói tiếp:

- Ít ra cũng phải giống như Di Thế Tẩu vậy, không thể chết dễ dàng đâu.

Vu Phi Ngô tiu nghỉu:

- Cho dù Cung chủ đoán đúng sự thật, nhưng giết chết tại hạ trong lúc này thì cũng chẳng phải là một điều hay.

Vân Dật Long cười cười:

- Điều ấy tôn giá khỏi phải bận tâm. Thú thật Vân mỗ đã dám tương kế tựu kế theo tôn giá đến đây thì sớm đã có sự tính toán rồi.

- Thiên Đài Sơn cao thủ giăng đầy, e rằng Vân Cung chủ hôm nay không còn cơ hội thoát thân được.

Vân Dật Long thản nhiên:

- Tôn giá quả quyết như vậy ư?

Vu Phi Ngô cắn răng:

- Song quyền nan địch tứ thủ, hảo hớn không chống nổi số đông, bằng vào sức mình Vân Cung chủ tuyệt khó đương cự nổi với số đông cao thủ võ lâm.

Vân Dật Long bật cười:

- Sao tôn giá biết Vân mỗ chỉ có mỗi một mình?

Vu Phi Ngô sững sốt:

- Vu mỗ đã chính mắt chứng kiến Vân Cung chủ không cho thuộc hạ biết về hành tung của mình, sau đó đã cùng Vu mỗ thẳng đường đến đây, vậy thì trợ thủ ở đâu ra?

Vân Dật Long cười đắc ý:

- Ngũ vệ của Kim Bích Cung không một ai ngu ngốc cả. Huyết Phật đã sớm nhận thấy tầm quan trọng của việc này, làm sao chịu yên tâm để Vân mỗ mạo hiểm một mình chứ?

Vu Phi Ngô ngơ ngẩn:

- Nhưng rõ ràng Cung chủ đã hạ lệnh không cho họ thắc mắc đến kia mà!

Vân Dật Long cười:

- Đúng vậy, Vân mỗ đã có hạ lệnh là không cho họ được thắc mắc, nhưng đâu có cấm họ ngấm ngầm theo dõi!

Vu Phi Ngô thở dài:

- Vu mỗ những ngờ các hạ lòng dạ thẳng ngay, thì ra lại gian xảo thế này!

Vân Dật Long nhú mày nghiêng rằng:

- Tôn giá cũng còn được một việc đáng khen, trước khi chết còn đủ can đảm buông lời xúc phạm Vân mỗ.
- Hừ, người chết là hết, giờ đã bị các hạ khám phá, trong tay Bạch Kiếm Linh Mã hẳn không còn khả năng sống sót, Vu mỗ còn sợ gì nữa chứ?

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy là tôn giá sẵn sàng chấp nhận bất kỳ bạo hình gì phải không?

Vu Phi Ngô nghiêng rằng:

- Ngay lúc này có lẽ các hạ chưa muốn làm kinh động đến những người xung quanh đây.
- Đó không phải là bảo chứng cho tôn giá khỏi bị gia hình!

Vu Phi Ngô mặt xám ngắt:

- Vậy thì tùy ý các hạ phán xử!

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, vung tay phải ra mấy luồng chỉ phong, huyết mạch toàn thân Vu Phi Ngô lập tức bị bế tắc kể cả á huyết.

Vân Dật Long hạ giọng thật thấp:

- Việc dùng cực hình bức cung cũng có thể tiến hành một cách thâm lặng, hôm nay Vân mỗ phải dùng tôn giá để thử nghiệm.

Đoạn vung tay lên xoa hai vai Vu Phi Ngô một hồi.

Vu Phi Ngô người không thể động, miệng không thể nói, nhưng môi rung bần bật, mồ hôi đầm đìa chảy dài xuống hai bên má, hiển nhiên y đang phải chịu đựng một cơn đau khủng khiếp.

Vân Dật Long mỉm cười nhìn Vu Phi Ngô, ra chiều hết sức thích thú.

Sắc mặt Vu Phi Ngô từ vàng chuyển trắng, từ trắng chuyển sang xanh, biến đổi liên hồi, và ánh mắt vẻ cầu khẩn tha thiết nhìn Vân Dật Long.

Vân Dật Long làm ngơ, vẫn chỉ tằm tằm cười lặng nhìn y.

Chừng sau thời gian một bữa cơm, Vân Dật Long mới khẽ vỗ hai cái lên hai vai của Vu Phi Ngô, đồng thời giải khai luôn á huyết.

Vu Phi Ngô thở mạnh một hơi, giọng yết ớt nói:

- Các hạ... thật là... tàn độc!

Vân Dật Long sầm mặt:

- Vân mỗ không có thời gian để nói chuyện vãn vơ với tôn giá bây giờ thì đừng trách Vân mỗ thủ đoạn tàn độc.

Vu Phi Ngô vội nói:

- Vu mỗ sẽ thành thật...

Vân Dật Long cười nhạt:

- Vậy mới đúng là người luyện võ... Trước hết tôn giá hãy cho biết đã phụng mệnh ai?

- Chương môn Tây Thiên Môn!

Vân Dật Long có vẻ thất vọng:

- Âm mưu này cũng là do Âu Dương Cương đã sắp bày ư?

Vu Phi Ngô gật đầu. Vân Dật Long chau mày hỏi tiếp:

- Và việc tụ hội của chín đại hộ pháp dưới trướng của chủ nhân Huyết Bi cũng là tôn giả bịa đặt phải không?

Vu Phi Ngô thở hắt ra:

- Chương môn Tây Thiên Môn bởi muốn lập đại công bất thể với chủ nhân Huyết Bi nên mới nghĩ ra kế hoạch này, nếu chủ nhân Bạch Kiếm Linh Mã mà bị Tây Thiên Môn hạ được, lập tức sẽ chấn động thiên hạ...

Vân Dật Long cười gằn:

- Bằng cách nào mà bắt được Vân mỗ?

- Rải độc chung quanh đây trong vòng mười dặm, và tất cả cành lá trong khu rừng này đều có chất độc làm tan xương nát thịt.

Vân Dật Long chau mày:

- Chẳng có mùi vị gì cả, khó thể tin được.

Vu Phi Ngô lắc đầu:

- Loại chất độc này chính là môn độc đao của Tây Thiên Môn, nếu không đốt cháy thì chưa phát sinh tác dụng...

Vân Dật Long cắn răng:

- Vậy là xung quanh đây đã có bố trí người phóng hỏa rồi?

- Ít ra cũng có bốn trăm người rải độc trong phạm vi mười dặm với chất cháy sẵn sàng.

Vân Dật Long cười to:

- Vậy thì tốt quá, tôn giả nên cảm tạ quý chương môn nhân đã nhọc tâm sắp bày, giúp cho tôn giả được sớm thoát khổ nạn.

Vu Phi Ngô kinh hãi:

- Các hạ... định làm gì?

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Giống như khi nãy, làm cho tôn giả được nếm chút mùi vị khổ sở trong nội phủ...

Vu Phi Ngô cả kinh:

- Không! Không! Vu mỗ đã thú nhận hết rồi, các hạ hãy cho Vu mỗ chết nhanh chóng.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Niềm hy vọng duy nhất là khi nào bốc lửa thì tôn giả mới có thể sớm thoát khỏi khổ ải, hãy gắng mà chờ.

Vừa dứt lời lại vung tay bóp hai cái lên bả vai Vu Phi Ngô.

33. Chương 33: Trúng Hỏa Độc , Điều Trị Tận Miêu Cường

Vu Phi Ngô lần này á huyệt không bị phong bế, Vân Dật Long vừa ra tay, y liền bật lên tiếng kêu thét thảm thiết nghe vô cùng ghê rợn.

Song Vân Dật Long vẫn mỉm cười khế nói:

- Vu huynh, vĩnh biệt!

Đoạn tung mình phóng xuống đất. Ngay khi ấy lửa bỗng rực cháy từ xa.

Vân Dật Long khẽ chau mày, lệ làng cõi bỏ áo ngoài và vải bọc Trích Huyết Kiếm, hồi phục diện mạo.

Chàng nhẹ bước trên bãi cỏ, đưa mắt nhìn lửa cháy nơi xa, lắng nghe động tĩnh xung quanh, thái độ ung dung như người đi dạo.

Đột nhiên, ba bóng người lướt tới, tiến thẳng về phía ngọn cây thọ hình của Vu Phi Ngô, dường như định ra tay giải cứu cho y.

Thế nhưng, ba người đó thân pháp tuy nhanh, Vân Dật Long lại càng nhanh hơn, chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, đã đứng cản trước mặt ba người.

Ba người kinh hoàng đồng thanh la lên:

- Bạch Kiếm Linh Mã...

Ngay khi ấy, một vòng xoáy đỏ đã chụp xuống đỉnh đầu, ba người chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì vòng xoáy đã chuyển sang màu cam ập xuống đến nơi...

Ba người cùng thét lên hãi hùng, liền lập tức bật ngã ra đất, trên trán mỗi người đều có dấu chưởng màu cam thu nhỏ, chết ngay tức khắc.

Vân Dật Long chẳng thèm ngó ngang đến ba tử thi ấy, xoay người quát:

- Các vị bằng hữu Tây Thiên Môn hãy nghe đây, ẩn nấp thế này chẳng giải quyết được gì đâu, nếu muốn quyết đấu một phen sinh tử với Vân mỗ thì giờ đã đến lúc rồi...

Lập tức, từ trong rừng xung quanh quả nhiên có mười mấy bóng người phóng ra và lao nhanh tới, trong số đó một người trầm giọng quát:

- Vân Dật Long, ngươi đã đến lúc đền tội rồi!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Hãy động thủ rồi sẽ rõ!

Không chờ họ đến gần, chàng tung mình vọt lên cao hàng năm sáu trượng.

Mười mấy người đó kinh hoàng đồng thanh la lên:

- Viêm Dương Thất Huyệt Chưởng...

- Trích Huyết Kiếm...

Song lập tức ngưng lắng, nhưng thấy hồng quang xoay tít, bạch quan chớp ngời, tiếp theo là tiếng người ngã xuống lịch phịch, mười mấy người không một ai sống sót.

Trong khi ấy, Vu Phi Ngô vẫn không ngớt rên la trên cây, và ánh lửa nơi xa bỗng tắt lịm.

Vân Dật Long chau mày lắm bầm:

- Rõ khéo vẽ vờ, hẳn là chúng có mặt đông đủ rồi!

Quả nhiên, từ trong rừng lại phóng ra một đám người áo đen. Lần này số lượng người đông hơn, ít ra cũng trên năm mươi người.

Vân Dật Long quát to:

- Khá khen cho các vị quá là gan dạ, lại có nhiều người biết chết sống thế này!

Mấy mươi người cũng vùng động ủa lên tấn công.

Vân Dật Long buông kiếm thở dài, tung mình lên cao, lướt ra xa và hạ xuống ngoài mấy mươi trượng.

- Đuổi theo...

Mấy mươi người như một đàn sói lao tới.

Vân Dật Long mắt sắc lạnh, trầm giọng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát hét như sấm rền, khiến đám người áo đen bất giác cũng chững bước đứng lại.

Vân Dật Long giọng nghiêm lạnh:

- Xưa nay chưa từng một ai còn sống dưới tay Bạch Kiềm Linh Mã, nhưng hôm nay Vân mỗ ngoại lệ một phen, ngoài kẻ cầm đầu ra, sẽ buông tha hết...

Có kẻ lớn tiếng nói:

- Đó chỉ là mơ tưởng, hôm nay giữa chúng ta phải một còn một mất.

Vân Dật Long cười ha hả:

- Bọn Tây Thiên Môn các người chưa thể làm gì được Bạch Kiềm Linh Mã đâu!

- Nhưng quanh đây trong vòng mười dặm đã rải đầy kịch độc...

Vân Dật Long cười:

- Đó là hỏa độc, chỉ cần không có lửa thì sẽ an toàn vô sự!

Bỗng thấy trong đám đông có bảy tám người từ trong tay áo lấy ra một quả cầu tròn to cỡ trứng gà, lẹ làng vung tay ném vào chàng.

Lập tức, quả cầu bốc cháy, tới tấp rơi xuống quanh người Vân Dật Long.

Vân Dật Long tức giận tung mình lên cao quát:

- Các người ngoan cố, chớ trách Vân mỗ tàn ác!

Những thấy ánh bạc lấp loáng, liền thì máu văng tung tóe, tiếng gào thét vang động nghe thật hãi hùng.

Những quả cầu vẫn tiếp tục rơi xuống xung quanh Vân Dật Long, tuy không trúng vào chàng, song cổ đại đã bén cháy, thoáng chốc lửa khói ngùn ngụt vây bọc lấy chàng.

Thế nhưng tình thế ấy không kéo dài lâu, tiếng gào thét đã ngưng lặng, hiện trường ngổn ngang xác chết, không một ai sống còn.

Vân Dật Long mình đầy máu tươi, tung mình phóng ra khỏi vòng lửa đỏ.

Chàng vòng qua một triền núi khác, lại thấy một đám người lao nhanh tới. Trong số đó có một người la to:

- Nhanh lên, đằng kia đã bốc lửa rồi!

Vân Dật Long nhận ra ngay tiếng nói của Huyết Phật, chàng chợt nghe lòng se thắt, khe buông tiếng thở dài và dừng bước.

Những thấy Huyết Phật và Huyết Manh dẫn theo một nhóm đệ tử Kim Bích Cung lao nhanh tới, theo sau hai người còn có một lão bà tóc bạc phơ, tay cầm quạt trượng. Trông tuổi tác, lão bà ít ra cũng trên tám mươi nhưng lại mặc áo váy màu đỏ tươi trông hết sức quái dị.

Theo sau lão bà đó là mười mấy lão bà tuổi tác suýt soát nhau, ít nhất cũng từ thất tuần trở lên, chỉ khác là trong tay không có quạt trượng, ngoài ra thấy đều mặc áo đỏ và tóc bạc phơ.

Vân Dật Long khẽ bật lên một tiếng kinh ngạc, đoạn cúi đầu lặng thinh.

Huyết Phật đi tới trước tiên, khom mình nói:

- Huyết Phật khấu kiến Cung chủ!

Vân Dật Long khoát tay:

- Bất tất đa lễ, đứng nói chuyện được rồi!

Huyết Phật cúi thấp đầu:

- Lão nô đã bất tuân mệnh lệnh của Cung chủ, xin Cung chủ hãy hạ lệnh trị tội.

Vân Dật Long lắc đầu:

- Không thể trách lão được, đó là do bốn Cung chủ đã có ý để lão đi theo, nhưng ...

Đoạn khê bông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Như vậy lại đâm ra chuyện nhỏ hoá to, hai nữa cũng khiến cho bốn Cung chủ ...

Trầm giọng bông tiếng thở dài đoạn lặng thinh không nói tiếp nữa.

Huyết Phật sững sốt:

- Cung chủ làm sao vậy?

Vân Dật Long khê nhún vai:

- Chẳng sao cả! Chẳng qua bốn Cung chủ đã nhận định sai lầm về tình hình địch, tưởng đâu chủ nhân Huyết Bi và chín đại hộ pháp thấy đều có mặt tại đây, chẳng ngờ chỉ có một bang Tây Thiên Môn mà thôi!

Huyết Phật tiếp lời:

- Tiêu diệt bọn Tây Thiên Môn thì cũng là điều hữu ích mà!

- Ủm, tình hình chiến cuộc thế nào?

- Trừ chưởng môn Âu Dương Cương thọ thương rút lui, ngoài ra cả thấy đều ...

Vân Dật Long cau mày:

- Giết sạch cả ư?

Huyết Phật gật đầu:

- Không một mạng sống còn!

Vân Dật Long bặm chặt môi lặng thinh.

Huyết Mạnh tiến tới, khom mình nói:

- Lão nô chưa được lệnh đã tự ý rời bỏ Lãnh Vân Quán, cũng xin Cung chủ trị tội!

Nói xong liền định quì sụp xuống đất.

Vân Dật Long khoát tay:

- Đó cũng chẳng trách lão, không cần thiết phải ở lại lâu tại Lãnh Vân Quán ... Còn Triển cô nương đâu?

Huyết Mạnh áp ứng:

- Lê ra Triển cô nương chung đường đến đây, nhưng giữa đường đã gặp Độc Mãng cận vệ của Kim Thủ Ngọc Nữ, Độc Mãnh đã giao Huyết Si và Sở cô nương cho Triển cô nương ...

Vân Dật Long lặng thinh hồi lâu mới nói:

- Họ đâu cả rồi?

Huyết Mạnh vội nói:

- Triển cô nương đi gọi thuộc hạ đưa Huyết Si đến Vân gia trang, đưa Sở cô nương Đại Mạc Đằng Thanh gặp gỡ song thân, có lẽ xong việc sẽ đến Thiên Đài Sơn ngay.

Vân Dật Long lắc đầu thở dài:

- Vân Dật Long này vốn định rong ngựa đi khắp thất hải để báo phục thâm thù. Nào ngờ đi đến đâu cũng thọ ơn người, những mối ân oán ấy biết bao giờ mới kết liễu được.

Đoạn lại buông tiếng thở dài thậm thụt.

Lão già áo đỏ từ nãy giờ lẳng lặng theo dõi cuộc nói chuyện giữa Vân Dật Long cùng Huyết Phậ và Huyết Manh, lúc này mới dặt mọi người ra, tiến tới trước mặt Vân Dật Long khúm núm nói:

- Huyết Bà khấu kiến tiểu cung chủ!

Vân Dật Long vội khoát tay:

- Miễn lễ!

Huyết Bà lại xá một xá:

- Đa tạ tiểu cung chủ ...

Đoạn quay lại quát:

- Các người còn chưa mau đến ra mắt tiểu cung chủ ư?

Mười ba lão áo đỏ lập tức cùng quì xuống đất, đồng thanh hô:

- Khấu kiến tiểu cung chủ.

Vân Dật Long khoát tay:

- Bất tất đa lễ!

Mười ba lão áo đỏ đứng lên hai tay buông thông nghiêm trang.

Vân Dật Long nhìn Huyết Bà với giọng nghiêm nãg nói:

- Kim Vệ Huyết Bà ...

Huyết Bà vội cung kính nói:

- Lão nô chờ nghe lệnh dạy!

- Bà là người đứng đầu Ngũ vệ, chịu trách nhiệm trọng đạo bảo vệ Kim Bích Cung sao dám tự ý rời khỏi thế nào?

Huyết Bà vội nói:

- Xin tiểu cung chủ trị tội!

Vân Dật Long thở dài:

- Cũng chẳng thể trách bà được, nhưng hãy mau xuất lĩnh thuộc hạ trở về Kim Bích Cung, kể từ nay không có lệnh dụ của bốn cung chủ tuyệt đối không được khinh suất rời khỏi cương vị.

- Lão bà tuân lệnh.

- Hãy lên đường ngay!

Huyết Bà lại cung kính thi lễ:

- Cung chủ hãy bảo trọng!

Đoạn quay người sang quát:

- Các nha đầu, hãy mau khấu biệt tiểu cung chủ, ta đi ngay!

Mười ba lão áo đỏ liền cùng quỳ xuống lạy biệt, sau đó quay người phi thân lướt đi như những đám mây nhỏ, thoáng chốc đã mất dạng.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài:

- Huyết Phậ, Huyết Manh ...

Huyết Phậ và Huyết Manh vội lên tiếng:

- Lão nô chờ lệnh!

Vân Dật Long chau mày:

- Các người có biết ... Cách chữa trị hỏa độc không?

Huyết Phật cả kinh:

- Sao cung chủ lại nói vậy? Chẳng lẽ ...

- Phải, ta ...

Đột nhiên chàng bật ngựa người ra sau ngã phịch xuống đất. Huyết Phật và Huyết Manh kinh hoàng thất sắc, cùng thảng thốt kêu lên:

- Cung chủ, cung chủ ...

Song Vân Dật Long đã hôn mê bất tỉnh, không còn hay biết gì nữa.

Huyết Phật và Huyết Manh cuống quýt ngay khi ấy bỗng nghe có tiếng chim vỗ cánh,

Một con đại bàng là đà đáp xuống, Triển Ngọc Mai từ lưng tung mình phóng xuống.

Vừa trong thấy cảnh tượng trước mắt, nàng hốt hoảng hỏi:

- Quý cung chủ ... sao thế này?

Huyết Phật và Huyết Manh mắt rưng rưng lệ nói:

- Cung chủ ... đã bị trúng hoả độc, Triển cô nương có thuốc chữa không?

Triển Ngọc Mai bàng hoàng:

- Hoả độc ... rất là ghê gớm, bị trúng phải chắc chắn sẽ chết, vô phương cứu chữa, sau mười giờ sẽ hoá thành một bãi nước máu ...

Đoạn khóc oà lên nói tiếp:

- Vân đệ ... chết thảm quá ... rồi đây Kim Bích Cung sẽ phải gặp đại kiếp.

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Khóc đâu có lợi ích gì!

Mọi người đều giật mình, bây giờ mới phát hiện một thiếu nữ tuyệt đẹp đã đến sau lưng chỉ cách chừng nửa trượng bước vào.

Vừa trông thấy thiếu nữ ấy, Triển Ngọc Mai liền reo to:

- Thì ra là muội muội ...

Thiếu nữ ấy chính là Kim Thủ Ngọc Nữ, Song Hồ theo sát sau lưng.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội nói:

- Vân Dật Long đã sao rồi?

Triển Ngọc Mai nghẹn ngào:

- Y đã bị trúng hoả độc ... sau mười giờ sẽ biến thành một bãi nước máu ...

Kim Thủ Ngọc Nữ bình tĩnh:

- Đại Mạc Bàng Thành không có cách chữa trị sao?

Triển Ngọc Mai khóc sụt sùi:

- Không! Muội muội có cách gì cứu chữa không?

Kim Thủ Ngọc Nữ khẽ chau mày:

- Tiểu muội không có mang theo thuốc giải độc hoả, nhưng dị thuật Miêu Cương của gia sư Kim Tỷ Bà Bà có lẽ cứu chữa được, có điều ...

Triển Ngọc Mai vội hỏi:

- Có điều sao?

- Từ đây đến Miêu Cương xa xôi bằng mấy ngàn dặm, e rằng sẽ không kịp ...

Triển Ngọc Mai mau mắn tiếp lời:

- Hãy cưỡi chim bằng của tỷ tỷ mà đi!

- Chim bằng có thể trở được mấy người?

Triển Ngọc Mai nhú má:

- Miễn cường có thể tải được hai người.

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Vậy thì ... khó xử quá!

Triển Ngọc Mai vội nói:

- Phiền muội muội hãy đi cùng Vân Dật Long, tối đa năm giờ là có thể đến Miêu Cương.

Kim Thủ Ngọc Nữ lưỡng lự:

- Như vậy thật là bất tiện vì ...

Triển Ngọc Mai bỗng quì sụp xuống khóc vang:

- Muội muội vì cứu mạng cho Dật Long xin muội muội hãy đi ...

Kim Thủ Ngọc Nữ vội đỡ Triển Ngọc Mai vội nói:

- Tỷ tỷ đừng làm vậy, tiểu muội đi ngay đây!

Đoạn quay sang Song Hồ nói:

- Ta phải cưỡi chim bằng về Miêu Cương một chuyến, lão hãy đi gặp Độc Mãng và cùng đến chỗ cũ chờ ta!

Song Hồ vội khom mình cung kính:

- Lão bộc xin tuân lệnh!

Trong khi nói mặt không dấu nổi vẻ hớn hờ.

Kim Thủ Ngọc Nữ chẳng chút chần chờ lập tức bỗng Vân Dật Long lên, nhanh bước đi về phía chim bằng dưới sự hướng dẫn của Triển Ngọc Mai, Kim Thủ Ngọc Nữ cùng Vân Dật Long đã ngồi vững vàng trên lưng chim bằng, Kim Thủ Ngọc Nữ thoáng ngẫm nghĩ, đoạn hỏi:

- Chưa xong độc thương cho Dật Long chúng ta sẽ gặp nhau tại đâu?

Triển Ngọc Mai đưa mắt nhìn Huyết Phật và Huyết Manh đoạn nói:

- Tỷ tỷ sẽ đem Truy Hồn Linh Mã đến Vân gia trang trước, khi nào chữa lành nội thương cho Dật Long, muội muội hãy đến Vân gia trang gặp gỡ.

Kim Thủ Ngọc Nữ khẽ gật đầu:

- Mọi người hãy bảo trọng, tiểu muội xin cáo từ! Đoạn đưa tay vỗ nhẹ lên cổ chim bằng, chim bằng liền cất tiếng kêu vang, hai cánh vỗ mạnh, lập tức vọt thẳng lên không, thoáng chốc đã mất dạng trong trời đêm mịt mùng.

34. Chương 34: Đôi Mắt Theo Cánh Chim Mịt Mờ , Ngọc Nữ Đoan Trường

Gió trời lồng lộng, sóng mây dào dạt, con đại bàng không hổ là thần điêu, cõng trên lưng hai người mà vẫn bay nhanh khôn tả, thoáng chốc đã vượt hàng trăm dặm đường.

Kim thủ Ngọc Nữ một tay giữ chặt lưng đại bàng, tay kia ôm chặt lấy Vân Dật Long, một khắc chẳng dám thờ ơ, may nhờ đại bàng bay khá vững, sáu giờ đã trông thấy núi Vân vụ trong dãy Miêu Lĩnh.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội vỗ nhẹ lên cổ đại bàng nói:

- Có thấy ngọn núi cao nhất kia không. Hãy đáp xuống cạnh khu rừng dưới chân núi ấy đi!

Đại bàng liền gập đầu như hiểu tiếng người, bỗng xếp đôi cánh lại, xuyên mây bay sà xuống, vững vàng đáp xuống cạnh khu rừng dưới chân núi.

Kim Thủ Ngọc Nữ bỗng Vân Dật Long tung mình xuống đất, đặt chàng xuống bãi cỏ mềm, sau đó lại khẽ vỗ vào cổ đại bàng nói:

- Thật vất vả mi quá, ta cũng chẳng có gì để mời mi ăn, hãy tự tìm lấy mà ăn nhé. Khi bọn ta quay về còn phải vất vả mi một phen nữa đấy!

Đại bàng gập nhẹ đầu, khẽ kêu lên một tiếng, vỗ cánh bay vút lên không, thoáng chốc đã mất dạng trong mây.

Kim Thủ Ngọc Nữ cúi xuống xem xét thương thế của Vân Dật Long, những thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn như đang ngủ, chẳng có triệu chứng gì khác lạ cả.

Kim Thủ Ngọc Nữ cảm thấy có phần yên tâm hơn, bỗng Vân Dật Long lên bước nhanh vào rừng.

Tuy rằng thương thế của Vân Dật Long chưa ác hoá, song nàng biết sau bốn giờ nữa, một khi độc thương phát tác, Vân Dật Long ắt sẽ biến thành một bãi nước máu, linh đơn diệu dược cũng chẳng cứu chữa được nữa.

Khu rừng cổ thụ cao to, lá cành chi chít, rậm đến mức ánh sáng cũng khó soi vào được.

Kim Thủ Ngọc Nữ tay bỗng Vân Dật Long, bỗng lại đâm ra lo lắng, vạn nhất sư phụ đi vắng thì sao? Hoặc sư phụ không chịu cứu chữa thì sao? Song nàng không có thời gian để mà suy nghĩ về những điều ấy, vội bước đi sâu vào rừng.

Đi được chừng một dặm thì đến cuối rừng trước mặt là một con đường nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến một hiệp cốc, hai bên vách núi cheo leo, chỉ có một đường thẳng tới thôi.

Kim Thủ Ngọc Nữ phi thân tiến thẳng vào hiệp cốc thâm u đó, chiều dài chừng hơn trăm trượng, lối đi rộng ra dần, đến một thung lũng nhỏ trăm hoa đua nở, cây cối xanh um, cảnh sắc hết sức tươi đẹp.

Thung lũng ấy xung quanh đều có núi cao vây bọc, chỉ có mỗi một con đường nhỏ thẳng thớm nằm giữa, nếu có ai án ngữ thì khó có thể vượt qua được.

Trong vách núi phía chính diện loáng thoáng có ánh vàng toả ra, những thấy đó là một hang động khá to, bên trên có bốn chữ vàng to lớn “Kim Quang Động Phủ”

Kim Thủ Ngọc Nữ đến cửa thung lũng thì dừng lại, thập thò nhìn vào trong.

Bên trong yên ắng không một bóng người. Tuy vậy, nàng không dám ngang nhiên tiến vào trong, nàng chau mày khẽ buông tiếng đằng hắng.

Liền tức, một giọng lạnh lùng quát hỏi:

- Đại sư tỷ có phải không?

Rồi thì một bóng người nhấp nhোáng, hai nữ đồng tuổi chừng mười bốn mười lăm từ hai bên phóng ra, đứng cản trước Kim Thủ Ngọc Nữ.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội cười nói:

- Chào hai vị sư muội ... Sư phụ có trong động không vậy?

Hai nữ đồng y phục một vàng một lục vẻ mặt đều trở khác, ánh mắt lạnh lùng từ mặt Kim Thủ Ngọc Nữ dời xuống người Vân Dật Long mê man trong lòng nàng, đồng thời cười khẩy nói ;

- Chào đại tỷ! Ủa, sao lại mang đàn ông về đây?

Kim Thủ Ngọc Nữ lắc đầu khẽ dài:

- Hai vị sư muội đừng hiểu lầm, y trúng độc sắp chết, ta định cầu xin sư phụ cứu mạng cho y!

Nữ đồng áo vàng cười khẩy:

- Đại sư tỷ nói nghe dễ quá, e rằng sư phụ sẽ không chấp thuận đâu!

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Hãy mau cho ta biết, sư phụ có trong động phủ hay không?

Nữ đồng áo lục lạnh lùng:

- Sư phụ đương nhiên là ở trong động rồi!

Kim Thủ Ngọc Nữ thờ phào:

- May quá, ta phải vào gặp lão nhân gia gấp.

Đoạn liền cất bước đi vào, song hai nữ đồng đã lệ làng lướt tới ngăn cản và quát:

- Đứng lại!

Kim Thủ Ngọc Nữ chững bước cười nhạo:

- Hai vị sư muội tại sao lại đối xử với ta như thế này?

Nữ đồng áo vàng danh giọng:

- Đại sư tỷ hãy thử hỏi chính mình?

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Hay là ta đã có điều gì có lỗi với hai vị sư muội?

Nữ đồng áo vàng danh mặt:

- Đại sư tỷ đừng nói đến lỗi hay không, ít ra cũng có hai lý do đại sư tỷ không vào động phủ được!

Kim Thủ Ngọc Nữ thở dài:

- Có thể cho ta biết lý do không?

Nữ đồng áo vàng nghiêm giọng:

- Thứ nhất, đại sư tỷ mang theo một người đàn ông lai lịch bất minh tự ý xông vào động phủ, phạm vào điều nghiêm cấm của Kim Quang Động Phủ. Thứ nhì, sư phụ đang nhập định, cho dù đại sư tỷ không mang theo người đàn ông thối tha này cũng chẳng vào được.

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày:

- Sư phụ nhập định đã bao lâu rồi vậy?

Nữ đồng áo lục tiếp lời:

- Mới chỉ được hai giờ!

Kim Thủ Ngọc Nữ sụ mặt:

- Nguy mất, bao giờ thì sư phụ mới thức giấc?

Nữ đồng áo vàng buông tiếng hừ mũi:

- Không biết chắc được, ít ra cũng phải đến sáng mai!

Kim Thủ Ngọc Nữ cuống lên:

- Vậy biết làm sao đây? Y không thể nào chờ đợi được hơn bốn giờ nữa ...

Nữ áo đồng buông giọng sắc lạnh:

- Đại sư tỷ chỉ trong một thời gian mà đã đổi khác nhiều quá, lẽ ra đại sư tỷ phải nên cảm thấy xấu hổ mới phải, bây giờ mang về đây một người đàn ông dở sống dở chết thế này, còn mặt mũi nào mà gặp sư phụ nữa chứ?

Kim Thủ Ngọc Nữ chau mày năn nỉ:

- Nếu sư phụ biết y là ai, nhất định sẽ tìm cách cứu chữa hai vị muội hãy thông cảm để cho ta vào gặp sư phụ đi!

Hai nữ đồng cùng bật cười. Nữ đồng áo vàng gần giọng nói:

- Đại sư tỷ thôi đừng mơ tưởng nữa, hãy sớm rời khỏi đây thì hơn!

Kim Thủ Ngọc Nữ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Không được, ta nhất định phải gặp sư phụ!

Nữ đồng áo lục tức giận:

- Đại sư tỷ thật không biết nhục nại, nếu là tôi thì đã đâm đầu chết từ lâu rồi!

Kim Thủ Ngọc Nữ cố nhẫn nhịn, gượng nói:

- Hai vị sư muội, ta van xin một lần thôi, hãy cho ta vào trong!

Nữ đồng áo vàng cười khẩy:

- Sư phụ đã có căn dặn, nếu đại sư tỷ không trở về thì thôi, còn như trở về thì lập tức bắt giam vào trong Phong Lô Động, chờ hôm nào sư phụ nhàn rồi hẳn mang ra thẩm vấn.

Kim Thủ Ngọc Nữ cả kinh:

- Vì sao vậy?

Nữ đồng áo vàng gần giọng:

- Vì sao thì đại sư tỷ lẽ ra phải biết, đại sư tỷ đã trộm Di Chi Vương Lô của sư phụ!

Kim Thủ Ngọc Nữ sững sờ, sắc mặt tái mét, đôi môi run rẩy vai giằng giật như sắp ngã quỵ.

Nữ đồng áo lục cười khẩy:

- Đại sư tỷ giờ đã hiểu, chúng tôi để cho đại sư tỷ rời khỏi đây là đã niệm tình lắm rồi!

Kim Thủ Ngọc Nữ lặng thinh đứng thừ ra hồi lâu.

Nữ đồng áo vàng chau mày:

- Đại sư tỷ hãy quyết định nhanh lên, sư phụ đã không còn nhận đại sư tỷ là đồ đệ nữa rồi, hãy mau rời khỏi thì hơn.

Nữ đồng áo lục tiếp lời:

- Vạn nhất sư phụ có hỏi thì chúng tôi sẽ nói là đại sư tỷ không có trở về.

Kim Thủ Ngọc Nữ lắc đầu:

- Không, ta không thể nào bỏ đi được.

Nói xong, nhẹ nhàng đặt Vân Dật Long xuống đất.

Nữ đồng áo vàng cười khẩy:

- Đại sư tỷ định làm gì?

Kim Thủ Ngọc Nữ giọng nghiêm nặng:

- Y chỉ còn sống được ba giờ nữa thôi, bằng mọi giá ta cũng phải cứu mạng y!

“Choang” một tiếng, hai nữ đồng cùng rút trường kiếm trên lưng xuống, đồng thanh nói:

- Đại sư tỷ định dùng vũ lực ư?

Kim Thủ Ngọc Nữ thở dài:

- Nếu hai vị sư muội khăng khăng không chịu nhường cho ta cũng đành vậy thôi!

Nữ đồng áo vàng tức giận:

- Hay nhỉ! Sư phụ nói quả không sai, sư tỷ đúng là một nghịch đồ?

Kim Thủ Ngọc Nữ chậm chậm tiến tới, trầm giọng nói:

- Hai vị sư muội, ta van hai người lần cuối, hãy để cho ta vào gặp sư phụ, bằng không ...

Nữ đồng áo vàng giận dữ quát:

- Bằng không thì sao? Động thủ phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ cắn răng:

- Chỉ đành như vậy thôi!

Nữ đồng áo vàng rung kiếm quát:

- Vậy thì cứ thử xem!

Vút một tiếng đâm thẳng vào ngực Kim Thủ Ngọc Nữ.

Kim Thủ Ngọc Nữ tung mình lách tránh, đồng thời quát:

- Niệm tình sư tỷ muội, ta nhường mỗi người ba chiêu.

- Khỏi cần đạo đức giả, cứ việc động thủ đi! Nhưng đại sư tỷ phải biết, chúng tôi mà chết thì sư phụ ắt sẽ tìm đại sư tỷ để thanh toán món nợ này, muốn sư phụ điều thương cho gã đàn ông thối tha này ư? Rõ ràng mơ tưởng!

Chưa dứt lời, hai nữ đồng đã liên tiếp tung ra mấy kiếm nữa.

Kim Thủ Ngọc Nữ hai mắt rướm lệ, thấp giọng nói:

- Nhị vị sư muội, ta thật chẳng còn cách nào hơn, hãy lượng thứ cho ta!

Rồi thì nhanh nhẹn lách người tránh khỏi thế công, hai cánh tay vàng vung lên, sẵn tời phản kích.

Những thấy ánh vàng loang loáng, chỉ nghe vài tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, trường kiếm trong hai nữ đồng đã vượt khỏi tay bay mất, chẳng rõ rơi xuống nơi đâu.

Liền sau đó, Kim Thủ Ngọc Nữ vung hai cánh tay vàng, tạo thành hai vòng sáng lấp lánh ập tới hai nữ đồng.

Bỗng, một giọng thấp trầm quát to:

- Nghiệt súc, ngươi định làm gì thế hả?

Cùng lúc ấy, một luồng sáng vàng mãnh liệt hơn ập nhanh tới, lập tức đẩy bật Kim Thủ Ngọc Nữ loạng choạng thoái lui xa hơn một trượng rồi ngã lăn ra đất.

Những thấy một bà lão tóc bạc như tuyết đã đứng ngay trước mắt, hai cánh tay từ vai trở xuống cũng lấp lánh ánh vàng, trên vai có giắt một ngọn phát trần, vẻ mặt nghiêm lạnh đến rợn người.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội lồm cồm bò dậy, quì sụp xuống hơ hải nói:

- Đệ tử xin khấu kiến sư phụ!

Thì ra lão bà ấy chính là Kim Tỷ bà bà.

Kim Tỷ bà bà buông giọng sắc lạnh:

- Ta không có hạng đệ tử như ngươi, từ đây đừng gọi ta là sư phụ nữa!

Hai ả nữ đồng cũng vội quì sụp xuống, đồng thanh nói:

- Xin sư phụ phân xử giùm cho chúng đệ tử!

Kim Tỷ bà bà khoát tay:

- Các người lui ra!

- Thừa vâng!

Hai ả nữ đồng cùng đứng lên nhanh bước đi.

Kim Tỷ bà bà chăm chăm nhìn Kim Thủ Ngọc Nữ hồi lâu, buông hai hàng nước mắt chảy dài.

Kim Thủ Ngọc Nữ vội lê gối tới hai bước, mọp xuống trước chân Kim Tỷ bà bà giọng thê thiết nói:

- Sư phụ đã tha thứ cho đệ tử rồi phải không?

Kim Tỷ bà bà nước mắt ràn rụa, bỗng nhiên chậm chậm đưa tay phải lên.

Những thấy lòng bàn tay bà rực sáng ánh vàng và văng vẳng có tiếng sấm gió.

Kim Thủ Ngọc Nữ kinh hoàng thất sắc khóc oà:

- Sư phụ, đệ tử này có tội lỗi gì, lão nhân gia đành lòng hạ sát đệ tử thật sao?

Kim Tỷ bà bà tay phải tiếp tục giơ lên cao và tiếng sấm gió cũng mỗi lúc càng thêm rõ hơn, bà nghiêng răng nói:

- Bởi ta tuổi già mắt kém nên mới thu nhận một đồ đệ như ngươi. Ta đã trao hết tâm huyết cả đời cho ngươi, ngờ đâu ngươi lại phản bội ta.

Kim Thủ Ngọc Nữ khóc sụt sùi:

- Sư phụ, đệ tử không hề làm điều gì có lỗi với sư phụ, sư phụ nghe đệ tử giải thích được không?

Kim Tỷ bà bà nổi giận:

- Sự thật đã rõ ràng, còn gì mà giải thích?

Tay phải từ từ hạ xuống, một chòm sáng vàng chụp xuống đỉnh đầu Kim Thủ Ngọc Nữ.

Kim Thủ Ngọc Nữ khóc thét:

- Sư phụ, đệ tử chết không hối tiếc, chỉ cầu xin sư phụ chữa khỏi cho y thôi!

Đoạn nhắm mắt, mọp xuống trước chân Kim Tỷ bà bà chờ chết.

Bàn tay phải Kim Tỷ bà bà khi chỉ còn cách đỉnh đầu Kim Thủ Ngọc Nữ chừng một thước, bà bỗng thở hắt ra một hơi dài, dừng tay lại, uể oải nói:

- Ngươi nói đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ hé mở mắt nói:

- Trước tiên đệ tử tạ ơn sư phụ đã không giết ...

Kim Tỷ bà bà gắt giọng:

- Ta không hề bảo tha chết cho ngươi!

Kim Thủ Ngọc Nữ giật thót:

- Đệ tử không hề oán trách ...

- Chàng trai kia quan trọng đến độ khiến người không sư phụ, bất chấp liêm sỉ không tình nghĩa sư tử muội, thậm chí cả tính mạng bản thân cũng không cần ư?

- Đệ tử không dám nói dối, sự thật quả là như vậy!

Kim Tỷ bà bà đưa tay lên lau nước mắt và nói:

- Vậy là người bằng lòng hy sinh bản thân để cứu hấn phải không?

Kim Thủ Ngọc Nữ vội nói:

- Đệ tử bằng lòng, chỉ cần cứu sống được chàng, đệ tử dù bị tù giam trăm mảnh thì cũng cam nguyện.

Kim Tỷ bà bà nước mắt lại chảy dài nhắm mắt lặng thinh hồi lâu, dường như việc giữa Kim Thủ Ngọc Nữ và Vân Dật Long đã khiến bà nhớ lại dĩ vãng đời mình.

Kim Thủ Ngọc Nữ chờ lâu cả tuần trà mà vẫn không thấy Kim Tỷ bà bà lên tiếng, không dẫn được khê cát tiếng gọi:

- Sư phụ!

Kim Tỷ bà bà chợt tỉnh:

- Hừ! Hấn ta đã bị sao vậy?

Kim Thủ Ngọc Nữ lúng búng:

- Chàng đã bị trúng hoả độc của Tây Thiên Môn, nếu kéo dài thêm ba giờ nữa e sẽ vô phương cứu chữa!

Kim Tỷ bà bà sững sờ:

- Hoả độc? Vì sao hấn lại kết thù oán với Tây Thiên Môn?

- Chẳng những với Tây Thiên Môn mà chàng còn gây thù kết oán với toàn thể võ lâm khắp thiên hạ, bởi chàng chính là Cung chủ hiện nay của Kim Bích Cung “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long!

- À thảo nào mà người chẳng thất hồn lạc phách ...

Kim Tỷ bà bà khoát tay nói tiếp:

- Người đứng lên trước đã!

Kim Thủ Ngọc Nữ vội nói:

- Đa tạ sư phụ!

Kim Tỷ bà bà chậm rãi xem xét cho Vân Dật Long một hồi, đôi mày bạc khoá chặt, ngửa mặt thở ra một hơi dài, lẩm bẩm như nói một mình:

- Tạo hoá thật trở trêu, có sao lại cứ tàn bạo thế này?

Kim Thủ Ngọc Nữ giật nảy mình:

- Sư phụ, chả lẽ ... chàng đã vô phương cứu chữa rồi sao?

Kim Tỷ bà bà giọng rề rà:

- Vẫn còn cứu chữa được, nhưng phải với một điều kiện.

Kim Thủ Ngọc Nữ mặt liền thư giãn:

- Xin sư phụ cứ dặn bảo, đệ tử sẵn sàng tuân lệnh.

Kim Tỷ bà bà gật đầu:

- Sư phụ có thể chữa khỏi độc thương cho hấn, nhưng kể từ nay sư phụ không cho người gặp hấn nữa, phải ở lại đây cùng sư phụ tiềm tu, không được bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Kim Thủ Ngọc Nữ bâng hoàng:

- Vì sao vậy? Sư phụ, chả lẽ lão nhân gia ...

Kim Tỷ bà bà trầm giọng:

- Ngay bây giờ người không được hỏi nguyên nhân, chỉ cần biết người có bằng lòng hay không thôi. Ta đã nói rồi, đó là điều kiện bằng không thì người cứ mang hắc đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ nước mắt ràn rụa:

- Nhưng chàng chỉ còn sống được ba giờ nữa thôi!

- Vậy thì người nên chấp nhận điều kiện của ta, ngoài ra tuyệt đối không còn cách nào khác.

Kim Thủ Ngọc Nữ ngẫm nghĩ một hồi, đoạn cắn răng nói:

- Sư phụ, đệ tử bằng lòng.

Kim Tỷ bà bà nhếch môi cười héo hắt:

- Vậy thì hãy mang hắc ra ngoài rừng.

Kim Thủ Ngọc Nữ sững sốt:

- Sư phụ đã hứa là sẽ cứu chàng rồi kìa mà?

Kim Tỷ bà bà nghiêm giọng:

- Ta đã hứa là không bao giờ nuốt lời.

Đoạn liền dẫn trước bước đi. Kim Thủ Ngọc Nữ tuy lòng hết sức thắc mắc, song cũng đành bồng Vân Dật Long lên, theo sau Kim Tỷ bà bà đi ra ngoài rừng.

Ra khỏi rừng, tiếp tục đi thẳng lên trên một sườn núi.

Kim Tỷ bà bà chừng bước quay lại nói:

- Đặt hắc xuống đây!

Kim Thủ Ngọc Nữ y lời đặt Vân Dật Long xuống, ngơ ngẩn lặng nhìn Kim Tỷ bà bà.

Kim Tỷ bà bà thở hắt ra, thò tay vào trong lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng nói:

- Hoả độc là một trong số tuyệt độc trên đời, ngoài trừ sâm củ ngàn năm, hà thủ ô vạn năm, chỉ còn Vương lộ nữa thôi ...

Kim Thủ Ngọc Nữ đỏ mắt, cúi lặng thình.

Kim Tỷ bà bà khẽ thở dài nói tiếp:

- Việc người lấy trộm Vương lộ, ta cũng không bắt tội nữa ... Trong lọ này có ba hoàn Chi Vương Đan được bào chế từ Chi Vương Lộ hiệu lực tương đương Chi Vương Lộ ...

Kim Thủ Ngọc Nữ lúng túng nói:

- Đệ tử thật có lỗi, đã phí linh dược của sư phụ ...

Kim Tỷ bà bà gượng cười:

- Thành thật mà nói, dùng để cứu mạng cho Kim Bích Cung chủ thì cũng chẳng có gì đáng kể, nhưng Chi Vương Đan này ta cũng chỉ có ba hoàn thôi ...

Đoạn lấy ra một hoàn trao cho Kim Thủ Ngọc Nữ và nói:

- Hãy cho hắc uống vào đi!

Kim Thủ Ngọc Nữ vội đỡ lấy thuốc, khẽ cậy miệng Vân Dật Long ra bỏ thuốc vào. Lát sau, bụng chàng khẽ sôi lên ròn rột.

Kim Tỷ bà bà thở dài nói:

- Đi thôi, hần sẽ khỏi sau thời gian một tuần trà là cùng.

Kim Thủ Ngọc Nữ lặng người.

- Sư phụ!

Kim Tỷ bà bà sầm mặt:

- Sao? Đã quên điều kiện đã hứa rồi ư?

Kim Thủ Ngọc Nữ ghen ngào:

- Đệ tử đâu dám quên và cũng không dám bất tuân, có điều là ...

Nàng khẽ buông tiếng thở dài, đoạn đứng lên nói:

- Đi thôi!

Rồi liền bỏ chạy thẳng vào rừng, Kim Tỷ bà bà cũng lã chã nước mắt không ngớt thở dài, theo sau Kim Thủ Ngọc Nữ.

Vân Dật Long nằm lại đó một mình, nhưng chưa đầy một tuần trà, tay chân chàng bỗng co giật một hồi, rồi thì ngồi phất dậy.

Chàng khẽ bật lên một tiếng ngạc nhiên, mở bừng mắt nhất thời như đang trong giấc chiêm bao.

Lát sau, chàng đứng lên đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi đây hoàn toàn xa lạ, chàng ngạc nhiên lắm bầm:

- Đây là đâu thế này?

Chàng đi tới lại một hồi, sau cùng chàng đã nhớ ra mình bị ngắt đi bởi hoả độc phát tác khi đang trò chuyện với Huyết Phật và Huyết Manh tại Thiên Đài Sơn.

Vân Dật Long vội vận công điều tức. Thật chẳng ngờ được hoả độc trong người chàng hoàn toàn tan biến, đồng thời cảm thấy trong cổ họng thơm mát vô cùng.

Hiển nhiên đã có người cứu chàng, ai thế nhỉ?

Lúc chàng ngắt đi, hiện diện có Huyết Phật và Huyết Manh nhưng giờ đây chẳng có ai cả, nơi đây dứt khoát không phải là Thiên Đài Sơn.

Vậy thì ...

Ngay khi ấy bỗng thấy một con đại bàng sà xuống, đáp trước mặt chàng. Vân Dật Long nhận ra ngay đó là con đại bàng của Bằng Thành Bạch Phụng, chim đã xuất hiện tất nhiên Triển Ngọc Mai cũng có mặt quanh đây.

Song chẳng thấy bóng dáng Triển Ngọc Mai đâu cả.

Con đại bàng thò chiếc cổ dài cạ vào mình Vân Dật Long ra chiều thân thiết, nhưng không thể nói ra được chủ nhân của nó hiện giờ ở đâu?

Vân Dật Long chau mặt, thử hỏi:

- Chủ nhân của người đâu?

Con đại bàng ngẩng cao cổ kêu to mấy tiếng, như thể trả lời câu hỏi của Vân Dật Long. Nhưng Vân Dật Long đâu hiểu được tiếng chim, dù hỏi thế nào thì cũng không có được câu trả lời.

Sau cùng, Vân Dật Long chợt nảy ý nói:

- Ta chẳng thể hiểu được tiếng của mi, thôi thì ... mi hãy đưa ta đi gặp chủ nhân nhé?

Đại bàng khẽ kêu lên mấy tiếng. Vân Dật Long không do dự nữa, lập tức tung mình lên trên đại bàng.

Đại bàng ngẩng cổ cất tiếng kêu vang, rồi liền vỗ cánh bay vút lên không.

Trước Kim Quang động phủ, Kim Thủ Ngọc Nữ đang đứng cạnh Kim Tỷ bà bà, hai mắt đắm lệ ngược nhìn trời cao.

Rồi thì, nàng đã trông thấy cánh chim bay vút lên không và tất nhiên nàng cũng thấy rõ Vân Dật Long ngồi trên lưng chim.

Lòng ngực nàng như bị một tảng đá lớn đè lên, nặng nề khôn tả, tất cả những gì trên trời đều trở nên tầm tối trước mắt nàng, mắt Vân Dật Long là mắt tất cả.

Bỗng, một giọng dịu dàng vang lên bên tai:

- Đồ nhi, thời gian rồi sẽ thay đổi tất cả hãy quên chàng ta đi thôi!

Kim Thủ Ngọc Nữ gật đầu:

- Dạ vâng!

Song nàng tự biết mình không thể nào quên được chàng, cả đời cũng không quên được.

Kim Tỷ bà bà bỗng hỏi:

- Đồ nhi có hận sư phụ không?

Kim Thủ Ngọc Nữ giật mình:

- Không, đồ nhi sao lại hận sư phụ được!

Kim Tỷ bà bà thở dài:

- Bất luận đồ nhi có hận sư phụ hay không thì sư phụ cũng phải nói cho rõ ràng, Đồ nhi phải biết, sư phụ sở dĩ làm như vậy chẳng qua là vì lo cho đồ nhi đó thôi!

- Vâng!

Kim Thủ Ngọc Nữ tuy miệng nói vậy, song mắt lại nhìn Kim Tỷ bà bà một cái nhìn u oán.

Kim Tỷ bà bà thở dài:

- Sư phụ rất hiểu ý nghĩ trong lòng đồ nhi, nhưng sư phụ đã xem xét rất tỉ mỉ chàng trai đó rồi, đồ nhi cũng biết là sư phụ rất tinh thông về môn tướng số kia mà!

Kim Thủ Ngọc Nữ giật mình:

- Sư phụ đã xem xét thấy gì? Chàng ... mạng xấu lắm hử?

- Không phải là hần mạng xấu, mà là ... đồ nhi mạng xấu, đồ nhi không nên yêu và cũng không thể yêu hần!

Im lặng hồi lâu, sau cùng Kim Thủ Ngọc Nữ gom hết can đảm hỏi:

- Sư phụ nói vậy nghĩa là sao?

Kim Tỷ bà bà cười ảo não:

- Đường đào hoa của hần chẳng chặt chẳng rõ sẽ có biết bao thiếu nữ điên đảo vì hần, vả lại hần và đồ nhi không có duyên hà tất dây vào cho khổ thân!

Kim Thủ Ngọc Nữ lặng thinh, Kim Tỷ bà bà nói tiếp:

- Đồ nhi, sư phụ là người ngoại cuộc, thời gian sẽ làm thay đổi tất cả, thông thả đồ nhi sẽ lãng quên. Nào hãy theo sư phụ vào trong động.

- Dạ!

Kim Thủ Ngọc Nữ thơ thẩn theo sau Kim Tỷ bà bà đi vào động.

35. Chương 35: Rời Miêu Cương , Tiếp Nối Chí Anh Hùng

Hãy nói về Vân Dật Long cưỡi chim bằng về núi Thiên Đài, lúc này chàng mới biết mình đã có mặt tại miền biên ải xa xôi, không khỏi hết sức bồn khoăn kinh ngạc.

Vì sao chàng lại ở chốn xa xôi đến thế?

Vì sao độc thương của chàng lại được chữa khỏi? Vì sao con đại bàng này lại tải chàng khứ hồi?

Vân Dật Long dù suy nghĩ đến mấy cũng chẳng tài nào tìm được câu giải đáp. Cuối cùng chàng đến Thiên Đài Sơn.

Thế nhưng, chàng chẳng thấy bóng dáng một ai cả. Rừng núi, bãi cỏ bị thiêu đốt chứng tỏ chàng đã nhớ không nhầm, song bao nỗi thắc mắc trong lòng vẫn không sao cởi mở được.

Con đại bàng bay sà xuống thấp, song chỉ thoáng nhìn lại lập tức vỗ cánh bay lên đường như nó đã trông thấy ký hiệu đã để lại trên mặt đất.

Vân Dật Long vô cùng thắc mắc và nóng ruột, song lại chẳng có ai để mà hỏi, thôi thì đành phó thác cho con đại bàng này muốn bay đâu thì bay.

Mỗi lúc chàng càng kinh ngạc hơn, bởi chàng nhận thấy con đại bàng đang bay về hướng Hàng Châu, chẳng lẽ nó bay đến Vân gia trang hay sao?

Chàng đã đoán không lầm, con đại bàng quả đúng là bay đến Vân gia trang, chẳng mấy chốc nó đã bay đến trên không phận Vân gia trang.

Vân Dật Long thật kinh ngạc đến tột độ, bởi sau tiếng kêu vang của con đại bàng, lập tức một nhóm người xuất hiện trước cửa Vân gia trang.

Chàng nhận ra ngay những người ấy là Huyết Phật, Huyết Manh, Huyết Si và Bằng Thành Bạch Phụng ...

Con đại bàng lại cất tiếng kêu vang, xếp cánh lại, đáp xuống trước cổng Vân gia trang.

Vân Dật Long tung mình xuống đất vui mừng nói:

- Triển cô nương ... Mai tỷ vậy là thế nào? Tại sao Mai tỷ lại có mặt tại đây? Con đại bàng này đã chở Dật Long từ Miêu Cương về đây ...

Triển Ngọc Mai ngẩn người:

- Ủa ... Kim Thủ Ngọc Nữ đâu? Nàng ta không nói cho Long đệ biết sao?

Vân Dật Long Ngơ ngác:

- Kim Thủ Ngọc Nữ? ... Sao bỗng nhắc đến nàng ta?

- Chẳng lẽ Long đệ không gặp nàng sao?

Vân Dật Long ngớ người:

- Kể từ khi hôn mê, đây là lần thứ nhất Dật Long mới gặp lại người quen, và cũng là lần thứ nhất trông thấy con người, vậy ...

Huyết Phật, Huyết Manh và Huyết Si cùng tiến tới đồng thanh nói:

- Chúng lão nô xin khấu kiến tiểu cung chủ!

Vân Dật Long thoát tay:

- Miễn lễ ... Tại sao các người thấy đều có mặt tại đây?

Huyết Si tranh trước đáp:

- Lôi Mãnh đã được Độc Mãng mang đến đây, về sau mới nghe nói đến sự việc trên Thiên Đài Sơn. Cung chủ, Lôi Mãnh thật là vô tích sự và số mạng cũng thật xui xẻo, chẳng gỡ được vài miếng ở Thiên Đài Sơn.

Vân Dật Long chau mày:

- Lão đã khỏe hẳn rồi chứ?
- Lôi Mãnh đã khoẻ lại rồi ...

Đoạn tiến tới một bước quan tâm nói:

- Tiểu cung chủ, nghe nói tiểu cung chủ bị trúng hoả độc, lão thật lo chết đi được, giờ cung chủ đã chữa khỏi rồi phải không?

Triển Ngọc Mai cũng tiếp lời nói:

- Đúng rồi, những gì khác hãy khoan nói đến, độc thương của Long đệ đã khỏi hẳn chưa?

Vân Dật Long ra chiều băn khoăn:

- Khỏi hẳn rồi! Lúc Dật Long tỉnh lại, thấy mình đang ở một nơi hoang sơn, nhưng chẳng rõ độc thương đã được chữa khỏi như thế nào, Mai tỷ ...

Triển Ngọc Mai chau mày:

- Long đệ không biết thật cả sao?

Vân Dật Long nghiêm chỉnh:

- Mai tỷ không tin Dật Long ư?

Triển Ngọc Mai lắc đầu:

- Không phải, chẳng qua Mai tỷ cảm thấy lạ mà thôi!

Vân Dật Long cười thiếu não:

- Mai tỷ dấu không biết tường tận thì cũng phải biết chút ít, nếu không con đại bàng này sao lại đến đón Dật Long tại Miêu Sơn ...

Triển Ngọc Mai thở dài:

- Khi Long đệ ngất đi bởi hoả độc phát tán tại Thiên Đài Sơn ...

Thế là Triển Ngọc Mai bèn kể lại chuyện Kim Thủ Ngọc Nữ đã xuất hiện sau khi chàng hôn mê, rồi sau đó đã cùng chàng cưỡi chim bằng về Miêu Cương tìm sư phụ nàng chữa thương. Song nàng cũng chỉ có thể tường thuật đến đó, những gì về sau thì nàng cũng không được biết rõ.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài nặng nề nói:

- Vậy thì người cứu Dật Long nhất định là Kim Thủ Ngọc Nữ và sư phụ của nàng ta rồi!

Triển Ngọc Mai nhẹ gật đầu:

- Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, ngoài hai sư đồ họ ra, kẻ khác không bao giờ cứu Long đệ, và cũng không có khả năng cứu ...

Vân Dật Long chau mày:

- Nhưng tại sao nàng ta lại không gặp Dật Long, chả lẽ ... nàng ta chấp nhất chút tiểu tiết trước đây sao?

Triển Ngọc Mai chẳng hiểu lòng mình buồn vui, im lặng một hồi, bỗng nói:

- Long đệ!
- Mai tỷ ... định nói gì vậy?

Triển Ngọc Mai buông tiếng thở dài ảo não:

- Tại sao Long đệ lại buồn như vậy, chả lẽ việc này lại quan trọng đối với Long đệ đến thế sao? Hay là vì chưa gặp được Kim Thủ Ngọc Nữ nên Long đệ đang buồn

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt:

- Không phải vậy đâu, Mai tỷ đã hiểu lầm rồi

- Đó cũng chẳng phải là hiểu lầm, chẳng qua là Mai tỷ nhận thấy Long đệ không nên vì việc nhỏ mọn này mà đâm ra buồn chán như vậy, Long đệ phải biết mình đang gánh vác trách nhiệm rất nặng nề, đã may mắn thoát khỏi đại nạn thì phải nghĩ đến việc chính yếu mới đúng.

Vân Dật Long rung động tâm thần, vội nói:

- Mai tỷ nói rất phải

Chàng biết Kim Thủ Ngọc Nữ dù đã cứu mình, nhưng vì việc hiểu lầm trước kia nên vẫn còn ngại gặp mặt, chàng nhận thấy thà như vậy còn hơn, bằng không nàng ta một lòng si yêu mình, chẳng lẽ mình lại thật sự yêu thương với nàng ta hay sao?

Không thể được! Đã vậy thì thà xa nhau còn hơn.

Vân Dật Long nghĩ đoạn, liền cảm thấy lòng cởi mở hơn, ngoảnh nhìn chung quanh rồi nói:

- Có tin tức về Kim Bích Cung không?

Huyết Phật vội tiến tới một bước đáp:

- Kim vệ Huyết Bà đã tuân lệnh về Kim Bích Cung, lão Triền Bằng cũng có báo tin, trong cung mọi sự vẫn như thường, xin tiểu cung chủ an tâm

Vân Dật Long gật nhẹ đầu:

- Tình hình Vân gia trang thế nào?

Huyết Si tiến tới đáp:

- Vân gia trang giờ đã không còn bao nhiêu hộ gia đình nữa, trước nay vẫn hết sức bình yên, không hề thấy nhân vật giang hồ nào đến đây, có mấy tên thủ hạ của lão nô canh phòng thì lại càng thái bình an lạc.

Vân Dật Long thở dài, giọng kích động:

- Đã có xem qua.....nơi cư trú của bản cung chủ chưa?

Huyết Si đưa mắt nhìn Huyết Phật và Huyết Manh, đoạn mới ấp úng nói:

- Cố cư của cung chủ..... đã không còn từ lâu rồi

Vân Dật Long trợn mắt:

- Sao? Đã không còn ư? Vậy nghĩa là sao?

Huyết Si lúng búng đáp:

- Đã bị thù rui hồi mười mấy năm trước, lúc xảy ra vụ án trên Chính Nghĩa Nhai

Vân Dật Long nghiêng răng cắn hờn:

- Được rồi Chính Nghĩa Nhai, Chính Nghĩa Đoàn, chủ nhân Huyết Bi, Vân Dật Long này nếu không giết sạch các người kiếp này thề chẳng làm người

Đoạn quay sang Triền Ngọc Mai hỏi:

- Mai tỷ có tin gì đáng chú ý không vậy?

Triền Ngọc Mai nhú mày:

- Có. Nhưng cái tin được, có cái không được

- Bất luận tin được hay không, Mai tỷ cứ nói nghe thử xem

Triền Ngọc Mai gật đầu:

- Nghe đâu chủ nhân Huyết Bi đã hạ lệnh cho các bang phái khắp thiên hạ tuyển chọn cao thủ để bao vây tiêu diệt Long đệ...

- Hừ! Vân mỗ tin là sẽ xảy ra một trận đại chiến trong ngày gần đây, nhưng thật sự ai mất ai còn thì khó có thể liệu trước được. Kim Bích Cung còn, tuyệt đối sẽ không để cho chủ nhân Huyết Bi khoác áo chính nghĩa mà gieo rắc tội ác.

Triển Ngọc Mai nói tiếp:

- Ngoài ra, do bởi Long đệ nhiều phen tàn sát, nên đã khiến cho chủ nhân Huyết Bi sinh lòng giới bị, hạ lệnh trước khi mở cuộc giáp công không được phát sinh xung đột với Long đệ, hầu tập trung lực lượng đối phó vì tránh không để Long đệ có cơ hội diễn võ dương oai, gây tổn thương đến uy danh của chủ nhân Huyết Bi.

Vân Dật Long lặng thinh trầm ngâm.

Triển Ngọc Mai chậm rãi nói tiếp:

- Long đệ, xin thứ cho Mai tỷ nói thật lòng, võ công của chủ nhân Huyết Bi nếu không cao đến tuyệt đỉnh thì chẳng thể nào không chế được Chính Nghĩa Đoàn, giờ đây, dưới sự che chở của chiếc áo ngụy thiện, y hạ lệnh tuyển chọn cao thủ khác nào tập trung tất cả tinh hoa võ học khắp thiên hạ để đối phó với Long đệ, vấn đề này Long đệ có xem thường.

Vân Dật Long thở dài:

- Vấn đề ấy dễ thường không hiểu, nhưng ngoại trừ dốc hết sức lực đối kháng, đâu có cách nào khác hơn nữa?

Triển Ngọc Mai lắc đầu:

- Không hẳn vậy, chúng ta cũng nên tìm cách đối phó với họ

Vân Dật Long cười áo não:

- Mai tỷ có cao kiến chi?

Triển Ngọc Mai nghiêm nghị:

- Chẳng lẽ Long đệ không nghĩ đến sao? Chúng ta cũng nên đoàn kết với các cao thủ trong thiên hạ để đối phó với Chính Nghĩa Đoàn.

Vân Dật Long bỗng cười vang:

- Mai tỷ không đùa chứ?

Triển Ngọc Mai nghiêm chỉnh:

- Đó là đại kế nhằm đem lại thái bình an lạc lâu dài cho võ lâm giang hồ, sao lại đùa với Long đệ được?

Vân Dật Long vẫn cười vang:

- Tuy Mai tỷ nghĩ rất đúng, nhưng điều ấy không thể nào thực hiện được.

Triển Ngọc Mai cau mày:

- Vì sao?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Mai tỷ thử nghĩ xem, Vân Dật Long ra đời tuy ngắn ngủi, nhưng hai tay đã nhuộm đầy máu tanh, khét tiếng một ác nhân giang hồ, Bạch Kiếm Linh Mã xuất hiện đến đâu là máu tươi ngập đất, tử thi chồng chất. Ai dám liên thủ với Vân mỗ? Ai dám bán mạng vì Vân mỗ? Ngoài Kim Bích Cung và Đại Mạc Bằng Thành, còn ai là bằng hữu của chúng ta nữa?

Đoạn cười chua chát nói tiếp:

- Vả lại, Chính Nghĩa Đoàn của chủ nhân Huyết Bi đã khống chế võ lâm đã lâu, cội rễ vững chắc, e rằng khó lay chuyển được sự suy nghĩ của nhân vật võ lâm.

Triển Ngọc Mai phản bác:

- Sự phải trái có công luận, lẽ phải ở trong lòng người, tuy chủ nhân Huyết Bi khổng chế nghiêm ngặt, nhưng chưa nắm giữ được lòng người, đại bộ phận nhân vật võ lâm tuy bất mãn nhưng không dám nói ra. Long đệ tuy thủ đoạn tàn ác, sát nghiệp nặng nề, song thanh danh của Kim Bích Cung vẫn được mọi người kính trọng chỉ cần Long đệ lên tiếng hô hào, lo gì không có người kéo đến gia nhập với ta, không chừng có cả thủ hạ của chủ nhân Huyết Bi nữa.

Vân Dật Long cười:

- Mai tỷ đã có hứng thú thế này, thử một phen cũng chẳng hề gì.

Triển Ngọc Mai hớn hờ:

- Long đệ đã đồng ý phải không?

- Nếu Mai tỷ nhận thấy đáng thử, tiểu đệ có chi mà không đồng ý chứ?

Triển Ngọc Mai cả mừng:

- Vậy thì chúng ta hãy tiến hành ngay, loan tin khắp võ lâm thiên hạ triệu tập những người cùng chí hướng, cấp tốc tổ chức thành một lực lượng hùng mạnh.

Vân Dật Long cười nhạt:

- E rằng khó thành.

Tuy thấy thái độ Vân Dật Long hờ hững, song Triển Ngọc Mai không màng, vẫn hứng khởi nói:

- Đã quyết định như vậy, chúng ta hãy đặt ra một danh hiệu..... Long đệ có ý kiến gì không?

Vân Dật Long cười:

- Danh hiệu tốt hơn hết là hai chữ “chính nghĩa”, nhưng rất tiếc đã bị chủ nhân Huyết Bi dùng mất rồi

Triển Ngọc Mai vỗ tay đánh bốp:

- Đúng rồi. Chúng ta cũng sử dụng hai chữ chính nghĩa.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Mai tỷ nói sao?

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng:

- Chúng ta hãy lấy danh hiệu là Chính Nghĩa Môn.

Vân Dật Long xua tay lia lịa:

- Không được, Huyết Bi có Chính Nghĩa Đoàn, nay ta lại lập Chính Nghĩa Môn, vậy thì chốn giang hồ đâu đâu cũng đầy chính nghĩa, nhưng chính nghĩa thật sự ở đâu?

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng nói:

- Chúng ta không nên vì họ đã dùng hai chữ chính nghĩa mà từ bỏ không sử dụng, khẩu hiệu của chúng ta là “Diệt trừ bọn nguy thiện, giữ gìn chân chính nghĩa”. Phải hay trái cứ để cho võ lâm tự xét lấy.

Vân Dật Long miễn cưỡng gật đầu:

- Mai tỷ cũng có lý.

Triển Ngọc Mai mỉm cười:

- Vậy đã định xong, giờ bàn về địa điểm, tổng đàn Chính Nghĩa Môn chúng ta nên đặt ở đâu?

Vân Dật Long cười cười:

- Vấn đề ấy cũng xin nhờ Mai tỷ động não cho

Đoạn đảo mắt nhìn quanh, cười nói tiếp:

- Hẳn không thể đặt tại Vân gia trang chứ?

Không ngờ Triển Ngọc Mai lại vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, cứ đặt tại Vân gia trang được rồi

Vân Dật Long nhú mày:

- Mai tỷ quả là khéo đùa, miền nông thôn hẻo lánh thế này, sao thể thiết lập môn phái giang hồ được?

Triển Ngọc Mai nhoẻn cười:

- Nơi đây tuy địa thế không hiểm trở, nhưng có ý nghĩa rất to tát, khi xưa ba đời gia đình họ Vân đã long máu trên Thái Sơn Chính Nghĩa Nhai, đó là chính nghĩa gì? Trong giới giang hồ võ lâm loan truyền từ lâu, chẳng cần phải phân trần nữa. Nay chúng ta thiết lập Chính Nghĩa Môn tại Vân gia trang vừa nhằm để nhắc nhở kỷ ức của giới giang hồ và để cho họ một sự lựa chọn đúng đắn

Nàng đưa tay chỉ về phía xa nói tiếp:

- Trong trang này tuy không thích nghi, nhưng phía bắc Thanh dương Lĩnh một dãy núi liền mườì mấy dặm đủ để thiết đại trại hết sức lý tưởng.

Vân Dật Long vẫn có vẻ phân vân:

- Mai tỷ định như thật vậy?

- Thật chứ sao không?

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Hãy còn một vấn đề rất đáng để cân nhắc, Mai tỷ có nghĩ đến chẳng?

- Long đệ sợ người của Chính Nghĩa Đoàn đến quấy nhiễu phải không?

- Không chỉ là quấy nhiễu, mà là hành động huỷ diệt

Triển Ngọc Mai cười:

- Điều ấy Mai tỷ cũng đã nghĩ đến rồi Thứ nhất, chủ nhân Huyết Bi đã hạ lệnh cho các bang phái tuyển chọn cao thủ, trong nhất thời sẽ không có hành động mạnh bạo. Thứ nhì, Mai tỷ sẽ tức khắc triệu tập tất cả các cao thủ Đại Mạc bằng Thành đến đây, cộng với người của Kim Bích Cung, lực lượng cũng chẳng phải nhỏ bé, không còn phải lo nữa.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài thậm thụt, lặng thinh không nói thêm gì nữa.

Triển Ngọc Mai lắc đầu:

- Long đệ thấy ra làm sao vậy? Tại sao lại cứ rầu rĩ như thế này?

Vân Dật Long chau mày:

- Vì có một số vấn đề tiểu đệ cảm thấy không được yên tâm.

- Hay Long đệ vẫn còn việc gì của Kim Thủ Ngọc Nữ mà

Vân Dật Long vội xua tay ngắt lời:

- Không phải đâu, nàng ta chẳng có gì đáng để nhớ đến cả, chẳng qua tiểu đệ cảm thấy ân huệ của nàng ta khó thể đền đáp

- Vậy chứ Long đệ sao lại như vậy?

Vân Dật Long cười gượng:

- Chính Mai tỷ là người khiến tiểu đệ khó thể an tâm.

Triển Ngọc Mai nhoẻn cười dịu ngọt:

- Mai tỷ ư? ... Mai tỷ có gì khiến Long đệ khó thể yên tâm chứ?

Vân Dật Long nghiêm túc:

- Tiểu đệ cứ luôn có một ý nghĩ rất là cố chấp, nhận thấy Mai tỷ không nên dấn thân vào giữa chốn giang hồ hiểm ác, hãy sớm trở về Bằng Thành, giao trọng trách này để ột mình tiểu đệ gánh vác được rồi.

Triển Ngọc Mai đắm mắt nhìn Vân Dật Long, hai giọt lệ bỗng trào ra khoé mắt, buồn bã nói:

- Cho đến bây giờ mà Mai tỷ cũng vẫn không thể thay đổi được quan niệm của Long đệ. Long đệ không nên lánh xa Mai tỷ như vậy. Phải biết

Bỗng nàng đỏ mặt, ngập ngừng nói tiếp:

- Lẽ ra hai ta phải là một, bởi vì Kim Bích Cung và Đại Mạc bằng Thành không thể nào tách rời ra được, trong quá khứ cũng như trong hiện tại và tương lai điều như vậy

Vân Dật Long gật nhẹ:

- Mai tỷ nói rất đúng.

Giọng nói của chàng rất miễn cưỡng, đoạn nói tiếp:

- Nếu vậy nơi đây giao cho Huyết Phật cùng Huyết Si và Huyết Manh trợ lực với Mai tỷ thiết lập Chính Nghĩa Môn, tiểu đệ định nhân lúc này đến Hoàng Sơn một chuyến.

Triển Ngọc Mai ngạc nhiên:

- Hoàng Sơn! Long đệ sao phải đến Hoàng Sơn?

- Dường như tiểu đệ đã nói với Mai tỷ rồi! Tiểu đệ đã có hứa với “Già Thiên Chưởng” Bốc Thế Long lúc lâm chung là sẽ mang một mảnh khăn máu đến Hoàng Sơn trao cho người bạn thân của ông ấy là “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá

- À có phải là Kiếm Trung Long không?

Vân Dật Long gật đầu:

- Chính là người ấy

Triển Ngọc Mai vui vẻ:

- Đó là việc trọng yếu, Mai tỷ không ngăn cản. “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá được vinh xưng là rồng trong kiếm, một cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm, và nghe đâu ông ấy là một người rất giàu lòng hiệp nghĩa.. Nếu tình thế có lợi, Long đệ hãy lôi kéo ông ấy nhập với chúng ta.

Vân Dật Long gật đầu:

- Vâng Tiểu đệ xin cáo từ

Triển Ngọc Mai ngăn người:

- Đi ngay bây giờ ư? Long đệ mới từ Miêu Cương về đến, hãy nghỉ ngơi một hôm rồi hẵng đi!

Vân Dật Long lắc đầu:

- Đi sớm, có thể về sớm, để còn giúp Mai tỷ thiết lập môn hộ nữa.

Triển Ngọc Mai nhoen cười:

- Vậy cũng phải, hãy cười đại bàng nhé

Vân Dật Long xua tay:

- Không, tiểu đệ không quen cười đại bàng, cười Linh Mã đi được rồi!

Triển Ngọc Mai phản đối:

- Chuyến đi này Long đệ chẳng qua chỉ để trao một mảnh khăn máu cho Vô Ảnh Kiếm hà tất bỏ cái nhanh mà chọn cái chậm, chả lẽ Long đệ không thấy ngựa đi chậm hơn đại bàng nhiều lắm hay sao?

Vân Dật Long nghiêm túc:

- Ngoài ra còn một lý do rất chính đáng nữa, Kim Bích Cung với Bạch Kiếm Linh Mã vang danh với đời, tiểu đệ không thể rời xa Linh Mã được.

- Thôi được, tùy ý Long đệ

Vân Dật Long quay đầu gọi:

- Huyết Phật

Huyết Phật liền với bộ mặt tươi cười nói:

- Lão nô đây

- Linh Mã đâu?

- Đang nuôi trong trang với loại cỏ thượng hảo hạng, có lẽ sắp ra đến rồi

Huyết Si tần ngần tiến tới gần nói:

- Tiểu cung chủ, mấy hôm nay lão nô thật buồn chết đi được.

Vân Dật Long cười:

- Lão muốn sao? Cứ nói thẳng ra đi!

Huyết Si ấp úng:

- Tiểu cung chủ bên cạnh chẳng thể không có người hầu cận, hay là để lão nô đi cùng tiểu cung chủ nhé?

Vân Dật Long dứt khoát:

- Không được!

Huyết Si ngớ người:

- Vậy Tiểu cung chủ định cho ai theo cùng?

Vân Dật Long cười:

- Chẳng cho ai theo cả! Vả lại các người ở đây cũng đâu có nhàn rồi, mọi sự đều phải nghe theo lời dặn bảo của Triển cô nương, e rằng các người đều bận đến bỏ hơi tai đấy!

36. Chương 36: Hoàng Sơn Trao Khăn Máu ,sa Bấy Rập

Huyết Si quay sang Triển Ngọc Mai hỏi:

- Thật vậy chăng?

Triển Ngọc Mai mỉm cười:

- Lão tổng cộng có bao nhiêu thủ hạ?

Huyết Si cười ngượng ngùng:

- Chỉ có năm thôi!

- Hãy gọi hết họ đến đây, chúng ta cần phải đến ngay Thanh Dương Lĩnh!

Huyết Si thất vọng:

- Làm thợ mộc hay thợ nề?

Triển Ngọc Mai bật cười:

- Có lẽ cả hai!

Ngay khi ấy bỗng nghe tiếng chuông ngựa reo vang, Truy hồn Linh Mã từ trong trang phi nhanh ra như gió cuốn.

Như đã từ lâu không được gặp chủ, Linh Mã chạy đến ngay bên Vân Dật Long, cọ đầu vào người chàng ra chiều hết sức trù mến.

Vân Dật Long cảm động khẽ nói:

- Hồng Ảnh, mi khoẻ chứ?

Chàng chậm rãi trèo lên, ngồi vào yên ngựa rồi quay sang Triển Ngọc Mai nói:

- Mai tỷ hãy bảo trọng, tiểu đệ sẽ cố gắng về sớm.

Triển Ngọc Mai giọng tha thiết:

- Long đệ cần phải bảo trọng hơn, hãy cố gắng tối đa tránh xung đột với bọn tay chân của Huyết Bi, dù có giết thêm vài tên thuộc hạ của chúng thì cũng chẳng ích gì

Vân Dật Long cười:

-Vâng, chờ khi nào chúng ta thành lập xong Chính Nghĩa Môn, triệu tập quần hào khắp thiên hạ rồi hăng rầm rộ quyết một phen.

Triển Ngọc Mai gật đầu:

- Đúng vậy, mong là Long đệ thật lòng đồng ý biện pháp này của Mai tỷ!

Vân Dật Long vòng tay thi lễ:

- Phiên Mai tỷ lo liệu cho nhé!

Đoạn vung tay vỗ nhẹ vào cổ ngựa, Linh Mã lập tức tung vó lao vút đi.

Vân Dật Long lòng vẫn trĩu nặng, chàng không mấy hứng thú về việc Triển Ngọc Mai thành lập Chính Nghĩa Môn, bởi chàng nhận thấy sẽ chẳng có tác dụng gì cho lắm. Song vì Triển Ngọc Mai đã nhất quyết chủ trương, chàng chẳng tiện phản đối. Dẫu sao lão cung chủ Kim Bích Cung cũng là tổ phụ của nàng.

Chàng dục ngựa thẳng tiến về hướng Hoàng Sơn.

Mặc dù chàng không mấy tán đồng việc thành lập Chính Nghĩa Môn, song việc tránh xảy ra xung đột với người của Chính Nghĩa Nhai thì chàng cũng nghĩ như Triển Ngọc Mai, bởi chàng biết những phần tử mà chàng hạ sát đều không phải là những nhân vật trọng yếu, bọn đầu sỏ hãy còn ẩn nấp trong bóng tối.

Những kẻ mà chàng cần diệt trừ là chủ nhân Huyết Bi cùng với bọn trợ thủ đắc lực của y, chứ không phải toàn thể vũ lâm.

Với sự suy nghĩ như vậy, Vân Dật Long không chú ý nhiều đến những gì đã gặp trên đường, chỉ lo mải miết giục ngựa thẳng tiến, mong đến Hoàng Sơn cho sớm.

Chiều tối hôm sau thì chàng đã đến một khu đất trũng chỉ còn cách Hoàng Sơn chừng hơn trăm dặm đường nữa. Nơi đó lầy lội rất khó đi, cộng thêm rừng hoang trải dài, cảnh tượng thật tiêu điều đến ghê rợn.

Đang khi tiến bước, Linh Mã bỗng gơ cao chân trước, dừng bước không đi tiếp nữa.

Thoáng ngạc nhiên, liền quét mắt nhìn, những thấy mình đang đi trên một khu nghĩa trang hoang lạnh, bừa bộn không hàng vạn ngôi mộ to nhỏ.

Vân Dật Long khẽ vỗ lên cổ ngựa nói:

- Hồng Ảnh, việc gì thế?

Hồng Ảnh cất tiếng hí dài, hai vó trước đập mấy cái, song vẫn không chịu tiến bước.

Vân Dật Long khẽ thở dài:

- Không hề gì chúng ta chịu khó đi vòng vậy!

Linh Mã quả nhiên cất vó đi vòng sang trái, chậm rãi tiến bước.

Vân Dật Long bỗng cao giọng nói:

- Các vị bằng hữu trong mộ địa, Vân Dật Long này hôm nay vì không giết người nữa nên mới buông tha cho các vị, nếu là mấy hôm trước nhất định các vị không một ai sống sót.

Trong mộ địa im lìm không một tiếng động.

Vân Dật Long lại cười khẩy nói tiếp:

- Đành rằng là vậy, nhưng tốt hơn hết các vị không nên chường mặt ra mạo hiểm, rất có thể Vân mỗ nhất thời không dấn nên được mà hại đến tính mạng của các vị.

Quả nhiên trong mộ địa không thấy có động tĩnh gì cả, Linh Mã đi rất chậm chạp, chừng thời gian một tuần trà mới qua khỏi khu mộ địa ấy.

Từ đầu chí cuối trong mộ địa chớ hề vang lên dù chỉ một tiếng động khẽ, song Vân Dật Long biết rất rõ, ít ra cũng có trên hai mươi người mai phục trong ấy, và đại đa số là người của Chính Nghĩa Nhai.

Chàng bỗng ghì cương ngựa dừng lại, thầm nghĩ:

- Có lẽ Triển Ngọc Mai đã nói đúng, hiện nay trên khắp thiên hạ hầu như đều nằm trong sự khống chế của chủ nhân Huyết Bì, chốn giang hồ không còn một bang phái nào có khả năng chống đối, những trang chí sĩ cũng rất đau khổ vì không có nơi quy phò, vậy thì việc thành lập Chính Nghĩa Môn đúng lúc quá còn gì?

Luận theo sự việc trước mắt, nếu như có một môn phái nào hùng mạnh thật sự chủ trì chính nghĩa, những kẻ hiện đang có mặt trong rừng mộ địa này nhất định sẽ tức khắc bội lý sự khống chế của chủ nhân Huyết Bì.

Đột nhiên trong lùm cỏ có người cất tiếng rên:

- Ôi, khổ sở quá đi

Vân Dật Long kinh ngạc, ai lại ở đây rên rầm thế nhỉ?

Chàng giật mình giục ngựa tiến tới, bất giác chau mày, thì ra trong lùm cỏ xuất hiện một lão khiêu hoá góm ghiếc đang ôm bụng rên hừ hừ.

Vân Dật Long sáng giọng hỏi:

- Làm sao vậy?

Lão khiêu hoá nhăn nhó:

- Ăn nhầm thịt xác trẻ con không được tươi, bị tiêu chảy!

- Hừ, lão là ai?

- “Thi Cái” Tề Chân!

Vân Dật Long đành mắt:

- Cho lão hay, tốt hơn hết là đừng giở trò quái quỷ trước mắt bổn nhân, hử lão cũng là một nhân vật hoành hoành bá đạo trên chốn giang hồ phải không?

“Thi Cái” Tề Chân chăm chăm nhìn Vân Dật Long một hồi, bỗng kinh hoàng nói:

- Trời đất quỷ thần, thiếu hiệp hử không phải là Vân cung chủ Bạch Kiếm Linh Mã chứ?

Vân Dật Long mặt đành lạnh:

- Rủi thay lão nói đã đúng!

Thi Cái ôm đầu ré lên:.

- Ôi tiểu nhân không phải là người của Chính Nghĩa Nhai xin đừng đừng giết tiểu nhân

Vân Dật Long chau mày:

- Vân mỗ là người đáng ghê sợ đến vậy sao?

- Trên chốn giang hồ ai mà không biết, Bạch Kiếm Linh Mã xuất hiện ở đâu là nơi ấy máu tươi ngập đất, tử thi chất chồng giới võ lâm nghe danh bạt vía, kẻ nào mà chẳng sợ.

Vân Dật Long thở dài:

- Vân mỗ chỉ đối phó với bọn gian ác đã mượn danh chính nghĩa chứ không phải bạ ai cũng giết, tôn giá đã nghĩ quá lệch về Vân mỗ rồi!

Thi Cái đưa mắt nhìn kỹ Vân Dật Long đoạn nói:

- Xem ra thì lời đồn trên chốn giang hồ quả là không đáng tin cậy!

Vân Dật Long nghiêm mặt:

- Tôn giá hãy xem Vân mỗ có giống một kẻ giết người chẳng gớm tay hay không?

Thi Cái có phần mạnh dạn hơn, cười hề hề nói:

- Đúng rồi, Cung chủ anh tuấn phong lưu, tướng mạo đường đường, lẽ ra phải kể được là một vị thiếu niên kỳ hiệp mới đúng, vậy mà giới võ lâm lại xem Cung chủ như một ma vương giết người không gớm tay.

- Bây giờ thì tôn giá đã hiểu rồi chứ?

Thi Cái vội đáp:

- Hiểu rồi, hiểu rồi.....

Vân Dật Long từ trong lòng lấy ra một nén bạc ném xuống đất đoạn giật cương ngựa bỏ đi.

Thi Cái hớn hở cúi xuống nhặt nén bạc cất tiếng gọi:

- Vân cung chủ, gớm đã!

Vân Dật Long liền gườm cương ngựa hỏi:

- Sao? Chê ít hả?

Thi Cái hai tay xua lia lịa:

- Tiểu nhân đâu dám chê ít

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy tôn giá gọi Vân mỗ lại với ý gì?

- Tiểu nhân muốn hỏi Cung chủ đang định đi đâu?

Vân Dật Long chợt động tâm:

- Hoàng Sơn, Tiếp Vân Phong!

- Cung chủ định tìm “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá lão tiền bối, người được giới võ lâm vinh xưng là Kiếm Trung Long phải không?

Vân Dật Long cười nhạt:

- Xem ra tôn giá cũng sành sỏi về giới giang hồ, sao tôn giá biết là Vân mỗ cần tìm Kiếm Trung Long?

Thi Cái cười:

- Thật đơn giản, “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá là một đại nhân vật trong giới võ lâm, ông ấy cư trú trên Hoàng Sơn Tiếp Vân Phong, Vân cung chủ đã đến đó tất nhiên là để tìm ông ấy rồi!

Vân Dật Long nhướng mày:

- Vậy là tôn giá nhận biết ông ấy phải không?

Thi Cái cười hóm hỉnh:

- Lão ô biết ông ấy, nhưng ông ấy không biết lão ô, bởi vì một đại nhân vật như ông ấy, đời nào chịu hạ mình kết giao với một lão ăn mày như thế này.

Vân Dật Long thoáng chau mày:

- Hay là thanh danh của Lê Nguyên Bá không được tốt?

Thi Cái vội nói:

- Tốt thì có tốt, nhưng mà hơi hống hách, ra vẻ tự cao tự đại!

Vân Dật Long thở dài cảm khái:

- Bất kỳ ai cũng có khuyết điểm, cũng chẳng thể trách ông ấy được.

Thi Cái lại cười hóm hỉnh:

- Ông ấy tuy hơi hống hách tự đại, nhưng gặp một nhân vật như Vân cung chủ tìm đến, nhất định là tính hống hách tự đại của ông ấy sẽ chẳng thể nào nổi lên được. Bởi lẽ

Vân Dật Long cười nhạt ngắt lời:

- Thôi, tạm biệt! Tôn giá cũng nên rời khỏi nơi này rồi đây!

Thi Cái bỗng hỏi:

- Vân cung chủ có rành đường lối Hoàng Sơn không?

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Tôn giá định dẫn đường hay sao?

Thi Cái sốt sắng:

- Được dẫn đường cho Vân cung chủ thật là phúc đức ba đời cho lão ăn mày này.

Vân Dật Long cười:

- Nhưng rất tiếc là không thể được

- Sợ lão ô không theo kịp chứ gì? Có thể lão ô sẽ không theo kịp tuần mã nhưng Tiếp vân Phong nằm giữa núi non trùng điệp, e rằng Vân cung chủ cũng phải tốn khá nhiều thời gian mới tìm ra được.

Vân Dật Long trầm nhủ:

- Quả có lý, nhưng nơi đây cách Hoàng Sơn còn hơn trăm dặm đường, cùng đi với một lão khiêu góm ghiếc thế này thì thật là khổ sở.

Thi Cái như hiểu ý, mỉm cười nói:

- Vân cung chủ hãy thử cước lực của lão ăn mày này trước rồi hẳn quyết định.

Không chờ Vân Dật Long tỏ ý, Thi Cái đã phi thân phóng đi.

Vân Dật Long giục ngựa chạy theo cách Thi Cái chừng trăm trượng với tốc độ vừa phải, nửa giờ sau thì đã đến chân núi Hoàng Sơn.

“Thi Cái” Tề Chân ngoái lại nhe răng cười nói:

- Vân cung chủ, cước lực của lão khiêu hoá này cũng tạm được đó chứ?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Có lẽ tôn giá cũng là một hảo thủ trên giới giang hồ!

- Chỉ tạm tạm thôi, so với Vân cung chủ khác nào lửa đom đóm với trăng rằm.

Vân Dật Long mỉm cười:

- Vân mỗ đang cần gặp Lê Nguyên Bá gấp, phiền tôn giá dẫn đường cho!

Thi Cái ngược nhìn trời, chau mày nói:

- Lên núi đang đêm thế này ư?

- Phải, hay là tôn giá không muốn đi?

Thi Cái vội lắc đầu:

- Không, không phải Nhưng đường rất khó đi, ngựa của cung chủ

Vân Dật Long mỉm cười:

- Tôn giá khỏi phải bận tâm, cứ lo dẫn đường là được rồi!

- Vâng! vâng.....lão khiêu hoá xin dẫn đường ...

Đoạn liền phi thân lên núi. Vân Dật Long giục ngựa theo sau, tiếng chuông lạnh lóát phá tan bầu không khí tĩnh mịch của trời đêm, tuy đi trên núi gập ghềnh, song Truy Hồn Linh Mã chẳng có gì vất vả cả.

Thi Cái không hề ngoái lại, Tiếp Vân Phong nằm giữa một vùng núi bừa bộn, nếu không nhờ lão ta dẫn đường, trong đêm tối thế này khó có thể tìm được.

Truy Hồn Linh Mã tuy có thể đi trên đường núi, song đứng trước ngọn Tiếp Vân Phong thẳng đuột và nhẵn bóng như gương cũng đành chịu thua như anh hùng không có đất dụng võ.

Vân Dật Long đành tung mình xuống ngựa, kê tai Linh Mã khẽ nói:

- Hồng Ảnh, ngọn núi này mi không thể nào lên được, thôi hãy ở lại chờ ta nhé!

Linh Mã khẽ gật đầu, lập tức cất vó chạy về phía một cánh rừng gần đó.

Thi Cái mặt tươi cười dẫn trước phi thân lên núi, Vân Dật Long theo sau, chừng sau thời gian một bữa cơm mới lên đến đỉnh.

Những thấy trước mặt là một bãi bình nguyên đầy kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc đẹp chẳng thua kém gì bồng lai tiên giới. Giữa đỉnh núi có ba gian nhà là rất tề chỉnh, ánh đèn từ khe cửa sổ hắt ra chứng tỏ chủ nhà hãy còn chưa ngủ.

Thi Cái khẽ nói:

- Lão ta chưa ngủ, đến thật đúng lúc

Đoạn hạ giọng thấp hơn nói tiếp:

- Lão ta không có thiện cảm với lão ô, Cung chủ hãy đi một mình thôi!

Vân Dật Long gật đầu:

- Vậy thì tôn giá hãy ở lại chờ Vân mỗ chốc lát!

Đoạn liền cất bước đi tới, trong nhà dường như chưa biết có người đến, cho dù Vân Dật Long đi rất mạnh chân, vang lên tiếng lộp cộp khá to, vậy mà cũng chẳng có ai mở cửa ra dòm ngó.

Vân Dật Long thoáng lấy làm lạ, khẽ gõ cửa lên ba tiếng.

Lát sau “két“ một tiếng, cánh cửa hé mở, một cậu bé chừng mười ba mười bốn thò đầu ra nói:

- Huynh đài tìm ai vậy?

Vân Dật Long chợt động tâm, bởi cậu bé không giấu nổi kinh hoàng trên mặt, chàng lạnh lùng nói:

- Chủ nhân của người là ai?

Cậu bé càng thêm kinh hoàng:

- Tôi không có chủ nhân, chỉ có sư phụ thôi!

- Vậy sư phụ người tôn tánh đại danh?

- Gia sư Lê Nguyên Bá!

- Vậy đúng rồi, lệnh sư có nhà không?

Cậu bé chưa kịp trả lời, bỗng nghe một giọng cười ròn rảng từ trong nội thất đi ra nói:

- Vị tri hữu nào đến viếng lão vậy?

Nhưng khi trông thấy Vân Dật Long, đối phương liền ngạc nhiên nói:

- Vị thiếu hiệp này là

Vân Dật Long nhìn kỹ đối phương, bất giác nổi nghi ngờ càng thêm gia tăng, thì ra đó là một lão nhân tuổi trạc thất tuần dáng người lùn mập, mặt đầy vẻ gian tà trông rất khả nghi.

Song chàng vẫn cười nói:

- Tại hạ là Vân Dật Long

“Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá xưng sôt:

- Ô phải chăng chính là “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân thiếu hiệp?

- Chính tại hạ!

Lê Nguyên Bá vội nói:

- Lão ô ngưỡng mộ đại danh đã lâu...

Giọng hơi biến đổi nói tiếp:

- Chẳng hay tôn giá đến viếng lão nô có việc gì?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Lê lão hiệp có biết “Già Thiên Chương” Bốc lão hiệp đã

Lê Nguyên Bá cả kinh:

- Ông ấy ... đã sao rồi?

Vân Dật Long lặng thinh thò tay vào trong lòng lấy ra một mảnh khăn máu trao ra và nói:

- Bốc lão hiệp không may tạ thế rồi!

Lê Nguyên Bá hai tay run run đón lấy mảnh khăn máu, vội vàng nhìn lướt qua, đoạn nghiêng răng nói:

Hay cho chủ nhân Huyết Bi, lại giả danh chính nghĩa gây ra điều độc ác thế này!

Vân Dật Long cười:

- Trong ấy đã nói gì vậy?

Lê Nguyên Bá giọng căm hờn:

- Ông ấy đã chết dưới tay chủ nhân Huyết Bi, lão ô hết sức đau lòng và căm hận....

Vân Dật Long bỗng cười khẩy quát:

- E rằng tôn giá đã xem lầm rồi!

37. Chương 37: Anh Danh Tiêu Tan , Ăn Năn Đã Muộn Màng

“Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá sững sờ:

- Các hạ nói gì vậy?

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Tôn giá chỉ cần xem lại mảnh khăn máu kia thì sẽ rõ ngay!

Lê Nguyên Bá lập tức lại mở mảnh khăn máu ra xem, thì chỉ thấy bên trên tuy có vết máu, song chẳng có một chữ nào cả.

Thì ra Vân Dật Long trao cho lão chỉ là mảnh khăn nhuộm máu chứ không phải là bức huyết thư của “Già Thiên Chương” Bốc Thế Long.

Lê Nguyên Bá bàng hoàng, song cố làm ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Sao? Chẳng lẽ mảnh khăn máu này là giả, không phải của Bốc Thế Long?

Vân Dật Long liền ngửa mặt cười vang:

- Dĩ nhiên không phải, bởi Vân mỗ đã nhận ra tôn giá không phải là Lê Nguyên Bá, cho nên không trao ra huyết thư thật và đồng thời cũng để thử xem tôn giá có thật là Lê Nguyên Bá hay không!

Lê Nguyên Bá thản nhiên:

- Các hạ thử ra rồi ư? Sao biết lão phu không phải là Lê Nguyên Bá?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chỉ bằng một mảnh khăn máu không chữ, làm sao tôn giá biết được Bốc Thế Long đã chết dưới tay bọn Chính Nghĩa Đoàn?

- Điều này rất rõ ràng, hiện nay trên chốn giang hồ ngoại trừ Chính Nghĩa Đoàn, ai có thể hạ sát được người bạn già Bốc Thế Long của lão phu kia chứ?

- Vậy sao tôn giá lại biết mảnh khăn máu này là vật của Bốc Thế Long?

Lê Nguyên Bá hậm hực:

- Bởi vì lão phu tin nơi “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long các hạ!

Vân Dật Long to tiếng cười khẩy:

- Tôn giá sao biết kẻ này là “Bạch Kiếm Linh Mã” Vân Dật Long

Lê Nguyên Bá tức giận:

- Các hạ bốn cột với lão phu như vậy là quá đủ lắm rồi

Vân Dật Long dịu mặt:

- Tôn giá khỏi phải cố sức che giấu, giờ hãy cho Vân mỗ biết “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá thật đang ở đâu?

Lê Nguyên Bá buông giọng sắc lạnh:

- Nếu các hạ nhất quyết không tin lão phu thì lão phu cũng không làm sao hơn, lão phu không thể nào tìm ra một Lê Nguyên Bá khác nữa, đành tùy ý các hạ định liệu thôi!

Vân Dật Long nhấn mạnh từng tiếng:

- Vân mỗ thấy tôn giá nên thú nhận thì hơn!

Lê Nguyên Bá chấp hai tay sau lưng ra dáng suy nghĩ chậm rãi bước đi, khi đến gần cửa nội thất, bỗng lão tung mình phóng vào.

Song Vân Dật Long lại còn nhanh hơn, chỉ thấy ánh bạc chớp nhoá, cửa nội thất đã bị bịt kín.

Lê Nguyên Bá vụt lùi một bước, thờ thẩn nhìn vào thanh Trích Huyết Kiếm đưa ngang trước mặt Vân Dật Long, cắn răng cười nói:

- Kim Bích Cung oai trấn vô lâm, danh lừng thiên hạ, song hồi trăm năm trước cũng từng một lần ngộ nạn, các hạ phục chấn uy danh Kim Bích Cung, Bạch Kiếm Linh Mã lại tung hoành thiên hạ, nhưng lão phu dám chắc sẽ không được bao lâu.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tôn giá hãy trả lời câu hỏi của Vân mỗ trước đã!
- Câu hỏi các hạ đã có câu trả lời rồi, chẳng qua các hạ đã nghĩ lệch đi đó thôi!

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên:

- Ý tôn giá muốn nói Tôn giá chính thực là “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá ư?

Lê Nguyên Bá lạnh lùng:

- Điều ấy rất dễ chứng minh!

Vân Dật Long khẽ gật đầu:

- Tôn giá tuốt Vô Ảnh Kiếm ra được rồi đấy!

Lê Nguyên Bá buông tiếng cười lạnh lùng “soạt” một tiếng, từ bên trong rút ra một thanh đoản kiếm tựa như ngọn trủy thủ, dài không đầy một thước, ánh thép sáng ngời, thoáng nhìn cũng đủ biết là một món binh khí cực kỳ sắc bén, có điều là quá ngắn, khi đối địch không giành được lợi thế

Vân Dật Long vẻ mặt trơ lạnh nói:

- Đây chính là Vô Ảnh Kiếm đã thành danh trên chốn giang hồ của tôn giá ư?

Lê Nguyên Bá cười vang:

- Đúng vậy, lão phu được vinh xưng rồng trong kiếm chính là nhờ thanh đoản kiếm này đây, nhưng hôm nay đã gặp Trích Huyết Kiếm thì lão phu đã đến ngày tận số rồi!

Vân Dật Long khẽ chau mày, Trích Huyết Kiếm khẽ rung động, phát ra tiếng vang như long ngâm, trầm giọng nói:

- Vân mỗ cũng không thật sự giao thủ với tôn giá, chẳng qua vì bất đắc dĩ mà thôi.

Lê Nguyên Bá cười áo nảo:

- Chẳng lẽ các hạ có phương sách lưỡng toàn ư?

Vân Dật Long cười cảm khái:

- Với thanh danh của tôn giá mà cũng quy phò Chính Nghĩa Đoàn một tổ chức khoác áo “Chính nghĩa” mà lại không từ mọi hành vi tội ác, thật là đáng tiếc.

- Hừ! Các hạ giáo huấn lão phu đó ư?

Vân Dật Long thành khẩn:

- Vân mỗ chỉ muốn cứu tôn giá đó thôi!

Lê Nguyên Bá cười phá lên:

- Ha ha Bạch Kiếm Linh Mã đi đến đâu gieo rắc tang tóc đến đó, máu tươi lênh láng, tử thi chồng chất, chưa từng một ai được sống sót, Kim Bích Cung thay đổi tác phong từ bao giờ vậy?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Vân mỗ tuy giết chóc nhiều, nhưng thấy đều quang minh lỗi lạc, giàu lòng chính nghĩa. Vân mỗ chẳng những tránh động chạm mà còn hết sức sùng kính nữa.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói tiếp:

- Vân mỗ vốn nghĩ tôn giá là bậc hiền giả vô lâm nên mới vượt ngàn dặm đến mang huyết thư của “Giả Thiên Chương” Bốc Thế Long đã giữ cho tôn giá, thật không ngờ tôn giá cũng quy phò Chính Nghĩa Đoàn rồi!

Lê Nguyên Bá xót xa:

- Lúc lão phu gia nhập Chính Nghĩa Đoàn vốn nghĩ là tổ chức này ắt theo tôn chỉ “phò nghĩa diệt gian”, nào ngờ họ chỉ khoác vào chiếc áo gấm “chính nghĩa”.....

Vân Dật Long cao giọng:

- Buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật! Lê tiền bối đã đến lúc thức tỉnh rồi!

Lê Nguyên Bá bỗng buông tiếng cười to thống thiết:

- Không được đâu, một bước sẩy chân thành thiên cổ hận, khi sám hối thì đã trót trăm năm, muộn quá rồi.....

Vân Dật Long trầm giọng:

- Trừ phi tiền bối không thành tâm hối cải, không thì không có gì là muộn màng cả!

Lê Nguyên Bá nghiêng rằng:

- Thanh danh lão phu đâu dễ có được, đến khi phát giác mình bị sa chân vào chốn tà ác thì sự nghiệp cả đời đã trôi theo dòng nước chảy. Nếu muốn sống, trừ phi làm một kẻ gian ác suốt đời, quên đi bản thân đã từng là Long Trung Kiếm được giới giang hồ khâm phục.

Vân Dật Long thở dài:

- Tiền bối đã u mê quá rồi!

Lê Nguyên Bá cười khẩy:

- Sao không bảo lão phu đã vô phương cứu chữa rồi?

- Sự thiện ác chỉ do một ý niệm, tiền bối hãy lựa chọn đi!

Lê Nguyên Bá bỗng rung động đoản kiếm trong tay, lập tức ánh thép dài vút ra, đâm thẳng vào ngực, đồng thời quát to:

- Câu trả lời của lão phu đây!

Vô Ảnh Kiếm tuy ngắn, song chỉ một cái rung động đã tạo ra ánh kiếm dài hơn ba thước, so với trường kiếm thông thường hãy còn dài hơn một chút.

Lê Nguyên Bá với Vô Ảnh Kiếm lưng danh giang hồ, được vinh danh Long Trung Kiếm đủ biết trình độ kiếm thuật đã đến mức tuyệt luân, nay lại bất thần ra tay trong một khoảng cách gần đến vậy, Vân Dật Long không khỏi giật mình kinh hãi, vội tung mình lách tránh.

“Soạt” một tiếng, tuy chàng phản ứng rất nhanh nhẹn song vạt áo trước cũng bị rạch toát một đường dài hơn nửa thước. Vân Dật Long tức giận, vung tít Trích Huyết Kiếm trong tay lập tức một ánh sáng bạc phủ trùm khắp người Lê Nguyên Bá.

Những nghe tiếng binh khí đã va chạm nhau đến những năm lần.

Rồi thì một bóng người vọt ra xa, Lê Nguyên Bá đã ở ngoài khoảng cách bảy thước, thần sắc kinh hoàng tột độ.

Vân Dật Long chỗi kiếm xuống đất, cười nhạt nói:

- Từ khi bước chân vào chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên Vân mỗ bị kiếm rạch toác áo và người đã thoát được một chiêu của Vân mỗ, Vô Ảnh Kiếm của tôn giá quả danh bất hư truyền.

Lê Nguyên Bá mặt trắng nhợt, nghiêng răng hàm hực:

- Lão phu cũng đã mở rộng tầm mắt, lĩnh giáo cao chiêu của Trích Huyết Kiếm!

Vân Dật Long sầm mặt:

- Vân mỗ khuyển tôn giá nên sáng suốt suy nghĩ cho cặn kẽ!

Lê Nguyên Bá cười vang:

- Ha ha Lão phu danh vọng đã mất, cuộc đời chỉ còn cái vỏ rỗng tuếch, sống cũng chẳng vui thú gì thì chết có gì đáng sợ? Và lại được chết dưới tay Trích Huyết Kiếm của Kim Bích Cung chủ thì lão phu cũng vui lòng nhắm mắt rồi!

“Vút” một tiếng Vô Ảnh Kiếm lại nhắm thẳng ngực chàng đâm tới, phen này lại càng hung hãn hơn, ánh kiếm lại dài đến hơn bốn thước.

Chỉ thấy ánh bạc chớp choá, rồi thì Vân Dật Long đã tra kiếm vào bao.

Nhưng Lê Nguyên Bá cả cánh tay trái đến tận vai đã rơi xuống đất, máu phun xối xả song Vô Ảnh Kiếm vẫn cầm chắc trong tay phải.

Lê Nguyên Bá không hề vận công chỉ huyết, để mặc áo tươi tuôn ra lênh láng trên mặt đất.

Vân Dật Long khê chau mày nói:

- Tôn giá định chờ chết như thế này ư?

Lê Nguyên Bá cắn răng:

- Lão phu chỉ có một điều nuối tiếc là chưa nhìn rõ được sự ảo diệu chiêu kiếm của các hạ, làm sao lại chém đứt được cánh tay của lão phu?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Sự kỳ diệu trong kiếm pháp không phải là do ở nhiều biến hoá, mà vấn đề chủ yếu hoá hầu sâu hay cạn!

Lê Nguyên Bá cười vang:

- Lão phu thành danh nhờ vào kiếm, nay mới biết mình chỉ múa rìu qua mắt thợ, thanh danh bao nhiêu năm gầy dựng nay đã tiêu tan, lão phu chẳng còn gì nữa

Vân Dật Long lạnh lùng ngắt:

- Tôn giá đã mặc cảm quá nhiều!

- Lão phu không muốn tranh cãi nữa, bất luận đúng hay sai thì cũng chẳng thể cứu vãn được nữa rồi, âu cũng là do trời định số.....

Vân Dật Long trữu lòng, chàng vốn định giúp Lê Nguyên Bá thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân Huyết Bì, đưa ông quay về nẻo chính, ấy vậy mà chàng lại chém đứt một cánh tay của ông.

Vân Dật Long gượng cười:

- Tôn giá còn gì để nói nữa không?

Lê Nguyên Bá bị mất máu quá nhiều, không còn chịu nổi thể trọng của mình nữa, ngồi dựa vào vách, gượng cười nói:

- Hãy đưa huyết thư thật của Bốc Thế Long cho lão phu xem!

Vân Dật Long lại thò tay vào lòng lấy ra một mảnh khăn máu nhẹ nhàng mở ra đặt trước mặt Lê Nguyên Bá

Lê Nguyên Bá cố mở mắt, lăm nhăm đọc:

Chủ nhân Huyết Bì giả danh “chính nghĩa” gây nhiều tội ác tày trời, đệ không may táng mạng dưới tay bọn chúng, mong huynh hãy bỏ tà đạo theo chính, cố gắng giữ mình!

Ông nhắm mắt thở dài não ruột:

- Khi xưa lão phu tề danh với Bốc Thế Long, nay xem ra lão phu thật kém xa một trời một vực.

Vân Dật Long xếp mảnh khăn máu lại, đặt bên cạnh Lê Nguyên Bá.

Lê Nguyên Bá hét to:

- Vân Dật Long, các hạ không chịu thành toàn cho lão phu ư?

Vân Dật Long lắc đầu cười thiếu não, giọng nặng nề nói:

- Vân mỗ lỡ tay huỷ mất một cánh tay của tôn giá, đành lòng nào hạ thủ thêm lần nữa!

Lê Nguyên Bá cười to:

- Lời đồn về Bạch Kiếm Linh Mã hung tàn độc ác, xem ra không đúng với sự thật rồi!

Vân Dật Long mặt trở lạnh:

- Lời đồn không sai, nhưng đối tượng giết thầy đều là phường gian ác, Vân mỗ đã giải thích rồi!

Lê Nguyên Bá giọng nào nùng:

- Theo các hạ thì lão phu thuộc hạng người nào?

Vân Dật Long giọng nghiêm túc:

- Tôn giá cương chính bộc trực, nhưng quá ư ngoan cố!

Lê Nguyên Bá cười phá lên:

- Không sai, chính vì vậy đã làm hại lão phu!

Thốt nhiên, tay phải vung lên, “Soạt” một tiếng Vô Ảnh Kiếm đã đâm vào ngực trái mình.

Vân Dật Long cúi xuống khe thở dài:

- Lão tiền bối.... Tội gì lại thế này?

Lê Nguyên Bá nghiêng chặt răng:

- Nơi đây đã được bố trí nghiêm ngặt vốn định đưa các hạ vào cỏi chết

Vân Dật Long nhếch môi cười:

- Vân mỗ đã biết trước rồi, nhưng lão tiền bối vì trong lòng mâu thuẫn nên đã không hạ thủ được!

Lê Nguyên Bá bỗng sụp mắt nhắm nghiền, nước máu trào ra từ hai bên khoé mép đã trút hơi thở cuối cùng.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài đứng lên, ngẩng nghĩ chốc lát, bỗng vung kiếm bổ vào bậc cửa chỉ nghe “bùng” một tiếng gỗ vụn văng bay tứ phía, nơi lưỡi kiếm chạm vào toé lửa.

Những khung cửa sổ quanh nhà thấy đều là gỗ, Trích Huyết Kiếm vung đến đâu ánh lửa bắn tung toé, thoáng chốc lửa đỏ cháy rực cả bốn phía.

Vân Dật Long phi thân qua cửa ra ngoài, thu kiếm cách xa chừng ba trượng, ba gian nhà lá đã ngùn ngụt lửa đỏ.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Các vị bằng hữu định tiếp tục ẩn nấp như thế này, không hiện thân nữa sao?

Bỗng một bóng đen chậm chậm tiến đến gần Vân Dật Long, Vân Dật Long vờ như không hay biết, chờ cho bóng đen ấy đến gần chừng năm thước, tay phải bắt thần vung lên, điểm ra một luồng chỉ phong, bóng đen không kịp kêu lên tiếng nào thì đã ngã lộn ra đất.

Vân Dật Long không ngoảnh lại nhìn, chỉ lạnh lùng nói:

- “Thi Cái” Tề Chân, nếu là khi trước thì tôn giá đã táng mạng từ lâu rồi!

Thì ra bóng đen ấy chính là “Thi Cái” Tề Chân, tuy đã bị Vân Dật Long điểm trúng huyệt Đan Trung, nhưng cũng còn nghe và nói được, run giọng nói:

- ...Vân cung chủ, lão hoá tử đến đây là để báo tin.....

Vân Dật Long buông giọng lạnh tanh:

- Nói đi!

Thi Cái thấp giọng:

- Lão hoá tử phát hiện dưới núi có rất nhiều người áo đen qua lại

Vân Dật Long cười khẩy:

- Có lẽ tôn giá đâu phải bây giờ mới phát hiện!

Thi Cái ấp úng:

- Vân cung chủ hoài nghi lão hoá tử thông đồng.....

Vân Dật Long cười to:

- Không phải hoài nghi mà là khẳng định, tôn giá định phủ nhận ư?

Thi Cái hoảng kinh run giọng:

- Vân cung chủ định giết chết lão nô ư?

- Hừ, Vân mỗ mà muốn vậy thì tôn giá đã chết từ lâu rồi!

- Đa tạ Vân cung chủ

Vân Dật Long đánh giọng:

- Nhưng Vân mỗ cũng đâu có bảo là không giết tôn giá.

Thi Cái kinh hãi:

- Vậy ý của Vân cung chủ

Vân Dật Long buông giọng sắc lạnh đến rợn người:

- Chỉ cần tôn giá chịu nói ra sự thật!

Thi Cái vội nói:

- Xin Vân cung chủ cứ hỏi, những gì mà lão hoá tử này biết được nhất định sẽ nói ra hết.

Vân Dật Long gần giọng quát:

- Vậy thì bắt đầu nói đi!

Thi Cái cười nhăn nhó:

- Vân cung chủ bảo lão hoá tử này phải nói gì kia?

Vân Dật Long lạnh lùng gắt:

- Nói gì lẽ ra tôn giá phải tự hiểu lấy, chả lẽ phải cần Vân mỗ phải dạy nữa hay sao?

Dứt lời tay phải đã đặt lên trên chuôi của Trích Huyết Kiếm

Thi Cái kinh hoàng:

- Lão hoá tử nói ngay, xin Vân cung chủ đừng nổi giận

Buông tiếng cười gằn, bàn tay phải rời khỏi chuỗi Trích Huyết Kiếm.

Thi Cái vội nói tiếp:

- Lão hoá tử chẳng qua là bị cưỡng bức, bắt đắ dĩ phải nhận lệnh dụ dẫn Vân cung chủ lên Tiếp Vân Phong, bọn họ đã sắp đặt ba kế sách để hãm hại cung chủ.

- Ba kế sách đó ra sao? Nói mau

- Thứ nhất, bọn họ đã trao cho lão ô một món ám khí tuyệt độc, bảo lão ô thừa lúc cung chủ bắt phòng mà hạ thủ, món ám khí đó là Truy Hồn Liên Hoàn Nỏ (nỏ), trong một lúc có thể bắn ra bảy mũi tên, chỉ cần trúng một mũi là tức khắc chết ngay..... Nhưng lão ô không dám và cũng không nỡ hạ thủ, cho nên

Vân Dật Long mặt trở lạnh:

- Còn thứ nhì, thứ ba thì sao?

- Thứ nhì là “Vô Ảnh Kiếm” Lê Nguyên Bá dùng thủ đoạn đối phó với cung chủ, Viêm Dương Chưởng cùng Trích Huyết Kiếm và Ánh Huyết Hoàn của Cung chủ quá ư lợi hại, nên cố hết sức tránh giao thủ với Cung chủ, toan hạ độc trong trà hoặc là dùng bẫy rập hãm hại Cung chủ. Theo lão ô được biết, trong nhà này ít ra cũng còn bốn, năm bẫy rập, nhưng Lê Nguyên Bá vẫn không hề sử dụng đến.....

Vân Dật Long bỗng cười vang:

- Kế sách thứ ba ắt là cạy người đông, sử dụng chiến lược “kiến nhiều cần chết voi” như Lãnh vân quán trước đây chớ gì?

Thi Cái gật đầu lia lịa:

- Bọn họ hy vọng là dùng kế sách thứ nhất và thứ nhì sẽ đạt được thành công, nếu phải dùng đến kế sách thứ ba thì thật là thậm tệ.

Vân Dật Long sầm mặt:

- Ai đưa ra những mưu kế ấy,? Chủ nhân Huyết Bi phải không?

Thi Cái nhăn nhó:

- Lão ô đâu biết chủ nhân Huyết Bi là ai, nhưng mưu kế đó là do một vị giá tiền hộ pháp gì đó đã đưa ra và điều động.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chỉ là một tiền hộ pháp của chủ nhân Huyết Bi, thật chẳng gây được bao hứng thú cho Vân mỗ

Bỗng vung tay giải huyệt cho Thi Cái, đoạn nói tiếp:

- Giờ tôn giá có thể đi được rồi

Thi Cái cả kinh:

- Cung chủ, lão ô..... không thể đi một mình được, bọn họ đã biết lão ô bội phản, làm sao chịu buông tha cho lão ô..... Cung chủ phải cứu giúp lão ô, lão ô biết trên ngọn núi này có một con đường bí mật, chúng ta có thể theo lối ấy mà thoát ra khỏi vòng vây

Vân Dật Long bỗng cười vang:

- Vân mỗ không muốn gây nhiều việc chết chóc, nhưng tình thế đã bắt buộc, vậy thì chớ trách Bạch Kiếm Linh Mã thủ đoạn tàn ác.

Quạt sang Thi Cái quát:

- Lão hãy đi theo Vân mỗ, chỉ cần thoát khỏi vòng vây, Vân mỗ sẽ chỉ cho lão một chốn nương thân.

Thi Cái mừng rỡ:

- Xin đa tạ Cung chủ, nhưng lão hoá tử này không muốn đi đâu khác, chỉ muốn theo bên Cung chủ thôi!

Vân Dật Long lặng thinh, dẫn trước đi xuống núi.

Thi Cái vội lớn tiếng nói:

- Cung chủ đừng đi về hướng đó, có mai phục.....

Vân Dật Long cười to:

- Dẫu là chủ nhân Huyết Bi đích thân dẫn thuộc hạ đến thì Vân mỗ cũng chẳng ngần sợ, sá chi một hộ pháp thủ hạ của y.

Đoạn liền phi thân xuống núi, Thi Cái chẳng biết làm sao hơn, cũng đành theo sát sau lưng.

Thốt nhiên, trên đỉnh núi có tiếng quát vang:

- Vân Dật Long, ngươi đã đến ngày tận số rồi!

Vân Dật Long liền chững bước quay lại nhìn, những thấy trên đỉnh núi bóng người lồ nhỏ, vô số tảng đá to đang lặn xuống cùng với tên độc và ám khí trút xuống như thác đổ, khí thế thật vô cùng khủng khiếp. Xem ra Vân Dật Long và Thi Cái khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Thi Cái kinh hoàng hét to:

- thôi rồi, lão hoá tử này.....

Ngay khi ấy Vân Dật Long đã chộp vào lưng lão nhấc bổng lên không.

Vân Dật Long tay phải xách lấy Thi Cái vọt lên cao hơn mười trượng tay trái vung ra một làn cương khí hộ thân, gạt phăng hết những tên độc và ám khí bay đến gần.

Tuy trong tay xách theo Thi Cái, song người chàng vẫn nhẹ nhàng như cánh én, đáp xuống trên một ngọn cây to. Liền tức hai chân chàng điểm nhẹ trên cành, người lại tung vọt lên cao, lướt về một ngọn cây to khác, cách xa mười mấy trượng.

Cứ thế, Vân Dật Long hệt như rồng bay trên mây, chân không chạm đất, chỉ lướt đi trên ngọn cây cao, làn sóng đá lặn qua dưới chân xuống chân núi.

Sau khi hơn hai mươi lần tung mình, Vân Dật Long đã bình an xuống đến chân núi, đứng trên một tảng đá to.

Chàng bỏ Thi Cái xuống và cười nói:

- Để xem lũ quái quỷ còn có bản lĩnh gì nữa.

Thì ra lúc này xung quanh bóng đen lồ nhỏ ít ra cũng có hơn trăm người đang tiến tới bao vây họ vào giữa, ai nấy đều lăm lăm binh khí trong tay.

Vân Dật Long lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, đoạn trầm giọng quát:

- Vân mỗ không muốn gây nhiều chết chóc bởi các vị chỉ là những kẻ bị cưỡng bức và lợi dụng, nếu các vị nhận thức được phải trái, tức khắc rời khỏi đây, Vân mỗ quyết sẽ không truy cứu.

Không một ai lên tiếng, song vẫn tiếp tục cầm binh khí tiến tới.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Xem ra các vị chưa thấy quan tài là chưa đổ lệ!

Những người áo đen vẫn tiếp tục tiến tới mười trượng, chín trượng, tám trượng

Vân Dật Long chợt nảy ý, trầm giọng quát:

- Vân mỗ lấy mạng mười người trước để cảnh cáo.

Đoạn liền tung mình lao về phía những người áo đen tiến đến gần nhất, lập tức đám đông nhốn nháo lên, nhưng họ chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã thấy một vòng xoáy màu đỏ phủ chụp xuống đỉnh đầu.

Vân Dật Long quát vang, vòng xoáy đỏ bỗng chốc đã trở thành màu cam.

Đám đông kinh hoàng hét vang:

- Viêm Dương Thất

Chưa kịp dứt tiếng thì biển cổ đã phát sinh. Mười người ngã xuống dưới đất, trên trán thấy đều có một dấu chưởng màu cam thu nhỏ.

Vân Dật Long đã quay về trên mỏm đá, những người áo đen đông đảo là thế, nhưng chẳng có ai thấy rõ thân thủ của chàng.

“Thi Cái” Tề Chân thần thờ lẩm nhẩm:

- Cung chủ thật là lợi hại, một chưởng đã lấy mạng mười người.

Vân Dật Long quát to:

- Mười người đó chính là nêu gương cho các vị, nếu còn ngoan cố thì Vân mỗ sẽ lấy mạng hai mươi người nữa.

Lập tức đám đông xông xáo bàn tán. Lát sau, những người áo đen bỗng bỏ chạy tứ tán.

Vân Dật Long cười ha hả:

- Con người dẫu sao cũng sợ chết nhiều hơn.

Thi Cái thở phào:

- Cung chủ, vậy là bình an vô sự rồi, ta đi thôi

Vân Dật Long tung mình phóng xuống mỏm đá đưa tay chỉ một tử thi dưới đất nói:

- Kẻ chết là phải được an nghỉ trong lòng đất, chúng ta hãy an táng họ!

Thi Cái ngạc nhiên:

- Chỗn giang hồ đã đồn đãi Cung chủ là một kẻ hung tàn giết người không gớm tay, không chớp mắt, tại sao Cung chủ lại từ bi thế này?

Vân Dật Long cười chua chát:

- Nhân chi sơ, tính bổn thiện! Những kẻ thật sự có tính tàn ác rất hiếm, sở dĩ Vân mỗ đã giết người một cách điên cuồng là bởi bất đắc dĩ thôi.

Thi Cái gật gù:

- Lão hoá tử hiểu rồi, để lão hoá tử mai táng họ cho!

Chẳng mấy chốc Thi Cái đã an táng xong mười tử thi, lão vỗ vỗ hai tay đất cát, quay sang Vân Dật Long cười nói:

- Cung chủ, giờ ta đi đâu đây?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Vân mỗ đã nói rồi, sẽ thu xếp cho lão một chốn an toàn.

- Không lão hoá tử chỉ đi theo Cung chủ thôi

Vân Dật Long cười

- Đó là tùy lão thôi, nếu lão theo kịp Vân mỗ thì cứ đi cùng, còn như theo không kịp thì xin hãy đến Thanh dương Lĩnh, phía Bắc Vân gia trang tại Hàng Châu.....

Thi Cái kinh ngạc thắc mắc:

- Ai ở đó?

- Nơi ấy có một môn phái mới được thành lập tên là Chính Nghĩa Môn, chỉ cần lão tới và kể lại cuộc tao ngộ này, nhất định họ sẽ dung nạp.....Nếu họ có hỏi về hành tung của Vân mỗ, thì lão hãy bảo là Vân mỗ đi viếng thăm một kỳ nhân vô lâm, chẳng bao lâu sẽ về đến

Thi Cái lẩm bẩm:

- Chính Nghĩa Môn..... Chính Nghĩa Môn:..... Có lẽ không phải là Chính Nghĩa Đoàn chứ?

Vân Dật Long cười:

- Chính Nghĩa Đoàn dưới sự chỉ huy của chủ nhân Huyết Bi chẳng qua chỉ là sự giả danh chính nghĩa để khoả lấp những hành vi bạo ác, còn Chính Nghĩa Môn này mới thật là một tổ chức giữ gìn chính nghĩa.

38. Chương 38: Đơn Phương Độc Mã Đến Tổ Lai Tìm Viếng Ân Sĩ

“Thi Cái” Tề Chân kiên quyết:

- Bất kể là chính nghĩa thật hay giả, lão hoá tử này cũng nhất quyết đi theo Cung chủ.

Vân Dật Long cười cười:

- Vân mỗ đã nói rồi, tùy ý lão thôi!

Đoạn ngựa mặt cắt lên một tiếng huýt dài.

Chỉ thoáng chốc, bỗng nghe tiếng ngựa hí hoà cùng tiếng chuông lạnh lót, chớp nhoáng Truy Hồn Linh Mã đã đến trước mặt Vân Dật Long.

Vân Dật Long tay vịn yên trèo lên ngựa cười nói:

- Ta đi thôi!

Thi Cái vội tiến tới mấy bước nói:

- Cung chủ đừng mong bỏ rơi lão ô, dù lão ô vô dụng đến mấy cũng không kém hơn con ngựa này đâu.

Vân Dật Long mỉm cười không đáp, kề tai linh mã khẽ nói:

- Hồng Ảnh, lão hoá tử này định so cước lực với mi đấy, hãy chạy cho lão ta thấy đi nào!

Truy Hồn Linh Mã cất tiếng hí dài, tung vó lao vút đi. Thi Cái cũng không chậm trễ, giở hết khinh công đuổi theo.

Song Truy Hồn Linh Mã nào phải ngựa thường, hệt như một luồng khói trắng bay vút đi, chưa xuống đến chân núi thì đã không còn thấy bóng dáng Thi Cái đâu nữa.

Vân Dật Long mỉm cười, ghìm cương ngựa khẽ nói:

- Giờ đã bỏ xa lão hoá tử kia rồi, ta hãy thư thả mà đi!

Linh mã như nghe tiếng hiểu người, quả nhiên thả chậm vó bước đi. Vân Dật Long không đi theo đường cái quan, cũng chẳng dừng chân khách điểm nghỉ trọ, cứ vượt núi băng rừng mà đi hầu tránh bị người phát hiện hành tung.

Ba hôm sau Vân Dật Long đã có mặt tại một chân núi cao sơn.

Chàng giục ngựa lên núi, nhưng đi chưa được mười trượng thì chàng bỗng ghìm cương dừng lại.

Vân Dật Long ngấm nghĩ chốc lát, bỗng khẽ vỗ lên cổ ngựa nói:

- Hồng Ảnh, trên núi nhất định không được an toàn, tốt hơn mi hãy tìm lấy một nơi để mà ẩn nấp.

Linh mã ngoan ngoãn nhẹ gật đầu đoạn lặng lẽ bỏ đi.

Vân Dật Long nhếch môi cười lạnh lùng, tung mình phi thân lên núi.

Lúc này trời đã chập choạng tối, Vân Dật Long hết như một làn mây trắng thoáng chốc đã biến mất trong bóng tối nhập nhòa.

Chùa Thiếu Lâm!

Lẽ ra lúc này tăng chúng đang tụng kinh đêm mới phải, song thực tế hoàn toàn khác hẳn, cả ngôi chùa im phăng phắc, không hề có tiếng chuông mõ, đèn đóm âm u, thoát nhìn hết như một ngôi chùa hoang.

Thế nhưng trên hành lang đại điện cũng có rất nhiều hoà thượng mình mặc tăng bào, vai khoác cà sa, song người nào cũng ngả nghiêng bất động, hiển nhiên đều đã bị điểm huyết.

Trong bóng tối, vô số người áo đen tay lăm lăm đao kiếm đi lại như thoi đưa, tựa hồ đang tuần tra canh phòng.

Cả chùa Thiếu Lâm tuy đắm chìm trong bóng tối mù mịt song trong Đại Hùng Bửu Điện thì lại ánh đèn yếu ớt.

Qua ánh sáng mờ mờ có thể trông thấy giữa nơi đại điện có một hàng bồ đoàn, chính giữa là một vị lão tăng nhắm mắt cúi đầu, hai tay chấp trước ngực, chính là Hải Ngu Thiền Sư trường môn phái Thiếu Lâm.

Hai bên Hải Ngu Thiền Sư đều là cao tăng vai vế chữ Hải của Thiếu Lâm, trong đó có cả Hải Trí, người đã từng bị Vân Dật Long hạ lệnh đánh ba mươi côn hôm trước.

Nhưng trong đại điện đầy nghịt người áo đen, ai nấy đều hai tay cầm binh khí sáng ngời bao vây xung quanh. Trước mặt Hải Ngu Thiền Sư có một người bịt mặt áo xanh, râu bạc phát phơ ngồi chễm chệ trên cao, đối mặt với Hải Ngu Thiền Sư, đang ra chiều bức tức quát hỏi.

Bốn lão nhân cầm thanh trường kiếm chia ra đứng hai bên người bịt mặt râu bạc, thần thái trang nghiêm, dưới ánh sáng nhập nhòa hết như âm cung địa ngục.

Hải Ngu Thiền Sư vẻ mặt nghiêm nặng ngồi xếp hàng trên bồ đoàn, nhắm mắt chấp tay trước ngực, cúi đầu lặng thinh như thể đang nhập định, tất cả những tăng chúng khác cũng giống như vậy.

Người bịt mặt râu bạc bức tức quát:

- Hải Ngu, ngươi định kháng mệnh phải không?

Hải Ngu Thiền Sư càng cúi thấp đầu hơn, khẽ nói:

- Lão nạp không dám!

Người bịt mặt râu bạc gằn giọng:

- Không dám thì sao chưa chịu thú nhận ra?

- Lão nạp quả tình chỉ biết có vậy thôi!

Người bịt mặt râu bạc phát tay áo đứng phắt dậy, gằn giọng:

- Hừ! lệnh sư huynh Hải Tuệ là người đã đưa Vân Dật Long vào Trích Huyết Cốc, có ân đức cao dày với hần, làm sao hần có thể quên được, không hề có sự liên lạc với Thiếu Lâm?

Hải Ngu Thiền Sư vội nói:

- Nhưng phái Thiếu Lâm hiện nay đang chịu sự khống chế của chủ nhân Huyết Bi, và cũng là kẻ địch của Vân Dật Long...

Người bịt mặt râu bạc cười gằn ngắt lời:

- Việc phái Thiếu Lâm quy phò Chính Nghĩa Nhại e rằng cũng chỉ là do sự bất đắc dĩ, kỳ thực lại âm thầm bênh vực cho Vân Dật Long, đúng không nào?

Hải Ngu Thiền Sư vội niệm câu phật hiệu nói:

- Đó chỉ là sự suy đoán vô cơ...

Hải Trí Thiền Sư xen lời:

- Lão nạp đã từng bị Vân Dật Long hạ lệnh đánh cho ba mươi côn, suýt nữa thì đã táng mạng...

Người bịt mặt râu bạc quát to:

- Im ngay!

Quốc mắt nhìn vào mặt Hải Trí Thiền Sư nói tiếp:

- Đó chẳng qua là khổ nhục kế để che giấu tai mắt người của Chính Nghĩa Đoàn thôi!

Hải Trí Thiền Sư khẽ thở dài:

- Thí chủ đã nhất quyết cho là vậy thì lão nạp cũng chẳng biết nói sao hơn!

Người bịt mặt râu bạc cười khẩy nói:

- Lão phu là một trong chín đại hộ pháp trước giá chủ nhân Huyết Bi, cấp trên của các người chứ không phải thí chủ.

Hải Ngu Thiền Sư vội nói:

- Vâng... vâng... xin thượng tọa lượng thứ cho!

Người bịt mặt râu bạc có phần dịu hơn:

- Vân Dật Long chưa từng đến đây lần nào thật ư?

Hải Ngu Thiền Sư vội đáp:

- Lão nạp không dám giấu diếm thượng tọa, Vân Dật Long quả thật chưa từng đến đây bao giờ!

Người bịt mặt râu bạc hừ một tiếng, gần như tự nói một mình:

- Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ Vân Dật Long lại quên mất ân huệ của Thiếu Lâm đối với hắn rồi ư?

Hải Ngu Thiền Sư tiếp lời:

- Thượng tọa biết một mà không biết hai, thật ra thì phái Thiếu Lâm chẳng có ân huệ gì đối với Vân Dật Long cả, chẳng qua...

Người bịt mặt râu bạc ngạc nhiên:

- Sao? Không có ân huệ ư? Vân Dật Long nếu không nhờ Hải Ngu với Kim Bích Cung Chủ khi xưa...

- Điều kiện trao đổi?

- Tiên sư Thiên Ngu từng thọ một lần đại ân của Kim Bích Cung Chủ, nhận lời sẽ tìm chọn cho Kim Bích Cung một vị đệ tử, do đó tiên sư đã di mệnh cho Hải Tuệ sư huynh lo liệu...

Người bịt mặt râu bạc buông tiếng hừ lạnh lùng, nhưng không xen lời.

Hải Ngu Thiền Sư nói tiếp:

- Hải Tuệ sư huynh tìm kiếm rất lâu mới gặp được Vân Dật Long, vừa lúc xảy ra vụ huyết án trên Chính Nghĩa Nhai, nên đã sẵn dịp đưa y vào Trích Huyết Cốc, lẽ dĩ nhiên Vân Dật Long sau này cũng biết được điều ấy, kể ra đối với phái Thiếu Lâm cũng chẳng có ân huệ gì!

Người bịt mặt râu bạc cười khẩy:

- Kim Bích Cung là đại địch của Chính Nghĩa Nhai, Hải Tuệ đã tìm chọn đệ tử cho Kim Bích Cung, đối địch với Chính Nghĩa Nhai, thật là tội lỗi tày trời. Y là cao tăng Thiếu Lâm mà lại làm như vậy, chùa Thiếu Lâm thật đáng bị hủy diệt, kể từ nay sẽ không còn...

Hải Ngu Thiền Sư vội cuối gằm mặt nói:

- Xin thượng tọa rộng lòng từ bi...

Người bịt mặt râu bạc chậm chậm ngồi trở xuống ghế, trầm ngâm nói:

- Người thân là trưởng môn Thiếu Lâm, chẳng hay có thật dạ phục tùng mệnh lệnh của Chính Nghĩa Nhai chăng?

Hải Ngu Thiền Sư vội đáp:

- Phái Thiếu Lâm đã từng mệnh chủ nhân Huyết Bi từ lâu, xin thượng tọa cứ dạy bảo, lão nạp chẳng dám bất tuân!

Người bịt mặt râu bạc cười khẩy:

- Thôi được, chỉ cần người lừa được Vân Dật Long lên Thiếu Lâm thì kể như lấy công chuộc tội.

Hải Ngu Thiền Sư ngó người:

- Vân Dật Long hành tung vô định, biết hắn ở đâu mà tìm?

- Hừ! Điều ấy để bốn tọa lo liệu, người chỉ việc viết ột bức thư với lý do có sự khẩn cấp là được rồi!

- Cái đó...

Người bịt mặt râu bạc trầm giọng quát:

- Sao? Người không chịu hả?

Hải Ngu Thiền Sư thở dài:

- Trong Phật môn nghiêm cấm nói dối, lão nạp... không tiện vâng mệnh!

- Nghiêm cấm nói dối?

Người bịt mặt râu bạc ngửa mặt cười vang:

- Đây không phải nói dối mà là chiến thuật, và cũng là mệnh lệnh của Chính Nghĩa Đoàn, để trừ diệt một tên cuồng bạo hung ác, chẳng cần câu nệ bất kỳ thủ đoạn nào cả!

Hải Ngu Thiền Sư lắp bắp:

- Chẳng lẽ... không còn cách nào khác hơn ư?

Người bịt mặt râu bạc buông tiếng cười sắc lạnh, phất tay áo đứng lên quát lớn:

- Chẳng cần biết có cách nào khác hay không, chỉ hỏi người có chịu thi hành hay không?

Hải Ngu Thiền Sư tư lự:

- Vân Dật Long thần công cao cường, dẫu có lừa được hắn đến đây e rằng... chẳng những không bắt được hắn, trái lại còn khiến cho cơ nghiệp phái Thiếu Lâm đã bao đời khổ công gây dựng bị phá hủy.

Người bịt mặt râu bạc trầm giọng:

- Điều ấy người khỏi phải bận tâm, trước khi Vân Dật Long đến, nơi đây có thể bố trí thành một đầm rồng hang hổ rất ư kín đáo. Chính Nghĩa Nhai vì diệt trừ tên nghịch đồ ấy có thể động dụng mọi lực lượng, kể cả tâu xin chủ nhân Huyết Bi phái xuất tứ đại thị vệ trợ trận...

Hải Ngu Thiền Sư lặng thinh, dường như đang đắm chìm trong suy tư.

Người bịt mặt râu bạc bực tức quát:

- Hải Ngu, tính kiên nhẫn của bốn tọa không được tốt lắm, phải biết bốn tọa đã được lệnh của chủ nhân Huyết Bi, có thể tùy cơ xử lý mọi sự về phái Thiếu Lâm...

Giọng bỗng trở nên sắc lạnh nói tiếp:

- Vậy có nghĩa là bốn tọa có quyền biến chùa Thiếu Lâm thành một đồng tro tàn, phái Thiếu Lâm sẽ không còn tồn tại trên cõi đời nữa.

Hải Ngu Thiền Sư giật thót người, ấp úng nói:

- Thượng tọa hãn không làm vậy chứ?

Người bịt mặt râu bạc cười vang:

- Đó thì phải xem người trả lời thế nào với bốn tọa!

Hải Ngu đảo mắt nhìn những tầng lầu hai bên, vẻ mặt người nào cũng nặng nề, chấp tay cúi đầu, hiển nhiên thấy đều trao hết quyền quyết định cho Hải Ngu Thiên Sư.

Hải Ngu Thiên Sư buông tiếng thở dài ảo não:

- Thôi được, lão nạp xin tuân mệnh!

Người bịt mặt râu bạc cười to:

- Vậy thì hãy viết thư mau đi!

Hải Ngu Thiên Sư khẽ chau mày:

- Xin thượng tọa hãy triệt thoái sự bao vây trước, để cho lão nạp thư thả viết thư rồi tìm cách trao tới tay Vân Dật Long hẹn ngày đến Thiếu Lâm...

Người bịt mặt râu bạc cười vang:

- Người đừng hòng giở trò kéo dài thời gian, bốn tọa không dễ bị lừa mưu đầu, trừ khi người viết thư ngay tức khắc và kèm theo một tín vật của Thiếu Lâm trao cho bốn tọa, bằng không Thiếu Lâm hôm nay khó mà tránh khỏi đại kiếp.

Hải Ngu Thiên Sư lặng người:

- Vậy là thượng tọa không để cho lão nạp có chút thời gian nào cả!

Người bịt mặt râu bạc cười:

- Đúng vậy!

Hải Ngu Thiên Sư cúi đầu lặng thinh không nói gì hơn.

Người bịt mặt râu bạc bỗng xô mạnh ghế ngồi quát to:

- Hải Ngu, hãy quyết định mau đi!

Thốt nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Vân mỗ đã có mặt rồi, khỏi phải ép buộc Hải Ngu Thiên Sư nữa!

Vừa dứt tiếng đã thấy một bóng trắng xuất hiện trong đại điện, chính là đương kim Kim Bích Cung Chủ Vân Dật Long.

Người bịt mặt râu bạc giật mình kinh hãi, lùi sau mấy bước, rút ra một thanh trường kiếm quát:

- Người... chính là Vân Dật Long?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Chẳng lẽ tôn giá không tin, Vân mỗ còn phải có sự chứng minh nữa hay sao?

Hải Ngu Thiên Sư và tăng chúng Thiếu Lâm thấy đều vui mừng khôn xiết, song cố gắng không biểu lộ ra ngoài mặt, tất cả đều bình thản lặng thinh.

Trong khi ấy bọn người áo đen thấy đều toàn thân giới bị đao kiếm, cầm tay thủ thế sẵn sàng.

Vân Dật Long cao giọng nói:

- Hãy nghe đây, Vân mỗ không muốn gây nhiều chết chóc, chỉ cần các người đừng động thủ, Vân mỗ sẽ tha mạng tất cả, còn như kẻ nào ngoan cố không tự lượng sức mình, đó chính là tự chuốc lấy cái chết.

Người bịt mặt râu bạc nghiêng răng ken két, bỗng quát vang:

- Tiến lên!

Bọn người áo đen không dám trái lệnh bắt buộc phải vùng khí giới xông tới.

Vân Dật Long quát vang, hữu chưởng vùng lên, một làn sáng đóa lấp lánh, lập tức tiếng rú thảm vang lên liên hồi.

Bọn người áo đen đổ xô nhau thoái lui, đại điện lại tạm thời trở nên yên lặng.

Dưới đất đã có tám thân người áo đen nằm sõng soài, thấy đều chết bởi một chiêu Viêm Dương của Vân Dật Long.

Vân Dật Long lại trầm giọng nói:

- Vân mỗ tuy không muốn gây nhiều chết chóc, nhưng cũng chẳng thể nào cự tuyệt được các người muốn chết, nếu còn ai không sợ chết thì cứ việc xông tới!

Người bịt mặt râu bạc lòng thầm khiếp hãi, vội quát to:

- Lui mau!

Đoạn liên tung mình ra cửa điện toan bỏ chạy.

Vân Dật Long lạnh lùng quát:

- Kẻ khác có thể rời khỏi được, còn tôn giá thì phải ở lại.

Nhác thấy bóng trắng nhấp nhোáng, người bịt mặt râu bạc đã bị bắt mang trở vào đại điện.

Cả chùa Thiếu Lâm lập tức bóng người láo nháo hỗn loạn, song chỉ chốc lát sau lại trở nên yên ắng, thì ra bọn người áo đen đã bỏ chạy không còn một tên.

Người bịt mặt râu bạc lúc bị bắt về đại điện đã bị Vân Dật Long tiện tay điểm khóa huyết đạo, nên chỉ nằm dài dưới đất chứ không đứng lên được.

Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Bằng hữu, giờ thì chúng ta có thể nói chuyện với nhau được rồi!

Nào ngờ người bịt mặt râu bạc cổ họng bỗng phát ra một tiếng khằng khặc, một dòng máu tím đen rỉ ra nơi khóe miệng, giãy giụa một hồi thì chết, hiển nhiên y đã cắn vỡ thuốc độc đã có sẵn trong miệng tự sát.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Chủ nhân Huyết Bi quả là một người không dễ đối phó, thủ đoạn của y không chế thuộc hạ thật là tàn bạo.

Hải Ngu Thiên Sư vội lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Đa tạ Vân thí chủ đã viện thủ, bảo toàn hương hỏa cho phái Thiếu Lâm!

Vân Dật Long khẽ thở dài:

- Phen này tuy may mắn vô sự, nhưng lần sau thì khó có thể...

Hải Ngu Thiên Sư náo nùng tiếp lời:

- Không sai, sau khi chủ nhân Huyết Bi biết việc hôm nay nhất định sẽ không buông tha cho Thiếu Lâm, e vẫn khó thể tránh khỏi đại kiếp.

- Lão thiên sư có cách gì ứng phó chẳng?

Hải Ngu Thiên Sư cười chua xót:

- Đành đến đâu hay đến đó thôi, với thế lực của chủ nhân Huyết Bi hiện nay, nếu thật sự muốn hủy diệt chùa Thiếu Lâm thì lão nạp làm sao đương cự nổi?

Vân Dật Long cười:

- Tại hạ đã tìm được một con đường cho lão thiền sư, nếu lão thiền sư chấp thuận rất có thể sẽ giúp cho quý tự thoát khỏi kiếp nạn này.

Hải Ngu Thiền Sư vội nói:

- Xin vân thí chủ hãy mau chỉ điểm cho, chỉ cần bảo toàn được phái Thiếu Lâm, lão nạp sẵn sàng chấp thuận!

Vân Dật Long chậm rãi nói:

- Ở hướng chính bắc thành Hàng Châu có một Thanh Dương Lãnh hiện đang khởi công xây cất, bởi có một Chính Nghĩa Môn định khai tông lập phái tại đó...

Hải Ngu Thiền Sư sửng sốt:

- Chính Nghĩa Môn ư? E đó lại là trò quái quỷ của chủ nhân Huyết Bi.

Vân Dật Long nhoen cười:

- Không phải đâu, nghiêm chỉnh mà nói, Chính Nghĩa Môn này chỉ là một tổ chức lâm thời, khi nào tiêu diệt xong cái gọi là Chính Nghĩa Đoàn bịp bợm kia, Chính Nghĩa Môn cũng sẽ giải tán...

Chàng dăm dăm nhìn Hải Ngu Thiền Sư nói tiếp:

- Nhưng Chính Nghĩa Môn không như những môn phái khác trên chốn giang hồ, thu nhận hết thảy những người trong giới hiệp nghĩa, kể cả bọn tà đạo ma đầu biết ăn năn sám hối, còn như toàn bang phái tham gia thì lại càng hoan nghênh...

Hải Ngu Thiền Sư hớn hở:

- Đây là một tin đáng vui mừng, nếu võ lâm thiên hạ mà biết rõ hết âm mưu độc kế của chủ nhân Huyết Bi, mọi người đoàn kết nhất trí thì Chính Nghĩa Đoàn của Huyết Bi không cần đánh phá cũng sẽ tan vỡ...

Đoạn khê niệm Phật hiệu, nói tiếp:

- Vân thí chủ có thể nói rõ ràng hơn, Chính Nghĩa Môn này là do ai xướng nghị và theo ý Vân thí chủ phải chăng là muốn toàn phái Thiếu Lâm tham gia?

Vân Dật Long cười:

- Nếu không như vậy thì khó thể bảo toàn được cho cả phái Thiếu Lâm và đủ lực lượng đương cự với Chính Nghĩa Đoàn... Còn về kẻ xướng nghị, chẳng giấu gì lão thiền sư, chính là “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai cô nương của Đại Mạc Bằng Thành cùng với tại hạ Vân Dật Long đây!

Hải Ngu Thiền Sư mừng rỡ:

- Nếu vậy thì lão nạp nhất định tham gia, toàn thể đệ tử Thiếu Lâm sẽ sẵn sàng chịu sự sai khiến.

- Nếu vậy thì xin lão thiền sư hãy nhanh chóng thu xếp!

Hải Ngu Thiền Sư hăm hở:

- Tất nhiên rồi, lão nạp tức khắc thu xếp và sáng sớm mai sẽ suất lĩnh toàn thể đệ tử lên đường đến Thanh Dương Lĩnh ngay.

Vân Dật Long chau mày nói:

- Lão thiền sư có biết người này không?

Hải Ngu Thiền Sư chú mắt nhìn một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Chưa từng gặp bao giờ!

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Chủ nhân Huyết Bi tuyển chọn nhân tài vô số, cũng chẳng có gì là lạ, chỉ tiếc là chưa hỏi được câu khẩu cung nào cả.

Hải Ngu Thiền Sư niệm câu Phật hiệu:

- Dù có hỏi được khẩu cung thì cũng vô ích, có lẽ y cũng chẳng biết chủ nhân Huyết Bi là ai!

Vân Dật Long thở dài:

- Quả vậy, xem ra muốn tìm được lão ma đầu ấy ắt phải rất là vất vả.

- A Di Đà Phật! Lão nạp tức khắc suất lĩnh đồ chúng đến ngay Bằng Thành... đành phải thất lễ với Vân thí chủ, Vân thí chủ có còn điều chi cần chỉ giáo nữa chăng?

- Mục đích chính của Vân mỗ đến đây là để hỏi thăm lão thiền sư về hành tung của một người.

Hải Ngu Thiền Sư ngạc nhiên:

- Chẳng hay Vân thí chủ định hỏi thăm ai vậy?

Vân Dật Long nhấn mạnh từng tiếng:

- “Tam Hoàn Sáo Nhật” (ba chiếc vòng bao quanh mặt trời) Quân Trung Thánh!

Hải Ngu Thiền Sư ngẩn người, đoạn nói:

- A Di Đà Phật! Vân thí chủ nghĩ rất đúng, nếu thỉnh ra được người này, quả là một trợ thủ đắc lực cho Chính Nghĩa Môn, nhưng e rằng rất khó.

- Vậy là người này vẫn còn sống trên đời?

- Vâng, nghe đâu ông ấy từng được uống linh dược, thọ đã hơn trăm tuổi, mà trông chỉ ngoài bảy mươi.

- Hiện ông ấy ở đâu?

- Bạch Thủy Sơn Trang trên núi Tô Lai.

- Lão thiền sư có thường nghe tin về ông ấy không?

Hải Ngu Thiền Sư ngẫm nghĩ:

- Ông ấy vốn là tri giao của tiên sư. Hồi năm mươi năm trước, Quân lão thí chủ có đến tề tựu chơi với tiên sư suốt bảy hôm, sau đó ông ấy đã tuyên bố quy ẩn tại Tô Lai, vĩnh viễn không xuất sơn và bận tâm đến thế sự. Tuy nhiên, hằng năm vào ngày mừng thọ của ông ấy, bốn tự đều có cho người mang lễ vật đến biếu, suốt mấy mươi năm qua chưa bao giờ gián đoạn.

- Còn năm nay thì sao?

- Lễ vật năm nay là do Hải Vân, sư đệ của lão nạp mang đi, tháng vừa qua mới quay trở về, đã đích thân gặp mặt Quân lão thí chủ.

- À, theo lão thiền sư thì Quân Trung Thánh là người thế nào?

Hải Ngu Thiền Sư đáp ngay:

- Trần lòng hiệp nghĩa, nhất ngôn cửu đỉnh, là một bậc cao nhân tiền bối hiếm có trong võ lâm, bởi chán cảnh giang hồ lánh đời quá lâu nên người đời mới dần dần quên lãng.

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Được rồi, Vân mỗ sẽ tức khắc lên đường đến Tô Lai thăm viếng vị lão hiệp giàu lòng hiệp nghĩa ấy...

Đoạn liền vòng tay thi lễ, cáo từ ra khỏi đại điện, hệt như một làn khói trắng phi thân xuống núi.

39. Chương 39: Bạch Thủy Trang Đang Đem Cầu Kiến

Núi Tô Lai nằm tại phía đông nam Thái Sơn, cách chừng bảy mươi dặm, tuy không hùng tráng như Thái Sơn, song cũng có rất nhiều ngọn núi cao hết sức nguy nga.

Lúc này trời vừa hửng sáng, trăm hoa ngậm sương, gió sớm trong mát, núi rừng êm lặng chẳng khác nào thế ngoại tiên cảnh.

Một con tuần mã đang chậm rãi thả bước lên núi trong tiếng chuông reo lạnh lốt, trên lưng là một thiếu niên áo trắng anh tuấn phi phàm, chàng ta chính là Vân Dật Long.

Khi đi được một quãng, Vân Dật Long bỗng phóng xuống ngựa, vỗ vỗ cổ ngựa nói:

- Hồng Ảnh, chuyến đi này chưa biết lành dữ thế nào, tốt hơn mi hãy ở dưới núi chờ ta nhé.

Linh mã nhẹ gật đầu phóng vào trong lùm cỏ.

Vân Dật Long phóng bước tiến tới, chàng đến đây lần đầu, chưa biết Bạch Thủy Sơn Trang nằm tại đâu, lại chẳng gặp một người thợ săn hay tiểu phu nào để mà hỏi đường. đi được một hồi, chàng cảm thấy nóng ruột thì bỗng nghe có tiếng ca văng vẳng vọng đến.

Vân Dật Long hết sức lấy làm lạ, bèn triển khai khinh công tuyệt đỉnh phóng đi về phía tiếng hát, vòng qua một ngọn núi thì thấy trước mặt là một khoảng đất bằng và một hồ sen nhỏ, một chiếc thuyền con lơ lửng trôi trên mặt hồ, trên thuyền có một thiếu nữ áo đỏ đang khẽ cất tiếng hát.

Vân Dật Long bị lôi cuốn bởi cảnh sắc trước mắt, bất giác chững bước ngưng thần lắng nghe. Tiếng hát của thiếu nữ áo đỏ thật thánh thót du dương, tưởng chừng như trong mộng ảo.

Vân Dật Long chậm bước tiến đến bờ hồ, đồng thời đằng hắng một tiếng thật to.

Thiếu nữ áo đỏ lập tức ngoảnh nhìn về phía chàng, song chớ hề lộ vẻ kinh ngạc, chậm rãi chèo thuyền vào bờ.

Vân Dật Long vội ôm quyền thi lễ nói:

- Thật hết sức có lỗi đã quấy nhiễu cô nương.

Thiếu nữ áo đỏ mím môi cười:

- Bất tất khách sáo, công tử sao lại đến đây?

Vân Dật Long gượng cười:

- Tại hạ không may lạc đường, định nhờ cô nương chỉ điểm cho.

Thiếu nữ áo đỏ nhoẻn cười:

- Công tử định đi đâu vậy?

- Bạch Thủy Sơn Trang.

Thiếu nữ áo đỏ thoáng ngần người, đoạn đăm mắt nhìn Vân Dật Long nói:

- Bạch Thủy Sơn Trang không tiếp khách, công tử đến đó tìm ai vậy?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Tháng trước tại hạ đã từng mang lễ vật đến mừng thọ Quân lão trang chủ, sao cô nương lại bảo là không tiếp khách?

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười:

- Đó đều là thế gia tri giao khi xưa...

Bỗng đảo tròn mắt tiếp:

- Công tử đã từng đến đây, tại sao lại bị lạc đường?

Vân Dật Long ngó người, lát sau mới nói:

- Tuy có đến một lần, nhưng vì quá vội vàng và đường núi khó nhớ nên ...

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu:

- Cũng có lý...

Đưa tay chỉ nói tiếp:

- Vượt qua ngọn núi kia rồi băng qua một cánh rừng tùng nữa là sẽ trông thấy Bạch Thủy Sơn Trang.

- Đa tạ cô nương!

Vân Dật Long vội ôm quyền thi lễ, đoạn quay người bỏ đi.

Nhưng chàng vừa đi được ba bước, bỗng nghe thiếu nữ áo đỏ lớn tiếng gọi:

- Khoan đi đã.

Vân Dật Long chững bước nhưng không ngoảnh lại nói:

- Cô nương còn điều chi chỉ giáo vậy?

Thiếu nữ áo đỏ đứng đỉnh vòng trước mặt Vân Dật Long tươi cười nói:

- Công tử đã biếu lễ thọ rồi, bây giờ lại đến chi nữa?

Vân Dật Long khẽ chau mày:

- Tại hạ có điều đại sự cần gấp trang chủ.

Thiếu nữ áo đỏ cũng chau mày:

- Sao? Công tử định gấp trang chủ ư?

Vân Dật Long gật đầu:

- Đúng vậy.

Thiếu nữ áo đỏ bật cười khúc khích:

- Lần trước công tử đến chúc thọ có gặp lão nhân gia ấy không?

Vân Dật Long lại ngớ người, lắc đầu nói:

- Không.

Thiếu nữ áo đỏ cười:

- Lần trước cũng không gặp thì lần này cũng chẳng gặp được đâu.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết là vì sao không?

Thiếu nữ áo đỏ so vai:

- Thật đơn giản, lão nhân gia ấy không tiếp tục khách, ngay cả bằng hữu tri giao từ ngàn dặm xa xôi đến đây, lão nhân gia ấy vẫn nhất mực không chịu tiếp kiến.

Vân Dật Long vẻ suy tư:

- Vậy thì lạ thật.

Thiếu nữ áo đỏ nhoẻn cười:

- Chẳng có gì lạ cả, lão nhân gia ấy tuổi tác đã cao, mấy mươi năm trước đã tuyên bố không màng đến thế sự, tuyệt giao với bạn bè, nếu tiếp người này mà không tiếp người kia thì khó tránh khỏi phân bì, còn có ai cũng tiếp cả thì lão nhân gia ấy biết bao là bận rộn, do đó thà không tiếp cả thì hơn.

Vân Dật Long mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ, mỉm cười nói:

- Có lẽ cô nương cũng là người của Bạch Thủy Sơn Trang.

Thiếu nữ áo đỏ cười liếng thoắt:

- Công tử thử đoán xem.

Vân Dật Long cũng cười vui vẻ:

- Cô nương chẳng những là người của Bạch Thủy Sơn Trang, không chừng còn là người thân thích nữa.

Thiếu nữ áo đỏ nhoẻn cười:

- Đúng vậy, tôi là Quân Mộ Hoa, gọi trang chủ Quân Trung Thánh là tổ gia gia, nhưng...

Bỗng im tiếng thở dài nãy nuốt rồi im lặng.

Vân Dật Long ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương định nói gì? Vì sao lại không nói tiếp?

Thiếu nữ áo đỏ vẻ trầm ngâm:

- Thực tế thì tôi không phải họ Quân, và cũng không nên gọi lão nhân gia ấy là tổ gia gia...

Vân Dật Long lại càng ngạc nhiên hơn:

- Vậy chứ cô nương thật ra họ gì? Vì sao...

Thiếu nữ áo đỏ lắc đầu nguầy nguậy:

- Đừng hỏi nữa, tôi vốn là một cô nhi, được nhà họ Quân nuôi lớn từ thuở bé, chẳng biết họ thật của mình là gì cả!

Vân Dật Long thở dài:

- Xin cô nương lượng thứ cho tại hạ đã làm cho cô nương thương tâm...

Quân Mộ Hoa nhếch môi cười:

- Không hề gì, công tử... còn chưa cho tôi biết họ tên đấy!

Vân Dật Long thoáng trầm ngâm:

- Tại hạ là Long Dật Vân!

Quân Mộ Hoa giọng ngọt ngào:

- Long công tử hãy nghe lời tôi khuyên nên quay về đi thôi, tổ gia gia tôi nhất định sẽ không tiếp kiến công tử đâu!

Vân Dật Long cười thiếu não:

- Dù ông ấy có tiếp kiến hay không thì tại hạ cũng phải thử thời vận một phen, nếu quả thật không tiếp kiến thì tại hạ cũng đành rời khỏi đây...

Đoạn liền quay nhanh đi, phi thân về hướng chỉ của Quân Mộ Hoa. Vân Dật Long vượt qua một ngọn núi, quả thấy một cánh rừng tùng chắn ngang trước mặt, chàng bèn hết sức thận trọng tiến vào trong rừng.

Lối đi trong rừng được lát bằng đá trắng nhưng đã rất cũ kỹ vì đã trải qua bao năm mưa gió dầu dãi, chẳng có gì đáng để nghỉ ngơi cả.

Vân Dật Long bất giác đâm ra hoang mang, chả lẽ nỗi hoài nghi của mình đã sai lầm ư?

Ra khỏi rừng tùng, Vân Dật Long lại càng ngạc nhiên hơn, thì ra trước mặt chàng là một khu rừng cây sum sê, nhà cửa san sát nhưng không có tường cao vây bọc như chàng nghĩ, mà chỉ tre xanh lăm rào, hoàn toàn phù hợp với cái tên sơn trang.

Vân Dật Long bất giác cảm thấy chán chường, xem ra hôm nay mình đã hoài công rồi. Tuy lòng nghĩ vậy, song chân vẫn tiếp tục đi tới.

Từ trong một ngôi nhà đầu sơn trang, hai gã đại hán vạm vỡ bước ra cản đường Vân Dật Long.

Một người lưng dắt đại đao chăm chăm nhìn Vân Dật Long nói:

- Bằng hữu từ đâu đến?

Vân Dật Long ôm quyền đáp:

- Tại hạ đến từ Diên Trung, bởi đã lâu ngưỡng mộ đại danh của “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân lão hiệp, rất mong được diện kiến.

Gã đại hán lưng giắt đại đao kinh ngạc:

- Diên Trung cách đây đâu có gần!

Gã đại hán kia đeo kiếm nói:

- Bằng hữu từ Diên Trung đến đây chính vì muốn gặp tề trang chủ ư?

Vân Dật Long gật đầu:

- Vâng!

Đại hán dắt đao trầm giọng:

- Tề trang chủ tuyệt tích giang hồ đã mấy mươi năm, trừ vài vị tri giao thỉnh thoảng đến chơi, đã từ lâu không còn ai biết đến đại danh của tề trang chủ nữa, bằng hữu còn trẻ thế này làm sao có thể mộ danh đến đây?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Lúc ở Diên Trung, tại hạ từng gặp một vị tiền bối võ lâm, có đề cập đến Quân lão hiệp.

Đại hán giắt đao thoáng chau mày:

- Chỉ vì nghe nói mà bằng hữu lại bôn ba vạn dặm đến đây để gặp tề trang chủ ư?

Vân Dật Long vội nói:

- Ngoài ra vị tiền bối võ lâm còn bảo tại hạ mang một bức thư trao tận tay cho Quân lão hiệp!

Đại hán đeo kiếm chìa tay:

- Đưa đây, tại hạ thay bằng hữu trình trao cho Quân lão hiệp được rồi!

Vân Dật Long lắc đầu cười:

- Vị tiền bối đã trình trọng dặn dò phải trao tận tay Quân lão hiệp, tại hạ không thể trao cho tôn giá được.

Đại hán đeo kiếm bực tức:

- Hừ! Vị tiền bối quý tánh đại danh?

Vân Dật Long cũng buông tiếng hừ, lạnh lùng nói:

- Tại hạ chỉ có thể nói với Quân lão hiệp mà thôi!

Đại hán đeo kiếm đưa mắt nhìn đại hán giắt đao hỏi:

- Ý Từ huynh thế nào?

Đại hán giắt đao đáp:

- Trang chủ đã căn dặn rồi, đã không trình thư ra thì đành phải mời bằng hữu ra về thôi!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Nhị vị đã không chịu trình bẩm thì tại hạ cũng chẳng tiện ở lâu, tại hạ xin cáo biệt!

Đoạn liền quay người toan bỏ đi.

Đại hán giắt đao bỗng nhiên cất tiếng gọi:

- Khoan đi đã!

Vân Dật Long chứng bước:

- Tôn giá còn gì chỉ giáo nữa?

Đại hán giắt đao về trầm ngâm:

- Các hạ từ vạn dặm xa xôi đến đây, chả lẽ chỉ vài ba lời rồi bỏ đi như vậy là xong ư?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vậy thì lạ thật, tôn giá không chịu truyền bả, biết làm sao hơn?

Đại hán giắt đao đuổi lý, đại hán đeo kiếm vội khoát tay nói:

- Thôi, các hạ đi mau đi!

Vân Dật Long buông tiếng cười lạnh lùng, quay người sải bước bỏ đi. Hai gã đại hán đưa mắt nhìn theo bóng dáng Vân Dật Long đi xa, nhất thời lòng vô cùng thắc mắc.

Đại hán giắt đao quay sang đại hán đeo kiếm nói:

- Việc này rõ là quái lạ!

Đại hán đeo kiếm gật đầu:

- Đúng vậy, hần ta có thể là kẻ bất chính.

Đại hán giắt đao dậm chân:

- Không được, mau đi bẩm báo với tổng quản ngay!

Đại hán đeo kiếm gật đầu:

- Người hãy mau đi bẩm báo với tổng quản, không chần chừ hần ta...

Đại hán giắt đao không chờ y dứt lời đã quay người chạy bay vào trong trang.

Nói về Vân Dật Long rảo bước đi được hơn ba trượng, quét mắt nhìn thật nhanh đoạn tung mình lên trên một ngọn cây rậm rạp trong rừng tùng.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của chàng, chẳng lâu sau đã thấy một đám người trong trang phóng vút ra, băng qua rừng tùng đuổi theo xuống dưới núi, nhân số chừng hai mươi, người nào cũng võ phục gọn gàng, giắt đao đeo kiếm, thấy đều khinh công chẳng kém.

Vân Dật Long nghiêng răng thầm nhủ:

- Hay cho Quân lão hiệp quy ẩn giang hồ, không tranh đua với nhân thế...

Lát sau, lại có chừng ba mươi người nữa đuổi qua phía dưới.

Trước sau ba đợt, ít ra cũng trên tám mươi người.

Vân Dật Long suy tính một hồi, đoạn ngồi ngay trên cây nhắm mắt điều tức, vận công dưỡng thần.

Một ngày trời trôi qua, trong rừng tùng người ra vào không ngớt, song chẳng ai chú ý đến trên ngọn cây. Vân Dật Long thấy vậy không khỏi cười thầm, bọn họ thật đã hoài công tìm kiếm suốt cả ngày trời.

Vân Dật Long đợi đến sau canh hai mới nhẹ nhàng phóng xuống đất, bốn bề yên lặng như tờ, hần là người của Bạch Thủy Sơn Trang tưởng chàng đã rời khỏi nên không còn sục tìm nữa.

Vân Dật Long như một làn mây trắng nhẹ nhàng lướt đến gần Bạch Thủy Sơn Trang, phóng mắt nhìn vào, bên trong tĩnh lặng không một tiếng động.

Chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh một mạch vượt qua hai ngôi đình viện, song chẳng gặp bóng dáng một người nào tuần đêm.

Vân Dật Long lấy làm lạ thầm nhủ:

- Chả lẽ trong trang không hề có sự canh phòng ư?

Ngay khi ấy, bỗng thấy một ngọn đèn lồng chậm chậm tiến tới, chàng liền lách người nấp vào một bên chỗ tối.

Chỉ nghe tiếng bước chân đều đều, một tráng đinh cầm đèn đi đến gần, Vân Dật Long bất thần lách ra vung chỉ điểm vào huyệt Chí Đường của đối phương.

Gã tráng đinh không hự lấy được một tiếng đã nhũn người ngã ra, song Vân Dật Long đã lẹ làng vòng tay ôm lấy gã, đồng thời quét mắt thật nhanh, đoạn lập tức kẹp gã tráng đinh vào trong một lùm hoa.

Vân Dật Long khề gần giọng nói:

- Nếu muốn sống thì phải thành thật trả lời những câu hỏi của ta.

Gã tráng đinh chẳng chút vẻ kinh sợ, gật đầu lia lịa nói:

- Xin tráng sĩ cứ hỏi.

- Trang chủ hiện giờ ở đâu?

- Đang còn trong thư phòng.

- Người biết thư phòng ở đâu chứ?

Gã tráng đinh gật đầu:

- Biết! nếu tráng sĩ muốn gặp trang chủ, tại hạ có thể dẫn đường.

Vân Dật Long thấy gã tráng đinh này quá ư sốt sắng, chàng không khỏi sinh lòng ngờ vực, bèn cười khẩy nói:

- Hãy nghe đây, nếu người mà dám giở trò, ta sẽ cho người chết thảm trước tiên.

Gã tráng đinh cười méo xệch:

- Tráng sĩ chẳng phải muốn gặp trang chủ đó sao? Tại hạ đưa tráng sĩ đi gặp là xong.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Trang chủ các người dễ gặp như vậy ư?

Gã tráng đinh vội nói:

- Nếu đệ thiếp cầu kiến thì quả là khó dễ, nhưng tráng sĩ đêm khuya xâm nhập thì khác.

- Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, giải huyệt cho gã tráng đinh, bảo gã đi trước còn chàng thì theo sau cách chừng năm thước.

40. Chương 40: Chủ Nhân Huyết Bì Lộ Chân Tướng

Qua thái độ ung dung và sự trả lời mau mắn của gã tráng đinh, Vân Dật Long lòng đầy nghi hoặc, mặc dù cả Bạch Thủy Sơn Trang đều im vắng như không hề có sự canh phòng, song chàng vẫn không dám mảy may khinh suất, mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, thận trọng từng bước một, sẵn sàng xuất thủ ứng biến.

Gã tráng đinh không hề ngoái lại, cứ một mực thẳng bước đi tới, băng qua hai khung cửa hình vầng trăng, dừng lại trước một tiểu viện hoa cây thưa thớt.

Vân Dật Long chú mắt nhìn, khu tiểu viện chỉ có ba gian chính phòng, cửa và song giấy rất trang nhã, trong phòng đèn sáng choang, biết có người đang ở trong ấy.

Đến rồi, đây chính là thư phòng của trang chủ. Đoạn ra hiệu cho Vân Dật Long đứng chờ, gã rảo bước đi vào trong viện.

Vân Dật Long đứng ngạo nghễ, nhếch môi cười lạnh lùng, đầu óc suy nghĩ thật nhanh, phải ứng phó như thế nào khi gặp mặt Quân Trung Thánh.

Đang suy nghĩ, nhưng thấy gã tráng đinh đã đi đến trước ba gian chính phòng, khom mình cao giọng nói:

- Khỏi bấm trang chủ có khách ngoài cầu kiến!

Liền tức trong phòng vang lên một giọng thấp trầm nói:

- Khách đệ thiếp truyền báo hay là tự ý xông vào?

Gã tráng đinh vội nói:

- Thưa đã tự ý xông vào!

Người trong phòng buông tiếng cười khê, giọng nhạt nhẽo nói:

- Mời vào đi!

Vân Dật Long dĩ nhiên đã nghe hết cuộc đối thoại ấy, nhưng không sao phân định được trình độ nội công cũng như tuổi tác của người trong phòng, điều khiến chàng kinh ngạc là, nếu người trong phòng quả đúng là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh thì trình độ nội công của ông tất nhiên đã đạt đến mức đẳng phong tạo cực rồi.

Gã tráng đinh vâng dạ lia lịa, qua sang phía Vân Dật Long ngoắc tay khê nói:

- Trang chủ ời!

Vân Dật Long nhếch môi cười lạnh lùng, sải bước đi vào. Cánh cửa ván mở, một lão nhân vóc người nhỏ thó, mặc áo dài màu vàng, dưới cằm có chòm râu dê đang đứng ngay cửa, trông tuổi tác chừng giữa lục tuần và thất tuần mà thôi.

Liếc mắt nhìn thật nhanh, Vân Dật Long lại không khỏi kinh ngạc, thì ra lão nhân ấy diện mạo rất hiền từ và miệng cười thật tươi, rõ ràng là một người đạo đức độ lượng.

Thế nhưng, Vân Dật Long vẫn tự cảnh giác mình, không được xiêu lòng bởi ngoại mạo của lão ta. Lão nhân thoáng ôm quyền thi lễ và mỉm cười nói:

- Xin mời tráng sĩ vào!

Đoạn nghiêng người sang bên tránh đường. Vân Dật Long thoáng cảm thấy hoang mang, ôm quyền đáp lễ nói:

- Tiền bối chính là trang chủ Bạch Thủy sơn trang ư?

Lão nhân cười nói:

- Chính là lão ô!

Vân Dật Long thoáng chau mày, lặng nhìn lão ta hồi lâu.

Lão nhân cười to cởi mở:

- Tráng sĩ đêm khuya xông vào tệt trang để gặp lão ô, giờ sao lại do dự thế này?

Vân Dật Long cười lạnh nhạt:

- Vậy tiền bối cũng chính là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh lão hiệp?

Lão nhân lại cười rộ:

- Chính là lão ô!

Vân Dật Long cười tự mĩa, hiên ngang sải bước đi vào. Đây quả đúng là một gian thư phòng, bốn bên vách treo đầy tranh họa danh nhân và sách vở, bày trí hết sức trang nhã. Trong phòng ngoài Quân Trung Thánh ra không còn một ai khác, gã tráng đinh dẫn đường sớm đã tự động rời khỏi rồi.

Quân Trung Thánh đích thân khép cửa lại, mời Vân Dật Long đến bên bàn sách, cười nói:

- Tráng sĩ đêm khuya đến tệt xá hân là có điều kiến giáo, chúng ta hãy ngồi xuống đây tha hồ mà đàm đạo.

Đoạn tự mình ngồi xuống ghế trước, hai chiếc ghế dựa cách nhau chỉ vài thước, Vân Dật Long thấy vậy bèn thẳm nhủ:

Trong khoảng cách thế này, nếu mà Quân Trung Thánh nuôi dạ chẳng lành, bất thần hạ sát thủ thì thật khó mà phòng chống. Song cử chỉ ung dung và vẻ cười hiền lành chất phác của Quân Trung Thánh đã khiến Vân Dật Long chẳng tiện tỏ ra nghi kỵ quá đáng, bèn nhếch môi cười và cũng ngồi xuống ghế. Quân Trung Thánh chờ cho Vân Dật Long yên vị, đưa tay nhẹ vuốt chòm râu dê dưới cằm nói:

- Tráng sĩ cao tánh đại danh?

Vân Dật Long đã có chuẩn bị tư tưởng, bèn thản nhiên đáp:

- Văn bối là Vân Dật Long!

Quân Trung Thánh như đã đoán biết trước câu trả lời, nên không hề lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ trầm tư chốc lát rồi nói:

- Vân Dật Long đã đến tề trang lúc ban ngày hẳn chính là tráng sĩ?

Vân Dật Long gật đầu:

- Đúng là văn bối.

Quân Trung Thánh bình thản tiếp lời:

Văn tráng sĩ đã bảo có một bức thư của cố nhân đã nhờ tráng sĩ trao lại cho lão chẳng hay...

Vân Dật Long lắc đầu cười:

- Đó chỉ là văn bối bịa đặt ra thôi bởi quý thuộc hạ không chịu truyền báo.

Quân Trung Thánh thở dài.

- Ài, lão ô bởi tuổi già sức yếu mấy năm đã tuyệt tích giang hồ, chọn Bạch Thủy sơn trang này để ẩn cư, mong được sống thanh tịnh, dứt khoát giao hiệp, thế nhưng...

Vân Dật Long tiếp lời:

- Nhưng cỡi đời ô trọc lại có quá nhiều người ngưỡng mộ Quân lão hiệp, vẫn liên miên kéo đến, mong được một lần chiêm ngưỡng tôn nhan...

Quân Trung Thánh bật cười:

- Lời nói của Văn tráng sĩ thật lão không dám nhận. Tuy nhiên, lão ô đã được rất nhiều bằng hữu giang hồ quý mến, đó là sự thật.

Đoạn khe buong tiếng thở dài có vẻ cảm khái, nói tiếp:

- Lão ô lánh đời ẩn cư là mong thoát vòng tục lụy, nhưng trong hoàn cảnh như vậy mới bắt buộc phải tuyên bố tuyệt đối không tiếp khách, bất luận cố giao hay địa vị cao thấp. Trong suốt mấy mươi năm qua trừ ngày mừng thọ của lão ô có một số chi giao phái người mang lễ vật đến, bình nhật rất ít khi có khách.

Vân Dật Long bỗng xen lời:

- Tiền bối không tiếp khách, cố sao văn bối xông vào đây lại được tiền bối tiếp kiến dễ dàng thế này?

Quân Trung Thánh vuốt râu cười:

- Đó dĩ nhiên là có phần đặc biệt rồi.

Văn bối ngu xuẩn, chẳng hay có phân biệt thế nào vậy?

Quân Trung Thánh nghiêm giọng:

- Những người đường hoàng đến viếng đại đa số là vì ngưỡng mộ hư danh của lão ô. Lão rất chán ghét hạng khách ấy, còn như ngang ngược xông vào, tất nhiên phải có nguyên cớ trọng đại, cực chẳng đã mới hành

động như vậy, nếu lão ô vẫn lánh mặt không tiếp thì thật vô tình quá đáng. Do đó, tuy là ô nghiêm khắc cự tuyệt khách, nhưng sơn trang không hề bố trí canh phòng để ngăn cản những người tự tiện xâm nhập.

Vân Dật Long cười thoáng vẻ khâm phục.

- Như vậy nếu gặp kẻ thù tấn công thì...

Quân Trung Thánh cười to:

- Lão ô tuy có chút hư danh trên chốn giang hồ nhưng bình sanh không hề gây thù kết oán, không đến nỗi có kẻ thù tìm đến báo thù. Vả lại, thật tình mà nói, hạng cao thủ giang hồ tầm thường không dám toan được lão ô đâu.

Vân Dật Long bỗng đánh mặt:

- Lão tiền bối quả không hổ là một bậc cao hiền võ lâm, nhưng vân bối có một điều không rõ, hôm nay sau khi vân bối cầu kiến bị cự tuyệt, đã có mấy mươi giáp sĩ chia làm ba tốp đuổi theo vân bối, nếu quả như lời lão tiền bối đã nói thì những giáp sĩ kia dùng để làm gì?

Quân Trung Thánh thoáng biến sắc mặt, song liền tức thản nhiên cười nói:

- Đó là hành động của tổng quản Mã Tất Vũ, nhưng cũng bởi lòng trung nghĩa đối với lão ô mà nên, vì vậy lão ô cũng không đành trách cứ.

Vân Dật Long không tìm được chút sơ hở nào, lòng hết sức hoang mang, nỗi hoài nghi cũng bắt đầu lung lay. Quân Trung Thánh mắt nhìn Vân Dật Long chậm rãi nói tiếp:

- Vân Tráng sĩ xa xôi đến đây với mục đích chính là...

Vân Dật Long cười:

- Mục đích chính của vân bối là ngưỡng mộ thịnh danh, mong được kết giao...

Quân Trung Thánh cười ngắt lời:

- Thịnh tình của vân tráng sĩ, lão ô hết sức cảm kích, nhưng lão ô nay đã gần đất xa trời, không còn muốn kết giao bằng hữu giang hồ nữa đành phải phụ lòng Vân tráng sĩ thôi.

Vân Dật Long cười khẩy

- Tiền bối hạ lệnh đuổi khách phải không?

Quân Trung Thánh thản nhiên:

- Lão ô đã nói quá rõ ràng rồi, Vân tráng sĩ nếu không còn việc gì khác, xin hãy tự tiện.

Vân Dật Long cười cười:

- Vân bối không hề lưu luyến nơi đây, nhưng chỉ sợ vào để ra khó thôi.

Quân Trung Thánh tức giận:

- Vân tráng sĩ nói vậy nghĩa là sao?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Việc mấy mươi giáp sĩ đuổi theo hồi ban ngày đã khiến vân bối nghĩ như vậy.

Quân Trung Thánh thoáng lộ vẻ không vui:

- Lão ô đã nói rồi, đó là việc làm của tổng quản Mã Tất Vũ, nếu Vân tráng sĩ còn nghi ngại, lão ô đích thân tiễn ra khỏi trang.

Vân Dật Long đành giọng:

- Không dám làm phiền đến đại giá, xin nói một câu không tự lượng sức mình, Bạch Thủy sơn trang này dù là đầm rồng hang cọp thì vân bối cũng muốn đến muốn đi tùy thích.

Quân Trung Thánh tái mặt đoạn cười nói:

- Việc ban ngày bị cự tuyệt và mấy mươi giáp sĩ đuổi theo, hửn Vân tráng sĩ vẫn còn dễ dạ...

Vân Dật Long cười to:

- Vân bối tuy tuổi còn trẻ nhưng không đến nỗi hẹp lượng như vậy đâu. Vân bối chỉ muốn hỏi tiền bối một điều, rồi sẽ tức khắc cáo từ!

Quân Trung Thánh trở to mặt:

Xin Vân tráng sĩ cứ nói.

- Tiền bối có quen biết với chủ nhân Huyết Bi, người chỉ huy Chính Nghĩa Đoàn khổng chế võ lâm giang hồ chăng?

Quân Trung Thánh bật cười:

- Lão ô quy ẩn đã lâu, Vân tráng sĩ há chẳng phải nhầm nhầm người mù mà hỏi thăm đường ư.

Vân Dật Long đành mặt:

- Chủ nhân Huyết Bi khổng chế giang hồ trước khi tiền bối quy ẩn, việc hệ trọng như vậy mà tiền bối bảo là không biết thì thật là khó tin.

Quân Trung Thánh ung dung cười:

- Lão ô đâu có nói là không biết, nhưng chủ nhân Huyết Bi là một tôn chủ khổng chế võ lâm, lão ô tuy có chút thành tựu về võ học, song xét ra cũng chỉ là một thảo dân thôn dã. Vả lại, lão ô cả đời không mộ danh lợi, không thích kết bạn, tất nhiên cũng đâu có biết chủ nhân Huyết Bi là ai.

Vân Dật Long mắt sắc lạnh nhìn chót vào mắt Quân Trung Thánh nói:

- Vậy thì tiền bối có nhận xét thế nào về chủ nhân Huyết Bi?

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Chủ nhân Huyết Bi đã có thể điều khiển quần hùng, thống trị võ lâm, ắt là phải có chỗ hơn người, còn như có công hay tội thì lão ô không dám phê phán.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tiền bối nhận định rất đúng, nhưng có một vấn đề quan trọng tiền bối không thể nào bào chữa được.

Quân Trung Thánh trợn mắt:

- Vấn đề gì?

Vân Dật Long giọng lạnh như băng:

- Tiền bối danh vọng trong giang hồ như vậy dù không muốn kết giao bằng hữu thì chủ nhân Huyết Bi cũng không bao giờ để cho tiền bối được sống thanh thoi ở chốn rừng xanh nước biếc, vậy mà trong mấy mươi năm qua tiền bối lại không hề bị chủ nhân Huyết Bi quấy nhiễu, đó thật là một nghi vấn không sao giải thích được.

Quân Trung Thánh cười hô hô:

- Vân tráng sĩ quá là võ đoán, lão ô đã tuyên bố quy ẩn và quyết không tiếp khách, đủ chứng tỏ là lão không còn tha thiết đến việc chốn giang hồ nữa. Chỉ ở đây sống nốt chuỗi ngày còn lại cho đến ngày xuôi tay nhắm mắt, vậy thì chủ nhân Huyết Bi dù biết danh lão ô, nhưng thấy lão ô đã thật sự quy ẩn giang hồ, dĩ nhiên là không quấy nhiễu lão ô rồi.

- Lời giải thích của tiền bối tuy có lý nhưng vẫn không thể nào xóa bỏ được sự hoài nghi của Vân mỗ. Nếu chủ nhân Huyết Bi thật sự mang danh “chính nghĩa” khổng chế võ lâm nhằm giữ gìn an ninh cho giới giang hồ thì có thể là không quấy rầy đến tiền bối nhưng điều không may chủ nhân Huyết Bi lại là một tên đại gian ác khoác áo “chính nghĩa”...

Quân Trung Thánh khẽ chau mày, ngậm miệng làm thinh. Vân Dật Long đưa mắt nhìn lão một hồi, đoạn nói tiếp:

- Với hạng người như vậy chỉ có hai đối sách cho tiền bối, một là giết đi hai là thu dụng, dứt khoát không thể nào làm ngơ được.

Quân Trung Thánh khẽ thở dài:

- Vân tráng sĩ đã nhất quyết nghĩ vậy thì lão cũng chẳng biết làm sao hơn, nếu muốn rõ sự thật, đành phải mời Vân tráng sĩ đi mà hỏi chủ nhân Huyết Bi thôi.

- Hay lắm, mục đích Vân mỡ đến đây chính là muốn thỉnh giáo tiền bối, làm thế nào mới có thể gặp được chủ nhân Huyết Bi?

Quân Trung Thánh cũng buông tiếng cười vang:

- Lão ô không sao giúp được Vân tráng sĩ việc ấy được, đành để tráng sĩ thất vọng thôi bởi lẽ lão ô quả tình không hề biết chủ nhân Huyết Bi là ai cả.

Vân Dật Long chú ý quan sát đối phương, đã khẳng định nhận xét của mình, bèn cười khẩy nói:

- Nhưng Vân mỡ lại không nghĩ như vậy...

Quân Trung Thánh vểnh râu:

- Hừ! Vân tráng sĩ vẫn cho là lão biết chủ nhân Huyết Bi ư?

Vân Dật Long mắt ánh lên sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt Quân Trung Thánh, gằn giọng:

- Theo Vân mỡ thì ngoài tiền bối ra không còn ai khác biết được chủ nhân Huyết Bi là ai nữa.

Quân Trung Thánh lặng thinh, mắt chăm chăm nhìn vào Vân Dật Long, môi hé nở một nụ cười thần bí rất khó hiểu. Vân Dật Long cười khẩy nói tiếp:

- Mặc dù đó là sự suy đoán, nhưng Vân mỡ tin là không lầm được. Vân mỡ xin nhắc lại một lần nữa. Toàn võ lâm ngoài tiền bối ra có lẽ không có kẻ thứ hai biết được chủ nhân Huyết Bi là ai!

Quân Trung Thánh vụt tiến tới một bước thấp giọng nói:

- Vân tráng sĩ nói rõ hơn nữa được không?

Vân Dật Long cũng hạ thấp giọng:

- Bởi tôn giá chính là chủ nhân Huyết Bi.

Quân Trung Thánh giật thót người, mắt ánh lên vẻ ghê rợn, song chỉ trong khoảng khắc lại trở về với nụ cười hiền từ khẽ nói:

- Vân tráng sĩ quả là đa nghi. Tráng sĩ tuổi trẻ thế này trong chốn giang hồ mệnh mỏng mà có thể tìm được lão ô, bấy nhiêu cũng đáng khen lắm rồi.

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Vân mỡ mong là tiền bối hãy thừa nhận, hoặc là đưa ra chứng cứ có thể xoá được sự nghi ngờ của Vân mỡ.

Quân Trung Thánh lắc đầu:

- Lão không muốn tranh cãi một cách vô ích.

Đoạn quyet mắt nhìn quanh, thấp giọng nói tiếp:

- Lão ô xin đưa tráng sĩ ra khỏi đây, được chứ?

Vân Dật Long cười khẩy:

- E rằng tiền bối không để cho Vân mỡ rời khỏi đây một cách dễ dàng như vậy đâu.

Đoạn liền đứng dậy phi thân ra ngoài trên đường không hề gặp một bóng người nào, thoáng chốc Vân Dật Long đã rời khỏi Bạch Thủy sơn trang, đến ngoài cánh rừng tùng. Nhưng chàng vừa dừng bước chợt nghe bên tai có tiếng cười khê nói:

- Vân tráng sĩ thân pháp quả là nhanh thật.

Quân Trung Thánh đã ung dung đứng trước chùng vại thuốc chẳng rõ tự bao giờ. Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Giờ đã ra khỏi trang, bước kế tiếp của tiền bối thế nào?

Quân Trung Thánh cười nhạt:

- Đưa Vân tráng sĩ ra khỏi núi Tô Lai.

Vân Dật Long sầm mặt:

- Quân Trung Thánh, tôn giá quả nhiên là một nhân vật khó đối phó, nhưng theo Vân mỗ thì việc đã đến nước này, tôn giá không cần phải làm bộ làm tịch nữa.

Quân Trung Thánh vẫn tủm tỉm cười:

- Lão ô đã đích thân đưa tráng sĩ ra khỏi sơn trang, vậy chưa đủ chứng minh hay sao?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tôn giá biết Vân mỗ quyết không bỏ đi như thế này nên mới giả vờ bảo là đưa Vân mỗ ra khỏi sơn trang, nếu như Vân mỗ thật sự rời khỏi núi Tô Lai, có lẽ tôn giá không bao giờ nói như vậy.

Quân Trung Thánh cười:

- Còn như lão quay vào trang để mặc cho Vân tráng sĩ tự tiện thì sao?

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Ít ra cũng phải xin tôn giá khẳng định lại thân phận, không thì Vân mỗ há chẳng hoài công về chuyện đi này ư.

Quân Trung Thánh lắc đầu cười:

- Vậy thì khó quá. Vân tráng sĩ đã không tin lời lão ô, bảo lão ô khẳng định thân phận như thế nào, chẳng lẽ bắt buộc lão phải thừa nhận là chủ nhân Huyết Bi hay sao?

Vân Dật Long chau mày:

- Quân Trung Thánh, Vân mỗ là truyền nhân đương thế của Kim Bích Cung, thế bất lưỡng lập với Chính Nghĩa Đoàn. Khẩu hiệu của Vân mỗ hiện nay là “Linh mã phục được thất hải. Bạch kiếm uy trấn thiên hạ” tính cho đến nay đã có vô số thuộc hạ Chính Nghĩa Đoàn chết dưới tay Vân mỗ, nếu tôn giá là nhân Huyết Bi, hẳn không buông tha cho kẻ địch hiển thân đến tận cửa chứ?

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Nếu lão chính là chủ nhân Huyết Bi, dĩ nhiên sẽ không đời nào buông tha cho Vân tráng sĩ.

Vân Dật Long cười vang:

- Quân lão hiệp quả nhiên không phải chủ nhân Huyết Bi, thôi thì Vân mỗ xin cáo biệt.

Quân Trung Thánh vòng tay thi lễ:

- Vân tráng sĩ thượng lộ bình an, xin thứ cho lão ô không thể tiễn chân xa hơn.

Vân Dật Long hoang mang thảm nhũ:

- Chẳng lẽ sự suy đoán của mình quả thật đã sai lầm. Quân Trung Thánh đúng là không phải chủ nhân Huyết Bi.

Đoạn tung mình phóng đi, nhanh chóng vượt qua rừng tùng, được hơn trăm trượng chàng dừng chân quay lại quét mắt nhìn quanh thấy trắng sáng bàng bạc, bốn bề vắng ngắt, nào còn bóng dáng Quân Trung Thánh đâu nữa. Vân Dật Long với nỗi lòng hoang mang và thất vọng lầm lũi đi xuống núi, khi vòng qua một ngọn núi chàng ngẩng lên nhìn, bất giác thừ ra tại chỗ. Thì ra trước mắt núi đá ngổn ngang không có lối đi, hiển nhiên chàng đã lầm đường rồi. Cách chừng nửa dặm là một khu mộ địa rộng thênh thang, từng bách um tùm, cảnh tượng hết sức u ám, rừng rợn. Vân Dật Long vừa định quay người trở ra, nhưng chợt động tâm thăm thẳm:

- Núi Tô Lai rất hoang vu, ngoài Bạch Thủy sơn trang có lẽ không có bao nhiêu dân cư khác, khu mộ địa này hẳn nhiên là của Bạch Thủy sơn trang.

Một sức lôi cuốn vô hình đã thúc đẩy chàng cất bước đi về phía mộ địa. Đột nhiên trong mộ địa có ánh lửa loé lên, vàng bạc giấy phùng cháy, thì ra là có người tế mộ. Vân Dật Long vô cùng kinh ngạc lập tức phi thân vào trong rừng cạnh mộ địa. Khi nhìn kỹ, chàng kinh hãi đến toàn thân nổi gai ốc thì ra người tế mộ chẳng phải ai khác chính là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh. Điều khiến Vân Dật Long kinh hãi chẳng phải là hành động quái lạ đang đem tế mộ của Quân Trung Thánh mà là thân pháp quá nhanh của lão ta, chẳng những đã đến trước mộ địa trước chàng, mà còn bày xong mười mấy món đồ cúng tế hết sức chỉnh tề. Chàng không kinh động Quân Trung Thánh song chàng biết lão ta đã phát giác ra sự có mặt của chàng rồi. Vân Dật Long nhanh chóng quan sát xung quanh, ngoài Quân Trung Thánh ra không còn một ai khác nữa. Thế là chàng lặng lẽ đứng sau lưng xem lão làm gì. Nhưng thấy Quân Trung Thánh đứng trước một ngôi mộ xây toàn bằng bạch ngọc trước bia mộ có hai hàng tượng đá, khí phái quả là bất phàm. Quân Trung Thánh quỳ hẳn xuống trước mộ, dáng vẻ hết sức nghiêm trang. Vân Dật Long lúc này mới nhìn rõ bia thấy khắc chữ vàng khá to là:

“Tiên sư Đoan Mộc Hoang, đồ Quân Trung Thánh lập”

Vân Dật Long lẩm bẩm:

- Đoan Mộc Hoang, Đoan Mộc Hoang sao mình chưa từng nghe nói đến cái tên này nhỉ?

Song chàng vẫn lặng yên tiếp tục theo dõi. Quân Trung Thánh dập đầu vái ba lạy miệng không ngớt lẩm bẩm, sau cùng cầm hai ống xăm lên xin quẻ. Vân Dật Long thâm cười khẩy nghĩ:

- Mặc cho lão thiên biến vạn hoá, ta đã có đường lối nhất định rồi, để xem lão định giở trò gì nữa.

Sau thời gian chừng một bữa cơm. Quân Trung Thánh mới xong hết mọi sự, về hài lòng thở phào một hơi dài, quay lại nói:

- Vân tráng sĩ chưa đi khỏi ư?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vân mỗ đã lạc đường đến đây còn phải nhờ đến Quân lão hiệp chỉ lối một lần nữa

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Vậy xem ra chúng ta quả là hữu duyên.

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Vân mỗ cũng đồng cảm như vậy.

Trong khi nói chàng đã đi đến trước mặt Quân Trung Thánh cách chừng năm thước, ngồi bệt xuống đất. Quân Trung Thánh khẽ thở dài:

- Vân tráng sĩ biết vì sao lão phu lại đến đây tế mộ tiên sư vào đêm khuya thế này chẳng?

Vân Dật Long cười:

- Mỗi người đều có một quái tật riêng Vân mỗ không muốn tìm hiểu.

Quân Trung Thánh nghiêm giọng:

- Đó không phải là quái tật, mà là lão ô có một điều trọng đại đang phân vân chưa quyết, nên mới nóng lòng đến đây xin sư phụ sự linh thiêng chỉ điểm cho.

Vân Dật Long cười cười:

- Quân lão hiệp đã có được câu giải đáp rồi phải không?

Quân Trung Thánh gật đầu:

- Phải lão ô đã được tiên sư chỉ điểm, nhân xét của lão ô rất hợp với ý của tiên sư.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Việc tế tổ bái thần chẳng qua là do bởi lòng thành kính của hậu nhân, nếu bảo sự chỉ điểm của người đã chết, Vân mỡ cảm thấy thật đáng nực cười.

Quân Trung Thánh ra vẻ hết sức nghiêm túc:

- Lòng thành ắt linh thiêng lão ô đã liên tục ba lần khẩn cầu chỉ bảo, kết quả có được đều như nhau.

Vân Dật Long cười cười:

- Tiên bối có thể cho biết đã xin quẻ điều chi không?

Quân Trung Thánh gật đầu:

- Về vấn đề truyền nhân của lão ô.

Buông tiếng thở dài đoạn chậm rãi nói tiếp:

- Lão ô sở dĩ thành danh trên giang hồ được mọi người trọng vọng là nhờ có võ công mà tiên sư truyền thụ cho. Ngày tiên sư thành đạo đã dặn bảo lão ô phải thận trọng chọn truyền nhân, chẳng những đởm lượng và khí độ hơn người mà còn phải có tuệ căn thâm hậu, bẩm phú đặc dị thì mới có thể lập làm truyền nhân hậu thế.

Vân Dật Long bắt giắc thoáng rung động cõi lòng, Quân Trung Thánh nói tiếp:

- Điều này nói ra thì rất dễ, nhưng thực hiện lại hết sức khó khăn, bởi trong biển người mênh mông, muốn tìm được một người đủ tiêu chuẩn như tiên sư đòi hỏi quả thật khó hơn lên trời. Do đó suốt mấy mươi năm qua lão ô tuy đã tìm kiếm khắp nơi song chung quy vẫn chưa tìm được một người thích hợp.

Vân Dật Long lạnh lùng.

- Giờ thì sao? Tiên bối đã tìm được rồi ư?

Quân Trung Thánh nặng nề gật đầu nói:

- Không sai, bởi muốn thu thập người này làm đồ đệ nên lão đã gặp rất nhiều rắc rối, do đó mới đến đây xin tiên sư chỉ bảo, giờ thì...

Về đắc ý đảo tròn mắt nói tiếp:

- Đối với sự lựa chọn của lão ô, tiên sư hết sức tán đồng bảo lão cứ tiến hành theo kế hoạch.

Vân Dật Long chau mày:

- Người được Quân lão hiệp lựa chọn thật là phúc đức, nhưng mà Quân lão hiệp đến đây tế mộ thỉnh thị trước, người kia há chẳng bỏ đi mất thì sao?

Quân Trung Thánh bật cười:

- Trong vòng trăm dặm, lão ô có thể bắt y trở lại dễ như trở bàn tay.

Vân Dật Long cười to:

- Quân lão hiệp tự tin quá. Cứ cho Quân lão hiệp có thể bắt y trở lại nhưng nếu y kiên quyết không chịu thì sao?

Quân Trung Thánh ánh mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, cười nói:

- Lão ô tự có cách khiến y phải phục tùng.

Vân Dật Long buồn tiến cười khẩy đứng lên nói:

- Vân bối không làm phiền nữa xin cáo từ.

Đoạn quay người sải bước bỏ đi, nhưng Quân Trung Thánh đã như một u linh lướt tới đứng cản trước mặt chàng. Vân Dật Long cười khẩy nói:

- Đuôi chồn sớm muộn gì cũng có lúc phải lộ ra, giờ thì tôn giá thừa nhận là chủ nhân Huyết Bì rồi chứ? Có lẽ lệnh tiên sư Đoan Mộc Hoang chính là người đầu tiên sáng lập ra Huyết Bì phải không?

Quân Trung Thánh cười:

- Vân tráng sĩ căn cứ vào đâu?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Hoang có nghĩa là Huyết chính nhờ đó mà Vân mỗ đã hiểu ra.

Quân Trung Thánh cười gượng:

- Khá lắm lão ô sở dĩ để ý đến tráng sĩ chính là ở bộ óc thông tuệ đó, thử nghĩ xem cõi đời mệnh mông, biết bao người đã suy đoán chủ nhân Huyết Bì là ai, nhưng chẳng một ai nghĩ đến lão ô, chỉ có tráng sĩ.

Vân Dật Long gần giọng:

- Vậy là tôn giá đã thừa nhận?

Quân Trung Thánh nghiêm giọng:

- Ngoài tráng sĩ ra, không còn kẻ thứ ba biết được thân phận của lão ô.

Vân Dật Long cười to:

- Nhưng Vân mỗ sẽ lập tức công bố với thiên hạ, hiệu triệu những người trung nghĩa thật sự chung sức diệt trừ tôn giá.

Quân Trung Thánh thản nhiên:

- Người không có cơ hội ấy đâu.

Vân Dật Long cười phá lên:

- Vậy là tôn giá đã đánh giá quá thấp võ công của Kim Bích Cung rồi. Kim Bích Cung thề không đội trời chung với Huyết Bì, kể từ nay chúng ta là hai kẻ tử thù nhất định phải một mất một còn.

Quân Trung Thánh lắc đầu cười:

- Trái ngược hẳn, từ nay hai ta sẽ trở thành sư đồ, ngươi sẽ là kẻ thống trị đời thứ ba của Huyết Bì, cả võ lâm giang hồ đều sẽ nằm trong tay ngươi, còn Kim Bích Cung thì sẽ biến mất vĩnh viễn bởi truyền nhân đã thất tung và cái tổ chức Chính Nghĩa Môn nhằm đối kháng với Huyết Bì trên Thanh Dương Lãnh thì càng không phải nói nữa.

Vân Dật Long nghiêng răng ken két cắn hờn nói:

- Quân Trung Thánh, vụ án Kim Bích Cung khi xưa tội lỗi là do ở lão sư phụ chết tiết của tôn giá, nhưng ba đời nhà họ Vân đổ máu dưới Chính Nghĩa Nhai là do kiệt tác của tôn giá, huyết hải thâm thù hai đời ấy Vân mỗ phải đòi lại ở một mình tôn giá.

Quân Trung Thánh ung dung cười:

- Huyết thâm thù sâu đến mấy cũng có cách hoá giải, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, vả lại vụ huyết án đã xảy ra dưới Chính Nghĩa Nhai lỗi không phải ở nơi lão ô.

Vân Dật Long gần giọng quát:

- Lỗi không phải do nơi lão, vậy chứ do ai?

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Nghiêm túc mà nói, đó chỉ là hành động của Chính Nghĩa Đoàn.

Vân Dật Long quát to:

- Chính Nghĩa Đoàn là do lão khống chế điều khiển, chả lẽ lão đổ tội cho kẻ khác được sao?

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên:

- Lão ô là một bậc tôn chủ Huyết Bi khống chế toàn bộ võ lâm giang hồ, dẫu có giết lầm người thì cũng đâu phải là không thể đền bù được.

41. Chương 41: Kỳ Phùng Địch Thủ Anh Hùng Ngộ Nạn

Không chờ Quân Trung Thánh dứt lời, “choang” một tiếng, Vân Dật Long đã tuốt Trích Huyết Kiếm ra khỏi vỏ. Quân Trung Thánh vẫn bình thản cười nói:

- Người định làm gì vậy?

Vân Dật Long rần giọng:

- Lão hiểu rất rõ, hôm nay giữa hai ta nhất định phải một mất một còn.

Quân Trung Thánh lắc đầu cười:

- Lão ô là chủ nhân Huyết Bi, sự sống chết liên quan đến cả võ lâm giang hồ, tuyệt đối không thể nào chết được. Còn như ngươi, tương lai sẽ là chủ nhất Huyết Bi đời thứ ba cũng không thể nào chết được.

Vân Dật Long nghiêng răng cười:

- Đó chỉ là mơ tưởng, tuyệt đối không có khả năng thành công, trừ phi lão đã thần kinh thất thường, không thì chẳng bao giờ có ý nghĩ quái gở vậy.

Quân Trung Thánh giọng nghiêm chỉnh:

- Lão ô cũng giống như tiên sư, đã qui định điều gì mà không đạt được, chẳng bao giờ chịu thôi, hơn nữa ...

Nhìn thẳng vào mặt Vân Dật Long, cười nói tiếp:

- Tác phong của lão ô xưa nay là để đạt được mục đích, chẳng quản bất kỳ mọi thủ đoạn.

Vân Dật Long vung tay, một chiêu “Trích Huyết Xuyên Thiên“, trường kiếm phóng ra nhanh như chớp.

Trong đêm tối chỉ thấy một luồng sáng bạc loé lên hết như tia chớp, Quân Trung Thánh như vẫn đứng yên tại chỗ, lại như lách tránh cực nhanh, Trích Huyết Kiếm lần đầu tiên bị mất tác dụng, Quân Trung Thánh chẳng suy chuyển tẹo nào cả.

Vân Dật Long cười vang:

- Khá lắm, thảo nào lão đã có thể khống chế cả võ lâm giang hồ, Vân Dật Long này lần đầu tiên đã gặp phải đối thủ.

Quân Trung Thánh cười nhạt:

- Đâu chỉ là gặp đối thủ ... nếu lão ô mà không nghe theo sự chỉ bảo của tiên sư, chọn người làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, e rằng ngươi đã táng mạng từ lâu rồi!

Vân Dật Long quát to:

- Cứ kể như là Vân mỗ đã không tự lượng sức mình, muốn lãnh giáo cao chiêu Tam Hoàn Sáo Nhật, hãy mau tuốt binh khí đi!

Quân Trung Thánh cười to:

- Xem chừng nếu lão không trị người vài chiêu, hẳn không sao khiến cho người phục.

Đoạn chậm chậm đưa tay phải xuống ba chiếc vòng vàng.

Vân Dật Long chú mắt nhìn, ba chiếc vòng vàng ấy chỉ nhỏ bằng miệng bát, được nối liền với nhau bởi một sợi dây rất mảnh, hết như đồ chơi trẻ con, chẳng thấy có công dụng gì cả.

Song chàng hiểu rất rõ, đã là binh khí thành danh của Quân Trung Thánh, tất nhiên có hiệu dụng không cùng, nên cũng chẳng dám có ý khinh thường.

- Quân Trung Thánh cười nhạt nói:

Bạch Kiếm Linh Mã tung hoành thiên hạ, hẳn là người đã được hết chân truyền của Triển Kiếm Đồng, người cứ việc thi triển hết công phu trên Trích Huyết Kiếm đi!

Vân Dật Long cười khẩy, vụt quát to:

- Hãy chú ý!

Liền thì, trường kiếm thi triển chiêu “Vạn điểm huyết ảnh”, những thấy ánh bạc loang loáng, huyết ảnh đầy trời, uy thế lan rộng đến những hai trượng, nhắm đỉnh đầu Quân Trung Thánh phủ chụp xuống.

Quân Trung Thánh liền vung động ba chiếc vòng vàng trong tay, lập tức ánh vàng toả rộng, sau vài tiếng binh khí chạm nhau, Trích Huyết Kiếm đã bị hất bật ra.

Vân Dật Long cả kinh, vừa định biến chiêu công tiếp, bỗng thấy ánh vàng toả rộng ra hơn trượng, như một chiếc vòng khổng lồ xoay tít và đè ập xuống, đồng thời phát ra tiếng vang chói lói rất ghê rợn.

Vân Dật Long kinh hoàng thất sắc, Trích Huyết Kiếm vội quét ngang ra, kiếm vòng chạm nhau chát chúa, Vân Dật Long cảm thấy cổ tay phải chấn động mạnh, chẳng hiểu sao Trích Huyết Kiếm lại bị kim hoàn kích bay vút đi, cắm phập vào một thân cây tùng.

Vân Dật Long toát mồ hôi lạnh, vội tung mình phóng tới toan chộp lấy chuôi kiếm.

Nhưng khi bàn tay phải chàng sắp chạm vào đuôi kiếm, chợt thấy ánh vàng lấp lánh trước mặt, một chiếc vòng vàng to lớn lại đánh xuống đỉnh đầu.

Vân Dật Long vội vận thiên cân trụ, hạ chân chỏi mạnh vào thân cây, người tung ngược ra sau hơn hai trượng, vừa vận tránh khỏi chiếc vòng suýt nữa đã chòng vào cổ.

Quân Trung Thánh bật cười ha hả, vung tít kim hoàn lao về phía thanh Trích Huyết Kiếm cắm trên cây.

Vân Dật Long vừa kinh hãi lại vừa tức giận, bỗng tay trái vung mạnh, trong Ánh Huyết hoàn lập tức bắn ra ba luồng ánh sáng đỏ thành hình tam giác về phía Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh không dám khinh thường, kim hoàn quét ngang, “keng keng keng” ba tiếng, ba ngọn tiểu kiếm từ Ánh Huyết Hoàn bắn ra đều bị đánh bay ra xa hằng mấy trượng.

Vân Dật Long cả kinh, vội vung động hữu chưởng, lập tức hiện ra một vòng xoay đỏ, rồi thì nhanh chóng chuyển thành màu cam, rồi lại trở nên màu vàng, lúc sắp xuống đến đỉnh đầu Quân Trung Thánh thì đã hoá ra màu lục.

Quân Trung Thánh vội lùi nhanh ra xa, cười to nói:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng quả là huyền diệu!

Vòng xoay hình màu lục chuyển thành màu lam rồi màu vàng kim, tiếp tục ập đến Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh đeo kim hoàn vào tay, song chưởng cùng vung lên thẳng thắn đón tiếp, lập tức vang lên “ầm” một tiếng rền rĩ.

Vân Dật Long Viêm Dương Thất Huyền Chưởng vừa xuất thủ, liền tức nhanh như cắt rút Trích Huyết Kiếm ra khỏi thân cây và tra vào vỏ.

Quân Trung Thánh tuy vẫn đứng yên bình an vô sự, nhưng có thể nhận thấy lão ta khi tiếp chưởng cũng chẳng phải nhẹ nhàng.

Vân Dật Long thần sắc nặng nề, lạnh lùng nói:

- Quân Trung Thánh, lão ... đã thắng rồi!

Quân Trung Thánh cười:

- Chỉ ngang ngửa nhau chứ chưa phân thắng bại.

Vân Dật Long mặt trở lạnh:

- Trích Huyết Kiếm của Vân mỗ đã bị kim hoàn của lão hút bay, ba ngọn phi kiếm trong Ánh Huyết Hoàn đều bị đánh bật, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng cũng chẳng làm gì được lão, Vân mỗ thừa nhận tài nghệ kém cỏi.

Quân Trung Thánh cười:

- Người thắng thắn lắm, lão ô lại càng thấy quý mến người hơn nữa! Thành thật mà nói, lão ô tiếp chưởng người cũng rất là miễn cưỡng, vì vậy có thể kể như là ngang ngửa nhau thôi!

Vân Dật Long gần giọng:

- Bất luận thế nào thì lão cũng là một đối thủ mạnh của Vân mỗ, và cũng là người đầu tiên thắng thế Vân mỗ về mặt võ công.

Quân Trung Thánh cười vang:

- Nếu người đã khiêm tốn tự nhận mình thua kém lão ô, vậy người có bằng lòng làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ...

Vân Dật Long gần giọng quát nạt:

- Lão chó có mơ tưởng, Vân mỗ đã quyết rồi, hôm nay giữa hai ta nhất định phải một còn một mất.

Chàng ngưng tụ công lực, chậm chậm tiến tới.

Quân Trung Thánh hai tay xua lia lịa:

- Khoan đã, đấu nhau như thế này, có trăm hại mà không có một lợi nào, lão ô không đồng ý!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Lão cứ đưa ra cách đấu, Vân mỗ sẽ nhận tất, miễn là có thể phân thắng bại!

Quân Trung Thánh ung dung cười:

- Lẽ dĩ nhiên, điều ấy rất dễ ...

Đưa tay chỉ ngôi mộ của Đoan Mộc Hoàng nói tiếp:

- Hãy xem trên bàn cúng, tiên sư đã chỉ bảo cho lão ô một cách đấu rất là hoàn hảo.

Vân Dật Long chú mắt nhìn, chỉ thấy trên bàn cúng ngoài quả cây vật tế ra, chẳng có gì khác, nhất thời không hiểu Quân Trung Thánh muốn chỉ điều gì?

Quân Trung Thánh dứt lời, sải bước đi về phía bàn cúng, Vân Dật Long do bởi lòng hiếu kỳ thúc đẩy, cũng liền theo sau lão ta.

Quân Trung Thánh dừng lại trước bàn cúng, quay lại nhìn Vân Dật Long mỉm cười lặng thinh.

Vân Dật Long vô cùng thắc mắc, lại đưa mắt nhìn lên bàn cúng, cũng chẳng phát hiện được gì, bèn cười khẩy nói:

- Quân Trung Thánh, lệnh sư đã chỉ bảo cách đấu thế nào?

Quân Trung Thánh bỗng cười vang:

- Cách đấu này không cần dùng đến đao kiếm cũng có thể bắt sống người được.

Vân Dật Long giật nảy mình, song vẫn ra chiều thản nhiên cười nói:

- Quân Trung Thánh, lão đừng hòng giở trò quái quỷ với Vân mỗ.

Vừa dứt lời đã tung mình lên cao, lui nhanh ra xa.

Song Vân Dật Long vừa cất người lên, Quân Trung Thánh đã nhanh khôn tả tung chân đạp nhẹ lên bàn cúng một cái.

Vân Dật Long chợt thấy hai pho tượng đá phát ra tiếng hú ghê rợn, cùng lúc lao bổ vào chàng, tốc độ đôi bên nhanh như tên bắn, nếu va chạm vào nhau ắt sẽ tan xương nát thịt.

Trong lúc nguy cấp, Vân Dật Long vội vung song chưởng dồn hết toàn lực ra đánh vào hai pho tượng đá kia.

“Đùng” một tiếng rền rĩ, hai pho tượng đá liền tức vỡ nát, song sức phản chấn đã đẩy Vân Dật Long bật lùi ra sau ngoài một trượng.

Vân Dật Long xoay nhanh ý nghĩ trong đầu, hai chân vừa chạm đất lập tức lại tung mình vọt lên, lui về một phía khác.

Bởi chàng hiểu rõ trong khu mộ địa này có bố trí bẫy rập ghê gớm, Quân Trung Thánh dụ chàng đến gần bàn cúng chính là định đưa chàng vào bẫy.

Thế nhưng, chàng bỗng cảm thấy hai chân hệt hẫng, thì ra nơi chàng hạ chân đã lún xuống tự bao giờ.

Lúc này công lực chàng vận tụ đã tận mức, người đang lơ lửng không thể nào tự công lực được nữa, trong cơn bàng hoàng, chỉ nghe Quân Trung Thánh buông tiếng cười vang dội, rồi thì bốn bề tối mịt, người đã rơi xuống chạm bẫy.

May là hầm bẫy không sâu lắm, chỉ chừng hai trượng, Vân Dật Long hai chân vừa chạm đất, lập tức lại toan vọt lên, bởi với độ sâu hai trượng chàng chẳng xem vào đâu cả.

Song Quân Trung Thánh là người tinh ranh đến dường nào, lẽ nào lại không phòng điều ấy, ngay khi Vân Dật Long chân vừa chạm đất thì đã nghe tiếng ầm vang lên, miệng hầm lập tức bị đập kín.

Thế là Vân Dật Long đã bị rơi vào trong bóng tối mịt mùng. lát sau, trên vách vang lên một tiếng động khẽ, rồi thì một cái lỗ to như miệng bát mở ra.

Vân Dật Long ngạo nghễ đứng yên, qua lỗ hổng có thể trông thấy bộ mặt mỉm cười của Quân Trung Thánh, nụ cười vẫn hết sức hiền từ.

Vân Dật Long cười mai mỉa:

- Quân Trung Thánh, lão quả không hổ là chủ nhân Huyết Bi khổng chế toàn võ lâm giang hồ!

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Người thật tình ngợi khen hay chế nhạo lão ô vậy?

Vân Dật Long nghiêng rằng:

- Bất luận về thủ đoạn đề tiện hay hành vi xảo quyệt, lão đều xứng đáng đệ nhất thiên hạ!

Quân Trung Thánh chẳng chút tức giận:

- Lão ô đã nói rồi, vì mục đích chẳng từ mọi thủ đoạn, đó là chủ trương nhất quán của lão ô!

Vân Dật Long quát vang:

- Bậc trượng phu có thể táng mạng chứ không để mất chí, lão quả đúng là vọng tưởng treo cây bắt cá, nếu lão còn chút cốt khí của người đàn ông thì hãy cùng Vân mỗ quyết đấu một phen sinh tử.

Quân Trung Thánh thản nhiên lắc đầu mỉm cười.

- Sự hàm dưỡng của lão phu rất vững, dù người mắng chửi đến thế nào thì cũng đừng hòng làm cho lão ô nổi giận, người chẳng qua chỉ là cái dưng huyết khí thôi...

Cười hăng hắc một hồi, bỗng lại nói tiếp:

- Lão ô có nghị lực rất là vững chắc, khi đã quyết định làm điều gì là quyết phải làm cho bằng được.

Vân Dật Long gần giọng:

- Nhưng lão chỉ là vọng tưởng...

Quan Trung Thánh cười to:

- Cứ cho là lão ô vọng tưởng đi, nhưng biết đâu lại có thể trở thành sự thật... Vân Dật Long, bắt đầu ngay từ bây giờ, lão ô phải huấn luyện người làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba...

Lão mỉm cười đầy tự tin, nói tiếp:

- Nhưng trước hết lão ô phải mài giũa tính nóng nảy của người, việc ấy là khó khăn nhất, nhưng cần thiết phải hoàn thành trước, gian thạch động chính là một nơi tốt nhất, cho đến khi tính nóng của người hoàn toàn bị tiêu tan thì mới có thể rời khỏi...

Vân Dật Long tức giận quát:

- Chớ mà mơ tưởng!

Quan Trung Thánh nghiêm túc:

- Thời gian sẽ đổi thay tất cả, một hôm, hai hôm... một tháng, hai tháng... một năm, hai năm... hoặc mười năm, hai mươi năm... nhất định một ngày nào đó tính nóng của người sẽ hoàn toàn không còn nữa. Lão ô có đủ kiên nhẫn để chờ đợi... Ngoài ra, hằng ngày sẽ có người mang thức ăn đến cho người. Rất có thể những ngày đầu người sẽ không ăn vì căm tức, nhưng tối đa người cũng chỉ có thể chịu đựng chừng một tháng, một khi con người đã đói khát đến cực độ, không ai có thể cầm lòng được sự cám dỗ của thức ăn...

Vân Dật Long lặng thinh lòng thầm toan tính.

Quan Trung Thánh cười hề hề nói tiếp:

- Có thể người cho là gian thạch thất ấy không hãm được người, bằng vào Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, Trích Huyết Kiếm và công lực đến trăm năm, người rất dễ dàng thoát khỏi sự giam cầm. Thế nhưng, tốt hơn hết người hãy dẹp bỏ ý nghĩ ấy đi, bởi lẽ lão ô chẳng thể không nghĩ đến điều ấy...

Vân Dật Long trữu lòng, hậm hực:

- Hừ, lão có quỷ kế gì nữa?

Quan Trung Thánh cười:

- Không phải quỷ kế mà là biện pháp đề phòng người đào thoát. Trong thạch động trên bốn góc đều có một lỗ nhỏ, mỗi lỗ cứ cách bốn giờ có bốc khói xanh, thứ khói ấy tuy không độc nhưng có tác dụng làm cho người không thể đề tụ được công lực, trở thành một người hoàn toàn không biết võ công, công dụng của nó có thể kéo dài sáu giờ, mỗi giờ toát ra một lần thì bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Vân Dật Long lặng người, bèn vội vận công điều tức, quả đúng như lời Quan Trung Thánh nói, chàng không tài nào đề tụ công lực được nữa.

Quan Trung Thánh tỏ vẻ khoái trá chậm rãi nói tiếp:

- Người cũng đừng bèn có ý nghĩ bịt kín những cái lỗ ấy, bởi đó là những lỗ thông hơi duy nhất cho người, nếu người không muốn bị chết ngạt, tốt hơn hết là nên để nguyên như vậy.

Vân Dật Long vô cùng căm tức, song trước hoàn cảnh này chàng cũng vô kế khả thi, đành trơ mắt nhìn Quan Trung Thánh ung dung bỏ đi, cái lỗ nhỏ trên đầu đóng lại, thế là chàng lại chìm trong bóng tối vô biên.

Chàng khê buông tiếng thở dài, ngồi bệt xuống đất, nền hầm được lót đã bằng phẳng, bốn mặt đều là vách đá cứng dày, không hề có một cửa ngách nào cả.

Chàng tức tối đến cơ hồ phát điên lên, hận không thể ăn tươi nuốt sống Quan Trung Thánh, bầm vằm lão ta thành trăm mảnh, nhưng giờ đây chàng chỉ đành bó gối khoanh tay trong gian thạch động kín bưng này.

Bao sự việc, bao con người lần lượt hiện qua trong đầu chàng, khiến chàng lòng đau như cắt.

Kiếp nạn hồi trăm năm trước của Kim Bích Cung!

Vụ huyết án ba đời gia đình chàng trước Chính Nghĩa Nhai!

Sở Mộ Bình, Nhạc Phụng Linh, Trịnh Ngọc Mai, Kim Thủ Ngọc Nữ...

Trọng nhiệm trên vai, mối huyết thù diệt môn sẽ kết thúc theo sự ngộ nạn của chàng, chốn vô lâm giang hồ sẽ vĩnh viễn nằm dưới sự khống chế của chủ nhân Huyết Bi với lớp áo “chính nghĩa” giả tạo...

Chàng bắt đầu nặn óc tìm cách thoát khỏi nơi này, câu nói “Vì mục đích không từ thủ đoạn” của Quân Trung Thánh đã gợi lên hướng suy nghĩ cho chàng.

Thế nhưng, dầu chàng không từ mọi thủ đoạn thì ở trong thạch động này biết làm thế nào?

Chàng bắt giác nhếch môi cười chua chát, lại tiếp tục đắm chìm trong suy tư.

Song chàng vẫn chưa tuyệt vọng, việc Quân Trung Thánh đã quyết chọn chàng làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba thật đáng nực cười, nhưng nhờ đó đã gia tăng sinh cơ cho chàng, chỉ cần giữ được rừng thì không lo thiếu củ đốt, vậy cũng là may mắn lắm rồi.

Nếu áp dụng biện pháp “không từ mọi thủ đoạn”, chàng có thể giả trò chấp nhận điều kiện của Quân Trung Thánh, bằng lòng làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, nhưng Quân Trung Thánh gian xảo thế kia, chàng có thể tin được chăng?

Chàng không màng đến tình huống thật sự trong thạch động, cũng chẳng thèm xem xét bốn cái lỗ bốc khói kia, bởi chàng biết với sự bố trí của Quân Trung Thánh, thạch động này chắc chắn là phải kiên cố như tường đồng vách sắt, huống hồ lúc này chàng đã trở thành người hoàn toàn mất hết võ công.

Trong thạch động không hề có một tia ánh sáng, tối đến độ đưa tay ra không thấy năm ngón, may nhờ chàng căn cơ thâm hậu, thị lực rất mạnh, cũng còn tạm trông thấy được lờ mờ.

Gian thạch động này rộng chừng hai trượng vuông, không hề có một vật dụng nào, chỉ có thể ngủ trên đất, và lẽ đương nhiên, chàng cũng không sao biết được là đêm hay ngày.

Thời gian chậm chậm trôi qua trong khắc khoải, Vân Dật Long chẳng rõ đã trải qua bao lâu, cái lỗ nhỏ nơi Quân Trung Thánh đã xuất hiện lại vang lên một tiếng khẽ, lập tức ánh sáng tràn vào.

Vân Dật Long hết sức kinh ngạc, bởi người xuất hiện không phải Quân Trung Thánh, mà là một thiếu nữ áo đỏ rất xinh đẹp.

Lập tức chàng nhớ ra, nàng chính là Quân Mộ Hoa mà chàng đã gặp và hỏi đường đến núi Tô Lai.

Bên ngoài rất sáng sủa, nhưng cái lỗ chỉ cỡ nắm tay, Vân Dật Long không biết nàng có trông thấy mình chăng, bèn cất tiếng nói:

- Cô nương còn nhớ tại hạ chăng?

Quân Mộ Hoa cười ngọt ngào:

- Nhớ chứ, chẳng phải Long đại hiệp đó sao.

Vân Dật Long thoáng cảm thấy hổ thẹn:

- Tại hạ tên thật là Vân Dật Long, bởi bất đắc dĩ mới phải nói dối cô nương là Long Dật Vân!

Quân Mộ Hoa lại nhoẻn miệng cười ngọt ngào:

- Không hề gì, tôi chẳng bận tâm đâu!

Vân Dật Long tiến sát cửa động, định cố gắng nhìn cho rõ tình hình bên ngoài, nhưng vách đá dày đến ba thước, nhìn qua chỉ trông thấy được nửa người Quân Mộ Hoa.

Quân Mộ Hoa bỗng khom người xuống, xách lên một cái giỏ tre, cười nói:

- Tôi mang thức ăn đến cho Vân công tử đây!

Đoạn từ trong giỏ lấy ra một cái bánh bao đưa vào, cười nói tiếp:

- Chính tay tôi làm lấy cả đó!

Vân Dật Long thoáng do dự, đoạn đưa tay đón lấy.

Quân Mộ Hoa cười khúc khích:

- Xem ra tổ gia gia tôi đã suy đoán sai lầm rồi!

Vân Dật Long thầm nghĩ rằng, nhưng cố gắng không tỏ vẻ ra ngoài mặt, hờ hững nói:

- Sai lầm gì kia?

Quân Mộ Hoa cười:

- Tổ gia gia tôi bảo rằng, có lẽ trong vòng mười hôm công tử sẽ chẳng ăn gì cả, vậy chẳng phải sai lầm sao?

Vân Dật Long cười, nhét cái bánh bao trong tay vào miệng.

Thức ăn lục tục đưa vào, ngoài những cái bánh bao ngon tuyệt ra, còn có cả đùi gà, thịt viên, cá chưng, một ấm nhỏ rượu ngon và mười mấy quả trái cây.

Vân Dật Long đón nhận hết, đoạn cười nói:

- Đa tạ cô nương!

Quân Mộ Hoa cười vui sướng:

- Công tử hãy thông thả ăn, chiều tôi lại mang đến!

Nói xong, nàng xách chiếc giỏ không quay người toan bỏ đi.

Vân Dật Long bỗng trầm giọng gọi:

- Cô nương...

Quân Mộ Hoa chững bước quay lại hỏi:

- Chi nữa vậy?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Khi nào thì tại hạ mới được gặp Quân Trung Thánh?

Quân Mộ Hoa thoáng chau đôi mày liễu:

- Điều này... tôi không thể trả lời công tử được, có lẽ khi nào lão nhân gia muốn thì công tử mới gặp được!

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Cô nương không hẳn giúp được sao?

Quân Mộ Hoa cười ngọt ngào:

- Được chứ, tôi lập tức đi báo với lão nhân gia, bảo công tử đang muốn gặp.

Đoạn liền quay người tha thướt bước đi, và lỗ hồng cũng lập tức đóng sầm lại.

42. Chương 42: Giai Nhân Tỏa Nỗi Niềm , Đồng Bệnh Tương Lân

Vân Dật Long đứng thừ ra hồi lâu, khóe môi thoáng hiện nụ cười lạnh lùng theo thói quen, đoạn chậm chậm ngồi xổm xuống.

Trước đó thức ăn, mặc dù chàng chẳng chút thèm muốn, song vẫn cố gắng ăn, chẳng mấy chốc đã ngốn hết sạch.

Một là chàng phải ăn để giữ gìn sức khỏe, hai là để báo thù Quân Trung Thánh bởi đã dự đoán là trong một thời gian ngắn, chàng sẽ không ăn uống vì phần hận, chàng phải ăn cho lão ta thấy.

Ăn xong, Vân Dật Long no nê, bèn đi tới, đi lui trong huyết động để giết thời gian. Đồng thời chàng thử vận công điều tức hết lần này đến lần khác, song lần nào cũng thất vọng ê chề, huyết mạch khắp người chàng như có vật gì bít cản, không sao dễ tụ được công lực.

Chừng bốn giờ sau, lỗ hổng lại được mở ra, người xuất hiện vẫn là Quân Mộ Hoa, lại mang đến cho chàng một bữa ăn thịnh soạn.

Vân Dật Long vừa lần lượt đón lấy những thức ăn đưa vào, vừa hỏi:

- Cô nương đã nhân giúp tại hạ chưa vậy?

Quân Mộ Hoa nhoẻn cười:

- Đã nhận lời là phải làm tròn rồi!

Vân Dật Long cố nén lửa giận:

- Vậy Quân Trung Thánh đã trả lời thế nào? Bao giờ lão ta đến đây?

Quân Mộ Hoa lắc đầu cười:

- Việc đó thì tôi đâu có biết, tôi chỉ nhân lời của công tử với tổ gia chứ không nhận được câu trả lời, nhưng có lẽ lão nhân gia không đến đây trong thời gian ngắn đâu.

Vân Dật Long cuống lên:

- Vậy bao giờ lão ta mới đến?

Quân Mộ Hoa cười:

- Ít nhất... cũng phải sau một tháng!

Vân Dật Long thầm nghĩ rằng, Quân Mộ Hoa lại ném cho chàng một nụ cười ngọt lịm, đoạn quay người bỏ đi.

Chàng vừa muốn phát tiết niềm căm hận trong lòng, lại ngón sạch hết thức ăn vừa mang đến.

Và cứ thế, mười ngày trôi qua.

Hôm ấy, Quân Mộ Hoa như thường lệ lại mang bữa ăn trưa đến.

Vân Dật Long nhận xong thức ăn trầm giọng nói:

- Cô nương khoan đi đã!

Quân Mộ Hoa ung dung cười:

- Có việc gì vậy?

Vân Dật Long hậm hực:

- Hừ, cô nương hằng ngày đều gặp tổ gia gia chứ?

Quân Mộ Hoa ngó người bởi thần thái của Vân Dật Long, đoạn liền gật đầu nói:

- Dĩ nhiên rồi!

Vân Dật Long gằn giọng:

- Cô nương cũng biết rõ thân phận của lão ta phải không?

Quân Mộ Hoa cười cười:

- Tổ gia gia là chủ nhân Huyết Bi đời thứ hai, còn công tử là đời thứ...

Nàng chưa dứt lời, Vân Dật Long bỗng tức giận ném cái đũa gà trong tay ra, hét to:

- Im ngay!

Quân Mộ Hoa xịu mặt:

- Tôi đã đắc tội với công tử sao?

Vân Dật Long hần học:

- Cô nương không đắc tội với Vân mỗ, nhưng cô nương đã làm cho Vân mỗ tức giận!

Quân Mộ Hoa cười giả lả:

- Công tử là chủ nhân Huyết Bi tương lai, chỉ cần công tử cho biết tôi đã làm điều gì khiến công tử tức giận, tôi sẽ sửa đổi ngay, không làm cho công tử tức giận nữa.

Vân Dật Long nói:

- Chỉ cần cô nương tìm cách cứu Vân mỗ ra khỏi đây, thì ta sẽ mãi mãi cảm kích cô nương. Cô nương là người thông minh, cô nương không phải là hậu duệ đích truyền của Quân Trung Thánh, mà chỉ là một người con gái mồ côi... Cô nương nên biết phân biệt rõ sự thiện ác, chủ nhân Huyết Bi là một kẻ đã gieo biết bao tai họa cho võ lâm giang hồ.

Quân Mộ Hoa hay tay xua lia lịa:

- Công tử đừng nói nữa, tổ gia gia tôi cũng có dạy, hiện nay đang là lúc mài luyện tính nóng của công tử, giam công tử trong thạch động, nhất định công tử phải tức giận, sẽ nói xấu chủ nhân Huyết Bi, nhưng đến khi nào công tử hoàn toàn tiêu tan tính nóng nảy thì sẽ khác đi.

Nàng đảo tròn mắt, nói tiếp:

- Nếu không nhờ sự thống trị chính nghĩa của chủ nhân Huyết Bi, trong võ lâm giang hồ chẳng rõ còn hỗn loạn đến mức nào nữa?

Vân Dật Long giậm chân:

- Ả nha đầu này thật đã trúng độc quá nặng rồi!

Quân Mộ Hoa vẫn thản nhiên cười:

- Tôi không trách công tử, bởi bây giờ công tử hãy còn quá nóng giận... Còn việc gì nữa không?

Vân Dật Long rít qua kẽ răng:

- Cút ngay!

Quân Mộ Hoa cười khúc khích, quay mình tha thướt bỏ đi.

Vân Dật Long đã hầu như tuyệt vọng, chàng chán chường ngồi bệt xuống đất, suy nghĩ mãi vẫn không sao tìm ra được cách thoát thân.

Thời gian cứ thế trôi qua, Vân Dật Long đã trở thành một tên tù phạm thật sự, chàng đã từng mấy phen toan tự tận, song cũng vẫn kiềm lòng lại được.

Rồi thì một tháng dài qua đi, hằng ngày Quân Mộ Hoa đều mang đến cho chàng hai bữa ăn ngon, nhưng chưa hề gặp Quân Trung Thánh cũng như bất kỳ ai khác.

Niềm hy vọng duy nhất của chàng là một ngày nào đó Quân Trung Thánh lại xuất hiện nơi lỗ hồng, chàng sẽ giả vờ đồng ý chấp nhận điều kiện của lão ta cầu may xem sao.

Nhưng Quân Trung Thánh bao giờ mới đến? Chẳng lẽ chàng phải chờ đến một hai năm, hoặc thậm chí mười năm, hai mươi năm sao?

Đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên tiếng ầm, đó là tiếng động chưa từng nghe trong suốt tháng qua, Vân Dật Long chấn động tâm thần, lập tức ngước lên nhìn.

Theo tiếng động ì ầm, phiến đá trên đỉnh đầu mở ra dần, ánh sáng mạnh mẽ tràn vào. Vân Dật Long cảm thấy hai mắt đau nhói, hồi lâu mới mở ra được.

Song chàng chẳng chút chần chừ, lập tức tung mình phóng lên, bởi chàng biết nắp hầm đã được mở ra rồi. Thế nhưng, chàng đã quên mất một điều, hiện này chàng đã mất hết công lực, độ cao hơn hai trượng này đối với chàng giờ đây khác nào vực sâu vạn trượng.

Chàng thích nghi dần với ánh sáng bên ngoài, định thần nhìn kỹ, trên miệng hầm xuất hiện một gương mặt cười thật ngọt ngào, chính là Quân Mộ Hoa, quét mắt nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng Quân Trung Thánh đâu.

Chàng chẳng rõ đây lại là mưu kế gì nữa, bèn cố nén niềm kích động trong lòng, bật ra một tiếng cười sắc lạnh.

Quân Mộ Hoa vội ném xuống một dây dài, lớn tiếng nói:

- Nhanh nào, tôi kéo công tử lên!

Vân Dật Long tuy long đầy nghi hoặc, nhưng lên khỏi gian thạch thất này là điều quan trọng hơn cả, chàng chẳng chút đắn đo, vội nắm chặt lấy đầu dây.

Quân Mộ Hoa liền kéo dây lên một cách thành thạo.

Vân Dật Long lên đến miệng hầm, thở ra một hơi dài, cười khẩy nói:

- Đây cũng là kế hoạch của tổ gia gia cô phải không?

Quân Mộ Hoa cười khê:

- Lão nhân gia đã đi Nam Cương rồi, nhanh lắm cũng phải một tuần nữa mới về.

Vân Dật Long bán tín bán nghi:

- Vậy đây là ý định của cô nương ư?

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Tôi thấy công tử bị giam dưới hầm tội nghiệp quá, nên mới thả công tử ra hoạt động một lát cho khỏe.

Trong khi nói, Quân Mộ Hoa xoay nhẹ chiếc lư hương trên bàn cúng một vòng, lại nghe tiếng ì ầm vang lên, phiến đá lại đóng chặt như trước.

Vân Dật Long thầm nghĩ:

- Ả nha đầu này nếu không phải có mưu đồ khác thì hẳn là một người điên khùng, bằng không sao lại bỗng dưng thả mình ra thế này.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Nàng ta là người trọng dụng của Quân Trung Thánh, nếu điên khùng thì Quân Trung Thánh làm sao dùng được.

Vân Dật Long không khỏi lòng đầy hồ nghi.

Quân Mộ Hoa cười bí ẩn nói:

- Khu mộ địa này tuy yên lặng, nhưng chưa tuyệt đối an toàn, ta hãy đến bên bờ hồ đi.

Vân Dật Long có sự toan tính riêng, cố nén bao nghi vấn trong lòng, chàng phải kéo dài thời gian, chỉ cần hít thở không khí bên ngoài chừng một hai giờ là sẽ có thể hồi phục lại công lực hoàn toàn, miễn là trong khoảng thời gian ấy Quân Mộ Hoa không có hành động bất lợi đối với chàng thì kể như thoát khỏi trận tai ương này.

Quân Mộ Hoa nói xong, liền rảo bước đi trước.

Vân Dật Long chẳng chút do dự, nổi gót theo sau nàng ngay.

Vòng qua một ngọn núi nhỏ, cảnh tượng trước mắt liền rộng mênh mông, quả nhiên đã đến một hồ nước trong xanh.

Vân Dật Long phóng mắt nhìn quanh, nhưng thấy trong hồ đầy lá sen bênh bồng, bên bờ có một chiếc thuyền con, chính là nơi chàng đã lạc đến khi mới đặt chân đến núi Tô Lai.

Vân Dật Long bất giác nghe lòng đầy cảm khái, trong một thoáng qua trên chốn giang hồ chẳng rõ đã biến đổi đường nào? Triển Ngọc Mai và mọi người thành lập Chính Nghĩa môn tại Thanh Dương Lãnh đã ra sao rồi? Và Linh mã Hồng Anh ở dưới chân núi Tô Lai...

Bỗng nghe Quân Mộ Hoa cao giọng nói:

- Nước hồ trong lặng quá, mau đến soi mặt mình xem sao!

Vân Dật Long một mặt vận công điều tức, một mặt y lời nàng cất bước đi về phía bờ hồ.

Một bóng dáng thất thểu với bộ mặt dơ bẩn lập tức xuất hiện trên mặt nước, một thoáng dài quả đã hành hạ chàng đến độ không còn ra dáng con người nữa, bộ y phục trắng giờ đã đầy dơ bẩn, mặt lem luốc hết như một gã ăn mày.

Vân Dật Long bất giác đỏ bừng mặt ngượng ngùng.

Quân Mộ Hoa cười khúc khích nói:

- Có thấy mồm đá kia không? Hãy qua phía sau đó mà tắm rửa, ném hết áo quần ra đây tôi giặt cho.

Phía bên trái quả có một mồm đá to, từ bên này không thể thấy được cảnh bên kia.

Vân Dật Long gật đầu lia lịa, vội vàng đi vòng qua phía bên kia mồm đá ấy.

Nước hồ trong mát lạ thường, Vân Dật Long mặc nguyên quần áo, nhảy tồm xuống hồ nước.

Những nghe Quân Mộ Hoa lớn tiếng nói:

- Ném quần áo bẩn sang đây mau!

Vân Dật Long ngượng ngùng:

- Không... không dám phiền đến cô nương đâu, tại hạ tự giặt lấy được rồi.

Quân Mộ Hoa phật ý:

- Biện pháp thông minh nhất là công tử nên làm theo ý tôi.

Vân Dật Long giặt mình, thoáng ngẫm nghĩ, đoạn ngâm hết cả người dưới nước, cởi hết quần áo nói:

- Vân mỗ đành phải làm phiền cô nương vậy.

Quân Mộ Hoa cười cởi mở:

- Ném sang đây đi.

Vân Dật Long đành y lời ném hết quần áo sang.

Rồi chàng nghe thấy rõ tiếng giặt áo của Quân Mộ Hoa, chàng chỉ lẳng lặng ngâm mình dưới nước tắm rửa.

Lát sau, Quân Mộ Hoa đã giặt xong áo quần và để lên mồm đá phơi nắng.

Lúc này đang giữa trưa, ánh nắng gay gắt, không đầy nửa giờ áo quần đã khô hết.

Vân Dật Long tuy đắm mình dưới nước tắm rửa, song vẫn không ngưng việc vận công, mong sớm phục hồi công lực thì mới được an toàn.

Thế nhưng, gần một giờ trôi qua, công lực của chàng vẫn không sao đề tụ được.

Chàng đang nóng ruột, bỗng nghe Quân Mộ Hoa nói:

- Này, công tử còn chưa tắm xong à?

Vân Dật Long giặt mình:

- Xong rồi...

Quân Mộ Hoa khúc khích cười:

- Áo quần có lẽ đã khô rồi, công tử hãy tự lấy đi.

Vân Dật Long bối rối:

- Đa tạ cô nương.

Thì ra áo quần của chàng phơi trên mỏm đá, với tay là lấy được ngay.

Vân Dật Long chớp lấy áo quần mặc vào, xong xuôi chàng chậm rãi vòng qua mỏm đá, đi đến trước mặt Quân Mộ Hoa.

Công tặc của chàng chưa được phục hồi, bắt buộc phải chuẩn bị làm theo sự sắp đặt tiếp đến của Quân Mộ Hoa, nàng sẽ đối phó với mình như thế nào? Lại đưa trở xuống thạch động hay là...

Quân Mộ Hoa tuy chỉ là cô gái tuổi chưa đầy đôi mươi, song nàng lại là người được Quân Trung Thánh trọng dụng, hẳn là võ công không đến nỗi quá thấp, trong khi công lực mình chưa hồi phục lại thì làm sao đương cự nổi?

Quân Mộ Hoa thấy chàng đến gần, nhoẻn miệng cười nói:

- Giờ thì phong độ đã trở lại như trước rồi đó.

Vân Dật Long cười nhẹ, cố ra vẻ ung dung thoáng ôm quyền nói:

- Vân mỗ xin đa tạ cô nương một lần nữa.

Quân Mộ Hoa ngoảnh nhìn đi nơi khác, cười bí ẩn nói:

- Công tử giờ đã có thể đề tỵ công lực rồi chứ?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Chưa, cô nương đối xử với Vân mỗ thế này chẳng vì mục đích gì có thể cho ta biết được chăng?

Quân Mộ Hoa khẽ thở dài:

- Công tử còn chưa hiểu ư? Tôi muốn giúp công tử khôi phục hoàn toàn công lực, bình an rời khỏi đây.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Ồ!

Chàng sửng sốt lẫn vui mừng, song vẫn thắc mắc nói:

- Hành động của cô nương dường như khác với mọi khi.

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Đó là tôi đã nguyện trang để che dấu Quân Trung Thánh.

Vân Dật Long nhìn chăm chăm vào mặt nàng:

- Cô nương có thể nói rõ hơn không?

Quân Mộ Hoa cười đau xót:

- Tất nhiên là tôi phải nói, bởi niềm mong muốn gần như tuyệt vọng của tôi giờ đây là phải gởi gắm vào công tử, đó là hạ sát Quân Trung Thánh, hủy diệt Chính Nghĩa Nhai để báo thù tiết hận. Bởi vì chỉ có công tử mới đối phó được với Quân Trung Thánh, mới có hy vọng tiêu diệt được bọn hung đồ giả danh chính nghĩa.

Vân Dật Long trở mặt, đoạn chau mày nói:

- Vân Mỗ ngu xuẩn, không hiểu hết được ý của cô nương.

Quân Mộ Hoa giọng căm hờn:

- Công tử tưởng tôi thật là cô nhi đã được Quân Trung Thánh thu dưỡng ư? Hoàn toàn không phải thế. Cảnh ngộ của tôi cũng như công tử, cả gia đình ba đời đều táng mạng dưới tay Chính Nghĩa Nhai, khác chẳng là công tử đã may mắn vào được Kim Bích Cung, còn tôi được Quân Trung Thánh thu dưỡng, gọi lão bằng tổ gia gia...

Vân Dật Long chau mày:

- Quân Trung Thánh tinh ranh xảo quyệt, kể đến nay e rằng chưa một ai khác biết được thân phận thật sự của lão, vì sao lão lại tin cô nương đến vậy?

Quân Mộ Hoa cười đau khổ:

- Đó là vì lão đã cho tôi uống vào một hoàn thuốc có thể quên đi chuyện quá khứ.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Nhưng cô nương vẫn rất tỉnh táo kia mà.

Quân Mộ Hoa bùi ngùi:

- Đúng vậy, tôi may mắn dối gạt được lão, lão tưởng tôi đã uống vào hoàn thuốc ấy, nhưng thực ra thì tôi đã vứt bỏ rồi. Tôi giả vờ mất đi trí nhớ, chỉ tin vào tất cả những gì lão đã nói. Nguyên nhân chủ yếu đã dành được lòng tin của lão là bởi lúc bấy giờ tôi chỉ mới lên ba, lão không bao giờ ngờ rằng đứa bé chỉ ba tuổi đầu mà lại giả vờ giống đến vậy. Hơn nữa, trong suốt mười mấy năm qua, tôi chưa hề để lộ ra một chút sơ hở nên mới khiến lão hoàn toàn tin cậy, xem tôi như một người tâm phúc duy nhất. Chẳng hạn như trong Bạch Thủy sơn cung, ngoài tôi ra không một ai biết trang chủ của họ chính là chủ nhân Huyết Bi.

Tôi học võ công của lão với mục đích là có cơ hội báo thù, nhưng giờ đây thì tôi đã gởi niềm hy vọng ấy vào công tử, mặc dù lão hoàn toàn tin cậy vào tôi, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội, vì võ công của lão đã đạt đến mức không thể tưởng tượng được, ngay khi đang ngủ mà vẫn phát giác ra tiếng bước chân trong vòng mười trượng.

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Lão ma đầu ấy quả thật lợi hại.

Quân Mộ Hoa nói tiếp:

- Do đó, trong một tháng qua tôi đã không dám có chút biểu lộ nào với công tử, bởi lão tuy tin cậy tôi, nhưng biết đâu lão vẫn ngầm ngầm theo dõi, vạn nhất bị lão phát giác thì mọi kế hoạch sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Vân Dật Long nói:

- Cô nương nên thận trọng như vậy rất phải, chỉ người thông tuệ như cô nương thì mới có thể qua mặt được lão ma đầu ấy thôi.

Quân Mộ Hoa cười:

- Công tử đừng tán tụng tôi, lão ma đầu ấy đã đi Nam Cương hôm qua, vì sợ lão thành linh quay về nên tôi đã chờ đến hôm nay mới giải cứu công tử.

- Chẳng lẽ hôm nay thì lão không quay về sao?

Quân Mộ Hoa cười:

- Chuyến đi này của lão nhanh nhất cũng phải bảy hôm, nếu lão đổi ý thì đã quay về nội trong ngày hôm qua, còn không thì sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Vân Dật Long gật đầu lia lịa:

- Cô nương quả là thông minh chu đáo, thật ít ai bì kịp... Quân Trung Thánh sao bỗng dưng dừng lại đi Nam cương chỉ vậy?

Quân Mộ Hoa nhướn cười:

- Đi lấy một hoàn thuốc làm mất trí nhớ để cho công tử uống.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Bản thân lão ta không có thuốc ấy sao?

Quân Mộ Hoa đáp:

- Khi xưa một vị dị nhân tà đạo ở Nam cương đã tặng cho lão một hoàn, khi ấy tôi vừa bị bắt giữ không lâu, Quân Trung Thánh đã cho tôi ăn vào một viên kẹo... May là loại thuốc ấy chẳng dễ luyện, vì dị nhân đó chỉ tặng lão một hoàn.

Vân Dật Long tiếp lời:

- Vạn dặm xa xôi, đến Nam cương chỉ để xin một hoàn thuốc, vậy há chẳng...

Quân Mộ Hoa cười:

- Quân Trung Thánh tính toán rất kỹ lưỡng, tất nhiên là vì việc này trọng yếu nên lão mới thân hành đến Nam cương, nhất quyết giành lấy công tử cho bằng được.

Vân Dật Long kinh hãi, nếu không nhờ gặp được Quân Mộ Hoa, nếu Quân Trung Thánh quả lấy được thứ thuốc làm mất trí nhớ cho chàng uống vào thì...

Quân Mộ Hoa bỗng nhướng mày nói:

- Công tử hãy thử nữa xem bây giờ đã đề tụ được công lực chưa?

Vân Dật Long vốn chưa từng ngưng nghỉ, chàng vừa trò chuyện vừa ngấm vận tụ công lực, song tình trạng vẫn không khá hơn, toàn thân huyết mạch vẫn bị ách tắc.

Chàng khẽ thở dài chán nản:

- Khói xanh kia quả là có hiệu lực đến sáu giờ thật ư?

Quân Mộ Hoa chau đôi mày liễu, vẻ lo lắng nói:

- Thật! Nhưng lẽ ra công tử lúc này đã hồi phục mới phải, tại sao...

- Quân Trung Thánh quỷ kế đa đoan, không chừng lão...

Ngay khi ấy, bỗng nghe một chuỗi cười vọng đến, rồi thì một giọng thấp trầm quát:

- Hay nhỉ, các người dám đối gạt lão phu...

Một bóng người nhanh như cắt lao bổ về phía họ.

43. Chương 43: Linh Mã Trọng Thương Về Cung , Quân Hiệp Kinh Hoàng

Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa cũng giật mình kinh hãi, nghe giọng điệu rõ ràng là Quân Trung Thánh đã thành linh quay về, phát giác hết mật mưu của hai người.

Vân Dật Long chưa đề tụ được công lực, Quân Mộ Hoa võ công lại bình thường, làm sao đương cự nổi Quân Trung Thánh.

Song hai người chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì bóng người kia đã phóng đến trước mặt Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa. Khi nhìn đối phương, bất giác sửng người, bởi người này không phải là Quân Trung Thánh.

Định thần nhìn kỹ, những thấy đó là một người tuổi trạc bát tuần, dáng người mảnh khảnh trong chiếc áo dài màu bạc, gương mặt xanh xao, râu dài phủ ngực, một chiếc quạt nan sắt rất to giắt chéo trên lưng.

Quân Mộ Hoa thở phào quát:

- Mã tổng quản.

Vân Dật Long liền hiểu ra, người này chính là Mã Tất Vũ, tổng quản của Bạch Thủy trang.

Mã Tất Vũ dừng bước, vòng tay thi lễ:

- Quân tiểu thư.

Quân Mộ Hoa sầm mặt:

- Trong vòng mười dặm quanh hồ Yên này là cấm địa của tổ gia đã giành cho ta, bất kỳ ai trong Bạch Thủy sơn trang cũng không được xâm nhập, lão tuy là tổng quản, nhưng cũng không nên xâm nhập vào cấm địa.

Mã Tất Vũ cười ha hả:

- Rất tiếc trang chủ không phải tổ gia gia của tiểu thư, mà là kẻ thù.

Quân Mộ Hoa tái mặt:

- Lão đã nghe hết cả rồi ư?

Mã Tất Vũ nhún cười:

- Không sót một tiếng!

Quân Mộ Hoa nhìn lão chằm chặp nói:

- Lão cũng đã biết rõ mặt thật của Quân Trung Thánh, vậy thì... lão có cảm nghĩ thế nào?

Mã Tất Vũ ung dung cười:

- Lão ô đã biết từ lâu rồi.

Quân Mộ Hoa sững sờ:

- Ồ! Vậy... lão định thế nào? Trung thành với lão tặc Quân Trung Thánh, bắt chúng ta để lãnh thưởng hay là...

Mã Tất Vũ bình thản cười:

- Nếu tiểu thư đã hiểu rõ con người của lão ô thì cũng phải biết lão ô sẽ làm như thế nào rồi!

Vân Dật Long đứng xa ngoài hai trượng, đặt tay lên chuôi kiếm ra vẻ sẵn sàng động thủ, trong lòng chàng thì vô vẩn đau xót, bởi chàng hiểu rất rõ mình chẳng tài nào chống lại được đối phương.

Quân Mộ Hoa cười khẩy:

- Hừ! Ta không biết, lão cứ thẳng thắn ra đi.

Mã Tất Vũ bỗng thở hắt ra, bỗng nhiên nói:

- Vị Vân đại hiệp này huyết mạch đã thông suốt trở lại chưa?

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Chưa! Thú thật là Vân mỗi lúc này quả không chịu nổi một chưởng, muốn động thủ thật là đúng lúc.

Mã Tất Vũ mỉm cười:

- Lão ô đến đây chính là vì việc ấy.

Thò tay vào lòng lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, lắc nhẹ nói:

- Bởi lão ô có một lọ địa tinh thần lộ, có thể giúp Vân đại hiệp nhanh chóng hồi phục công lực.

Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa sững người, nhất thời đều đứng thừ ra một chỗ.

Mã Tất Vũ trao lọ thuốc cho Quân Mộ Hoa và nói tiếp:

- Nếu lão ô ta mà nuôi dạ chẳng lành thì có lẽ cũng không cần dùng đến thủ đoạn ám muội, tiểu thư hẳn không nghi ngờ đây là thuốc độc chứ.

Lão nói quả đúng sự thật, võ công của lão có thể kể là hạng cao thủ bậc nhất trong võ lâm, nếu động thủ trong lúc Vân Dật Long chưa phục hồi công lực thể này, kết quả là hiển nhiên.

Quân Mộ Hoa vội đưa tay đón lấy, và Vân Dật Long sải bước đi tới, đón lấy lọ thuốc trong tay Quân Mộ Hoa, vắn nắp cho lên miệng uống ngay, đoạn ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền bối đã tặng thuốc.

Mã Tất Vũ buông tiếng cười giòn, vội thi lễ:

Vân đại hiệp không sợ đó là thuốc độc sao.

Vân Dật Long cũng buông tiếng cười lớn:

- Qua khí vũ và phong độ của tiền bối, ta hết sức tin cậy.

Mã Tất Vũ vuốt râu cười:

- Vậy thì Vân đại hiệp hãy mau ngồi xuống, điều tức đi.

Chừng sau một tuần trà, những thấy đỉnh đầu Vân Dật Long bốc lên hơi nóng, đứng lên lần lượt thi lễ với Quân Mộ Hoa và Mã Tất Vũ thành khẩn nói:

- Tại hạ công lực đã phục hồi, ơn giúp đỡ của hai vị, tại hạ mãi không quên.

Mã Tất Vũ thở phào:

- Vân đại hiệp thần công đã phục hồi, nên tức tốc rời khỏi nơi đây để diệt ma trừ ác. Quân tiểu thư cũng khó thể ở lại đây được, tốt hơn hết là hãy đi cùng Vân đại hiệp.

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Mã tiền bối ở lại đây cũng không được an toàn, phải chăng cũng...

Mã Tất Vũ xua tay cười:

- Quân Trung Thánh tuy xảo trá đa nghi, nhưng cũng không đến nỗi hoài nghi lão ô, chỉ cần Quân tiểu thư bỏ đi, Quân Trung Thánh ắt sẽ không bao giờ hoài nghi đến bất kỳ ai trong Bạch Thủy sơn trang.

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Vậy cũng đúng, nhưng Mã lão hiệp cũng phải hết sức thận trọng.

Mã Tất Vũ cười giòn:

- Lão ô cả đời bôn tẩu giang hồ, rất biết tự lo cho bản thân, tiểu thư hãy yên tâm... Sở dĩ lão ô còn nấn ná lại đây là muốn tiếp tục ở bên Quân Trung Thánh chờ đợi thời cơ đến thực hiện những việc nên làm mà thôi.

Quân Mộ Hoa không đồng tình:

- Mã lão hiệp thân đơn thế cô, tuyệt không phải là đối thủ của lão, chớ nên khinh cử vong động.

Mã Tất Vũ mỉm cười:

- Lão ô không khinh cử vong động đâu, chờ thời cơ là phải nhận định đến lúc có lợi và chắc chắn nhất mới ra tay hành động, có thể xảy đến và cũng không bao giờ xảy đến, lão ô chỉ chờ đợi mà thôi.

Vân Dật Long ôm quyền:

- Vậy thì vân bối xin bái biệt.

Mã Tất Vũ khẽ thở dài:

- Hãy khoan!

- Mã tiền bối còn gì chỉ giáo nữa?

Mã Tất Vũ tỏ vẻ trầm ngâm:

- Trong bao năm qua, chủ nhân Huyết Bì là một nhân vật thần bí nhất, bất luận trong Chính Nghĩa đoàn, Bạch Thủy sơn trang hay trong giới võ lâm giang hồ, không một ai biết rõ chủ nhân Huyết Bì là ai. Trong

Chính Nghĩa đoàn chỉ biết chủ nhân Huyết Bi là một người thần bí toàn thân y phục đen và khoác khăn choàng xanh, đến và đi không bao giờ để lại dấu tích. Họ chỉ nhận được chủ nhân Huyết Bi nhờ vào lệnh phù Huyết Cốt Tỉ (ấn) mà chủ nhân Huyết Bi luôn đeo trước ngực, ngoài ra là tuyệt học độc môn Huyết Diễm chương của lão ta. Trong Bạch Thủy sơn trang chỉ biết trang chủ của họ là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh, chẳng dính dáng chút nào đến chủ nhân Huyết Bi, không ai tin Quân Trung Thánh lại chính là chủ nhân Huyết Bi. Trong giới võ lâm giang hồ thì lại càng không ai biết chủ nhân Huyết Bi hình dạng như thế nào, nhưng giờ đây thì tình hình đã khác.

Vân Dật Long gật đầu tiếp lời:

- Đúng vậy, qua việc thoát thân của tại hạ và sự ra đi của Quân cô nương, ít ra cũng khiến lão nghĩ đến thân phận mình đã bị tiết lộ.

Mã Tất Vũ gật đầu:

- Đó chính là điều lão ô định nhắc nhở Vân đại hiệp.

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Theo vân bối thấy, tốt hơn hết là chúng ta không nên tiết lộ điều bí mật ấy, cứ để lão ta tiếp tục giữ sự thần bí, như vậy lão sẽ không đến nỗi phát động biến loạn ngay.

Mã Tất Vũ vỗ tay đánh bốp:

- Đúng vậy! điều lão ô lo là một khi bí mật của Quân Trung Thánh bị vạch trần, rất có thể lão ta sẽ phát động một cuộc tàn sát bất chấp hậu quả, thẳng thắn biểu lộ thân phận, dùng máu để củng cố thanh uy của mình.

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Vậy thì đừng vạch trần thì tốt.

Mã Tất Vũ cười ảo não:

- Lão ô còn lo một điều khác nữa, khi Quân Trung Thánh từ Nam Cương trở về phát giác ra sự việc này, rất có thể sẽ còn một hành động khác.

Vân Dật Long thoáng giật mình:

- Tiền bối muốn nói...

- Khi Quân Trung Thánh phát giác Vân đại hiệp và Quân tiểu thư đã biến mất, tất nhiên lão sẽ nghĩ đến bí mật thân phận mình sẽ bị bại lộ, rất có thể sẽ tranh trước xuất hiện với mặt thật, toàn lực phát động càn quét võ lâm, chẳng còn e ngại gì nữa. Như vậy, thử nghĩ sẽ có biết bao người vong mạng, máu chảy thành sông.

Vân Dật Long chau mày:

- Tiền bối lo nghĩ như vậy rất đúng, nhưng cũng chẳng còn cách nào hơn.

Mã Tất Vũ ngắt lời:

- Lão ô còn một ý kiến...

Vân Dật Long vội nói:

- Xin Mã tiền bối chỉ giáo cho.

Mã Tất Vũ trầm ngâm:

- Quân Trung Thánh không chịu với mặt thật xuất hiện trước công chúng ắt là phải có nguyên nhân và có lý do, trong bao năm qua lão đã giữ kín đến vậy đủ thấy lão xem trọng điều ấy đến dường nào, trừ phi vạ bất đắc dĩ, bằng không lão quyết sẽ không để cho người đời biết chủ nhân Huyết Bi chính là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh, hoặc ” Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh chính là chủ nhân Huyết

Bi... Như vậy, chỉ cần Vân đại hiệp để thư lại trong mộ địa, cảnh cáo lão ta không được khinh cử vong động, giết hại kẻ vô tội, dùng việc vạch trần bí mật để uy hiếp lão, có lẽ sẽ có hiệu quả phần nào.

Vân Dật Long vội nói:

- Tiền bối nói rất phải, có thể biện pháp ấy sẽ đạt được hiệu quả.

Mã Tất Vũ lại nghiêm giọng nói:

- Lão ô còn có một điều khuyên cáo Vân đại hiệp, trừ phi vạn bất đắc dĩ hoặc là cường thù đại gian, tốt nhất không nên gây nhiều sát nghiệt mà mạng tội với đất trời...

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt:

- Vân mỗ xin ghi nhớ.

Mã Tất Vũ cười buồn:

- Hai người đi đi, lão ô cũng trở về trang gấp, tạm biệt.

Vân Dật Long vòng tay:

- Tiền bối bảo trọng.

Mã Tất Vũ mỉm cười:

- Hai vị càng phải bảo trọng hơn, bởi hiện nay chỉ mỗi mình Vân đại hiệp là có thể đối phó với chủ nhân Huyết Bi và Chính Nghĩa đoàn. Nói khác đi, một mình Vân đại hiệp liên quan đến sự an nguy của toàn võ lâm giang hồ.

Nói xong Mã Tất Vũ tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trên đường dẫn đến Bạch Thủy sơn trang.

Vân Dật Long dõi mắt theo Mã Tất Vũ đến khi khuất dạng, khẽ thở dài nói:

- Quân cô nương, chúng đa đi thôi.

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Trước tiên chúng ta đến Thanh Dương Lãnh xem thử Chính Nghĩa Môn do sự sáng lập của “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển cô nương như thế nào rồi.

Quân Mộ Hoa thoáng cau mày:

- Triển cô nương ấy là ai vậy?

Vân Dật Long thoáng ngần người:

- Cũng là người có mối huyết hải thâm thù với chủ nhân Huyết Bi.

Quân Mộ Hoa cười nhạt:

- Mối quan hệ giữa hai người như thế nào?

Vân Dật Long cười gượng gạo:

- Vân mỗ với nàng ta có mối quan hệ...

- Mối quan hệ ra sao?

Vân Dật Long chau mày:

- Kim Bích Cung chủ đời trước Triển Kiểm Đồng là tổ sư của nàng, mà Vân mỗ lại là Kim Bích cung chủ hiện nay, dĩ nhiên mối quan hệ giữa hai người rất khác thường.

Quân Mộ Hoa thoáng biến sắc mặt:

- Vậy là hai người thân nhau lắm phải không?

Vân Dật Long thở dài:

- Chúng tôi chẳng những có mối quan hệ như vậy, hơn nữa nàng ta còn có ân cứu mạng đối với Vân mỗ.

- Hừ, hai người xưng hô như thế nào?

- Nàng ta gọi ta là Vân đệ, tại hạ gọi nàng là Mai tỷ.

Quân Mộ Hoa sầm mặt:

- Thảo nào mà công tử chẳng đến đó trước tiên, có lẽ công tử nhớ nàng ta lắm phải không?

Vân Dật Long chợt hiểu ra, khẽ thở dài nói:

- Cô nương đa tâm quá, hiện chúng tôi đang phải toàn lực đối phó với chủ nhân Huyết Bi cùng Chính Nghĩa đoàn, cô nương hà tất thắc mắc đến những tiểu tiết ấy làm gì?

Quân Mộ Hoa phụng phịu:

- Tôi thích thắc mắc, tôi chẳng đi đâu nữa.

Vân Dật Long vẻ khó xử:

- Vì sao vậy?

- Nhục lắm.

Vân Dật Long ngó người:

- Sao lại nhục?

- Hừ, vậy còn chưa đủ rõ ràng sao? Triển cô nương với công tử là tỷ đệ thân thiết, nhất định sẽ không thích đón tiếp tôi, bảo tôi là...

Quân Mộ Hoa nghẹn ngào không nói tiếp được nữa, bỗng bật khóc thút thít.

Vân Dật Long hết sức khó xử, đành kiên nhẫn khuyên:

- Quân cô nương nếu lòng độ lượng một chút thì sẽ không bao giờ nghĩ vậy đâu.

Quân Mộ Hoa ré lên:

- Ủ, tôi hẹp lượng đó, không rộng lượng bằng Mai tỷ của công tử chứ gì?

Vân Dật Long tuy giết người không chớp mắt, song đối với các cô nương không nheo thì chàng đành chịu bó tay, gãi đầu nói:

- Vậy thì tại hạ biết phải làm sao? Thanh Dương Lãnh là nơi mà tại hạ nhất định phải đến.

Quân Mộ Hoa ràn rụa nước mắt:

- Tại sao lại nhất định phải đến?

- Nghiêm chỉnh mà nói, môn chủ Chính nghĩa môn là tại hạ.

Quân Mộ Hoa chau mày:

- Ồ, công tử chẳng phải là Kim Bích Cung chủ sao?

Vân Dật Long gật đầu:

- Vân mỗ đúng là Kim Bích cung chủ, Chính Nghĩa Môn chỉ là một môn phái tạm thời, với mục đích khuếch trương chính nghĩa đích thực, khi nào diệt trừ xong chủ nhân Huyết Bi cùng Chính Nghĩa Đoàn, Chính Nghĩa Môn sẽ lập tức giải tán.

Quân Mộ Hoa giận dữ:

- Hừ, nếu quan trọng như vậy thì công tử sẽ đi đi.

Vân Dật Long chau mày:

- Chẳng lẽ cô nương cũng không đi sao?

Quân Mộ Hoa kiên quyết:

- Không.

Vân Dật Long cười khở sở:

- Phải làm sao thì cô nương mới chịu đi?

- Hai ta chưa hề có quan hệ với nhau, đi chung ắt sẽ bị người dị nghị, nên nghỉ đi nghỉ lại, tôi không đi thì hơn.

Vân Dật Long vội nói:

- Nhưng cô nương là ân nhân cứu mạng của Vân mỗ, mối quan hệ ấy đâu phải tầm thường.

Quân Mộ Hoa bỗng bật cười:

- Công tử nhất định muốn tôi đi cũng được, nhưng trước hết phải phân định rõ ràng mối quan hệ giữa chúng ta.

Vân Dật Long giật mình:

- Ý của cô nương là...

Quân Mộ Hoa ném cho chàng cái nhìn ảo não, đoạn nói:

- Gọi tôi là muội muội, không quá đáng đó chứ?

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt, những cũng đành nói:

- Hoa muội...

Quân Mộ Hoa cười:

- Long ca...

Vân Dật Long tung mình nói:

- Ta nên sớm rời khỏi đây thì hơn.

Quân Mộ Hoa vội nói với theo:

- Cần thận, trong mộ địa có bầy rệp.

Liền tức thì phi thân theo sau.

Vân Dật Long dừng lại trước ngôi mộ to của Đoàn Mộc Hoàng, vận Kim cương chỉ viết một hàng chữ lên trên bia đá.

Quân Mộ Hoa xem kỹ rồi nói:

- Được rồi, nếu lão ma đầu ấy không muốn phơi bày thân phận của mình, trong thờ gian ngắn nhất định không dám làm càn, phát động chiến dịch máu nhộm giang hồ.

Vân Dật Long khẽ gật đầu, cùng Quân Mộ Hoa nắm tay sóng vai nhau băng qua mộ địa, dưới sự chỉ điểm của Quân Mộ Hoa, phi thân xuống núi Tô Lai.

Chẳng bao lâu, hai người đã xuống dưới chân núi. Lúc này đã là hoàng hôn, Vân Dật Long đảo mắt nhìn quanh đoạn nói:

- Hồi tháng trước ngựa của ta đã ở quanh đây.

Liền tức thì cất lên một tiếng huýt dài.

Tuyệt huyết như thể long ngâm, hồi âm lờ mờ, ít nhất cũng vang xa đến độ mười dặm.

Song tiếng chuông quen thuộc vẫn biệt vô âm tín, Truy Hồn Linh Mã không hề xuất hiện.

Vân Dật Long thở dài:

- Ta đi thôi.

Quân Mộ Hoa ngạc nhiên:

- Ủa, Long ca không tìm thấy ngựa sao?

- Truy Hồn Linh Mã là rồng trong loài ngựa, nên vẫn còn quanh đây nhất định sẽ nghe được tiếng gọi của ta, nó đã không xuất hiện, tất nhiên đã không còn ở trong núi nữa.

Quân Mộ Hoa chau mày:

- Kim Bích Cung với Bạch Kiếm Linh Mã xưng danh với đời, dù thấy con ngựa ấy hết sức quan trọng đối với Long ca, nếu chẳng may lại bị kẻ khác đoạt mất hay gặp tai nạn chi đó thì...

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Truy hồn Linh Mã tính cảnh giác rất cao, nhưng cao thủ võ lâm bình thường chứa chắc đã chế ngự được nó, có lẽ vì vậy thấy ngu ca quá lâu không quay lại nên nó bỏ đi.

Quân Mộ Hoa không muốn khiến chàng thêm đau lòng, bèn nói:

- Vậy thì ta hãy đi mau.

Thế là hai người bèn nhằm hướng Thanh Dương Lãnh Hàng Châu thẳng tiến.

o0o

Hãy kể về Thanh Dương Lãnh hồi một tháng trước.

“Bằng Thành Thanh Phụng” Triển Ngọc Mai sau khi tiễn Vân Dật Long đi Hoàng Sơn, lòng vẫn tưởng nhớ về chàng, song không vì thế mà nằng nặc lại để uống phí thời gian.

Nàng một mặt đôn đốc Huyết Si, Huyết Manh, Huyết Phật và thủ hạ Kim Bích Cung đốc sức xây dựng tổng đài Chính Nghĩa Môn trên Thanh Dương Lãnh, một mặt sai chim bằng trắng của nàng bay về Đại Mạch Bằng Thành điều tuyển cao thủ.

Sau khi tuyển chọn kỹ lưỡng, tả hữu song vệ của Triển Ngọc Mai đã cùng hai mươi cao thủ tinh nhuệ nhanh chóng đến Thanh Dương Lãnh, và đương nhiên cũng có hai mươi chim bằng dùng để cưỡi và truyền tin.

Việc xây dựng tổng đài Chính Nghĩa Môn được tiến hành rất nhanh và thuận lợi, các trang trại nguy nga lần lượt mọc lên, chỉ vài ngày sau đã có quy mô tương đối rồi.

Điều khiến Ngọc Mai quan tâm nhất vẫn là sự trở về của Vân Dật Long, lẽ ra thì chàng phải có mặt tại Thanh Dương Lãnh từ lâu rồi, ngoài ra là đề phòng sự đột kích của bọn Chính Nghĩa Đoàn.

Chiều hôm ấy, “Thi cái” Tề Châu đã có mặt tại Thanh Dương Lãnh, cầu kiến Bằng Thành Bạch Phụng, bảo là Vân cung chủ có nhắn tin miêng đến.

Triển Ngọc Mai lập tức tiếp kiến, Huyết Phật, Huyết Manh và Huyết Si cũng nóng lòng đứng quanh chờ nghe chủ nhân.

“Thi cái” Tề Châu dáng vẻ thiếu nã, ắp a ắp úng kể lại cuộc hội ngộ với Vân Dật Long ọi người nghe.

Nghe xong, Triển Ngọc Mai lo lắng hỏi:

- Vân cung chủ không nói rõ là đi đâu sao?

Thi cái thở dài:

- Chẳng rõ cô nương có biết tính nết của Vân cung chủ hay không, muốn hỏi ra thật khó hơn lên trời. Lão hóa tử này cậy có đôi chân nhanh, vốn nghĩ chẳng thể thua kém con ngựa của Vân cung chủ, nào ngờ nó chạy nhanh không thể tưởng, thoáng chốc đã mất dạng. Lão hóa tử không biết đi đâu, nên đến Thanh Dương Lãnh.

Triển Ngọc Mai cười dở khóc dở, đành dặn bảo thủ hạ tiếp đãi Thi cái, thu xếp an nghỉ cho lão.

Thi cái có vẻ tự thẹn nói:

- Bộ dạng của lão hóa tử này như vậy mà cũng tham gia vào Chính Nghĩa môn được sao?

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng:

- Tham gia đến Chính Nghĩa môn không kể đến diện mạo, mà chỉ cần có quyết tâm trừ yêu vệ đạo.

- Bọn tà ma là chỉ chủ nhân Huyết Bi, tất nhiên là chỉ bọn chúng rồi.

Thi cái nghiêng rằng:

- Lão hóa tử này đã từng bị chúng hãm hại, tự nhiên là phải có quyết tâm ấy rồi.

Triển Ngọc Mai khoát tay:

- Thôi lão hãy lui ra đi, chỉ cần có quyết tâm ấy thì lão sẽ là một phần tử của Chính Nghĩa môn.

- Lão hóa tử này không bao giờ nhàn hạ được, cô nương hãy giao việc để làm.

Huyết Si bỗng gần giọng nói:

- Dễ thôi, ngày mai hãy theo sự phân phó của mõ, khiêng đá và gánh đất.

Tiếng nói như sấm động, Thi cái hoảng kinh thè lưỡi, khúm lúm lui ra ngoài.

Nguồn tin ấy đã mang đến cho Triển Ngọc Mai muôn vàn lo âu, Vân Dật Long đã đi đâu? Chàng đã bảo Thi cái đến đây, vì sao lại không cho biết tin tức chính xác?

Nhưng ba hôm sau, với chuông môn nhân Hải Ngu thiền sư cầm đầu, đã dẫn theo hơn ba trăm tăng chúng rầm rộ kéo đến Thanh Dương Lãnh.

Tin tức được truyền lên đại trại, toàn thể phái Thiếu Lâm định gia nhập Chính Nghĩa Môn. Đó là một đại sự rất đáng phấn khởi. Triển Ngọc Mai tức khắc xuất lĩnh tả hữu song vệ, cùng Huyết Phật, Huyết Mạnh và Huyết Si xuất trại nghênh đón.

Hải Ngu thiền sư chấp lễ rất cung kính, luôn miệng bảo Vân Dật Long là ân nhân của toàn phái Thiếu Lâm, quyết xuất lĩnh đệ tử toàn phái chung sức diệt trừ ma đạo với Chính Nghĩa Môn để đền đáp thâm ân.

Thế là Triển Ngọc Mai cùng mọi người đã biết Vân Dật Long đã đến Thiếu Lâm tự.

Nàng vội vã hỏi thăm về hành tung của Vân Dật Long.

Hải Ngu thiền sư liền cho biết Vân Dật Long đã đến núi Tô Lai để bái phỏng “Tam hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh.

Triển Ngọc Mai chau mày nói:

- “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh là nhân vật như thế nào?

Hải Ngu thiền sư trịnh trọng nói:

- Quân Trung Thánh là một vị đại hiệp lừng danh hồi rất lâu trên chốn giang hồ, tuổi đã ngoài trăm, quy ẩn cũng đã năm mươi năm. Trong thời gian quy ẩn tạ tuyệt tân khách, đã từ lâu không màng đến thế sự nữa.

Triển Ngọc Mai liền thấy lòng nhẹ nhõm, hẳn là Vân Dật Long đã mộ danh Quân Trung Thánh, định thuyết phục ông ta xuất sơn cùng căn quét bọn tà ma.

Thế là, nàng không hỏi tiếp nữa, vội phái người thu xếp nơi ăn nghỉ cho hơn ba trăm tăng lữ Thiếu Lâm.

Do bởi sự có mặt của tăng chúng Thiếu Lâm, đã khiến Thanh Dương Lãnh càng thêm náo nhiệt, và thanh thế của Chính Nghĩa Môn càng thêm hùng mạnh.

Thời gian ngày một qua đi, Triển Ngọc Mai cũng càng thêm thấp thỏm lo âu.

Vân Dật Long trừ phi lại đến nơi khác, bằng không sớm đã về đến Thanh Dương Lãnh rồi. Bất giác sinh lòng oán trách Vân Dật Long đã quá vô tình, không chịu báo cho nàng biết, để nàng phải thấp thỏm mong chờ thế này.

Thấm thoát một tháng trôi đi, Triển Ngọc Mai không chịu đựng được nữa, sáng hôm ấy bèn ở hội nghị khẩn cấp.

Thành phần tham dự gồm có Huyết Phật, Huyết Manh, Huyết Si, Hải Ngu thiền sư cùng các cao tăng vai vế chữ Hải, “Thị cái” Tề Chân cũng có mặt ở hàng ghế cuối.

Hội nghị kết thúc, quyết do Triển Ngọc Mai xuất lãnh tả hữu song vệ, cùng năm cao thủ cưỡi chim bằng đến núi Tô Lai.

Nhưng ngay khi sắp lên đường, Thái Sơn Kim Bích Cung bỗng có cấp sứ đến Thanh Dương Lãnh. Người ấy đã phụng lệnh của Triển Bằng đến báo tin khẩn cấp, về việc truy tìm linh mã đã bỗng dưng quay về Kim Bích Cung.

Tin ấy như thể sấm sét khiến Triển Ngọc Mai bàng hoàng đến rơi lệ, và tất cả mọi người hết thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Triển Ngọc Mai giậm chân hét:

- Trong Kim Bích Cung cũng còn có “Kim vệ” Huyết Bà, “Thủy vệ” Huyết Tăng và nhiều cao thủ, tại sao không bảo Linh mã dẫn đi tìm Vân Dật Long.

Người báo tin khóc mếu máo nói:

- Ngặt vì Linh mã đã thọ thương, gắng gượng về đến Kim Bích Cung thì ngã quy.

- Ồ...

Mọi người đều sửng sốt bàng hoàng, Vân Dật Long không rõ tung tích, Truy Hồn Linh mã thọ trọng thương, vậy không cần nghĩ cũng biết Vân Dật Long nhất định đã gặp nạn rồi.

Triển Ngọc Mai nước mắt ràn rụa nói:

- Linh mã đã thọ thương như thế nào?

Người báo tin đáp:

- Thọ thương bởi độc tiêu, vì Linh mã phải vượt qua một chặng đường quá xa, chữa trị hơi muộn nên thương thế trầm trọng đến vậy.

Triển Ngọc Mai xô ghế đứng lên quát:

- Còn chờ gì nữa, ta đi mau.

Thế là lại phải điều chỉnh nhân sự, quyết định cho Triển Ngọc Mai xuất lãnh tả hữu cùng Huyết Si, Hải Trí và Hải An chia nhau cưỡi chim bằng đến núi Tô Lai, do Huyết Manh và Hải Ngu thiền sư đôn đốc lĩnh toàn thể cao thủ Chính Nghĩa môn canh phòng đại trại, để nếu có biến cố thì lập tức phái chim bằng truyền tin ngay.

Rồi thì bầy cánh chim bằng bay vút lên không, thẳng tiến về phía núi Tô Lai.

44. Chương 44: Bạch Thủy Sơn Trang Hội Ma Quân

Núi Tô Lai rừng xanh nước biếc, phong cảnh thật tươi mát hữu tình.

Bầy con đại bàng to lớn hạ cánh xuống ngay trước cổng Bạch Thủy sơn trang.

Lúc ấy là đã ngày thứ sáu sau khi Vân Dật Long cùng Quân Mộ Hoa rời khỏi “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh vừa từ Nam cương về đến chưa đầy một giờ.

Trong thời gian ấy, lão đã phát giác ra sự mất tích của Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa, điều ấy thật bất ngờ và cũng là một đòn đả kích khá nặng nề đối với lão.

Thế nhưng lão dẫu sao cũng là người tinh ranh lão luyện, vẫn bình thản ung dung trở về thư phòng trong Bạch Thủy sơn trang.

Triển Ngọc Mai dĩ nhiên là không hề hay biết những biến cố ấy, cùng mọi người tiến thẳng đến trước cổng trang, xin gặp trang chủ Quân Trung Thánh.

Người canh gác vẫn là hai gã đại hán vạm vỡ, một giắt đao, một đeo kiếm.

Triển Ngọc Mai lạnh lùng nói:

- Hãy mau đưa chúng tôi vào gặp trang chủ.

Hai gã đại hán thấy đối phương khí thế hùng hổ, hơn nữa lại cười chim bằng từ trên trời hạ xuống, gã đại hán giắt đao vội nói:

- Cô nương từ đâu đến vậy?

Triển Ngọc Mai thoáng ngẫm nghĩ:

- Chính Nghĩa Môn.

Đại Hán giắt đao ngớ người:

- Chính Nghĩa môn phải chăng là Chính Nghĩa đoàn?

- Hừ, một chính một tà, hoàn toàn khác biệt.

Triển Ngọc Mai trầm giọng nói tiếp:

- Tốt hơn hết người đừng hỏi những điều vớ vẩn, hãy mau đưa bọn ta vào gặp trang chủ ngay.

Đại hán đeo đao chau mày nói:

- Xin hỏi cô nương có việc gì vậy?

Triển Ngọc Mai ném cho cái nhìn sắc lạnh, đoạn nói:

- Thôi được, bõn cô nương hỏi người, chừng một tháng trước, chủ nhân Bạch Kiếm Kinh Mã Vân Dật Long có đến Bạch Thủy sơn trang, kết quả Linh mã đã thọ thương chạy thoát, còn người thì biệt vô âm tín, bõn cô nương hôm nay đến đây để hỏi rõ trang chủ của các người về việc đó.

Hai gã đại hán đưa mắt nhìn nhau cười nói:

- Đừng nói là hồi một tháng trước, ngay như cả năm nay cũng chẳng có Vân Dật Long nào đó cười ngửa đến đây, cô nương đã tìm lầm chỗ rồi.

Những lời của gã quả đúng như thật, Triển Ngọc Mai chẳng nhận ra được chút vẻ giả dối, bất giác ngẩn người nói:

- Nơi đây không phải Bạch Thủy sơn trang ư?

- Phải chứ.

- Trang chủ phải chăng là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh?

- Phải.

- Hừ, vậy thì không thể làm được, vào truyền báo mau.

Huyết Si gằn giọng nói: Bọn ta không có thì giờ nghe người lái nhải, nếu Quân Trung Thánh không mời bọn ta vào, hãy gọi y ra đây cũng được.

Hai gã đại hán cùng chau mày nói:

- Bọn này ở đây gác cổng cũng đã mười mấy năm rồi, biết bao nhiêu hào kiệt có thân phận và danh tiếng cao hơn các vị nhiều từng đến đây, nhưng chưa thấy một ai lại ngang tàng như tôn giá, chẳng hay tôn giá là cao hiền võ lâm...

Huyết Si hét vang:

- Tiểu tử, ngươi đã đuôi mù rồi, trang chủ các ngươi là cái thá gì mà khó gặp đến vậy hả?

Đại Hán giắt đao vội cản trước mặt nói:

- Tệ trang chủ đã phong hàn quy ẩn hồi năm mươi năm trước, không màng đến sự đời nữa. Trong bao năm qua đã có vô số danh nhân cao thủ đến viếng, nhưng tệ trang chủ nhất loạt không tiếp kiến.

Huyết Phật bỗng xen lời:

- Vậy nói đi nói lại vẫn là không tiếp kiến chứ gì?

Hai gã đại hán đồng thanh nói:

- Chẳng còn cách nào hơn, mong các vị lượng thứ cho.

Huyết Si xoa hai tay vào nhau, quay sang Triển Ngọc Mai nói:

- Cô nương hạ lệnh đi.

Triển Ngọc Mai quát:

- Sao? Các ngươi muốn động thủ ư?

Huyết Si nhăn nhó:

- Chỉ còn mỗi biện pháp ấy thôi. Nếu không gặp được Quân Trung Thánh thì chẳng thể tìm ra tung tích của tiểu cung chủ, không cần cho hai con chó gác cửa này một trận thì chẳng thể gặp được Quân Trung Thánh.

Hai gã đại hán tức giận quát:

- Tôn giá đừng hiếp người quá đáng.

Đoạn liền cùng tuốt binh khí cầm tay, sẵn sàng động thủ

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng thấp trầm quát:

- Dừng tay lại!

Rồi liền thấy một lão nhân râu bạc dài phủ ngực phóng bước đi ra, gương mặt xanh xao phảng phất một vẻ sầu lo khó thể giấu giếm được.

Huyết Si cười to:

- Tốt lắm, Quân Trung Thánh đã tự ra rồi.

Hai gã đại hán lập tức tra binh khí vào bao, cùng cúi đầu chào và cung kính nói:

- Kính chào tổng quản.

Thì ra lão nhân ấy chính là tổng quản Mã Tất Vũ.

Huyết Si lại thất vọng nói:

- Mỗ tưởng đâu là Quân lão đầu đã ra rồi chứ, thì ra chỉ là một tên tổng quản cỏn con.

Mã Tất Vũ vội ôm quyền thi lễ nói:

- Các vị từ đâu đến, cần gặp tệ trang chủ có việc gì?

Triển Ngọc Mai vội nói:

- Chừng một tháng trước, có một người tên là Vân Dật Long đến bái kiến Quân trang chủ...

Mã Tất Vũ giật nảy mình, vội ngắt lời:

- Nếu các vị nhất định cần gấp tề trang chủ, lão ô có một cách.

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Xin các vị hãy lui ra ngoài hai mươi trượng, lão ô sẽ thừa tận tường.

Triển Ngọc Mai thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nói:

- Cũng được, chúng tôi sẽ cung hầu đại giá ở ngoài hai mươi trượng.

Nói xong, liền quay người lui ra ngoài trang.

Hai mươi trượng đã đến sát cánh rừng tùng, Huyết Phật và Huyết Sĩ tuy rất bức tức, song vì Triển Ngọc Mai đã quyết định, hai người đành phải đi theo nàng.

Hai gã đại hán cũng đưa mắt nhìn Mã Tất Vũ đồng thanh nói:

- Bọn người này thật khó ứng phó, nhất là lão râu xồm kia thật là hung hãn.

Mã Tất Vũ nghiêm nghị:

- Trang chủ ở xa mới về, đầu thể để cho những kẻ phạm tục này quấy rầy lão nhân gia ấy được.

- Vâng... Vâng...

Đại hán đeo kiếm lại chau mày nói tiếp:

- Bọn họ cứ khẳng khái bảo là hồi tháng trước có một người họ Vân tới đây, lại bảo là con Linh mã nào đó đã thọ thương chạy thoát, còn người thì biệt vô âm tín, rõ là chuyện hoang đường.

Mã Tất Vũ gật đầu:

- Ta tự có cách khiến cho họ rời khỏi...

Đoạn chậm rãi cất bước đi về nhóm người Triển Ngọc Mai, bề ngoài tuy ông tỏ ra rất ung dung, nhưng trong lòng thì vô cùng căng thẳng, đã sợ Quân Trung Thánh phát giác, lại cũng sợ hai gã đại hán gác cổng nhận ra sơ hở.

Đồng thời ông cũng thầm lo lắng, theo lẽ thì Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa đã có mặt ở Thanh Dương Lãnh từ lâu rồi mới phải, hay là lại gặp trắc trở gì nữa rồi?

Và nữa, những người này sao không đến sớm hơn, lại đến nhằm đúng lúc Quân Trung Thánh vừa từ Nam Cương trở về, thật là khôn khổ.

Mã Tất Vũ trong lúc này suy nghĩ đã đi đến gần rừng tùng, Triển Ngọc Mai liền tiến tới, chau mày nói:

- Mã tổng quản có cách gì có thể khiến cho quý trang chủ bằng lòng tiếp kiến, hồi tháng trước phải chăng có một vị Vân Dật Long đến đây...

Mã Tất Vũ vội thấp giọng nói:

- Chúng ta hãy vừa đi vừa nói.

Tiếp tục bước nhanh tới, đồng thời khẽ nói:

- Các vị chưa gặp Vân đại hiệp sao?

Triển Ngọc Mai thoáng lộ vẻ vui mừng:

- Vậy có nghĩa là Vân Dật Long đã có đến đây phải không?

Huyết Sĩ bỗng xen lời:

- Tại sao Linh mã thọ thương chạy về mà Cung chủ thì chẳng thấy đâu cả?

Mã Tất Vũ chau mày nói:

- Lão ô khó thể nói rõ, tóm lại nơi đây không phải là chốn an toàn, tốt hơn hết là chư vị hãy mau rời khỏi, có lẽ khi về đến Thanh Dương Lãnh sẽ gặp Vân đại hiệp.

- Vậy là Vân Dật Long đã rời khỏi đây rồi phải không?

- Đã rời khỏi sáu hôm rồi, đi cùng với một vị Quân cô nương nữa.

Triển Ngọc Mai ngẩn người:

-Ồ! Quân cô nương... vậy nghĩa là sao? Mã tổng quản nói rõ hơn không được sao?

Mã Tất Vũ thở dài:

- Việc đông dài lắm, khi nào gặp Vân đại hiệp thì cô nương sẽ rõ.

Huyết Phật bỗng xen lời:

- Cô nương, không thể tin được, nếu tiểu trang chủ rời khỏi đây đã sáu hôm, chẳng lẽ nay vẫn chưa đến Thanh Dương Lãnh hay sao? Vả lại, còn Truy Hồn Linh mã...

Triển Ngọc Mai gật đầu:

- Phải rồi, Mã tổng quản, chúng ta chưa từng quen biết nhau, tôi làm sao có thể tin lời ông được.

Mã Tất Vũ biến sắc mặt:

- Vậy thì khó quá, lão ô xin thề với trời đất, Vân đại hiệp quả thật đã rời khỏi đây rồi.

Huyết Si cười khẩy:

Thế thì có ích gì, đều chỉ là những lời thối thác cả thôi.

Mã Tất Vũ thở dài:

- Lão ô chỉ lo cho sự an toàn của chức vị, nơi đây...

Huyết Si tiếp lời:

- Nơi đây thế nào?

Mã Tất Vũ bậm môi:

- Nơi đây cũng nằm dưới sự khống chế của Chính Nghĩa đoàn, nếu không mau rời khỏi e có thể xảy ra điều bất trắc, nên chức vị hãy mau rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Huyết Si cười to:

- Cô nương, lão nhi này định đe dọa chúng ta...

Quay sang Mã Tất Vũ quát to:

- Lão chưa nghe bọn ta nói hay sao? Bọn ta đã từ Chính Nghĩa môn đến đây, đó là một môn phái thật sự chủ trì chính nghĩa. Còn Chính Nghĩa đoàn chỉ là lũ ma tử ma tôn đã giả danh lừa dối thiên hạ, và Chính Nghĩa môn cũng chính là khắc tinh của Chính Nghĩa đoàn, ai mà sợ mẹ kiếp cái lũ Chính Nghĩa đoàn... Lão đừng có lời thôi nữa.

Triển Ngọc Mai trầm ngâm nói:

- Bất luận quý trang chủ có tiếp khách hay không, Mã tổng quản chỉ cần truyền báo một tiếng, bảo là người của Chính Nghĩa môn thà mạo hiểm dùng đến võ lực cũng quyết phải gặp được ông ấy.

Thốt nhiên, một chuỗi cười giòn vang lên và nói:

- Mã tổng quản, các vị ấy cần gặp lão ô phải không?

Mã Tất Vũ giật bắn mình như bị sét đánh:

- Bẩm trang chủ, đúng... đúng như vậy.

Người ấy chính là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh mắt đầy vẻ cười hiền từ, mình mặc áo dài màu vàng với chòm râu dê bạc phơ dưới cằm.

Quân Trung Thánh ung dung cười nói:

- Khách xa đến viếng sao không mời vào khách xá, lại ở đây lòi thoi gây khó khăn thế này?

Mã Tất Vũ rúng động cõi lòng:

- Lão bộc chỉ là tuân theo lệnh dụ của trang chủ, cự tuyệt truyền báo.

Quân Trung Thánh cười nhạt:

- Vậy thì tại sao lại ở đây lòi thoi thế này?

Mã Tất Vũ bối rối:

- Bởi họ nhất quyết đòi gặp nên lão ô định cho họ biết cách đêm khuya xâm nhập sơn trang.

Quân Trung Thánh thoáng chau mày:

- Vậy sao lại phải lòi thoi thế này?

Mã Tất Vũ ấp úng:

- Vì lão bộc không muốn quấy rầy đến trang chủ.

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Lão ô quả đã không dùng lòng người, người lúc nào cũng luôn lo nghĩ cho lão ô...

Mã Tất Vũ tái mặt, hai vai run rẩy.

Quân Trung Thánh tảng lờ như không thấy, quay sang nhóm Triển Ngọc Mai nói:

- Các vị nhất quyết gặp lão ô phải không?

Triển Ngọc Mai không khỏi sinh lòng kính mến bởi vẻ hiền từ của lão, bất giác khúm núm nói:

- Tiền bối hẳn là trang chủ Quân lão hiệp?

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Lão ô chính là Quân Trung Thánh.

Triển Ngọc Mai vội lại nói:

- Tiểu nữ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay đã mạo muội quấy rầy thật vô cùng ái ngại.

Quân Trung Thánh cười:

- Nữ hiệp bắt tất khách sao, chẳng hay cần gặp lão ô có việc chi vậy?

- Chừng một tháng trước phải chăng có một vị Vân Dật Long đến đây bái kiến Quân lão hiệp?

Quân Trung Thánh cười cởi mở:

- Thì ra các vị đây là vị Vân đại hiệp. Có, Vân đại hiệp đã từng đến đây.

Triển Ngọc Mai liền cảm thấy nhẹ người, vội lại nói:

- Chẳng hay y hiện đang còn trong trang hay đã đi khỏi rồi?

Quân Trung Thánh cười:

- Các vị bắt tất lo lắng. Vân đại hiệp tuy đã rời khỏi đây, nhưng tối nay, hoặc sáng mai nhất định sẽ quay trở lại đây.

Triển Ngọc Mai thoáng ngần người:

- Tiền bối nói rõ hơn nữa được chăng?

Quân Trung Thánh cười:

- Việc rất đông dài... trước hết lão ô cần biết tôn tính đại danh của chư vị để tiện xưng hô.

Triển Ngọc Mai vội lần lượt giới thiệu về Huyết Phật, Huyết Si, Hải Trí và Hải An, sau đó mới giới thiệu mình:

- Tiểu nữ là Triển Ngọc Mai, cư trú lại Mạc Bằng Thành.

Quân Trung Thánh mừng rỡ:

- Bằng Thành Bạch Phụng mà giang hồ vẫn truyền hản chính là cô nương.

Triển Ngọc Mai vội đáp:

- Chính là tiểu nữ.

Quân Trung Thánh quét mắt nhìn Mã Tất Vũ mặt mày xám ngắt cười nói:

- Triển cô nương chẳng những là một vị nữ hiệp lừng danh trên chốn giang hồ, đồng thời có mối quan hệ sâu xa với đương kim Kim Bích Cung chủ Vân thiếu hiệp, phải vậy không?

Triển Ngọc Mai cười nói:

- Vâng, Kim Bích cung chủ đời trước chính là tổ gia gia của tiểu nữ.

Quân Trung Thánh lại hỏi:

- Vậy cô nương xưng hô thế nào với Vân đại hiệp?

- Hai người xưng hô là tỷ đệ, vì tiểu nữ lớn hơn Vân Dật Long một tuổi.

Quân Trung Thánh vỗ tay:

- Vậy thì hay quá, thật không ngờ Bạch Thủy sơn trang bé nhỏ này lại có quý khách liên tục tới thăm, quả là vô cùng vinh dự.

Triển Ngọc Mai khẽ nhướng mày:

- Quân lão hiệp có thể cho biết Vân Dật Long đi đâu rồi không?

Quân Trung Thánh đảo mắt nhìn quanh:

- Đó là tất nhiên rồi, nhưng đây không phải là nơi trò chuyện, xin mời vào tệt trang dùng trà rồi thư thả mà nói, thế nào?

Triển Ngọc Mai chẳng chút đắn đo:

- Vậy thì làm phiền nhiều quá.

Quân Trung Thánh cười ha hả:

- Khách quý thế này, lão ô cũng khó có thể mời về được, Triển cô nương khỏi phải khách sáo.

Đoạn dẫn trước cất bước đi vào sơn trang, Triển Ngọc Mai và mọi người cũng liền theo sau. Mã Tất Vũ tuy hồn phi phách tán, song cũng đành theo sau đi vào.

Lát sau dưới sự hướng dẫn của Quân Trung Thánh, mọi người đã có mặt tại một gian hoa sảnh rộng rãi.

Quân Trung Thánh chờ cho nô bộc dâng trà xong, mới quét mắt nhìn bọn Triển Ngọc Mai ngồi quanh, chậm rãi nói:

- Kể từ khi quy ẩn tại đây hồi năm mươi năm về trước, lão ô đã không còn ý muốn tranh cường đấu thắng trên chốn giang hồ, nên tuy có một số bằng hữu đến thăm nhưng lão ô cũng lánh mặt không tiếp. Thế nhưng quyết tâm ấy bởi sự có mặt của Vân đại hiệp đến đây đã hoàn toàn thay đổi.

Triển Ngọc Mai thắc mắc hỏi:

- Vì sao vậy?

Quân Trung Thánh cười:

- Khi Vân đại hiệp đến đây cũng không được đón tiếp, nhưng Vân đại hiệp đã đêm khuya xâm nhập vào trang và gặp mặt lão ô.

Triển Ngọc Mai cười giả lả:

- Quân lão hiệp đã không trách tội, thật khoan hồng đại lượng.

Quân Trung Thánh lắc đầu:

- Vân đại hiệp bất luận về võ công hay khí độ đều khiến lão ô vô cùng khâm phục, điều càng khiến lão ô khâm phục hơn nữa là đầy lòng chính khí và tinh thần dũng cảm.

Triển Ngọc Mai vô cùng hớn hởi:

- Quân lão hiệp quá khen.

Quân Trung Thánh nghiêm túc:

- Vân thiếu hiệp đã vạch trần những tội ác của chủ nhân Huyết Bi đã gieo rắc trên chốn giang hồ trong bao năm qua, khiến lão ô không khỏi động lòng.

Triển Ngọc Mai nhoẻn miệng cười:

- Vân Dật Long không những chỉ vì tư thù, đồng thời cũng vì công lý cho võ lâm.

Quân Trung Thánh gật gù:

- Chính vì vậy, lão ô mới quyết định tái xuất giang hồ trong tuổi xế chiều, góp chút sức mọn để tẩy trừ Chính Nghĩa đoàn dưới sự chỉ huy của chủ nhân Huyết Bi.

Triển Ngọc Mai vui mừng:

- Quân lão hiệp hiểu thấu đạo đại nghĩa thế này thật là phúc đức cho giới võ lâm.

Thoáng dừng lại nói tiếp:

- Quân lão hiệp, Vân Dật Long thật ra đi đâu vậy?

Quân Trung Thánh vẫn bình thản:

- Lão ô có hai người bạn chí thân, một là “Thần Long Tam Hiệp” Thân Hùng Phi, hai là “Khai Bi Chương” Hồ Thiên Thành, võ công của hai người này đều tương đương với lão ô, nếu được họ ra trợ giúp thì thật là một lực lượng đáng kể.

Ngưng chốc lát, đoạn đăm mắt nhìn Triển Ngọc Mai nói tiếp:

- Sau khi lão ô nêu ra hai người ấy, Vân thiếu hiệp rất là vui mừng, lập tức bảo lão ô viết thư đích thân đi thỉnh mời.

Triển Ngọc Mai thở phào:

- À! Vậy là Vân Dật Long đã đi thỉnh mời hai vị tiền bối rồi!

Quân Trung Thánh gật đầu:

- Đúng vậy, họ một ở Nghi Sơn, một ở Mộng sơn. Vân thiếu hiệp đã đi được sáu hôm, tính ra tối nay hoặc sáng mai sẽ về đến.

Triển Ngọc Mai thoáng ngẫm nghĩ:

- Tiểu nữ còn có một điều không rõ, Linh mã của Vân Dật Long vì sao...

Quân Trung Thánh đảo nhanh mắt, cười gượng nói:

- Việc ấy lão ô thật hết sức áy náy...

Triển Ngọc Mai nóng lòng hỏi gặng:

- Tiền bối nói rõ không được sao?

Quân Trung Thánh gật đầu:

- Tất nhiên Vân thiếu hiệp không hề cười Linh mã lên núi, mà để nó ở dưới chân núi, trước đó lão ô không hề hay biết, đến khi linh mã thọ thương lão ô mới nghe nói, hiện lão ô đã phái người đi điều tra kẻ đã sát thương Linh mã, đến giờ vẫn chưa có hồi báo.

Lão giải thích hết sức hàm hồ, nhưng Triển Ngọc Mai bởi đã có ấn tượng tốt từ trước, nên nàng không chú ý tới và không hỏi tiếp nữa.

Nàng đã hoàn toàn tin cậy Quân Trung Thánh, kể cả tả hữu song vệ giàu kinh nghiệm giang hồ cũng vậy, chẳng nhận ra chút sơ hở nào cả.

Điều mong mỏi của Triển Ngọc Mai trong lúc này là thời gian hãy qua mau, đêm đến nhanh chóng cho Vân Dật Long trở về tương ngộ.

Quân Trung Thánh đảo mắt, bỗng đứng lên nói:

- Chón rừng núi hẻ lánh không có gì để tiếp đải, nhưng thức ăn xoàng, rượu nhạt thì cũng phải tỏ lòng...

Triển Ngọc Mai cũng vội đứng lên nói:

- Quân lão hiệp bắt tất phải khách sáo, chúng tôi...

Quân Trung Thánh cười nói:

- Lão ô là người hào sảng, chứ vị khách sáo thế này thật khiến lão ô hết sức ái ngại.

Triển Ngọc Mai cũng cười cười mở:

- Vậy thì tiểu nữ đành làm phiền Quân lão hiệp.

Quân Trung Thánh khẽ cất tiếng gọi:

- Mã tổng quản.

Mã Tất Vũ vội đứng lên, run giọng nói:

- Lão bộc đây...

Quân Trung Thánh cười hiền hoà:

- Hãy mau theo lão ô xuống bếp xem thử có món gì để tiếp đãi khách không.

- Lão bộc tuân mệnh.

Thế là hai người chủ bộc ôm quyền thi lễ với mọi người, đoạn cùng rời khỏi hoa sảnh.

45. Chương 45: Tiệc Đêm Chợ Sinh Biến , Quần Hào Ngộ Nạn

Mã Tất Vũ chệnh choạng theo sau Quân Trung Thánh ra khỏi hoa sảnh, đi vòng về phía hậu viên, lát sau đã vào đến thư phòng.

Bốn bề vô cùng yên vắng, Quân Trung Thánh ngồi xuống ghế, với giọng nhạt nhẽo nói:

- Hãy ngồi xuống đi.

Mã Tất Vũ y lời ngồi xuống đối diện với Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh chăm chăm nhìn vào mặt Mã Tất Vũ, một hồi thật lâu mới thở dài nói:

- Lão phu tuổi đã ngoài trăm, tự phụ biết rất rõ con người, thật chẳng ngờ lại lầm về người.

Mã Tất Vũ lặng thinh cúi đầu, Quân Trung Thánh buông tiếng hừ lạnh lòng, nói tiếp:

- Mã Tất Vũ, hơn nữa lão ô nghĩ người phải là một bậc hảo hán, chẳng ngờ ngay cả điểm này lão ô cũng sai lầm.

Mã Tất Vũ trở mặt:

- Không phải vậy đâu.

Quân Trung Thánh ngạc nhiên:

- Nếu người không tham sanh úy tử, sao mặt lại lộ vẻ buồn lo?

Mã Tất Vũ nghiêng rằng:

- Đó là Mã mỗ sợ thủ đoạn của lão, sợ sự xảo trá của lão, sợ lão sát hại Triển Ngọc Mai và Vân Dật Long, không muốn một ai đối kháng với lão nữa.

Quân Trung Thánh cười khẩy:

- Điều ấy lão ô sẽ cho người trông thấy câu trả lời.

Mã Tất Vũ nghiêng rằng:

- Nếu trời cao không muốn cho lão tận diệt người trong võ lâm, tất nhiên sẽ có sự báo ứng cho lão... Mã mỗ không muốn nhìn thấy lão nữa.

Đoạn hay tay nắm vào nhau đồng thời vỗ vào ngực, toan đoạn kinh mạch tự tận.

Nhưng Quân Trung Thánh đã buông tiếng cười nhạt, vung tay chỉ điểm ra và nói:

- Người đã tính toán sai lầm rồi.

Mã Tất Vũ tuy nhanh, song Quân Trung Thánh lại còn nhanh hơn, đã bị chỉ phong của lão điểm hóa huyết đạo.

Quân Trung Thánh cười khẩy:

- Mã Tất Vũ, người đã “tôn kính” lão phu thế này, lão phu đâu để cho người một cách dễ dàng như vậy, ít ra cũng phải cho người hưởng thụ một phen.

Nhẹ nhàng bước đi mấy bước, đoạn nói tiếp:

- Nếu bảo đó là do ý trời, ý trời ấy là hướng về lão phu, mặc dù Vân Dật Long đã được người phóng thích, song lại có những người này đến đây nạp mạng.

Mã Tất Vũ nghiêng rằng làm thỉnh không muốn đáp lại.

Quân Trung Thánh nhếch môi cười nói tiếp:

- Giờ đây thì người có thể yên tâm mà xem lão ô sẽ làm thế nào diệt trừ những kẻ đã chống lại lão phu.

Đoạn lấy ra một mảnh lụa trắng, đặt lên bàn vôi vàng viết mấy chữ, sau đó đưa tay ấn vào vách, lập tức một cánh cửa nhỏ mở ra, trong ấy có một chiếc lồng chim, trong lồng là hai chú hoàng oanh nhỏ xinh.

Mã Tất Vũ hiển nhiên cũng mới trông thấy lần đầu, bất giác ngẩn người ra nhìn.

Quân Trung Thánh buộc mảnh lụa trắng vào chân một chú hoàng oanh, đoạn vung tay, chú hoàng oanh đó lập tức bay vút qua cửa sổ trên không, thì ra là dùng để truyền thư.

Quân Trung Thánh cười ha hả nói:

- Mã Tất Vũ, lão phu phải đến với bọn kia đây.

Những bóng người thấp thoáng, Quân Trung Thánh đã mất dạng.

Mã Tất Vũ huyết đạo bị phong bế, đành xót xa buông tiếng thở dài, nhắm mắt lạng thỉnh.

Trong hoa sảnh đã được bày lên một bàn tiệc thịnh soạn, cùng nhóm Triển Ngọc Mai ăn uống cười đùa, chủ khách rất là tương đắc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trời đã vào tối.

Quân Trung Thánh đã ngà say, mặt đỏ bừng đứng lên nói:

- Chư vị cứ tiếp tục uống cho thỏa thích, lão ô phải đi giải quyết một số chuyện trong trang, lát nữa sẽ trở lại hầu tiếp chư vị.

Triển Ngọc Mai vội nói:

- Xin Quân Lão hiệp cứ tự tiện.

Quân Trung Thánh mỉm cười, chậm rãi đi ra khỏi sảnh.

Lão lại quay về thư phòng, Mã Tất Vũ huyết đạo bị phong bế, ngồi ngiêng trên ghế chưa hề động đậy.

Quân Trung Thánh cười khẩy nói:

- Mã Tất Vũ, có lẽ ngươi đã ném thử rồi, thuật chân khí phá huyết chẳng có tác dụng gì, phải biết thủ pháp điểm huyết của lão phu cũng khác hơn mọi người.

Mã Tất Vũ lặng thinh, ông đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận một số mạng xấu nhất rồi.

Quân Trung Thánh mỉm cười ung dung, từ trong một chiếc rương sắt được khoá kín lấy ra một bộ y phục màu đen. Lát nữa lão đã hoàn toàn biến thành một người khác, toàn thân đều phủ kín trong bộ y phục màu đen và chiếc khăn choàng xanh, đó chính là thân phận chủ nhân Huyết Bi của lão.

Nơi trước ngực lủng lẳng treo một đầu lâu to cỡ trứng bò câu, trên đỉnh trắng hếu, bên dưới đỏ lôm, đó chính là Huyết Cô Tỷ, lệnh phù của chủ nhân Huyết Bi.

Xong xuôi, Quân Trung Thánh mỉm cười nói

- Mã Tất Vũ, người đã trông thấy chân thân của lão phu rồi chứ?

Mã Tất Vũ nghiêng rằng:

- Thấy rồi, Mã mỗ chết cũng chẳng có gì hối tiếc nữa.

Quân Trung Thánh cười nhạt, lại vung chỉ điểm vào á huyết Mã Tất Vũ, đoạn sải bước ra khỏi thư phòng, rồi thì như thể u linh quỷ mị biến mất trong đêm tối.

Trong hoa sảnh, bọn tỳ nữ vẫn như thoi đưa tiếp tục thêm rượu và thức ăn, nhóm Triển Ngọc Mai cũng đã ngấm hơi men, không ngớt cười nói huyên thuyên.

Bởi chẳng những đã biết rõ về tung tích vừa Vân Dật Long, không lâu nữa sẽ gặp lại nhau, hơn nữa lại còn được “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh, “Thần Long Tam Hiệp” Thân Hùng phi và “Khai Bi Chương” Hồ Thiên Thành ba vị tiền bối võ lâm xuất sơn tương trợ, đó quả là một điều hết sức đáng mừng đối với Chính Nghĩa Môn.

Thời gian chậm chạp qua đi, đã canh hai mà vẫn chưa thấy Quân Trung Thánh quay trở lại.

Thốt nhiên, một tiếng kêu nhu sỏi tru quỷ gào vang lên, khiến hết thảy mọi người trong hoa sảnh đều rùng mình sởn gai ốc, bởi tiếng kêu ấy thật quá thê thiết, hết như tiếng thét gào của kẻ tử tội đang bị tùng xẻo.

Huyết Si lớn tiếng nói:

- Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, cô nương có cần lão phu đi xem xét không?

Triển Ngọc Mai lắc đầu:

- Quân lão hiệp là bậc tiền bối cao nhân, nếu xảy ra việc gì tất sẽ phái người giải quyết, không cần chúng ta phải ra tay can thiệp đâu.

Huyết Si đành xịu mặt ngồi trở xuống.

Ngay lúc ấy, bỗng lại vang lên một chuỗi âm thanh quái dị. Song đó không phải là tiếng gào rú, mà là tiếng cười vang dội.

Nhóm Triển Ngọc Mai thấy đều giật mình kinh hãi, bởi tiếng cười đã vang lên ngay xung quanh hoa sảnh.

Mọi người vội quét mắt nhìn, chỉ thấy bốn bóng người đã chia ra bao vây bốn phía hoa sảnh.

Huyết Si hét to:

- Chính Nghĩa Đoàn

Triển Ngọc Mai cười khẩy:

- Chớ nên vọng động

Đoạn trầm giọng quát:

- Bốn vị có lẽ đến từ Chính Nghĩa Đoàn phải không?

Một người trong số buông tiếng cười the thé và đáp:

- Đúng như vậy.

Nhóm Triển Ngọc Mai giờ đã trông thấy rõ bốn bóng người kia thấy đều toàn thân y phục màu đen, chỉ chừa lại đôi mắt sáng ngời.

Triển Ngọc Mai cười khẩy nói:

- Bốn vị giữ chức gì trong Chính Nghĩa Đoàn?

- Tứ đại thị vệ.

Triển Ngọc Mai lặng người, song vẫn cười hăng hắc nói:

- Bốn vị kể được là nhân vật hàng đầu của chủ nhân Huyết Bi, hôm nay bốn vị đến đây thật đúng lúc, chẳng hay bốn vị muốn gì?

Người áo đen lên tiếng đầu tiên cười to:

- Các người đã kết cấu với Quân Trung Thánh toan gieo rắc gió tanh mưa máu trên chốn giang hồ, chủ nhân Huyết Bi đã hạ lệnh trị tội các người để trừ hại cho võ lâm, giữ gìn chính nghĩa.

Triển Ngọc Mai cười khanh khách:

- Viện lý do đường hoàng lắm, nhưng rất tiếc trong giới võ lâm giang hồ hiện đã hiểu ra âm mưu của các người, không còn cảm hứng đối với hai tiếng chính nghĩa của các người nữa.

- Đó chỉ là ý nghĩ của riêng người thôi.

Huyết Si bỗng lớn tiếng nói:

- Triển cô nương, hãy để lão phu dọn dẹp mấy tên ma mị này cho rồi.

Triển Ngọc Mai vội ngăn cản:

- Không được đâu, bốn người này là giá tiền thị vệ của chủ nhân Huyết Bi, không như bọn tay sai tầm thường của Chính Nghĩa Đoàn, chúng ta cần thận trọng.

Mọi người trong sảnh đều ngưng thần chuẩn bị đối phó, song bốn người áo đen tuy giữ chặt bốn phía, nhất thời không có động thủ, chỉ đứng lặng yên tại chỗ.

Triển Ngọc Mai lấy làm lạ, gằn giọng nói:

- Bốn vị vậy là sao? Muốn động thủ sao không nhanh chóng đi?

Người áo đen ấy cười to:

- Các người bắt tất nóng vội, hôm nay các người đã đến ngày tận số rồi.

Triển Ngọc Mai cười khẩy:

- Các người tự đánh giá mình cao quá đấy, vậy thì còn chờ gì nữa chứ?

- Chờ tề thượng đích thân đến đây xử trị.

Triển Ngọc Mai sững sốt

- Ô ... chủ nhân Huyết Bi cũng sẽ đến đây ư?

Người áo đen ấy cười khằng khặc:

- Nếu không thì bọn ta đâu có chờ lâu đến vậy.

Triển Ngọc Mai lặng người, thầm thở dài nghĩ:

- Đêm này e dữ nhiều lành ít rồi.

Thốt nhiên một tiếng huýt dài từ xa vọng đến.

Tiếng huýt thoát đầu cách xa hàng mấy dặm, nhưng thoáng chốc đã đến gần chỉ còn chừng vài trượng, rồi thì một bóng đen từ trên cao đáp xuống, vung tay phát ra một chưởng lực màu đỏ về phía cây đào trước hoa sảnh, lập tức bùng lên một tiếng, cây đào liền bùng cháy.

Triển Ngọc Mai khẽ thở dài nói:

- Huyết Điểm chưởng, chủ nhân Huyết Bi quả đã đến rồi.

Những bốn người áo đen cùng cúi đầu đồng thanh nói:

- Tứ đại thị vệ cung nghinh thánh giá tôn chủ Huyết Bi.

Những thấy người vừa xuất hiện như một áng mây đen nhẹ nhàng đáp xuống trước hoa sảnh, phục trang hệt như bốn người áo đen, khác chăng là Huyết cô tỷ treo lủng lẳng trước ngực.

Triển Ngọc Mai cười to nói:

- Chủ nhân Huyết Bi ma giá thân lâm, thật chúng tôi phúc đức khôn cùng.

Chủ nhân Huyết Bi cười thấp trầm:

- Bốn Bi chủ giữ gìn chính nghĩa vô lâm thiên hạ, gặp phường tà ác hung hiểm gây hại vô lâm là phải tiêu diệt hết.

Triển Ngọc Mai cười khẩy lớn tiếng mắng:

- Lão ma chớ có khua môi múa mép, có giỏi thì hãy động thủ đi.

Chủ nhân Huyết Bi ngửa mặt cười vang, tiếng cười làm rung rinh mái ngói, đình tai nhức óc.

Triển Ngọc Mai tuy có hơi khiếp sợ, song vẫn cố trấn tĩnh quát:

- Lão ma cười gì thế hả?

Chủ nhân Huyết Bi ngưng cười:

- Bốn Bi chủ cười các người không biết tự lượng sức mình, dám chống lại cùng bốn Bi chủ cùng tứ đại thị vệ, chẳng quá khôi hài ư?

Triển Ngọc Mai cũng cười vang:

- Bốn cô nương cũng muốn xem thử chủ nhân Huyết Bi có bản lĩnh là bao.

Đoạn vận công sẵn sàng, quay sang tả hữu song vệ cùng Huyết Phạt, Huyết Si, Hải Trí và Hải An hạ thấp giọng nói:

- Khi nào thấy tôi dùng tay ra hiệu, mọi người hãy lập tức tung xuất thủ tấn công chủ nhân Huyết Bi, nếu giết được lão thì chúng ta có chết cũng vui lòng nhắm mắt....

Mọi người đều nhất trí, chỉ chờ có Triển Ngọc Mai tìm cơ hội thuận lợi nhất tề xuất thủ tiêu diệt chủ nhân Huyết Bi.

Chủ nhân Huyết Bi như thể chiêm ngắm đàn chim trong lồng, cười tủm tỉm nói:

- Nếu thức thời vụ, các người nên xuôi tay chịu trói đi thì hơn.

Triển Ngọc Mai bỗng sững sốt nói:

- ủa lão ma, sao tiếng nói của lão nghe quen tai thế nhỉ?

Kỳ thực đó là Triển Ngọc Mai đã giả vờ nói vậy, bởi giọng nói của Quân Trung Thánh hoàn toàn khác với chủ nhân Huyết Bi trong lúc này.

Triển Ngọc Mai sở dĩ nói vậy chẳng qua là muốn kéo dài thời gian, đánh lạc hướng sự chú ý của chủ nhân Huyết Bi hầu tìm cơ hội thuận lợi xuất thủ.

Song thủ chủ nhân Huyết Bi có tật giết mình, nghe nói không khỏi sửng sốt hỏi:

- Thật vậy ư?

Triển Ngọc Mai cười khẩy:

- Bốn cô nương không có sở trường nào khác hơn là thính giác linh mẫn dị thường, dù lão sửa đổi tiếng nói đến mức nào thì bốn cô nương cũng vẫn có thể nhận ra được.

Chủ nhân Huyết Bi cười khanh khách:

- Vậy là người cũng đáng kể làm một nhân tài đấy chứ.

Triển Ngọc Mai cười lạnh lùng:

- Quá khen!

Chủ nhân Huyết Bi trầm giọng:

- Nói mau bốn Bi chủ là ai?

Bốn người áo đen giá tiền thị vệ cùng vênh tai lên lắng nghe, bởi lời nói của Triển Ngọc Mai cũng khiến họ cảm thấy hiếu kỳ, họ chưa từng được nghe nói lại có người thính giác linh mẫn đến vậy.

Đồng thời, họ cũng muốn biết về thân phận chân thật của chủ nhân Huyết Bi, lão là một nhân vật lừng danh nào trong giới võ lâm? mặc dù họ đã bao năm giữ chức giá tiền thị vệ, song không hề biết chủ nhân của họ là ai?

Triển Ngọc Mai đảo mắt nhìn quanh, bỗng cười khúc khích nói:

- Thôi bốn cô nương không nói đâu.

Chủ nhân Huyết Bi ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Triển Ngọc Mai mỉm cười:

- Nếu bốn cô nương mà nói ra, e sẽ ảnh hưởng trọng đại đến lão đấy.

Chủ nhân Huyết Bi ngẫm nghĩ chốc lát:

- E đó chỉ người hèn hoang khoáng lác thoi

Triển Ngọc Mai đảo tròn mắt cười:

- Nếu chỉ mỗi mình lão nghe thì cũng được.

- Hừ, người hãy dùng thuật “nghĩ ngữ truyền âm” mà nói.

Triển Ngọc Mai lắc đầu:

- Rất tiếc là bốn cô nương không biết môn võ công tuyệt học ấy.

- Hừ vậy thì người nói bằng cách nào?

- Lão hãy đến gần đây, bốn cô nương sẽ kề tai nói nhỏ cho lão nghe.

Chủ nhân Huyết Bi lặng thinh ngẫm nghĩ.

Triển Ngọc Mai cười khẩy nói tiếp:

- Nghe đồn chủ nhân Huyết Bi võ công cái thế, vô địch thiên hạ, chả lẽ chỉ đến gần thêm mấy bước mà cũng sợ bị bốn cô nương ám toán hay sao?

Chủ nhân Huyết Bi cười vang:

- Quý nha đầu rõ khéo ăn nói, vậy thì bốn Bi chủ phải xem thử người có bao nhiêu thần thông mới được.

Đoạn liền lướt người đến gần hoa sảnh.

Triển Ngọc Mai sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, tức khắc song chưởng cùng vung lên, hai chòm sáng bạc như mưa phủ chụp xuống đỉnh đầu chủ nhân Huyết Bi.

Tả hữu song vệ, Huyết Phất, Huyết Si, cùng thiếu lâm nhị tăng đã được Triển Ngọc Mai ám thị từ trước, mỗi người cùng liền nhanh như chớp tung ra một chiêu vô cùng hung hiểm.

Phải biết nhóm Triển Ngọc Mai thấy đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, bảy người đã nhất tề xuất thủ và lại trong lúc chủ nhân Huyết Bi không hề phòng bị, dù võ công lão cao đến mấy cũng khó có thể chống đỡ được.

Chủ nhân Huyết Bi cấp tốc thoái lui, đồng thời vung tay phóng ra hai chưởng.

Liên thì, tứ đại thị vệ với tốc độ nhanh đến chóng mặt, cùng lao đến sau lưng bảy người, cuộc hỗn chiến lập tức diễn ra. Song chỉ trong chớp lát, tứ đại thị vệ với võ công cao siêu đã nhanh chóng điểm khoá huyết đạo của tất cả bảy người nhóm Triển Ngọc Mai, thấy đều ngã lăn ra đất.

Sau đó, tứ đại thị vệ cùng đến đứng xếp hàng trước mặt chủ nhân Huyết Bi, cung kính thi lễ nói:

- Thuộc hạ đã hộ giá không tròn trách nhiệm, xin tôn chủ hãy trị tội.

Chủ nhân Huyết Bi cười nhẹ:

- Cũng chẳng trách các người được

Người đứng đầu tứ đại thị vệ vội nói:

- Thương thế của tôn chủ....

Thì ra chủ nhân Huyết Bi hai vai khê run rẩy, đã chảy ra một bãi máu tươi xuống đất trước mặt, hiển nhiên lão đã thọ thương bởi sự đột kích của Triển Ngọc Mai.

Chủ nhân Huyết Bi cười giong:

- Bốn bi chủ há phải là kẻ tầm thường, chút thương thế này đâu thể nào khiến bốn ni chủ bận tâm.

Tứ đại thị vệ lặng thinh, chủ nhân Huyết Bi lại chậm rãi nói:

- Hãy tức tốc mang bảy tên ác đồ này đưa vào trong bí cung Chính Nghĩa Nhai, giam vào thiết lao, chờ khi nào bốn Bi chủ hồi phục hăng hái thăm vấn định đoạt.

- Tuân mạng

Tứ đại thị vệ liền chia nhau cấp lấy bảy người dưới nách, đoạn cùng khom mình nói:

- Tôn chủ còn điều chi dặn bảo nữa không?

Chủ nhân Huyết Bi khoát tay:

- Hết rồi! Các người đi đi

- Thưa vâng.

Tứ đại thị vệ vừa định tung mình phóng đi, chủ nhân Huyết Bi bỗng trầm giọng quát:

- Khoan đã!

Thủ tọa cận vệ chỉ cấp lấy mỗi một Triển Ngọc Mai liền vội chững bước khom mình nói:

- Thuộc hạ kính chờ lệnh dụ.

Chủ nhân Huyết Bi buông giọng âm trầm:

- Ấ nha đầu này là hiểm độc nhất, khi đưa vào thiết lao hãy treo ngược thị lên.

- Thừa vâng.

Tứ đại thị vệ tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm nhập nhoà.

46. Chương 46: Vạn Kiếm Vương Tử Vân Kích Cứu Trùng Thiên

Sau khi tứ đại thị vệ đi khỏi, Quân Trung Thánh lại ngửa mặt buông tiếng cười vang đoạn vừa định cất bước bỏ đi, mới hay chân phải đã thọ thương khá nặng, chẳng những đau thấu xương mà còn chảy máu đầm đìa, lênh láng một khoảng rộng dưới chân.

Lúc này gian hoa sảnh từ trong đến ngoài đã trở lại yên tĩnh như trước, những bộc tỳ thấy đều đã lần trốn hết, Bạch Thủy sơn trang tuy có nhiều giáp sĩ, song bởi trang chủ và tổng quản chưa lộ diện, không người cầm đầu và đối phương lại là chủ nhân Huyết Bi và tứ đại thị vệ, nên chẳng một ai dám xuất đầu lộ diện.

Lẽ dĩ nhiên, tất cả mọi người trong Bạch Thủy sơn trang vẫn chưa biết chủ nhân Huyết Bi chính là trang chủ Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh đứng ngẫm nghĩ một hồi, đoạn phi thân phóng đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng vẫn như trước, Mã Tất Vũ ngồi nghiêng trên ghế dựa, không hề động đậy chút nào cả.

Quân Trung Thánh thoáng ngần ngừ, đoạn thay đi bộ y phục đen, lột bao trùm đầu xuống, búng đi phần tìm nền đã rụi tàn, thư phòng lập tức bừng sáng.

Sau đó lão quét mắt nhìn, liền bắt giác sững người, thì ra lão vừa nhận thấy có điều khác lạ, Mã Tất Vũ đã biến mất, thay vào đó là một người khác, bởi tư thế ngồi giống hệt Mã Tất Vũ bị điểm huyết nên khi này lão nhất thời chưa phát hiện ra.

Quân Trung Thánh mặt liền lộ vẻ nghiêm nặng, bọn Triển Ngọc Mai đã bị bắt, ai lại dám cả gan vuốt râu hùm thế này?

Người chết kia cũng là một lão nhân, râu bạc đầu phủ ngực hai mắt nhắm nghiền, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ khẳng định lão ta chết ít ra đã hơn một ngày, không có vết thương, rất khó tìm ra được nguyên nhân đã gây ra tử vong.

Qua diện mạo và phục sức, Quân Trung Thánh không sao xác định được lão nhân đã chết này có phải là người của Bạch Thủy sơn trang hay không!

Xác chết này vì sao lại được mang đến đây để thay vào chỗ của Mã Tất Vũ? Vấn đề quan trọng hơn nữa là ai đã mang đến và Mã Tất Vũ đã biến đâu rồi?

Quân Trung Thánh bắt giác lặng người, như vậy đã chứng minh bí mật của lão không phải chỉ có Quân Mộ Hoa, Vân Dật Long và Mã Tất Vũ ba người biết được mà thôi.

Đồng thời, thành phần dám chống đối với lão e rằng không phải chỉ có Kim Bích Cung và Đại Mạc Bằng Thành, sự kiện này phải là một sự cảnh cáo nghiêm trọng đối với lão.

Quân Trung Thánh đi lui đi tới trong thư phòng, chau mày suy tư, như đang quyết định một điều trọng đại.

Sau cùng, Quân Trung Thánh lại mặt vào bộ y phục đen của chủ nhân Huyết Bi, trùm cả đầu và mặt, đeo Huyết Cô Tỉ vào, vung chưởng đánh vào thi thể ngồi trên ghế.

Nhưng thấy một luồng sáng đỏ phóng qua, tử thi kia trước tiên bốc lên một làn khói xanh, sau đó lập tức phụt cháy.

Đoạn rồi Quân Trung Thánh vung tay liên hồi, những luồng sáng đỏ lấp lánh, lập tức cả gian thư phòng chìm ngập trong biển lửa.

Quân Trung Thánh buông tiếng cười vang, tung mình lướt đi như quỷ mị, thoáng chốc đã mất dạng.

Giờ hãy trở lại với Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa trên đường từ Bạch Thủy sơn trang trở về Thanh Dương Lãn ở Hàng Thành.

Vân Dật Long trong lòng hết sức lo lắng so sự an nguy của Truy Hồn Linh Mã, Quân Mộ Hoa cũng tâm sự trùng trùng, tuy nàng đã xưng hô huynh muội với Vân Dật Long, quan hệ thân thiết, nhưng lòng nàng vẫn bị nhiều nỗi ám ảnh đè nặng, khiến nàng lo lắng nhất là “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai, mặc dù nàng chưa biết giữa Vân Dật Long và Triển Ngọc Mai thân thiết đến mức độ nào, song qua thực tế suy luận, chắc chắn là phải hơn mình. Nàng không hiểu vì sao mình lại có cảm nghĩ như vậy, chỉ biết trong lòng có một ý muốn vô cùng mãnh liệt, không thích Vân Dật Long thân mật với một người con gái khác.

Do đó, hai người đều giữ im lặng.

Tô Lai sơn chỉ cách Thái Sơn chừng bảy mươi dặm đường, ngọn Thái sơn sừng sững hiện rõ trước mắt, Kim Bích Cung trong Trích Huyết cốc và Chính Nghĩa Nhai đều nằm trong khu vực Thái Sơn. Nay tuy đã rõ chủ nhân Huyết Bi là Bạch Thủy trang chủ Quân Trung Thánh, song việc diệt trừ Chính Nghĩa Nhai cũng chẳng phải dễ dàng.

Vân Dật Long vô cùng cảm khái, chàng từng có ý trở về Kim Bích Cung một chuyến, song nghĩ đến cùng đi với Quân Mộ Hoa thật có nhiều điều bất tiện, bởi theo sự suy nghĩ của chúng thuộc hạ Kim Bích Cung, người con gái nào mà được tiểu cung chủ đưa về Kim Bích Cung đầu tiên thì chính là nữ chủ nhân tương lai của Kim Bích Cung.

Do đó, chàng chẳng những không trở về Kim Bích Cung mà trái lại còn tránh xa Thái sơn, vòng theo rừng núi phía nam Tô Lai sơn để đến Hàng Thành. Đột nhiên, có tiếng bước chân hối hả vọng lại.

Vân Dật Long vội kéo tay Quân Mộ Hoa khẽ nói:

- Có người đến, ta hãy tìm chỗ nấp mau!

Quân Mộ Hoa cũng đã nghe thấy, bèn khẽ gạt đầu, cùng Vân Dật Long nấp vào sau một ngọn cây to.

Tiếng bước chân nghe loạng choạng và rất nặng nề, Vân Dật Long cảm thấy hết sức thắc mắc, nhưng nơi đây cỏ cây quá rậm rạp khó trông thấy cả ngoài hai trượng, chẳng rõ người ấy là ai?

Rồi thì một bóng người lão đạo đã xuất hiện trong tầm mắt, thì ra đó là một lão nhân tóc bạc phơ, khắp người bệ bệ máu hiện nhiên đã thọ thương rất trầm trọng.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, phóng ra lớn tiếng nói:

- Lão Bạch Sâm ...

Thì ra lão nhân ấy làm một trong số thị tòng của Nhạc Phụng Hùng, chủ nhân Cửu Trùng Thiên.

Lão Bạch Sâm kinh ngạc:

-Ồ ... Vân công tử...

Liền thì chân khí tản mát, không còn chịu đựng được nữa hai chân nhũn ra ngã xuống đất.

Vân Dật Long hốt hoảng

- Lão Bạch Sâm sao lại thọ trọng thương thế này? Chủ nhân của lão, Nhạc gia huynh muội đâu?

Một mặt cúi xuống xem xét thương thế của lão Bạch Sâm, chỉ thấy nơi bụng và lưng đều bị đâm trúng một kiếm, nhất là thương thế nơi bụng nghiêm trọng đến mức ruột đổ ra ngoài, đầm đìa máu tươi.

Quân Mộ Hoa vội đến gần hỏi:

- Long ca quen biết ông ấy ư?

Vân Dật Long không có thời gian giải thích nhiều, chỉ nói:

- Ông ấy là lão bộc của một người bạn!

Lão Bạch Sâm mặt trắng bệch, hai tay ôm lái đùm ruột thò ra ngoài bụng, thở hào hển nói:

- Lão nô... phụng mệnh... gia chủ nhân.. đi ra ngoài, đã gặp ... người của ... Vạn Kiếm quốc, bọn họ... toan tiêu huỷ ... Cửu Trùng Thiên... rồi đến lượt ... Kim Bích Cung. Vân công tử, xin công tử.. hãy giúp Cửu.. Trùng Thiên...

Tiếng nói nhỏ dần, hơi thở yếu ớt, sau cùng hai tay duỗi thẳng ra, hồn lìa khỏi xác.

Vân Dật Long nghiêng chặt răng, mặt âm trầm nói rít qua kẽ răng:

- Hay cho Vạn Kiếm quốc, tiêu huỷ Cửu Trùng Thiên rồi đến Kim Bích Cung... Hừ

Sát cơ lại bùng lên dữ dội trên mặt chàng.

Quân Mộ Hoa thắc mắc hỏi:

- Long ca, đây ... thật ra là việc gì? Không cho tiểu muội biết được ư?

Vân Dật Long khẽ cau mày:

- Lẽ dĩ nhiên là ngu ca phải cho Hoa muội biết, nhưng hiện giờ không có thời gian, Hoa muội có thể chấp nhận ngu ca một việc chẳng?

Quân Mộ Hoa vội nói:

- Long ca cứ nói đi, nếu hợp tình hợp lý tiểu muội nhất định chấp thuận!

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Ngu ca phải thay đổi kế hoạch, Hoa muội hãy đi một mình đến Thanh Dương Lãnh...

Quân Mộ Hoa nhú mày, tức tưởi nói:

- Tiểu muội biết là Long ca muốn tách tiểu muội ra, một mình đến Cửu Trùng Thiên để gặp Triển muội muội, Quân Mộ Hoa này đâu có là gì!

Vân Dật Long cười khở sở:

- Nhưng bắt buộc phải như vậy, Cửu Trùng Thiên phải cứu, bọn Vạn Kiếm quốc phải đánh, chỉ một mình ngu ca mà đối phó với đông đảo cao thủ Vạn Kiếm quốc thì cũng hết sức khó khăn, do đó ngu ca muốn Hoa muội đến Thanh Dương Lãnh cũng chính là điều cao thủ Chính Nghĩa Môn đến tiếp viện.

Quân Mộ Hoa ngẫm nghĩ:

- Vậy thì Long ca nên cùng tiểu muội đến Thanh Dương Lãnh trước, chờ lấy cao thủ rồi hãy đến Cửu Trùng Thiên.

Vân Dật Long lắc đầu:

- Vậy thì sẽ muộn mất, bọn Vạn Kiếm quốc không chừng đã đến Cửu Trùng Thiên rồi, ngu ca phải đến đó cứu viện trước mới được.

Quân Mộ Hoa bướng bỉnh:

- Vậy thì biểu muội lại càng không thể để cho Long ca đi một mình được, đến khi tiểu muội điều viện binh đến nơi thì nhất định cuộc chiến đã diễn ra rồi, có tiểu muội cùng đi ít nhiều cũng giúp được cho Long ca phần nào.

Vân Dật Long cưỡng lên:

- Cửu Trùng Thiên cũng là nơi lừng danh trên chốn giang hồ, chẳng dễ gì nhanh chóng bị tiêu huỷ đâu... Hay là thế này, Hoa muội hãy thay ngu ca đến Kim Bích Cung một chuyến, Kim Bích Cung nằm trong Thái Sơn, gần hơn Thanh Dương Lãnh nhiều, chỉ phải mất hai giờ thôi.

Đoạn lấy ra một mảnh lụa trắng đưa cho Quân Mộ Hoa, nói tiếp:

- Đây là địa đồ của Kim Bích Cung, cứ truyền lời ngu ca bảo người của Kim Bích Cung tức khắc đến Cửu Trùng Thiên tiếp viện.

Quân Mộ Hoa trở mắt:

- Kim Bích Cung đã gần như vậy, tại sao Long ca không đi cùng tiểu muội? Cửu Trùng Thiên dù khấn cấp đến mấy cũng đâu đến nỗi lâm nguy trong hai giờ.

Vân Dật Long thoáng ngập ngừng, chợt nảy ý:

- Bởi lẽ lão Triền Bằng trong Kim Bích Cung nhất định sẽ hỏi han lời thôi, rất có thể còn cản ngăn ngu ca đến Cửu Trùng Thiên nữa, cho nên cách tốt nhất là ngu ca không về thì hơn.

Quân Mộ Hoa lại ngẫm nghĩ một hồi, đoạn đón lấy mảnh lụa trắng trong tay Vân Dật Long và nói:

- Thôi được, tiểu muội đến Kim Bích Cung!

Hiển nhiên nàng vẫn có hơi giận dữ, quay người thì phân về phía Thái Sơn.

Vân Dật Long khề thở phào, lập tức đào ngay một cái hố to, chôn lấp thi thể của lão Bạch Sâm, rồi cũng giở khinh công phóng đi về phía trái Thái Sơn.

Cửu Trùng Thiên! Một nơi xưa nay đã được xem như là thế ngoại đào nguyên giờ đây bỗng trở nên hết sức náo nhiệt, bóng người lở nhò khắp từ trong đến ngoài bốn bức tường bảo cao to.

Bốn cánh cửa bảo đều được đóng chặt, thành bảo từ trên đến dưới đầy rẫy cao thủ của Cửu Trùng Thiên, người nào người nấy mặt mày nghiêm nghị, đao kiếm lăm lăm trong tay.

Bên ngoài bảo thì đầy nghịt những người phục sức màu sắc sỡ rất kỳ dị, đặc điểm chung của họ là thấy đều sử dụng kiếm, ánh thép sáng ngời như giòng biển bạc.

Họ chính là bọn người của Vạn Kiếm quốc, với sự lãnh đạo của Vạn Kiếm quốc vương Mặc Vô Kê, dẫn theo hơn trăm cao thủ Vạn Kiếm quốc kéo đến Cửu Trùng Thiên, lẽ tất nhiên gã vương tử đã bị Vân Dật Long dùng kiếm rạch mặt cũng ở trong số ấy.

Nhạc Phụng Hùng đứng trên lầu canh phía đông thành bảo, mắt nhìn bọn người Vạn Kiếm quốc lao xao bên ngoài, mặt mày ử dột ra chiều hết sức lo âu.

Nhạc Phụng Linh đứng cạnh dẫu môi khề nói:

- Ca ca nghĩ gì vậy hở?

Nhạc Phụng Hùng chau chặt đôi mày rậm:

- Ca ca đang suy nghĩ chúng ta có nên đầu hàng hay không!

Nhạc Phụng Linh trợn to mắt:

- Đầu hàng ư? Ca ca nghĩ cái quái quỷ gì vậy, Cửu Trùng Thiên đâu phải là một nơi không có tiếng tăm trên chốn giang hồ, sao lại có thể chưa giao chiến đã đầu hàng được chứ?

Nhạc Phụng Hùng lắc đầu thở dài:

- Thứ nhất, Vạn Kiếm vương dẫu sao cũng là sư thúc của chúng ta, hai nữa Cửu Trùng Thiên e khó chống lại Vạn Kiếm quốc... Vì bảo toàn cơ nghiệp tổ truyền, có lẽ đầu hàng là một biện pháp tốt nhất.

Nhạc Phụng Linh giậm chân:

- Không thể được, chúng ta tuyệt đối không được đầu hàng, bởi ghi hận Vân Dật Long mà Vạn Kiếm vương tử đã đâm ra căm thù chúng ta, dù có đầu hàng thì y cũng không buông tha cho chúng ta đâu....

Hai mắt ngập lệ nhìn Nhạc Phụng Hùng nói tiếp:

- Hơn nữa, chả lẽ ca ca không nghĩ đến Vạn Kiếm vương tử sẽ đối xử như thế nào với tiểu muội hay sao?

Nhạc Phụng Hùng rúng động cõi lòng, trợn to mắt nói:

- Muội muội đừng buồn, ca ca sẽ nghe theo lời muội muội, chúng ta quyết chống lại Vạn Kiếm quốc đến cùng, dứt khoát sẽ không đầu hàng. Ôi! Phải chi có Vân Dật Long ở đây thì hay biết mấy!

Nhạc Phụng Linh đầy tự tin:

- Nếu Vân Dật Long mà hay tin Vạn Kiếm quốc vây đánh chúng ta, nhất định chàng sẽ đến đây ngay.

Nhạc Phụng Hùng cười chua xót:

- Nước xa không cứu được lửa gần, đừng trông mong y thì hơn!

Ngựa đen dưới sự hộ tống của mấy mươi thanh trường kiếm xông tới trước cổng bảo.

Dẫn đầu là một lão nhân mặc áo bào đỏ, râu đen dài phủ ngực, hai thanh trường kiếm lung lẳng bên hông, mặt mày rất hung dữ. Theo sau chính là Vạn Kiếm vương tử trên mặt có một vết kiếm dài, vậy thì lão nhân áo đỏ ắt hẳn là Vạn Kiếm quốc vương Mặc Vô Kê.

Nhạc Phụng Hùng đứng trên lầu canh vội ôm quyền nói:

- Chúng tiểu diệt đã tiếp giá trẻ tràng... Mạc sư thúc vẫn khỏe?

Vạn Kiếm quốc vương ngược lên quát:

- Đã bảo tiếp giá trẻ tràng, sao lại đóng chặt cổng bảo, không mau mở ra đón tiếp, có thể quả nhân sẽ thứ tội cho!

Vạn Kiếm Vương tử cũng lớn tiếng nói:

- Nhạc gia huynh muội, mau mở cổng ra thì còn có thể khoan dung được, bằng không Cửu Trùng Thiên hôm nay ắt sẽ trở thành tro bụi, cam đoan không chừa một mống.

Nhạc Phụng Linh tức giận:

- Mạc sư thúc, chúng tôi đã xưng hô cung kính với sư thúc, sao sư thúc lại hung hãn với chúng tôi thế này....

Nhạc Phụng Hùng cười tiếp lời:

- Đó là vì Mạc sư thúc ghi hận Vân Dật Long đã dùng kiếm rạch mặt, nghe đâu Vân Dật Long hiện đang thành lập Chính Nghĩa Môn tại Hàng Châu Thanh Dương Lãnh, Mạc sư thúc hãy đến đó mà tìm.

Vạn Kiếm vương tử tức tối gầm lên:

- Nhạc Phụng Hùng, người thật to gan, lại dám khua môi múa mép trước mặt ta. Cho người hay, sau khi san bằng Cửu Trùng Thiên, bất kể là Kim Bích Cung hay Chính Nghĩa Môn ta cũng sẽ biến nó thành tro bụi.

Vạn Kiếm quốc vương lại quát to:

- Cửu Trùng Thiên không dám mở cổng tiếp giá ư?

Vạn Kiếm vương tử tiếp lời:

- Phụ vương bắt tất phải hỏi nhiều, mau hạ lệnh tấn công đi!

Vạn Kiếm quốc vương liền trầm giọng nói:

- Được, bắt chấp thủ đoạn, đánh chiếm Cửu Trùng Thiên!

Đoạn liền rút ra một thanh bảo kiếm sáng ngời, giơ cao lên trời, chúng cao thủ Vạn Kiếm quốc lập tức reo hò vang dội.

Rồi thì cuộc tấn công bắt đầu, nửa số trong hơn trăm cao thủ Vạn Kiếm quốc liền thi nhau ném những quả hỏa pháo to cỡ nắm tay vào trong bảo, Cửu Trùng Thiên lập tức bùng cháy khắp nơi.

Đồng thời, tám cao thủ Vạn Kiếm quốc mỗi người một thanh bảo kiếm sắc bén trong tay, đâm liên hồi vào cổng phía đông.

Cổng phía đông tuy là bằng gỗ tốt và bên ngoài bọc sắt, rất dày và rắn chắc, nhưng vẫn không chịu nổi sự đâm bổ dữ dội của tám thanh bảo kiếm, chẳng mấy chốc đã vỡ ra một lỗ to, tám cao thủ lần lượt phóng vào, thế là cửa cổng mở toang.

Vạn Kiếm quốc vương và Vạn Kiếm vương tử chẳng chút chậm trễ, lập tức cùng thủ hạ ủa vào.

Cửu Trùng Thiên lúc này đâu đâu cũng rực lửa, Nhạc gia huynh muội cùng thủ hạ không chống nổi sức tấn công mãnh liệt của Vạn Kiếm quốc, bị dồn lúi vào trong Lăng Tiêu điện.

Nhạc Phụng Hùng tay cầm hai ngọn đại chùy hình tròn có phân múi, đôi mày rậm chau chặt, hai mắt trợn tròn nghe tiếng la hét bên ngoài, nghiêng răng nói:

- Muội muội, xem tình hình đã khó bảo toàn được Cửu Trùng Thiên rồi, ngu huynh phải....

Nhạc Phụng Linh trở to đôi mắt căm hờn:

- Ca ca phải làm sao?

Nhạc Phụng Hùng bậm môi:

- Huynh phải đưa muội thoát hiểm, tức tốc đến với Vân Dật Long, nhất định y sẽ không bạc đãi muội đâu, rồi sau này hẵng nhờ sức Vân Dật Long tái kiến Cửu Trùng Thiên, muội muội hãy cố gắng mà gắng lấy trọng nhiệm ấy.

Nhạc Phụng Linh nghiêng răng ken két:

- Không, ca ca, chúng ta sống chết có nhau, muội muội không thể nào bỏ rơi ca ca mà thoát thân một mình, trừ khi hai ta cùng đi khỏi đây một thể.

Nhạc Phụng Hùng giậm chân:

- Ôi! muội muội, đã đến nước này mà muội muội cũng không nghe lời ngu huynh hay sao?

Nhạc Phụng Linh định đáp, chợt nghe tiếng cười vang dội, một bóng người nhanh như chớp vượt qua đầu mấy lớp cao thủ Cửu Trùng Thiên, vào đến Lăng Tiêu điện, người ấy chính là Vạn Kiếm vương tử.

Nhạc Phụng Hùng liền vung đôi đại chùy trong tay quát.

- Mạc sư thúc đừng bức người quá đáng!

Vạn Kiếm vương tử cười hớ hớ:

- Bức người quá đáng! Nhạc Phụng Hùng, người thử nghĩ, hôm trước hai huynh muội người đã ngấm ngầm giúp Vân Dật Long, để hắn làm ặt mày ta trở nên thế này, nay người lại còn đào hào đắp lũy cố tình chống lại Vạn Kiếm quốc, vậy mà còn bảo ta bức người quá đáng, các người còn lương tâm không hả?

Nhạc Phụng Linh tiến tới một bước nói:

- Mạc sư thúc muốn sao?

Vạn Kiếm vương tử cười u ám:

- Muốn ... ơ... Nhạc cô nương, trước hết bản vương tử muốn hỏi một điều!

Nhạc Phụng Linh ngậm nháy mắt ra hiệu với Nhạc Phụng Hùng, đoạn nói:

- Xin sư thúc cứ nói!

Vạn Kiếm vương tử cười:

- Cô nương thấy gương mặt của bốn vương tử so với khi trước xấu xí hơn nhiều phải không?

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Sư thúc là một đẳng kỳ tài, và lại là quốc vương tương lai của Vạn Kiếm quốc, diện mạo có chút khuyết điểm thì đáng kể gì đâu?

Vạn Kiếm vương tử bật cười:

- Vậy là cô nương không chê bổn vương tử xấu xí chứ gì?

Nhạc Phụng Linh cười ngọt ngào:

- Sư thúc nói gì lạ vậy? Bất luận diện mạo xấu hay đẹp thì cũng là sư thúc, tiểu diệt sao lại chê sư thúc xấu xí được?

- Chẳng lẽ quan hệ chúng ta không sửa đổi được hay sao?

Nhạc Phụng Linh cười:

- Mọi quan hệ đã được xác định từ lâu rồi, làm sao có thể sửa đổi được?

Vạn Kiếm vương tử tiến tới cười vang nói:

- Cô nương chẳng đã nói rồi đấy ư? Bổn vương tử trong tương lai sẽ là quốc vương của Vạn Kiếm quốc, ai dám phê phán việc làm của ta chứ?

Nhạc Phụng Linh từng bước thoái lui, thấp giọng nói:

- Tiểu diệt nữ chẳng hiểu sư thúc nói gì cả?

Vạn Kiếm vương tử vừa tiếp tục tiến tới vừa cười rất đắc ý nói:

- Rất là dễ hiểu! Đây, cô nương hãy xem đây là gì?

Nhạc Phụng Linh cười:

- Hai thanh bảo kiếm! Vạn Kiếm quốc nổi tiếng là nhờ có nhiều bảo kiếm, chẳng hay sư thúc đưa hai thanh kiếm này ra có chi lạ kỳ vậy?

- Hai thanh kiếm này một mang tên Đằng Long, một mang tên Phi Phụng, đó là thanh kiếm thư hùng, Đằng Long kiếm ta giữ, Phi Phụng kiếm giao cho cô nương, giờ thì Cô nương đã hiểu rồi chứ? Ha ha ha....

Nhạc Phụng Linh liền đón lấy thanh Phi Phụng kiếm mạ vàng nạm ngọc, lăm bắm:

- Thanh kiếm này có dụng ích gì?

Vạn Kiếm vương tử thấy Nhạc Phụng Linh đã đón nhận Phi Phụng kiếm, liền mừng rỡ hơn hớn nói:

- Thanh bảo kiếm này chém sắt như chém bùn, cực kỳ sắc bén, dám nói trong giới võ lâm Trung Nguyên chưa ai có, chỉ có Vạn Kiếm quốc là....

Bỗng Nhạc Phụng Linh đưa tay chỉ bên cạnh nói:

- Sư thúc hãy xem....

Vạn Kiếm vương tử ngạc nhiên, liền quay đầu lại nhìn, đồng thời cười nói:

- Bổn vương tử sẽ tức khắc đi bẩm rõ với phụ vương, ngưng ngay cuộc chiến với Cửu Trùng Thiên, từ nay....

Ngay khi y vừa quay đi, Nhạc Phụng Linh đã lẹ làng tuốt kiếm ra nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực y.

Đồng thời, Nhạc Phụng Hùng đứng sau lưng Vạn Kiếm vương tử cũng vung hai ngọn đại trùy lên, giáng thẳng xuống đầu Vạn Kiếm vương tử.

Vạn Kiếm vương tử dù võ công cao cường đến mấy cũng khó có thể tránh khỏi đòn đột kích hung hiểm của hai anh em họ Nhạc, song Vạn Kiếm vương tử dầu sao cũng là người dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, trong cơn cấp bách vội hụp người, và nhào xuống đất lăn ra xa.

Nhạc Phụng Linh một kiếm rõ ràng đã đâm tới, nhưng Vạn Kiếm vương tử đã phản ứng quá nhanh, không đâm trúng ngực mà cắt mũi y làm đôi, máu tươi phun ra đầy mặt trông thật khủng khiếp.

Hai ngọn đại trùy của Nhạc Phụng Hùng cũng chỉ đánh trúng chân phải của Vạn Kiếm vương tử nghe tiếng “phập” một tiếng, bàn chân phải của Vạn Kiếm vương tử lập tức nát bấy.

Vạn Kiếm vương tử đau đơn lăn lộn dưới đất gào to:

- Quân sức sinh ... thật.... to gan....

Nhưng có đúng y đã nói vậy hay không, hai anh em họ Nhạc cũng khó thể xác định, bởi môi y đã bị kiếm chẻ làm bốn mảnh, tiếng nói phát ra rất là hàm hồ.

Nhạc Phụng Linh chau chặt mày nói:

- Đã giết là phải giết cho chết, tên này tuyệt đối không để cho sống được!

Đoạn liên vung kiếm đâm tới, Nhạc Phụng Hùng cũng không chờ dặn bảo, hai ngọn đại chùy đã giáng thẳng xuống.

Nhưng bỗng “leng keng” hai tiếng, binh khí trong tay hai anh em họ Nhạc đều bị đánh bật, những thấy hai lão nhân râu bạc tay cầm trường kiếm đã đứng chắn ngay giữa đôi bên.

Ngay khi ấy trong Lăng Tiêu điện cũng trở nên vô cùng hỗn loạn, đông đảo cao thủ Vạn Kiếm quốc đã tràn vào kịch chiến với thủ hạ Cửu Trùng Thiên.

Hai lão nhân râu bạc quát to:

- Nhạc gia huynh muội quả là to gan, dám dă thương vương tử của ta, hôm nay các ngươi nhất định phải chết vô địa táng.

Nhạc Phụng Linh tức giận quát:

- Các ngươi là ai?

- Tả hữu thừa tướng của Vạn Kiếm quốc!

Nhạc Phụng Hùng quát to:

- Thấy đều là phường gian ác cả, giết!

Đồng thời hai ngọn đại chùy đã vung lên tấn công lão nhân bên trái. Nhạc Phụng Linh cũng chẳng chậm trễ, vung động bảo kiếm tấn công lão nhân bên phải.

Song tả hữu thừa tướng của Vạn Kiếm quốc võ công chỉ kém hơn mỗi mình quốc vương, cao hơn Vạn Kiếm vương tử nhiều, Nhạc gia huynh muội chỉ thấy hàn quang lấp lánh, chẳng rõ hai lão nhân ấy đã sử dụng chiêu thức gì.

Chớp nhoáng ba chiêu đã qua, Nhạc Phụng Hùng kêu la oái oái, hai ngọn đại chùy trong tay đã rối loạn, và Nhạc Phụng Linh cũng vung kiếm chém bừa.

Hai lão nhân buông tiếng cười vang nói:

- Hãy ngoan ngoãn nằm xuống đi thôi!

Ánh kiếm bỗng toả rộng, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa.

Liên thì Nhạc Phụng Linh bảo kiếm vượt tay bay đi, Nhạc Phụng Hùng tuy khoẻ mạnh, song nội lực của đối phương quá hùng mạnh, hai ngọn đại chùy cũng lần lượt vụt khỏi tay.

Trong tiếng cười vang của tả hữu thừa tướng, Nhạc gia huynh muội chợt cảm thấy trước ngực tê buốt, huyết Dẫn Trung đã bị đâm trúng một đường dài hơn tấc, huyết đạo liên tức bị phong bế.

Rồi thì, phịch phịch hai tiếng, hai anh em họ Nhạc lần lượt ngã lả ra đất.

Tả hữu thừa tướng không màng đến họ, hai người cùng đi đến trước mặt Vạn Kiếm vương tử, co gối thi lễ nói:

- Lão thần cứu giá muện màng, xin điện hạ thứ tội....

Đồng thời hai người vội vã lấy thuốc kim sang ra, rịt vào vết thương và băng bó cho Vạn Kiếm vương tử.

Vạn Kiếm vương tử lúc này hết như một người máu, mặc dù máu đã ngừng chảy, song cơn đau vẫn chưa giảm, hai vai không ngớt co giật, nghiêng răng ken kết.

Tả hữu thừa tướng băng bó xong, chỉ thấy Vạn Kiếm vương tử cả đầu mặt đều bị lụa trắng quấn chặt, chỉ chừa đôi mắt và một đường dài giữa mũi và miệng.

Tả hữu thừa tướng cố nén cười cung kính nói.

- Nhạc gia huynh muội đã bị lão thần chế ngự, xin điện hạ cho biết nên xử lý chúng thế nào?

Vạn Kiếm vương tử gằng gượng nói:

- Ta ... phải đích thân... trông trị chúng!

Y phải lập lại một lần nữa, tả hữu thừa tướng mới nghe hiểu.

Tả hữu thừa tướng lại nói:

- Điện hạ muốn giết nam hay nữ trước?

Vạn Kiếm vương tử không nói, chỉ đưa tay chỉ vào Nhạc Phụng Linh.

Tả hữu thừa tướng liền đồng thanh nói:

- Lão thần tuân chỉ!

Hai người lập tức đỡ Nhạc Phụng Linh dậy, hữu thừa tướng khẽ cười nói:

- Nha đầu, người xinh đẹp thế này chết đi thật là uổng, hãy van xin điện hạ, tuy điện hạ đã bị người làm cho thọ thương thế kia, nhưng có thể vẫn tha chết cho người đấy!

Nhạc Phụng Linh tuy đã bị điểm trúng huyết Đản Trung, nhưng vẫn còn nghe và nói được liên gằn giọng quát:

- Không bao giờ!

Hữu thừa tướng sững người, đoạn cười nói:

- Đó chính là người tự tìm lấy cái chết!

Xô nàng ngã nằm xuống đất ngay mặt Vạn Kiếm vương tử... và thanh bảo kiếm trong tay Vạn Kiếm vương tử cũng đã gơ cao lên.

47. Chương 47: Trích Huyết Kiếm Vấy Máu Lãng Tiêu Điện

Nhạc Phụng Hùng thấy em gái sắp táng mạng dưới kiếm Vạn Kiếm vương tử, vừa kinh hãi lại vừa tức giận quát to:

- Dừng tay lại ngay, vương tử không được giết xá muội!

Vạn Kiếm vương tử chững tay kiếm, giọng hàm hồ nói:

- Ta không được giết thì ai giết?

Nhạc Phụng Hùng hét to:

- Muốn giết thì hãy giết ta đi!

- Tất nhiên cũng phải giết người thôi nhưng ngươi hãy chờ chốc lát, nhìn muội muội của người chết trước đã!

Nhạc Phụng Hùng tức tối gầm lên:

- Huynh muội ta chết thành quỷ dữ cũng quyết theo ngươi đòi mạng!

Vạn Kiếm vương tử dừng kiếm lại giữa chừng, bỗng nói:

- Nhạc Phụng Linh, nàng còn gì nói nốt không?

Nhạc Phụng Linh nghiêng rằng:

- Ta cũng như ca ca, chết cũng theo người đòi mạng!

Vạn Kiếm vương tử thoáng ngẫm nghĩ đoạn lớn tiếng nói:

- Hay lắm, nàng thật là ngoan cố, nhưng ta không để cho nàng chết đâu, tả hữu thừa tướng!

Tiếng nói hết sức khó nghe, nhưng cũng còn có thể miễn cưỡng nghe được, tả hữu thừa tướng vội sải bước đến gần, khom mình đồng thanh nói:

- Xin điện hạ dặn bảo!

- Hai người hãy nghĩ cách khiến cho chúng phải chết thật thê thảm!

Tả thừa tướng cười xiểm nịnh:

- Vậy thì dễ thôi, lão thần có một cách khiến chúng chết rồi vẫn còn đỏ mặt.

Vạn Kiếm vương tử vội nói:

- Vậy nói ra mau!

- Lão thần đề nghị hãy lột trần hai anh em chúng ra, trước hết lấy mười người đàn ông khoẻ mạnh luân phiên hãm hiếp ả nha đầu kia, sau đó trói hai anh em chúng vào nhau đem treo ngoài Lăng Tiêu Điện, để cho nắng dãi mưa dầm, chết dần vì đói khổ....

Vạn Kiếm vương tử gật đầu lia lịa:

- Hay lắm hãy thực hành ngay!

- Thừa vâng!

Tả thừa tướng liền gọi đến mười cao thủ trẻ, nghiêm giọng nói:

- Hãy nghe đây, giờ điện hạ ban thưởng cho các người, mỗi người được tiêu hồn một lần với Nhạc Phụng Linh, hành động ngay đi!

Mười cao thủ Vạn Kiếm quốc chẳng hứng thú gì về việc cưỡng hiếp phụ nữ trước công chúng, song đó là mệnh lệnh của Vạn Kiếm vương tử nên chẳng ai dám chống đối, đành đồng thanh nói:

- Xin đa tạ ân ban của điện hạ!

Mười người cùng tiến lên, vừa định ra tay lột bỏ y phục của Nhạc Phụng Linh, bỗng nghe một giọng nói lạnh đến rợn người vang lên sau lưng:

- Kẻ nào động thủ trước thì sẽ chết trước!

Tiếng nói này không to, song đủ khiến mười cao thủ Vạn Kiếm quốc rùng mình nổi gai ốc, vội cùng quay phắt lại nhìn, những thấy một thiếu niên áo trắng phong tư tuấn nhã đã đứng ngoài một trượng, chính là Kim Bích cung chủ Vân Dật Long.

Nhạc Phụng Hùng mừng rỡ kêu vang:

- Vân công tử, hãy mau cứu xá muội...

Nhạc Phụng Linh cũng kích động lên tiếng:

- Vân công tử....

Song nàng chẳng biết nói gì mới phải, đành im lặng thính, hai giòng nước mắt rơi lã chã.

Vạn Kiếm vương tử phẫn hận quát:

- Hắn chính là Vân Dật Long, không được buông tha....

Tả hữu thừa tướng cầm trường kiếm tiến đến gần Vân Dật Long, đồng thanh quát:

- Các người hãy hành động đi!

Hai cao thủ Vạn Kiếm quốc thoáng ngần người, đoạn dẫn trước vung tay chộp vào Nhạc Phụng Hùng.

“Vút vút” hai luồng sáng đỏ chớp chớp, hai cao thủ Vạn Kiếm quốc liền tức ngã lăn ra đất chết ngay.

Tả hữu thừa tướng đồng thanh la lên:

- Ô, Ánh Huyết Hoàn..... hãy tiếp kiếm....

Ánh thép chớp ngời, hai người nhất tề xuất chiêu tấn công Vân Dật Long.

Song hai thanh kiếm của họ đã rơi và khoảng không, chẳng hiểu bằng cách nào Vân Dật Long đã vòng ra sau lưng tả hữu thừa tướng, ung dung tránh khỏi hai chiêu kiếm hung hiểm của họ.

Đồng thời, những ánh đỏ rực lên, một vòng sáng đỏ xoay nhanh khôn tả, lại có bốn cao thủ Vạn Kiếm quốc ngã gục, trên trán mỗi người đều có một dấu trường thu nhỏ.

Thế là mười cao thủ chỉ còn lại bốn, bởi kinh khiếp trước uy thế của Vân Dật Long, không ai còn dám vọng động nữa.

Tả hữu thừa tướng một chiêu hất hăng, tức tốc xoay người, lẹ làng tấn công tiếp ra ba kiếm.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, ánh bạc chớp chớp, những nghe tiếng binh khí chạm nhau chúa chát, hai thanh kiếm trong tay tả hữu thừa tướng đều cùng bị dội ra.

Đồng thời, Vân Dật Long với tốc độ nhanh đến chóng mặt, phóng ra hai luồng chỉ phong, huyết đạo của Nhạc Phụng Hùng và Nhạc Phụng Linh liền được giải khai.

Tả hữu thừa tướng kinh hoàng thất sắc, vung kiếm toan lao tới tiếp tục tấn công,

Vân Dật Long bỗng trầm giọng quát:

- Vân mỗ đã hai lần nương tay cho, vì không muốn gây nhiều chết chóc, hai người nên biết ăn năn hối cải, không tiếp tục nổi giáo cho giặc nữa thì sẽ được miễn chết, bằng không Vân mỗ sẽ chẳng khách sáo nữa đâu!

Tả hữu thừa tướng đưa mắt nhìn nhau, bỗng cùng quỳ sụp xuống đồng thanh nói:

- Bọn lão ô xin quy hàng!

Bởi hai người đã nhận thấy rất rõ võ công của Vân Dật Long quả thật vượt họ rất xa, nếu tiếp tục chiến đấu chắc chắn họ sẽ táng mạng tại đây.

Lúc này tiếng la hét vẫn vang động bên ngoài Lăng Tiêu Điện, đồng thời ánh lửa ngút trời, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Nhạc gia huynh muội vừa được giải khai huyết liền tức tốc đứng lên, nhặt lấy vũ khí xông ngay vào trận chiến.

Tả hữu thừa tướng đã quy hàng, trong Lăng Tiêu Điện chỉ còn lại bốn cao thủ trẻ của Vạn Kiếm Quốc, họ đâu phải là đối thủ của anh em họ Nhạc, không đầy ba hiệp đã bị ngọn đại chùy của Nhạc Phụng Hùng đánh chết một người, ba người còn lại kinh hoàng bỏ chạy ra ngoài.

Tả hữu thừa tướng sớm đã buông bỏ binh khí, buông lỏng hai tay đứng chờ phân xử.

Nhạc Phụng Linh ném cho Vân Dật Long một cái nhìn đầy cảm kích, đoạn cầm kiếm đi về phía Vạn Kiếm vương tử.

Vân Dật Long thấy vẻ thảm não của Vạn Kiếm vương tử bất giác cười khẩy nói:

- Nhạc cô nương, người này chính là Vạn Kiếm vương tử ư?

Nhạc Phụng Linh nghiêng rằng:

- Chính là tên súc sinh ấy!

Vạn Kiếm vương tử vội năn nỉ:

- Xin hãy tha mạng... Mạc mỗ cam đoan sẽ bảo phụ vương tử khắc lui binh, kể từ nay sẽ không bước chân vào Trung Nguyên, và cũng không dám gây sự với các vị nữa!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Người nói gì? Sao Vân mỗ chẳng nghe được tiếng nào cả thể này?

Nhạc Phụng Linh phì cười:

- Khi này đã bị chém toác mũi miệng, cho nên tiếng nói của y mới khó nghe như vậy.

Vân Dật Long cười:

- Cuộc chiến bên ngoài đang ác liệt, Vạn Kiếm Quốc Vương cùng thần liêu đặc lực của lão hiện đang ở Quang Huệ điện chờ báo tin, có lẽ chưa hay biết đứa con trai quý báu của lão đang ngộ nạn, chúng ta hãy nhanh chóng giải quyết bọn họ thì hơn!

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Vâng, chính tay tôi sẽ lấy mạng của tên súc sinh này!

Vân Dật Long mỉm cười:

- Bộ dạng của hần thảm nào thề này cũng đủ lắm rồi, hãy tha mạng cho hần đi thôi.

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Vân công tử ... tại sao bây giờ lại trở nên từ bi thế này? Nếu mà thời gian không cấp bách, nhất định tôi phải băm vụn hần ra làm muôn mảnh mới hả dạ!

Đoạn bất chấp ý kiến của Vân Dật Long, vung kiếm chém ngang lưng Vạn Kiếm vương tử ra làm hai khúc, chết một cách thê thảm.

Nhạc Phụng Linh tra kiếm vào bao, bỗng nghe một giọng giận dữ gầm lên:

- Lũ hung đồ quả là to gan, dám sát hại ái tử của cô gia, các người hôm nay ai cũng đừng hòng sống sót!

Thì ra Vạn Kiếm Quốc Vương Mạc Vô Kê đã đến cùng với thủ hạ Tứ Đại Thần Kiếm.

Vân Dật Long buông tiếng cười khẩy, đứng cản đường nói:

- Tôn giá chính là Vạn Kiếm Quốc Vương phải không?

Vạn Kiếm Quốc Vương tức giận:

- Trừ phi mắt chó của người đã đui mù, không thì nhất định phải nhận biết, người là ai?

Vân Dật Long buông giọng sắc lạnh:

- Kim Bích Cung chủ Vân Dật Long, hơn trăm năm trước Kim Bích Cung đã có một mối huyết thù với Vạn Kiếm Quốc, hôm nay Vân mỗ cần thanh toán với tôn giá!

Vạn Kiếm Quốc Vương cười khằng khặc:

- Hay lắm! Bốn vương tử phen này vào Trung Nguyên chính là để tảo trừ Cửu Trùng Thiên rồi đến lượt Kim Bích Cung, sự có mặt của người tại đây thật đúng lúc, cái chết của ái tử ta, món nợ ấy không chừng cũng gán lên đầu người đấy!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vậy thì hãy động thủ đi!

“Choang” một tiếng, Trích Huyết Kiếm đã ra khỏi bao, chàng rất hiếm khi tuốt kiếm trước khi giao chiến, ngoại trừ lần đối phó với chủ nhân Huyết Bi Quân Trung Thánh.

Ngay thi đôi bên đã tuốt kiếm sẵn sàng động thủ, tả hữu thừa tướng bỗng buông tiếng quát vang, nhặt lấy trường kiếm lung mình lao bổ vào Nhạc gia huynh muội.

Thì ra hai người thấy Vạn Kiếm Quốc Vương đã hiện diện, lòng can đảm lại trở về, ý định đầu hàng liền thay đổi.

Tả hữu thừa tướng kiếm pháp cao cường, Nhạc gia huynh muội quyết chẳng địch nổi, Vân Dật Long đang gườm nhau với Vạn Kiếm Quốc Vương, không dám phân tâm nên Nhạc gia huynh muội liền rơi vào tình thế vô vàn nguy hiểm.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng cười lao xao, một đám người tràn vào Lăng Tiêu Điện như nước lũ, nhanh chóng đứng về phía Nhạc gia huynh muội.

Những người mới thấy đều khoác áo cà sa đỏ, tổng cộng gồm mười ba tăng nhân cầm đầu là một lão tăng cao to mập mạp, cười hô hô nói:

- May quá, chúng ta kịp lúc tham gia vào cuộc náo nhiệt này rồi!

Ngọn phương tiện sản to tướng trong tay đã vung lên, quét về phía tả hữu thừa tướng, mười hai tăng nhân kia cũng liền chia ra tấn công Tứ Đại Thần Kiếm đứng sau lưng Vạn Kiếm Quốc Vương, lập tức lại diễn ra một cuộc ác chiến.

Vạn Kiếm Quốc Vương chau mày nói:

- Bọn hoà thượng này từ đâu đến thế nhỉ?

Vân Dật Long cười rộ:

- Khỏi thắc mắc, việc họ mặc họ, ta hãy lo việc ta, động thủ đi!

Liền thì Trích Huyết Kiếm chớp chớp ngồi, một luồng sáng bạc nhanh như chớp phủ chụp lấy Vạn Kiếm Quốc Vương.

Vạn Kiếm Quốc Vương vội vung động song kiếm, những thấy hàn quang lấp lánh, nhập vào với ánh kiếm của Vân Dật Long.

“Choang choang” vài tiếng, ánh kiếm tách trở ra, mỗi người đều lùi sau một bước.

Vạn Kiếm Quốc Vương sững sờ nói:

- Bồn vương bình sanh đây là lần đầu tiên mới gặp một người đã tiếp được một chiêu song kiếm của bồn vương!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vân mỗ cũng là lần thứ nhì đã gặp đối thủ!

Vạn Kiếm Quốc Vương kinh ngạc:

- Vậy đối thủ người đã gặp lần thứ nhất là ai?

- Chủ nhân Huyết Bì!

Vạn Kiếm Quốc Vương sững sờ:

- Chủ nhân Huyết Bì thống trị võ lâm Trung Nguyên đã từng giao thủ với người ư? Người đó là ai?

Vân Dật Long sáng giọng:

- Lão đừng thắc mắc thì hơn, xem kiếm đây!

Trích Huyết Kiếm tung ra chiêu “Vạn Điểm Huyết Ảnh”!

Vạn Kiếm Quốc Vương đâu dám chậm trễ, song kiếm với chiêu “Vạn hoa phiêu hương” tung ra đón tiếp.

Vân Dật Long quát to:

- Mặc Vô Kê, trong Vạn Hoa kiếm pháp tuyệt chiêu độc đáo là Tam Đoá Lăng, sao không thi thử ra đi.

Trong khi ấy Trích Huyết Kiếm đã biến chiêu “Trích huyết xuyên thiên”, hoá thành một luồng sáng bạc bay vút tới.

Vạn Kiếm Quốc Vương song kiếm bỗng phát ra tiếng như long ngâm, hét lớn:

- Không cần người phải nhắc nhở bốn vương!

Rồi thì ánh kiếm phụt tắt, liền tức hiện ra sáu đoá hoa bạc, chia thành hai hình tam giác trước sau nhanh như chớp bay thẳng vào ngực Vân Dật Long.

Vân Dật Long nghiêng rằng:

- Khá lắm, nếu lão không sử dụng đến “Tam Đoá Lăng” thì Vân mỗ cũng chưa hạ sát thủ!

Trích Huyết Kiếm vụt biến, hoá ra ba vòng sáng bạc bay tới đón tiếp, đồng thời tả chưởng vung nhanh, một vòng xoay đồ nhanh chóng chuyển sang cam rồi ập xuống đỉnh đầu Vạn Kiếm Quốc Vương.

Vạn Kiếm Quốc Vương cả kinh liền nói:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng!

Song kiếm vụt biến chiêu, sáu đoá hoa chớp nhoáng đã biến thành vạn đoá hoa kiếm bao quanh khắp người.

Nhanh như chớp, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng và ba luồng sáng bạc do Trích Huyết Kiếm tạo ra đều chạm vào những hoa kiếm của Vạn Kiếm Quốc Vương.

Những nghe tiếng choang choảng rền rỏi thì một tiếng “ầm” vang dội, ánh kiếm bóng chưởng vụt tách nhau ra, mỗi bên thoái lui năm bước.

Vân Dật Long trầm giọng quát:

- Mặc Vô Kê, lão không hổ danh Vạn Kiếm Quốc Vương, đã tiếp được Viêm Dương Chưởng và Trích Huyết Tam Kiếm của Vân mỗ. Thế nhưng Viêm Dương Chưởng của Vân mỗ mới chỉ tam biến và Trích Huyết Tam kiếm cũng chỉ thi triển một chiêu, nếu Vân mỗ giở hết toàn chân lực, e rằng lão cũng không thể chống nổi.

Vạn Kiếm Quốc Vương cũng trầm giọng nói:

- Vân Dật Long, “Tam Đoá Lăng” đành rằng là tuyệt chiêu, song chiêu thuật tinh tuyệt của Vạn Hoa Kiếm vẫn là Vạn Hoa thập tam kiếm, nếu bốn vương mà toàn lực thi triển thì người cũng chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Vân Dật Long tức giận quát:

- Vậy thì Vân mỗ khuyên lão hãy mau thi triển ra đi, bằng không thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa đâu?

Vạn Kiếm Quốc Vương vung động song kiếm quát:

- Được lắm, vậy thì hãy nạp mạng đây!

Vân Dật Long ngạo nghễ quát:

- E rằng kẻ nạp mạng chính là lão đấy! Lần này Vân mỗ không thèm dùng đến Viêm Dương Chưởng, chỉ dùng Trích Huyết Kiếm để đối phó với Vạn Hoa thập tam kiếm của lão thôi!

Những thấy hai làn kiếm quang lại sát nhập vào nhau, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, rồi thì vạn đoá hoa kiếm vụt tắt, hai người lại lui về chỗ cũ.

Chỉ thấy nơi tay áo trái của Vân Dật Long đã bị toác một đường dài hơn thước, một giòng máu tươi chảy xuống dọc theo cánh tay. Vạn Kiếm Quốc Vương thì sau lưng, ngực phải và má trái đều có một kiếm rất sâu, máu tươi đã nhuộm đỏ khắp người lão.

Vân Dật Long tra kiếm vào bao lạnh lùng nói.

- Trích Huyết Kiếm chưa từng để một ai sống còn, trừ chủ nhân Huyết Bi không kể, lão là người đầu tiên.

Vạn Kiếm Quốc Vương ném cả hai thanh kiếm xuống đất, hậm hực nói:

- Bỏ vương tử tuy bại nhưng trong lòng chẳng phục, nếu bốn vương tử mà luyện thành Đoạt Phách tam kiếm, hôm nay e rằng người khó thể diễu võ dương oai, rất có thể đã ngã gục dưới kiếm rồi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Lão đã thoát khỏi dưới “Trích Huyết Kiếm” thì Vân mỗ cũng tạm để lại mạng sống cho lão, lão hay quay về mà luyện lấy Đoạt Phách Tam kiếm, bất cứ lúc nào Vân mỗ cũng sẵn sàng hầu giáo trên khắp miền Trung Nguyên.

Vạn Kiếm Quốc Vương ngăn người, cúi xuống nhặt lại hai thanh kiếm, quát to:

- Tất cả hãy dừng tay, mang theo thi thể vương tử, lui ngay!

Tả hữu thừa tướng và Tứ đại thần kiếm đã miễn cưỡng giữ được thể quân bình với mười ba hoà thượng áo đỏ và anh em họ Nhạc, đôi bên đều đã dốc hết toàn lực quyết đấu, song chưa một ai bị thương vong cả.

Trận đấu lập tức ngưng chỉ sau một tiếng quát của Vạn Kiếm Quốc Vương, Tứ đại thần kiếm liền khiêng lấy hai khúc tử thi của Vạn Kiếm vương tử đi ra ngoài Lăng Tiêu Điện.

Tả hữu thừa tướng thất thiểu theo sau theo sau toan bỏ đi, bỗng nghe Vân Dật Long trầm giọng đáp:

- Hãy khoan, hai người kia phải ở lại đây!

Tả hữu thừa tướng bàng hoàng chứng bước, mặt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi.

Vạn Kiếm Quốc Vương lạnh lùng nói:

- Hai người này là tả hữu thừa tướng của bốn vương, vì sao người phải giữ họ lại đây?

Vân Dật Long trừng mắt gần giọng quát:

- Họ đã quy hàng tức là thuộc hạ của Vân mỗ, giờ lại phản bội tức là nghịch đồ của Vân mỗ, Vân mỗ phải trừng trị tội phản nghịch của họ.

Vạn Kiếm Quốc Vương nghiêng rằng:

- Các ngươi đã từng đầu hàng thật ư?

Tả hữu thừa tướng ngượng ngùng lặng thinh.

Vạn Kiếm Quốc Vương tức giận gần giọng:

- Các ngươi thật là dê hèn, còn gì là thể diện của Vạn Kiếm Quốc nữa... Vân Dật Long hai người này giao cho người, bốn vương xin cáo từ!

Đoạn liền xoay người sải bước bỏ đi.

Tả hữu thừa tướng kinh hoàng thất sắc, bỗng cùng quay người vung kiếm tấn công Vân Dật Long, đồng thời tung mình lao ra cửa Lăng Tiêu Điện.

Vân Dật Long buông tiếng cười sắc lạnh:

- Muốn đào tẩu đâu có dễ như vậy!

Tay phải vung lên, Trích Huyết Kiếm đã biến thành một luồng sáng bạc bay vút đi. Liền thì, hai tiếng rú thảm thiết vang lên, tả hữu thừa tướng rơi phịch xuống đất, thấy đều bị đứt lìa một chân trái, máu chảy lênh láng.

Vạn Kiếm Quốc Vương chẳng thèm ngó ngang đến, vẫn cùng tứ đại thần kiếm tất tả bỏ đi.

Vân Dật Long lạnh lùng đưa mắt nhìn tả hữu thừa tướng, gần giọng nói:

- Vân mỗ không có ý muốn dùng thủ đoạn tàn độc để giết người, nhưng đối với hạng tiểu nhân tráo trở như hai người thì cũng chẳng thể nào buông tha được.

Đoạn vung tay điểm huyết chỉ huyết cho hai người, sau đó lại phóng chỉ điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của họ.

Lập tức, hai người mặt mày trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, toàn thân không ngớt run rẩy, đủ thấy hai người đau đớn đến cực độ.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Với công lực của hai người ít ra cũng một ngày một đêm mới chết, hãy thư thả mà ném mùi đau khổ đấy nhé!

Đoạn quay người đi trở vào Lăng Tiêu Điện.

Nhạc gia huynh muội đi đến gần, Nhạc Phụng Hùng với giọng rồn rảng nói:

- Vân công tử, nếu không có công tử thì huynh muội tôi đã sớm mất mạng rồi, công tử thật là một đại ân nhân của chúng tôi!

Vân Dật Long cười:

- Nhạc đại hiệp khách sáo quá, việc vất vả đâu có gì phải bận tâm. Vả lại, tại hạ đã từng được Nhạc cô nương giúp đỡ kia mà!

Nhắc đến em gái, Nhạc Phụng Hùng lập tức phần chấn tinh thần nói:

- Phải rồi, phen này Vân công tử nhất định phải ở lại đây chơi vài hôm, để cho Nhạc Phụng Hùng được kết giao tình bằng hữu với công tử, còn về xá muội.....

Nhạc Phụng Linh xen lời;

- Ca ca bảo người ta ở đâu chứ? Bây giờ ngay cả chúng ta cũng không còn nhà cửa nữa rồi!

Thì ra Cửu Trùng Thiên ngoại trừ chỉ còn lại một ngôi Lăng Tiêu Điện, tất cả nhà cửa thầy đều đã bị lửa đỏ thiêu huỷ.

Nhạc Phụng Hùng đưa tay gãi đầu nói:

- Cái bọn này thật là tàn ác, nếu không nhờ Vân công tử đến kịp lúc, chúng ta bị họ giết chết thật là oan mạng... Thôi, chúng ta hãy tìm nơi khác để cho Vân công tử nghỉ ngơi. Muội hãy hàn huyên tâm sự với Vân công tử đi, hỏi xem Vân công tử sao lại đến đây đúng lúc thế này?

Bởi quá quan tâm cho em gái, biết em gái trong lòng chỉ có mỗi Vân Dật Long, nên Nhạc Phụng Hùng cố gắng tìm cách cho em gái gần gũi với Vân Dật Long, song vì miệng lưỡi vụng về, chẳng thể nào thốt ra được những lời nói tế nhị khéo léo.

Nhạc Phụng Linh mặt đỏ bừng, bất giác cúi gầm mặt.

Vân Dật Long đành kể lại việc gặp lão Bạch Sâm. Nghe xong, Nhạc Phụng Linh nghiêng răng cắn hờn nói:

- Vậy là lão Sở Bình e rằng đã chết bởi tay bọn họ rồi. Hai lão bộc trung thành ấy đã được phái mang thọ lễ đèn cho Lưu lão tiêu sư của Chấn Võ tiêu cục.

Vân Dật Long chỉ lo chuyện trò với Nhạc Phụng Hùng, đã thờ ơ với nhóm tăng nhân áo đỏ trong điện, nhóm tăng nhân ấy thấy Vân Dật Long bận nói chuyện với Nhạc Phụng Hùng, lão tăng to mập cầm đầu liền tiến tới, chấp tay thi lễ nói:

- “Huyết Tăng” Đại Ngộ xin ra mắt tiểu cung chủ!

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Lão đã vất vả quá...

Thì ra “Huyết Tăng” Đại Ngộ chính là Thủy vệ trong số ngũ vệ của Kim Bích Cung.

“Huyết Tăng” Đại Ngộ xoay người, với giọng như sấm rền quát:

- Lũ trọc bấy, hãy đến đây khấu kiến tiểu cung chủ mau!

Mười hai tăng nhân áo đỏ đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe tiếng liền vội co gối đồng thanh nói:

- Xin khấu kiến tiểu cung chủ!

Vân Dật Long khoát tay:

- Bất tất đa lễ... các người đã gặp Quân cô nương rồi chứ?

Huyết Tăng vội đáp:

- Đã gặp! Quân cô nương đã đến đây rồi!

Vân Dật Long ngoảnh lại nhìn:

- Quân cô nương đâu? Sao tự này giờ không thấy!

Huyết Tăng vội đáp:

- Trước khi tiến vào Trùng Thiên, chúng thuộc hạ đã chia làm hai nhóm, Quân cô nương cùng Huyết Bà dẫn thuộc hạ tiến đánh bọn Vạn Kiếm Quốc ở vòng ngoài, còn lão nô thì vào trong tiếp ứng tiểu cung chủ.....

Ngay khi ấy, bỗng thấy lại có một nhóm người phóng bước đi vào, một giọng oang oang quát:

- Các nha đầu, hãy mau đến tham kiến tiểu cung chủ!

Chính là Huyết Bà cùng thuộc hạ là mười lão bà áo đỏ thắt đều tóc bạc phơ.

Vân Dật Long khoát tay:

- Bất tất đa lễ, mọi người kéo hết đến đây, Kim Bích Cung há chẳng bỏ trống ư?

Huyết Bà vội đáp:

- Cung chủ yên tâm, chỉ cần một lão Triền Bằng và địa thế hiểm trở của Kim Bích Cung, thừa sức để ứng phó với bất kỳ một cuộc ngoại kích nào!

Bỗng, một giọng trong trẻo vang lên:

- Long ca... đã thọ thương rồi....

Lại một bóng đỏ lao nhanh vào, đó chính là Quân Mộ Hoa, người đã đến Kim Bích Cung cầu viện.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn cánh tay áo rách toác và vết máu đã khô nơi tay trái, cười nhạt nói:

- Chỉ là vết thương ngoài da, không hề gì đâu!

Quân Mộ Hoa không màng đến lời nói của chàng, vội xé lấy một mảnh lụa yếm, bắt buộc chàng phải để cho nàng băng bó, đồng thời lại ném cho Nhạc Phụng Linh một cái nhìn thị uy.

Qua thái độ và lời lẽ của Quân Mộ Hoa, Nhạc Phụng Linh bất giác nghe lòng chua xót, suýt nữa nước mắt đã tuôn trào, đứng lặng thinh không nói gì nữa.

Vân Dật Long ngưng ngừng lách người sang bên nói:

- Hoa muội hãy đến ra mắt Nhạc cô nương đi!

Quân Mộ Hoa lạnh lùng đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh, mỉm cười nói:

- Xin chào Nhạc cô nương, đa tạ cô nương đã chăm lo cho Long ca tôi.

48. Chương 48: Mộ Địa Kỳ Ngộ , Nhạc Gia Huỳnh Muội Gặp Tiên

Nhạc Phụng Linh không cầm được nước mắt, đành quay người đi, nhạt giọng nói:

- Chính chúng tôi mới phải cảm tạ, nếu không nhờ Quân cô nương đưa tin đến Kim Bích Cung, e rằng Cửu Trùng Thiên giờ đây đã hoàn toàn bị thiêu huỷ rồi....

Nhạc Phụng Hùng thấy vậy liền cuống lên nói:

- Vân công tử với vị....

Song Nhạc Phụng Linh đã vội kéo áo y ngăn lại.

Nhạc Phụng Hùng lật đật nói:

- Muội muội, đó là vì....

Nhạc Phụng Linh lén đập cho y một cái, hốt lời:

- Vân công tử, ơn cứu mạng ngu huynh muội không bao giờ dám quên, nhưng Cửu Trùng Thiên tuy chưa hoàn toàn bị thiêu huỷ, song cũng khó có thể lưu giữ nhà khách. Vả lại, ngu huynh muội cũng phải ra đi tìm nơi khác nương thân.

Vân Dật Long chau mày:

- Cơ nghiệp Cửu Trùng Thiên tuy đã bị huỷ, nhưng mai này chẳng khó tái biến, hiện thời theo tại hạ nghĩ, nhị vị hãy đến Thanh Dương Lãnh để cùng xây dựng Chính Nghĩa Môn....

Nhạc Phụng Hùng định lên tiếng, Nhạc Phụng Linh đã tranh trước nói:

- Không, hảo ý của Vân công tử, chúng tôi xin tâm lãnh, nhưng bây giờ chúng tôi phải đi thăm viếng một vị cô mẫu... đã nhiều năm không gặp, có thể hôm nào đó sẽ đến Thanh Dương Lãnh....

Nhạc Phụng Hùng chau mày:

- Muội muội, chúng ta đâu có.....

Nhạc Phụng Linh lại đập cho y một cái thật mạnh và nói:

- Ca ca, chúng ta đi thôi!

Nhạc Phụng Hùng buông tiếng thở dài, quay sang Vân Dật Long ôm quyền thi lễ nói:

- Ngu huynh muội phải đi thăm viếng cô mẫu trước, đành phải tạm chia tay với Vân công tử!

Nhạc Phụng Linh không chờ Nhạc Phụng Hùng nói dứt lời đã cất bước đi trước.

Vân Dật Long tuy có nhiều điều muốn nói, nhưng khổ nỗi khó có thể nào mở miệng được, giữ Nhạc gia huynh muội lại, có mặt Quân Mộ Hoa cũng hết sức khó xử, đành thẳm buông tiếng thở dài nói:

- Mong rằng hiền huynh muội sẽ sớm có mặt tại Chính Nghĩa Môn trên Thanh Dương Lãnh!

Nhạc Phụng Hùng gật đầu:

- Ngu huynh muội sớm muộn gì nhất định cũng sẽ đến!

Đoạn tung mình phóng ra khỏi Lăng Tiêu Điện, tiếp tục phi thân ra ngoài Cửu Trùng Thiên, sở dĩ Nhạc Phụng Hùng vội vã như vậy là vì Nhạc Phụng Linh sớm đã phóng đi mất dạng rồi.

Nhạc Phụng Hùng với nỗi lòng nặng trĩu phi thân đuổi theo, đến cách Cửu Trùng Thiên ngoài năm dặm mới tìm gặp được Nhạc Phụng Linh, thì ra Nhạc Phụng Hùng biết chắc là em gái mình chắc chắn đã đến đây.

Đó là một khu mộ địa, Nhạc Phụng Linh đang quỳ trước một ngôi mộ to, lặng thính ra chiều rất đau buồn.

Nhạc Phụng Hùng thở hắt ra một hơi dài, đi đến cạnh Nhạc Phụng Linh, dịu giọng nói khẽ:

- Muội muội sao thế này? Chúng ta ở đâu có một vị cô mẫu? Vì lẽ gì muội muội lại quyết xa rời Vân Dật Long như vậy?

Nhạc Phụng Linh bặm môi:

- Hừ! Ca ca rõ là khờ khạo, chả lẽ không thấy ả họ Quân kia hả? Người ta ca ca muội muội biết bao là thân thiết, tại sao mình lại không biết điều, để cho người ta phải chường tai gai mắt chứ?

Nhạc Phụng Hùng chau mày:

- Muội muội sai rồi, nếu là ca ca thì quyết không xa rời Vân Dật Long, cứ để cho y thị chường tai gai mắt.

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Tại sao vậy? Hà tất để cho người ta chê cười mình chứ?

Nhạc Phụng Hùng không đồng ý:

- Chẳng ai chê cười cả! Luận điều kiện muội muội trội hơn ả họ Quân nhiều, muội muội đẹp hơn, dịu dàng hơn....

Nhạc Phụng Linh cắn răng:

- Ca ca đừng nói nữa, việc của tiểu muội hãy để tiểu muội tự quyết định. Tiểu muội không muốn gặp Vân Dật Long nữa, chúng ta hãy cao bay xa chạy rời khỏi Trung Nguyên.

- Cũng được, nhưng mà đi đâu?

- Tây Hoang!

Nhạc Phụng Hùng sững sốt:

- Chẳng lẽ muội muội đi tìm “Tây Thiên Thần Ông” Tân Mộc Thanh hay sao?

Nhạc Phụng Linh thở dài:

- Tây Thiên Thần Ông võ công cao cường, có lẽ ngay cả Vân Dật Long và chủ nhân Huyết Bi cũng không phải là địch thủ, nếu mà may mắn gặp được lão nhân gia ấy thì thật là phúc đức!

Nhạc Phụng Hùng lắc đầu thở dài:

- Muội muội đã điên mất rồi, Tây Thiên Thần Ông chỉ là một nhân vật trong truyền thuyết thần thoại, thử hỏi ai đã thật sự gặp được ông ấy, ai đưa ra được những sự kiện cụ thể, hoàn toàn chỉ là đơn đặt...

Nhạc Phụng Linh cười chua xót:

- Tiểu muội biết Tây Thiên Thần Ông không thể nào là một nhân vật có thật, nhưng chúng ta đi Tây Hoang một chuyến, cứ kể như để giải khuây thì cũng tốt thôi.

Nhạc Phụng Hùng gật đầu:

- Có lý, chúng ta đi nào!

Đoạn quỳ mọp xuống trước ngôi mộ to, ghen ngào nói:

- Phụ thân, mẫu thân! Hai nhi bất tài vô dụng, đã không giữ gìn được cơ nghiệp tổ tiên, Cửu Trùng Thiên đã bị thiêu hủy và tất cả thủ hạ phần chết phần bỏ đi hết rồi. Phụ thân, mẫu thân! Hai nhi cũng không tròn bổn phận chăm lo uội muội để cho kẻ khác hiếp đáp...

Nói đến đây hai hàng nước mắt đã chảy dài.

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Ca ca không nên thốt ra những lời chán nản như vậy, Cửu Trùng Thiên tuy bị hủy, song chúng ta còn có thể tái thiết, cái tên Cửu Trùng Thiên sẽ mãi mãi là một môn phái lớn mạnh trên chốn giang hồ, bất luận gặp nguy nan nghiêm trọng đến mấy thì cũng có thể đứng vững vàng. Còn về tiểu muội, chẳng hề bị hiếp đáp gì cả, chẳng qua đó là vì chúng ta rần rỗi, không thích xem kẻ khác vênh mặt... ca ca đi thôi!

Nhạc Phụng Hùng đứng lên, hai huynh muội vừa định bỏ đi.

Bỗng nhiên, trước mặt bóng người thấp thoáng, khiến hai người đều giật nảy mình.

Song ngay lập tức hai người lại thừ ra tại chỗ, bởi xung quanh chẳng thấy bóng dáng một ai cả.

Nhạc Phụng Hùng trầm giọng nói:

- Ai đã trêu cợt huynh muội chúng tôi thế này?

Bóng người ấy đã thấp thoáng ngay trước mặt hai người, chỉ cách chừng năm thước, hơn nữa hai anh em thấy đều trông thấy rất rõ ràng, chẳng thể là hoa mắt được.

Bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động, lúc này trăng sáng vàng vạc, có thể trông rõ cảnh vật những mây mười trượng, tại sao bóng người ấy chỉ loáng một cái đã biến mất thế này?

Nhạc Phụng Linh bắt giắc rợn người, dựa sát vào Nhạc Phụng Hùng nói:

- Ca ca ... có trông thấy không?

Nhạc Phụng Hùng đằng hàng một tiếng thật to, vỗ vỗ trán nói:

- Thôi, bỏ qua đi, chúng ta đi mau!

Nhưng ngay khi hai người vừa đi khỏi mộ địa, bỗng thấy trước mặt chột tối, rồi thì “Ầm” một tiếng, một vật đen ngòm rơi xuống trước mặt chỉ chừng ba thước.

Hai người phóng đi khá nhanh, suýt nữa đã đâm sầm vào vật đen ngòm ấy, Nhạc Phụng Hùng vội vịn Thiên Cán Truy và thêm Thiết Bản Kiềm mới miễn cưỡng cùng Nhạc Phụng Linh đứng lại được.

Định thần nhìn kỹ, hai người bất giác giật mình kinh hãi, thì ra đó là một tấm bia đá vội quay đầu nhìn, chẳng thấy bóng dáng một ai cả.

Nhạc Phụng Linh kinh hoàng hét lên:

- Ma quỷ....

Hai người chú mắt nhìn kỹ, thì ra đó chính là bia mộ của song thân, đang kinh ngạc, bỗng vút một tiếng, tấm bia đá lại bay lên, vững vàng trở về vị trí cũ, trước phần mộ của song thân.

Hai người bất giác rùng mình nổi gai ốc.

Nhạc Phụng Hùng run giọng nói:

- Muội muội không phải ma quỷ đâu, đó là phụ mẫu hiển linh không muốn chúng ta rời khỏi quê nhà, vượt vạt dậm đến Tây Hoang.

Nhạc Phụng Linh hai tay run rẩy, kéo Nhạc Phụng Hùng lật đật trở lại trước mộ, cùng quỳ xuống lẩm bẩm khấn:

- Phụ thân, mẫu thân! Chúng hài nhi đã hiểu ý lão nhân gia rồi, nhất định không xa rời quê nhà, sẽ phần đầu vươn lên trong gian khổ, tái thiết Cửu Trùng Thiên....

Thốt nhiên, một bóng người xuất hiện sau ngôi mộ, buông tiếng cười khi rồi thì loáng cái lại biến mất.

Nhạc Phụng Hùng đứng phắt dậy, song chẳng thấy bóng người kia đâu nữa, Nhạc Phụng Linh cũng theo sau đứng lên, mặt đầy vẻ hoang mang, thắc mắc lẫn khiếp hãi.

Nhạc Phụng Hùng buông tiếng tăng hàng, thấp giọng nói:

- Muội muội, đây không phải phụ mẫu thân hiển linh, mà là chúng ta đã gặp cao thủ tuyệt thế....

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Vị bằng hữu nào đã đùa cợt với huynh muội chúng tôi trong đêm khuya thế này, nếu có điều chỉ giáo xin hãy hiện thân ra đi!

Không có tiếng trả lời, bốn bề vắng ngắt.

Nhạc Phụng Hùng đưa mắt nhìn em gái lẩm bẩm:

- Quái lạ, chả lẽ... chả lẽ... muội muội, ta đi mau....

Tuy Nhạc Phụng Hùng không nói rõ, song Nhạc Phụng Linh đã hiểu, bèn nắm tay anh trai mình phóng đi, thoáng chốc đã rời xa khu mộ địa gần năm mươi trượng.

Hai anh em lại dừng bước, điều lạ là không ai đuổi theo và cũng chẳng nghe có tiếng động gì khác nữa.

Nhạc Phụng Linh chau mày nói:

- Ca ca, chúng ta nên chẳng quay trở lại xem xét, hay ở đây chờ một lát, nếu như đối phương có ác ý với chúng ta, e sớm đã hạ thủ rồi, còn như đó không phải là người thì chúng ta càng không nên hoảng hốt bỏ đi như thế này, phải tra xét cho rõ ràng mới được.

Nhạc Phụng Hùng đưa tay vỗ trán, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói:

- Có lý, nhưng chúng ta cứ chờ ở đây được rồi! Ở đây trống trải không có cây cối, sẽ trông thấy rõ ràng hơn....

Nhạc Phụng Linh gật đầu lặng thinh, thế là hai anh em ngồi xuống đất, hai mắt chăm chú nhìn vào khu mộ địa trong rừng tùng.

Sau chừng một canh dài, hai anh em chẳng thấy chút động tĩnh nào cả.

Nhạc Phụng Linh đứng lên trước nói:

- Ca ca, nhất định là phụ thân hiển linh không sai đâu, chúng ta đừng đi Tây Hoang nữa, hãy lo tái thiết Cửu Trùng Thiên thì hơn!

Nhạc Phụng Hùng hơn hở đồng ý, hai người quay trở về Cửu Trùng Thiên.

Đó là con đường rất bằng phẳng và thẳng thớm, dưới ánh trăng sáng, mọi cảnh vật trong vòng nửa dặm đều hiện rõ ràng trong tầm mắt, do đó tốc độ phi hành của hai người cũng nhanh hơn khá nhiều.

Đột nhiên, “Ầm” một tiếng, Nhạc Phụng Hùng ngã nhào, lộn đi một vòng, dúi đập mạnh xuống đất mới chững lại được.

Nhạc Phụng Linh tuy may không bị ngã, song nàng tốt cùng kinh ngạc, bởi con đường trống trơn, Nhạc Phụng Hùng có thể được là một cao thủ bậc nhất trong võ lâm, sao vô cớ té ngã thế này?

Nhạc Phụng Linh quay lại nhìn, nàng bất giác sững sờ, chỉ thấy một người nằm ngang giữa đường, cách đó ngoài một trượng, đang không ngớt đau đớn rên la.

Người ấy vóc dáng mập lùn, đầu to như cái đầu, mình khoác áo tơi, đầu đội nón trúc rộng vành, chân mang giày đỏ, trong lòng giắt một cái ống điều dài, hiển nhiên khi nãy đã bị Nhạc Phụng Hùng vô ý đá vào bên hông, hai tay đang xoa lia lịa, đồng thời miệng lầu bàu:

- Đêm khuya khoắt chạy gì mà khiếp vậy... Ui da, cái lưng của lão... đau hơn là bị ngựa đá....

Nhạc Phụng Hùng bị ngã một cái đau điếng, bất giác lửa giận bùng lên, quên mất sự xuất hiện quái lạ của của đối phương, lồm cồm bò dậy quát:

- Lão già kia, thiếu gì chỗ ngủ, tại sao lại nằm ngủ giữa đường, làm cho người ta té ngã mà lại còn lại ở đó mà phàn nàn, bộ chán sống rồi hả?

Lão nhân mập lùn nằm giữa đường, hai tay xoa hông, như bị đá đau đến độ không ngồi dậy được nữa, mặc dù dưới cảm lão nhăn nhui không râu, song tuổi tác ít ra cũng trên thất tuần.

Chỉ nghe lão rên hừ hự nói:

- Sao? Lão đã chán sống rồi, người còn môn giết lão nữa hả? ... Đã không dưng phá giấc ngủ của lão, đá trúng lão thiếu điều gãy cả xương hông, còn chưa mau quỳ xuống van lạy, lại buông lời hăm dọa....

Nhạc Phụng Hùng bực tức:

- Hừ, dẫu có giết lão thì sao? Lão có biết Nhạc Phụng Hùng này

Lão nhân mập lùn bỗng đứng phắt dậy cười nói:

- Hay quá! Nào nào, người mà không giết lão thì đừng mang họ Nhạc nữa!

Nhạc Phụng Hùng tức giận:

- Nhạc mỗ đã muốn nhường nhịn lão mà lão lại khiêu khích...

Nhạc Phụng Linh vội thấp giọng nói:

- Lão già này khá nghi hiểm, khi nãy rõ ràng trên đường không có người, tại sao ca ca bỗng dưng lại đá trúng lão thế này? Chúng ta không nên gây thêm rắc rối thì hơn, bỏ đi thôi!

Nhạc Phụng Hùng gật đầu:

- Ờm, kể như là gặp xui xẻo vậy, đi nào!

Ngờ đâu lão nhân mập lùn lại lướt đến cản đường và quát:

- Đâu có dễ đi như vậy được, trừ phi ... các người mỗi người phải đập đầu vái ta bốn lạy.

Nhạc Phụng Hùng chau mày:

- Muội muội, lão già này rõ ràng muốn gây sự với ta, muốn tránh cũng chẳng thể được, thôi thì cứ độ sức một phen với lão xem sao!

Đoạn đưa tay lấy hai ngọn đại chùy trên lưng xuống quát:

- Lão dùng binh khí gì, hãy mau tuốt ra đi!

Lão nhân mập lùn đưa tay chỉ ống điếu trong lòng, cười nói:

- Lão chẳng có binh khí gì cả, chỉ nhờ vào cái ống điếu này thôi, nhưng đối phó với hạng nhân vật nhỏ như các ngươi, lão chưa muốn dùng đến!

Nhạc Phụng Hùng tức đến la oái oái:

- Lão già hần là sợ mình chết quá chậm mà!

Song chùy vung lên, nhằm ngay đầu đối phương giáng mạnh xuống.

Lão nhân mập lùn thụp đầu xuống, xua tay hét:

- Khoan đã! Khoan đã!

Nhạc Phụng Hùng liền thu chùy về nói:

- Mỗ tưởng đâu lão quả thật không sợ chết chứ, thì ra chỉ là giỏi tài nói khoác thôi!

Lão nhân mập lùn cười:

- Không phải là lão nói khoác, chẳng qua cách đánh như vậy nhằm chán quá, lão muốn đề nghị một lối đấu mới lạ hơn!

Nhạc Phụng Hùng cười khẩy:

- Nhạc mỗ không phải là kẻ sợ sự dễ hiếp đáp, lão có tài cán gì cứ việc giở ra đi!

Nhưng thấy lão nhân mập lùn ngồi xổm xuống, vẽ một vòng tròn đường kính chừng một thước, đoạn đứng lên cười nói:

- Lão sẽ động thủ với ngươi ở ngay trong cái vòng tròn này, người sử dụng binh khí gì tùy thích, và lão chỉ tránh né chứ không hoàn kích, với hạn định là trăm chiêu, chỉ cần ngươi dồn bức được lão ra khỏi vòng tròn thì kể như lão thua, còn không là các ngươi thua...

Nhạc gia huynh muội cùng sững sờ thẩn nhẩn:

- Lão già này hần là một kẻ điên, chỉ là tránh né không hoàn kích, trong trăm chiêu mà không bị bức ra khỏi vòng tròn, rõ ràng là chuyện hoang đường!

Nhạc Phụng Hùng cười khẩy nói:

- Huyền hoàng khoác lác chẳng lợi ích gì đối với lão đâu, nếu như không điên, hãy mau rút đi thì hơn!

Lão nhân mập lùn không hề có vẻ giận, bật cười nói:

- Giờ chúng ta hãy bàn về điều kiện đánh cuộc, nếu lão thua, tùy hai người giết xẻo tùy thích, còn như lão thắng...

Nhạc Phụng Hùng gằn giọng:

- Bọn này giao mạng cho lão là xong!

Lão nhân mập lùn lắc đầu cười to:

- Đâu nghiêm trọng đến vậy, chỉ cần mỗi người dập đầu vái lạy lão bốn lạy, mỗi lạy phải gọi một tiếng nghĩa phụ, vậy là lão hài lòng rồi!

Nhạc Phụng Hùng lại toan phát tác, song đã bị Nhạc Phụng Linh ngăn lại nói:

- Cứ để cho lão ta miệng lưỡi chiếm phần hơn thì có hề gì đâu, chúng ta hãy chấp nhận điều kiện của lão, đuổi lão ra khỏi vòng để xem lão còn nói gì nữa!

Lão nhân mập lùn cười phá lên:

- Đúng rồi! Chỉ cần đuổi lão ra khỏi vòng thì lão chẳng còn gì để nói nữa, nhưng e rằng các người chẳng đủ khả năng.

Nhạc Phụng Hùng giận dữ quát:

- Hãy xem đây...

Y không sử dụng song chùy vì sợ đối phương thiệt mạng, chỉ dùng ba thành công lực tung ra một cước.

Lão nhân mập lùn hai chân đứng chụm lại trong vòng tròn, chỉ cần xê dịch một chút sẽ vượt ra ngoài, Nhạc Phụng Hùng một chân tung ra với lòng tin rất vững, tuyệt đối có thể bức lão ra khỏi vòng tròn.

Song y đã lầm, một cước tuy rõ ràng đá trúng đối phương, nhưng hệt như là ảo ảnh, bàn chân của y rơi vào khoảng không.

Nhạc Phụng Hùng giật mình kinh hãi, định lấy định thần, lại phóng tiếp ra một cước và lần này cũng đá hụt, định thần nhìn kỹ, lão nhân mập lùn vẫn đứng yên trong vòng tròn.

Nhạc Phụng Hùng thật khó có thể tin được, nhưng đó lại là sự thật quá hiển nhiên. Y không dám kinh thường đối phương nữa, liền tung động song chùy đánh vào lão nhân mập lùn.

Lão nhân mập lùn bỗng la to:

- Cô bé kia đứng đó làm gì, hãy xông vào luôn đi!

Nhạc Phụng Linh thấy anh trai đã công hơn ba mươi chiêu mà ngay cả vạt áo đối phương cũng không chạm được, lòng hết sức kinh hãi, bèn cũng vung kiếm tham gia tấn công.

Lão nhân mập lùn vẫn đứng yên như trước, hai chân không hề động đậy, mặc dù hai người tấn công với chiêu thức hung hiểm đến mấy cũng không mấy may chạm được vào lão ta.

Nhạc Phụng Hùng đã công ra hơn chín mươi chiêu, và Nhạc Phụng Linh cũng đã công ra hơn sáu mươi chiêu, song lão nhân mập lùn vẫn như một cái bóng hư ảo.

Nhạc Phụng Hùng ngưng tay trước, tiu nghỉu nói:

- Thôi, Nhạc mỗ xin thua, bởi vì lão biết yêu thuật!

Lão nhân mập lùn cười to:

- Yêu thuật! Ha ha, đó là sự hiểu biết của người nông cạn quá thôi...

Nhạc Phụng Linh cũng thu kiếm nói:

- Lão tiền bối, chúng tôi xin chịu thua, nhưng tiểu nữ không thể nào hiểu được, tại sao chúng tôi không đánh trúng được lão tiền bối?

Lão nhân mập lùn nói:

- Hãy nghe cho kỹ, tĩnh cực tắc động, động cực tắc tĩnh, dĩ động chế tĩnh, động do bất động, dĩ tĩnh chế động, bách chiến bách thắng.

Nhạc Phụng Linh vỡ lẽ:

- Vậy có nghĩa là lão tiền bối chẳng phải bất động, mà là động quá nhanh, như là không hề động, nhanh đến mức không trông thấy được, đúng không?

Lão nhân mập lùn cười:

- Đúng rồi, cô bé thông minh lắm...

Trầm giọng nói tiếp:

- Đừng quên điều kiện đã đánh cuộc giữa chúng ta, giờ thì ... hê hê hê...

Nhạc Phụng Hùng đỏ mặt, cuối đầu lặng thinh.

Nhạc Phụng Linh nhoeo cười:

- Điều kiện thì văn bối nhất định sẽ thực hiện, nhưng trước hết xin hỏi lão tiền bối cao tánh đại danh?

Lão nhân mập lùn ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Danh tánh của lão là Lai Vô Ảnh, khứ vô tông, khinh công đăng phong, linh như nguyệt, nguyệt như hồng (cầu vồng), kiếm pháp khinh linh. Vô cổ nhân, vô lai giả, thiên hạ xưng hùng. Thủ như thiết, tâm như thiết, không bao giờ nường tình.

Nhạc gia huynh muội mừng rỡ, vội cùng quỳ xuống nói:

- Lão tiền bối là Tây Thiên Thần ông ư?

Lão nhân mập lùn cười to:

- Tây Thiên Thần ông chính là bí hiệu của lão phu, nhưng không phải lão tiền bối mà là nghĩa phụ của các người!

Nhạc gia huynh muội liền dập đầu lạy và đồng thanh nói:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, nghĩa phụ, nghĩa phụ...

Tây Thiên Thần Ông cười rộ, đỡ hai người đứng lên nói:

- Thôi đủ rồi, chỉ gọi bốn tiếng là đủ, giờ chúng ta đi nào!

Nhạc Phụng Linh chột hiểu ra:

- Khi này trong mộ địa cũng là nghĩa phụ phải không?

Tây Thiên Thần Ông cười cười:

- Lão già này hay đùa lắm, hử người không giận chứ?

Nhạc Phụng Linh phụng phịu:

- Khi này suýt nữa đã làm cho Linh nhi chết khiếp rồi, từ nay nghĩa phụ đừng có đùa như vậy nữa, Linh nhi không chịu đâu... Á nghĩa phụ vào Trung Nguyên chi vậy? Huynh muội Linh nhi vốn định ra ngoài Tây Hoang tìm nghĩa phụ đó...

Nghe Nhạc Phụng Linh luôn miệng gọi mình là nghĩa phụ, Tây Thiên Thần Ông khoái trá cười nói:

- Nghĩa phụ vào Trung Nguyên là để tìm ít thảo dược, xem có chữa được chứng bệnh này hay không?

Nhạc Phụng Linh sững sốt:

- Nghĩa phụ bệnh gì vậy?

Tây Thiên Thần Ông đỏ mặt, đưa tay sờ cằm nói:

- Chẳng giấu gì các người, với tuổi của lão đừng nói là làm nghĩa phụ của các người, làm nghĩa gia gia cũng còn được, nhưng... cái cằm này thật là vô tích sự, cứ không chịu mọc râu, cho nên...

Nhạc Phụng Linh phì cười:

- Nghĩa phụ định tìm thuốc mọc râu chứ gì? Nếu không mọc thì thôi, không có râu chẳng phải là trẻ trung hơn sao? Nghĩa phụ lo chi chuyện đó.

Tây Thiên Thần Ông cười gượng:

- Không được đâu, già cả như nghĩa phụ mà không có râu thì thật là kỳ khôi...

Bỗng nắm lấy hai cánh tay anh em họ Nhạc, phóng nhanh vào một lùm cỏ rậm.

49. Chương 49: Thanh Lương Lĩnh Quân Hùng Chờ Kẻ Địch

Hai anh em Nhạc Phụng Hùng và Nhạc Phụng Linh bị Tây Thiên Thần Ông nhắc bổng phóng vào một lùm cỏ rậm.

Lùm cỏ ấy rộng hơn trượng, ba người đang ẩn nấp nếu không gây ra tiếng động thì dù có người đi ngang qua cũng khó có thể phát giác.

Nhạc Phụng Linh lắng tai nghe một hồi ngoài tiếng gió và tiếng côn trùng, không còn tiếng động nào khác, nàng bất giác nhướng mày thắc mắc nói:

- Nghĩa phụ kéo huynh muội Linh nhi vào đây chi vậy?

Tây Thiên Thần Ông khẽ nói:

- Đứng lên tiếng, hướng chính đông có người đến!

Nhạc Phụng Hùng và Nhạc Phụng Linh sững sốt, bởi hai người chẳng hề nghe thấy gì cả.

Nhạc Phụng Linh lắc đầu:

- Có lẽ nghĩa phụ đã nghe lầm rồi đó!

Tây Thiên Thần Ông cười khẽ:

- Nghĩa nữ có thể nghe được bao xa?

Nhạc Phụng Linh tự hào:

- Có thể phân biệt tiếng bước chân người trong vòng trăm trượng!

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười:

- Vậy thì còn kém xa quá, nghĩa phụ có thể nghe xa đến những mười dặm, có người thì dù rất khẽ trong vòng trăm trượng cũng không sao thoát khỏi đôi tai của nghĩa phụ!

Nhạc Phụng Linh thề lưỡi:

- Lợi hại quá... nghĩa phụ inh như vậy, sao lại phải lẩn trốn?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Lẩn trốn đâu phải là sợ, nghĩa nữ chỉ có nghĩ quấy, nghĩa phụ cả đời chưa từng sợ bao giờ, lẩn trốn là không muốn lộ mặt ngầm quan sát đó thôi.

Nhạc Phụng Linh không nói nữa, cùng Nhạc Phụng Hùng cố gắng xua hết mọi tạp niệm, ngưng thần lắng nghe.

Chừng sau một tuần trà, Nhạc Phụng Linh bỗng đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Hùng thì ra nàng vừa mới nghe có tiếng bước chân.

Tiếng bước chân ấy không nhanh lắm và có thể phân biệt được đó là hai người.

Tây Thiên Thần Ông khẽ nói:

- Hai người hãy ở đây đừng động dấy, chờ nghĩa phụ đi xem thử là hạng người nào, tốt hay xấu!

Nhạc gia huynh muội vừa định trả lời thì Tây Thiên Thần Ông đã biến mất, chẳng rõ ông đã đi bằng cách nào và về hướng nào.

Chẳng bao lâu tiếng bước chân đã đến gần, ước chừng chỉ còn cách chỗ hai người ẩn nấp hai trượng nữa thôi.

Nhạc Phụng Linh rón rén thò đầu ra nhìn, lập tức giật mình sững sốt, thì ra là hai người ấy chính là Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa.

Nhạc Phụng Hùng cũng đã trông thấy, bèn khẽ ẩn vai Nhạc Phụng Linh và ném cho nàng một cái nhìn an ủi.

Nhạc Phụng Linh gượng cười thản nhiên, nhưng lòng thì đau như dao cắt, nàng tức tức thầm gào lên:

- Vân Dật Long hỏi Vân Dật Long, người đã làm con tim ta bị tổn thương, con tim ta đã rỉ máu vì người, giờ đây ta đã nhà tan tim nát, người có biết không?

Bỗng thất Vân Dật Long đứng lại, quay đầu nhìn quanh.

Nhạc Phụng Linh giật mình thầm nhủ:

- Hẳn là mình đã bị phát giác rồi!

Quân Mộ Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Long ca sao dừng lại thế này?

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Đường như có bằng hữu đang đợi ở đây, nếu ta bỏ đi không màng đến thì thật là có lỗi với người ta.

Nhạc Phụng Linh thầm nhủ:

- Nếu số người may mắn, tốt hơn hãy sớm rời khỏi, bằng không tìm ra được bọn [thiếu một đoạn]

một bãi cỏ bằng phẳng, Tây Thiên Thần Ông gối đầu trên một tảng đá nhỏ, áo tơ phủ trên mình, nón trúc đặt trên mặt, đang ngủ ngáy khò khò.

Quân Mộ Hoa cười khúc khích nói:

- Long ca đã lầm rồi, người ta đã ngủ ở đây từ trước, khi này chúng ta chưa trông thấy đó thôi...

Đoạn nhẹ vỗ vai Vân Dật Long nói tiếp:

- Đêm hôm khuya khoắt đừng có mà ở đây ngờ thần, nghỉ quỳ, đi mau đi!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Cũng được, vị tiền bối này đã không muốn đối mặt thì chúng ta đành cáo từ vậy!

Đoạn liền cất bước toan bỏ đi, song hai người cùng dừng bước lại, Quân Mộ Hoa sững sốt nói:

- Quái lạ...

Thì ra trước mặt hai người như có một bức tường vô hình chắn ngang, khiến họ không thể nào bước tới được.

Vân Dật Long quay nhìn Quân Mộ Hoa cười nói:

- Giờ thì Hoa muội còn cho là lão ta đã nằm ngủ ở đó từ trước nữa không?

Quân Mộ Hoa lắc đầu làm thinh, mặt ngập đầy vẻ kinh hãi lẫn thắc mắc.

Vân Dật Long trầm giọng quát:

- Tôn giá đã không muốn hiện thân gặp gỡ, lại ngấm ngấm giở trò quái quỷ, vân mô không thích như vậy. Giờ Vân mô hỏi một lần nữa, nếu tôn giá không phải phe cánh của chủ nhân Huyết Bì thì hãy mau có sự chứng minh rõ ràng, bằng không Vân mô đành phải vô lễ đấy!

Đoạn lại cất bước toan đi tới, song vẫn như trước, lại bị ngăn cản bởi cương khí của Tây Thiên Thần Ông.

Vân Dật Long bực tức quát:

- Đó có lẽ là câu trả lời của tôn giá, Vân mỗ tuy không muốn gây nhiều sát nghiệp nhưng đối với những kẻ ngoan cố không biết hối cải, Vân mỗ cũng khó thể buông tha.

Hữu chương vung lên, lập tức một vòng tròn xoay đỏ hiện ra, rồi thì nhanh chóng chuyển thành màu cam, màu vàng, màu lục, màu lam rồi màu vàng kim, ập xuống Tây Thiên Thần Ông.

- Ôi chà, ghê gớm quá...

Trong tiếng kêu la, những thấy bóng người nhấp nhóang, Tây Thiên Thần Ông đã thoát khỏi phạm vi của Viêm Dương Thất Huyền Chương, cười hề hề đứng bên trái Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa.

Vân Dật Long sau một thoáng ngẩn người, thu chương cười nói:

- Vân mỗ thật chẳng ngờ trên đời lại có nhiều cao nhân đến vậy, xin thỉnh giáo tiên bối tôn tánh đại danh?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Danh hiệu của lão ô đã từ lâu không nhắc đến, bỏ qua đi thôi!

Vân Dật Long buông giọng lạnh lùng:

- Tiên bối đã không chịu cho biết danh tánh, ở đây thi thố huyền công chẳng hay với mục đích gì?

Tây Thiên Thần Ông vẫn thản nhiên cười:

- Trước hết cho lão ô được hỏi, chương pháp vừa rồi có phải chẳng là Viêm Dương Thất Huyền Chương?

-Tiên bối đã biết rồi còn hỏi làm gì? Thủ pháp Trích diệp phi hoa, trình độ khinh công với thân pháp ung dung tránh khỏi Viêm Dương Thất Huyền Chương vừa rồi, điều đó chứng tỏ tiên bối là một vị cao nhân trong võ lâm...

Tây Thiên Thần Ông vênh mặt hóm hỉnh:

- Quá khen, quá khen! Đừng có ca tụng lão ô quá mức... Nếu như Viêm Dương Thất Huyền Chương cũng là tuyệt học truyền thế của Kim Bích Cung, mà chẳng phải chỉ cậy vào Trích Huyết Kiếm và Truy Hồn linh mã thì có lẽ trăm năm trước cũng không đến nỗi gặp tai họa.

Vân Dật Long thoáng giật mình:

- Xin tiên bối hãy mau chứng tỏ thân phận, ít ra cũng phải cho biết có quan hệ gì với chủ nhân Huyết Bi hay không?

Tây Thiên Thần Ông bật cười hô hố, đưa tay phất áo tơ và nón trúc, đoạn lại lay lay chiếc ống điều trong lòng và nói:

- Người xem lão già này có giống bọn người trên Chính Nghĩa Nhai không?

- Vậy tiên bối là...

Tây Thiên Thần Ông cười to:

- Lão ô không muốn nói thêm gì nữa, chỉ hỏi người thêm một câu thôi, người có biết Mã Tất Vũ không?

Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa đều giật mình sững sốt, Vân Dật Long vội nói:

- Biết! Chẳng hay tiên bối với ông ấy là bạn hay thù?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Nếu lão ô là kẻ thù của y thì đâu có cứu y mang đến Nghi Sơn Cữu Lý đâu...

Vân Dật Long mừng rỡ:

- Vậy là Mã Tất Vũ đã gặp nạn và được tiên bối giải cứu phải không? Tiên bối nói hơn nữa được chẳng?

- Mục đích của lão ô chính là muốn thấy Viêm Dương Thất Huyền Chương và cho người biết về Mã Tất Vũ. Thôi, lão ô vừa mới nhận hai đứa con nuôi, không ai trông nom, tạm biệt.

Vân Dật Long vội nói:

- Tiền bối hãy khoan...

Song Tây Thiên Thần Ông đã biến mất.

Quân Mộ Hoa quay nhìn quanh rồi nói:

- Long ca biết lão già quái dị ấy là ai không?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Ngu huynh xuất đạo chưa lâu nên biết rất ít về các kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ, người này võ công chẳng kém gì chủ nhân Huyết Bi, nếu không phải bạn thì thật là một kinh địch.

Quân Mộ Hoa thoáng ngẫm nghĩ:

- Nếu Mã Tất Vũ được ông ta giải cứu, ắt là thân phận đã bị bại lộ, chính chúng ta đã liên lụy đến ông ấy.

Vân Dật Long thở dài:

- Giờ chúng ta cần phải đến ngay Chính Nghĩa Môn, sau này khi nào rảnh rồi hẳn đến Nghi Sơn thăm ông ấy!

Quân Mộ Hoa gật đầu:

- Chúng ta đi thôi!

Đoạn liền phi thân phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong sương đêm mịt mù.

Thì ra tại Cửu Trùng Thiên, sau khi Nhạc gia huynh muội đã đi khỏi, Vân Dật Long cũng liền bảo Huyết Bà và Huyết Tăng trở về Kim Bích Cung, rồi cùng Quân Mộ Hoa lên đường đến Thanh Dương lãnh, đến đây thì gặp Tây Thiên Thần Ông, dĩ nhiên chàng không hề biết Nhạc gia huynh muội đã ẩn nấp gần đó.

Nhạc Phụng Linh dõi mắt theo Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa đến khi khuất dạng, bất giác buông tiếng thở dài não ruột.

Nhạc Phụng Hùng chau mặt đôi mày rậm, buồn bã nói:

- Ca ca biết muội muội đang đau khổ lắm nhưng mà... Ôi! Ca ca thật có lỗi, không tóm lấy được gã tiểu tử Vân Dật Long uội muội...

Bỗng nghe giọng cười hề hề nói:

- Lão tóm lấy gã tiểu tử ấy chẳng phải là gì khó cả, nhưng có điều tóm người thì dễ, mà tóm lấy trái tim mới khó, hề hề!

Thì ra Tây Thiên Thần Ông lại đã xuất hiện ngay trước mặt hai anh em chẳng rõ tự bao giờ.

Nhạc Phụng Linh đỏ mặt ré lên:

- Nghĩa phụ đừng có nói bậy... Linh nhi thật tức nghĩa phụ đã không giết chết hần ta cho rồi!

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Giết chết hần cũng đâu phải dễ!

Nhạc Phụng Linh chau mày:

- Vậy có nghĩa là nghĩa phụ cũng đánh không lại hần ư?

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười:

- Đó thì còn tùy, nếu luận về công lực, gã tiểu tử ấy có trên trăm năm hỏa hầu, chẳng kém gì nghĩa phụ, còn như luận về võ công thì có thể hần có cái kém mà cũng có cái hơn nghĩa phụ. Nhưng nếu hần mà cùng lúc sử dụng Viêm Dương Thất Huyền Chưởng và Trích Huyết Kiếm, các cao thủ mạnh hơn nghĩa phụ thì cũng thừa sức tự bảo. Thế nhưng, khuyết điểm của gã ấy là tâm tính quá ngay thẳng, chỉ cần dùng chút mưu kế là hần khôn đồn ngay!

Nhạc Phụng Linh bĩu môi:

- Hứ! hần ta quá ư là xấu xa, có giết đi cũng chẳng đáng thương tiếc.

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Đường như nghĩa nữ rất là căm hận hần, nghĩa phụ chỉ cần dùng chút mưu kế, giết chết hần chẳng có gì là khó... Thôi được rồi, để nghĩa phụ đuổi theo giết chết hần...

Đoạn liền làm ra vẻ định bỏ đi.

Nhạc Phụng Linh hoảng kinh, vội nói:

- Nghĩa phụ đừng vội...

- Sao vậy? Để chậm trễ thì chẳng dễ đuổi kịp đâu!

Nhạc Phụng Linh bối rối:

- Đành rằng hần bất nhân, nhưng ta không nên bất nghĩa, thôi hãy bỏ qua thì hơn!

Tây Thiên Thần Ông cười hớ hớ:

- Nghĩa nữ, tốt hơn ngươi hãy thú nhận với nghĩa phụ, ngươi đối với gã tiểu tử ấy như thế nào, phải biết nghĩa phụ thần thông quảng đại, có lẽ tìm cách giúp được cho ngươi.

Nhạc Phụng Linh đỏ mặt thẹn thùng, cúi đầu lặng thinh.

Nhạc Phụng Hùng bỗng xen lời:

- Muội muội đã tha thiết yêu gã tiểu tử ấy, nhưng hần ta lại kiêu căng hống hách, nếu nghĩa phụ mà có thể trừng trị cho hần một trận, bảo hần phải nhận tội và xin lỗi muội muội, lúc ấy hần sẽ gả muội muội cho hần, vậy thì Nhạc Phụng Hùng xin lạy tạ nghĩa phụ trước.

Nói xong liền định quỳ xuống, Nhạc Phụng Linh phụng phịu ré lên:

- Ca ca điên rồi hả? Có ai đòi lấy hần bao giờ, muốn lấy thì ca ca lấy đi, chứ tiểu muội không lấy ai đâu!

Tây Thiên Thần Ông quay sang Nhạc Phụng Hùng cười nói:

- Ngươi đừng có xía miệng vào, cứ để cho Phụng Linh tự nói ra. Nghĩa phụ mau mắn lắm, nhưng nghĩa nữ hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi hần nói.

Tuy là cởi mở vui cười, song Tây Thiên Thần Ông đã nói câu này hết sức nghiêm túc, khiến Nhạc Phụng Linh không dám nói dối, bất giác ngưng ngừng bối rối, chẳng biết trả lời sao cho phải.

Tây Thiên Thần Ông lại nhìn nàng cười nói:

- Thật ra thì gã tiểu tử ấy về nhân phẩm cũng như võ công đều hết sức xuất sắc, nếu có được một nghĩa tể như vậy thì cũng tốt. Nghĩa nữ, việc này nghĩa phụ biết ngươi cũng khó thể mở miệng, thế này vậy, nếu ngươi đồng ý nghĩa phụ giúp cho thì hãy gặt đầu, còn như không thì lắc đầu, vậy được chứ?

Nhạc Phụng Linh vẫn đỏ mặt lặng thinh.

Nhạc Phụng Hùng thấy vậy vội nói:

- Muội muội mau gặt đi, với nghĩa phụ có gì mà phải ngại chứ?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Đúng rồi, gặt đầu với lắc đầu thật dễ quá đi thôi, có gì mà phải ngại ngần chứ?

Sau cùng, Nhạc Phụng Linh đã gặt đầu khê đến mức khó thể nhận ra được.

Tây Thiên Thần Ông cười phá lên:

- Vậy là xong, nghĩa phụ nhất định sẽ giúp cho ngươi lo liệu, chỉ cần lão già này động não một chút, khả năng thành công ít ra cũng phải từ chín phần trở lên!

Nhạc Phụng Hùng nóng ruột hỏi:

- Nghĩa phụ tiến hành bằng cách nào? Và bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Tây Thiên Thần Ông nghiêm chỉnh nói:

- Việc này do nghĩa phụ lo liệu thì hai người phải tuyệt đối nghe theo nghĩa phụ, bây giờ chúng ta hãy đến Chính Nghĩa Nhai!

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Ta đến đó chi vậy?

Tây Thiên Thần Ông cười bí ẩn:

- Trước hết chúng ta phải tạo ra một sợi xích vô hình xiềng lấy gã tiểu tử Vân Dật Long, đến lúc chỉ cần một câu nói của lão già này là hắn phải ngoan ngoãn cúi người ngay!

Nhạc Phụng Linh đỏ mặt:

- Linh nhi vẫn chưa hiểu!

Tây Thiên Thần Ông cười to:

- Ta chẳng cần người hiểu, mà chỉ cần người vâng lời, ta hãy đi mau!

Nhạc Phụng Linh chẳng tiện hỏi nữa, Nhạc Phụng Hùng cũng lòng đầy thắc mắc, cùng theo Tây Thiên Thần Ông đi đến Thái Sơn.

Hãy nói về Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa.

Vân Dật Long cỏi lòng trĩu nặng, sự thần bí và võ công của Tây Thiên Thần Ông quả là một sự đe dọa đối với chàng, mặc dù xem chừng Tây Thiên Thần Ông là bạn chứ không phải thù và việc giải cứu cho Mã Tất Vũ có lẽ cũng không phải giả dối, song chàng vẫn có cảm giác đã bị làm nhục.

Ngoài ra, điều khiến chàng lo lắng hơn nữa là việc Truy Hồn linh mã thọ thương và tình trạng gần đây của Chính Nghĩa Môn.

Qua Huyết Bà và Huyết tăng, chàng biết Linh Mã đã trở về Kim Bích Cung, và Kim Bích Cung cũng đã báo tin thọ thương của Linh mã đến Chính Nghĩa Môn ở Thanh Dương Lãnh, tin tức ấy đến tai Triển Ngọc Mai, chẳng rõ đã khiến nàng lo lắng đến mức nào.

Đồng thời, chàng nghĩ đến “Thi Cái” Tề Chân và tăng chúng Thiếu Lâm, khi những người ấy đến Thanh Dương Lãnh thì Triển Ngọc Mai hẳn có thể suy ra được phần nào cảnh ngộ của mình, vậy thì...

Chàng hết sức lo lắng, song lại nhận thấy không tiện kể rõ với Quân Mộ Hoa, chỉ đành gấp rút lên đường, mong sớm đến Chính Nghĩa Môn.

Dù nhanh đến mấy cũng phải trưa ngày thứ ba hai người mới có mặt dưới chân núi Thanh Dương Lãnh, Vân Dật Long vừa lo vừa mừng, lo là không rõ cận hướng Triển Ngọc Mai cùng mọi người, mừng là trên Thanh Dương Lãnh giờ đây đã nhà cửa trùng trùng, ngay từ ngoài nữa đã trông thấy được cánh cổng trại cao to hùng vĩ, cùng với hai dòng chữ to lớn: “Tru từ nguy thiện giả, chủ trì chân chính nghĩa” (diệt trừ bọn lương thiện giả dối, giữ gìn chính nghĩa thật sự).

Vân Dật Long và Quân Mộ Hoa vừa lên đến gần cổng trại, bỗng nghe hai tiếng quát to, hai thiếu nữ khinh trang đeo kiếm phi thân ra cản đường.

Quân Mộ Hoa kinh ngạc:

- Ủa, Chính Nghĩa Môn đều là nữ binh cả ư? Và dường như họ đều không biết vị Môn chủ này!

Vân Dật Long mỉm cười:

- Đây hẳn là người của Triển cô nương đã điều từ Đại Mạc Bằng Thành, chưa từng gặp ngu huynh...

Ngay khi ấy bỗng thấy một lão khiêu hóa dị hợm từ xa chạy đến, vừa chạy vừa la to:

- Nhị vị cô nương chớ nên động thủ, có biết là ai đó không? Đây chính là Kim Bích Cung chủ và cũng là Môn chủ Chính Nghĩa Môn... Ừa, Vân cung chủ sao còn có một vị cô nương đi cùng thế này?

Hai thiếu nữ khinh trang liền cùng khom mình thi lễ rồi lui đi.

Vân Dật Long vội hỏi;

- Tề Chân, Triển cô nương đâu rồi?

Thi Cái sững sốt:

- Triển cô nương chẳng đã... đến Bạch thủy Sơn trang tìm Vân cung chủ rồi sao...

Vân Dật Long bàng hoàng:

- Nguy rồi... Ở đây còn ai nữa không?

- Còn Huyết Manh, Hải Ngu Thiên sư... Triển cô nương chính là đã nghe Hải ngu thiên sư đem tin đến rồi mới cùng Huyết Si, Huyết Phật và Hải Trí, Hải An phái Thiếu Lâm, cưỡi bảy chim bằng đến bạch Thủy Sơn trang.

Vân Dật Long không chờ Thi Cái nói dứt đã cùng Quân Mộ Hoa vội vã phóng đi vào đại trại.

Tin Vân Dật Long đã đến Chính Nghĩa Môn lập tức được truyền đi khắp thành Thanh Dương Lãnh, những nghe tiếng reo mừng vang động, mọi người đổ xô đến xem cho biết vị Môn chủ tuổi trẻ tài ba của họ.

Nhưng sự reo mừng ấy chỉ trong chốc lát đã tan biến, thứ nhất là vì Vân Dật Long lo lắng cho sự an nguy của nhóm Triển Ngọc Mai, bởi họ đến bạch thủy Sơn trang chẳng khác nào nạp mình vào miệng hổ, thứ nhì là Huyết Manh và Hải Ngu thiên sư đã trao cho Vân Dật Long một mảnh lụa vàng viết bằng máu như sau:

“Thái Sơn Chính Nghĩa Nhai là vùng đất thánh của giới võ lâm, chủ nhân Huyết Bi đã thay trời hành đạo ngót trăm năm qua, khắp thiên hạ đều thuận phục. Các người là loài yêu nghiệt ở đâu lại dám tự tiện thành lập Môn phái, mang danh chính nghĩa một cách láo xược thế kia. Nay hạn định trước lúc trăng tròn phải giải tán đồ chúng, thiêu hủy đại trại, người cầm đầu đến Chính Nghĩa Nhai để chờ xét xử, có thể sẽ thương tình vì đại đột mà khoan hồng cho bằng không vào đêm trăng tròn sẽ pháo cao thủ tinh nhuệ đến tiêu diệt các người, gà chó cũng chẳng chừa, lúc bấy giờ chớ trách là đã không báo trước.”

Người ký tên bên dưới chính là chủ nhân Huyết Bi.

Vân Dật Long cười rít qua kẽ răng:

- Đêm trăng tròn đúng là đêm nay...

Thế là chàng hết sức khó xử, bởi nếu đến Bạch Thủy Sơn trang giải cứu cho nhóm Triển Ngọc Mai thì lại sợ bọn Chính Nghĩa Nhai đột kích vào đây, do đó chàng phân vân không sao quyết định được.

“Huyết Manh” Bành Tâm Trần thất vậ bèn lên tiếng nói:

- Chính Nghĩa Môn tuy mới được thành lập, song hiện nay cũng có mấy trăm người đủ để ứng phó với bất kỳ biến cố nào. Vả lại Chính Nghĩa Nhai chưa chắc đã phái đến những cao thủ bậc nhất, do đó theo nhận xét của lão nô, việc đi hay ở Cung chủ cứ tùy ý quyết định.

Vân Dật Long nhướng mày, bỗng kiên quyết nói:

- Vân mỗ quyết định ở lại, để xem lão ma ấy có những thủ đoạn gì!

Thế là, chàng bắt đầu tuần tra khắp Chính Nghĩa Môn, bố trí việc canh phòng.

Trời tối dần, khắp Thanh Dương Lãnh tối mịt, không một ngọn đèn, tất cả mọi người bắt luận tăng chúng Thiếu Lâm, hào kiệt bốn phương đến quy phò, hay thuộc hạ Kim Bích Cung và Đại Mạc bằng Thành đều nằm dưới sự chỉ huy của Vân Dật Long, ẩn nấp trong bóng tối chờ kẻ địch.

Mấy ngôi đại trại nhất thời thấy đều trống không, chỉ có Vân Dật Long, Quân Mộ Hoa, Huyết manh và Hải Ngu thiên sư bốn người ngồi trong ngôi đại trại thứ nhất.

Nhưng quanh Thanh Dương Lãnh trong vòng mây dậm đã được bố trí đầy các chốt canh ngầm và tổ tuần tra, ngoài ra còn có mười mấy thiếu nữ khinh trang của Đại Mạc Bằng Thành cười chim bằng tuần tra trên không.

Tuy là đêm trăng tròn nhưng vì mây đen giăng kín nên bầu trời không có vầng trăng trái lại còn âm u bởi mưa rơi lất phất.

Thời gian chậm chạp trôi qua, lúc này đã vào canh hai, bốn bề vẫn im phăng phắc, trong vòng mười dặm không có một bóng người.

Vân Dật Long ở trong đại trại không ngừng đi tới đi lui, Quân Mộ Hoa cùng Huyết Manh và Hải Ngu thiền sư cũng đều lộ ra vẻ hết sức căng thẳng.

Mỗi cách chừng nửa tuần trà là một Môn nhân vào báo tin, nhưng tin báo đều là bình an vô sự, chưa thất có địch tông xuất hiện.

Bầu không khí trong đại trại vô cùng ngột ngạt, Quân Mộ Hoa không còn nén được nữa, chau mày khẽ nói:

- Có lẽ là lão ma ấy giả vờ hù dọa, thật sự thì không hề tấn công.

Vân Dật Long chứng bực:

- Rất có thể là vậy, với mục đích là khiến Chính Nghĩa Môn hoang mang lo lắng. Bằng không, có lẽ lão ma ấy sẽ đích thân xuất lĩnh cao thủ đến đây, bởi lão ta biết rõ vân mỗ đã thoát hiểm, chẳng đại gì phái người tới đây nạp mạng.

Hải Ngu thiền sư bỗng lên tiếng hỏi:

- Vân cung chủ có được gặp “Tam Hoàng Sáo Nhật” Quân lão hiệp, và ông ấy có bằng lòng xuất sơn tương trợ không?

Vân Dật Long cười chua chát:

- Điều ấy xin thứ cho Vân mỗ tạm thời chưa thể nói rõ ra được, nhưng có lẽ Quân Trung Thánh đã chết rồi!

Hải Ngu thiền sư sững sờ, lòng ngập đầy nghi vấn, song lặng thinh không hỏi tiếp nữa.

Đã qua canh ba, khắp Thanh Dương lãnh vẫn yên ắng.

Vân Dật Long bỗng hỏi:

- Vân mỗ ra ngoài tuần tra một vòng, mọi người tốt hơn hãy ở yên tại đây, nếu có gì xảy ra hãy tức tốc phát tín hiệu theo như quy định.

Hải Ngu thiền sư trầm giọng:

- A Di Đà Phật! Khắp Thanh Dương lãnh đã được bố trí nghiêm mật, lại thêm mười mấy chim bằng tuần tra trên không, đâu có xảy ra việc gì thì cũng chẳng thể nào ở trong trại.

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Cũng chưa chắc, phải biết kẻ đối mặt với chúng ta là chủ nhân Huyết Bi đầy gian xảo và võ công cao siêu khôn lường, chúng ta phải thận trọng bất luận trong hay ngoài trại.

Đoạn liền cất bước đi ra ngoài.

Quân Mộ Hoa vội theo sau khẽ nói:

- Long ca... tiểu muội đi với!

Vân Dật Long khẽ chau mày, nhưng không từ chối, cùng Quân Mộ Hoa đi ra ngoài đại trại.

50. Chương 50: Tây Thiên Thần Ông Diêu Kế Nhục Lão Ma

Bên ngoài gió khuya hiu hắt, mưa bụi phát phơ, gây cảm giác gay gay lạnh.

Vân Dật Long ngược mặt nhìn trời, thở hắt ra một hơi dài, lập tức thấy đầu óc có phần tỉnh táo hơn.

Chàng vừa định đi xuống núi, bỗng nghe nơi hậu trại la hét hỗn loạn. Chàng kinh hãi, liền vội phi thân về phía ấy, chỉ ba lần tung mình đã đến hậu trại.

Tiếng la hét đã ngưng bật, một thuộc hạ của Huyết Manh cùng hai tăng nhân Thiều Long đến bẩm báo với Vân Dật Long, rằng đã trông thấy một bóng người lạ xuất hiện nhưng khi báo động soát tìm thì chẳng thấy đâu cả.

Vân Dật Long thoáng chau mày, dặn bảo họ vài câu rồi phóng đi về phía tiền trại.

Nhưng ngay khi chàng vừa dùng chân bỗng lại nghe trong khu rừng phía trái tiếng la hét ầm ĩ, chàng liền vội phi thân về phía ấy. Song cũng như tại hậu trại, chỉ dường như phát hiện có người chứ không hề thất tướng mạo của đối phương.

Chỉ chốc lát đã có năm sáu nơi xảy ra tình trạng giống như vậy, Vân Dật Long vô cùng bức tức, đồng thời chợt nghĩ đó có thể là quỷ kế của Quân Trung Thánh, có lẽ lão ta đích thân đến đây.

Qua mấy lần phóng đi tra xét, Vân Dật Long lúc này đã bỏ rơi Quân Mộ Hoa rồi, ngay khi chàng định đi tìm thì bỗng gặp “Huyết Manh” Bành Tâm Trần.

Vân Dật Long liền trầm giọng hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Huyết Manh vội khom mình đáp:

- Khỏi bẩm tiểu cung chủ, ngoài mấy nơi dường như có phát hiện bóng người lạ, chúng lão bộc chẳng thấy gì cả, hiện lão bộc đang cùng hải Ngu thiền sư chia nhau ra tra xét các nơi!

Vân Dật Long hạ thấp giọng:

- Khi này bốn cung chủ cùng đi với Quân cô nương, bởi khẩn cấp tra xét các nơi nên đã chia tay với nàng, giờ lão khỏi làm việc gì khác, hãy mau tìm gặp Quân cô nương, dẫn về chờ ở đại trại, có gì hãy tức tốc phát tín hiệu báo động!

Huyết Manh ngập ngừng:

- Vậy... Cung chủ thì sao?

- Bốn Cung chủ còn phải đi xem xét các nơi khác, hãy mau tìm Quân cô nương ngay đi.

Huyết Manh không dám nói nhiều, vội đáp:

- Lão nô tuân mạng!

Liền tức quay người phóng đi, Vân Dật Long ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng cất lên một tiếng huýt dài, tung mình thẳng lên cao bảy tám trượng, đảo một vòng trên không, lao nhanh xuống núi.

Chàng không phải đi xem xét tình hình mà phóng đi về phía một thung lũng nằm dưới Thanh Dương Lãnh. Lát sau, chàng đã dừng lại trên một mỏm núi.

Quả như sự tiên liệu của chàng, cơ hồ trong cùng một lúc, chỉ thấy bóng vàng nhấp nhóang, Quân Trung Thánh đã tùm tùm cười đứng ngay trước mặt chàng.

Vân Dật Long nhướng mày cười khẩy:

- Quân Trung Thánh, quả nhiên lão đã đến!

Quân Trung Thánh cười nhạt:

- Vân Dật Long, khá khen người đã nghĩ ra được, lão phu lại càng quý mến người hơn, tuy rằng ở nhà đầu Mộ Hoa đã theo người bỏ trốn, nhưng lão phu có thể không truy cứu, chỉ cần...

Vân Dật Long quát:

- Im ngay! Hôm nay hai ta vẫn quyết đấu một phen sinh tử, hãy lấy ba chiếc vòng thành danh của lão ra đi!

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười:

- Lão phu đã chọn người làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, nếu còn động thủ với người nữa thì thật là điên khùng. Vả lại, bản lĩnh của người hãy còn kém xa lão phu, lúc ở Bạch Thủy Sơn trang người chẳng đã thử qua rồi hay sao?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Đó chẳng qua là lão nhờ vào bấy rập, còn ở nơi đây thì lão chỉ có thể cậy vào chân tài thực học. Có lẽ lão cũng biết, nếu Vân mỗ mà cùng một lúc sử dụng Trích Huyết Kiếm, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng và Ánh Huyết Hoàn, hai ta chưa biết ai sẽ bại về tay ai!

Quân Trung Thánh bật cười:

- Quả đúng như vậy! Nhưng người đừng quên lời nói của lão phu, lão phu tuyệt đối sẽ không để cho người có cơ hội động thủ, người nên biết lão phu là người gian ác, không hề ngần ngại giết người...

Vân Dật Long nghiêng rằng:

- Lão lấy gì để mà uy hiếp Vân mỗ?

Quân Trung Thánh cười đắc ý:

- Trước hết hãy nói Chính Nghĩa Môn của người trên Thanh Dương Lãnh, theo như lão phu ước lượng, tổng số có khoảng năm trăm người.

- Đó đều là những chí sĩ thế quyết diệt trừ Chính Nghĩa Nhai.

Quân Trung Thánh cười phá lên:

- Ngoài người ra chẳng còn rõ bao nhiêu cao thủ có khả năng đương cự với Tứ đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp của lão phu?

Vân Dật Long rung động cõi lòng:

- Chẳng lẽ lão tung hết tinh nhuệ định gây cuộc tàn sát tại Thanh Dương Lãnh ư?

- Điều ấy phải xem thái độ của người thế nào... Tứ đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp đã được lệnh có mặt gần đây, mặc dù lão phu chưa mặc pháp y chủ nhân Huyết Bi, song vẫn có thể ngầm hạ lệnh, chỉ huy hành sự, chỉ cần lão phu hạ lệnh một tiếng là Thanh Dương Lãnh sẽ tức khắc máu chảy thành sông, chó gà không chừa một mống, và hơn nữa... đó chỉ là bước khởi đầu của lão phu...

Vân Dật Long tức giận quát:

- Lão còn bản lĩnh gì nữa cứ nói hết ra đi!

Quân Trung Thánh cười nham hiểm:

- Hai nữa là những người mà người quan tâm hiện đang nằm trong tay lão phu...

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, song vẫn cố trấn tĩnh nói:

- Đó là những ai?

- Người đã muốn biết thì lão phu sẵn sàng nói ra, trong số đó có Huyết Phật và Huyết Si, cùng với Hải Trí và Hải An hòa thượng của Thiếu Lâm, nhưng người mà người quan tâm nhất có lẽ là Triển Ngọc Mai...

Vân Dật Long tối tăm mặt mày, suýt nữa đã ngã ra đất, quả nhiên chàng đã đoán không lầm, nhóm người Triển Ngọc Mai đã lọt vào tay Quân Trung Thánh.

Nhưng nghe Quân Trung Thánh hậm hực nói tiếp:

- Đáng hận nhất là ả nha đầu họ Triễn ấy, lão phu đã bị ả ta giở trò quỷ kế thọ thương nhẹ!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Đối với kẻ tà ác như lão, giở chút mưu kế thì đâu có gì là quá đáng, chỉ tiếc là Triễn Ngọc Mai đã chưa giết được lão, để cho lão còn sống hãm hại người đời.

Quân Trung Thánh cười to:

- Vân Dật Long, người đã cầm hận lão phu sâu nặng đến vậy thật ư? Vậy xem ra nếu muốn hàng phục được người, e rằng còn phải trải qua nhiều vất vả nữa...

Vân Dật Long cười khẩy:

- Lão hà tất mơ mộng hão huyền nữa!

Quân Trung Thánh cười đắc ý:

- Thôi, hãy tạm gác qua vấn đề ấy đi, chúng ta hãy nói về ả nha đầu họ Triễn kia, mặc dù ả ta đã giở trò quỷ kế khiến cho lão phu thọ thương nhẹ, nhưng cái giá ả ta đã phải trả cũng rất...

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Lão đã đối xử với nàng như thế nào?

- Hừ! Lão phu đã hạ lệnh treo ngược ả ta trong thiết lao, mỗi cách một giờ cho nàng ném hai mươi roi da thật nặng, cho đến khi nào người đến cứu mới thôi.

Vân Dật Long tức tối quát:

- Lão ma hãy nhớ cho thật kỹ món nợ ấy, khi nào lão đến ngày tận số, Vân mỗ quyết không để cho lão chết nhẹ nhàng đâu. Triễn Ngọc Mai hiện đang bị lão giam ở đâu?

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Người hỏi dễ dàng quá, người nghĩ lão phu sẽ cho người biết ư?

Vân Dật Long mắt rực sát cơ, nhìn vào mặt Quân Trung Thánh nói:

- Lão ma, nếu lão còn kể được là một trang nam nhi, hôm nay hãy bằng vào chân tài thực học cùng Vân mỗ quyết đấu một phen!

Quân Trung Thánh cười to:

- Lão phu sớm đã tỏ rõ lập trường rồi, đã quyết định lập người làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, lão phu lẽ nào lại đi quyết đấu với người? Mà thật ra dù có quyết đấu thì cũng chẳng có kết quả, nếu người có ý định không chế lão phu để đi giải cứu những người kia, đó thật là mơ tưởng.

Vân Dật Long đặt tay lên chuôi kiếm, lạnh lùng quát:

- Dựa vào đâu mà lão bảo là không có kết quả?

Quân Trung Thánh ung dung:

- Cuộc đấu tại Bạch Thủy Sơn trang đã chứng minh rất rõ ràng, lão phu thần công thông huyền, không hề sợ Trích Huyết Kiếm, Ánh Huyết Hoàn và Viêm Dương Thất Huyền Chưởng của người. Nếu người sử dụng cùng lúc ba môn, có thể trong vòng ngàn chiêu khó phân thắng bại.

“Choang” một tiếng, Vân Dật Long đã tuốt Trích Huyết Kiếm ra cầm tay, gằn giọng nói:

- Vậy thì cứ đấu trên ngàn chiêu cũng được.

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười:

- Nếu ngươi còn ương ngạnh không phục, lão phu còn có một cách, chỉ cần lão phu phát ra một tiếng ám hiệu, Tứ Đại thị vệ cùng Cửu Đại hộ pháp sẽ tức khắc xuất hiện đến đây vây đánh ngươi, dù ngươi võ công có lợi hại đến mấy thì cũng khó đương cự được trăm chiêu.

Vân Dật Long cười khinh bỉ:

- Nếu lão là con người vô sỉ như vậy thì hãy mau gọi thủ hạ tay sai đến đây quyết một phen tử chiến.

Liên tức vùng động Trích Huyết Kiếm liên tục tung ra bốn chiêu “Trích huyết xuyên thiên” “Vạn điểm huyết ảnh” “Huyết quang mi thiên” và “Huyết ảnh tràng tràng” công ra nhanh như chớp.

Quân Trung Thánh người như quỷ mị, vừa tránh né vừa lạnh lùng nói:

- Chỉ một thanh Trích Huyết Kiếm thì chẳng làm gì được đâu, lão phu không cần dùng đến tam hoàn thì cũng có thể ung dung ứng phó.

Vân Dật Long hai mắt như phún lửa quát to:

- Cứ việc lấy tam hoàn ra, cứ việc gọi hết bọn tay sai đến đây, Vân mỗ chẳng ngại sợ đâu.

Thốt nhiên, một tiếng nói quái dị vang lên:

- Thôi, thôi đừng có đánh nhau nữa... đánh như thế này thật là vô ích, hai người khi nào rảnh rồi hãy tìm nơi khác mà đánh, đừng có ở đây mà phá giấc ngủ của lão già này.

Vân Dật Long sững người, lập tức thu kiếm lùi ra xa.

Quân Trung Thánh cũng giật mình kinh hãi, lúc này mới trông thấy một lão nhân mập lùn đầu đội nón trúc, mình khoác áo tơ, tay cầm một ống điều dài lồm cồm bò dậy ngoài một trượng.

Quân Trung Thánh hai mắt tròn to, sắc mặt biến đổi liên hồi, người này đã có mặt tại đây từ lúc nào, lão lại không hề hay biết, thật là điều không thể tưởng tượng được.

Song dẫu sao lão cũng là người tinh ranh, liền ôm quyền thi lễ cười nói:

- Bằng hữu tôn tánh đại danh, sao lại nằm ngủ ở đây?

Lão nhân mập lùn chính là Tây Thiên Thần Ông Tân Mộc Thanh, những thấy ông ta đưa tay gãi cằm, cười nói:

- Lão già này là người hoang dã, đâu sánh được với bậc cao nhân thống trị thiên hạ, hà tất đề cập tới danh tánh để khiến người ta chê cười.

Vân Dật Long lòng đầy kinh ngạc, vui mừng, lo lắng lẫn hoài nghi, bèn ôm quyền thi lễ nói:

- Lão tiền bối...

Tây Thiên Thần Ông cũng ôm quyền:

- Không dám, không dám...

Hai mắt đảo tròn liền thoảng nói tiếp:

- Hai người tử thí hay là đánh nhau thật vậy?

Vân Dật Long bậm môi:

- Cuộc chiến sinh tử!

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu cười:

- Đúng là người huyết khí phương cương, lời nói ra cũng rất là cứng rắn, hai ta đã có duyên gặp gỡ một lần, lão ô khuyên người đừng nên đánh tiếp nữa.

Vân Dật Long chau mày:

- Vì sao vậy?

- Tiếp tục đánh thì có ích lợi gì, vị lão tiên sinh này võ công không hề kém hơn người, thần công của người cũng không thấp hơn ông ta hai người đánh tiếp cũng khó mà có kết quả, lão già này tính kiên nhẫn kém, chờ xem thắng bại thì thật là khó.

Quân Trung Thánh bực mình quát:

- Tôn giá không chịu cho biết danh tánh thật ư?

Tây Thiên Thần Ông nhét thuốc vào ống điếu, bật lửa nhẩn nha châm hút, vừa phả khói vừa chậm rãi nói:

- Không là không, các hạ lời thôi làm gì.

Quân Trung Thánh cười u ám:

- Bằng hữu, lão phu có một lời khuyên tốt lành...

Tây Thiên Thần Ông vội tiếp lời:

- Lão ô cả đời chẳng mấy khi được nghe những lời khuyên tốt lành, nếu các hạ quả thật có lời tốt lành, hãy mau nói ra cho lão ô nghe đi!

Quân Trung Thánh buông giọng lạnh lạnh:

- Nếu tôn giá quả thật muốn ngủ thì mau tìm nơi khác, còn không muốn ngủ thì cũng mau rời khỏi nơi này, vậy đối với tôn giá chỉ có lợi không có hại.

Tây Thiên Thần Ông lại đưa tay gãi cằm, cười nói:

- Muốn xua đuổi lão ô phải không?

Quân Trung Thánh đánh mặt:

- Cũng gần như là vậy!

Tây Thiên Thần Ông giậm chân:

- Lão ô vốn không có ý định gây thù kết oán với các hạ, đây là các hạ cố tâm hiếp đáp lão ô. Vân Dật Long, lão ô giúp người...

Quân Trung Thánh cười khẩy:

- Thêm một lão già dở hơi như tôn giá thì cũng chẳng làm gì được lão phu đâu. Tuy nhiên, lão phu xin nói trước đối với Vân Dật Long, lão phu chỉ là muốn hàng phục, còn đối với tôn giá thì lão phu không khách sáo như vậy đâu.

Tây Thiên Thần Ông ré lên:

- Cùng lắm là giao cái mạng già này cho các hạ là xong!

Quân Trung Thánh tức giận:

- Tốt lắm, tôn giá đã định tâm muốn chết, lão phu nhất định sẽ thành toàn... Vân Dật Long, có lẽ người cũng không cần phải đắn đo suy nghĩ nữa.

Vân Dật Long gần giọng:

- Đã quyết một phen sống chết thì cần gì phải đắn đo suy nghĩ nữa, nếu như Vân mỗ có may mắn sống sót, việc lão dùng để uy hiếp Vân mỗ kể như tiểu tan, còn như Vân mỗ chẳng may chết đi, thì giá trị uy hiếp cũng không còn, và kiếp nạn trong giới võ lâm giang hồ rồi đây sẽ diễn biến đến mức nào, Vân mỗ cũng chẳng thể nào lo toan được nữa.

Quân Trung Thánh cười khẩy:

- E rằng người còn phải lo nghĩ đến nhiều điều nữa, lão phu đã hạ lệnh từ trước, nếu qua ba giờ mà không có chỉ thị tiếp theo của lão phu, bọn Triển Ngọc Mai sẽ bị xử tử.

Vân Dật Long kinh hãi, thầm nghĩ:

- Cho dù mình có thắng được thì cũng khó mà bảo toàn tính mạng cho Triển Ngọc Mai cùng các người kia, đây quả thật là một điều mình chẳng thể không lo ngại.

Đang lúc phân vân, bỗng nghe Tây Thiên Thần Ông cười nói:

- Khỏi phải lo lắng về điều ấy, lão già này đã giải quyết giùm ngươi rồi!

Vân Dật Long ngớ người:

- Tiền bối đã giải quyết giùm tại hạ việc gì vậy?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Những người kia đã rời khỏi thiết lao trên Chính Nghĩa Nhai, có lẽ đã trở về Thanh Dương Lãnh rồi!

Vân Dật Long bán tín bán nghi, Quân Trung Thánh tức giận gầm vang:

- Lão, tôn giá chưa đủ khả năng để vào được thiết lao chứ đừng nói là giải cứu họ!

Tây Thiên Thần Ông nhe răng cười:

- Vậy là các hạ không tin chứ gì?

Quân Trung Thánh cười vang:

- Không có bằng cớ thì lão phu sao mà tin được.

Tây Thiên Thần Ông bật cười:

- Thì ra các hạ muốn xem bằng cớ, cũng được, may mà lão ô kỹ lưỡng, đã có chuẩn bị chút bằng cớ đây, các hạ xem đi!

Thò tay vào lòng mò tìm một hồi lâu rồi mới móc ra một gói vải dầu cỡ bàn ta, vung tay ném cho Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh đưa tay toan đón lấy song gói vải dầu khi bay đến tay chỉ còn cách chừng một vài thước bỗng rơi xuống đất, như là Tây Thiên Thần Ông yếu sức, lại như Quân Trung Thánh đưa tay ra chậm một chút, không kịp đón lấy.

Quân Trung Thánh cười nhạt, nhẹ ngoắc tay một cái, chiếc gói vải dầu liền như có buộc dây bay vào trong tay lão.

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười lặng thinh, còn Vân Dật Long thì lòng đầy thắc mắc, muốn biết trong gói vải ấy thật ra là vật gì?

Quân Trung Thánh lẹ làng mở gói vải ra, lập tức mặt mày tái ngắt, vung tay ném đi gần giọng nói:

- Tôn giá đã giết y rồi phải không?

Tây Thiên Thần Ông toét miệng cười:

- Lão ô vốn không hề có ý định giết hần, nhưng vì hần quá ngoan cố, để hần sống cũng chẳng ích gì, cho nên lão ô mới đưa hần về cõi tây thiên.

Vân Dật Long cũng đã thấy vật trong gói vải, thì ra là một mảnh da người to bằng bàn tay, bên trên có một dấu vết màu tía và một chòm lông đen, đây hẳn là dấu hiệu để nhận trên mặt của một người nào đó.

Quân Trung Thánh nghiêng răng:

- Thôi được, vậy là mối hiềm khích giữa hai chúng ta không thể nào cởi được nữa. Tuy nhiên, lão phu rất lấy làm lạ, vì lẽ gì tôn giá cứ chống đối lão phu... Giờ thì lão phu đã biết tôn giá là ai rồi! Tâm Như thiết, thủ như thiết, không bao giờ nương tình, có lẽ chính là tôn giá.

Tây Thiên Thần Ông cười to:

- Đúng là gừng càng già càng cay, các hạ quả không hổ thẹn là người kiến thức uyên bác, ngay cả lão già này mà cũng còn nhớ. Vậy thì càng tốt lão ô chính là chứng tai gai mắt bởi hành vi bạo ngược của người nên mới đứng ra can thiệp đây!

Quân Trung Thánh cười gằn:

- Tây Thiên Thần Ông Tân Mộc Thanh, tôn giá đơn thân độc mã mà chống đối lại được Chính Nghĩa Nhai đã thống trị vô lâm trung nguyên ư?

Tây Thiên Thần Ông thần nhiên:

- Cũng chưa biết chừng, hãy chờ xem! Cùng lắm là lão già này bỏ đi là xong.

Vân Dật Long mừng rỡ, chàng từng được nghe nói đến Tây Thiên Thần Ông Tân Mộc Thanh, song người này dường như chỉ là một nhân vật trong truyền thuyết, thật ra không hề hiện hữu trên cõi đời, vậy mà giờ đây nhân vật thần thoại ấy lại sống sờ sờ ngay trước mắt chàng.

Như vậy, việc nhóm Triền Ngọc Mai đã được cứu thoát tất không phải việc giả dối.

Những nghe Quân Trung Thánh nghiêng rằng nói:

- Tân Mộc Thanh, đến khi tôn giá muốn bỏ đi, e rằng cũng đã quá muộn màng!

Đoạn liền ngửa mặt cất tiếng huýt dài cao vút tận mây xanh, trong đêm vắng có thể vang xa đến mười dặm, và sau đó lập tức lấy khăn xanh che mặt, treo Huyết cô tử lên trước ngực.

Tây Thiên Thần Ông lại nhét thuốc vào ống điều châm hút, mỉm cười tủm tỉm, hoàn toàn điềm nhiên trước tiếng huýt vang trời của Quân Trung Thánh.

Vân Dật Long biết đó là lão triệu tập, liền ngưng thần giới bị.

Quân Trung Thánh cũng có vẻ lo lắng mà quan sát xung quanh.

Thời gian chừng nửa tuần trà vẫn không thể có chút động tĩnh, Quân Trung Thánh lại biết tiếng huýt dài lần nữa.

Chờ cho tiếng huýt ngưng dứt, Tây Thiên Thần Ông cười nói:

- Các hạ làm gì ta vậy? Cổ họng có vấn đề à?

Quân Trung Thánh cười gằn:

- Tân Mộc Thanh ngươi đã chết đến nơi rồi mà còn chưa biết giác ngộ sao? Lão phu triệu tập cao thủ Chính Nghĩa Nhai để lấy mạng ngươi.

Tây Thiên Thần Ông thần nhiên cười:

- Họ không bao giờ đến đây đâu.

Quân Trung Thánh sững sốt:

- Ngươi lại làm trò quỷ quái gì nữa thế?

Tây Thiên Thần Ông cười khì:

- Lão ô bảo bọn họ đi về cả rồi. Tứ Đại hộ pháp, cửu đại bộ pháp, tổng cộng mười ba người.

Quân Trung Thánh gầm lên:

- Láo, sao họ lại nghe lời ngươi?

Tây Thiên Thần Ông vỗ tay cười:

- Nhưng mà họ lại tin, biết làm sao hơn, thật chẳng ngờ lão ô được đóng vai chủ nhân Huyết Bi một lần, đúng rồi, họ đã gọi lão ô là tôn chủ...

- Ngươi dùng cách gì mà dối gạt được?

- Dễ thôi, cởi bỏ hết áo tôi, nón tôi ra mặc vào một bộ y phục màu đen và bịt mặt lại, trừ hơi mập một chút thì giống hệt như chủ nhân Huyết Bi vậy.

Quân Trung Thánh cười phá lên:

- Chủ nhân Huyết Bi dễ giả mạo lắm hay sao?

- Đương nhiên, chỉ vậy thì họ còn chưa có mấy tin, nhưng lão ô còn hai tuyệt chiêu nữa, là đã làm giả Huyết cô tử, các hạ xem thật nhiều thứ giống như thật không?

Đoạn vùng tay ném chiếc huyết cô tử về phía Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh đưa tay đón lấy, chỉ thấy không khác gì mấy so với Huyết cô tử lão đang đeo trước ngực, trong cơn thịnh nộ bất giác bóp mạnh, huyết cô tử giả lập tức tan nát ra thành tro bụi.

Tây Thiên Thần Ông cười nói tiếp:

- Hãy xem tuyệt chiêu thứ hai của lão ô đây.

Vùng tay phóng chưởng, chỉ thấy một luồng sáng đỏ mờ vút qua, một ngọn cây nhỏ liền tức thì bốc cháy, hệt như Huyết Điểm chưởng của chủ nhân Huyết bi.

Quân Trung Thánh tức giận nghiêng răng:

- Tân Mộc Thanh, hôm nay giữa hai ta quyết phải một mất một còn.

Trong khi ấy đã thò tay vào lòng lấy kim hoàn.

Tây Thiên Thần Ông hai tay xua kia lại:

- Đừng vội hãy nghe lão ô nói rõ lợi hại rồi hãy đánh nhau cũng chẳng muộn. Về tài nghệ của lão ô, có lẽ ít nhiều các hạ cũng đã nghe qua, thêm vị Kim Bích Cung chủ này nữa, nếu thực sự động thủ, nhất định các hạ sẽ thua thiệt to, theo lão ô thấy, các hạ nên cụp đuôi đào tẩu thì hơn.

Quân Trung Thánh bậm chặt môi, tay thò vào lòng lại rút trở ra, hậm hực nói:

- Bậc đại trượng phu co được duỗi được. Tân Mộc Thanh, ngươi hãy nhớ kỹ, kể từ bây giờ toàn thể quần hùng võ lâm dưới thống trị của Chính Nghĩa Nhai đều sẽ là tử địch của ngươi. Vân Dật Long, ý định của lão phu chọn ngươi làm chủ nhân của Huyết Bi đời thứ ba vẫn không thay đổi, nếu không thực hiện được thì cái mạng của ngươi cũng phải do Chính Nghĩa Nhai thu hồi.

Dứt lời, liền tung mình phóng đi, loáng cái đã mất dạng.

51. Chương 51: Tráng Sĩ Đơn Kỵ Vượt Nghìn Dặm Phó Ước

Sau khi Quân Trung Thánh đi khỏi Tây Thiên Thần Ông buông tiếng cười rộ, đoạn nói:

- Nào, hãy đến đây ta nói chuyện với nhau.

Dứt lời liền bước đi, Vân Dật Long theo sau nói:

- Vân mỗ ngưỡng mộ đại danh của tiền bối đã lâu nhưng việc để cho Quân Trung Thánh bỏ đi, Vân mỗ hết sức không hiểu.

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Hay nhỉ, lão già này chưa nhận được một tiếng cảm ơn của người mà người lại trách cứ lão già này ư?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Chủ nhân Huyết Bi giả danh chính nghĩa khống chế võ lâm, gieo tang tóc khắp nơi, người người đều căm phẫn, khi này nếu tiền bối chịu giúp vân bối một tay thì lão ma ấy ắt khó có thể toàn mạng, vậy mà...

Tây Thiên Thần Ông thản nhiên cười:

- Chúng ta dù có giết được Quân Trung Thánh, biết đâu lại có một Quân Trung Thánh khác nữa, hoặc một người nào đó tàn ác hơn Quân Trung Thánh không chế Chính Nghĩa Nhai?

Vân Dật Long ngẩn người:

- Tiền bối nói vậy là sao? Chẳng nhẽ sau lưng Quân Trung Thánh còn có kẻ lợi hại hơn không chế lão ta ư?

Tây Thiên Thần Ông nghiêm túc:

- Chẳng bao lâu nữa sẽ rõ sự thật, giờ chúng ta hãy nói về việc khác thế nào?

Vân Dật Long vội nói:

- Vậy xin tiền bối hãy đến Thanh Dương Lãnh để cho Vân mỗ được tròn phận địa chủ.

Tây Thiên Thần Ông xua tay:

- Vậy bất tiện lắm, hãy đến nơi khác thì hơn.

Hai người vừa trò chuyện, đã tiến vào trong một khu rừng.

Tây Thiên Thần Ông ngồi bệt xuống đất nói:

- Nhóm người Triển Ngọc Mai đã bị Quân Trung Thánh giam trong Chính Nghĩa Nhai, chính lão ô đã giải cứu họ, có lẽ giờ đã về đến Thanh Dương Lãnh rồi!

- Tại hạ thật vô vàn cảm kích ân đức của lão tiền bối.

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Vừa rồi lão ô giở hết kế mọn, tống cổ bọn thị vệ và hộ pháp của chủ nhân Huyết Bi khỏi đây, chẳng những đã cứu vãn mấy trăm mạng người trên Thanh Dương Lãnh, và cũng kể như giải cứu cho tiểu tử ngươi.

Vân Dật Long khẽ chau mày:

- Tiền bối là thế ngoại du hiệp, hẳn không phải thi ân cầu báo, vân bối xin khắc cốt ghi tâm ân đức của tiền bối.

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu cười:

- Người hoàn toàn lầm lẫn, lão ô là người rất ư thực tế, thi ân dứt khoát phải cầu báo.

Vân Dật Long ngớ người:

- Tiền bối muốn báo đáp thế nào, xin hãy nói rõ, Vân mỗ dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa đỏ cũng quyết chẳng chau mày.

Tây Thiên Thần Ông phá lên cười:

- Đâu nghiêm trọng vậy, chỉ cần ngươi chấp nhận một điều thôi.

- Chỉ cần vân bối đủ khả năng, nhất định sẽ tuân hành.

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười:

- Việc này hết sức dễ, dĩ nhiên là ngươi đủ khả năng rồi.

Vân Dật Long khẳng khái:

- Vậy xin tiền bối chỉ bảo.

Tây Thiên Thần Ông trầm ngâm một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Thế này vậy, việc này tạm thời lão ô không nói ra thì hơn, chỉ cần ngươi hãy nhớ lấy, ngươi đã mắc lão ô một lời hứa, sau này khi lão ô yêu cầu thì ngươi không được từ chối.

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy thì tùy ở tiền bối.

Tây Thiên Thần Ông mặt đầy hớn hở, đứng lên nói:

- Bây giờ có lẽ hai ta đều có việc cần làm, hãy hẹn gặp lại nhau ở lần khác nhé.
- Xin tiên bối hãy dặn bảo!

Tây Thiên Thần Ông bấm đốt ngón tay tính nhẩm, đoạn nói:

- Năm hôm sau, liên tiếp ba đêm lão ô sẽ chờ người trên Ngạo Thiên Phong bên phải Trích Huyết Cốc Thái Sơn.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Sao tiên bối lại chọn nơi đó.
- Người từng lên trên Ngạo Thiên Phong bao giờ chưa?
- Ngạo Thiên Phong là bức bình phong của thiên nhiên, ngăn cản giữa Trích Huyết cốc và Chính Nghĩa Nhai, bởi trên núi không có gì và rất hiểm trở, nên vân bối chưa từng lên đó.

Tây Thiên Thần Ông cười bí ẩn:

- Năm hôm sau lão ô sẽ đưa người đến xem một số đồ vật, có lẽ người chưa từng nghĩ đến chứ đừng nói là trông thấy.

Vân Dật Long lòng đầy thắc mắc:

- Tiên bối không thể cho biết đại khái được sao?

Tây Thiên Thần Ông xuy tay:

- Không được, thiên cơ bất khả lộ, vả lại nghe đâu bằng chính mắt trông thấy, thôi thì hãy chờ năm hôm sau vậy!

Vân Dật Long chau mày:

- Xin cho vân bối hỏi thêm câu nữa, tiền bối xưa nay an cư nơi miền Tây Hoang, chưa từng bước chân vào Trung Nguyên mà còn biết rõ mọi sự về Chính Nghĩa Nhai và chủ nhân Huyết Bi, cũng như về Kim Bích Cung, hơn nữa lại còn hết sức quan tâm, hẳn là tiền bối...

Bỗng im bặt không nói tiếp nữa.

Tây Thiên Thần Ông bật cười nói:

- Người đã nghĩ đến đâu vậy? có lẽ nghĩa nữ và nghĩa tử của lão ô đã chờ nóng ruột lắm rồi, thôi lão ô xin cáo từ... Hãy nhớ lấy, trên Ngạo Thiên Phong có một bách động chúng ta sẽ gặp nhau ở đó...

Chưa dứt lời ông đã mất dạng. Vân Dật Long ngửa mặt thở hắt ra một hơi dài, lòng đầy thắc mắc bước ra khỏi rừng, phi thân trở về Thái Dương Lãnh.

Chàng vẫn bán tín bán nghi về những lời nói của Tây Thiên Thần Ông, khi nào chính mắt trông thấy nhóm Triển Ngọc Mai thì chàng mới tin rằng họ đã thoát hiểm. Ngoài ra chàng cũng đang lo nghĩ về Quân Mộ Hoa, và phải cùng Triển Ngọc Mai bàn tính kế hoạch của Chính Nghĩa Môn.

Nhìn từ xa, trên Thanh Dương Lãnh vẫn hết sức yên ắng, một đại nạn đã qua đi một cách dễ dàng, song Vân Dật Long cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu không nhờ Tây Thiên Thần Ông chỉ e Chính Nghĩa Môn lúc này đã thay chất thành núi, máu chảy thành sông rồi.

Vân Dật Long chỉ còn cách đỉnh núi không đầy ba dặm nữa, đang băng qua một thung lũng, chàng bỗng thấy bóng người nhấp nhô, Quân Trung Thánh lại xuất hiện như thể quỷ mị.

Vân Dật Long thoáng kinh ngạc, đặt tay lên chuôi kiếm lạnh lùng quát:

- Lão ma thì ra vẫn còn ở đây?

Quân Trung Thánh cười đắc ý:

- Muốn giành được thắng lợi ngoài đấu sức còn phải đấu trí nữa, lão già Tân Mộc Thanh đã cút rồi hả?

Vân Dật Long buông giọng sắc lạnh:

- Vân mỗ không cần ông ấy giúp sức vẫn có thể cùng lão phân thắng bại tồn vong.

Quân Trung Thánh cười thản nhiên:

- Lão phu đến đây không hề có ý định động thủ với người, mà chỉ muốn hỏi người một điều và báo cho người biết một tin.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Nói mau đi.

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Lão phu hỏi người, tiểu tôn nữ Mộ Hoa của lão phu đối với người như thế nào?

Vân Dật Long cao giọng:

- Quân Mộ Hoa là ân nhân cứu mạng của Vân mỗ, có thể nói là ân nghĩa nặng bằng non, hơn nữa hiện nay hai người đã là anh em khác họ...

Ánh mắt gay gắt nhìn thẳng vào Quân Trung Thánh, nói tiếp:

- Cho lão hay, Quân Mộ Hoa hiện đã biết rõ bí mật của lão, nàng không phải đã được lão nuôi dưỡng, mà là lão đã sát hại toàn gia và giữ nàng lại, nàng cũng như Vân mỗ, há không thể ăn tươi nuốt sống lão.

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười:

- Hiện tại thì mọi sự trong quá khứ đã không còn quan trọng nữa, tiết lộ bí mật của Bạch Thủy sơn trang và cùng người bỏ trốn khỏi ta tức là đã phạm tội phản nghịch, lão phu sẽ xử tử ả ta theo như gia quy.

Vân Dật Long rung động cõi lòng, song vẫn cười khẩy:

- Rất tiếc là lão nói vậy cũng như không, Quân Mộ Hoa sẽ không bao giờ chịu sự uy hiếp của lão nữa.

Quân Trung Thánh cười nham hiểm:

- Tân lão nhi tuy xảo trá, nhưng vẫn không ngờ tới, ả tiện nhân Quân Mộ Hoa đã bị lão phu đưa về Chính Nghĩa Nhai rồi.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi:

- Lão, Vân mỗ không bị đe dọa bởi những lời trống không của lão đâu.

Quân Trung Thánh thản nhiên chậm rãi nói:

- Người đã tự hào là bậc anh hùng hữu ân tất báo, có lẽ sẽ không trơ mắt nhìn Quân Mộ Hoa thảm tử. Lão phu hạn cho người nội trong mười hôm phải có mặt ở Chính Nghĩa Nhai chỉ cần người phục tòng lão phu, lão phu chẳng những buông tha Quân Mộ Hoa và bỏ qua mọi sự, mà còn giúp hai người nên duyên vợ chồng. Bằng trái lại, chẳng những nàng ta thảm tử, mà mấy trăm mạng người trong Chính Nghĩa Môn, lão phu cũng có thể phái người đến lấy bất kỳ lúc nào...

Vừa dứt lời đã tung mình phóng đi, Vân Dật Long lòng kinh nghi bất định, cũng vội phi thân lên Thanh Dương Lãnh.

Chẳng mấy chốc chàng đã như cánh chim đáp xuống trước cổng trại Chính Nghĩa Môn.

“Huyết Si” Lôi Mãnh trông thấy chàng trước tiên, liền mừng quýnh reo vang:

- Ô, tiểu cung chủ đã về đến nơi rồi, hãy đi gọi Triển cô nương mau.

Thế là trong Chính Nghĩa Môn lập tức nhốn nháo cả lên. Huyết Phật, Huyết Manh và Hải Ngưu thiên sư lần lượt tiến ra.

Ngay sau đó Triển Ngọc Mai dưới sự hộ tống của tả hữu song vệ cũng từ trong nội trại đi ra.

Vậy là Tây Thiên Thần Ông đã nói đúng sự thật, song một sự thật khác đã khiến Vân Dật Long lo lắng là hạ lạc của Quân Mộ Hoa, chàng quết mắt nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng nàng đâu cả, hẳn đã bị Quân Trung Thánh bắt đi thật rồi.

Triển Ngọc Mai xúc động đến nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào nói:

- Mọi người vừa thoát hiểm về đến thì lại nghe Long đệ bỗng dưng mất tích, thật là lo chết đi được, khi này Long đệ đã đi đâu vậy?

Vân Dật Long vội đáp:

- Tiểu đệ đã đi tuần tra quanh Thanh Dương Lãnh, có hơi đi xa một chút và đã tình cờ gặp một kỳ nhân, do đó mới đi lâu như vậy...

Triển Ngọc Mai vội nói:

- Vị kỳ nhân ấy là ai vậy? Sao không mời đến Chính Nghĩa Môn?

- Ông ấy chính là “Tây Thiên Thần Ông” Tân Mộc Thanh, người đã giải cứu Mai tỷ và mọi người thoát khỏi Chính Nghĩa Nhai!

- À, thì ra Tây Thiên Thần Ông là có thật, lúc mọi người được cứu chỉ thấy loáng thoáng một lão nhân mập lùn, chứ không hề được tiếp xúc... Long đệ, đệ đã ngộ hiểm tại Bạch Thủy sơn trang như thế nào, và được cứu ra sao?

Vân Dật Long buông tiếng thở dài:

- Việc đông dài lắm, đệ cũng là bị chủ nhân Huyết Bi lập kế giam cầm, còn cứu đệ là người được lão ta thu dưỡng tên là Quân Mộ Hoa... nàng ấy đâu rồi?

Triển Ngọc Mai ngơ ngác lắc đầu:

- Mai tỷ đâu có gặp ai là Quân Mộ Hoa...

Huyết Manh đứng cạnh vội tiếp lời:

- Sau khi chia tay với cung chủ, lão nô tìm Quân cô nương ngay, nhưng... vẫn chưa tìm gặp.

Vân Dật Long giậm chân:

- Nguy rồi, nàng ấy quả đúng là bị lão ma Quân Trung Thánh bắt đi mất rồi!

Mọi người hết thấy đều sửng sốt, Triển Ngọc Mai thắc mắc hỏi:

- Long đệ bảo Quân Trung Thánh là chủ nhân Huyết Bi ư?

Vân Dật Long gật nhẹ đầu:

- Sự thật hoàn toàn đúng là như vậy, nhưng hiện tại tốt hơn hết là đừng nên vạch trần.

Triển Ngọc Mai thoáng chau mày:

- Vì sao vậy?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Quân Trung Thánh tuy là chủ nhân Huyết Bi, nhưng ngay cả Tứ Đại thị vệ cũng không biết danh tánh thân phận thật sự của lão ta, chỉ có thể phân biệt bằng Huyết cô tử và Huyết Điểm chuông của lão ta. Huyết Cô tử không khó làm giả và Huyết Điểm chuông cũng có thể tập được. Vừa qua Quân Trung Thánh vốn định huyết tủy Thanh Dương Lãnh, đã điều đến Tứ Đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp, song may mà nhờ Tây Thiên Thần Ông giả mạo chủ nhân Huyết Bi đánh lừa họ rời khỏi nơi đây.

Triển Ngọc Mai đảo mắt nhìn quanh nói:

- Mọi người đều đã nghe rõ rồi, việc đó chúng ta cần phải giữ bí mật.

Mọi người hiện diện cùng đồng thanh vâng dạ, rồi thì cùng kể lại mọi sự vừa qua hết thảy đều vô cùng cảm khái, đồng thời nhìn thấy công cuộc trừ ma phục thù còn vạn phần gian truân.

Cuộc hàn huyên kéo dài những hai canh giờ thì trời đã hừng sáng.

Bởi bọn Chính Nghĩa Nhai có thể tập kích bất cứ lúc nào, Triển Ngọc Mai và Vân Dật Long sau khi thương nghị, đã bố trí một số cơ quan mai phục quanh đại trại, chia những người hiện có mặt ra làm nội ngoại tam đường, đại bộ phận Môn nhân võ công thấp kém nếu gặp tấn công sẽ lánh vào nơi kín đáo đã được dự bị.

Trong một ngày đã quyết định rất nhiều kế hoạch trọng đại, lúc trời sắp tối mọi người lại tụ hợp trong Tự Nghị sảnh, “Thi Cái” Tề Chân bỗng cất tiếng nói:

- Lão hóa tử này có thể tham gia ý kiến chăng?

Vân Dật Long nghiêm chỉnh:

- Lão đã gia nhập Chính Nghĩa Môn, tức là người của Chính Nghĩa Môn, tất nhiên là có thể lên tiếng về việc có liên quan đến Chính Nghĩa Môn.

“Thi Cái” Tề Chân nghiêm giọng:

- Bố trí cơ quan mai phục đành rằng là gia tăng sức phòng ngự, nhưng đối phó với cao thủ Chính Nghĩa Nhai e rằng không có mấy hiệu quả.

Vân Dật Long mỉm cười:

- Hẳn là lão có kế hoạch inh hơn.

Thi Cái cười hề hề:

- Lão hóa tử này cả đời lăn lộn trên giang hồ, biện pháp nghĩ ra cũng chẳng có gì là inh, chỉ sợ... Môn chủ sẽ không chấp nhận.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Chấp nhận hay không thì lão cứ nói ra cũng đâu hề gì?

Thi Cái gật đầu:

- Lão hóa tử này chỉ có một biện pháp là rải chất độc... chất độc có hàng ngàn loại, bất luận võ công cao hay thấp rất khó đề phòng hay chống lại sự xâm nhập của độc tố, chỉ cần rải chất độc khắp xung quanh Thanh Dương Lãnh, nếu kẻ địch không phải tay chuyên môn dùng độc, rất khó tránh khỏi bị chất độc xâm nhập...

Triển Ngọc Mai cười tiếp:

- Biện pháp ấy tuy hay, nhưng nói thì dễ thực hiện thì hết sức khó. Thứ nhất nếu rải chất độc quanh Thanh Dương Lãnh trong phạm vi mấy dặm, số lượng chất độc đâu phải ít, chúng ta lấy đâu ra? Thứ nhì, chất độc tuy có thể làm hại kẻ địch, nhưng người ta dễ thường không bị hại. Thứ ba, Chính Nghĩa Môn đang với đại nghĩa hiệu triệu thiên hạ, hào kiệt bốn phương, hàng ngày đều có người đến, nếu như vừa đến đã bị trúng độc trước, vậy há chẳng phải làm mất hy vọng và nhân tâm ư?

Thi Cái xua tay lia lịa:

- Lão hóa tử đưa ra biện pháp này tất nhiên đã có nghĩ đến những điều ấy trước rồi...

Triển Ngọc Mai thoáng cảm thấy lý thú:

- Vậy lão đã có cách giải quyết ư?

Thi Cái cười đắc ý:

- Thứ nhất, chất độc do lão hóa tử nghĩ ra có tên là Nhất Thời Hôn... đó là do lão hóa tử tự đặt tên, có nghĩa là trúng độc sẽ bị hôn mê chừng một giờ là tỉnh, chất độc chế tạo bằng vỏ cây, bột đá, nước bẩn và phân bò. Chỉ cần chế tạo một ngày là đủ rải quanh Thanh Dương Lãnh khắp năm dặm, và hiệu quả kéo dài một tháng, có nghĩa là trong một tháng chỉ cần một ngày chế tạo là đủ.

-Thứ nhì, chất độc này là do lão hóa tử phát minh ra, lúc đầu thì không có thuốc giải nhưng về sau đã phát hiện có thể dùng cây đậu xanh để giải độc, mỗi ngày chỉ cần uống một vài ba hớp là sẽ không bị độc tố xâm nhập nữa, việc này thực hành có lẽ cũng không khó khăn lắm.

-Thứ ba tuy ta rải độc khắp xung quanh nhưng hãy chờ lại một con đường để đưa những hào kiệt bốn phương lên núi, vậy chẳng phải giải quyết ổn thỏa lắm hay sao?

Vân Dật Long đưa mắt nhìn Triển Ngọc Mai nói:

- Biện pháp ấy tốt lắm, chẳng hay Mai tỷ nghĩ sao?

Triển Ngọc Mai quay sang Thi Cái mỉm cười nói:

- Những điều lão nói là thật cả chứ?

Thi Cái vội nói:

- Lão hóa tử sao dám lừa dối môn chủ và Triển cô nương.

Triển Ngọc Mai nhẹ gật đầu:

- Được rồi, bắt đầu từ ngày mai lão hãy phụ trách việc chế tạo và bố trí chất độc.

Thi Cái ra chiều đắc ý, song lại ngập ngừng nói:

- Lão hóa tử cần có vài người phụ giúp, và...và...

Đoạn ngừng lặng không chịu nói nữa.

Vân Dật Long bực mình nói:

- Và thế nào? Sao không nói tiếp?

Triển Ngọc Mai cười:

- Không cần hỏi ông ấy, xin đề nghị với môn chủ thế này... chúng ta hãy thành lập thêm một đường nữa là Luyện Được đường, giao cho ông ấy giữ chức đường chủ cùng với ba mươi người giúp việc, thế nào?

Vân Dật Long gật đầu:

- Mai tỷ quyết định vậy cũng được nhưng còn xưng hô môn chủ thì...

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng ngắt lời:

- Danh bất chính thì ngôn bất thuận, Chính Nghĩa Môn đã thành lập thì đương nhiên Long đệ là Môn chủ. Vả lại, Chính Nghĩa Môn là một tổ chức tẩy trừ tà ma, tận diệt hết tà ma thì sẽ giải tán, không hề ảnh hưởng đến thanh danh Kim Bích Cung chủ của Long đệ...

Đoạn quay sang Thi Cái nói tiếp:

- Vậy lão hài lòng rồi chứ?

Thi Cái vội khom mình thi lễ:

- Đa tạ phó Môn chủ.

Thế là, cuộc hội nghị kết thúc.

Đêm đã khuya, canh hai đã qua mà Vân Dật Long vẫn còn đi tới đi lui trước đại trại, thỉnh thoảng lại cúi đầu khẽ buồn tiếng thở dài, đôi mày kiếm chau chặt ra chiều tư lự.

Lòng chàng ngập đầy đau xót, đôi tay nhuốm máu, giết người như rạ, song kẻ hung thủ thật sự thì vẫn ung dung tự tại.

Chàng đã mắc nợ kẻ khác quá nhiều, nhất thời chẳng biết làm sao mà đền trả, Nhạc gia huynh muội ở Cửu Trùng Thiên, Sở Mộng Bình, Kim Thủ Ngọc Nữ, Quân Mộ Hoa, Triển Ngọc Mai... ân oán nhập nhằng chẳng biết đến bao giờ mới trả xong.

Bỗng nhiên một tiếng nói dịu dàng vang lên:

- Long đệ... đang nghĩ gì vậy?

Vân Dật Long quay phắt lại, những thấy Triển Ngọc Mai đang đứng cách ngoài ba thước, với vẻ quan tâm nhìn chàng, bèn vội mỉm cười nói:

- Đâu có gì, đệ chỉ dạo chơi thôi...

- Long đệ đừng giấu, Mai tỷ biết Long đệ có nhiều tâm sự.

- Hẳn là có nhiều tâm sự rồi... Mai tỷ tiểu đệ... đang có việc cần bàn với Mai tỷ.

Triển Ngọc Mai cười:

- Có gì thì cứ nói đi, sao lại ấp a ấp úng thế này.

- Tiểu đệ có hẹn với Tây Thiên Thần Ông...

- Hẹn ở đâu và lúc nào, vì việc gì vậy?

Vân Dật Long chau mày:

- Ở Thái Sơn và sau năm hôm, còn việc gì thì Tây Thiên Thần Ông không chịu nói rõ.

Triển Ngọc Mai chẳng chút đắn đo nói:

- Mai tỷ đi với, lần này dù thế nào cũng không thể để Long đệ đi một mình nữa.

Đảo tròn mắt một vòng, đoạn lại nhìn Vân Dật Long nói tiếp:

- Hay là Long đệ nói dối, thật chẳng phải phò hẹn với Tây Thiên Thần Ông, mà là đi giải cứu Quân Mộ Hoa cô nương.

Vân Dật Long thở dài:

- Mai tỷ nên tin ở đệ, đệ không bao giờ dối gạt Mai tỷ cả. Còn về Quân Mộ Hoa thì cũng bắt buộc phải giải cứu, nhưng trước hết đệ phải bàn bạc với Tây Thiên Thần Ông chứ không hành động một cách mạo muội được. Còn việc Mai tỷ đồng hành thì tuyệt đối chẳng thể được, thậm chí việc đệ rời khỏi Thanh Dương Lân, Mai tỷ cũng phải giữ bí mật, kéo gây hoang mang ọi người, khiến họ cảm giác vô chủ, nếu Mai tỷ lại còn đi với tiểu đệ thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Triển Ngọc Mai cau mày:

- Có lẽ đây cũng là ý trời, đã an bài Mai tỷ luôn phải lo lắng cho đệ. Ôi Long đệ đi đi! Nhưng khi nào thì về?

- Muộn lắm là mười hôm!

Triển Ngọc Mai lại buông tiếng thở dài:

- Hãy nghỉ ngơi hai hôm rồi cưỡi chim bằng đi, miễn là không trễ hẹn là được rồi!

Vân Dật Long lắc đầu:

- Đệ không thích cưỡi chim bằng, đệ định trở về Kim Bích Cung trước, xem Truy Hồn linh mã đã bình phục chưa, khi xong việc sẽ cưỡi linh mã về đây!

Triển Ngọc Mai thất vọng:

- Long đệ đi ngay bây giờ sao?

Vân Dật Long gật đầu:

- Đi vào lúc này để khỏi kinh động mọi người.

Triển Ngọc Mai đắm đắm nhìn chàng một hồi, hai hàng châu lệ chảy dài, bỗng run giọng nói:

- Thôi, Long đệ đi đi, nhớ... hãy bảo trọng.

52. Chương 52: Ngạo Thiên Xuất Hiện Ma Tung

Bóng người đó phóng đi nhanh khôn tả, Vân Dật Long vội chui trở vào rừng, nấp sau một ngọn cây to.

Thoáng chốc người đó đã đến bên ven rừng, nhưng không tiến vào, chỉ quay đầu nhìn một cái rồi lập tức phóng đi theo ven rừng về phía sau.

Chỉ trong khoảnh khắc đã dừng lại. Vân Dật Long đã nhìn thấy rõ diện mạo của người đó bất giác hết sức cảm thấy kỳ lạ.

Thì ra đó là một lão nhân toàn thân trang phục trắng như tuyết, trên vai giắt một ngọn ngọc cốt triết phiến (quạt xếp), gương mặt dài trắng nhợt, tuy đầy đủ ngũ quan, nhưng trông chẳng có chút hơi người.

Vân Dật Long chau mày trầm nhủ:

- Người này đêm khuya xuất hiện tại đây thật là khả nghi, qua phục sức thì không phải là người của Chính Nghĩa Nhai, vậy thì y là ai đến đây làm gì?

Ngay lúc ấy, bỗng nghe có tiếng y phục phất gió vọng đến. Cũng cùng hướng với người áo trắng, vừa rồi, lại một bóng người phóng nhanh lên núi.

Người này vóc dáng mập lùn, mặc áo dài màu vàng, mặt xanh đầu nhẵn, dưới cằm một chòm râu vàng, đôi mắt híp lại thành một đường dài, hai tay dài qua khỏi đầu gối, sau lưng dắt một ngọn phán quan bút dài như trường thương, trông quái dị hết như loài quỷ dữ.

Người này cũng giống hệt như người áo trắng, dừng lại một thoáng bên ven rừng rồi lại phóng đi về phía Ngạo Thiên Phong.

Vân Dật Long hết sức thắc mắc, hai người áo trắng và áo vàng kia là ai, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền phi thân theo sau người áo vàng.

Phía sau Ngạo Thiên Phong là vực sâu thăm thẳm, Vân Dật Long tuy chưa từng đặt chân đến bao giờ, song chàng biết rất rõ, dù là ai võ công cao cường cách mấy cũng không thể nào vượt qua được.

Thân pháp người áo vàng nhanh khôn tả, qua khỏi khu rừng bách, liền tức thì biến mất dưới vực thẳm.

Khi Vân Dật Long lên đến bờ vực thì chẳng còn trông thấy bóng dáng người áo vàng đâu nữa, chàng bất giác đứng thừ người ra một hồi lâu.

Dưới vực sương mây mịt mù, chẳng thấy chỗ nào khả nghi cả, nhưng Vân Dật Long dám khẳng định, người áo vàng đã phóng xuống vực thẳm.

Chàng đưa mắt nhìn xuống vực thẳm cheo leo, lòng vô cùng thắc mắc, người áo vàng dù khinh công cao đến mấy cũng không thể phóng thẳng xuống được, ít ra cũng phải sử dụng bích hồ công bám vào vách núi mà xuống dần, trong khi chàng đuổi theo sát cánh thế này, chẳng thể nào ngay cả bóng dáng người áo vàng cũng không trông thấy.

Chàng lại đưa mắt nhìn quanh đỉnh núi, ngoại trừ khu rừng bách, không còn nơi nào có thể ẩn thân khác được, người áo vàng đã phóng đi theo ven rừng chắc chắn là không thể nấp trong rừng.

Vân Dật Long trầm nhủ:

- Hai người này nhất định cùng phe với nhau, mình chẳng thể bỏ qua được, ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ lai lịch của họ.

Đoạn vừa định tung mình xuống vực, bỗng lại nghe thấy tiếng phi thân từ phía sau, Vân Dật Long giật mình, vội phóng nhanh về phía tảng đá to toan ẩn nấp.

Bỗng nghe một giọng cười thấp trầm vọng vào tai và nói:

- Đừng có nấp lão già này đây!

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt vội đứng chân lại, đã thấy Tây Thiên Thần Ông xuất hiện trước mặt cách chừng vài thước.

Vân Dật Long vội ôm quyền thi lễ:

- Lão tiền bối...

Tây Thiên Thần Ông vội đưa ngón tay trở lên miệng:

- Suyt...

Rồi liền phóng nhanh vào trong rừng bách, Vân Dật Long cũng lập tức phi thân theo sau.

Tây Thiên Thần Ông ngồi dựa vào một gốc cây nhìn Vân Dật Long mỉm cười nói:

- Tiểu Long nhi, ngươi đến sớm một ngày...

Vân Dật Long nghe Tây Thiên Thần Ông gọi mình như vậy, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng chàng cũng không mấy bận tâm, bèn ngồi xổm xuống trước mặt Tây Thiên Thần Ông nói:

- Văn bối định đến đây xem xét địa thế trước, không ngờ tiền bối cũng đã có mặt sớm hơn.

Tây Thiên Thần Ông lại đưa tay sờ cằm:

- Nếu lão già này mà không nhờ linh cảm đến đây xem thử, e rằng tối nay ngươi sẽ gây ra đại họa.

Vân Dật Long sửng sốt:

- Tiền bối nói vậy là sao?

- Có lẽ ngươi đến từ lâu, vừa rồi ngươi có trông thấy gì không?

- Văn bối có gặp hai người áo trắng và áo vàng, lần lượt phóng xuống vực, vừa định theo xem xét thì tiền bối đến.

Tây Thiên Thần Ông trầm ngâm gật đầu:

- Vậy thì đúng rồi...

Vân Dật Long nôn nóng:

- Tiền bối hẳn là biết rõ lai lịch của hai người ấy, chẳng hay họ có quan hệ gì với Chính Nghĩa Nhai không?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Lão phu cũng chưa rõ, tuy nhiên lão phu biết họ không chỉ có hai người, và võ công đều không thua kém Quân Trung Thánh, thường hay xuất hiện trên Ngạo Thiên Phong...

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Hai người này phục sức khác nhau và cũng không như của Chính Nghĩa Đoàn, võ công lại chẳng kém hơn Quân Trung Thánh, vậy thì lạ thật... Bây giờ tiền bối có cùng văn bối xuống dưới xem xét hay không?

Tây Thiên Thần Ông xua tay:

- Không, tối nay lão già này còn có việc khác cần phải làm, hơn nữa tối nay có lẽ họ chỉ có hai người tới đây, chỉ bằng hãy chờ đến tối mai... Giờ ngươi hãy trở về Kim Bích Cung, tối mai đứng canh hai, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây!

Vân Dật Long đảo tròn mắt, trù trừ không chịu cất bước.

Tây Thiên Thần Ông thấy vậy bèn cười nói:

- Ngươi còn điều gì muốn nói nữa?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Văn bối hãy còn thắc mắc một điều, tại sao tiền bối lại biết nhiều như vậy? Và trên Ngạo Thiên Phong này thường hay có người hành tung bí ẩn xuất hiện, làm sao tiền bối lại biết?

Tây Thiên Thần Ông thoáng ngẩn người, đoạn cười nói:

- Điều ấy... cứ kể như là bí mật đi!

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Tiên bối đã không muốn nói thì thôi, nhưng vân bối xin hỏi thêm một vấn đề khác, tiên bối vào Trung Nguyên với mục đích thật sự là gì?

Tây Thiên Thần Ông chồm chớp mắt:

- Hay cho tiểu tử ngươi, lão già này có lòng tốt giúp ngươi, mà ngươi lại đi hạch hỏi lão già này... Kỳ thực cho ngươi biết cũng chẳng hề gì, mục đích của lão phu là tìm kiếm thuốc mọc râu, thật không ngờ đã hoàn toàn hoài công...

Vân Dật Long đưa mắt nhìn chiếc cằm nhẵn nhụi của ông, không nén được, bật cười nói:

- Mọc râu hay không đâu có gì là quan trọng, tiên bối lại bận tâm đến thế ư?

Tây Thiên Thần Ông nghiêm mặt:

- Đó là ý nghĩ của tiểu tử ngươi, còn đối với lão phu thật hết sức quan trọng... Nghe đâu bên bờ Hắc Long Đàm Thái có bầy cây dâu, quả dâu có thể làm ọc râu và tóc, cho nên lão già này mới chẳng quản vượt dặm đến đây, ngờ đâu bên bờ Hắc Long Đàm thật ra không hề có cây dâu nào cả!

- Vậy sao tiên bối không trở về Tây Hoang, ở lại đây chi vậy?

- Hừ, tiểu tử ngươi nói vậy với ý gì, không muốn lão già này ở lại đây hả?

Vân Dật Long vội nói:

- Tiên bối chớ nên hiểu lầm, vân bối chỉ vì hiếu kỳ mà thôi!

Tây Thiên Thần Ông khẽ buông tiếng thở dài:

- Lão phu nay tuổi đã già, xưa nay chỉ có một thân một mình ở Tây Hoang, phen này vào Trung Nguyên đã không tìm được thuốc mọc râu, bèn nảy ý tìm chọn hai đứa con trai và gái nuôi...

Vân Dật Long cười tiếp lời:

- Hôm trước đã nghe tiên bối nhắc đến, dường như đã tìm được rồi phải không?

Tây Thiên Thần Ông cười bí ẩn:

- Đúng vậy! Lão phu đã thu nhận cùng lúc một trai và một gái... Lão già này rất thích xen vào chuyện người khác, đã cứu Mã Tất Vũ tại Bạch Thủy sơn trang, cứu nhóm Triển Ngọc Mai bảy người tại Chính Nghĩa Nhai, tổng khứ Quân Trung Thánh cùng thủ hạ trên Thanh Dương Lãnh, sau đó mỗi lúc càng thêm nhiều việc, bây giờ muốn quay về cũng không thể được.

Vân Dật Long khẽ thở dài:

- Tất cả những việc tiên bối đã làm đều có ân huệ to lớn đối với vân bối...

Tây Thiên Thần Ông xua tay ngắt lời:

- Thôi khỏi nói nữa, đằng nào ngươi cũng hứa với lão phu một điều là đủ rồi... Lão phu đi đây!

Đoạn chậm rãi đứng lên, Vân Dật Long vội nói:

- Tiên bối khoan đã!

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Còn gì nữa vậy?

Vân Dật Long ấp úng:

- Nghĩa muội của văn bối là Quân Mộ Hoa chẳng may đã bị Quân Trung Thánh bắt đi trên Thanh Dương Lân, và chính miệng lão ta đã nói là giam ở Chính Nghĩa Nhai...

Tây Thiên Thần Ông nhe răng cười:

- Người muốn nhờ lão già này giải cứu chứ gì?

Vân Dật Long đỏ mặt:

- Văn bối chỉ muốn nhờ tiền bối chỉ điểm cho, bởi tiền bối đã từng cứu Triền cô nương tại đó, quen đường thuộc lối...

- Nàng ta tốt với người lắm phải không?

Vân Dật Long thành thật:

- Nàng từng có ơn cứu mạng văn bối, tuy là anh em khác họ nhưng tình nghĩa thân thiết chẳng khác nào cốt nhục.

Tây Thiên Thần Ông khê chau mày:

- Vậy là người không thể bỏ rơi nàng ta chứ gì?

Vân Dật Long cười ngượng ngùng:

- Vị nghĩa muội này của văn bối thân thể rất tội nghiệp, cả gia đình ba đời thấy đều chết trước Chính Nghĩa Nhai, lẽ dĩ nhiên văn bối với nàng ta phải đồng cam cộng khổ để báo huyết thù.

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Quả đúng là phải như vậy! Tuy nhiên, người phải thành thật trả lời với lão phu, người không phải muốn nàng ta làm vợ chứ?

Vân Dật Long nghiêm túc:

- Tiền bối xem Vân Dật Long này là hạng người nào vậy? Đại thù chưa báo, trong lúc này sao thể nói đến việc hôn nhân được!

Tây Thiên Thần Ông cười hô hô:

- Vậy thì tốt, lão già này có thể giúp người cứu nàng ta, nhưng ngay đêm nay thì chưa được, đợi tối mai hẵng tính, thế nào?

Vân Dật Long gật đầu:

- Văn bối xin tuân mạng!

Tây Thiên Thần Ông lại hạ giọng nói tiếp:

- Đây không phải là chốn hiền lành, người phải hết sức thận trọng, lão phu đi đây!

Loáng cái đã mất dạng, Vân Dật Long ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn theo đường cũ phi thân xuống Ngạo Thiên Phong.

Đêm đen tối mịt, Vân Dật Long thoáng phân biệt phương hướng, đoạn thẳng về hướng Trích Huyết cốc.

Chàng chợt nghe lòng bồi hồi xốn xang, trọng trách của chàng là phải báo phục mối huyết thù của Kim Bích Cung hồi trăm năm trước, trùng chấn thanh uy của Kim Bích Cung, “Linh Mã tung hoành thất hải, Bạch Kiếm càn quét thiên hạ”, nhưng cho đến nay chàng đã làm được những gì?

Chàng tâm sự ngổn ngang, khiến thính và thị giác đều mất phần linh mẫn, đang phóng đi bỗng nghe tiếng khóc náo nê theo gió vọng vào tai.

Chàng giật mình quay về với thực tại, bởi tiếng khóc ấy rất gần, lẽ ra thì chàng phải phát giác từ lâu mới phải.

Tiếng khóc ấy là của một phụ nữ và hết sức thê thiết, tại nơi hẻo lánh và tại trong đêm khuya, sao lại có phụ nữ khóc lóc thế này?

Vân Dật Long phần vì hiếu kỳ, phần vì lòng thương hại, lần theo tiếng khóc đi tới, nhưng thấy một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi, tóc tai rối bời đang nằm mọp trên một đồng đá bừa bộn khóc nức nở.

Vân Dật Long đi đến trước mặt thiếu nữ ấy khẽ cất tiếng nói:

- Tiểu cô nương, sao lại khóc lóc ở chốn thâm sơn thế này?

Thiếu nữ vẫn khóc sụt sùi không trả lời.

Vân Dật Long khẽ chau mày lớn tiếng hơn nói:

- Tiểu cô nương...

Thiếu nữ giật mình ngẩng lên:

- Ô... các hạ là ai?

Vân Dật Long trầm giọng:

- Tiểu cô nương không cần biết ta là ai, ta chỉ muốn giúp đỡ tiểu cô nương thôi, cứ yên tâm mà trả lời những gì ta hỏi là được rồi! Vì lẽ gì tiểu cô nương lại khóc lóc ở nơi hoang vắng thế này?

Thiếu nữ nước mắt ràn rụa:

- Tôi... không thể nào tiếp tục sống được nữa, mà chết thì lại oan ức không cam tâm, cho nên mới ở đây khóc...

Vân Dật Long quan tâm hỏi:

- Vì sao vậy?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng, bỗng lại òa lên khóc nói:

- Hãy mặc tôi, các hạ không giúp gì được đâu, hãy để tôi chết cho xong!

Vân Dật Long chau mày:

- Sao tiểu cô nương biết ta không giúp gì được? Thì tiểu cô nương cứ nói cũng đâu hề gì?

- Các hạ còn trẻ thế này thì làm gì giúp gì được tôi, các hạ có biết tôi đã gặp gì không?

Vân Dật Long nhìn kỹ thiếu nữ ấy, chỉ thấy cô bé trâm gai yếm vải, rõ ràng là con nhà thợ săn, vẻ mặt đầy thật thà chất phác, dứt khoát không phải là người gian xảo, bèn khẳng khái nói:

- Tại hạ không hỏi thì thôi, đã hỏi rồi thì phải triệt để giúp tiểu cô nương, hãy nói mau đi!

Thiếu nữ lại thờ thẩn đưa mắt nhìn chàng nói:

- Có nói ra cũng vô ích, gia đình chúng tôi đã gặp yêu quái!

Vân Dật Long phì cười:

- Yêu quái chỉ là bịa đặt thôi, làm gì có yêu quái thật!

Thiếu nữ lại bật khóc nói:

- Các hạ không tin thì thôi, tôi vốn đâu có muốn nói với các hạ!

Vân Dật Long tự biết đã lỡ lời, vội nói:

- Tại hạ tin chứ, tiểu cô nương cứ nói tiếp đi!

Thiếu nữ lại ghen ngào nói:

- Tôi tên là Vân Cô, gia đình thợ săn trước núi, song thân qua đời lâu rồi, sống nương vào huynh tẩu cũng tạm qua ngày, họ đều rất tử tế với tôi...

Vân Dật Long chau mày:

- Cô nương chẳng đã bảo là có yêu quái đó sao?

Vân Cô gật đầu:

- Tôi đã sắp kể đến rồi, gia tẩu mang thai sắp sanh, có lẽ chừng mười hôm nữa thì lâm bồn, nhưng ba hôm trước vào lúc canh ba đã có ba tên yêu quái đến nhà, hai tên toàn thân đen đúa, đã biến hóa thành hình dạng con người, có thể nói được tiếng người...

Vân Dật Long lắc đầu:

- Đó không phải yêu quái mà là con người!

Vân Cô phản bác:

- Chúng tôi mặc dù ở trên núi rất ít khi gặp người, nhưng cũng chưa từng thấy loại người như vậy, không phải yêu quái thì là gì?

Vân Dật Long vội cười nói:

- Thôi được, cứ kể như đó là yêu quái, họ đã làm gì vậy?

- Họ gõ cửa nhà tôi, nhưng gia huynh không mở, rồi thì then cửa bỗng biến thành một đồng bột vụn, thế là ba tên yêu quái xông vào, họ xộc thẳng vào phòng gia tẩu, kéo chần đắp trên người gia tẩu ra, gia huynh bèn chộp lấy một khúc cây đánh họ, nhưng tên yêu quái toàn thân trắng toát đã há miệng phun ra một luồng khói trắng, gia huynh đã... gia huynh đã...

Vân Cô ghen ngào không nói tiếp được nữa.

Vân Dật Long nóng ruột hỏi gặng:

- Lệnh huynh đã thế nào?

Vân Cô thốn thức một hồi mới đáp:

- Gia huynh lập tức cứng đờ ra, rồi lạnh cóng chết ngay, tôi sợ quá trốn vào một góc, không dám động đây, miệng cũng không nói được nữa... tên yêu quái trắng đặt tay lên bụng tẩu tẩu lúc ấy đã ngất xỉu, và bảo đó là song thai một nam một nữ, thật đúng với nhu cầu, thì ra bọn họ định lấy bào thai trong bụng gia tẩu để luyện...

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Bọn họ đã giết chết lệnh tẩu phải không?

Vân Cô lắc đầu:

- Hai tên yêu quái khác toàn thân trùm kín vải đen, chỉ chừa ra đôi mắt, theo sau tên yêu quái trắng, chẳng nói chẳng rằng. lát sau, tên yêu quái trắng lại nói: “Lấy thai ngay bây giờ thì quá sớm, phải chờ ba hôm nữa...”

- Vậy đúng là vào ngày hôm nay!

Vân Cô lại khóc nói tiếp:

- Phải, bọn họ bảo vào canh ba hôm sau sẽ trở lại lấy thai. Tên yêu quái trắng đã dặn tôi phải canh chừng gia tẩu, không được để cho chó sói tha đi, trong ba hôm nếu xảy ra chuyện gì thì cũng biến tôi thành băng đá, rồi sau đó nướng tôi để nhắm rượu...

Vân Dật Long nóng ruột hỏi:

- Lệnh tẩu đã ra sao rồi?

- Gia tẩu hôn mê bất tỉnh suốt, nhưng còn hơi thở và tim vẫn đập, có điều là không động đậy và cũng không nói được...

Vân Dật Long ngẫm nghĩ:

- Vậy ắt là đã bị điểm huyết!

Vân Cô hiển nhiên là không hiểu được lời nói của chàng, đưa tay lau nước mắt nói tiếp:

- Sau khi ba tên yêu quái bỏ đi, tôi liền chạy ra cầu cứu hàng xóm, quanh đó vốn có bốn gia đình, song không ai dám can thiệp vào, thậm chí ngay hôm sau bốn gia đình hàng xóm đó đã sợ hãi bỏ đi, họ đều bảo đó là yêu quái...

- Vậy chứ sao tiểu cô nương lại đến đây khóc lóc?

Vân Cô thở dài:

- Thuở bé, tôi nghe nói Huyết Bi dưới Chính Nghĩa Nhai chủ trì công đạo ọi người, chỉ cần ở đó trích huyết mình oan là sẽ có người chủ trì chính nghĩa...

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tiểu cô nương cũng đến đó trích huyết minh oan rồi ư?

Vân Cô ghen ngào:

- Tôi chẳng còn cách nào khác hơn, đành đến trước Huyết Bi than van cầu cứu, nhưng...

- Không có kết quả gì, đúng chẳng?

Vân Cô nhẹ gật đầu:

- Ngoài xương người ngổ ngang, chẳng có gì khác cả! Sau đó, tôi đã đến đây, bởi không dám về nhà, ba tên yêu quái kia nhất định sẽ đến giết chết tấu tấu tôi rồi!

- Đừng sợ, tiểu cô nương thử nhớ lại xem, tên yêu quái mặc áo trắng kia tướng mạo ra sao?

Vân Cô trầm ngâm:

- Tên yêu quái đó chẳng những mặc trang phục trắng mà ngay cả tứ chi ngũ quan cũng một màu trắng, trắng đến mức như là người vôi.. À đúng rồi, sau lưng tên yêu quái đó có một cái quạt to...

- Bây giờ đi cứu lệnh tấu cũng vẫn còn kịp, nhà của tiểu cô nương có xa lắm không?

Vân Cô mừng rỡ:

- Nhà tiểu muội ở phía trước núi, cách đây chừng tám chín dặm đường... đại huynh định đến cứu gia tấu ư? Đại huynh không sợ yêu quái sao?

- Đừng lồi thối nữa, chúng ta đi mau!

Vân Cô lập tức đứng phắt dậy, dẫn trước bước đi.

Đi được chừng bốn trượng Vân Dật Long thấy Vân cô nương đi quá chậm, tính ra tám chín dặm đường ít nhất phải mất đến hai canh giờ, chàng định bỗng hoặc công Vân Cô phi thân nhưng nghĩ đến nam nữ thọ bất thân, chàng thật vô cùng khó xử bèn nói:

- Đi như thế này thì chẳng thể nào kịp cứu lệnh tấu...

Vân Cô dù đi rất chậm, nhưng cũng một đến thử hỏn hển, thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Thế này vậy, tiểu muội nói cho đại huynh biết nhà, rồi đại huynh đi trước, nếu như cứu được gia tấu, bảo toàn được huyết nhục của gia huynh thì thật là đại ân huệ của gia đình họ Lưu...

Vân Dật Long vội nói:

- Vậy cũng được, cô nương hãy mau cho biết địa điểm nhà đi!

- Nhà tiểu muội ở ngay phía trước Ngũ Hòe Lạnh, từ đây đi về hướng chính nam, vượt qua hai ngọn núi thì đến Ngũ Hòe Lạnh, trên đỉnh lạnh có năm cây hòe to, trước lạnh ngoài năm hộ gia đình thọ sản chúng tôi, không còn nhà dân nào khác nữa, dễ tìm lắm.

Vân Dật Long gật đầu lia lịa:

- Được rồi, cô nương hãy ở đây chờ hoặc chậm chậm đi về nhà, tại hạ đi trước nhé!

Đoạn liên tung mình phóng đi về hướng chính nam, theo lời Vân Cô vượt qua hai ngọn núi, quả nhiên đã trông thấy ngọn núi có năm cây hộc to. Vân Dật Long thì triển khinh công đến tột độ, phóng đi nhanh như sao xẹt.

Lên đến đỉnh núi, quả nhiên trông thấy mấy ngôi nhà lá nằm dưới bên kia chân núi.

Sau bốn lần tung mình, Vân Dật Long đã đến trước mấy ngôi nhà lá kia. Đột nhiên một bóng người từ trong tối phóng ra, trầm giọng quát:

- Ai đó? Đứng lại ngay!

Vân Dật Long nhìn kỹ thấy đối phương toàn thân y phục màu đen, tay cầm một thanh cương đao, chính là tay sai của Chính Nghĩa Nhai.

Vân Dật Long chẳng thèm trả lời, Trích Huyết Kiếm quét nhanh như một tia chớp bạc. Người áo đen chưa kịp vung đao đón đỡ thì đầu đã lìa khỏi cổ, ngã phịch xuống đất chết ngay.

Mấy ngôi nhà lá đều tối mịt, chỉ một ngôi nhà giữa là có ánh đèn hắt ra, Vân Dật Long lập tức tung mình lao tới, vung chưởng đánh nát cánh cửa, lướt vào nhanh như chớp.

Vừa trông thấy cảnh tượng trước mặt, chàng liền bắt giác rợn người, bởi nếu chàng mà đến chậm một bước thì thảm kịch ắt đã xảy ra rồi.

Những thấy đó là hai gian phòng một tối, một sáng. Trong gian phòng tối có một chiếc giường, ánh đèn mờ, trên giường là một thai phụ thân dưới lỏa lồ, một người áo trắng tay cầm trủy thủ sáng quắc đang sắp đâm vào bụng thai phụ.

Vân Dật Long chẳng chút chần chừ, tay trái vung lên, lập tức ba vệt sáng đỏ bay ra nhanh như tia chớp.

Ba vệt sáng đỏ ấy một nhắm vào cổ tay phải cầm trủy thủ, một vào yết hầu và một vào bên hông người áo trắng.

Trong lúc bất ngờ, không hề phòng bị, người áo trắng không khỏi giật mình kinh hãi, vội lùi nhanh ra sau. Song dù y phản ứng nhanh đến mấy cũng không thể nào tránh khỏi hết ba mũi Ánh Huyết Tiễn của Vân Dật Long, tránh được hai mũi yết hầu và bên hông, một mũi trúng vào cổ tay phải, chỉ nghe “cách” một tiếng, ngọn trủy thủ đã rơi xuống đất với một dòng máu đỏ.

Người áo trắng không còn màng đến việc hạ thủ thai phụ nữa, lập tức phóng ra khỏi phòng, nhìn Vân Dật Long nhe răng cười.

Vân Dật Long bắt giác rung mình, người áo trắng toàn thân đều trắng hếu, vốn gây cảm giác rợn rợn, y nhe răng cười lại còn trông khủng khiếp hơn nữa, quả giống như yêu quái.

Đồng thời Vân Dật Long cũng đã nhận ra, đây chính là người áo trắng mà chàng đã gặp trên đỉnh Ngao Thiên Phong, bởi có bộ tay sai của Chính Nghĩa Nhai theo cùng, có thể khẳng định rằng đây y không phải là người của Chính Nghĩa Nhai, thì cũng có quan hệ mật thiết.

Bỗng thấy một người áo đen từ trong nội thất xông ra, cung kính nói:

- Khỏi bẩm Tứ Thiên Tôn, có cần tiểu nhân lấy thai trước không?

Người áo trắng xua tay:

- Không được, người không hiểu, nếu làm thương tổn nguyên âm và nguyên dương thì sẽ trở thành vô dụng, đợi ta giải quyết xong tên tiểu tử này rồi hẵng lấy thai cũng chẳng muộn.

Vân Dật Long chợt động tâm, tay trái lại vung lên, một vật sáng đỏ nhanh như chớp bắn về phía người áo đen.

Người áo đen võ công kém xa những áo trắng, chẳng tài nào tránh kịp, Ánh Huyết Tiễn trúng ngay vào yết hầu, lập tức bật ngã xuống đất chết ngay.

Người áo trắng tức giận quát:

- Cả gan thật, lại dám hạ sát tùy tùng của ta...

Bỗng há miệng phún ra một luồng bạch khí về phía Vân Dật Long.

53. Chương 53: Kim Thủ Bà Bà Kế Sát Tứ Thiên Tôn

Tuy là há miệng phún ra, song luồng bạch khí ấy bay đi hết như tên bắn và phủ trùm một khoảng hơn trượng. Vân Dật Long cảm thấy lạnh thấu xương, toàn thân run lên.

Chàng giật mình kinh hãi, vội vùng động song chưởng, một vòng xoay đỏ bay vút ra, Vân Dật Long chạm vào làn sương trắng. Lập tức tiếng rào rào vang dội, liền thì hơi lạnh tiêu tan, làn sương trắng biến mất.

Người áo trắng mặt vẫn treo nụ cười ghê rợn, chăm chăm nhìn Vân Dật Long nói:

- Người đã bình an vô sự trước huyền băng chân lực của ta thì không phải đơn giản, danh tánh ngươi là gì? Và chưởng pháp của ngươi từ đâu ra?

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Kể này là Vân Dật Long, tôn giá đã nghe nói bao giờ chưa?

Người áo trắng cười khằng khặc, nhảy dựng lên nói:

- Thì ra ngươi là Vân Dật Long, quả đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, không ngờ lại tình cờ gặp ngươi tại đây, vậy là vừa rồi ngươi đã thi triển Viêm Dương Thất Huyền Chưởng phải không?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Nhân lực của lão cũng còn khá, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng tính thuộc dương cương, vừa đúng khắc chế huyền băng chân lực của lão, điều ấy có lẽ lão chẳng thể nào phủ nhận được.

Người áo trắng gật đầu:

- Điều ấy ta không phủ nhận. Tuy nhiên, nếu ngươi cạy vào Viêm Dương Thất Huyền Chưởng thoát khỏi tay ta cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trong khi nói đã đưa tay lấy chiếc quạt to trên lưng xuống.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Có lẽ lão cũng biết rõ Vân mỗ không chỉ cạy vào Viêm Dương Thất Huyền Chưởng thủ thắng!

Người áo trắng quát to:

- Bất kể ngươi cạy vào gì, nếu ngươi thoát được dưới tay Tứ Thiên Tôn này, Tây Môn Văn ta hôm nay sẽ hoành chưởng tự tuyệt, chết cho ngươi thấy!

Đoạn liền vùng quạt lao tới tấn công.

Vân Dật Long lách người sang bên quát:

- Khoan động thủ đã!

Tây Môn Văn thu quạt nói:

- Nếu ngươi tự biết không phải địch thủ, hãy xuôi tay chịu trời, ta sẽ xử nhẹ cho!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vân mỗ muốn hỏi thử, danh hiệu Tứ Thiên Tôn của lão từ đâu mà có vậy?

Tây Môn Văn phá lên cười:

- Tứ Thiên Tôn dĩ nhiên là vì ta xếp hàng thứ tư, chả lẽ ngươi chưa từng nghe nói tới Ngũ Hành Thiên Tôn sao?

Vân Dật Long nhú mày lăm lăm:

- Ngũ Hành Thiên Tôn... Ngũ Hành Thiên Tôn...

Đoạn bỗng ngửa mặt cười vang nói:

- Vân mỡ nhớ là có Tứ nhạc ngũ ma, chứ chẳng nhớ có Ngũ Hành Thiên Tôn nào cả!

Tây Môn Văn ngạo nghễ:

- Không sai, bọn ta chính là Ngũ Hành Thiên Tôn đã chia nhau cư trú tại Âm Sơn, Trường Bạch, Miêu Lân và Võ Chi!

Vân Dật Long cười khinh:

- Tà ma tức là tà ma, tự ý đặt ra danh hiệu Thiên tôn thì phỏng có ích gì?

Tây Môn Văn tức giận:

- Nội việc ngươi buông lời xúc xược là đã đáng tội chết rồi!

- Hừ, Tứ Nhạc Ngũ Ma chẳng ai hòa thuận với ai, đã không tới lui với nhau từ lâu, chả lẽ bây giờ lại quy tụ hay sao, có điều là giới võ lâm không ai thêm biết đó thôi!

Vân Dật Long gần giọng:

- Hãy nói ra mối quan hệ giữa các người với Chính Nghĩa Nhai như thế nào?

Tây Môn Văn buông giọng lạnh tanh nói:

- Điều ấy không thể cho người biết được. Vả lại, người có biết cũng vô ích, bởi người đã sắp chết đến nơi rồi.

Lại vung quạt lao tới tấn công Vân Dật Long. Vân Dật Long nóng lòng hạ địch, Trích Huyết Kiếm chớp nhoáng vung ra, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng từ đó chuyển sang cam, liền tức lại biến thành màu lam.

Chàng đỉnh ninh cùng một lúc thi triển hai môn tuyệt kỹ sẽ tức khắc hạ sát Tây Môn Văn, ngờ đâu chiếc quạt xếp của Tây Môn Văn lại biến thành một vòng sáng bạc vây kín lấy chàng.

Trích Huyết Kiếm và Viêm Dương Chưởng của Vân Dật Long tuy rằng lợi hại song chẳng làm gì được vòng sáng bạc của Tây Môn Văn, trái lại ngay khi chàng biến chiêu liền tức thừa sơ hở xông vào.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, cảm thấy hơi lạnh phủ quanh những, toàn thân công lực cơ hồ tiêu tan, bèn vội Trích Huyết Kiếm tung ra chiêu “Vạn Điểm Huyết Ảnh”. Đồng thời, thừa thế tung mình lên, lướt ra xa ngoài hai trượng.

Ngôi nhà lá đơn sơ làm sao chịu đựng nổi cuộc chiến của hai cao thủ thượng đỉnh, ngay khi Vân Dật Long sử dụng Viêm Dương Chưởng thì đã cột gãy nóc bay rồi.

Tây Môn Văn cười khằng khặc hét to:

- Chạy đâu cho khỏi...

Đồng thời đã tung mình đuổi theo Vân Dật Long.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Ai dám bảo là Vân mỡ bỏ chạy?

Trích Huyết Kiếm và Viêm Dương Chưởng lại cùng lúc thi triển, tung ra hai chiêu vô cùng hung hiểm.

Tây Môn Văn lại vung quạt lao tới nghênh tiếp, liền tức tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, hai người đều lùi sau ba bước.

Vân Dật Long bất giác nghe lòng trĩu xuống, phiên pháp của Tây Môn Văn quá tinh kỳ, chẳng thể nào nhận định được chiêu của lão, hơn nữa chiếc quạt xếp trông như tờ giấy kia thật ra là một món binh khí thượng cổ cực kỳ rắn chắc, dầu mình không bại thì cũng khó thể hạ được lão ta.

Tây Môn Văn cười sắc lạnh nói:

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng danh bất hư truyền, Trích Huyết Kiếm uy lực vô biên, Tây Môn Văn này hôm nay kể như gặp đối thủ rồi!

- Hừ, Văn mỗ hôm nay kể như là gặp người thứ ba không sợ hai môn tuyệt kỹ cùng lúc thi triển của Văn mỗ!

Tây Môn Văn ra chiều thích thú:

- Hai người kia là ai?

- Người thứ nhất là chủ nhân Huyết Bi, kẻ đã giả danh chính nghĩa gieo nhiều tội ác, người thứ nhì là một dị nhân miền Tây Hoang Tân Mộc Thanh tiền bối...

Tây Môn Văn phá lên cười:

- Ra là Tây Thiên Thần Ông, lão súc sanh đó chưa rời khỏi Trung Nguyên sao?

Vân Dật Long tức giận quát:

- Lão mới đúng là súc sanh, sát nhân hại mạng, mổ bụng trộm thai, vậy mới là loài súc sanh cầm thú!

Đoạn lại vung động Trích Huyết Kiếm và tung Viêm Dương Chưởng tấn công.

Tây Môn Văn đã nếm mùi lợi hại, đầu dám chậm trễ, vội vung quạt xếp nghênh đón, Trích Huyết Kiếm và quạt xếp chạm nhau chan chát, Viêm Dương Chưởng thoát đỏ, thoát vàng, lúc xanh, lúc lam, màu sắc biến đổi liên tục.

Cuộc chiến mỗi lúc càng nhanh và ác liệt, đã không còn trông thấy rõ bóng dáng hai người nữa, chỉ thấy loang loáng các màu đỏ vàng xanh lam quyện vào nhau.

Thời gian chậm chạp trôi qua, cuộc chiến đã kéo dài hơn nửa giờ, mỗi bên đều đã công ra hơn năm trăm chiêu.

Vân Dật Long vừa kinh hãi lại vừa nóng ruột, lúc mới rời khỏi Trích Huyết Cốc, chàng đã ôm ấp chí lớn Linh Mã tung hoành thất hải, Bạch Kiếm càn quét thiên hạ, những tưởng bằng vào Trích Huyết Kiếm, Ánh Huyết Hoàn cùng Viêm Dương Thất Huyền Chưởng là đủ tung hoành ngang dọc, khắp võ lâm khó gặp đối thủ, ngờ đâu trên cõi đời lại có lắm cao thủ, đã thế, Quân Trung Thánh, Tây Thiên Thần Ông rồi hôm nay ngay cả lão ma đầu Tây Môn Văn này cũng đấu ngang tay với mình.

Chàng bất giác nghe lòng trĩu nặng, trọng nhiệm trùng chấn Kim Bích Cung, tiết thân thù sư hận, biết đến bao giờ mới thực hiện được?

Chàng đắm chìm trong suy tư, chiêu thức bất giác thoáng chậm lại. Ngay trong khoảnh khắc ấy, Tây Môn Văn lập tức thừa cơ tới tấp tấn công, dồn Vân Dật Long thoái lui lia lịa.

Bỗng nghe một tiếng quát to:

- Vân Dật Long, ngươi đã đến ngày tận số rồi...

Tiếng nói khản đặc như là của một lão bà, Vân Dật Long giật nảy mình, Tây Môn Văn cũng không khỏi sửng sốt, vội quay đầu nhìn, ngọn triếp phiến trong tay cũng thoáng chậm lại.

Vân Dật Long không hề lơ đãng, bởi chàng biết đối phương đã có thêm trợ thủ, nếu không cấp tốc lật ngược tình thế thì cục diện càng khó thể ứng phó.

Thế là liền thừa lúc triếp phiến của Tây Môn Văn thoáng chậm lại, lẹ làng sẵn tới tấn công, lại dồn Tây Môn Văn thoái lui liên tục.

Tây Môn Văn hết vang, liền tiếp công ra ba chiêu, tung mình lùi sau hai trượng, quay sang người mới xuất hiện nói:

- Bà là ai? Vì sao cũng muốn hạ sát Vân Dật Long?

Thì ra người ấy quả nhiên là một bà lão.

Vân Dật Long kinh ngạc, chàng vốn ngỡ là lão này là đồng bọn của Tây Môn Văn, nhưng nghe Tây Môn Văn hỏi, vậy rõ ràng là không phải, chàng liền đưa mắt nhìn kỹ lão bà bà.

Bà lão ung dung cười nói:

- Lão thân đã phụng mệnh Đại Thiên Tôn đến đây, bởi ngoài lão thân ra, không một ai có thể giết được Vân Dật Long!

Tây Môn Văn ngạc nhiên:

- Đại Thiên Tôn đã phái bà đến đây ư? Bà... thật ra là ai?

Bà lão cười:

- Hãy nhìn kỹ đôi tay lão thân, có lẽ Tứ Thiên Tôn sẽ nhớ ra lão thân là ai ngay!

Vân Dật Long cũng đã nhìn thấy rõ, đôi tay bà lão từ khuỷu tay trở xuống đều một màu vàng kim, chàng lập tức liền tưởng đến Kim Thủ Ngọc Nữ, chẳng lẽ nàng ta là...

Ngay khi ấy, chỉ thấy bà lão nhẹ đưa hai tay lên nói:

- Tứ Thiên Tôn còn chưa nhận ra sao?

Tây Môn Văn có vẻ thích thú đứng nhìn đôi tay bà lão, nhưng tay bà lão khi đưa đến trước mặt Tây Môn Văn còn cách chừng hai thước, đột nhiên mười ngón vươn ra, chộp thẳng vào ngực lão ta.

Chiều ấy quá ư hung hiểm và bất ngờ, Tây Môn Văn chẳng thể nào tránh kịp, vội lùi nhanh ra sau và vùng mạnh chiếc quạt xếp trong tay.

Song đã chậm một bước, mười ngón tay của bà lão như bỗng dài ra, chỉ thấy mười luồng sáng vàng cắm vào trước ngực Tây Môn Văn.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi thì lại trở về với sự yên lặng, Tây Môn Văn nằm sóng xoài dưới đất, trước ngực thủng mười lỗ, nhưng không có máu chảy ra. Nhìn kỹ chỉ thấy mười cái lỗ đen ngòm như bị lửa đốt cháy khét.

Bà lão cũng không sao đứng vững được, người chao đảo liên hồi và không ngớt thở hào hển.

Vân Dật Long vội tiến tới một bước, vòng tay nói:

- Đa tạ lão tiên bối đã trợ giúp tương trợ, lão tiên bối có phải là ... Kim Thủ Bà Bà...

Bà lão gật đầu:

- Chính là lão thân!

Vân Dật Long chợt nhớ đến Kim Thủ Ngọc Nữ, Kim Thủ Bà Bà là sư phụ của nàng, Kim Thủ Ngọc Nữ đã đưa mình tới Miêu Cương, mặc dù lúc ấy mình đang trong cơn hôn mê, song người đã cứu mình ắt hẳn là sư phụ nàng. Giờ trước hết, mình nên hỏi thăm về Kim Thủ Ngọc Nữ, sau đó cảm tạ ơn cứu mạng của bà, song chàng chẳng biết nên mở lời như thế nào, lại nói:

- Lão tiên bối hẳn đã hạ sát lão ma ấy bằng “dung kim chỉ”?

Kim Thủ Bà Bà gật đầu:

- Không sai, huyền băng thần công của y đã luyện đến mức tốt bậc, đao kiếm không làm gì được, Viêm Dương Thất Huyền Chương của người tuy thuộc dương cương, song hỏa hầu còn kém nên không thể hạ thương y được. Chỉ có “dung kim chỉ” của lão thân, trong lúc y bất phòng giở hết toàn lực mới miễn cưỡng hạ sát được y...

Bỗng thấy Vân Cô loạng choạng chạy tới, xúc động nói:

- Lão bà bà, vị thiếu hiệp này... tiểu nữ xin khấu tạ ơn cứu mạng...

Đoạn liền quỳ sụp xuống đất. Kim Thủ Bà Bà vẻ mặt trơ lạnh nói:

- Tẩu tẩu người không việc gì cả, huyết đạo đã được giải khai rồi, chỉ ca ca người không còn sống được...

Vân Cô lập tức lại khóc hu hu.

Kim Thủ Bà Bà thở dài nói tiếp:

- Người đứng khóc nữa, giờ chỉ còn lại người và tẩu tẩu, người chăm lo cho tẩu tẩu được không?

Vân Cô ngừng khóc:

- Tiểu nữ có một vị cô cô ở dưới núi, tiểu nữ sẽ đưa tẩu tẩu đến đó!

Kim Thủ Bà Bà gật đầu:

- Vậy thì tốt hơn hết, người hãy đi ngay lập tức, tẩu tẩu người có lẽ phải bảy tám hôm nữa mới sinh, bây giờ còn có thể đi được vài dặm đường, hãy mau đi ngay đi!

Vân Cô vâng dạ lia lịa, lập tức chạy về vào nhà thu xếp.

Vân Dật Long chẳng biết nói gì mới phải, nhất thời đứng ngồi không yên, hết sức ngượng ngùng.

Kim Thủ Bà Bà khẽ thở dài nói:

- Nơi đây không phải là chốn an toàn, cứu người phải cứu cho chót, chúng ta hãy chờ họ rời khỏi đi rồi hẵng bỏ đi.

Vân Dật Long vội nói:

- Tiền bối nói rất phải!

Thế là hai người ẩn thân vào trong tối, chừng một tuần trà sau, hai cô tẩu dìu dắt nhau ra đi, Vân Cô vai mang tay nải dáo dác nhìn quanh, đoạn hờ hải nói:

- Họ đã đi mất rồi, ta hãy đi mau!

Rồi hai người chệnh choạng đi xuống núi.

Trông theo bóng dáng hai người, Vân Dật Long khẽ nói:

- Lão tiền bối đã phát hiện Vân Cô và theo sau đến đây phải không?

Kim Thủ Bà Bà mỉm cười:

- Chẳng giấu gì người, lão thân đã bám theo người từ trên Ngạo Thiên Phong xuống, sau khi người rời khỏi Vân Cô, lão thân liền đưa Vân Cô theo sau đến đây...

Vân Dật Long giật mình, Kim Thủ Bà Bà bám theo mình với mục đích gì?

Hai người lặng thinh chừng tàn một nén nhang, hai cô tẩu đã đi mất dạng.

Kim Thủ Bà Bà khẽ thở dài nói:

- Họ đã đi xa rồi, ta đi thôi!

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Tiền bối... định đi đâu?

Kim Thủ Bà Bà trầm giọng:

- Cách đây không xa có một hang động vắng vẻ, chúng ta hãy đến đó nói chuyện!

Vân Dật Long chau mày:

- Vân bối thật rất muốn chuyện với tiền bối, nhưng...

- Hừ, người không muốn đi hả? Khi này lão thân hạ sát Tây Môn Văn đã bị thọ thương bởi huyền băng chân lực trong người y, chẳng lẽ người không muốn giúp lão thân vận công điều tức, dồn đẩy hàn độc ra ngoài hay sao?

Vân Dật Long kinh hãi:

- Tiền bối thọ thương nghiêm trọng không vậy?

Kim Thủ Bà Bà cười ảo não:

- Ly hỏa thần công mà lão thân đã luyện là một tuyệt kỹ cực nhiệt và cực cương, những công lực huyền băng thông thường rất khó đả thương được lão thân, mà đã có thể gây thương thế cho lão thân tất nhiên không phải là nhẹ!

Vân Dật Long vội nói:

- Vậy thì vân bối chẳng gì phải đắn đo cả, chỉ cần chữa được thương thế của tiền bối, vân bối sẵn sàng dấn thân vào lửa đỏ, muôn thác cũng không quản ngại!

Kim Thủ Bà Bà mỉm cười lẩm bẩm khê nói:

- Vậy xem ra cũng không đến nỗi phụ lòng đồ nhi ta!

Vân Dật Long không nghe rõ bà đã nói gì, nóng lòng giục:

- Xin tiền bối hãy đi mau, để vân bối giúp một tay vận công bức độc.

Kim Thủ Bà Bà thoáng lộ vẻ vui mừng, bèn dẫn trước phóng đi, Vân Dật Long theo sau, vượt qua ngọn đồi thì thấy một sơn cốc cỏ mọc um tùm, cây cối rậm rạp, nơi tận cùng quả có một hang động, nếu không chú ý thì rất khó phát hiện.

Đó là một sơn động thiên nhiên rất khô và sạch, Vân Dật Long theo sau Kim Thủ Bà Bà đi vào, liền vội vàng nói:

- Xin tiền bối hãy mau vận công bức độc, vân bối sẽ giúp hết sức mình!

Kim Thủ Bà Bà sầm mặt:

- Người gấp gáp như vậy, nóng lòng muốn bỏ đi phải không?

Vân Dật Long chưng hửng:

- Tiền bối đừng hiểu lầm, ý vân bối là tiền bối vận công điều thương càng sớm chừng nào thì càng dễ lấy được chất độc ra ngoài cơ thể.

Kim Thủ Bà Bà khê thở dài:

- Lão thân cũng biết vậy, nhưng trước hết lão thân muốn hỏi người một điều!

- Xin tiền bối cứ hỏi!

- Viêm Dương Thất Huyền Chưởng là một môn tuyệt học võ lâm, nghe đâu tất cả có bảy lần biến hóa, gồm bảy màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, vàng kim và tím, mỗi lần biến hóa là một thành, nhưng từ lần đầu đến lần thứ sáu chỉ phát huy được sáu phần uy lực, từ màu vàng kim chuyển sang màu tím mới phát huy hết mười hai thành uy lực, chẳng hay người đã đạt đến trình độ ấy chưa?

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt:

- Chẳng giấu gì tiền bối, thành tựu của vân bối chỉ biến hóa được đến giai đoạn thứ sáu là vàng kim, bởi biến hóa đến giai đoạn thứ sáu đã cần phải có trăm năm công lực, nếu muốn luyện đến giai đoạn thứ bảy là màu tím thì phải có trên hai trăm năm công lực, vân bối kiếp này thật chẳng thể nào đạt thành được.

Kim Thủ Bà Bà mỉm cười:

- Người có muốn đạt thành không?

Vân Dật Long thoáng ngần người, bật cười nói:

- Đó là điều vân bối vô cùng ao ước, nhưng không đủ sức đạt tới được thì biết làm sao hơn, có muốn cũng chỉ vô ích thôi!

- Được rồi, giờ người hãy giúp lão thân vận công đi!

- Trước tiên văn bối chỉ sử dụng hai thành chân lực, rồi sau đó gia tăng dần cho đến mười thành, có lẽ sẽ đẩy được hàn độc ra ngoài.

Đoạn đưa tay ra toan đặt lên huyệt quan nguyên nơi sau lưng Kim Thủ Bà Bà.

Kim Thủ Bà Bà vội xua tay nói:

- Hãy khoan...

Vân Dật Long rút tay về, ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối còn chi dặn bảo nữa?

Kim Thủ Bà Bà nghiêm nghị:

- Ly hỏa thần công của lão thân không thể tiếp nhận chân lực truyền vào từ huyệt quan nguyên, mà phải truyền vào từ tả hữu hai huyệt khí hải thì mới có hiệu quả!

- À, ra vậy, văn bối xin tuân mạng!

Vân Dật Long hai tay nhẹ nhàng đặt lên tả hữu hai huyệt khí hải của Kim Thủ Bà Bà, song ngay khi chân lực của chàng vừa truyền đến lòng bàn tay, chưa kịp nhả ra thì cảm thấy huyệt quan nguyên nơi sau lưng tê dại, đã bị Kim Thủ Bà Bà điểm khóa.

Vân Dật Long lập tức mất hết kinh lực nơi tứ chi, sững sốt nói:

- Tiền bối, sao thế này?

Kim Thủ Bà Bà đỡ chàng ngồi lại ngay ngắn xếp bằng dưới đất, đoạn mới nhếch môi cười nói:

- Lão thân có trăm năm công lực, nếu truyền hết cho ngươi thì sẽ giúp cho ngươi thành Viêm Dương Thất Huyền Chứng đến tột bậc, có thể biến hóa đến giai đoạn thứ bảy màu tím, tức là chứng lực của ngươi sẽ tăng lên gấp đôi, ngươi bằng lòng chăng?

Vân Dật Long giật mình:

- Vậy đâu được, nếu tiền bối mà truyền hết toàn bộ công lực cho văn bối, há chẳng khiến tiền bối máu ứ tâm kinh, khí động đan điền mà chết, hưởng hồ tiền bối hiện đang thọ thương, dứt khoát không thể làm như vậy được.

Kim Thủ Bà Bà cười:

- Vậy là ngươi không chịu chứ gì?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Văn bối dứt khoát không thể nào vâng mạng!

Kim Thủ Bà Bà thản nhiên:

- Chính vì vậy mà lão thân mới điểm khóa huyệt quan nguyên của ngươi, bởi khi huyệt quan nguyên bị phong bế, tuy không thể vận công giao đấu, song lại không gây trở ngại cho việc vận hành của công lực trong cơ thể, điều ấy có lẽ ngươi cũng hiểu.

Vân Dật Long hoảng kinh:

- Tiền bối hãy mau giải huyệt cho văn bối, chúng ta có thể thư thả bàn bạc với nhau!

Kim Thủ Bà Bà lắc đầu cười:

- Lão thân xưa nay vốn độc đoán, độc hành, không thích bàn bạc với ai cả!

Vân Dật Long la to:

- Tiền bối tuyệt đối không được làm như vậy và văn bối cũng không thể nào chấp nhận.

Kim Thủ Bà Bà kiên quyết:

- Không chấp nhận thì cũng phải chấp nhận. Nghe đây, hãy mau vận công tiếp dẫn, lão thân truyền công lực sang đây!

- Không thể được, tuyệt đối không...

Kim Thủ Bà Bà không màng đến Vân Dật Long la hét, đặt tay phải lên huyệt quan nguyên của chàng, một luồng chảy ấm áp liền chậm chậm đưa sang.

Vân Dật Long bất đắc dĩ phải vận công tiếp dẫn, hấp thu chân lực do Kim Thủ Bà Bà truyền sang, bởi nếu như chàng không như vậy thì sẽ dẫn đến đôi bên xung đột chân lực, hậu quả sẽ là lưỡng bại câu thương.

Luồng chảy ấm áp đưa sang liên miên bất tuyệt, chẳng bao lâu hai người đều đã bước vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Đó là một thời gian khá dài, từ sáng sớm cho đến hoàng hôn, phải mất đến bảy tám giờ, hơn trăm năm công lực của Kim Thủ Bà Bà mới đưa hết sang cho Vân Dật Long.

Vân Dật Long mơ màng hồi tỉnh, chỉ thấy Kim Thủ Bà Bà sắc mặt trắng bệch đang ngồi dựa vào vách động, trên môi tuy hé nở nụ cười, song dáng vẻ vô cùng uể oải.

Vân Dật Long không sao diễn tả được niềm cảm xúc trong lòng, lập tức quỳ sụp xuống trước mặt Kim Thủ Bà Bà, nước mắt chảy dài nói:

- Vì sao lão tiên bối lại làm như vậy? Vì sao phải hy sinh bản thân thành toàn cho văn bối? Văn bối phải làm sao mới đáp đền được đại ân đại đức của tiên bối?

Kim Thủ Bà Bà giọng yếu ớt:

- Lúc đầu lão thân không hề nghĩ đến điều này, khi chỉ phong của lão thân cắm vào ngực của Tây Môn Văn, sau đó lão thân mới quyết định, vì lão thân đã thọ thương bởi huyền băng chân lực, không còn sống được quá mười hôm nữa, và trên cõi đời này tuyệt đối cũng không có thuốc cứu chữa, thay vì để một thần công lực chết theo lão thân, chi bằng chuyển tặng cho người...

Vân Dật Long nghẹn ngào:

- Bất kể thế nào thì cũng là ân cao đức dày, sẽ khiến văn bối trọn đời day dứt!

Kim Thủ Bà Bà cười yếu ớt:

- Người có thể chấp nhận lão thân một điều chăng?

Vân Dật Long sốt sắng:

- Xin tiên bối cứ dạy bảo, bất luận điều gì văn bối cũng chấp nhận cả!

- Lão thân có một đồ nhi là “Kim Thủ Ngọc Nữ” Quan Sơn Phụng, người còn nhớ chăng?

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt:

- Lệnh đồ Quan cô nương cũng có đại ân với văn bối, văn bối làm sao quên được!

- Tốt lắm, Quan Sơn Phụng là người thừa kế y bát duy nhất của lão thân, và cũng là người lão thân thương yêu nhất, xưa nay hết sức nuông chiều...

Vân Dật Long ấp úng:

- Quan cô nương thông minh hiền từ, võ công siêu quần, quả xứng đáng là nữ nhân hào kiệt...

Kim Thủ Bà Bà cười an ủi:

- Người nói thật lòng đó chứ?

Vân Dật Long vội nói:

- Văn bối đâu dám nói dối với tiên bối!

Kim Thủ Bà Bà gật gù:

- Vậy thì lão thân có vài lời cần nói với người, dường như tệ đồ đã đem lòng tha thiết yêu người...

Vân Dật Long bàng hoàng:

- Vậy là... Quan cô nương đã yêu lắm...

Kim Thủ Bà Bà cười chua xót:

- Lão thân cũng có hiểu biết phần nào về chiêm tinh học, khi Sơn Phụng cưới chim bằng mang người trong lúc hôn mê đến Miêu Cương khẩn cầu lão thân chữa trị hỏa độc, lão thân đã có xem tướng cho người với Sơn Phụng...

- Văn bối lúc ấy đang hôn mê, không hay biết gì cả, vậy hẳn là tiền bối đã cứu mạng văn bối...

Kim Thủ Bà Bà giọng nói đã càng thêm yếu ớt, không màng đến lời nói của Vân Dật Long, nói tiếp:

- Qua tướng mạo của hai người, không thể nào nên duyên chồng vợ được, để tránh đau khổ cho Sơn Phụng, lão thân đã đưa ra một điều kiện, nếu muốn lão thân chữa khỏi độc thương cho người thì phải ở bên lão thân, vĩnh viễn không được rời khỏi Miêu Sơn một bước, tức là suốt đời không được gặp lại người, bằng không thì lão thân sẽ bỏ mặc không cứu chữa. Sơn Phụng vì nóng lòng cứu người nên đã chấp nhận điều kiện của lão thân, do đó sau khi chữa khỏi độc thương cho người, lão thân đã đem Sơn Phụng trở về Kim Quang Động Phủ. Từ trong động phủ, Sơn Phụng có thể trông thấy người cưới chim bằng rời khỏi...

Nói đến đây thì Kim Thủ Bà Bà thở hổn hển, ra chiều hết sức mệt nhọc.

Vân Dật Long giờ mới hiểu rõ tự sự, bất giác nghe lòng xốn xang khôn tả.

Kim Thủ Bà Bà thở một hồi thật lâu mới gắng gượng nói tiếp:

- Lão thân những tưởng thời gian sẽ có thể chữa khỏi vết thương lòng của Sơn Phụng, quên người đi mà sống bình yên bên cạnh lão thân, nào ngờ sự thật lại khác, Sơn Phụng ngày một tiêu tụy hao gầy, nếu cứ tiếp tục như thế ắt sẽ chết lần chết mòn. Tóm lại, cuộc đời Sơn Phụng không thể nào thiếu người được...

Vân Dật Long nghe lòng đau thắt, chàng thật không ngờ Kim Thủ Ngọc Nữ lại si yêu mình đến thế, chàng hết sức cảm động, nhưng cũng vô cùng khó xử, bất giác thừ ra không nói được nên lời.

Kim Thủ Bà Bà giọng càng thêm yếu ớt nói tiếp:

- Lão thân mắt thấy ái đồ lâm nguy nên mới bắt buộc phải làm trái mệnh trời, có thể lòng chí thành của Sơn Phụng sẽ khiến thần linh cảm động, thành toàn cho hai người cũng nên. Giờ thì người hiểu ý lão thân rồi chứ? Lão thân muốn người nên duyên chồng vợ với Sơn Phụng...

Vân Dật Long ấp úng:

- Điều ấy... Điều ấy...

Kim Thủ Bà Bà ánh mắt đờ đẫn nhìn chót vào mặt chàng:

- Sao? Người không bằng lòng ư?

Vân Dật Long không thể nào từ chối được, đành vội nói:

- Văn bối bằng lòng, nhưng...

Kim Thủ Bà Bà thở phào:

- Nhưng sao?

- Văn bối thân thù chưa báo, sự hận chưa rửa, trong khi chốn giang hồ đang hồi nhiễu nhương, văn bối chưa muốn thành gia lập thất!

Kim Thủ Bà Bà gật đầu:

- Chí nguyện của người rất đáng quý, lão thân dĩ nhiên đồng ý, nhưng người phải đính hôn trước, xác định danh phận của hai người rồi lão thân mới có thể an tâm nơi chín suối. Có lẽ Sơn Phụng sẽ lại vào Trung

Nguyên trong một ngày gần đây, khi ấy người hãy báo tử tin của lão thân và đồng thời cho Sơn Phụng biết là người đã hứa trước mặt lão thân, mai sau sẽ cưới nàng làm vợ!

Vân Dật Long thành khẩn:

- Tiên bối hãy yên tâm, vân bối xin thề với trời đất, ngoài lệnh đồ Quan cô nương chẳng cưới một ai khác.

Kim Thủ Bà Bà mặt lộ vẻ vui sướng, song người đã suy yếu lắm rồi!

54. Chương 54: Cải Trang Dịch Dung Thám Hiểm Ngạo Thiên Phong

Vân Dật Long lòng đau như cắt, hơ hải gọi:

- Tiên bối, lão tiên bối...

Kim Thủ Bà Bà mỉm cười:

- Vậy là lão thân đã yên tâm rồi... Hãy đối xử tử tế với Sơn Phụng... Sơn Phụng... một lòng... si... yêu...

Gắng gượng nói đến đó, ngoẹo đầu sang bên chưa kịp dứt lời thì đã trút hơi thở cuối cùng.

Vân Dật Long quỳ xuống trước mặt sụp lạy, khóc nức nở nói:

- Vân bối đã chịu hậu ân hai sư đồ tiên bối dù tan xương nát thịt cũng khó đền đáp muôn một... Xin tiên bối hãy yên tâm, Vân Dật Long này sẽ không để cho tiên bối thất vọng nơi chín suối!

Song chàng lập tức đau đầu về vấn đề xử lý thi hài của Kim Thủ Bà Bà, chàng nên mai táng hay là vận chuyển về Miêu Cương.

Sau cùng, chàng đã quyết định phong bế sơn động, khi nào gặp “Kim Thủ Ngọc Nữ” Quan Sơn Phụng rồi hẵng định liệu.

Chàng bước ra ngoài, thấy trời đã về chiều, trong sơn cốc gió rất mạnh, gió núi trong mát lập tức khiến đầu óc chàng tỉnh táo hơn.

Ngay cạnh sơn động có một tảng đá rất to, Vân Dật Long liền vung động song chưởng lên, liền tức một vòng xoay đỏ hiện ra, nhanh chóng từ cam đỏ sang vàng, lục, lam rồi đến màu vàng kim, nhưng sau đó không còn biến hóa nữa.

Vân Dật Long bồng quát vang, vận hết toàn lực, lập tức vòng xoay biến thành màu tím sẫm, ập xuống một tảng đá to chừng hai trượng.

Vòng xoay màu tím sẫm vừa chạm vào tảng đá, lập tức biến mất, màu tím thu nhỏ trông tương tự như dấu chưởng của những màu khác, nhưng Vân Dật Long đưa tay phất nhẹ, tảng đá ấy lập tức biến thành cát vụn, lá tả rơi xuống đất.

Vân Dật Long chẳng rõ mình vui mừng hay đau khổ, tuy chàng đã đạt đến tột bậc về Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, song thành tựu ấy đã đổi bằng tính mạng của Kim Thủ Bà Bà. Chàng ngoái lại cửa động đã lấp kín, lại lẳng lặng khấn nguyện một hồi, sau đó cất bước bỏ đi.

Lúc này đã vào khoảng canh đầu, Vân Dật Long bỏ ý định trở về Kim Bích Cung, thẳng tiến về phía Ngạo Thiên Phong, song chàng đi rất chậm, bởi cách giờ hẹn hãy còn quá sớm.

Trên đường chàng đã lưu ý quan sát khắp nơi, nhất là những con đường dẫn đến Chính Nghĩa Nhai, song chàng chẳng phát hiện được gì khả nghi cả.

Chàng bất giác đâm ra hoài nghi, chẳng lẽ Tây Môn Văn và hai tên tay sai Chính Nghĩa Nhai bị giết chết dưới Ngũ Hộc Lân lại không hề kinh động đến Chính Nghĩa Nhai sao? Hay là họ vẫn chưa phát giác?

Trong khi suy nghĩ, chàng đã đến dưới Ngạo Thiên Phong.

Lúc này đã gần đến canh hai, Vân Dật Long không chần chừ nữa, giở khinh công phi thân lên Ngạo Thiên Phong, giờ đây công lực của chàng đã gia tăng gấp bội, phóng đi nhanh đến mức chính chàng cũng khó có thể tin được.

Khi lên đến đỉnh núi, dưới ánh trăng sáng, chàng thấy bốn bề vắng lặng, bèn phóng thẳng vào trong rừng bách.

Chàng đã quen đường thuộc lối, vừa vào trong rừng liền rẽ sang hướng khác. Thốt nhiên, tiếng binh khí rít gió vang lên, bốn thanh trường kiếm cùng lúc từ bốn phía tiền hậu tả hữu đâm tới nhanh khôn tả, thì ra trong rừng đã có người mai phục từ trước.

Vân Dật Long tức giận, “choang” một tiếng, Trích Huyết Kiếm đã nhanh như chớp ra khỏi vỏ và vung lên, những thấy ánh bạc chớp ngời, liền thì vang lên bốn tiếng hự khẽ, bốn người áo đen đã đầu lìa khỏi cổ, ngã xuống đất chết thê thảm.

Liền sau đó bỗng nghe tiếng ầm ầm vang dội, thì ra hai cây bách to lớn cỡ một vòng tay ôm đã bị Trích Huyết Kiếm tiện ngang thân, từ từ đổ ngã xuống đất.

Trong đêm khuya yên vắng và lại ở trên núi cao, tiếng đổ ngã của hai ngọn cây to đủ vang xa đến mười dặm.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn bốn tử thi dưới đất, bất giác thoáng chau mày, đây rõ ràng là bọn tay sai của Chính Nghĩa Nhai, chúng đã bố trí mai phục ở đây, hiển nhiên là tình thế rất khẩn cấp, hoài nghi đâu đâu cũng có kẻ địch xâm nhập. Vậy thì việc bọn Tây Môn Văn bị hạ sát, bọn chúng đã sớm phát giác rồi!

Tiếng gãy đổ của hai ngọn cây to hẵn đã làm kinh động bọn Chính Nghĩa Nhai mai phục quanh đây, chẳng bao lâu nữa cao thủ Chính Nghĩa Nhai sẽ kéo đến đông đảo, vậy thì cuộc hẹn giữa mình và Tây Thiên Thần Ông...

Bỗng nhiên một bóng người lướt nhanh đến, trong lúc vội vàng Vân Dật Long khó phân biệt được bạn hay thù, vung chưởng toan bổ ra.

Những nghe đối phương hạ thấp giọng nói:

- Đừng động thủ, lão già này đây mà!

Vân Dật Long mừng rỡ vội thu chưởng nói:

- Văn bối đã hạ sát bốn tên tay sai Chính Nghĩa Nhai, chẳng thể ở lâu đây được nữa!

Tây Thiên Thần Ông nhẹ gật đầu:

- Nếu lão già này không nghe thấy tiếng động thì đâu có đến đây sớm vậy, ta đi mau...

Chưa dứt lời đã tung mình phóng đi về phía sau núi, Vân Dật Long cũng liền nổi gót theo sau.

Tây Thiên Thần Ông không xuống theo vực thẳm sau núi mà vòng theo bên phải Ngạo Thiên Phong phóng đi về phía ngọn núi khác, khinh công của ông quả là kinh người, song Vân Dật Long giữ hết tốc lực cũng không đến nổi bị bỏ rơi.

Thoáng chốc hai người đã chỉ còn cách một đỉnh núi khác chừng sáu bảy dặm, đỉnh núi ấy trống lốc, chỉ rộng chừng vài mươi trượng, nằm trọn trong tầm mắt, không một bóng người.

Hai người dừng bước, quay lại nhìn lên Ngạo Thiên Phong, chỉ thấy ánh lửa lấp loáng, tiếng người ồn ào, hiển nhiên bọn Chính Nghĩa Nhai đã phát giác bốn người bị Vân Dật Long hạ sát.

Tây Thiên Thần Ông bỗng nhe răng cười nói:

- Tiểu long nhi, thật không ngờ trước lão phu đã nhận xét lầm về ngươi!

Vân Dật Long ngơ ngác:

- Tiền bối nói vậy nghĩa là sao?

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Trước đây ngươi đã giấu giếm công lực, hôm nay lão già này mới nhận ra!

Vân Dật Long vội đánh trống lảng:

- Tiền bối quá khen, tiền bối hẹn văn bối đêm nay đến đây chi vậy?

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười:

- Rồi lão phu sẽ cho người biết, nhưng trước hết lão phu muốn hỏi người một điều!

Vân Dật Long chau mày:

- Xin tiền bối cứ hỏi!

- Tôi qua người đã đi đâu, và suốt cả ngày hôm nay người trốn ở đâu? Có lẽ người không hề trở về Kim Bích Cung!

Vân Dật Long ấp úng:

- Ô... vì văn bối đã gặp...

Tây Thiên Thần Ông cười tiếp lời:

- Đã gặp Tây Môn Văn, đúng không?

Vân Dật Long gật đầu:

- Huyền băng thần công của lão ma đầu ấy đã luyện đến tột bậc, văn bối chỉ đấu ngang tay với lão ta, không thể nào giết nổi...

Tây Thiên Thần Ông kinh ngạc:

- Nếu không phải người giết thì tại sao y lại phơi xác dưới Ngũ Hồ Lãnh thế kia?

Vân Dật Long đành nói:

- Lúc văn bối đang giao chiến với lão ta thì Kim Thủ Bà Bà ở Miêu Cương bỗng xuất hiện, chính bà ấy đã hạ sát lão ma đầu Tây Môn Văn...

Tây Thiên Thần Ông nhú mày:

- Kim Thủ Bà Bà... Sao bà ta lại vào Trung Nguyên và lại còn giúp người hạ sát Tây Môn Văn, thật là quái lạ! Bà ta đâu rồi?

Vân Dật Long không muốn thổ lộ sự thật, liền nói dối:

- Sau khi bà ta hạ sát Tây Môn Văn, lập tức bỏ đi ngay, văn bối đuổi theo không kịp...

Tây Thiên Thần Ông chẳng chút nghi ngờ, gật đầu nói:

- Những người quái dị đều thích làm những điều quái dị...

Vân Dật Long suýt nữa là phì cười, bởi Tây Thiên Thần Ông vốn là một người quái dị đúng nghĩa, vậy mà lại bảo kẻ khác là người quái dị.

Trong lòng nực cười song ngoài miệng lại nói:

- Tiền bối nói rất phải!

Tây Thiên Thần Ông nhẹ lắc cái đầu to tướng, cười đưa tay chỉ và nói:

- Mục đích lão phu hẹn người đến đây, vốn là để giúp lão phu điều tra mấy nhân vật thần bí thường hay xuất hiện quanh Ngạo Thiên Phong, nhưng bây giờ đã biết họ chính là Tứ Nhạc Ngũ Ma, và “Phấn Diện Diêm Quân” Tây Môn Văn trong số đó đã chết dưới tay Kim Thủ Bà Bà và người, đã trở thành Tứ Nhạc Tứ Ma...

Vân Dật Long tiếp lời:

- Tiền bối phải chăng đã tìm ra quan hệ giữa họ với chủ nhân Huyết Bì rồi?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Đó thì phải nhờ người đi cùng lão phu điều tra...

Đoạn cười hề hề nói tiếp:

- Người có biết vì sao lão phu phải chờ người cùng đi không?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Văn bối không biết!

Tây Thiên Thần Ông thần nhiên:

- Chẳng giấu gì người, lão già này đã thành danh lâu năm, thật chẳng thể nào chịu được sự thất bại...

Vân Dật Long vội nói:

- Tiền bối thần công tuyệt thế, trong giới võ lâm ai làm gì được, sao tiền bối lại thất bại được?

Tây Thiên Thần Ông giọng trịnh trọng:

- Không thể nói vậy được, phải biết núi này cao còn có núi khác cao hơn, lão phu sao dám bảo thiên hạ không còn địch thủ. Ngay khi lần đầu tiên lão phu phát hiện Tứ Nhạc Ngũ Ma xuất hiện trên Ngạo Thiên Phong thì đã hoài nghi là gặp phải những nhân vật đáng gờm, mặc dù giờ đây ngũ ma đã mất đi một, song ý nghĩ của lão phu vẫn không thay đổi...

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy thì chúng ta phải dò thám bằng cách nào, phải chăng tiền bối đã có manh mối gì rồi?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Tất nhiên, ta đi nào, nhưng có điều hiện giờ bọn Chính Nghĩa Nhai đã phát giác có kẻ địch xâm nhập, hẳn khắp nơi đều có cao thủ canh phòng, chúng ta cần phải hết sức thận trọng!

Vân Dật Long gật đầu:

- Vâng!

Tây Thiên Thần Ông không nói gì nữa, phi thân phóng đi xuống núi.

Dưới núi là một khu rừng rậm rạp, dọc theo khu rừng rẽ sang trái là mặt sau Ngạo Thiên Phong, vách núi cheo leo cao vút tận mây trời.

Nhưng khi còn cách khu rừng rậm chừng hai mươi trượng, Tây Thiên Thần Ông bỗng chững bước, nấp vào sau một tảng đá to.

Vân Dật Long cũng nấp vào theo, khẽ hỏi:

- Tiền bối đã phát hiện gì vậy?

- Trong khu rừng trước mặt có rất nhiều người mai phục, nếu là bọn tầm thường thì khó phát hiện được chúng ta, nhưng có cao thủ cỡ Quân Trung Thánh thì cũng chưa biết thế nào!

- Tiền bối biết được có bao nhiêu điểm mai phục và có cao thủ cỡ như Quân Trung Thánh hay không?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Lão phu chỉ phát hiện được có rất nhiều điểm mai phục chứ không rõ là bao nhiêu, và lẽ dĩ nhiên khó thể biết được là có cao thủ cỡ Quân Trung Thánh hay không?

Vân Dật Long bình thần nói:

- Văn bối biết rõ trong rừng tổng cộng có từ năm mươi đến sáu mươi người mai phục, và chỉ có một cao thủ võ công tương đương với Quân Trung Thánh, nhưng giờ đã rời khỏi rồi!

Tây Thiên Thần Ông sững sốt:

- Người không nói dối đó chứ?

Vân Dật Long nghiêm túc:

- Văn bối xưa nay không hay nói dối!

Tây Thiên Thần Ông cảm khái:

- Quả đúng là hậu sanh khả úy, nội thị và thính lực của người cũng chẳng kém gì lão già này... À, sao người biết được chỉ có một cao thủ võ công tương đương với Quân Trung Thánh và đã bỏ đi rồi?

Vân Dật Long cười:

- Vì vân bối trông thấy một người phi thân rất nhanh trong rừng, khinh công chẳng kém gì Quân Trung Thánh, đã men theo vách núi đi về hướng bắc.

Tây Thiên Thần Ông đưa tay sờ cằm:

- Và sao người lại biết trong rừng không còn cao thủ tương đương với Quân Trung Thánh nữa?

- Điều ấy rất rõ ràng, bởi cao thủ cỡ như Quân Trung Thánh không bao giờ lại giữ nhiệm vụ mai phục trong rừng, ngoài người vừa bỏ đi khi nãy, không còn thấy ai di động nữa, do đó vân bối quả quyết trong rừng không còn cao thủ cỡ như Quân Trung Thánh nữa.

Tây Thiên Thần Ông khê vỗ tay khen:

- Xem ra tiểu tử người hãy còn thông minh hơn lão phu!

- Đó chẳng qua vân bối chỉ dựa trên lý lẽ mà suy luận thôi, tiền bối quá khen!

Tây Thiên Thần Ông mỉm cười:

- Bây giờ chúng ta nên làm sao đây? Theo nhận xét của lão phu, trong rừng đã mai phục nhiều người thế kia, bên kia rừng ắt là có cái gì đó, phải bằng cách nào lén vào mà không bị phát giác đây?

Vân Dật Long sực nhớ ra nói:

- Tiền bối đã từng giả mạo chủ nhân Huyết Bi xâm nhập vào Chính Nghĩa Nhai, giờ hãy giả mạo lần nữa được chăng?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Lần trước là vì Quân Trung Thánh không có mặt tại Chính Nghĩa Nhai thì mới giả mạo được. Hiện tại theo lão phu thấy, Quân Trung Thánh ắt hẳn đang ở gần đâu đây, hơn nữa việc giả mạo lần trước đã khiến y đề cao cảnh giác, làm sao giả mạo được nữa... Tuy nhiên, ta có thể giả mạo kẻ khác...

Vân Dật Long vội tiếp lời:

- Giả mạo Tứ đại thị vệ hay là Cửu đại hộ pháp?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Không cần giả mạo những người ấy, chỉ cần giả mạo một tên thủ hạ Chính Nghĩa Nhai là có thể lén vào được rồi, sau đó hẵng tìm phương kế khác, vậy chẳng tốt hơn sao?

Vân Dật Long mỉm cười:

- Tiền bối nói rất phải... Vậy thì chúng ta hãy đến gần ven rừng, tiêu diệt hai tên mai phục rồi mượn tạm y phục của chúng mà dùng!

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Biện pháp ấy rất tuyệt, nhưng...

Vân Dật Long cười tự tin:

- Tuy chúng cũng đáng kể được là bậc cao thủ, nhưng vân bối tin là có thể thực hiện được!

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Thôi được, chúng ta hãy tiến về hướng phải!

Thế là hai người liền nhón nhón lần theo những tảng đá ghồ ghề dưới chân núi tiến về hướng phải.

Hai người khinh công cao tuyệt, hết như hai cái bóng u linh, chẳng mấy chốc đã tiến đến bìa rừng, hai người tiếp tục đi dọc theo bìa rừng, chừng hai trượng thì trông thấy có bóng người trên cây.

Tây Thiên Thần Ông đưa tay ra hiệu, cùng Vân Dật Long chia nhau phi thân lên hai ngọn cây. Thân pháp của hai người quá nhanh, mấy tên áo đen trên cây chưa kịp trông thấy bóng người thì huyết đạo đã bị điểm trúng bất động.

Vân Dật Long lẹ làng cởi hết y phục, bao trùm đầu và khăn che mặt của một người áo đen mặc vào. Tây Thiên Thần Ông cũng vậy, chỉ khác là ông đã phải hy sinh vứt bỏ áo và nón trúc.

Lát sau, Vân Dật Long từ trên cây phóng đi, một cái tung mình đã vượt xa hơn mười trượng, Tây Thiên Thần Ông cũng liền theo sau, hai người đều không bị các chốt mai phục khác phát giác.

Hai người cùng nhìn nhau phì cười. Tây Thiên Thần Ông đưa tay kéo kéo chiếc áo đen quá chật và dài, cười nói:

- Lão già này vóc người quá đặc biệt, chẳng tìm được bộ y phục nào vừa vặn cả, nên chỉ đành mặc áo tôi, đội nón trúc thôi!

Vân Dật Long chau mày:

- Bây giờ mặc dù chúng ta đã giả dạng thủ hạ của Chính Nghĩa Nhai nhưng khi qua đến bên kia rừng, rất có thể còn gặp rắc rối nữa.

Tây Thiên Thần Ông ngạc nhiên:

- Đã là người của Chính Nghĩa Nhai thì cứ ngang nhiên đi vào, chẳng lẽ không được sao?
- Nếu như có người xét hỏi thì sao khỏi bị bại lộ?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu cười:

- Vậy thì quả là rắc rối, ta phải làm sao đây?

Bỗng nhiên, tiếng y phục phát gió vang lên, có thể phân biệt được chừng sáu bảy người đang nối tiếp nhau phóng về hướng này.

Vân Dật Long chợt nảy ý, liền khẽ nói:

- Tiền bối, chúng ta hãy giữ lại hai người rồi đi theo họ!

Tây Thiên Thần Ông gật đầu, hai người liền tức nấp vào sau một tảng đá to.

Chẳng bao lâu đã thấy tám người áo đen nối tiếp nhau phóng nhanh tới, qua thân pháp tuy có thể liệt vào hàng cao thủ bậc nhất, song vẫn còn kém xa tứ đại thị vệ và cửu đại hộ pháp.

Vân Dật Long mừng rỡ, chờ cho tám người áo đen qua khỏi, liền cùng Tây Thiên Thần Ông nhanh như chớp từ sau lưng lao tới, chia nhau điểm ngã hai người áo đen sau cùng, sáu người đi trước không hề hay biết.

Sau đó, Vân Dật Long và Tây Thiên Thần Ông chẳng chút chần chừ, lập tức phi thân theo sau sáu người kia.

55. Chương 55: Quần Ma Tụ Bí Động, Nội Bộ Xung Đột

Trong số hai tên áo đen bị điểm huyết cũng có một người vóc dáng mập lùn tương tự như Tây Thiên Thần Ông, lại che kín mặt mũi và trong đêm tối, quả là khó thể phát giác được.

Chẳng bao lâu sáu người kia đã đến cuối rừng, chỉ thấy vách núi thẳng đứng và bóng nhẵn, bên dưới đầy rẫy đá núi lởm chởm, khó thể trông thấy được gì.

Sáu người áo đen bỗng dừng lại trước bãi đá ngổn ngang kia, Vân Dật Long và Tây Thiên Thần Ông cũng liền chừng bước.

Chỉ thấy từ sau bãi đá chậm rãi bước ra hai võ sĩ toàn thân giáp sắt tay cầm trường kích, đứng cản trước mặt tám người, song chẳng nói chẳng rằng.

Vân Dật Long thấy vậy vô cùng thắc mắc, đang ngẫm nghĩ bỗng lại thấy một võ sĩ giáp sắt xuất hiện, người này hông đeo trường kiếm, đứng lại giữa hai võ sĩ kia, trầm giọng quát:

- Thuộc bộ phận nào? Báo mau!

Người áo đen đi đầu vội đáp:

- Tám sứ giả tuần tra sau núi!

Giáp sĩ đeo kiếm buông giọng rắn lạnh:

- Trình hiệu bài ra!

Đoạn liền lách người tránh sang bên.

Người áo đen đi đầu lập tức thò tay vào lòng lấy ra một thẻ bài bằng đồng, giơ lên trước mặt giáp sĩ đeo kiếm rồi bước qua, đến lượt người thứ hai cũng vậy...

Vân Dật Long lòng nóng như thiêu đốt, vội dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Lão tiền bối, chúng ta đã sắp bị bại lộ rồi, theo ý văn bối, chúng ta cứ lột bỏ quách lớp nguy trang ra, xông thẳng vào cho rồi!

Tây Thiên Thần Ông lặng thinh, lén đưa tay ra sau, Vân Dật Long lấy làm lạ, định thần nhìn kỹ, những thấy trong lòng bàn tay ông có nắm lấy một vật, ra là một tấm thẻ bài bằng đồng to cỡ trứng ngỗng, bèn vội đưa tay ra đón lấy.

Thẻ bài ấy chẳng có gì đặc dị, chỉ có hình một chiếc đầu lâu nổi ngay chính giữa, sáng lấp lánh trong đêm tối.

Sáu người áo đen kia đã tuần tự đi qua, đến lượt Tây Thiên Thần Ông cũng giơ tấm thẻ bài lên trước mặt giáp sĩ đeo kiếm, rồi liền ngang bước qua.

Giáp sĩ đeo kiếm cũng che kín mặt mày, không thấy được thần thái, chỉ thấy đôi mắt sáng quắc từ sau khăn che mặt chăm chăm nhìn vào tấm thẻ bài trên tay mỗi người.

Y dường như chỉ biết thẻ bài chứ không biết người, để cho tám người đi qua.

Vân Dật Long liền nực cười, truyền âm nói:

- Lão tiền bối đã biết trước sẽ bị kiểm tra nên chuẩn bị sẵn phải không?

Tây Thiên Thần Ông cũng truyền âm cười nói:

- Lão phu đã từng vào trong thiết lao giải cứu cho nhóm Triển Ngọc Mai, nơi đó cũng như ở đây, ra vào chỉ bằng tấm thẻ bài quý quý này, do đó lão phu đã có chuẩn bị trước.

Tám người tiếp tục tiến tới, bãi đá trông từ xa hết sức bề bộn, song khi đến gần mới thấy những tảng đá được sắp xếp hết sức thứ tự, chính giữa là một lối đi ngoằn ngoèo rộng chừng bảy tám thước, mỗi cách năm thước đều có một giáp sĩ tay cầm trường kích đứng hai bên hệt như pho tượng.

Tây Thiên Thần Ông truyền âm nói:

- Tiểu Long nhi, chúng ta phen này đã vào đúng sào huyệt chính của bọn họ rồi!

- Lão tiền bối đã từng đến đây rồi ư?

- Người chó đoán bừa, nếu lão phu từng đến đây thì hẳn đã cho người biết rồi, hiện chúng ta đã tiến vào khu vực trung tâm của Chính Nghĩa Nhai, chẳng rõ rồi sẽ gặp những nhân vật gì, tuyệt đối không được khinh xuất, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể xảy ra điều không hay.

Vân Dật Long lặng thinh, ngẫm vận tụ công lực sẵn sàng ứng biến.

Con đường trong bãi đá dài chừng hai mươi trượng, giáp sĩ phòng vệ mỗi lúc càng nhiều, sau cùng cơ hồ mỗi bước một người, chứng tỏ nơi đây là khu trọng địa cực kỳ bí ẩn.

Đi hết con đường trong bãi đá, bỗng phía trước bừng sáng, một sơn động hiện ra trước mắt, nơi cửa động có hai ngọn đuốc sáng rực, tám giáp sĩ đeo kiếm chia ra đứng hai bên, ngoài tiếng nổ lốp bốp rất khê của hai ngọn đuốc, không một tiếng động vào khác, bầu không khí hết sức trang nghiêm.

Sáu người áo đen đi trước thả chậm bước, dừng lại trước cửa động, trong số tám võ sĩ đeo kiếm liền tức bước ra một người, như trạm gác khi nãy trầm giọng quát:

- Các vị thuộc bộ phận nào?

Người áo đen đi đầu liền đáp:

- Tám sứ giả tuần tra sau núi!

- Trình hiệu bài và báo danh!

Vân Dật Long sững sờ, biết báo danh gì đây?

Ngay khi ấy đã nghe Tây Thiên Thần Ông truyền âm nói:

- Tiểu long nhi, chúng ta cứ báo danh bừa, vào được thì vào, không vào được thì bỏ đi ngay!

Vân Dật Long vội nói:

- Sao lại bỏ đi, ta cứ xông vào thì có sao nào?

- Không được, vì như vậy chỉ có đánh nhau loạn xạ, đâu có được kết quả gì!

Vân Dật Long lặng thinh, ra chiều đồng ý với Tây Thiên Thần Ông.

Chỉ thấy sáu người áo đen kia ai nấy đều giơ cao thẻ bài, lần lượt báo:

- Âu Dương Bá, Tôn Kỳ Bá, Vũ Văn Mậu,...

Sáu người lần lượt báo danh rồi đi vào, đã đến lượt Tây Thiên Thần Ông, Vân Dật Long theo sát sau lưng, chỉ thấy Tây Thiên Thần Ông bình tĩnh giơ cao thẻ bài nói:

- Nễ Tổ Công (ông nội người).

Tiếng nói tuy rất hàm hồ, song Vân Dật Long đã nghe thấy rất rõ ràng.

Giáp sĩ đeo kiếm nọ ngạc nhiên ủa lên một tiếng, đoạn rút kiếm ra quát:

- Lặp lại lần nữa!

Vân Dật Long giật mình, vội ngậm vận công lực sẵn sàng ra tay. Chỉ thấy người áo đen dẫn đầu là Âu Dương Bá quay lại cười nói:

- Xin Tư Môn đầu lĩnh chớ nghi ngờ, y là “Sách Hồn Di Lạc” Lý Tổ Tùng, vì quen giọng nhà quê nên rất là khó nghe.

Gã giáp sĩ được gọi là Tư Môn đầu lĩnh khê ủa lên một tiếng, đoạn khoát tay cho Tây Thiên Thần Ông đi qua.

Giờ thì đã đến lượt Vân Dật Long, chàng biết xưng danh gì đây?

Đang khi tần ngần bỗng nghe Âu Dương Bá lại cười nói:

- Xin Tư Môn đầu lĩnh khỏi cần phải hỏi vị này!

Tư Môn đầu lĩnh ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Vì y là một sứ giả câm, đâu có nói được!

Tư Môn đầu lĩnh phì cười:

- Bỗng tọa cũng có nghe nói đến tên “sứ giả cầm”, thì ra là vị nhân huynh này!

Đoạn khoát tay cho Vân Dật Long đi qua.

Vân Dật Long suýt nữa là không nén được cười, đây thật là điều hết sức bất ngờ, song sự đời vẫn thường trùng hợp như thế.

Thế là cửa ải nghiêm ngặt ấy đã nhẹ nhàng thông qua. Tám người lần lượt tiến vào sơn động, chậm rãi bước đi dưới sự hướng dẫn của Âu Dương Bá.

Sơn động này nửa nhân công, nửa thiên nhiên, hết sức rộng lớn, cao hơn một trượng, rộng chừng bảy tám thước, đường đi thẳng thớm, mỗi cách chừng hai trượng, hai bên vách đều có cắm một ngọn đuốc, dưới một ngọn đuốc đều có một võ sĩ cầm trường kích đứng như phỗng đá.

Khi đến cuối sơn động, Vân Dật Long thấy lối đi rẽ sang hai bên như hình chữ T, cũng có đuốc sáng và giáp sĩ cầm trường kích đứng gác như lối đi đã qua.

Âu Dương Bá bỗng dừng lại, quay lại khẽ nói:

- Huyết Bi tôn chủ cùng Ngũ Hành Thiên Tôn đều có mặt trong cấm địa, chúng ta phải hết sức thận trọng!

Đoạn cất bước rẽ sang phải, đi được chừng ba trượng lại rẽ sang phải. Vân Dật Long và Tây Thiên Thần Ông bỗng thấy trước mắt bừng sáng, thì ra đã đến một động thất mở toang cửa.

Động thất ấy to rộng như một tòa cung điện, những hàng đuốc và những ngọn nến to lớn soi sáng khắp mọi nơi.

Hai hàng giáp sĩ đeo kiếm chia ra đứng hai bên cửa động thất như hình cánh nhạn, người nào cũng cao to vạm vỡ, hết sức uy vũ.

Trong động thất đông nghịt toàn người áo đen, ít ra cũng có hơn trăm người. Tuy đông đảo, song cũng được chia thành hàng ngũ rất chỉnh tề, tất cả đều đứng trang nghiêm im lặng như phỗng đá.

Nơi chính điện động thất có một bình đài, vuông vức chừng ba trượng và cao hơn năm thước, năm chiếc ghế dựa to lớn được sắp thành một hàng dài bên phải đài, bốn quái nhân theo thứ tự ngồi từ trên xuống dưới, thủ tọa là một lão nhân áo đỏ, mặt đỏ và râu tóc đều đỏ, trên vai dắt hai thanh trường kiếm, tay phải nhẹ phất chòm râu đỏ dài phủ ngực, tướng mạo giống hệt Hỏa Đức Tinh Quân tái thế.

Kế đến là một lão nhân áo vàng râu vàng, mặt xanh đầu nhẵn, hai mắt tím híp và vóc dáng mập lùn, hai tay dài tận đầu gối, Vân Dật Long nhận ra ngay chính là người đã xuất hiện sau “Phấn Diện Diêm Quân” Tây Môn Văn trên Ngạo Thiên Phong.

Trên ghế thứ ba là một lão nhân áo lam mặt xanh không râu, đôi mắt to tròn màu xanh biếc, trông hệt như quỷ quái.

Chiếc ghế thứ tư bỏ trống. Trên ghế thứ năm là một lão nhân áo đen mặt đen, bên lưng giắt hai ngọn trùy to lớn.

Vân Dật Long biết đó chính là Tứ Nhạc Ngũ Ma, chiếc ghế thứ tư bỏ trống hẳn là dành cho “Phấn Diện Diêm Quân” Tây Môn Văn, chẳng rõ bọn họ có biết lão ta đã chết dưới tay Kim Thủ Bà Bà hay chưa? Bên trái bình đài chỉ có một chiếc ghế dựa, ngồi trên ghế chính là chủ nhân Huyết Bi Quân Trung Thánh, thân hình nhỏ thó và trước ngực đeo Huyết cô tử. Phục sức gần giống như hơn trăm người áo đen dưới bình đài.

Lão ta vẫn trùm đầu, khăn đen che mặt ngồi yên lặng trên ghế. So với bốn lão quái nhân ngồi đối diện với lão, trông lão thật bé nhỏ và hết sức đáng tội nghiệp.

Tây Thiên Thần Ông và Vân Dật Long theo sau sáu người áo đen nhón đi thẳng đến phía sau hơn trăm người áo đen kia, lặng lẽ đứng sau lưng mọi người.

Trong động thất rộng thênh thênh tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng thở của nhau.

Lát sau, một người áo đen ở hàng đầu bước ra, nhanh chóng đi một vòng quanh hơn trăm người áo đen, dường như là để kiểm điểm nhân số.

Người áo đen ấy tuy bước đi rất nhanh, nhưng không hề gây tiếng động khẽ, đồng thời Vân Dật Long thầm chú ý, trong hàng ngũ người áo đen ấy tổng cộng gồm mười ba người, có thể đoán biết đó chính là Tứ đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp, những cao thủ bậc nhất trong Chính Nghĩa Đoàn.

Sau khi đi quanh một vòng, người đó đến trước bình đài và hướng về phía Quân Trung Thánh khom mình thi lễ, cung kính nói:

- Khải bảm tôn chủ, Chính Nghĩa Đoàn thiên, địa, huyền, hoàng tứ đại bộ thuộc gồm một trăm ba mươi sáu chính nghĩa sứ giả cung kính chờ huân thị!

Quân Trung Thánh nhẹ khoát tay:

- Sang bảm với Ngũ Hành Thiên Tôn!

- Thưa vâng!

Người áo đen nọ khẽ xoay chiều, hướng về phía bốn quái nhân áo đỏ, vàng, lam, đen khom mình thi lễ nói:

- Khải bảm năm vị thiên tôn...

Lão nhân áo đỏ vỗ mạnh tay ghế quát:

- Im ngay...

Tiếng quát như thể sấm rền, khiến mọi người đều giật mình. Người áo đen nọ kinh hãi ngừng bật, ôm quyền cúi đầu lặng thinh.

Quân Trung Thánh cười nhạt nói:

- Thủ tọa thiên tôn vì sao lại nổi giận... Việc triệu tập tứ đại bộ thuộc Chính Nghĩa Đoàn vốn là ý kiến của thủ tọa thiên tôn, chẳng lẽ bốn tôn chủ không nên bảm báo hay sao?

Thủ tọa Thiên Tôn gằn giọng:

- Hừ, bây giờ chỉ còn Tứ Hành Thiên Tôn thôi...

Quân Trung Thánh khoát tay:

- Hãy bảm báo lại!

Người áo đen nọ vòng tay xá dài nói:

- Khải bảm bốn vị thiên tôn, Chính Nghĩa Đoàn thiên, địa, huyền, hoàng tứ đại bộ thuộc gồm một trăm ba mươi sáu chính nghĩa sứ giả cung kính chờ huân thị!

Thủ tọa Thiên Tôn lại gằn giọng hừ một tiếng ngoảnh mặt đi nơi khác không thèm đếm xỉa đến.

Quân Trung Thánh khoát tay quát:

- Lui ra ngay!

Người áo đen nọ lập tức lui ra sau, trong động thất lại trở về với sự yên lặng.

Lát sau, Quân Trung Thánh chậm rãi đứng lên, hướng về phía bốn quái nhân vòng tay nói:

- Năm, bốn vị thiên tôn giữ chức trưởng lão Chính Nghĩa Đoàn, dĩ nhiên là có quyền bảo bốn tôn chủ triệu tập toàn bộ phần tử tinh nhuệ của Chính Nghĩa Đoàn, giờ thì họ đã có mặt đầy đủ, chẳng hay...

Thủ tọa Thiên Tôn ngồi yên gằn giọng:

- Hừ, Huyết Bi tôn chủ nói rất đúng, các thiên tôn là trưởng lão Chính Nghĩa Đoàn, có quyền can dự vào mọi hành vi của Chính Nghĩa Đoàn và kể cả bản thân Huyết Bi tôn chủ.

Quân Trung Thánh ung dung:

- Đó là lẽ tất nhiên, xin bốn vị thiên tôn hãy chỉ giáo cho, bốn tôn chủ sẽ lấy đó làm phương châm!

Thủ tọa Thiên Tôn lạnh lùng:

- Bốn chúng thiên tôn trước hết muốn nghe Huyết Bi tôn chủ tường thuật lại tình hình không chế võ lâm giang hồ cùng mọi cảnh ngộ và hành vi trong thời gian gần đây của tôn chủ.

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Bốn tôn chủ xin tuân mạng, nhưng...

Thủ tọa Thiên Tôn cười khẩy:

- Nhưng ngượng miệng phải không?

Quân Trung Thánh cười giòn:

- Không phải vậy, mọi hành vi của bốn tôn chủ đều chẳng có gì mờ ám cả! Tuy nhiên, trong điều lệ sáng lập của Chính Nghĩa Đoàn có vài điểm không phù hợp với sự yêu cầu của thủ tọa Thiên Tôn!

Thủ tọa Thiên Tôn vỗ mạnh tay ghế:

- Hừ, tôn chủ hãy nêu ra đi!

Quân Trung Thánh ung dung nói:

- Khi thành lập Chính Nghĩa Đoàn, điều trọng yếu thứ nhất là phải giữ gìn tính thần bí của người lãnh đạo tối cao của Chính Nghĩa Đoàn, bất luận đối với thiên hạ quần hùng hoặc tứ đại bộ thuộc, các trưởng lão thiên tôn và Huyết Bi tôn chủ tuyệt đối không được công khai thân phận, mục đích là để cho chúng bộ thuộc chỉ biết tôn chủ cùng trưởng lão thiên tôn là các nhân vật tài năng quán thế, và khiến toàn thể võ lâm đều biết Chính Nghĩa Đoàn là một lực lượng thống trị bất khả kháng cự, Huyết Bi trên Chính Nghĩa Nhai là nơi duy nhất có thể chủ trì công đạo và phán xét phải trái...

Thủ tọa Thiên Tôn ngắt lời:

- Khỏi nói tiếp nữa, bốn thiên tôn biết rồi!

Quân Trung Thánh cất cao giọng nói tiếp:

- Nếu thủ tọa Thiên Tôn đã biết, đòi bốn tôn chủ phải tuyên bố trước mặt tứ đại bộ thuộc về tình hình không chế võ lâm giang hồ cùng mọi cảnh ngộ và hành vi trong thời gian gần đây thì thật là hết sức không hợp lý.

- Hừ, theo ý tôn chủ thì phải thế nào?

Quân Trung Thánh bình thản:

- Huyết Bi tôn chủ không được từ chối sự chất vấn của các vị trưởng lão, nhưng phải được tiến hành trong vòng bí mật, nghĩa là ngoài bốn tôn chủ cùng năm vị trưởng lão, không một người nào khác tham dự...

Thủ tọa Thiên Tôn gằn giọng:

- Tôn chủ đừng quên, hiện giờ trưởng lão chỉ còn có bốn...

- Vâng, bốn, tôn chủ quên mất Tứ Thiên Tôn đã gặp bất hạnh!

Thủ tọa Thiên Tôn tức giận:

- Việc ấy tôn chủ phải chịu trách nhiệm, thử nghĩ tôn chủ không chế võ lâm giang hồ mà lại để cho đạo tặc cường đồ hoành hành khắp nơi, đến như Tứ Thiên Tôn cũng bị thiệt mạng, vậy thì còn không chế võ lâm giang hồ gì nữa chứ?

Quân Trung Thánh thản nhiên:

- Về việc ấy bốn tôn chủ đã có giải thích với Thủ tọa Thiên Tôn rồi, người sát hại Tứ Thiên Tôn là Kim Thủ Bà Bà, một mục phù thủy vùng Miêu Cương, môn dụng kim chỉ của mục vô cùng lợi hại, và mục phù thủy này quỷ kế đa đoan, Tứ Thiên Tôn chỉ vờ vện dẫn theo hai thủ hạ hạng ba của bốn đoàn, tất nhiên là khó tránh khỏi thọ nạn.

- Hừ, Huyết Bi tôn chủ lãnh đạo Chính Nghĩa Đoàn khổng chế toàn thể võ lâm, vậy mà mụ phù thủy Miêu Cương ấy vào Trung Nguyên hoành hành, tôn chủ lại không hề hay biết sao?

Quân Trung Thánh thở dài:

- Kim Thủ Bà Bà tuy là một mụ phù thủy chốn Miêu Cương, song cũng đáng kể thực là một cao thủ bậc nhất, hành tung bất định, cao thâm khôn lường, rất khó tìm được tông tích, vả lại...

Thủ tọa Thiên Tôn gằn giọng:

- Nói tiếp đi!

Quân Trung Thánh nhẹ lắc đầu:

- Trừ phi bảo tứ đại bộ thuộc lui ra hết, hoặc chư vị trưởng lão cùng bốn tôn chủ vào trong bí thất, bốn tôn chủ chẳng thể nói gì thêm nữa!

Trong khi hai người đôi co nhau, Tây Thiên Thần Ông truyền âm nói:

- Tiểu Long nhi, ngươi có biết danh hiệu của mấy vị thiên tôn này là gì không?

- Văn bối chỉ nghe nói đến Tứ Nhạc Ngũ Ma, còn như danh hiệu của họ là gì thì văn bối không biết!

- Thủ tọa Thiên Tôn kia là “Độc Tâm Chúc Dung” (lửa thần) Lục Nguyên Minh, lão quỷ vàng là “Hoàng Sát Ôn Thần” Chư Cát Thanh, lão quỷ mặt xanh là “Lam Thủ Bạo Khách” Tề Bất Tu, thứ tư là “Phấn Diện Diêm Quân” Tây Môn Văn thì đã chết rồi, cuối cùng là “Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư. Bọn họ đã cùng gặp kỳ ngộ, võ công đều không dưới Quân Trung Thánh, nhưng khuyết điểm là thiếu tâm kế, đối phó với kẻ xảo quyệt như Quân Trung Thánh e rằng sẽ thua thiệt to!

Vân Dật Long lặng thinh, chú mắt nhìn lên bình đài.

Chỉ thấy Thủ tọa Thiên Tôn “Độc Tâm Chúc Dung” Lục Nguyên Minh đứng lên, gằn giọng nói:

- Hừ, trước khi đòi tôn chủ triệu tập Tứ đại bộ thuộc đến đây, bốn chúng Thiên Tôn bốn vị trưởng lão Chính Nghĩa Đoàn đã nghị định một đại sự...

Quân Trung Thánh cũng đứng lên, tiến tới một bước cười nói:

- Vậy ra lần triệu tập này là do bốn vị thiên tôn trưởng lão đã bí mật bàn định?

Lục Nguyên Minh cười khẩy:

- Tôn chủ biết vậy thì tốt, phải biết theo như điều lệ sáng lập của Chính Nghĩa Đoàn, khi Huyết Bi tôn chủ phạm khuyết điểm trọng đại, hoặc có hành vi không đúng với chính nghĩa, thì trưởng lão Chính Nghĩa Đoàn có thể bãi trừ Huyết Bi tôn chủ...

Quân Trung Thánh thản nhiên:

- Vậy ra bốn vị thiên tôn trưởng lão định bãi trừ danh vị chủ nhân Huyết Bi của bốn tôn chủ chứ gì?

Lục Nguyên Minh nghiêm giọng:

- Kể từ khi tôn chủ tiếp chưởng danh vị chủ nhân Huyết Bi, trong chốn giang hồ đầy nhiều nương tang tóc, Bạch Kiếm Linh Mã của Kim Bích Cung tái hiện, và biết bao môn nhân Chính Nghĩa Đoàn bị sát hại, điều càng khiến bốn chúng thiên tôn khó hiểu hơn nữa là Vân Dật Long đã sa lưới mà tôn chủ không trừ khử ngay, lại vọng tưởng thu nhận hắn là chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, để đến nỗi thả hổ về rừng, rồi đây sẽ còn gây ra biết bao tai họa.

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Việc chọn Vân Dật Long làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba, bốn tôn chủ tin chắc là không thể sai lầm, chỉ người tài ba như hắn mới đủ tư cách kế vị bốn tôn chủ!

Lục Nguyên Minh cười khẩy thật to:

- Vân Dật Long là đương kim Cung chủ Kim Bích Cung, hận thù bất cộng đới thiên với Chính Nghĩa Đoàn, vậy mà tôn chủ lại hồ đồ đến mức muốn thu nhận hắn làm Huyết Bi tôn chủ đời thứ ba, rõ là viễn vông và khôh hài quá mức!

Quân Trung Thánh nghiêm túc:

- Bồn tôn chủ lại không nghĩ vậy, Vân Dật Long tuy có mối thù bất cộng đới thiên với Chính Nghĩa Đoàn, khó thể thuần phục, vậy không có nghĩa là chẳng thể thuần phục được, bồn tôn chủ có thể trước tiên mài mòn tính bốc đồng của hắn, rồi sau đó dùng phương pháp dịch thần di chí triệt để cải biến hắn, khiến hắn trở thành chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba tuyệt đối trung thành... Ngay như hiện tại đây, quyết định của bồn tôn chủ vẫn không hề thay đổi, Vân Dật Long đã được bồn tôn chủ lựa chọn chắc chắn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành người thừa kế của bồn tôn chủ.

Nhị Thiên Tôn “Hoàng Sát Ôn Thần” Chư Cát Thanh bỗng lớn tiếng xen lời:

- Rõ là chuyện vớ vẩn, hãy dẹp qua vấn đề của Vân Dật Long đi, hiện nay trên chốn giang hồ đã lộn xộn đến mức tệ hại, nào là trên Thanh Dương Lãnh xuất hiện Chính Nghĩa Môn đối kháng với Chính Nghĩa Đoàn, trong thiết lao Chính Nghĩa Nhại cũng xuất hiện kẻ giả mạo Huyết Bi tôn chủ, lại còn lão già Tây Thiên Thần Ông cũng đã vào Trung Nguyên...

Tam Thiên Tôn “Lam Thủ Bạo Khách” Tề Bất Tu cũng lớn tiếng gằn giọng nói:

- Tóm lại, do bởi Huyết Bi tôn chủ đã không đáp ứng được nguyện vọng của quần chúng, khiến Chính Nghĩa Đoàn mất hết uy tín, nếu cứ tiếp tục như thế, Chính Nghĩa Đoàn ắt sẽ trở thành một môn phái suy yếu vô danh, chứ đừng có nói đến tôn chủ vô lâm gì nữa!

Ngũ Thiên Tôn “Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư vụt đứng dậy, hướng sang “Độc Tâm Chúc Dung” Lục Nguyên Minh ôm quyền nói:

- Việc truất phế Huyết Bi tôn chủ không nên chần chừ nữa, xin thủ tọa hãy ban lệnh thi hành ngay!

Quân Trung Thánh bị bốn vị Thiên Tôn liên tục thóa mạ, vẫn lặng thinh và bình thản ngồi trở xuống ghế, nhếch môi cười ra chiều chớ hề bận tâm đến.

Lục Nguyên Minh buông tiếng cười lạnh lùng:

- Tất nhiên rồi, việc này đã như tên lấp vào cung, phải bắn đi thôi... Huyết Bi tôn chủ còn lời gì biện giải nữa không?

Quân Trung Thánh lắc đầu cười nói:

- Bồn tôn chủ không muốn biện giải, mà chỉ muốn cho thủ tọa Thiên Tôn biết một điều!

Lục Nguyên Minh gằn giọng quát:

- Nói mau!

Quân Trung Thánh cười nham hiểm:

- Sự có mặt của các vị trưởng lão trong Chính Nghĩa Đoàn là một điều vô cùng bí mật, đừng nói là trong giới võ lâm giang hồ mà ngay như Tứ đại bộ thuộc hiện diện tại đây cũng ít ai được biết, họ chỉ biết người lãnh đạo duy nhất của Chính Nghĩa Đoàn là Huyết Bi tôn chủ mà thôi!

Lục Nguyên Minh cười to:

- Đó cũng chính là điều mà bồn Thiên Tôn muốn tuyên bố hôm nay để ọi người trong Tứ đại bộ thuộc đều biết rõ, rồi sẽ...

Đoạn buông tiếng cười khẩy rồi im bặt.

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười nói:

- Nhưng họ đã thành thói quen, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Huyết Bi tôn chủ, chẳng biết chư vị trưởng lão có quyền hành gì cả!

Lục Nguyên Minh vuốt râu quát:

- Đó đều là tiểu tiết, bốn chúng Thiên Tôn tự có cách khiến cho họ hiểu ra và sẽ phục tùng Huyết Bi tôn chủ do bốn chúng Thiên Tôn mới tuyển dụng!

Quân Trung Thánh ngồi lặng yên, không thèm đếm xỉa đến.

Lục Nguyên Minh tức giận quát:

- Tội trạng của ngươi, bốn Thiên Tôn đã tuyên bố rồi, tiếp theo là đến danh tánh của ngươi!

Quân Trung Thánh vẫn bình thản ngồi im.

Lục Nguyên Minh điên tiết gầm to lên:

- Tại sao ngươi lại thần nhiên thế hả? Căn cứ theo điều lệ sáng lập của Chính Nghĩa Đoàn khi xưa, khi các trưởng lão đã tuyên bố danh tánh và thân phận, ngay sau đó là lấy mạng ngươi!

Hơn trăm người áo đen dưới bình đài thấy đều căng thẳng đến tột độ, bọn họ đa số đều không biết Chính Nghĩa Đoàn ngoài Huyết Bi tôn chủ lại còn có mấy vị trưởng lão quái quỷ quyền lực to tát thế này.

Đồng thời họ cũng ý thức được đây là một cuộc xung đột nội bộ nghiêm trọng không thể tránh khỏi, liên quan đến sự mất còn của Huyết Bi tôn chủ.

Và họ cũng hết sức thắc mắc về vị chủ nhân Huyết Bi thần bí khôn lường này, thấy đều muốn biết người lãnh đạo của họ thật sự là ai?

Chỉ riêng Tây Thiên Thần Ông và Vân Dật Long hai người điềm nhiên đứng nhìn, bất luận cuộc xung đột diễn biến đến mức độ nào thì cũng đều có lợi, còn như lưỡng bại câu thương thì càng tốt.

Chỉ thấy Quân Trung Thánh vẫn bình thản ngồi yên trên ghế.

“Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư điên tiết gầm lên:

- Thủ tọa Thiên Tôn còn chờ gì nữa?

Lục Nguyên Minh cười khẩy gật đầu:

- Được rồi, các vị hãy nghe đây, chủ nhân Huyết Bi hiện nay chính là “Tam Hoàn Sáo Nhật” Quân Trung Thánh đã ẩn cư tại Bạch Thủy sơn trang ở núi Tố Lai!

Trong động thất vẫn im phăng phắc, mặc dù hơn trăm người áo đen thấy đều rung động cõi lòng, song bề ngoài lại thừ ra như phỗng đá.

Bốn vị Thiên Tôn cùng đứng lên, chậm rãi tiến tới bao vây Quân Trung Thánh vào giữa.

Thủ tọa Thiên Tôn Lục Nguyên Minh buông giọng sắc lạnh:

- Quân Trung Thánh, trao Huyết cô tử ra mau!

Quân Trung Thánh vẫn ngồi yên cười nhạt:

- Lục Nguyên Minh, rất tiếc là ngươi đã quên mất một điều, ngươi chỉ nhớ là trưởng lão Chính Nghĩa Đoàn có quyền thay đổi Huyết Bi tôn chủ, lại quên mất nếu cần thiết Huyết Bi tôn chủ cũng có thể truất quyền các vị trưởng lão.

Lục Nguyên Minh quát to:

- Lão, bốn Thiên Tôn không hề biết có điều lệ ấy!

Quân Trung Thánh thần nhiên:

- Vậy thì cứ kể như là bốn tôn chủ đã bịa đặt ra đi!

Lục Nguyên Minh tức giận, đột nhiên tay phải vươn ra, nhắm Huyết cô tử trước ngực Quân Trung Thánh chop tới.

Quân Trung Thánh hai tay xua lia lịa, lùi nhanh ra sau cười nói:

- Hãy khoan!

Lục Nguyên Minh thu tay về nói:

- Người còn gì để nói nữa?

Quân Trung Thánh thoáng xoay người:

- Bốn vị Thiên Tôn trưởng lão võ công xuất chúng, hiện tại đang bao vây bốn tôn chủ, tình thế yếu mạnh rất rõ ràng, dấu không hành động theo điều lệ quy định của Chính Nghĩa Nhai, cậy mạnh động thủ thì bốn tôn chủ cũng đành chịu...

Lục Nguyên Minh gằn giọng:

- Người biết vậy thì tốt, bốn Thiên Tôn khuyên người hãy ngoan ngoãn mà trao ra Huyết cô tử rồi tự tuyệt để tạ tội với Chính Nghĩa Đoàn, vậy mới là thượng sách!

Quân Trung Thánh gật đầu:

- Điều ấy không khó, bốn tôn chủ tuổi đã hơn trăm, chết cũng chẳng có gì đáng hối tiếc, nhưng có điều là phải chết một cách quang minh lỗi lạc, có thủy có chung chẳng thể không để lại chút gì cho Chính Nghĩa Đoàn.

Lục Nguyên Minh đánh giọng:

- Thôi được, người có yêu cầu gì?

Quân Trung Thánh chậm rãi:

- Bốn tôn chủ chẳng có gì yêu cầu cả, chỉ cần thủ tọa Thiên Tôn trưng cầu ý kiến của Tứ đại bộ thuộc thôi!

- Hừ, bốn Thiên Tôn đã nói rõ sự thật và mọi người đều đã thấu hiểu, vậy là đủ rồi, còn gì để nói nữa chứ?

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Nếu như Tứ đại bộ thuộc không phục mệnh lệnh của thủ tọa Thiên Tôn thì kết quả sẽ ra sao?

Lục Nguyên Minh tức giận:

- Liệu họ cũng chẳng dám làm gì, nếu quả thật như vậy thì bốn chúng Thiên Tôn sẽ lập tức giết chết hết tất cả, rồi sau đó sẽ chọn lựa Tứ đại bộ thuộc khác trong chốn võ lâm giang hồ.

Quân Trung Thánh cười:

- Thì Thiên Tôn cứ hỏi thử cũng đâu hề gì!

Lục Nguyên Minh cười gằn:

- Cũng được, người quả đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...

Đoạn quay xuống đài trầm giọng nói:

- Mọi người hẳn đã nghe rõ cả rồi, có ý kiến thế nào về quyết định của các trưởng lão?

Bên dưới im phăng phắc, không một người lên tiếng.

Quân Trung Thánh cười:

- Có thể để cho bốn tôn chủ hỏi họ một câu chẳng?

56. Chương 56: Lâm Ngụy Hiện Tuyết Mị , Hảo Kiệt Bôn Đào

Lục Nguyên Minh thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gật nhẹ đầu nói:

- Thôi được, người hỏi đi!

Quân Trung Thánh quay xuống dưới đài, chậm rãi nói:

- Đây là một biến cố trọng đại của Chính Nghĩa Đoàn, các vị đều là cao thủ bậc nhất trong Tứ đại bộ thuộc, chẳng thể nào không bày tỏ ý kiến... Giờ bốn môn chủ muốn hỏi các vị một điều, các vị bằng lòng theo chủ nhân Huyết Bi do bốn vị thiên tôn trưởng lão mới chỉ định hay là tiếp tục theo bốn tôn chủ?

Dưới đài lập tức tung hô to như sấm động:

- Chúng thuộc hạ xin theo tôn chủ!

Quân Trung Thánh tươi cười quay sang Lục Nguyên Minh nói:

- Thật không may, tình thế này rất bất lợi cho bốn vị thiên tôn...

Lục Nguyên Minh cười hăng hắc:

- Đây hoàn toàn trong sự tiên liệu của bốn thiên tôn, người là kẻ gian xảo, tất nhiên là phải có lời kéo một số đồng bọn trung thành với người, nhưng không cản trở được kế hoạch đã dự định của bốn chúng thiên tôn đâu!

- Vậy hẳn là bốn vị quả thật muốn đại khai sát giới, hạ sát tại chỗ tôn chủ cùng mọi người hiện diện phải không?

Lục Nguyên Minh buông giọng sắc lạnh:

- Nếu tình thế bức buộc, bốn chúng thiên tôn cũng đành phải huyết tẩy nơi này thôi!

Quân Trung Thánh ung dung:

- Mọi sự đều có hai khả năng, rất có thể người khó đạt thành ý muốn, nếu như kẻ xấu số không phải là thiên tôn chủ cùng Tứ đại thuộc hạ, vậy chẳng rõ kết quả sẽ ra sao?

Lục Nguyên Minh giận quá hóa cười:

- Người nói vậy nghĩa là sao? Hay ý muốn nói là người sẽ cầm đầu họ chống lại Tứ thiên tôn trưởng lão? Người tự lượng có đủ sức không?

Quân Trung Thánh cười:

- Bốn tôn chủ đã nói, việc gì cũng đều có hai khả năng, hôm nay có lẽ giữa chúng ta đã trở thành thế thủy hỏa bất tương dung, nhất định phải có một còn một mất thôi!

Lục Nguyên Minh rút song kiếm sau lưng xuống quát:

- Quân Trung Thánh, bốn thiên tôn nhường người tấn công trước ba chiêu, sau đó trong vòng mười chiêu sẽ lấy mạng người.

Quân Trung Thánh hai tay xua lia lịa:

- Đó là mưu kế của người, trước tiên nhường bốn tôn chủ ba chiêu, sau đó trong vòng mười chiêu lấy mạng tôn chủ, nếu vậy thì Tứ đại bộ thuộc sẽ chẳng dám đứng ra chống đối với các người, thế là người đã đoạt lấy Chính Nghĩa Đoàn một cách dễ dàng.

Lục Nguyên Minh đánh giọng:

- Nếu người không chịu chấp nhận, bốn thiên tôn sẽ lấy mạng người nội trong ba chiêu thì cũng vậy thôi!

Quân Trung Thánh bỗng ngừng mặt cười vang hồi lâu không ngớt:

Lục Nguyên Minh tức giận quát:

- Người cười cái gì thế hả?

Quân Trung Thánh cố nén cười:

- Trước hết bốn tôn chủ phải cảm tạ người đã tuyên bố danh tánh của bốn tôn chủ, trong bao năm qua không ai biết chủ nhân Huyết Bi chính là Quân Trung Thánh này, nên như các người mà âm thầm mưu hại bốn tôn chủ rồi sau đó bảo một người khác là chủ nhân Huyết Bi, có lẽ sẽ chẳng ai hay biết, nhưng đáng tiếc là người đã tính toán sai lầm, ha ha ha ha...

Lục Nguyên Minh cười to:

- Phương pháp tuy khác nhau nhưng kết quả thì vẫn vậy, bởi hôm nay dứt khoát không thể để cho Quân Trung Thánh người còn sống trên cõi đời này nữa!

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Vậy thì thật là đáng tiếc, giá mà Quân Trung Thánh này có thể tiếp tục sống trên cõi đời thì sẽ có một ý định rất hay!

Lục Nguyên Minh có vẻ lý thú hỏi:

- Người có ý định gì?

Quân Trung Thánh ung dung chậm rãi nói:

- Hiện nay trên chốn giang hồ rất là hỗn loạn, Chính Nghĩa Đoàn không thể nào điều khiển được nữa, vả lại bốn tôn chủ danh táng đã bị phơi bày, không còn tiếp tục làm chủ nhân Huyết Bi được nữa, nên bốn tôn chủ đành phải sửa đổi Chính Nghĩa Đoàn trở thành một môn phái công khai trên giang hồ, chỉnh đốn lực lượng để sau này tái mưu đồ bá nghiệp.

Lục Nguyên Minh cười to:

- Trước khi chết mà còn có một giấc mơ đẹp như vậy cũng hay, nhưng đáng tiếc là người đã đến lúc tận số rồi!

Quân Trung Thánh lại ngửa mặt cười vang:

- Thú thật bốn tôn chủ chẳng chút mơ tưởng, mà đó là sự thật đã sắp được thực hiện. Chẳng những vậy mà bốn người còn sẽ trở thành bộ từng của Huyết Bi tôn chủ Chính Nghĩa Đoàn mới nữa!

Tứ thiên tôn thấy đều tức giận đến la oai oái, “Độc Tâm Chúc Dung” Lục Nguyên Minh song kiếm vung lên, “Hoàng Sát Ôn Thần” Chư Cát Thanh rút ngay ngọn phán quan bút to tướng trên lưng xuống, “Lam Thủ Bạo Khách” Tề Bất Tu vung động song chưởng, lòng bàn tay vụt hiện màu xanh lục, đôi chùy thiết của “Hắc Bá Vương” lại càng kinh người hơn, giơ cao lên toang giáng xuống đỉnh đầu Quân Trung Thánh.

Song lạ thay, trước tình thế giáp công khủng khiếp của Tứ thiên tôn, Quân Trung Thánh vẫn ngồi yên bất động, thản nhiên cười nói:

- Đã muộn rồi!

Lục Nguyên Minh trầm giọng quát:

- Gì mà muộn? Người không bằng lòng vì đã chết quá muộn phải không?

Quân Trung Thánh cười đắc ý:

- Các người đã động thủ quá muộn rồi! Hãy thử vận công xem có gì khác lạ chăng?

Tứ thiên tôn ngẩn người, lập tức thấy đều tái mặt, mồ hôi đầm đìa, binh khí trong tay lần lượt buông thõng xuống.

Mọi người đang ngạc nhiên thắc mắc, chỉ thấy Lục Nguyên Minh nghiêng răng quát:

- Quân Trung Thánh, người đã giở trò gì thế hả?

Quân Trung Thánh cười hề hề:

- Hết sức bình thường, chẳng qua chỉ là chút thuốc độc đủ làm cho các người tạm mất công lực và hôn mê một lúc thôi!

Lục Nguyên Minh hậm hực:

- Bọn ta luôn đề phòng hết sức cẩn thận, người đã giở trò ám muội từ lúc nào?

Quân Trung Thánh bật cười:

- Chất độc đã được rải trên bốn chiếc ghế ngồi lúc các người ngồi xuống đứng lên đã làm cho chất độc tung bay, hít vào trong nội phủ, chất độc ấy không mùi không vị, tất nhiên chẳng dễ gì phát giác...

Thoáng dừng, buông tiếng cười sắc lạnh nói tiếp:

- Số mệnh của các người cũng đã được quyết định, bốn tôn chủ sẽ khiến cho các người vĩnh viễn chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của bốn tôn chủ, không còn nhớ chuyện quá khứ nữa, bởi bốn tôn chủ chỉ cần dùng võ công chứ không dùng khối óc của các người. Các người đã được an bài phải làm bộ tùng cho bốn tôn chủ.

Vừa dứt lời chỉ thấy Lục Nguyên Minh, Chư Cát Thanh, Tề Bất Tu và Quách Tâm Dư lần lượt ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Tây Thiên Thần Ông liền truyền âm nói:

- Tiểu Long nhi, hãy chế ngự Quân Trung Thánh hoặc nếu cần cứ giết quách lão ta, và phế võ công của bốn đại ma đầu kia, như vậy Chính Nghĩa Đoàn sẽ không còn gì đáng ngại nữa!

Vân Dật Long vội nói:

- Tiền bối nói rất phải, ta hành động mau!

Tây Thiên Thần Ông lập tức phi thân lên đài. Vân Dật Long cũng chẳng chút chần chừ nối tiếp theo sau, trong động thất liền tức nhốn nháo cả lên.

Quân Trung Thánh trước tiên sửng sốt, song liền buông tiếng cười vang nói:

- Thật không ngờ, hai vị có lẽ chính là “Tây Thiên Thần Ông” Tân Mộc Thanh và Vân Dật Long!

Vân Dật Long giật phăng khăn che mặt ra, đồng dục nói:

- Nhân lực của lão khá lắm... hãy xuôi tay chịu trời đi thôi!

Ngũ chỉ vừa điểm vừa chớp nhanh như chớp vung ra, đồng thời Tây Thiên Thần Ông cũng vung chỉ tấn công sau lưng Quân Trung Thánh, hai người toàn lực giáp công, uy thế thật kinh người.

Quân Trung Thánh cũng chẳng dám chần chừ, vội lách người tạt chéo ra sau năm thước vừa vặn tránh khỏi thế công của hai người, đoạn cố cười ung dung nói tiếp:

- Đánh như thế này dù trong ba trăm chiêu cũng khó thể phân cao thấp!

Vân Dật Long một chiêu bất thành, tức giận quát:

- Không sanh cầm được thì giết, Quân Trung Thánh, trong vòng mười chiêu Vân mỗ sẽ lấy mạng lão!

Hữu chưởng vung lên, chỉ thấy một vòng xoay ngũ sắc chớp nhoáng đã biến thành màu tím, phủ ập xuống đầu Quân Trung Thánh...

Chẳng những Quân Trung Thánh kinh hoàng thất sắc, ngay cả Tây Thiên Thần Ông cũng bật lên một tiếng sửng sốt.

Quân Trung Thánh trong cơn kinh hoàng, vội xoay người nhanh như gió, lùi lại phía phải hơn tám thước.

Tuy vậy, thế chưởng của Vân Dật Long uy lực quá mạnh, chỉ nghe lão khê hự lên một tiếng, lại loạn choạng bật lùi hơn bốn, năm bước nữa.

Tây Thiên Thần Ông vội hét to:

- Mau... Hãy cho lão liên tiếp ba chưởng nữa!

Nhưng ngay khi ấy đã nghe Quân Trung Thánh cất lên tiếng huýt dài.

Vân Dật Long đã quyết hạ sát Quân Trung Thánh tại chỗ, đâu để cho lão có thời giờ để thở, Viêm Dương Thất Huyền Chưởng liền tiếp tung ra, ba vòng xoay tím nối tiếp nhau phủ chụp xuống đỉnh đầu Quân Trung Thánh.

Bọn Tứ thiên tôn nằm mê man dưới đất, hơn trăm cao thủ Tứ đại bộ thuộc vì chưa được lệnh nên không ai ra tay trợ chiến, kể cả Tứ đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp, thấy đều đứng yên trơ mắt nhìn.

Sau một chưởng của Vân Dật Long, Quân Trung Thánh đã thọ thương không nhẹ, Vân Dật Long lại liên tiếp tung ra ba chưởng, Quân Trung Thánh tuy võ công cao cường cũng khó thể chống nổi, hướng hồ lúc này lão đã lui đến sát vách động.

Tây Thiên Thần Ông đã thâm nhủ, chỉ cần hạ sát Quân Trung Thánh thì Chính Nghĩa Đoàn sẽ tức khắc tan rã, do đó ông cũng tập trung mục tiêu vào Quân Trung Thánh, chiếc ống điều sớm đã rút ra cầm tay, cũng liên tiếp tung ra ba chiêu giáp công với Vân Dật Long.

Mắt thấy Quân Trung Thánh đã sắp táng mạng dưới tay hai người bỗng Vân Dật Long và Tây Thiên Thần Ông cảm thấy trước mắt hoa lên, đồng thời một luồng lực đạo mạnh khôn tả dội người trở lại, hất hai người ra sau sáu, bảy bước.

Biến cố quá đột ngột, ngay cả Tây Thiên Thần Ông cũng chẳng rõ việc gì xảy ra, đến khi đứng vững lại mới trông thấy một đôi quái nhân thấp bé đã xuất hiện, hai quái nhân này cao chỉ chừng bốn thước, xem chừng là một đôi vợ chồng.

Hai người trông đã rất già, già đến mức chẳng thể nào đoán được tuổi tác, họ đều mặc áo vải màu vàng. Người đàn ông đầu nhẵn bóng hệt như một quả cầu thịt đỏ đỏ, song lại có chòm râu rất rậm và dài chấm đất, đôi mắt bé như hai hạt đậu, nhưng sáng quắc như sao trời.

Người đàn bà thì tóc bạc phơ và búi cao sau ót, hai người đều không có binh khí, điểm giống nhau là mặt luôn có vẻ cười, tuy không cười mà cũng trông như cười.

Quân Trung Thánh tuy nhỏ thó, nhưng đứng sau hai quái nhân ấy lại trở thành một người khổng lồ, bởi họ tới đa cũng chỉ đến vai lão mà thôi.

Hai vợ chồng quái nhân ấy có đôi tay hệt như trẻ con, lúc này đang chậm chậm buông xuống. Qua đó đủ biết vừa rồi chính họ đã đón tiếp thế công của Vân Dật Long. Viêm Dương Thất Huyền Chưởng của chàng đủ sức đánh tan cả sắt thép, làm thế nào hai quái nhân này lại đón tiếp một cách nhẹ nhàng vậy được, hơn nữa lại còn đẩy mình thoái lui đến mấy bước.

Bỗng, Tây Thiên Thần Ông hốt hải hét to:

- Nguy rồi, Tiểu Long nhi, ta chạy mau...

Quân Trung Thánh buông tiếng cười, vang hồi âm dội lại như thế sấm rền..

Tây Thiên Thần Ông vội vàng nắm lấy tay Vân Dật Long, hai người theo đường cũ phóng đi nhanh như chớp.

May là cửa động chưa đóng, Quân Trung Thánh mãi lo cười, và hai vợ chồng quái nhân cũng chỉ mỉm cười lặng thinh, không hề có hành động tiếp theo.

Hơn trăm người áo đen vì chưa có lệnh Quân Trung Thánh nên không ai dám tự ý ra tay ngăn cản.

Hai người ra khỏi động thất, những giáp sĩ đứng dọc theo hai bên đường tuy cũng nhón nháo la hét ầm ĩ, song thân pháp hai người quá nhanh, như thể ảo ảnh thoáng chốc đã đến trong rừng bên ngoài động.

Vân Dật Long tay trái bị Tây Thiên Thần Ông nắm lấy, muốn dừng lại cũng chẳng được, không nén được bèn nói:

- Lão tiên bối...

Nhưng Tây Thiên Thần Ông vẫn không dừng bước, trầm giọng nói:

- Dừng vội hỏi ta, ta đi chút nữa hẵng nói...

Thế là hai người băng qua rừng, phóng đi một mạch ba bốn dặm đường, Tây Thiên Thần Ông mới dừng lại trong một bãi đá bờ vực.

Vân Dật Long tuy cũng kinh dị bởi thần công của đôi vợ chồng thấp bé kia, song có vẻ không hài lòng nói:

- Lão tiên bối xưng Tây Thiên Thần Ông, lại tự phụ là “Vô cô nhân, vô lai giả” thiên hạ xưng hùng, vậy mà nay chỉ mới gặp hai người lùn đã khiến tiên bối sợ hãi đến thế này thật là... thật là...

Chàng thật không thể nào nói được những lời tiếp theo, đành ngưng giọng bỏ dở câu nói.

Tây Thiên Thần Ông thần nhiên cười nói:

- Có lẽ người muốn bảo lão già này khoác lác phải không?

Vân Dật Long mỉm cười lặng thinh.

Tây Thiên Thần Ông nghiêm túc nói tiếp:

- Lão già này nói ra câu nào là đúng câu đó, không khi nào khoác lác. Bằng vào khinh công và kiếm pháp của lão phu, hai lão quái kia cộng với Quân Trung Thánh cũng chẳng làm được gì, chẳng qua vì...

Vân Dật Long hậm hực:

- Vân bối tuy kém cỏi, song bằng Trích Huyết Kiếm, Ánh Huyết Hoàn cùng Viêm Dương Thất Huyền Chưởng thì cũng chẳng dễ thua bại gì.

Tây Thiên Thần Ông như chợt nhớ ra nói:

- Tiểu Long nhi, hãy cho lão phu hỏi điều này trước. Công lực của người dường như bỗng tăng lên gấp bội. Trước kia Viêm Dương Thất Huyền Chưởng của người chưa biến hóa được đến giai đoạn thứ bảy, chưa biến được thành màu tím nhưng bây giờ... Vân Dật Long buông tiếng thở dài náo ruột, rồi nghiêm nghị nói:

- Tiền bối xin hãy khoan hỏi đến điều ấy...

Tây Thiên Thần Ông nhíu mày:

- Việc công lực gia tăng là điều đáng mừng, tại sao người lại sợ người ta hỏi?

Vân Dật Long thở dài:

- Bởi đó là một sự kiện thương tâm đặc dị!

Tây Thiên Thần Ông ngẩn người, đoạn cười lớn:

- Thôi được, không hỏi thì không hỏi, ta đi nào!

Vân Dật Long thoáng chau mày:

- Đi ư? Đi đâu bây giờ? Việc ở đây ta lại bỏ qua thế này sao?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Quân Trung Thánh bị Lục Nguyên Minh vạch trần mặt thật vậy thì lại càng đúng như ý muốn của y, người không nghe y nói sao? Y định đổi Chính Nghĩa Đoàn thành một môn phái riêng tư, bãi bỏ chức vị trưởng lão, từ nay sẽ với mặt thật giữ chức Huyết Bì tôn chủ. Qua việc y đã hạ độc thủ bọn Tứ thiên tôn cùng sự ủng hộ của Tứ đại bộ thuộc kể như mưu kế của y đã thành công...

- Hừ, bất luận là Chính Nghĩa Đoàn trước đây hoặc Chính Nghĩa Đoàn đã trở thành một môn phái riêng tư của Quân Trung Thánh sau này, đảng nào cũng là một môn phái hại người, cần phải trừ diệt đi!

Tây Thiên Thần Ông thở dài:

- Đó là số mệnh, với Viêm Dương Chưởng của người hiện này lẽ ra có thể dễ dàng lấy mạng Quân Trung Thánh và khiến cho Chính Nghĩa Đoàn tan rã, ngờ đâu bỗngưng xuất hiện đôi Tuyết Mị (yêu quái)... thật là rắc rối.

Vân Dật Long chau mày:

- Tuyết Mị nào? Hai lão quái lùn kia ư?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Đúng vậy, có lẽ người đã từng nghe nói đến lai lịch của họ rồi chứ?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Văn bối quả chưa từng nghe đến bao giờ, xin tiền bối chỉ giáo cho!
- Hai lão quái đó cư trú trên cao nguyên Mạc Mễ Nhĩ, một nơi rất cao và lạnh ở cực Tây Đại Mạc (Tân Cương), do đó mới được gọi là Tuyết Mị.
- Xem chừng họ dường như là một đôi vợ chồng... và lão tiền bối hình như có vẻ e sợ họ...

Tây Thiên Thần Ông cười ào ạt:

- Họ đúng là một đôi vợ chồng, người chồng là “Dương Mị” Vi Bất Bại, vợ là “Âm Mị” Liêu Bất Phàm, còn như tuổi tác bao nhiêu thì ngay lão phu cũng chẳng rõ...
- Văn bối thấy dường như tiền bối có vẻ sợ họ...

Tây Thiên Thần Ông thoáng đỏ mặt:

- Bảo là sợ cũng được! Thật ra thì kiếm pháp và khinh công của lão phu cũng chỉ có thể tự bảo, muốn đánh bại họ chẳng phải là dễ. Qua tình hình khi này, lão ta có thể đón tiếp ba chương toàn lực của ngươi và hơn nữa còn đẩy ngươi thoái lui mấy bước, đủ thấy công lực của lão ta quả bất phàm, vì vậy lão phu mới phải lúi người bỏ chạy, kéo lỗ có bề gì thì khôn.

Vân Dật Long cười nhạt:

- Lão tiền bối hẳn là hiểu biết rất nhiều về đôi Tuyết Mị ấy, có thể kể rõ hơn được chăng?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Tuy chẳng rõ tuổi tác bao nhiêu, nhưng chắc chắn là phải lớn hơn lão phu. Lão phu ở miền Tây Hoang, nhưng họ lại ở cách chỗ lão phu đến hơn bốn ngàn dặm... Muốn đến Mạc Mễ Nhĩ nơi họ cư trú, nội đi qua sa mạc mênh mông cũng phải mất đến bốn năm ngày trời, vì vậy họ rất ít khi rời khỏi Mạc Mễ Nhĩ. Còn về việc lão phu biết họ là vào hồi năm mươi năm trước...

Ngẫm nghĩ chốc lát:

- Hồi ở trong Kim Bích Cung, văn bối có nghe Lão Triển Bằng nói, Lũng Trung Tứ Quân Tử phải chăng là bốn người võ công cực iền Cam Lương. Hồi năm mươi năm trước đã hoành hành Cam Lương không ai địch nổi, nghe đâu dù là cao thủ võ lâm Trung Nguyên hay các miền biên thùy, thấy đều khiếp sợ con đường Cam Lương, không dám đi qua. Nhưng về sau bốn người ấy bỗng dưng mất tích, có lẽ cho đến nay vẫn còn là một điều bí ẩn.

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Họ đã chết dưới tay đôi Tuyết Mị hồi năm mươi năm trước, chết một cách hết sức ly kỳ, mãi đến nay lão phu vẫn còn cảm thấy ớn!

Vân Dật Long tò mò hỏi:

- Chẳng hay ly kỳ thế nào? Xin tiền bối hãy kể rõ nghe xem!

Tây Thiên Thần Ông trầm ngâm một hồi mới nói:

- Đó là một đêm thu hồi năm mươi năm trước, Lũng Trung Tứ Quân Tử có hẹn với một tên cự ma vùng biên trại để giải quyết một mối hiềm khích tại Bạch Long Thôi, lão phu tình cờ đi qua gặp phải sự kiện ấy!

Vân Dật Long bỗng hỏi:

- Và tiền bối đã can thiệp phải không?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu cười:

- Lão phu đâu có nhả hứng đến vậy! Lão phu ít khi nào bận tâm đến những cuộc xung đột tầm thù trên chốn giang hồ, song vì danh tiếng của Lũng Trung Tứ Quân Tử cùng với tên cự ma biên trại kia quả là to tát, lão phu bèn nấp vào gần đó bàng quan...

- Tên cự ma biên trại kia là ai vậy?

- Y là “Nhất Chỉ Truy Hồn” Lộ Trường Dao, hoành hành vùng Thiên Nam, danh tiếng còn vang lừng hơn cả Lũng Trung Tứ Quân Tử. Tên cự ma đó cực kỳ tàn ác, người nào đụng phải tay y chẳng những không một ai còn sống sót, mà còn chết một cách thê thảm, không võ sọ thì cũng đổ ruột, chưa từng để một tử thi được nguyên vẹn.

Còn như Lũng Trung Tứ Quân Tử cùng y đã vì sao kết thù thì lão phu chẳng rõ, lúc lão phu gặp họ thì cuộc chiến đã sắp diễn ra.

57. Chương 57: Nhi Nữ Tình Trường , Anh Hùng Khó Vẹn Toàn

Vân Dật Long thoáng chau mày:

- Vậy thì có liên quan gì đến Âm Dương Song Mị, chẳng lẽ họ cũng có mặt tại đó ư?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, lão phu vừa ẩn nấp không lâu thì Âm Dương Song Mị đã xuất hiện, hai người đứng không xa khoanh tay đứng nhìn.

Lũng Trung Tứ Quân Tử và Nhất Chỉ Truy Hồn đâu biết đôi sát tinh ấy, Nhất Chỉ Truy Hồn tính rất cao ngạo, vừa trông thấy Âm Dương Song Mị liền quát tháo xua đuổi họ.

Đôi sát tinh ấy đâu đời nào chịu để người quát tháo như vậy, “Âm Mị” Liêu Bất Phàm lập tức tung ra một chưởng có làn sương trắng lơ mờ, rồi thì Nhất Chỉ Truy Hồn ngã gục ngay.

Kể cũng lạ, Nhất Chỉ Truy Hồn vừa ngã xuống đất, người liền thu nhỏ, sau cùng chỉ còn như người tí hon, cổ chừng nửa thước, y phục lỏng rơi ra hết, trở thành một cái xác bé tí đông cứng.

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Đó là võ công gì vậy?

- Theo như “Âm Mị” nói ra thì đó là Âm Cực Huyền Công. Lũng Trung Tứ Quân Tử ấy đều biết đã gặp phải cao nhân, bèn tỏ ra hết sức cung kính với Âm Dương Song Mị. Lúc đầu Âm Dương Song Mị như có ý buông tha cho họ, nhưng lão đại trong Lũng Trung Tứ Quân Tử đã bất cẩn nói lỡ một câu...

- Nói lỡ câu gì?

- Y đã khoe khoang chưa từng gặp địch thủ nơi miền Cam Lương, là người đứng đầu trong giới hắc đạo.

Vân Dật Long lấy làm lạ:

- Chính vì câu nói ấy mà Âm Dương Song Mị đã giết họ ư?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Dường như là Âm Dương Song Mị rất căm ghét hai từ “Hắc đạo”, thế là Đại Mạc Vi Bất Bại đã cười hề hề và nói “các ngươi đã là đầu sỏ của giới Hắc đạo, như vậy thì hãy theo về với giới hắc đạo của các ngươi đi”, liền thì vung song chưởng lên, cũng giống như chưởng lực của “Âm Mị”, chỉ thấy một làn sương trắng phủ trùm lấy Lũng Trung Tứ Quân Tử. Tội nghiệp cho bốn đầu sỏ Hắc đạo một thời xưng hùng Lũng Trung cũng bị thu nhỏ như Nhất Chỉ Truy Hồn, biến thành một cái xác bé tí đông cứng.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ họ không hề phản kháng sao?

Tây Thiên Thần Ông nhếch môi cười:

- Một khi chưởng lực của Âm Dương Song Mị đã tung ra thì không còn kịp phản ứng nữa, phải xuất thủ trước họ thì mới mong khỏi bị biến thành xác đông, nếu không nhờ vậy e rằng lão phu đã toi mạng dưới tay họ từ hồi năm mươi năm về trước rồi!

- Vậy là tiền bối đã từng giao thủ với họ rồi ư?

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Thú thật, lúc bấy giờ lão phu không hề có ý giao thủ với họ, chẳng qua vì họ phát hiện ra lão phu, bắt buộc phải ra mặt đó thôi!

Vân Dật Long chau mày:

- Sao tiền bối lại bị lộ hành tung vậy?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Đành rằng lúc ấy võ công của lão phu kém bây giờ nhiều, nhưng cũng chẳng nhiều lắm. Khi trông thấy kỳ công của Âm Dương Song Mị, lão phu đâu có dám lên tiếng, vậy mà vẫn bị họ phát hiện, đủ thấy thị lực và thính lực của họ lợi hại biết dường nào.

- Lão tiền bối thật ra có giao thủ với họ không?

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Tất nhiên là có! Lão già này tính nết vốn cũng rất ương ngạnh, đã bị họ phát hiện cũng có phần bất phục, thế rồi một lời không hợp lập tức động thủ, lão phu đâu có để cho họ có cơ hội xuất thủ. Bằng vào kinh nghiệm tuyệt đỉnh và kiếm pháp nhanh nhẹn, lão phu đã đấu với họ khoảng trăm chiêu, may mà lúc ấy phương pháp “Dĩ tĩnh chế động” của lão phu cũng đã có được chút thành tựu, nhờ vậy mới khỏi bị họ biến thành người băng...

- Vậy là đôi bên đã bất phân thắng bại ư?

Tây Thiên Thần Ông thoáng đỏ mặt:

- Cũng có thể nói như vậy! Nhưng nghiêm chỉnh mà nói thì lão phu đã kém thế hơn, đôi quái vật ấy dường như đã luyện thành kim cương bất hoại chi thể. Lúc bấy giờ lão phu có chém trúng họ mấy nhát kiếm, song họ chẳng bị hề hấn gì cả. Giờ đây sau năm mươi năm, công lực của họ dường như càng cao xa hơn nhiều. Theo lẽ Viêm Dương Thất Huyền Chưởng của người là môn tuyệt học chí dương chí cương, khắc tinh của Âm Cực Huyền Công, nhưng qua tình hình vừa rồi, dường như không khắc chế được họ...

Vân Dật Long chau mày:

- Quân Trung Thánh đầu độc bọn Tứ thiên tôn và tuyên bố sẽ dùng phương pháp di thần dịch chí để khiến họ trở thành bọ cạp, điều ấy có lẽ lão nói không ngoa, cộng thêm sự có mặt của Âm Dương Song Mị thế lực của Chính Nghĩa Đoàn giờ đây quả là lớn mạnh. Nếu Quân Trung Thánh muốn thu phục thiên hạ chẳng phải là điều khó khăn, chỉ nội Tứ đại thị vệ và Cửu đại hộ pháp cũng đủ khiến cho võ lâm giang hồ điên đảo rồi!

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Quả đúng như vậy! Tuy nhiên đó là Quân Trung Thánh đang đùa với lửa, nếu bất cẩn rất có thể sẽ bị lửa thiêu thân...

Vân Dật Long ngắc nhiên:

- Tiền bối nói như vậy nghĩa là sao?

- Âm Dương Song Mị tuy là nhân vật giới tà đạo, song hành vi của họ luôn ở giữa chính và tà. Mặc dù chẳng hiểu vì lẽ gì họ đã về cùng Quân Trung Thánh, song tất nhiên là phải có nguyên do chi đó, bởi Quân Trung Thánh dứt khoát không thể nào điều khiển được Âm Dương Song Mị...

Vân Dật Long không đồng ý:

- Quân Trung Thánh xảo quyết đa mưu, lão chỉ cần lợi dụng họ một thời gian nào đó đủ là khiến cho giới võ lâm giang hồ điên đảo rồi!

Tây Thiên Thần Ông gật đầu:

- Lão phu cũng biết vậy, nhưng lão phu không lo lắng về điều ấy, bởi lão phu đã có cách hàng phục đôi quái vật ấy rồi!

Vân Dật Long lấy làm thú vị:

- Chẳng hay tiền bối đã có cách gì vậy?

Tây Thiên Thần Ông nhoẻn cười:

- Lão phu vừa nhớ ra một người còn quái dị hơn có thể khắc chế được Âm Dương Song Mị, và quái nhân ấy lại là bạn thâm giao của lão phu.

Vân Dật Long mừng rỡ:

- Vậy người ấy hẳn là võ công rất cao thâm?

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Thực tế hoàn toàn trái ngược, người bạn quái dị ấy của lão phu có lẽ không hề biết chút võ công!

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Vậy thì làm sao hàng phục được Âm Dương Song Mị?

Tây Thiên Thần Ông nhoẻn cười:

- Mặc dù người ấy không biết võ công, nhưng nói ra lời gì Âm Dương Song Mị cũng đều hết sức tin phục, có thể khiến cho hai người quái vật ấy thay đổi tất cả. Do đó, chỉ còn cách là tìm được y đến đây thì mới có thể xoay chuyển được tình thế.

Vân Dật Long vội nói:

- Vậy danh tánh của vị quái nhân ấy là gì và ở tại đâu?

Tây Thiên Thần Ông nhíu mày:

- Lão phu cũng đang đau đầu về điều này, y tên là Mạc Học Văn, tự hiệu là Tây Hoang Tán Nhân, quanh năm ngao du khắp miền Đại Mạc, có thể kể được là một hàn sĩ bất đắc chí.

Vân Dật Long chau mày:

- Từ đây đến Tây Hoang đi và về nhanh nhất cũng phải đến một tháng trời, trong khoảng thời gian ấy...

- Còn có hai điều khó khăn nữa, thứ nhất là y hành tung vô định, muốn tìm y trong vùng Tây Hoang rộng hằng mấy ngàn dặm cũng đâu phải là dễ. Thứ nhì là Mạc Học Văn đã từng thề sẽ không bao giờ tái bước chân vào Trung Nguyên, cho nên dù có tìm gặp thì cũng chưa chắc y đã chịu đến đây!

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy là niềm hy vọng cũng hết sức mong manh!

Tây Thiên Thần Ông cười ảo não:

- Lão phu có một cách, rất có thể sẽ làm cho y bước chân vào Trung Nguyên!

Vân Dật Long vỗ tay nói:

- Suýt nữa thì quên mất, những con chim bằng của Đại Mạc Bằng Thành sử dụng vào dịp này thật đúng lúc, lão tiền bối hãy cười lấy một con mà đi, sẽ nhanh hơn nhiều...

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Cũng được... Ôi! Thật không ngờ lão phu này vào Trung Nguyên tưởng sẽ tìm được thuốc mọc râu, thuốc chẳng tìm được mà lại chuốc lấy những điều phiền toái thế này!

Vân Dật Long vội lái sang chuyện khác:

- Vãn bối nhớ dường như tiền bối có nhận một nghĩa tử và một nghĩa nữ phải chăng...

Tây Thiên Thần Ông cười bí ẩn:

- Đúng vậy, lão phu cũng đang định đưa người đến gặp chúng đây... Ta đi nào!

Vân Dật Long vội:

- Hãy khoan, tiền bối có hứa sẽ giúp vân bối...

Tây Thiên Thần Ông cười tiếp lời:

- Giải cứu cho Quân Mộ Hoa phải không? Chẳng giấu gì người lão phu đã cứu thoát Quân Mộ Hoa từ lâu và hiện đang ở cùng với hai đứa con nuôi của lão phu...

Chưa dứt lời đã cất bước bỏ đi. Vân Dật Long lòng mừng khắp khối, cũng vội nổi gót theo sau...

Tây Thiên Thần Ông dọc bước theo chân núi Thái Sơn phóng đi về hướng Đông, vượt qua mấy dặm đường, đến ngọn đồi cây cối um tùm, loáng thoáng trông thấy một ngôi miếu tường đỏ ngói xanh trong rừng, song đến cạnh rừng thì Tây Thiên Thần Ông bỗng dừng lại.

Vân Dật Long bèn lấy làm lạ hỏi:

- Lão tiền bối sao không đi tiếp nữa? Ngôi miếu kia...

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu:

- Lão phu có vài điều cần phải nói rõ với người trước!

Vân Dật Long vội nói:

- Hãy khoan, dường như... trong rừng có người...

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Nếu luận về thị lực và thính lực, có lẽ lão già cũng chẳng kém hơn người là bao, lão phu không nghe thì sao người lại nghe được. Nếu như có người thì cũng là ở trong miếu trong rừng này có rất nhiều khỉ, có lẽ người đã nghe lầm rồi đấy!

Lúc này đang vào khoảng canh tư, chỉ có tiếng gió xạc xào cùng với tiếng côn trùng nỉ non, Vân Dật Long thoáng chau mày nói:

- Lão tiền bối xin hãy nói đi!

Tây Thiên Thần Ông cười hề hề:

- Vị cô nương Quân Mộ Hoa hiện đang ở trong ngôi miếu kia cùng với hai đứa con nuôi của lão phu, sau khi giao nàng ta cho người, lão phu sẽ tức khắc trở về Tây Hoang để tìm Mạc Học Văn, tìm cách đưa y vào Trung Nguyên một chuyến để đối phó với Âm Dương Song Mị, sẽ gặp rất nhiều vấn đề chứ không phải là điều nhỏ nhặt...

Vân Dật Long vội nói:

- Lão tiền bối giàu lòng hiệp nghĩa, vân bối vô cùng kính phục và cảm kích...

Tây Thiên Thần Ông cười:

- Lão phu xin nhắc lại một việc cũ, dường như trước đây người có chấp nhận lão phu một điều kiện.

Vân Dật Long nghiêm túc:

- Vâng, bất luận là điều gì, chỉ cần lão tiền bối dặn bảo, vân bối nhất định sẽ tuân hành!

Tây Thiên Thần Ông thoáng ngẫm nghĩ:

- Lẽ ra lão phu cũng chẳng muốn nói ra trong lúc này, vốn định chờ đến khi diệt trừ xong Chính Nghĩa Đoàn mới nói, nhưng tình thế hiện nay đã khác, để lâu e sẽ gặp nhiều rắc rối...

Vân Dật Long ngơ ngẩn:

- Thật ra là việc gì, lão tiền bối sao cứ ấp úng mãi thế này?

Tây Thiên Thần Ông đưa tay sờ cằm:

- Kể ra thì rất đông dài, lão phu lần này vào Trung Nguyên cố nhiên là vì tìm kiếm thuốc mọc râu, nhưng ngoài ra cũng còn một nguyên nhân khác nữa... Lão phu nay tuổi đã cao, làm sao khỏi cảm thấy cô đơn, nên định tìm một truyền nhân trong giới trẻ xuất sắc nơi Trung Nguyên, kết quả là lão phu đã cùng một lúc gặp được hai người, lão phu đều hết sức mến thích và họ lại là một đôi huynh muội, hơn nữa họ còn bằng lòng nhận lão phu làm nghĩa phụ...

Vân Dật Long xen lời:

- Xin thành thật chúc mừng tiền bối!

Tây Thiên Thần Ông xoa tay:

- Khoan vội chúc mừng, lão phu chưa nói hết kia mà... Nghĩa nữ của lão phu rất xinh đẹp, lòng dạ cũng hết sức lương thiện, nhưng lại yêu một người thanh niên..

- Vậy thì càng chúc mừng lão tiền bối hơn nữa, chiêu người thanh niên ấy làm nữ tể, đưa về Tây Hoang, vậy là xong chứ gì?

Tây Thiên Thần Ông tủm tỉm cười:

- Ý kiến này rất hay, nhưng chỉ sợ người thanh niên ấy không bằng lòng chứ!

Vân Dật Long buột miệng:

- Có một vị nhạc phụ như lão tiền bối cùng một vị cô nương xinh đẹp hiền lành, người thanh niên kia mà không bằng lòng thì quá ư ngu ngốc!

Tây Thiên Thần Ông cười phá lên:

- Vậy thì hay quá, người có biết người đó là ai không?

Vân Dật Long giật mình:

- Văn bối làm sao biết được! Lão tiền bối, chúng ta hãy vào trong miếu rồi hãy nói tiếp!

Tây Thiên Thần Ông hai tay xoa lia lia:

- Người đừng có đánh trống lảng, lão phu phải nói rõ với người hết mới được, người đó chính là người, nghĩa nữ của lão phu rất ngoan cố, nhất quyết đòi làm vợ mỗi mình người thôi...

Vân Dật Long sững sờ:

- Là văn bối ư? Vậy...

Tây Thiên Thần Ông nghiêm giọng:

- Người có bằng lòng hay không lão phu chẳng cần biết, người đã hứa với lão phu rồi, bây giờ dù muốn hay không muốn người cũng phải chấp nhận thôi!

Vân Dật Long giậm chân:

- Không thể được, văn bối không thể nào chấp nhận được!

Tây Thiên Thần Ông biến sắc mặt:

- Sao, người không chấp nhận ư?

Vân Dật Long thở dài:

- Đó là vì... vì...

- Hừ, vì sao hả?

- Thật chẳng đầu gì lão tiền bối, bởi vì văn bối đã có đính hôn rồi!

Tây Thiên Thần Ông sững sờ:

- Người đừng có viện lý do thoái thác, theo như lão phu được biết người chưa có đính hôn bao giờ cả!

Vân Dật Long nghiêm nghị:

- Việc văn bồi đã gia tăng hằng trăm năm công lực, dường như chưa kể với tiền bồi phải không?

Tây Thiên Thần Ông có vẻ ngưỡng ngượng:

- Thú thật, đó chính là điều thắc mắc lớn nhất của lão phu, và cũng là điều lão phu rất nóng lòng muốn biết!

Vân Dật Long khẽ buông tiếng thở dài, đoạn bèn thuật lại cuộc gặp gỡ với Kim Thủ Ngọc Nữ và sau đó với Kim Thủ Bà Bà.

Tây Thiên Thần Ông không ngớt giậm chân, không chờ Vân Dật Long dứt lời đã thở dài nói:

- Vậy thì quả là rắc rối, lão già này chưa bao giờ gặp phải một điều khó xử đến thế, vậy... vậy... lão phu biết phải làm sao đây?

Vân Dật Long thở dài nói:

- Nếu là việc gì khác, văn bồi dẫu phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, muôn thác cũng chẳng chối từ, còn riêng việc này đành xin lão tiền bồi lượng thứ cho!

Bỗng có một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Nghĩa phụ bất tất phải khổ tâm về việc ấy, tấm lòng của lão nhân gia đã dành cho nữ nhi đủ khiến nữ nhi cảm kích lắm rồi!

Dứt lời, một thiếu nữ áo trắng từ trong rừng tha thướt bước ra.

Vân Dật Long sững sốt kêu lên:

- Ô! Nhạc cô nương đó ư?

Thiếu nữ áo trắng đó chính là Nhạc Phụng Linh.

Tây Thiên Thần Ông hết gãi cầm lại gãi đầu nói:

- Linh nhi... Nghĩa phụ thật có lỗi với người, đã không lo liệu xong việc cho người, có lẽ người cũng đã nghe hết cả rồi... thật chẳng còn cách nào hơn!

Nhạc Phụng Linh mặt nghiêm nghị, bình thản nói:

- Nữ nhi không oán trách nghĩa phụ đâu, đó là số mạng!

Vân Dật Long áp ứng:

- Nhạc cô nương, tấm lòng yêu thương của cô nương, tại hạ thật hết sức cảm động, nhưng...

Nhạc Phụng Linh khoát tay:

- Không hề gì đâu!... Ca ca, hãy mau cùng nghĩa muội ra đây đi, không cần phải nấp nữa, hãy giáp mặt nhau thẳng thắn nói rõ thì hơn!

Lập tức có tiếng bước chân vang lên, Nhạc Phụng Hùng và Quân Mộ Hoa cũng từ trong rừng bước ra.

Vân Dật Long vội tiến đến vòng tay nói:

- Nhạc huynh vẫn mạnh chứ... Hoa muội hẳn đã cực khổ nhiều lắm?

Nhạc Phụng Hùng ra chiều sảng khoái vòng tay đáp lễ:

- Vâng khỏe, vâng khỏe! Vân đại hiệp đã vì nghĩa cả cứu giúp Cửu Trùng Thiên, Nhạc mỗ vẫn luôn ghi khắc trong lòng!

Quân Mộ Hoa lạnh lùng nói:

- Phải, tôi quả đã chịu rất nhiều cực khổ. Quân Trung Thánh cảm hận tôi thấu xương định tâm xử tử tôi, lẽ dĩ nhiên đời nào lại đối xử tốt với tôi, nếu không có nghĩa phụ cùng Hùng ca và Linh tỷ giải cứu, có lẽ bây giờ cũng còn bị chúng treo ngược trong thủy lao.

Vân Dật Long đỏ mặt tía tai, lặng thinh một hồi lâu mới nói:

- Hoa muội cũng đã nhận lão tiền bối làm nghĩa phụ rồi ư?

Quân Mộ Hoa giọng lạnh lùng:

- Có gì không ổn chẳng? Tôi không phải họ Quân, tôi căm thù cái họ ấy, kể từ nay tôi mang họ Tần. Tần Mộ Hoa.

Vân Dật Long lúng túng:

- Hoa muội nói rất đúng...

Tân Mộ Hoa đánh giọng:

- Chúng ta đừng xưng hô huynh muội, tôi cũng như Linh tỷ, đều không xứng đáng với Vân đại hiệp, quan hệ giữa chúng ta đến đây là dứt.

Đoạn cùng Nhạc Phụng Linh nắm tay nhau đi vào rừng. Nhạc Phụng Hùng ái ngại đưa mắt nhìn Vân Dật Long, khe buông tiếng thở dài, đoạn cũng nói gót theo sau.

Vân Dật Long ngượng ngừng cất tiếng gọi:

- Nhị vị cô nương hãy khoan...

Tây Thiên Thần Ông cũng trầm giọng nói:

- Nay, hai người đi đâu vậy? Có biết nghĩa phụ...

Nhạc Phụng Linh chững bước nói:

- Chúng nhi nữ biết rồi, nghĩa phụ cứ yên tâm ra đi, chúng nữ nhi sẽ thay đổi cư trú ở mấy nơi mà nghĩa phụ đã chỉ định, chờ nghĩa phụ trở về...

Tây Thiên Thần Ông chau mày:

- Các người chớ có nghĩ quẩn mà làm điều đại dột... Hùng nhi, người hãy luôn để mắt đến họ nghe chưa?

Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa cười to, đồng thanh nói:

- Nghĩa phụ quá lo xa, chúng nữ nhi đâu có đại dột đến vậy. Vả lại còn đại thù chưa báo, phải chờ nghĩa phụ quay về để cùng tiêu diệt Chính Nghĩa Đoàn, rồi sau đó...

Tây Thiên Thần Ông la to:

- Sau đó thì sao?

Nhạc Phụng Linh cười lạnh lùng:

- Cõi đời này tàn nhẫn và bạc bẽo quá, khi nào diệt trừ xong Chính Nghĩa Đoàn chúng nữ nhi sẽ cùng nghĩa phụ về với miền Tây Hoang, suốt đời hầu cận lão nhân gia, không bao giờ trở về Trung Nguyên nữa.

Tây Thiên Thần Ông hài lòng:

- Hay lắm, hay lắm! Vậy mới ngoan chứ...

Vân Dật Long còn định nói gì nữa, song Nhạc Phụng Linh ba người đã nhanh bước đi vào rừng mất dạng.

Tây Thiên Thần Ông về mặt trầm ngâm chậm rãi nói:

- Xem ra số mạng của lão già này cũng chẳng đến nỗi tệ lắm, bây giờ lại có thêm một cô con gái nuôi nữa, sau này có hai nghĩa nữ và một nghĩa tử bên cạnh sống chung, vậy cũng không đến nỗi nào.

Vân Dật Long thở dài lặng thinh không biết nên vui hay buồn.

Tây Thiên Thần Ông cười nhạt:

- Tiểu Long nhi, đừng suy nghĩ nhiều làm gì, đời người vốn là một giấc chiêm bao, vả lại tất cả đều do định số đã an bài, thôi thì hãy để cho nó qua đi...

Đoạn bước tới hai bước, nói tiếp:

- Hiện nay tình thế nguy cấp, lão già này bắt buộc phải đi một chuyến Tây Hoang, có lẽ người sẽ trở về Thanh Dương Lãnh phải không?

Vân Dật Long vội đáp:

- Vâng, trước hết vẫn bồi trở về Kim Bích Cung rồi sau đó sẽ đến Thanh Dương Lãnh ngay, nhưng... Nhạc gia huynh muội và Quân... Tân cô nương...

Tây Thiên Thần Ông nhướn cười:

- Người khỏi phải nhọc tâm, lão phu đã tìm cho họ ba nơi rất kín đáo và an toàn, chỉ cần họ cư trú đúng theo lời căn dặn của lão phu, bảo đảm không việc gì đâu!

Vân Dật Long lòng vô cùng nặng trĩu, chí tung hoành thiên hạ chưa thỏa, huyết thù chưa báo, nay lại dây vào những tình cảm nhi nữ rắc rối thế này.

Đắm chìm trong suy tư, lại nghe Tây Thiên Thần Ông nói tiếp:

- Tiểu Long nhi, người làm sao thế hả? Lão phu đi đây!

Vân Dật Long bình tĩnh, vội nói:

- Lão tiên bối hãy khoan, để vân bối cùng lão tiên bối đi mượn một con chim bằng.

Tây Thiên Thần Ông lắc đầu chúng tôi:

- Triển cô nương đã từng được lão phu cứu thoát khỏi Chính Nghĩa Nhại, mượn một con chim bằng có lẽ không thành vấn đề. Người phải trở về Kim Bích Cung kia mà, chúng ta phải chia tay nhau tại đây thì hơn!

Vân Dật Long gật đầu:

- Lão tiên bối hãy thận trọng. Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đâu? Khi mời được Mạc lão tiên bối, tiên bối sẽ đến đâu rước?

Tây Thiên Thần Ông xua tay:

- Cũng chưa biết chừng, rồi đây lão phu sẽ tìm gặp người thôi!

Chưa dứt lời, loáng cái người đã mất dạng.

Lúc này trời đã hửng sáng, Vân Dật Long ngược mặt nhìn trời, lòng vô cùng cảm khoái, bao cảm giác chua ngọt đắng cay ngập trong lòng, nhất thời chẳng phân biệt được là mùi vị gì.

Sau cùng, chàng kéo lê từng bước chân trĩu nặng đi về phía Trích Huyết cốc, song vừa đi được vài trượng, bỗng chàng nghe thấy tiếng chuông thân quen từ xa vọng đến, bất giác lòng vô cùng kích động, bởi đó chính là tiếng chuông của “Truy Hồn Linh Mã” Hồng Ảnh.

58. Chương 58: Kẻ Gian Hiểm Luôn Giở Trò Âm Toán

Vân Dật Long bỗng nghe tiếng Linh Mã, lòng mừng khôn xiết lập tức phóng nhanh về phía vầng lên tiếng chuông, chừng hơn ba mươi trượng đã thấy Hồng Ảnh dáng vẻ uy nghi như xưa, cũng đang lao nhanh về phía chàng.

Trong thoáng chốc người và ngựa đã đến gần nhau, Vân Dật Long không ngớt âu yếm vuốt ve cổ Linh Mã, lẩm bẩm nói:

- Hồng Ảnh, ta biết mi đã phải chịu nhiều khổ cực, không bao giờ ngã quy bởi chút thương thế xoàng xĩnh ấy, đúng không nào? Chúng ta hãy còn rất nhiều gánh nặng trên vai, cần phải tiếp tục tiến tới, ta có thể cam đoan với người, kể từ nay chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!

Hồng Ảnh như nghe hiểu, không ngừng cọ đầu lên người chàng, ra chiều hết sức triu mến.

Vân Dật Long vuốt ve từ đầu ngựa đến lưng, rồi đến bụng, chàng sờ đúng một vết sẹo to cỡ đồng tiền đã lành lại từ lâu.

Bỗng, một tiếng nói vọng vào tai:

- Tiểu Cung chủ, lão Huyết Bà xin khấu kiến!

Vân Dật Long mãi mê vuốt ve Linh Mã, đã quên mất người cùng đến đây là Huyết Bà, bèn nhẹ khoát tay ngăn cản Huyết Bà hành lễ hỏi:

- Bà một mình dẫn Linh Mã rời khỏi Kim Bích Cung chi vậy?

Bà vội đáp:

- Lão nô chính là mang Linh Mã cho Cung chủ, bởi Kim Bích Cung đã được tin, biết Cung chủ hiện đang có mặt tại Thái Sơn.

Vân Dật Long chau mày:

- Chẳng lẽ các người không nghe nói bốn Cung chủ định trở về Kim Bích Cung một chuyến hay sao? Vả lại trong Thái Sơn đầy rẫy nguy cơ, tại sao bà lại đưa Linh Mã mạo hiểm?

Huyết Bà vội khom mình nói:

- Lão nô biết tội, nhưng đó là ý của Lão Triễn Bằng, ông ấy biết Cung chủ bận rất nhiều việc, không muốn Cung chủ trở về Kim Bích Cung mất thời giờ nên mới bảo lão nô mạo hiểm đưa Linh Mã đến cho Cung chủ!

Vân Dật Long khê thở dài:

- Thôi được rồi, bốn Cung chủ không về Kim Bích Cung nữa, bà cũng mau quay về đi!

Huyết Bà thấp giọng:

- Lão nô tuân mạng, và còn...

- Còn gì nữa?

Huyết Bà thoáng tần ngần:

- Lão Triễn Bằng bảo nếu như Cung chủ cần người, cứ việc điều động thuộc hạ trong cung, bởi Cung chủ cũng hiểu rất rõ, cho dù Kim Bích Cung chỉ còn lại mỗi mình Lão Triễn Bằng thì cũng vẫn kiên cố như thành đồng lũy sắt, tuyệt đối không bao giờ xảy ra điều bất trắc!

Vân Dật Long gật đầu:

- Bốn Cung chủ biết điều ấy khi nào thật cần thiết bốn Cung chủ sẽ cho chim bằng báo tin, mọi người chỉ việc ở yên chờ lệnh được rồi... Thôi, bà về mau đi!

Huyết Bà khom mình thi lễ, thấp giọng nói:

- Lão nô tuân mạng! Xin Cung chủ hãy bảo trọng, lão nô cáo lui đây!

Đoạn quay người phóng đi nhanh, thoáng chốc đã mất dạng trong làn sương sớm.

Vân Dật Long lòng đầy cảm khái buông tiếng thở dài, vỗ vỗ cổ ngựa khê nói:

- Hồng Ảnh, ta hãy đi Bằng Thành nào!

Đoạn tung mình lên yên, cho ngựa chậm bước đi xuống Thái Sơn. Sau giờ thìn thì Vân Dật Long đã rời khỏi khu vực Thái Sơn, đến một con đường nhỏ đi về hướng Nam.

Chàng vốn có thể theo đường cao quan mà đi, song bởi không muốn gặp những người trong giới võ lâm nhận biết Bạch Kiếm Linh Mã, cùng với bọn tay sai Chính Nghĩa Đoàn, do đó chàng thà bọc vòng mà đi.

Truy Hồn Linh Mã vốn là thiên lý thần câu, nếu thật sự phóng đi hết tốc lực cũng chẳng kém gì chim bằng trên không vì ban ngày ban mặt Vân Dật Long không muốn phi ngựa quá nhanh kéo làm kinh hãi người đi đường, nên chỉ cho ngựa phóng đi với tốc độ trung bình.

Gần đến giờ Ngọ, chàng đang băng qua một bãi thảo nguyên hoang vắng, bỗng thấy một lão bà đang chậm chạp đi giữa đường.

Vân Dật Long vội giật dây cương định cho ngựa vòng qua lão bà với khoảng cách xa để khỏi gây tai nạn.

Ngờ đâu lão bà lại ngoắc tay nói:

- Vân Cung chủ đó phải không? Xin hãy chờ chốc lát!

Vân Dật Long vô cùng ngạc nhiên, vội ghì cương dừng ngựa lại nói:

- Bà lão sao biết kẻ này là Vân Cung chủ, bảo dừng lại chi vậy?

Lão bà cười hề hề:

- Chỉ cần trông con ngựa trắng này cùng với thanh bạch kiếm mang trên người là lão nhân đoán ra được ngay, hơn nữa từ Thái Sơn đến Hàng Châu, nên đi bọc vòng chắc chắn phải ngang qua đây, lão thân đã phải chờ đợi hơn một giờ rồi!

Vân Dật Long càng thêm ngạc nhiên:

- Lão bà chờ Vân mỗ chi vậy?

Lão bà mỉm cười:

- Lão thân đã phụng mệnh chủ nhân, mời Vân Cung chủ đến gặp!

Vân Dật Long nhú mày:

- Quý chủ nhân hiện ở đâu và đại danh là gì? Vì sao lại bảo Vân mỗ đến gặp? Có thư từ gì hay không?

Lão bà bí ẩn cười:

- Vân Cung chủ hỏi quá nhiều, chủ nhân của lão thân hiện đang ở tại khu mộ địa cách đây chừng một dặm về phía trái, còn danh tánh thì xin Vân Cung chủ hãy thứ cho, lão thân không thể nói ra được, bởi tệt chủ nhân đã có căn dặn lão thân không được tiết lộ danh tánh, chỉ cần nói là đã từng là bạn cũ của Vân Cung chủ thì được rồi...

Vân Dật Long ngẩn người:

- Bạn cũ ư? Bảo lão bà ở đây chờ Vân mỗ ngay cả thư từ cũng không có ư?

Lão bà lắc đầu:

- Không có, tệt chủ nhân bảo là không cần đến thư từ, khi nào gặp nhau sẽ nói rõ với Vân Cung chủ!

Vân Dật Long ngẫm nghĩ một lúc, đoạn cười lạnh lùng nói:

- Hãy về báo lại với quý chủ nhân, bảo là Vân mỗ đang có việc gấp không có thời gian mà đi gặp quý chủ nhân.

Đoạn giật dây cương quay đầu ngựa toan bỏ đi, song lão bà bỗng hét to:

- Khoan đã!

Vân Dật Long ghì cương nói:

- Lão bà còn gì để nói nữa?

Lão bà bữu môi:

- Tệt chủ nhân bảo Vân Cung chủ là một vị thiếu niên hào kiệt, chẳng sợ sự mà cũng chẳng sợ ai cả, nhưng theo lão thân thấy thì nhận xét của tệt chủ nhân đã sai lầm rồi!

- Lão bà nói vậy nghĩa là sao?

Lão bà cười khẩy:

- Tệ chủ nhân chỉ ở cách đây chừng một dặm đường, Vân Cung chủ cười Thiên Lý mã, dẫu rẽ sang đó cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian. Vân Cung chủ bảo là không có thời gian, đó chẳng qua là viện lý do thoái thác hay sao?

Vân Dật Long đánh mắt:

- Cứ cho là viện lý do thoái thác đi, quý chủ nhân ngay cả danh tánh cũng chẳng chịu cho biết, lại nấp trong khu mộ địa ở xa hằng dặm đường, thật khiến Vân mỗ chẳng có hứng thú chút nào cả.

Đoạn toan giục ngựa bỏ đi.

Lão bà cười khanh khách:

- Vân Cung chủ nói tuy rất dễ nghe, nhưng thật ra cũng là sợ hãi, không dám đi mà thôi!

Vân Dật Long tức giận:

- Nói bậy, Vân Dật Long này một ngựa một kiếm dọc ngang khắp chốn giang hồ, sợ ai bao giờ?

- Nghe đồn Vân Cung chủ trượng nghĩa thiên hạ, thương người già cữu giúp người nghèo, bênh vực người bị hà hiếp, thật ra đều là khoác lạt cả, lão thân phụng mệnh chủ nhân đến đây chờ Vân Cung chủ, tệ chủ nhân có bảo, nếu Vân Cung chủ không đi qua đường này thì thôi, còn như có thì phải mời Vân Cung chủ cho kỳ được, nếu không mời được thì sẽ chém đầu lão thân.

Vân Dật Long thoáng ngẩn người, đoạn cười nói:

- Có lẽ lão bà đã cố bịa đặt đó thôi, cho dù quý chủ nhân không thông tình đạt lý thì cũng không đến nỗi ngang ngược đến mức độ ấy, sao lại giết bà chỉ vì không mời được khách?

Lão bà giọng nghiêm túc:

- Tệ chủ nhân xưa nay nói một không hai, đã nói ra nhất định thực hành, nếu lão thân mà không mời được Vân Cung chủ, chắc chắn là không thể nào sống được nữa!

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy là Vân mỗ bắt buộc phải đi rồi!

Lão bà rướm nước mắt:

- Lão thân đã nói hết lời, đi hay không là tùy Vân Cung chủ!

Vân Dật Long khẽ thở dài:

- Thôi được, Vân mỗ sẽ đi gặp chủ nhân, lão bà hãy tự đi một mình nhé!

Dứt lời liền giục ngựa phóng đi theo hướng chỉ của lão bà, một dặm thoáng chốc đã đến nơi, quả nhiên đã thấy một khu mộ địa hoang tàn hiện ra trước mắt.

Khu mộ địa này rất rộng, ít ra cũng hơn mười mẫu, cây cỏ um tùm, rất âm u hoang vắng.

Vân Dật Long dừng ngựa bên ven rừng, lớn tiếng nói:

- Vị bằng hữu nào muốn gặp Vân mỗ đó?

Trong rừng chỉ có tiếng cành lá khua xào xạc, không có tiếng trả lời:

- Hừ, Vân mỗ đã đến đây theo lời mời, nếu bằng hữu không hiện thân, xin thứ cho Vân mỗ phải đi ngay!

Liền thì, một chuỗi cười to vang lên, từ trong mộ địa bước ra hai người một già một trẻ.

Vân Dật Long bất giác giật mình, bởi chàng nhận ra ngay hai người ấy chính là “Vạn Lý Bình” Quý Mộng Hùng và con trai lão Quý Thế Phương.

Hai người này đều bị Vân Dật Long chém đứt một cánh tay trái, đáng vẻ hết sức thiếu não.

Người lên tiếng cười chính là Quý Mộng Hùng, lão ngưng cười, gằn giọng nói:

- Vân Dật Long, còn nhớ Quý Mộng Hùng này chứ?

Vân Dật Long mặt sắc lạnh, buông giọng nhạt nhẽo:

- Tất nhiên, Vân mỗ đâu có chóng quên, dĩ nhiên là còn nhớ rất rõ... Hôm trước Vân mỗ đã nương tay, chỉ lấy đi của hai cha con lão mỗi người một cánh tay trái, vậy là khoan hậu lắm rồi!

Quý Mộng Hùng nghiêng rằng:

- Vân Dật Long, sao ngươi không đến đây, sợ có mai phục hay là sợ hai cha con ta?

Vân Dật Long tung mình xuống ngựa, vỗ vỗ cổ ngựa nói:

- Hồng Ảnh, hai người này muốn gây sự thì ta đành phải giải quyết dứt khoát với họ. Hồng Ảnh, ngươi hãy chờ ta một lát nhé!

Đoạn cất bước đi vào rừng, dừng lại đứng trước mặt hai người.

Quý Thế Phương bàn tay phải nắm chặt, nghiêng rằng nói:

- Vân Dật Long, hai cha con ta đã mang ơn ngươi rất nhiều, tuy chỉ mất đi một cánh tay nhưng đã khiến cho hai cha con ta vĩnh viễn không dám gặp các vị bằng hữu giang hồ. Hơn nữa, một người mà bị mất đi một cánh tay, hẳn ngươi có thể tưởng tượng được sẽ phải gặp biết bao gian nan!

Thì ra hai cha con Quý Mộng Hùng đáng vẻ hệt như ăn mày, mặt mày đen đúa, áo quần rách rưới lam lũ, đủ thấy cuộc sống của họ trong thời gian qua như thế nào rồi.

Vân Dật Long lạnh lùng nói:

- Vậy là hai cha con mời Vân mỗ đến đây để báo thù chứ gì?

Quý Mộng Hùng gần giọng quát:

- Vân Dật Long, ngươi biết vậy tốt lắm, trừ phi ngươi tự động để lại một cánh tay trái, bằng không hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi nơi đây!

Vân Dật Long chậm chậm quay nhìn bốn phía, đoạn cười nói:

- Hai người dám buông lời hống hách như vậy hẳn là phải có hậu thuẫn, nhưng Vân mỗ vẫn chẳng thấy trong khu mộ địa này có gì để giữ Vân mỗ lại được cả!

Quý Mộng Hùng gầm vang:

- Chỉ bằng vào hai cha con ta mỗi người một tay thôi!

Vân Dật Long cười khẩy:

- Rõ là mơ tưởng hảo huyền, Vân mỗ cũng chẳng chấp làm gì, thôi xin cáo từ!

Hai cha con Quý Mộng Hùng đồng thanh quát:

- Khoan đã!

Vân Dật Long chừng bước.

- Hai người hà tất nhất định tự chuốc lấy cái chết!

Quý Mộng Hùng gần giọng:

- Chẳng hay giao đấu công bằng như thế nào?

Quý Mộng Hùng nghiêm giọng:

- Hai cha con ta chỉ còn lại một cánh tay, dĩ nhiên chẳng thể nào đối phó được với Viêm Dương Thất Huyền Chưởng cùng Trích Huyết Kiếm và Ánh Huyết Hoàn của ngươi, nếu ngươi đừng sử dụng ba môn ấy là kể như cuộc giao đấu công bằng.

Vân Dật Long cười:

- Vậy thì dễ thôi, hai cha con lão đã đưa ra điều kiện ấy, nếu Vân mỗ mà không chấp nhận thì thật là khó khăn tình người!

Quý Mộng Hùng mắt phốt qua vẻ nham hiểm:

- Miệng nói vô bằng, ngươi hãy lấy Trích Huyết Kiếm, Ánh Huyết Hoàn xuống để qua một bên.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Được thôi, Vân mỗ xin chiều theo ý lão!

Đoạn liền tháo Trích Huyết Kiếm và Ánh Huyết Hoàn xuống, treo trên một nhánh cây, sau đó bước ngang ra xa vài trượng, lạnh lùng nói:

- Riêng Viêm Dương Thất Huyền Chưởng thì không thể nào lấy ra được, nhưng Vân mỗ cam đoan không sử dụng đến!

Quý Mộng Hùng ngửa mặt cười vang:

- Tốt lắm! Vân Dật Long món nợ máu giữa chúng ta có thể thanh toán được rồi!

Vừa dứt lời cánh tay phải còn lại đã tung ra một quyền. Quý Thế Phương cũng chẳng chậm trễ, cùng Quý Mộng Hùng tiền hậu giáp công.

Vân Dật Long ung dung lách người tránh khỏi, song chưởng phát nhẹ, hai luồng chưởng im lìm chia ra tấn công hai người.

Hai cha con Quý Mộng Hùng như đã luyện thành thạo chiến thuật hiệp công, cùng nhào lặn xuống đất, tránh khỏi chưởng phong của Vân Dật Long, lặn tới hai bên chàng.

Vân Dật Long hết sức lấy làm lạ, nhất thời không hiểu được đó là lối đánh gì, song chàng nghệ cao gan cả, đứng yên tại chỗ chỉ cong lưng khom mình chộp vào cổ tay hai người.

Chàng xuất thủ nhanh như chớp và chiêu thức kỳ diệu tin chắc hai người khó thể tránh khỏi.

Song hai cha con Quý Mộng Hùng chớ hề bận tâm đến thế chộp của Vân Dật Long, cánh tay áo trái trông không bỗng vung lên, liền tức khắc thò ra một mũi kim thêu dài hơn thước.

Thì ra hai cánh tay cụt của họ đã được gắn vào nửa khúc tay giả và có lắp một mũi kim khéo tẩm độc.

Hai người hết sức thành thạo về tuyệt chiêu ấy, phối hợp một cách rất khít khao, ngay khi mười ngón tay của Vân Dật Long vừa chạm vào cổ tay hai người, mũi kim tẩm độc vụt thò ra, chia nhau đâm vào hai cổ chân Vân Dật Long.

Vân Dật Long võ công tuy cao, nhưng chàng không bao giờ ngờ lại như thế này, đến khi phát giác thì đã muộn, chàng chỉ cảm thấy hai bên cổ chân tê dại, công lực lập tức bắt đầu tiêu tan.

Chàng bưng bưng lửa giận, một chiêu Viêm Dương Thất Huyền Chưởng tức khắc tung ra, song rất tiếc đã muộn, hai mũi cương châm đều tẩm tuyệt độc, theo máu nhanh chóng lan khắp người, Viêm Dương Chưởng của chàng chỉ loang lên màu đỏ rồi tắt lịm ngay.

Ngay sau đó, “phịch” một tiếng vang khê. Vân Dật Long đã ngã lăn ra đất.

Cha con Quý Mộng Hùng đứng lên, một tả một hữu chăm chăm nhìn Vân Dật Long cười vang nói:

- Họ Vân kia, có lẽ ngươi không ngờ hôm nay lại gục ngã dưới tay cha con ta!

Vân Dật Long gắng gượng đề tụ một hơi chân khí, phong bế tâm linh không để cho chất độc xâm phạm, vẫn giữ được tỉnh táo tức giận quát:

- Quý Mộng Hùng, thủ đoạn của cha con ngươi thật là depraved vô sỉ, mặc dù hôm nay cha con ngươi đã được báo thù, nhưng chẳng chút quang minh, đó là điều nhục nhã cho cha con ngươi!

Quý Mộng Hùng ngửa mặt cười vang:

- Vì mục đích bắt từ thủ đoạn, huồng hồ là đối phó với kẻ hung tàn như ngươi. Vân Dật Long, ngươi hãy yên chí mà chờ chết đi thôi!

Vân Dật Long đã bị chất độc lan khắp tứ chi, lực bất tòng tâm, quả đành nhắm mắt chờ chết.

Quý Thế Phương tay phải rút ra một ngọn trủy thủ, khom mình nghiêng rằng nói:

- Vân Dật Long, hôm trước ta đã thề nặng rằng là phải đền trả gấp trăm ngàn lần những gì ngươi đã gây cho cha con ta, giờ đây cái ngày ấy đã đến, ngươi muốn chết như thế nào hả?

Vân Dật Long nhắm mắt lặng thinh, chàng không còn hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, bởi trong tình thế này không ai kịp lúc đến đây mà cứu chàng, tuy lòng chàng vô cùng đau đớn, song chẳng còn biết làm sao hơn.

Chàng chỉ hối tiếc một điều, đó là thân thù sư hận chưa được báo phục. Chàng nghĩ, ân sư đã chọn lầm người, chàng thật có lỗi với ân sư và mối huyết thù của ba đời họ Vân cũng sẽ mãi mãi bị chôn vùi nơi chín suối.

Hai cha con Quý Mộng Hùng mặt lộ vẻ cười đắc ý như đang ngắm nhìn một con thú già yếu sắp chết.

Vân Dật Long hai mắt nhắm nghiền, răng cắn chặt chuẩn bị chờ đón một số phận bi thảm nhất.

Quý Thế Phương cười dài nói:

- Phụ thân hãy hạ thủ trước đi!

Quý Mộng Hùng mỉm cười:

- Phương nhi là người cầm hận nhất, hãy hạ thủ trước đi!

Quý Thế Phương nghiêng rằng cười:

- Vậy thì hài nhi xin mạn phép...

Đoạn cầm trủy thủ quay sang Vân Dật Long quát:

- Vân Dật Long, hôm nay phải cho ngươi nếm mùi ngàn dao từng xẻo, trước hết ta chém ngươi mười nhát, cắt hết mười ngón tay của ngươi, sau đó sẽ xẻo nhỏ từng miếng một.

Giơ cao trủy thủ bổ xuống...

Thốt nhiên một tiếng huyết lạnh lóe vang lên, đồng thời một luồng sáng bạc nhanh như chớp bay tới, trúng ngay tay Quý Thế Phương.

Những nghe một tiếng thét đau đớn, ngọn trủy thủ trong tay Quý Thế Phương đã văng bay xa hơn trượng, cánh tay phải không ngớt run rẩy, thì ra một mũi tên dài hơn ba tấc đã xuyên thủng bàn tay hấn.

Quý Mộng Hùng chưa biết việc gì đã xảy ra, thất thanh nói:

- Phương nhi, làm sao vậy hả?

Quý Thế Phương hét vang:

- Phụ thân hãy mặc hài nhi, mau giết hấn ngay!

Quý Mộng Hùng chẳng chút chần chừ, trong tay đã cầm sẵn một ngọn trủy thủ, lập tức đâm thẳng vào tim Vân Dật Long.

Song ngọn trủy thủ vừa đâm ra được giữa chừng, người bỗng run lên rồi chững lại như tượng đá, đồng thời “keng” một tiếng, ngọn trủy thủ đã rơi liền ngay xuống đất.

Vân Dật Long hé mở mắt, đã trông thấy mọi diễn biến, song tứ chi tê dại không sao cử động được, nghe lòng nhẹ nhõm, lại nhắm mắt bất động.

Nhưng chẳng may ngay khi chàng cảm thấy nhẹ người, không kèm chế được trung khí, bỗng mất tối sầm, lập tức không còn hay biết gì nữa.

Quý Thế Phương thấy cha bị khóa huyết đạo, biết ngay là không ổn, vội vung cánh tay trái có độc châm đâm vào bụng Vân Dật Long.

Song cũng như Quý Mộng Hùng, cánh tay của hắn vừa vung ra được nửa chừng thì đã chững lại và đứng yên như tượng đá.

Rồi thì hai bóng người một đỏ một trắng nhẹ nhàng lướt tới thì ra là Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa.

Hai thiếu nữ đứng thờ người ra một hồi, đoạn Nhạc Phụng Linh cất giọng u oán nói:

- Lẽ ra mình không nên xen vào việc của oan gia này...

Tân Mộ Hoa thở dài:

- Hãy giải quyết hai người này trước rồi hẵng tính!

Nhạc Phụng Linh khẽ buông tiếng hừ hậm hực, quay sang cha con Quý Mộng Hùng quát:

- Các người đã bị cụt một cánh tay, lẽ ra nên thu mình ẩn tích, sống bình yên trong những ngày còn lại, có đâu lại giở độc kế vọng tưởng báo thù, đó là các người đã tự chuốc lấy cái chết.

Cha con Quý Mộng Hùng lặng thinh.

Tân Mộ Hoa cười ảo não tiếp lời:

- Linh tỷ, chúng ta đã quyết tâm sẽ nương náu Phật môn, thôi thì hãy rũ lòng từ bi cho họ được chết nhanh chóng là xong!

Nhạc Phụng Linh gật đầu:

- Cũng được!

Vung tay một chưởng chấn đứt tâm mạch của Quý Mộng Hùng, chỉ thấy lão run lên một cái, nhũn người ngã xuống đất, một dòng máu tươi từ khóe miệng rỉ ra, thoáng chốc đã lìa khỏi cuộc đời.

Tân Mộ Hoa cũng vung chưởng chấn đứt tâm mạch của Quý Thế Phương, thế là hắn cũng nối gót theo chân, thổ huyết chết ngay tức khắc.

Nhạc Phụng Linh khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Hoa muội, chúng ta đi... đi thôi!

Tân Mộ Hoa sững sờ nói:

- Đi... nhưng y đang thọ thương trầm trọng, bỏ mặc y ở lại đây có khác gì giết chết y!

Nhạc Phụng Linh hậm hực:

- Tỷ tỷ thật hết sức cảm hận y, nhưng... thôi theo Hoa muội thì nên làm sao đây?

Tân Mộ Hoa thở dài:

- Thà là y bất nhân chứ chúng ta không nên bất nghĩa, theo ý muội thì nên cứu y là hơn!

Nhạc Phụng Linh đến gần tỉ mỉ xem xét Vân Dật Long một hồi đoạn lắc đầu nói:

- Chất độc đã xâm phạm vào nội phủ, dù muốn cứu cũng đã muộn rồi!

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Vậy biết làm sao đây?... Y hãy còn hơi thở, chúng ta đâu thể bỏ mặc y như vậy được!

Nhạc Phụng Linh bỗng nước mắt tuôn trào, buông tiếng thở dài não ruột:

- Ôi! Thật khó xử chết đi được!

Tân Mộ Hoa vội nói:

- Ta không chần chừ, trước hết hãy đưa y đến chỗ chúng ta rồi hẵng liệu!

Nhạc Phụng Linh đưa tay lau nước mắt:

- Đúng rồi, nếu lúc này mà gặp bọn tay sai của Chính Nghĩa Đoàn thì thật là nguy hiểm!

Bèn khom xuống bồng Vân Dật Long lên.

Tân Mộ Hoa đảo mắt quanh nói:

- Linh tỷ, hãy bồng lấy y thật nhẹ, để tiểu muội đi dắt ngựa... Ồ, Trích Huyết Kiếm và Ánh Huyết Hoàn đang treo ở kia...

Rồi thì nàng nhanh chóng lấy kiếm và hoàn trên cây xuống dắt Linh Mã theo sau Nhạc Phụng Linh băng qua mộ địa đi tới.

Lúc này đang là ban ngày, Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa sợ gặp phải bọn Chính Nghĩa Đoàn nên giả hết khinh công phóng đi, chẳng bao lâu đã đến một làng quê hẻo lánh nằm dưới chân núi, chỉ có chừng mười mấy hộ gia đình.

Một cậu bé mười mấy tuổi đang chơi ở đầu làng vừa trông thấy hai nàng liền tiến đến nói:

- Nhạc cô cô, sao lại bồng theo một bệnh nhân... Ủa! Tân cô cô lại còn dắt theo một con ngựa nữa!

Nhạc Phụng Linh quát:

- Đứng hỡi, hãy mau vào báo cho Nhạc thúc thúc!

Cậu bé ngây thơ nói:

- Nhạc thúc thúc đã cùng Lý gia gia đi đánh cá tối mới về... Nhạc cô cô mà trông thấy chắc là nực cười lắm! Nhạc thúc thúc ăn mặc giống hệt như một lão ngư ông, mặt mày trát đầy tro, trông chẳng còn giống Nhạc thúc thúc chút nào nữa, đã cùng Lý gia gia vui vẻ ra đi rồi!

Nhạc Phụng Linh chẳng còn lòng dạ nào để nghe cậu bé nói, bồng Vân Dật Long đi thẳng vào sân một ngôi nhà thấp. Trong sân rất yên vắng, một ngọn hòe già tán lá xum xuê phủ khắp sân vườn. Gian nhà lá im lìm không một bóng người.

Nhạc Phụng Linh đi vào nhà chỉ thấy trên chiếc bàn có một mảnh giấy viết:

“Tiểu huynh ở nhà buồn quá, đã cùng Lý đại thúc đi câu cá để giải khuây, chiều tối sẽ về. Tiểu huynh hóa trang rất tinh vi không sợ bị người ta nhận ra đâu. Hãy cứ yên tâm!”

Nhạc Phụng Linh lo lắng giậm chân:

- Ca ca cũng thật là, đi câu cá gì kia chứ? Bây giờ biết phải làm sao đây?

Bèn đi vào nội thất và đặt Vân Dật Long lên giường, chỉ thấy sắc mặt chàng xanh đen, hơi thở rất yếu, mắt thấy tính mạng đã khó có thể bảo toàn.

Nhạc Phụng Linh rơi nước mắt nói:

- Chúng ta phải làm sao cứu chàng đây?

Tân Mộ Hoa cũng nghẹn ngào nói:

- Dẫu sao thì chàng với chúng ta cũng từng có một thời gian thân nhau, trơ mắt nhìn chàng chết đi như thế này thật cũng chẳng đành lòng, nhưng biết phải làm sao mới cứu được chàng đây?

Nhạc Phụng Linh giậm chân lia lịa:

- Ôi, biết làm sao bây giờ? Chàng đang hôn mê, chúng ta không thể nào giúp chàng đẩy chất độc ra được, lại chẳng có thuốc giải độc...

Tân Mộ Hoa bỗng khóc òa:

- Linh tỷ, tiểu muội có một cách, nhưng không biết Linh tỷ có đồng ý không?

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Chỉ cần cứu được chàng, tỷ tỷ còn gì mà không đồng ý, hãy nói mau đi!

Tân Mộ Hoa vội lắc đầu thở dài nói:

- Cách của tiểu muội không phải là cứu chàng, e rằng chàng đã vô phương cứu chữa rồi, ý tiểu muội là... chúng ta hãy cùng chết với chàng...

Nhạc Phụng Linh sững sờ:

- Chớ có nói dại, hiện giờ chàng hãy còn chưa chết kia mà... Còn nếu như chàng chết thật, lúc ấy chúng ta hẳn chết cùng chàng cũng chưa muộn mà!

Tân Mộ Hoa thần thờ:

- Ngoài vậy ra, e chẳng còn cách nào hơn!

Nhạc Phụng Linh mắt nhắm lệ, bỗng vỗ tay reo lên:

- Ôi chà, mình rõ là lẩn thẩn, có một vị danh y hiếm thế mà không chịu tìm đến, lại ở đây lo bản cả lên...

Tân Mộ Hoa vội hỏi:

- Vị danh y ấy hiện ở đâu? Chúng ta hãy tìm mau!

- Ông ấy ở tại một sơn trang trên Bắc Tự Ba nằm bên bờ sông Đại Vãn, không có danh tánh, chỉ gọi là Vong Ưu lão nhân, y thuật rất lành, hồi năm tỷ tỷ mười tuổi đã từng mắc phải tuyệt chứng, chính nhờ ông ấy đã cứu sống đấy!

- Vậy thì ta hãy đi mau!

Nhạc Phụng Linh thoáng ngẫm nghĩ:

- Ờm, chúng ta! Nhưng trước hết ta phải hỏi ý kiến Linh Mã xem ra có chỗ nổi ba người hay không, nếu được thì hay quá!

Truy Hồn Linh Mã đang ở trong sân, Nhạc Phụng Linh bước vội ra khỏi nhệ nhàng vỗ lên cổ ngựa và kêu tai nói:

- Linh Mã! Linh Mã! Chủ nhân mi hiện đang thọ thương rất nặng, chúng ta cần phải cứu chữa gấp, mi có thể chịu cực một chút chở ba người đi được không?

Linh Mã nghe như hiểu, nhẹ nhàng gật đầu.

Tân Mộ Hoa đã bỗng Vân Dật Long ra đến, thế là Nhạc Phụng Linh lên ngựa trước, rồi đến Tân Mộ Hoa, Vân Dật Long ngồi giữa hai nàng.

Linh Mã khẽ hí một tiếng, xoài bốn vó lao ra cổng phi nhanh, tuy nó công trên lưng ba người, nhưng cũng không hề có vẻ nặng nhọc, phóng đi nhanh như gió cuốn.

Vân Dật Long tuy trúng độc khá nặng, song bởi chàng có nội công trên hai trăm năm nên hơi thở vẫn không đứt đoạn, tim vẫn còn hơi ấm.

Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa lòng đau như cắt, hối hả giục ngựa tiến bước, mặc dù hai nàng vô cùng thất vọng bởi cuộc hôn nhân giữa Vân Dật Long và Kim Thủ Ngọc Nữ, thậm chí rất cảm hận chàng, song khi chàng lâm nguy sắp chết, hai nàng lại không màng đến bản thân và thậm chí sẵn sàng hy sinh tánh mạng để cứu chàng.

Đây là một việc hai chàng chẳng thể nào bàng quan tọa vị, nếu hai nàng không làm như vậy thì lương tâm ắt sẽ ray rứt, điều ấy không sao giải thích được.

Lúc này vừa qua khỏi giờ Ngọ không lâu, hai nàng rất lo lắng sẽ gặp phải bọn Chính Nghĩa Đoàn, song may thay suốt chặng đường vẫn bình an vô sự và cũng không gặp một người nào khả nghi cả.

Hơn nửa giờ sau, sông Đại Vãn sóng bạc cuộn cuộn đã hiện ra trong tầm mắt.

Nhạc Phụng Linh hướng dẫn Linh Mã đi về phía một dãy núi đồi nằm dọc bờ sông. Nơi giữa núi đồi vây quanh có một ngọn đồi cao chỉ có mười mấy hộ gia đình, đó chính là Bắc Tự Ba.

Nhạc Phụng Linh khích động kêu lên:

- Đến rồi, chính là đây!

Liền giục ngựa tiến về phía một ngôi nhà lá nằm trên cao hơn hết.

Ngôi nhà ấy được vây quanh bởi mấy ngọn Đông Thanh, rào tre sân nhỏ, trông hết sức thanh nhã.

Trên ngưỡng cửa có treo một chiếc hồ lô, cánh cửa khép chặt, im lìm không một tiếng người.

Song cánh cửa cổng rào chỉ khép hờ, Nhạc Phụng Linh nhẹ nhàng đẩy cửa, đi đến trước cửa nhà, đưa tay khẽ gõ cửa và gọi:

- Vô Ưu bá bá... Vô Ưu bá bá...

Không có tiếng trả lời, Nhạc Phụng Linh quay lại lo âu nói:

- Chết rồi, có lẽ không có ông ấy ở nhà, biết làm sao đây?

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Đường như là cửa mở, ta hãy vào trong xem sao!

Thì ra khi Nhạc Phụng Linh gõ cửa, cánh cửa đã mở hé ra.

Nhạc Phụng Linh liền đẩy nhẹ cửa, “kẹt” một tiếng, cánh cửa liền mở ra ngay.

Bên trong vẫn im lìm không một tiếng động. Nhạc Phụng Linh bước vào trước, những thấy trong nhà được bày trí rất trang nhã, ba gian phòng một sáng hai tối, bên trái là nội thất và phòng ngủ, bên phải là phòng thuốc.

Trong phòng thuốc bốn vách đều có giá kệ và bày biện rất nhiều chai lọ, ngoài ra còn treo rất nhiều vỏ cây, cỏ dại và xác rắn khô đủ loại.

Nơi giữa có một chiếc đỉnh đồng như là dùng để luyện thuốc, sờ lên hãy còn ẩm ướt, chứng tỏ Vô Ưu lão nhân rời khỏi không lâu lắm.

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Thật là xui xẻo, sao ông ấy lại đi vắng nhỉ?

Nhạc Phụng Linh đảo mắt nhìn quanh, bỗng nói:

- Ông ấy có một chiếc kim ty hồ lô rất to không thấy nữa, nhất định là đi mua rượu tại Hạnh Hoa thôn bên bờ sông rồi, có lẽ chốc lát sẽ về đến, chúng ta hãy ở đây mà chờ!

Tân Mộ Hoa nhẹ gật đầu, hai người lặng lẽ nhìn Vân Dật Long lúc này hơi thở rất mong manh, cứ thế thờ ra chờ đợi.

Thời gian trong sự chờ đợi dài dằng dặc, nhưng rồi nửa giờ chậm chạp trôi qua đi, độc thương của Vân Dật Long càng trầm trọng hơn, nhưng Vô Ưu lão nhân vẫn chưa thấy về đến.

Tân Mộ Hoa lo âu nói:

- Lại thật, sao ông ấy vẫn chưa về thể nhỉ?

Nhạc Phụng Linh cũng chau mày:

-Ồ nhỉ! Nghe đâu Hạnh Hoa thôn chỉ cách đây chừng ba dặm đường, lẽ ra ông ấy đã về đến mới phải, tại sao đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả?

Tân Mộ Hoa bỗng giậm chân nói:

- Linh tử, tiểu muội thấy dường như có điểm gì khác lạ!

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Điều gì khác lạ nào?
- Linh tỷ có biết những gia đình ở đây họ làm nghề gì không?

Nhạc Phụng Linh ngơ ngẩn:

- Có những làm ruộng, có người đánh cá và cũng có người đi săn, sao Hoa muội bỗng nhiên lại hỏi như vậy?

Tân Mộ Hoa nghiêm giọng:

- Lúc này chỉ mới giờ Ngọ, tại sao chẳng thấy một người nào cả thế này?

Nhạc Phụng Linh giật mình:

- Ồ nhỉ! Đang lẽ ra giờ này cũng phải có đàn bà và trẻ con ở nhà chứ, nhưng chúng ta đã đến đây lâu thế này mà chẳng nghe một tiếng động nào cả?

Tân Mộ Hoa hốt hoảng:

- Vậy có lẽ đã xảy ra chuyện rồi...

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Mau, chúng ta đi xem thử!

Thế là hai nàng liền lần lượt phi thân ra ngoài.

59. Chương 59: Bắc Tỵ Ba Gặp Mai Phục , Giai Nhân Thụ Khôn

Mười mấy ngôi nhà lá lụp xụp tiêu điều không một bóng người và thậm chí chẳng một tiếng gà kêu chó sủa.

Nhạc Phụng Linh trước hết phóng đến ngôi nhà gần nhất, gõ cửa lớn tiếng hỏi:

- Trong nhà có ai không?

Không hề có tiếng trả lời. Tân Mộ Hoa vội nói:

- Không cần phải e ngại, cứ xô cửa vào xem thử!

Chưa dứt lời đã đưa tay xô cửa “kẹt” một tiếng khê, cánh cửa đã mở ra. Lập tức, mùi máu tanh từ trong nhà xông ra nồng nặc, khiến Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa kinh hãi, suýt nữa bật lên thành tiếng.

Định thần nhìn kỹ, những thấy mấy tử thi nằm sóng xoài trong vũng máu, đó là hai người một nam một nữ tuổi chừng bốn mươi, hiển nhiên là hai vợ chồng, bên cạnh đó là một bé gái chừng mười mấy tuổi, có lẽ là con gái của họ.

Qua vết máu hiển nhiên ba người này vừa chết không lâu lắm, chỉ trước lúc hai nàng đến nơi.

Nhạc Phụng Linh nghiêng răng nói:

- Thủ đoạn thật tàn ác, bọn nào gây ra thế này?
- Cả thôn đều bị giết, Vô Ưu lão nhân lại mất tích, ông ấy đã đi đâu thế nhỉ?

Tân Mộ Hoa đảo mắt:

- Chỉ có hai khả năng, thứ nhất là ông ấy đã rời khỏi nhà trước khi xảy ra vụ tàn sát, tình cờ thoát khỏi tai biến, thứ nhì là đã bị bọn hung đồ bắt đi mất rồi!

Nhạc Phụng Linh nghiêng răng:

- Tại sao chúng lại bắt giữ ông ấy, để làm gì kia chứ?

Tân Mộ Hoa cười ảo não:

- Hữu dụng lắm chứ, ông ấy là một danh y, bất kỳ ai cũng không tránh khỏi sinh lão bệnh tử, có một danh y bên cạnh thì có thể kéo dài thêm sự sống.

Nhạc Phụng Linh chau mày:

- Việc này xảy ra không sớm không muộn, lại xảy ra ngay khi chúng ta đến đây, rất có thể liên quan đến chúng ta.

Tân Mộ Hoa gật đầu:

- Tiểu muội cũng lấy làm lạ về điều ấy, nhưng khi chúng ta giết cha con Quý Mộng Hùng, đến giờ chưa từng gặp một kẻ nào khả nghi, làm sao chúng hay tin nhanh đến vậy?

Nhạc Phụng Linh đi qua đi lại vài bước:

- Bây giờ chúng ta hãy khoan bận tâm đến điều ấy, vấn đề trước mắt chúng ta nên làm sao đây?

Tân Mộ Hoa cười:

- Ngoài Vô Ưu lão nhân ra, quanh đây còn vị danh y nào nữa không?

Nhạc Phụng Linh lắc đầu:

- Theo như tỷ tỷ biết, không còn ai nữa!

- Vậy thì theo ý tiểu muội, chúng ta cứ ở đây chờ xem!

- Tại sao?

- Lý do đơn giản, đã không còn nơi nào khác cứu chữa được cho Vân Dật Long, chúng ta nhắm mắt đi bừa thì cũng chẳng ích gì, vả lại theo tình trạng độc thương của chàng, e rất khó chịu được hơn nửa giờ, huống hồ có một nửa khả năng là Vô Ưu lão nhân đi đâu đó, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ về.

Nhạc Phụng Linh cười náo nùng:

- Tỷ tỷ còn lo về một vấn đề khác nữa, giả như vụ tàn sát tại đây có liên quan đến chúng ta, nếu chúng ta ở đây chờ đợi thì chẳng phải quá nguy hiểm ư?

Tân Mộ Hoa lắc đầu:

- Nếu thật sự bọn chúng nhắm vào ta, tất nhiên là phải có sự bố trí từ trước, giờ có bỏ đi thì cũng đã muộn rồi!

Nhạc Phụng Linh trầm ngâm:

- Đúng, chúng ta hãy cứ tiếp tục chờ!

Đảo mắt nhìn quanh, tiếp tục nói:

- Hoa muội có hiểu biết về dược tính không?

Tân Mộ Hoa lắc đầu:

- Linh tỷ sao lại hỏi vậy?

Nhạc Phụng Linh đưa tay chỉ vào phòng thuốc:

- Trong đó có nhiều thuốc thể kia, nhất định phải có thuốc cứu chữa cho Vân Dật Long, nên hiểu biết dược tính, há chẳng có thể cho chàng uống vào ư?

Tân Mộ Hoa lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được, những thuốc ấy đâu có dán tên, hơn nữa thuốc có thể cứu người mà cũng có thể hại người, chúng ta chẳng mấy may hiểu biết, đâu thể sử dụng một cách bừa bãi được.

Nhạc Phụng Linh giậm chân:

- Chỉ tiếc là nghĩa phụ không có ở đây, không thì nhất định lão nhân gia ấy sẽ có cách.

Hai nàng vừa nói chuyện vừa chờ đợi, chừng nửa giờ lại trôi qua. Hai nàng nóng lòng đến mức nào thật khó tả xiết, đồng thời đã lo độc thương của Vân Dật Long chuyển nặng lại sợ cường địch đột kích, hai nàng như ngồi trên đồng than hồng, bồn chồn lo lắng.

May thay, trong thôn vẫn tĩnh lặng không một tiếng động. Hai nàng tiếp tục chờ đợi, mãi đến mặt trời ngã về non tây.

Nhạc Phụng Linh bỗng buông tiếng thở dài:

- Không còn hy vọng nữa rồi, Vô Ưu lão nhân đã bị bọn họ bắt đi rồi, rất có thể mục đích của chúng chỉ nhằm làm cho Vân Dật Long chết đi, bởi không có Vô Ưu lão nhân thì độc thương của Vân Dật Long sẽ chẳng chữa khỏi được, mục đích của chúng đã đạt nên cũng bỏ đi rồi.

Tân Mộ Hoa đưa mắt nhìn Vân Dật Long:

- Tiểu muội lại không nghĩ vậy, hãy chờ thêm lát nữa thử xem!

Nhạc Phụng Linh lặng thinh, lại cất bước đi loanh quanh trong phòng.

Trời tối dần! Bỗng nhiên có tiếng ngâm nga văng vẳng vọng đến từ xa, giọng lẽ nhẹ khó nghe như là của người say rượu.

Nhạc Phụng Linh mừng rỡ reo lên:

- May là chúng ta đã chờ ở đây, Vô Ưu lão nhân đã về đến rồi!

Tân Mộ Hoa ngạc nhiên:

- Sao chỉ mới nghe loáng thoáng mà Linh tỷ đã biết là ông ấy?

- Chắc chắn là không lầm được, thuở bé tỷ tỷ từng nghe ông ấy vẫn ngâm nga với giọng say sưa như vậy. Ông ấy rất thích uống rượu, và mỗi lần uống là cứ say lúy túy.

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Y sư rất kỳ uống rượu, ông ấy say sưa như vậy thì làm sao chữa trị cho Vân Dật Long?

Nhạc Phụng Linh cười:

- Hoa muội khỏi lo điều ấy, y thuật của Vô Ưu lão nhân có thể nói là thiên hạ đệ nhất, dẫu say đến mấy cũng có thể chữa bệnh như thường.

Ngay khi ấy, đã nghe tiếng bước chân chệnh choạng vang lên ở ngoài sân, đồng thời một giọng ồ ồ nói:

- Ủa, ở đâu có một con tuấn mã thế nhỉ?

Nhạc Phụng Linh vội bước ra, khích động nói:

- Vô Ưu bá bá có còn nhận ra diệt nữ không?

Tân Mộ Hoa cũng đã bước ra đến cửa, những thấy một lão nhân tóc bạc đầu đội nón trúc, mình mặc y phục vải thô, mang trên lưng một chiếc hồ lô rất to màu đỏ sậm, đã bước vào đến trong sân.

Lão nhân đó thoáng ngó người, chú mắt nhìn Nhạc Phụng Linh nói:

- Lão ô mắt già sờ sệt... không còn nhận ra cô nương là ai nữa!

Nhạc Phụng Linh mỉm cười:

- Diệt nữ là Linh nhi...

Vô Ưu lão nhân trầm trầm:

- Linh nhi... Linh nhi... có phải là con gái của người thợ săn Lưu lão gia không?

Nhạc Phụng Linh cười:

- Vô Ưu bá bá, tiểu diệt nữ là Nhạc Phụng Linh ở Thất Sơn Cửu Trùng Thiên!

- À, Linh nhi ở Cửu Trùng Thiên... Lão nhớ ra rồi, sao ngươi đã khôn lớn thế này sao?

Nhạc Phụng Linh cười:

- Đã bảy, tám năm rồi, tất nhiên diệt nữ phải khôn lớn chứ!

Vô Ưu lão nhân cười phì:

- Phải rồi, các ngươi đều lớn, còn những lão già này thì ngày càng già nua... Lệnh tôn đâu? Ông ấy không đến đây ư?

Nhạc Phụng Linh chột buồn:

- Tiên phụ đã từ trần lâu rồi!

Vô Ưu lão nhân ngửa mặt thở dài:

- Ôi, bao người bạn xưa đều đã lần lượt ra đi, chỉ lão già này là vẫn còn sống dai... à này, Linh nhi ngươi không ở Cửu Trùng Thiên, đến đây chi vậy?

Nhạc Phụng Linh chỉ Tân Mộ Hoa nói:

- Đây là nghĩa muội của diệt nữ, trong phòng còn một bệnh nhân nữa, chúng diệt nữ đến đây là để cầu xin bá bá cứu mạng cho!

Vô Ưu lão nhân như tỉnh hẳn rượu, rướn người nói:

- Có bệnh nhân ư? Bệnh gì vậy và hiện ở đâu?

Trong khi nói cất bước đi vào nhà, lập tức trông thấy Vân Dật Long nằm trên giường.

Những thấy Vô Ưu lão nhân mắt rực sáng từ xa nhìn Vân Dật Long, lắc đầu nói:

- Linh nhi, không phải là bệnh mà là độc thương!

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Đúng rồi, đó là độc thương. Y đã sắp chết rồi, xin bá bá hãy mau cứu y giúp cho!

Vô Ưu lão nhân gật đầu:

- Tất nhiên là phải cứu rồi, nhưng trước hết ta muốn biết hai người có quan hệ như thế nào với hắn?

Nhạc Phụng Linh đỏ mặt:

- Bá bá cứ việc cứu người, hỏi quan hệ thế nào chi vậy?

Vô Ưu lão nhân cười hề hề:

- Không được, đó là luật lệ của ta, nhất định phải biết hắn là gì của hai người rồi mới có thể ra tay chữa trị được.

Tân Mộ Hoa bỗng xen lời:

- Chẳng giấu gì lão tiên bối, y là nghĩa huynh của chúng vân bối, bởi bị kẻ âm toán nên mới thọ độc thương, xin lão tiên bối hãy ra tay cứu giúp cho!

Vô Ưu lão nhân cười hề hề:

- Nghĩa huynh nghĩa muội gì, theo ta thấy mối quan hệ giữa các người rất có vấn đề...

Song lại không hỏi tiếp nữa, chỉ lăm bằm một mình:

- Thôi được, ta là danh y, bất kể quan hệ giữa các người thế nào cũng chẳng sao. Thấy chết mà không cứu ư?

Đoạn bèn đi đến bên giường, tỉ mỉ xem xét vết thương nơi cổ chân cùng tai mũi trên mặt, hồi lâu mới ngẩng lên, chau chặt mày lặng thinh.

Nhạc Phụng Linh nôn nóng tiến đến gần hỏi:

- Thế nào? Thương thế y nặng lắm phải không?

Vô Ưu lão nhân gật đầu liên hồi:

- Nặng lắm, hần đã trúng phải khí của loài hồng môn (mòng). Ngoài lão phu ra trên đời khó tìm được thuốc giải. Tuy nhiên, muốn cứu hần còn phải chờ đến sự giúp sức của hai vị cô nương mới được.

Nhạc Phụng Linh vội nói:

- Bất luận bá bá bảo chúng diệt nữ làm gì cũng được, xin cứ dặn bảo.

Vô Ưu lão nhân nhẹ gật đầu, quay người đi ra phòng ngoài, lấy hai chiếc ly trên bàn rót đầy trà, đoạn lấy từ trong tay áo ra một chiếc lọ màu xanh biếc, trút ra hai hoàn thuốc màu lục, bỏ vào trong hai ly trà, chỉ thấy nước trà sôi sùng sục, lập tức hoàn toàn hòa tan.

Nhạc Phụng Linh chú mắt nhìn, mặt bỗng lộ vẻ căng thẳng.

Vô Ưu lão nhân chia hay ly trà xuống trước mặt hai nàng nghiêm giọng nói:

- Hãy uống thuốc này sẽ tạo cho hai người một sức nóng, trước tiên hai người hãy cực lực đả thông điều hòa xoa bóp các huyết mạch toàn thân hần, cho đến khi máu lưu thông thì lão phu mới ra tay chữa trị được.

Nhạc Phụng Linh chau mày:

- Không cần uống thuốc này chẳng được sao?

Vô Ưu lão nhân lắc đầu:

- Thuốc này là Khảm Dương Đan, uống vào sinh ra sức nóng từ lòng bàn tay phát ra, không uống không được đâu! Hai người phải làm vậy mới mong cứu được hần.

Nhạc Phụng Linh chăm chăm nhìn Vô Ưu lão nhân:

- Có lẽ bá bá không đối gạt chúng diệt nữ đó chứ?

Vô Ưu lão nhân trừng mắt:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Nhạc Phụng Linh bỗng xuất thủ nhanh như chớp, chớp vào cổ tay Vô Ưu lão nhân, trầm giọng quát:

- Nghĩa là sao đó ư? Đó thì phải nói lão mới đúng... Cũng may, võ công lão cũng thường, chế ngự lão cũng chẳng phí sức. Nói mau, lão là ai? Vô Ưu lão nhân hiện nay ở đâu? Ông ấy...

Đưa tay lột phăng lớp mặt nạ da người trên mặt lão, lập tức hiện ra một gương mặt một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, mặt chuột mũi ó đầy nham hiểm, song ra chiều rất kinh hoàng.

Tân Mộ Hoa cũng sớm đã nắm giữ cổ tay tay bên kia của Vô Ưu lão nhân giả.

Nhạc Phụng Linh nhìn thật kỹ chiếc mặt nạ da người trong tay một hồi, bỗng thẳng thốt nói:

- Đây chính là lột từ trên mặt Vô Ưu lão nhân, các người đã giết ông ấy rồi hả?

Vô Ưu lão nhân giả vẫn lặng thinh.

Nhạc Phụng Linh nghiêng rằng:

- Lão tặc, nếu người còn im lặng bốn cô nương sẽ cho người ném mùi phân cân hỏa cốt (tách gân khóa xương)!

Vô Ưu lão nhân giả buông tiếng thở dài:

- Thôi được, lão phu nói... Nhưng làm sao người lại phát giác được lão phu đã giả mạo?

Nhạc Phụng Linh lạnh lùng:

- Hừ, hết sức rõ ràng! Thứ nhất, đây là phòng thuốc của Vô Ưu lão nhân, nếu lão thật sự là Vô Ưu lão nhân thì nhất định đã lấy thuốc từ trong đó, chứ đâu có từ trong tay áo móc ra. Thứ hai, lão bỏ thuốc vào trong ly trà, ngón tay run rẩy, chứng tỏ lão rất hồi hộp. Tuy rằng Vô Ưu lão nhân hay uống rượu say sưa nhưng một khi chữa bệnh lão vẫn rất tỉnh táo, không bao giờ mười ngón tay lại run. Thứ ba, tuy ta không hiểu gì về dược tính, nhưng phàm là thuốc có màu lục hầu hết đều có mang độc tố. Thứ tư, và cũng là điều quan trọng nhất, trên cổ tay phải của Vô Ưu lão nhân có một vết sẹo tím sẫm, còn lão thì không, do đó mà ta biết lão là kẻ giả mạo!

Vô Ưu lão nhân giả thở dài:

- Thôi được, lão phu xin khai đây, Vô Ưu lão nhân đã...

Thốt nhiên một luồng sáng xanh lấp lánh, Vô Ưu lão nhân giả ngoẻo sang một bên chết ngay lập tức.

Thì ra từ ngoài cửa sổ bay vào một mũi tên rất nhỏ, cắm vào sau ngực lão ta.

Nhạc Phụng Linh tức tối xô thi thể lão ta ra, hối hả nói:

- Chúng ta đã bị bao vây rồi, hãy bảo vệ Vân Dật Long mau!

Liền thì cùng Tân Mộ Hoa lao nhanh vào nội thất, canh giữ bên giường Vân Dật Long.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng Linh Mã ở ngoài sân hí vang, ra vẻ tức giận lẫn lo lắng.

Nhạc Phụng Linh liền hét to:

- Linh Mã, lúc này không thể bảo vệ i được, hãy mau chạy nhanh về Thanh Dương Lãnh, nơi đó an toàn hơn đường về Thái Sơn, chỉ cần mi vượt khỏi vòng vây là thoát!

Chỉ nghe tiếng Linh Mã hí dài, tựa hồ nghe hiểu lời nói của Nhạc Phụng Linh, lập tức tung vó lao đi. Rồi thì tiếng vó xa dần.

Liền sau đó, ánh lửa rực sáng mấy mươi ngọn đuốc bao quanh, bóng người lơ lửng nhưng không một ai lên tiếng.

Nhạc Phụng Linh quát vang:

- Các người là ai? Chính Nghĩa Đoàn phải không?

Chỉ nghe một tiếng cười sắc lạnh nói:

- Tất nhiên rồi, ngoài Chính Nghĩa Đoàn ra, ai mà dám rầm rộ truy tìm đào phạm thế này?

Nhạc Phụng Linh cười khẩy:

- Hay cho Chính Nghĩa Đoàn, quả đã trở thành cường đạo rồi! Tôn giá truy tìm đào phạm gì, ai là đào phạm chứ?

- Vân Dật Long ra là chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba và cũng chính là chủ môn đời thứ ba của Chính Nghĩa Đoàn và còn Quân Mộ Hoa, ả là người thu dưỡng của bốn môn chủ, tại sao không kể là đào phạm?

Nhạc Phụng Linh kinh hãi, quay sang Tân Mộ Hoa khẽ nói:

- Có phải Quân Trung Thánh đó không?

Tân Mộ Hoa nghiêng răng gật đầu:

- Chính lão ma ấy!

Nhạc Phụng Linh lo âu:

- Lão ma ấy đích thân dẫn bộ hạ đến đây, chúng ta và Vân Dật Long e không còn hy vọng sống còn nữa rồi!

Tân Mộ Hoa thở dài:

- Tuy rằng đây là kết cục xấu nhất, nhưng cũng kể được là tốt nhất, hai ta cùng chết với Vân Dật Long tại đây, vậy cũng phần nào tạ tội nguyện rồi!

Nhạc Phụng Linh gật đầu tán đồng:

- Phải rồi, bất luận thế nào chúng ta cũng chẳng thể để lọt vào tay ma đầu ấy, nếu chúng ập vào thì hai ta tức khắc tự vẫn ngay!

Tân Mộ Hoa gật đầu:

- Linh tỷ, tiểu muội biết chúng ta dầu chết đi thì cũng còn có Nhạc ca ca và nghĩa phụ báo thù cho chúng ta!

Thế là hai nàng bèn lặng thinh chờ xem diễn tiến.

Lát sau, lại nghe tiếng Quân Trung Thánh nói:

- Mộ Hoa, bổn tôn chủ đã nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm dài, tại sao ngươi lại hoàn toàn không hề có lòng báo đáp?

Tân Mộ Hoa tức giận mắng:

- Tuy lão dưỡng nuôi ta mười tám năm trời, nhưng ta căm thù lão đến tận xương tận tủy, ước gì có thể ăn tươi nuốt sống lão thì mới hả dạ, bởi cả gia đình ta đều bị lão tàn sát!

Quân Trung Thánh trầm giọng:

- Mộ Hoa, đó là sự xúi xiểm của người ngoài, nếu ta mà thật sự sát hại cả gia đình ngươi thì đâu có chừa lại ngươi. Hãy ra đây, ta không trách phạt ngươi đâu... Và Nhạc cô nương nữa, Chính Nghĩa Đoàn xưa nay chưa từng xâm phạm đến Cửu Trùng Thiên, chúng ta là bạn chứ không phải thù, cô nương cũng ra đây đi!

Nhạc Phụng Linh khề nói:

- Lão ma ấy muốn gì thế nhỉ? Tại sao không xông quách vào đây, lại ở ngoài lải nhải ất thời gian thế này?

Tân Mộ Hoa trầm ngâm:

- Chỉ có mỗi một nguyên nhân, vì lão cần Vân Dật Long. Linh tỷ không nghe sao? Lão muốn khiến Vân Dật Long trở thành chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba.

Nhạc Phụng Linh gật gù:

- Vậy chúng ta hãy dựa vào đó kéo dài thời gian, đến đâu hay đến đó.

Không còn nghe tiếng Quân Trung Thánh nói tiếp nữa, nhưng lát sau bỗng nghe một giọng lão bà nói:

- Nhị vị cô nương, lão thân là người già không biết võ công, để cho lão thân vào được không?

Hai nàng ngạc nhiên nhìn nhau, Tân Mộ Hoa quát:

- Vào thì được, nhưng nếu giờ trò sẽ tức khắc lấy mạng bà ngay!

- Vâng! Vâng! Lão thân chỉ phụng mệnh chuyển vài lời thôi!

Vừa dứt lời, quả thấy một lão bà chệnh choạng bước vào.

Nhạc Phụng Linh trầm giọng quát:

- Đứng lại đó, có gì nói mau!

- Lão thân nguyên là bộc phục của Quý Mộng Hùng, hôm nay đã được lệnh chủ nhân đi theo Vân Cung chủ, nào ngờ chủ nhân táng mạng, lão thân bị bắt...

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Thì ra chính ngươi là người đã đưa đường dẫn lối, chỉ bấy nhiêu cũng đáng tội phanh thây xẻ thịt rồi!

Bà lão hai tay xua lia lia:

- Không thể trách lão thân được, lão thân chỉ thi hành theo mệnh lệnh, nếu lão thân mà không mời được Vân Cung chủ thì sẽ bị chủ nhân xử tử, và bây giờ lão thân đã đổi chủ nhân mới...

Tân Mộ Hoa gần giọng:

- Chủ nhân của bà hiện nay là Quân Trung Thánh chứ gì?

Bà lão lắc đầu:

- Lão thân không biết đại danh của chủ nhân, chẳng qua vì cảm kích đại ân đã không giết của tân chủ nhân vào đây để chuyển vài lời, vị Vân Cung chủ này là người chúng tôi rất quý mến, độc thương của y, chủ nhân chúng tôi có cách chữa khỏi, chỉ cần nhị vị cô nương bằng lòng, lập tức sẽ cho người vào đây chữa trị, và cam đoan không làm hại đến nhị vị cô nương, đó là giải pháp tốt nhất, bằng không, làm cho chủ nhân chúng tôi nổi giận, chỉ e nhị vị cô nương cũng khó sống!

Nhạc Phụng Linh nghiêng chặt răng, bỗng quát to:

- Chớ lời thôi, hãy cút ngay!

Chưa dứt lời đã vung tay phóng ra một chưởng...

60. Chương 60: Lâm Ngụy Gặp Cứu Tinh , Độc Thương Bình Phục

Bà lão quả đúng là không biết võ công, chẳng biết tránh né, hứng trọn một chưởng của Nhạc Phụng Linh, chỉ nghe “bình” một tiếng, bà lão bị đánh văng ra ngoài cửa, rồi thì không còn tiếng động nào nữa.

Nhạc Phụng Linh thở hắt ra một hơi dài, nói:

- Giết mục già ấy kể cũng như đã báo được thù cho Vân Dật Long phần nào.

Bỗng nghe tiếng cười hăng hắc vang lên:

- Mộ Hoa, Nhạc cô nương... hai người chớ có bốc đồng, bất luận là vì cứu Vân Dật Long hay là vì bản thân hai người, hãy chấp nhận lời đề nghị của lão phu thì mới là thượng sách.

Nhạc Phụng Linh tức giận quát:

- Lão chớ mơ tưởng, bọn tôi không mắc mưu đâu.

Quân Trung Thánh cười ha hả:

- Sự thật sẽ chứng minh, lão phu sẽ lập tức chữa khỏi độc thương cho Vân Dật Long, và bằng vào thân phận Huyết Bì tôn chủ của lão phu, trước bao thuộc hạ Chính Nghĩa Đoàn cam đoan không làm tổn thương đến tính mạng hai người, như vậy hai người hẳn là tin được chứ?

Nhạc Phụng Linh hét vang:

- Bất luận lão nói gì bọn ta cũng chẳng tin!

Quân Trung Thánh ngừng chốc lát, đoạn nói:

- Vậy là các người chấp nhận trở mắt nhìn Vân Dật Long chết đi phải không?

Nhạc Phụng Linh cười vang:

- Đúng vậy, Vân Dật Long không thể nào sống được nữa, thay vì sống để làm nô lệ cho lão thà rằng chết đi còn hơn. Ở dưới suối vàng hẳn là y không trách bọn ta đâu.

Tiếng nói Quân Trung Thánh gần hơn:

- Nhạc cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Nhạc Phụng Linh vẫn cười vang:

- Nghĩa là sao lẽ ra lão phải hiểu rất rõ, bọn ta hai người đều yêu Vân Dật Long, nhưng lại không được cùng chàng nên duyên chồng vợ, đành cùng chàng xuống dưới suối vàng cho trọn tình trọn nghĩa...

Quân Trung Thánh lặng thinh hồi lâu.

Nhạc Phụng Linh quay sang Tân Mộ Hoa khẽ nói:

- Xong rồi, lão ma ấy cũng rất là say mê Vân Dật Long, nhất định thu y làm truyền nhân Huyết Bi đời thứ ba, chúng ta có thể mặc cả với lão ta đây.

Tân Mộ Hoa gật đầu:

- Nhưng chúng ta phải thận trọng đề phòng mới được, lão ma này xảo quyệt lắm.

Một hồi sau, lại nghe Quân Trung Thánh nói:

- Các người hãy suy nghĩ kỹ, nghe theo lời đề nghị của lão phu tốt hơn là khăng khăng giữ ý kiến của các người tốt hơn.

Tân Mộ Hoa quát to:

- Lão ma khỏi phải phí lời nữa và hãy rút lui ra xa mau, bằng không bọn ta sẽ tức khắc giết chết Vân Dật Long rồi tự tuyệt ngay.

Quân Trung Thánh giọng có phần hốt hoảng:

- Hãy khoan, các người không nên làm vậy, hãy thư thả mà bàn thảo đã.

Nhạc Phụng Linh cao giọng:

- Chẳng còn gì để bàn thảo nữa cả, bọn ta đã nhất quyết hủy mình, bàn thảo cũng chỉ vô ích thôi.

Quân Trung Thánh vội nói:

- Lão phu sẽ cho người vào chữa trị cho Vân Dật Long ngay hoặc là đưa thuốc vào, vì Vân Dật Long đã trúng phải kịch độc hồng mông (mồng đỏ), không còn chịu đựng được bao lâu nữa đâu.

Nhạc Phụng Linh cười khẩy:

- Bỏn cô nương biết rồi, nhưng thuốc của lão...

Quân Trung Thánh cười tiếp lời:

- Chẳng lẽ lão phu lại hại y hay sao. Nếu muốn hại y thì chẳng còn gì dễ hơn, chỉ cần lão phu hạ lệnh một tiếng, tất cả các người sẽ lập tức táng mạng ngay.

Nhạc Phụng Linh cười khẩy:

- Đành rằng là không táng mạng, nhưng ai có thể đảm bảo trong thuốc không làm mê thần địch chứ?

Quân Trung Thánh thở dài:

- Nếu các người không chịu tin thì khó quá.

Nhạc Phụng Linh đánh giọng:

- Đây vốn dĩ là một việc rất khó, tốt hơn lão nên câm miệng lại và rút đi.

Bên ngoài im lặng, hiển nhiên Quân Trung Thánh đang phân vân lầy lăm khó xử.

Nhạc Phụng Linh khẽ nói:

- Chúng ta nên làm sao đây?

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Theo tình hình này chúng ta có thể đe dọa bằng tính mạng của Vân Dật Long mà xông ra khỏi đây, nhưng ra khỏi đây rồi thì sao? Chúng ta không thể nào thoát khỏi được sự theo dõi của họ và chữa khỏi độc thương cho Vân Dật Long...

Nói đến đó, ngẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Nhạc Phụng Linh bậm môi:

- Vậy xem ra chúng ta chỉ còn cách cùng chết với Vân Dật Long, ngoài ra không còn cách nào hơn nữa.

Tân Mộ Hoa nước mắt lã chã, khẽ nói:

- Sớm muộn gì cũng phải vậy thôi, chúng ta chết đi là xong.

Nhạc Phụng Linh cắn chặt răng, chậm chậm từ trong tay áo lấy ra một ngọn chủy thủ.

Hai hàng nước mắt ràn rụa, cùng đưa mắt nhìn nhau, Tân Mộ Hoa nói:

- Chúng ta phải giải quyết Vân Dật Long trước rồi tự sát sau.

Nhạc Phụng Linh gật đầu:

- Đúng vậy, mặc dù chúng ta không nên giết chàng, nhưng để chàng lọt vào tay lão ma kia thì hậu quả lại càng thê thảm hơn, mai đây dưới chốn suối vàng Vân Dật Long nhất định cũng sẽ oán hận chúng ta.

Đoạn run rẩy trao ngọn chủy thủ cho Tân Mộ Hoa và nói:

- Hoa muội, muội hạ thủ đi...

Tân Mộ Hoa lưỡng lự:

- Tiểu muội... không hạ thủ được đâu, Linh tỷ hạ thủ đi.

Nhạc Phụng Linh nghẹn ngào:

- Tỷ tỷ... cũng không thể nào hạ thủ được.

Đoạn hai nàng ôm chầm lấy nhau khóc sụt sùi.

Bỗng lại nghe giọng nói Quân Trung Thánh từ xa vọng đến:

- Tứ bộc Hồng Hoàng Lam Hắc đâu?

Lập tức có tiếng hô vang:

- Chúng lão nô có mặt.

- Các người hãy chia ra bốn phương vị, nghiêm mật giám sát những người trong phòng.

- Chúng lão nô tuân mạng.

Nhạc Phụng Linh ngưng khóc, khẽ nói:

- Lão ma ấy chẳng rõ vì việc gì đã bỏ đi rồi, đây có lẽ là dịp may thoát thân của chúng ta.

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Tứ bộc Hồng Hoàng Lam Sắc này nghe nghĩa phụ nói cũng rất là lợi hại, đã bị Quân Trung Thánh khống chế bằng thuốc mê, e thoát thân cũng khó.

Thốt nhiên, ngoài cửa sổ có tiếng truyền âm nói:

- Nhị vị cô nương có nghe tiếng nói lão phu không?

Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa đều đã nghe rõ, hai nàng cùng đưa mắt nhìn nhau. Nhạc Phụng Linh cũng liền truyền âm nói:

- Có, tôn giá là ai vậy?

Tiếng nói kia mừng rỡ:

- Lão phu vốn là một trong năm vị thiên tôn trưởng lão của Chính Nghĩa Đoàn, “Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư, nhưng hiện đã trở thành bộc tòng của Quân Trung Thánh.

Nhạc Phụng Linh ngạc nhiên:

- Điều ấy thật là lạ, tôn giá nói rõ hơn được chăng?

“Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư vội nói:

- Quân Trung Thánh cực kỳ hiểm ác, trước tiên dùng độc thủ hạ gục chúng lão phu, sau đó lại cho uống vào thuốc di thần dịch chí làm mất đi bản tính, hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của y.

Nhạc Phụng Linh lấy làm lạ:

- Vậy sao tôn giá vẫn còn tỉnh táo thế này?

Hắc Bá Vương khẽ thở dài:

- Vì lúc thiếu thời lão phu có ăn một con cá chép bạc ngàn năm, chính là khắc tinh của loại thuốc mê ấy, do đó đã không bị mất đi bản tính, nhưng vì một mình cô thân khó thể làm gì được, đành phải im lặng chờ đợi thời cơ.

- Vậy tôn giá muốn gì?

- Chúng ta hãy hợp tác tìm cách thoát thân.

Nhạc Phụng Linh cười ảo não:

- E chẳng dễ đâu, nên biết Quân Trung Thánh thế lực hùng mạnh, Vân Dật Long lại đang thọ thương, hy vọng thoát thân thật là mong manh.

- Lão phu có thể tìm cách lấy trộm thuốc giải cứu chữa Vân Dật Long trước.

Nhạc Phụng Linh ngẫm nghĩ:

- Vậy... vậy... tôn giá có thể lấy trộm thuốc giải dễ dàng thế ư?

Hắc Bá Vương đầy tự tin:

- Quân Trung Thánh đã xem bọn này là những nô bộc không bao giờ bội phản được nên không hề có ý đề phòng, chỉ cần lão phu gỡ chút kế mọn, nhất định sẽ có thể lấy được.

Nhạc Phụng Linh phân vân do dự. Tân Mộ Hoa bèn tiếp lời:

- Vậy thì tôn giá hãy mau tìm cách lấy thuốc đi, chúng tôi ở đây chờ.

- Vâng!

Hắc Bá Vương nói xong, quả nhiên lập tức phi thân phóng đi.

Chờ Hắc Bá Vương đi xa, Nhạc Phụng Linh mới hạ thấp giọng nói:

- Việc này mạo hiểm quá, Hoa muội sao có thể tin lão dễ dàng thế này, nên biết Quân Trung Thánh vô cùng quỷ quyệt, nếu đây là mưu kế của lão thì chúng ta há chẳng mắc lừa ư?

Tân Mộ Hoa khẽ thở dài:

- Nghĩa phụ cũng từng nói với chúng ta về Tứ Nhạc Ngũ Ma, họ không phải là những kẻ dễ chịu người sai khiến, khi này Quân Trung Thánh đã gọi họ là nô bộc, chứng tỏ rất có khả năng là vậy. Hơn nữa, hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ đã đến mức sơn cùng thủy tận, dù không muốn thì bất buộc cũng phải tin thôi.

Nhạc Phụng Linh chau mày:

- Nếu như trong thuốc giải có thuốc di thần dịch chí thì sao?

- Chúng ta phải dự tính tình huống xấu nhất, lúc Vân Dật Long uống thuốc, mặc dù không thể phong bế huyết đạo, nhưng chúng ta có thể kê chủ thủ vào nơi yếu hại, nếu phát giác có điều khác lạ thì lập tức hạ sát ngay, sau đó chúng ta tự sát, thế là xong.

Nhạc Phụng Linh nhẹ gật đầu:

- Xem ra cũng chỉ đành vậy mà thôi.

Thế là hai nàng lẳng lặng chờ đợi, lòng bồn chồn hồi hộp đến cực độ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, bất giác một giờ đã qua đi, lúc này đã quá canh hai, bốn bề im phăng phắc không một tiếng động.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất khẽ đến gần cửa sổ, rồi thì Hắc Bá Vương giọng kích động, truyền âm nói:

- Thuốc đây, hãy đón lấy.

Liền thấy một cái gói nhỏ ném qua cửa sổ, Nhạc Phụng Linh vội đưa tay đón lấy, mở ra xem chỉ thấy một viên thuốc màu đỏ to cỡ hột nhãn lồng.

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, nhất thời đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ nghe bên ngoài Hắc Bá Vương hỏi hả nói:

- Đó chính là thuốc chuyên giải chất độc hồng môn, tuyệt đối không làm được đâu, hãy cho Vân Dật Long uống vào đi.

Nhạc Phụng Linh nói:

- Được rồi, tôn giá hãy chờ một lát!

Hắc Bá Vương khẽ nói:

- Sau khi Vân Dật Long bình phục, nhị vị cô nương định hành động thế nào xin hãy báo cho lão phu biết trước, lão phu ở gần bên cửa sổ, chỉ cần dùng truyền âm nhập mật, lão phu sẽ nghe được ngay bất kỳ lúc nào.

Dứt lời lập tức cất bước bỏ đi, sau đó lại nghe tiếng bước chân rậm rịch vọng lên đi theo sau Hắc Bá Vương.

Nhạc Phụng Linh quay lại, đưa mắt nhìn Vân Dật Long, khẽ nói:

- Thật sự cho chàng uống viên thuốc này ư?

Tân Mộ Hoa quả quyết gật đầu:

- Chúng ta bắt buộc phải mạo hiểm, ngoài ra chẳng có cách nào khác hơn.

Nhạc Phụng Linh ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Thôi được, tỷ tỷ cho chàng uống vào, còn Hoa muội hãy kề dao ngay tim, khi cần Hoa muội... không được chùn tay đấy.

Tân Mộ Hoa cắn chặt răng, cầm chủy thủ kê ngay vào tim Vân Dật Long, giọng run run nói:

- Linh tỷ cho chàng uống đi.

Nhạc Phụng Linh lại thoáng lưỡng lự, đoạn vung tay vỗ vào huyệt kết hầu của Vân Dật Long, chàng lập tức há to miệng, Nhạc Phụng Linh lẹ làng ném viên thuốc vào.

Chỉ nghe ực một tiếng, Vân Dật Long đã nuốt chửng viên thuốc xuống cổ họng.

Hai nàng hồi hộp nhìn chốt vào chàng. Lát sau trong bụng Vân Dật Long vang lên tiếng kêu rột rột.

Hai nàng càng thêm hồi hộp, cánh tay phải cầm chủy thủ của Tân Mộ Hoa không ngớt run rẩy.

Nhạc Phụng Linh run giọng nói:

- Hoa muội, tuyệt đối không được nhũn tay để chàng lọt vào tay lão ma Quân Trung Thánh, ba chúng ta cùng chết bên nhau mới là kết cuộc tốt nhất.

Tân Mộ Hoa run rẩy hơn, gật đầu:

- Tiểu muội... biết rồi.

Lát sau chỉ thấy màu xanh tím trên mặt Vân Dật Long tan biến dần, hai nàng hồi hộp đến cực độ, thời gian chừng nửa tuần trà lại trôi qua, bỗng thấy tay chân Vân Dật Long khẽ động đậy, rồi thì hai mắt từ từ hé mở.

Bàn tay cầm chủy thủ của Tân Mộ Hoa đã ướt đầm mồ hôi, giọng run run khẽ nói:

- Long ca... Long ca... có nhận ra muội không?

Nhạc Phụng Linh cũng run giọng nói:

- Vân... Cung chủ... hãy nói đi...

Vân Dật Long như đầu óc hầy còn hỗn loạn, vẫn chưa hiểu được những gì đã xảy ra trước mắt, chàng lại từ từ nhắm mắt.

Nhưng lát sau chàng lại mở mắt ra, môi mấp máy toan nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Hai nàng rúng động cõi lòng. Nhạc Phụng Linh khẽ chỉ tay vào trán chàng nói:

- Vân Cung chủ... không nói được ư?

Sau cùng Vân Dật Long khẽ cất tiếng nói:

- Nhạc cô nương... Hoa muội, sao hai người lại ở đây? Vân mỗ...

Tân Mộ Hoa thở phào một hơi dài, run tay cất ngọn chủy thủ vào, lúc này nàng mới hay lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi, cho dù Vân Dật Long có uống vào thuốc di thần dịch chí thì nàng cũng chẳng thể nào hạ thủ được.

Tân Mộ Hoa mắt ngập lệ, nói:

- Độc thương Long ca đã khỏi, nội công đã khôi phục rồi ư?

Vân Dật Long giọng yếu ớt:

- Chỉ cảm thấy hơi yếu thôi, tất cả đã khỏi rồi... Nhưng mà đây là đâu? Vì sao Vân mỗ lại...

Nhạc Phụng Linh nước mắt chảy dài:

- Chẳng lẽ Vân Cung chủ chẳng nhớ được gì cả sao?

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Nhớ, dường như Vân mỗ đã chết dưới tay cha con Quý Mộng Hùng... Đúng rồi, ngay lúc nguy cấp chính hai người đã cứu Vân mỗ phải không?

Tân Mộ Hoa nhẹ gật đầu:

- Phải, nhưng hiện giờ chúng ta đang ở trong vòng nguy hiểm, nơi đây là Bắc Tụ Ba bên bờ sông Đại Vãn, chúng ta đã bị Quân Trung Thánh bao vây...

Vân Dật Long nghiêng răng cắn hờn nói:

- Lại là lão ma gian ác ấy, hôm nay...

Bởi còn quá suy nhược nên chàng vừa kích động khí huyết liền dâng trào, suýt nữa lại ngất xỉu.

Nhạc Phụng Linh hốt hoảng:

- Giờ đừng nói gì nữa, hay mau vận công điều tức, khi nào công lực hồi phục hãy bàn cách phá địch.

Vân Dật Long dưới sự điều đỡ của hai nàng, ngồi dậy xếp bằng vận công điều tức.

Tân Mộ Hoa kề tai chàng khẽ nói:

- Người cứu Long ca là Hắc Bá Vương Quách Tâm Dư.

Rồi thì lần lượt tường thuật lại mọi sự vừa qua.

Vân Dật Long vừa vận công vừa lắng nghe, nhưng Tân Mộ Hoa chưa kịp kể hết, bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười ồn ào và rồi tiếng cười vang của Quân Trung Thánh vọng vào.

61. Chương 61: Tương Kế Tử Kế ,lãnh Ma Bị Sanh Cầm

Vân Dật Long kinh ngạc, khẽ nói:

- Chẳng phải tiếng của lão ma Quân Trung Thánh đó sao?

Nhạc Phụng Linh gật đầu:

- Chính lão ma ấy, chẳng rõ lão ta lại giở quỷ kế gì nữa đây?

Vân Dật Long cười gằn:

- Đã thế này rồi, bất luận lão ta giở quỷ kế gì thì cũng phải liều mạng với lão ta một phen thôi.

Đoạn liên dợm đứng lên, Tần Mộ Hoa vội đề giữ chàng lại, khẽ nói:

- Hiện tại lão ma ấy thế lực đang mạnh, chúng ta chỉ nên dùng trí chứ không nên dùng sức, đành rằng Long ca chẳng e sợ gì lão ma nhưng cũng phải nghĩ đến chúng tiểu muội...

Vân Dật Long khẽ buông tiếng thở dài, đành nằm yên bất động.

Nhạc Phụng Linh cũng đến gần, kề tai chàng khẽ nói:

Quân Trung Thánh đã xuất hiện, hẳn Âm Dương Song Mị cũng có mặt, chúng ta phải hết sức thận trọng mới được.

Tần Mộ Hoa mỉm cười:

- Long ca hãy giả vờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, chúng ta sẽ trò chuyện bằng truyền âm nhập mật, bởi lão ma Quân Trung Thánh vẫn nhất quyết muốn Long ca trở thành truyền nhân...

(thiếu 2 trang)

...ý định chết của các người chưa quyết đã ra tay trừng trị...

Tần Mộ Hoa cười khẩy:

- Lão hãy nói đi, bọn ta cũng muốn nghe thử xem, lão lại nghĩ ra được quỷ kế gì nữa?

Quân Trung Thánh cười:

- Bồn tôn chủ lúc này rất thích dùng độc, và dĩ nhiên dùng biện pháp ấy để đối phó với các người thì cũng là thượng sách, bồn tôn chủ sớm đã rải đầy khói độc mê hồn quanh nhà, chỉ cần hạ lệnh một tiếng khói độc sẽ phủ trùm, khiến các người hôn mê tức khắc, vậy bồn tôn chủ há chẳng có thể ung dung thanh toán các người hay sao?

Hai nàng, kể cả Vân Dật Long đều giật mình kinh hãi, đó quả là một biện pháp ác độc.

Vân Dật Long vội truyền âm nói:

- Lão ma ấy không phải dọa đâu, tốt hơn hết hãy xông ra rồi hăng liệt...

Tần Mộ Hoa đảo mắt nhìn quanh, đoạn thản nhiên nói:

- Biện pháp ấy quả là inh, mặc dù hèn hạ, nhưng bồn cô nương hãy còn lấy làm lạ một điều.

Quân Trung Thánh tức giận quát:

- Tiểu tiện nhân, ngươi lấy làm lạ điều gì?

Tần Mộ Hoa cười khẩy:

- Bồn cô nương lấy làm lạ lão đã nghĩ ra một pháp pháp inh như vậy, tại sao không chịu nhanh chóng thực hiện mà lại nói ra để thương lượng với bọn ta?

- Hừ, đó là bồn tôn chủ muốn cho các người biết rõ lợi hại hầu vâng lời bồn tôn chủ, vậy mới là thượng sách.

Tần Mộ Hoa cười phá lên:

- Chỉ có một khả năng, đó là Vân Dật Long hiện đã sắp chết không còn chịu được khói độc của lão nữa, nếu chỉ vì bọn ta thì lão hẳn chẳng nhân từ vậy đâu, đúng không nào?

Quân Trung Thánh cười hăng hắc:

- Tiểu tiện nhân, người chớ có đoán bừa, nếu làm cho bốn tôn chủ nổi giận lên, dẫu phải hy sinh Vân Dật Long thì cũng phải phanh thây xẻ thịt các người.

Tân Mộ Hoa lặng thinh, quay sang ngăm ra hiệu với Vân Dật Long và Nhạc Phụng Linh, bảo hai người đứng lên tiếng để tỏ ra đang suy nghĩ.

Hồi lâu lại nghe Quân Trung Thánh cười hăng hắc nói:

- Giờ hẳn các người đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Nghe theo lời đề nghị của bốn tôn chủ hay là chịu ngửi khí độc?

Tân Mộ Hoa nghiêm giọng:

- Bốn cô nương có một giải pháp có thể thương lượng được.

- Người hãy nói nghe thử, nếu được bốn tôn chủ chấp nhận ngay.

- Đích thân lão chữa trị cho Vân Dật Long, ngoài ra bất kỳ ai cũng không được vào.

Quân Trung Thánh ngạc nhiên:

- Điều này thật ngoài dự liệu của bốn tôn chủ. Các người toan giữ quý kế gì vậy hả?

Tân Mộ Hoa cười khanh khách:

- Đừng hỏi nhiều, lão có thể dựa vào thực tế để suy luận, hiện Vân Dật Long thọ thương trầm trọng, sắp chết đến nơi, trong đây chỉ có bọn ta hai người, hẳn lão đã biết rồi, lão đường đường là chủ nhân Huyết Bi, chả lẽ lại sợ bọn ta hay sao?

Quân Trung Thánh cười:

- Kể chi là các người hai người, dù là Vân Dật Long không trúng độc thì bốn tôn chủ cũng nào có ngần sợ.

Tân Mộ Hoa cười khẩy:

- Vậy lão có dám chấp nhận điều kiện đó hay không?

Quân Trung Thánh khẳng khái:

- Được, bốn tôn chủ chấp nhận.

Tân Mộ Hoa trầm giọng:

- Hãy nhớ kỹ, chỉ một mình lão được vào thôi, nếu lão mà không giữ đúng lời hứa, bọn ta cũng chẳng chút do dự cùng chết với Vân Dật Long ngay tức khắc.

Quân Trung Thánh cười hăng hắc:

- Bốn tôn chủ đâu phải trẻ con, chả lẽ lại định phỉnh gạt các người hay sao?

Những nghe cánh cửa vang lên “kẹt” một tiếng, Quân Trung Thánh đã thò đầu vào.

Vân Dật Long hai mắt nhắm nghiền, vẫn nằm yên như độc phát sắp chết, nhưng chàng đã ngăm vận công lực đến mười hai thành, sẵn sàng xuất thủ.

Tân Mộ Hoa và Nhạc Phụng Linh đứng cạnh giường, đồng thanh nói:

- Lão có thể vào được rồi, nhưng đừng quên khép cửa lại.

Quân Trung Thánh bật cười ha hả, quả tiện tay khép cửa lại, đoạn với giọng sắc lạnh nói:

- Thật là thừa thãi, kể chi một cánh cửa gỗ, dù là cửa thép cũng đâu ngăn cản được thuộc hạ của bốn tôn chủ.

Tân Mộ Hoa nhặt giọng:

- Lão khỏi bận tâm, cứ khép lại là được rồi.

Quan Trung Thánh mặt lộ vẻ cố hữu, vênh chòm râu dê lên, từng bước tiến đến gần giường.

Nhạc Phụng Linh và Tần Mộ Hoa đứng yên, vẻ mặt nghiêm nghị, chăm chăm nhìn vào Quan Trung Thánh lặng thinh, nhưng trong lòng hai nàng đều hồi hộp cực độ.

Vân Dật Long cũng không khỏi hết sức hồi hộp, mặc dù võ công của chàng lúc này đã thừa sức đối phó với Quan Trung Thánh, nhưng điều khiến chàng lo lắng là Âm Dương Song Mị cùng ba thiên tôn trưởng lão đã mất trí kia.

Còn cách chàng một trượng, Quan Trung Thánh bỗng chùng bước, lẩm bẩm nói:

- Lạ thật... lạ thật...

Nhạc Phụng Linh lạnh lùng:

- Gì mà lạ?

Song nàng cùng Tần Mộ Hoa và Vân Dật Long đều giật mình kinh hãi.

Quan Trung Thánh chòng chọc nhìn vào Vân Dật Long, chau mày nói:

- Tại sao mặt y chẳng có hiện tượng gì là trúng độc thể này?

Tần Mộ Hoa thản nhiên rần giọng:

- Chẳng những lão thấy lạ, mà ngay cả bọn này cũng vậy, rõ ràng y đã trúng độc sắp chết, vậy mà trên mặt chẳng có dấu hiệu gì cả.

Quan Trung Thánh đưa tay lên gõ gõ trán, ra chiều băn khoăn nói:

- Tình trạng này có hai khả năng, một là hiện tượng hồi quang phản chiếu, trước khi chết độc tố đã xâm nhập vào xương tủy, hai là độc tự khỏi mà chẳng cần chữa trị.

Tần Mộ Hoa lộ vẻ lo âu:

- Nếu chất độc đã xâm nhập vào đến xương tủy, liệu thuốc của lão còn hiệu quả không?

Quan Trung Thánh cười:

- Chỉ cần y còn hơi thở, tim chưa ngừng đập, linh đơn của bốn tôn chủ sẽ chữa khỏi ngay lập tức, thế nhưng...

Bỗng ngưng lời, hai luồng ánh mắt sắc lạnh lại nhìn vào mặt Vân Dật Long.

Tần Mộ Hoa cười khẩy:

- Nếu lão có ý nghi ngờ thì cứ lui trở ra, hoặc là giết quách bọn ta đi.

Nhạc Phụng Linh đã cầm sẵn ngon chủy thủ trong tay, lập tức dí vào ngực Vân Dật Long.

Quan Trung Thánh hai tay xua lia lia:

- Không nên làm vậy, bốn tôn chủ chẳng qua chỉ thấy làm lạ thôi, xem ra quả đúng là độc tố đã xâm nhập đến xương tủy rồi, e rằng một viên linh đơn khó đạt hiệu quả, phải tốn mất hai viên linh đơn của bốn tôn chủ mới được.

Đoạn từ trong tay lấy ra một chiếc lọ màu xanh biếc.

Nhạc Phụng Linh buông tiếng cười khẩy, rút ngọn chủy thủ trước ngực Vân Dật Long về, lùi sau nửa bước, song chủy thủ vẫn cầm lăm lăm trong tay.

Quan Trung Thánh lấy thuốc ra, nhưng không đến gần giường ngay, mà lại quay ra cửa sổ trầm giọng nói:

- Các người không cần canh giữ ngoài cửa sổ, hãy theo kế hoạch của bốn tôn chủ căn dặn, canh giữ xung quanh được rồi.

Bên ngoài không có tiếng đáp lại cũng không có tiếng bước chân di động, nhưng Vân Dật Long ba người nghe tiếng của Hắc Bá Vương truyền âm ha hả nói:

- Âm Dương Song Mị ở ngay bên cửa sổ, ba vị hãy thận trọng...

Thì ra lời nói của Quân Trung Thánh rõ ràng là ám hiệu đã được quy định từ trước.

Quân Trung Thánh dứt lời sải bước đi đến gần giường.

Nhạc Phụng Linh bỗng lại dí chủy thủ vào ngực Vân Dật Long, gần giọng quát:

- Đứng lại!

Quân Trung Thánh thoáng giật mình, đoạn cười nói:

- Tại sao thế này?

Nhạc Phụng Linh quay sang Tân Mộ Hoa nói:

- Hoa muội hãy nói cho lão biết đi.

Tân Mộ Hoa cười khẩy:

- Lão ma khéo sắp đặt lắm, hai người lùn ở ngoài cửa sổ làm gì thế?

Quân Trung Thánh thoáng kinh ngạc:

- Là thật chính bốn tôn chủ cũng không hề phát giác còn có người, làm sao các người phát giác ra được?

Tân Mộ Hoa cười khẩy:

- Khỏi hỏi nhiều, chỉ cần trả lời hai gã lùn kia có ý định làm gì, nếu không đuổi họ đi, bọn này sẽ giữ nguyên lập trường, chết đi là xong.

Quân Trung Thánh râu vểnh thật cao, cười gượng quay ra cửa sổ nói:

- Ngoài kia là Âm Dương Song Thánh đó phải không?

Lập tức một giọng đàn ông già nua nhưng the thé vang lên:

- Đúng vậy!

Quân Trung Thánh cười nhăn nhó:

- Hai ả nha đầu này lo sợ, hai vị hãy lùi xa cho.

- Được rồi, không cần đến hai vợ chồng già này thì bọn ta lùi xa ra vậy.

Vân Dật Long ba người đều ngưng thần lắng nghe, nhưng chẳng nghe thấy tiếng động nào cả, không rõ Âm Dương Song Mị đã lùi ra xa hay chưa?

Đang khi thắc mắc, bỗng nghe Hắc Bá Vương truyền âm nói:

- Âm Dương Song Mị đã lui ra xa ngoài mười trượng rồi.

Tân Mộ Hoa nhớn cười:

- Quân Trung Thánh, giờ lão có thể đến gần được rồi.

Quân Trung Thánh nhíu cả vầng trán:

- Là thật, người nghe được có người lui ra ư?

Tân Mộ Hoa cười bí ẩn:

- Nếu không nghe được thì sao dám để cho lão đến gần? Hai người lùn kia đã lui ra ngoài mười trượng rồi.

Quân Trung Thánh đảo tròn mắt, thoáng ngẫm nghĩ rồi cười nói:

- Mộ Hoa, bốn tôn chủ đã nuôi dưỡng người khôn lớn, vậy mà không hề hay biết thì, thính lực của người lại linh mẫn như thế.

Đoạn cất bước đi thẳng đến cạnh giường.

Vân Dật Long nín thở ngưng thần, hai mắt nhắm nghiền, chỉ có hơi thở rất yếu ớt, ra vẻ đúng là người trúng độc sắp chết.

Quân Trung Thánh mở nắp lọ trút ra một hoàn thuốc màu đỏ, đặt lên giữa lòng bàn tay phải đang ngửa ra, tay trái điểm vào huyệt Kết Hạch của Vân Dật Long.

Vân Dật Long đang chờ đợi khoảnh khắc ấy, ngay khi ngón tay của lão sắp chạm vào huyệt Kết Hạch của chàng, Vân Dật Long bất thần vung tay chụp vào cổ tay phải của lão ta.

Quân Trung Thánh quá bất ngờ, không khỏi giật nảy mình, song lão vẫn giả dạn vững vàng nên đã không bật lên tiếng kêu kinh ngạc.

Từ khi được Kim Thủ Bà Bà truyền cho hơn trăm năm công lực, công lực Vân Dật Long đã vượt xa Quân Trung Thánh, hơn nữa lại xuất thủ bất ngờ, Quân Trung Thánh không hề phòng bị, tuy lão công lực võ công cao cường, song cũng chẳng thể nào tránh khỏi được, nên liền bị chàng chụp trúng cổ tay phải.

Vân Dật Long đứng bật dậy cười sắc lạnh:

- Lão ma đã đến ngày tận số rồi.

Quân Trung Thánh mặt mày tái ngắt, nửa thân người tê dại không cử động được, cắn răng cười nói:

- Bốn tôn chủ chẳng có gì để nói cả, giờ đã lọt vào trong tay các người, muốn xử thế nào tùy thích.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Giờ lão đã không cần thu nhận Vân mỗ làm chủ nhân Huyết Bi đời thứ ba nữa ư?

Quân Trung Thánh nghiêng răng ken két hậm hực:

- Hừ, bốn tôn chủ đã hiểu ra một chân lý, nuôi hổ là di họa, ta vọng tưởng cải tạo người, chọn người làm truyền nhân y bát, đó quả là một sai lầm to lớn.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Rất tiếc giờ hiểu ra thì đã muộn rồi.

Quân Trung Thánh buông tiếng cười chua cay, đoạn nhắm mắt lặng thinh.

Vân Dật Long gần giọng:

- Lão ma, có lời trần trối gì không?

Quân Trung Thánh cười khằng khặc nói:

- Lời trăng trối ư? Bốn tôn chủ tuổi đã ngoài trăm, không hề có con cháu nào cả, có gì mà trăng trối kia chứ?

Tân Mộ Hoa bỗng khẽ nói:

- Lão ma này không thể để sống được, hãy mau giết đi thì hơn.

Vân Dật Long liền đưa tay phải lên, vừa định bổ xuống...

Quân Trung Thánh bỗng mở choàng mắt quát:

- Hãy khoan!

Vân Dật Long chững tay quát:

- Có gì hãy nói mau.

Quân Trung Thánh cười ảo não:

- Bốn tôn chủ chỉ muốn biết độc thương của người nhờ đâu mà khỏi?

Vân Dật Long thoáng nhíu mày, đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa, ra chiều do dự không biết có nên nói cho lão biết sự thật không?

Tân Mộ Hoa đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh nói:

- Để cho lão biết rõ sự thật trước khi chết cũng đâu có hề gì.

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Cũng được, đó là do lão gieo ác đã gặp quả báo, lão đâu ngờ một trong bốn thiên tôn trưởng lão đã từng được ăn cá chép bạc ngàn năm nên không hề bị trúng độc...

Quân Trung Thánh nghiêng rằng:

- Vậy nhất định là Hắc Bá Vương Quách Tâm Dư rồi, thật ra bốn tôn chủ đã sớm nghi ngờ y...

Vân Dật Long cười nhạt:

- Có lẽ lão vui lòng nhắm mắt rồi chứ?

Quân Trung Thánh nhắm mắt hồi lâu, bỗng lại mở mắt nói:

- Sao người chưa hạ thủ?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Lão không cần mong chết vội, đằng nào cũng chẳng sống được bao lâu nữa đâu, thế nhưng...

Tân Mộ Hoa tiếp lời:

- Lão ma này có định tâm khác, sở dĩ lão mong chết sớm là muốn cho chúng ta cùng chết, bởi có Âm Dương Song Mị cùng với ba thiên tôn trưởng lão đang mê mẩn tâm trí, cộng thêm Tứ đại thị vệ, Cửu đại hộ pháp và tứ đại bộ thuộc Chính Nghĩa Đoàn, e rằng chúng ta chẳng dễ gì thoát thân...

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vậy là mạng sống của lão hãy còn chút giá trị để lợi dụng, ít ra cũng không thể để cho lão ta chết đi trong lúc này.

Tân Mộ Hoa chau mày:

- Việc gì cũng đều có hai khả năng, lão muốn được chết sớm rất có thể vì sợ chúng ta giết thật, bởi càng kéo dài được sự sống thì càng có nhiều hy vọng thoát thân.

Quân Trung Thánh đành giọng:

- Bốn tôn chủ không muốn nói nhiều, muốn giết hay muốn sao tùy ý, thế nào cũng được.

Đoạn nhắm nghiền mắt không nói thêm một lời nào.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Ngoài giết chết lão ra, Vân mẫu hãy còn vài biện pháp để trừng trị lão, chẳng hạn như phân cân tỏa cốt, trăm kinh triệt mạch, bất kỳ biện pháp nào lão cũng không thể chịu nổi, lão muốn thử chăng?

Quân Trung Thánh cắn răng:

- Người thật ra định thế nào, cứ nói rõ ra đi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Nếu lão sợ hình phạt thì hãy ngoan ngoãn mà làm theo lời Vân mẫu, tất nhiên lão được chết nhanh chóng một chút.

- Bốn tôn chủ muốn nghe thử ý định của người trước.

Vân Dật Long buông giọng đành thếp:

- Trước hết lão hãy quát lui thuộc hạ, Vân mỗ sẽ mang lão đi đến một nơi bí mật, sau đó triệu tập quần hùng khắp thiên hạ, quy tụ trước Chính Nghĩa Nhai, kể hết mọi tội ác của lão rồi xử tử lão trước mặt mọi người.

Quân Trung Thánh nghiêng rằng:

- Người quả là độc ác, nhưng bốn tôn chủ cũng đành phải để cho người tự ý sắp đặt thôi.

Vân Dật Long siết mạnh năm ngón tay, lập tức Quân Trung Thánh nhú chặt mày, mồ hôi trán vã ra ướt đầm.

Vân Dật Long trầm giọng quát:

- Hãy mau thông báo với tất cả thuộc hạ lập tức lui ra khỏi Bắc Tự Ba, không một ai được ở lại, bằng không sẽ cho lão ném mùi đau khổ ngay...

Quân Trung Thánh buồm tiếng hừ hậm hực, chúm môi cất lên một tiếng huyết dài.

Tiếng huyết vừa dứt, liền nghe tiếng y phục phàn phật vang lên cùng khắp, ngoài cửa có tiếng người lớn tiếng nói:

- Bốn tôn chủ, Tứ đại thị vệ xin kính chờ dạy bảo.

Quân Trung Thánh khẽ thở dài:

- Hãy tức tốc truyền lệnh, tất cả người của bốn đoàn hãy lập tức triệt thoái khỏi Bắc Tự Ba, không được một người ở lại và mời cả Âm Dương Song Thánh rời khỏi đây chờ bốn tôn chủ.

Tứ đại thị vệ đồng thanh:

- Tôn chủ, vậy...

Quân Trung Thánh trầm giọng:

- Đứng hồi nhiều, chỉ chấp hành mệnh lệnh của ta là được rồi.

Tứ đại thị vệ hết sức thối mác, song đành cung kính đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đoạn liền phi thân bỏ đi ngay. Chừng nửa tuần trà sau Quân Trung Thánh cười chua chát nói:

- Bốn tôn chủ có thể lấy cái đầu trên cổ cam đoan, người của Chính Nghĩa Đoàn không còn một ai bèn mảng quanh đây nữa.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa, nghiêm nghị nói:

- Ta đi thôi.

Tân Mộ Hoa gật đầu:

- Tiểu muội đi trước dẫn đường, Linh tỷ đoạn hậu, phải để cho lão ma này đi giữa thì mới khỏi xảy ra bất trắc.

Đoạn liền dẫn trước đi ra cửa, đứng trong sân quay nhìn quanh rồi đưa tay lên khoát nhẹ, Vân Dật Long chẳng chút chần chừ, nắm chặt cổ tay Quân Trung Thánh bước ra.

Quân Trung Thánh nửa người huyết mạch bị ách tắc đành chệnh choạng bước đi, Nhạc Phụng Linh tay cầm chùy thủ theo sau bước ra ngoài sân.

Lúc này đêm đang dày, bốn bề im phăng phắc, quả nhiên không hề thấy một bóng người.

Tân Mộ Hoa dẫn trước phi thân phóng đi, chẳng mấy chốc mọi người đã ra khỏi thôn trang, quả nhiên chẳng gặp một người nào cả.

Tân Mộ Hoa phóng đi một mạch hơn ba dặm đường, mới dừng lại nói:

- Giờ Long ca định đi đâu?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Chính Nghĩa Môn trên Thanh Dương Lãnh là nơi duy nhất có thể đến, nhưng nơi ấy mục tiêu quá lộ liễu, nếu Âm Dương Song Mị cùng bọn Chính Nghĩa Đoàn kéo đến thì thật là rắc rối.

Nhạc Phụng Linh nóng lòng giục:

- Nơi đây không thể ở lâu, hãy quyết định nhanh lên.

Vân Dật Long như chợt nhớ ra:

- Còn một nơi có thể an trí lão ta, đó là Cửu Lý Câu ở Nghi Sơn, tổng quản Bạch Thủy sơn trang là Mã Nhất Vũ, người đã được Tân tiền bối giải cứu hiện đang ở nơi ấy...

Ngưng chốc lại nói tiếp:

- Tiểu huynh sẽ đưa lão ma này đến thẳng Cửu Lý Câu, còn hai vị cô nương hãy đến Thanh Dương Lãnh báo tin với...Triển Ngọc Mai cô nương, dùng chim bằng của cô ấy truyền thư, triệu tập toàn thể quần hùng võ lâm định kỳ tập hợp trước Chính Nghĩa Nhai, công bố tất cả tội ác của lão ma này trước mọi người, sau đó giết đi và giải tán bọn tay sai Chính Nghĩa Đoàn, đem thanh bình đến cho võ lâm giang hồ.

Tân Mộ Hoa đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh, lắc đầu nói:

- Chúng tiểu muội không đến Thanh Dương Lãnh được đâu, chỉ có thể giúp Long ca đến đây thôi.

Vân Dật Long sững sốt:

- Hoa muội, vậy...vậy...

Chàng ngập ngừng hồi lâu vẫn không thể nói tiếp được.

Nhạc Phụng Linh tiếp lời:

- Lẽ ra chúng tiểu muội cũng không muốn can thiệp vào, song bởi không đành lòng trơ mắt nhìn Long ca thảm tử nên mới ra tay giải cứu rồi sau đó đưa Long ca đi tìm Vô Ưu lão nhân chữa trị, nào ngờ lại bắt giữ được lão ma Quân Trung Thánh, giờ xin cáo biệt.

Vân Dật Long chau mày:

- Nhị vị hiền muội hà tất như vậy...

Nhạc Phụng Linh cười chua chát:

- Bởi Long ca đã có vợ rồi, chúng tiểu muội chẳng tiện giao tiếp với Long ca nữa.

Tân Mộ Hoa tiếp lời:

- Nay chẳng những đã bắt được Quân Trung Thánh và còn thoát khỏi trùng vây rồi, với võ công của Long ca sẽ không gặp trở ngại gì nữa. Còn về việc triệu mời quần hùng võ lâm, Long ca hãy đến Cửu Lý Câu rồi nhờ Mã Nhất Vũ lo liệu, chúng tiểu muội không dính dáng vào nữa đâu...

Vân Dật Long bối rối:

- Nhưng Hoa muội cũng có huyết hải thâm cừu với lão ma này, chả lẽ...

Tân Mộ Hoa ngắt lời:

- Khi nào quần hùng tụ tập trên Chính Nghĩa Nhai, tiểu muội cũng sẽ có mặt trong ấy, xem Long ca buộc lão ma này tuyên bố tội trạng rồi trừ khử lão đi, vậy cũng kể như là tiểu muội đã báo được thù rồi.

Vân Dật Long chau mày:

- Việc giữa tiểu huynh với Kim Thủ Ngọc Nữ là bất đắc dĩ...

Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa đồng thanh ngắt lời:

- Không cần phải nói nữa, chúng tiểu muội cũng chẳng chấp nhất chuyện cũ đâu...tạm biệt.

Vân Dật Long luống cuống:

- Nhị vị hiền muội hãy khoan...

Nhưng Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa không đếm xỉa đến chàng nữa, hai nàng lần lượt phi thân bỏ đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Vân Dật Long định đuổi theo, nhưng đang nắm giữ cổ tay Quân Trung Thánh, hành động bất tiện đành buồn bã buông tiếng thở dài, thừ người ra nhìn theo bóng dáng hai nàng xa dần.

Quân Trung Thánh mắt hé mở, nhếch môi cười nói:

- Vân Dật Long, xem ra ngươi chẳng dễ gì thoát được cái vòng luẩn quẩn của đám thiếu nữ này..

Vân Dật Long siết mạnh tay quát:

- Lão ma chớ nói lời thôi, đi mau.

Đoạn kéo lão phóng nhanh về phía Nghi Sơn, Quân Trung Thánh nửa người tê dại như là phế nhân, mặc cho Vân Dật Long kéo đi.

Đi được chừng hơn dặm đường, Vân Dật Long lại chừng bước nói:

- Lão ma, đi như thế này phiền phức quá, thôi thì Vân mỗ phong bế huyết đạo của lão, mang đi như là hành lý vậy.

Đoạn liền vung tay toan điểm vào các nơi yếu huyệt trước ngực và sau lưng Quân Trung Thánh.

Quân Trung Thánh bỗng cười khẩy nói:

- Hãy khoan.

Vân Dật Long gần giọng nói:

- Lão còn gì để nói nữa?

Quân Trung Thánh nghiêng rằng:

- Lão phu là một bậc tôn chủ Huyết Bi, lẽ nào lại để cho nhà ngươi mặc tình hành hạ, làm nhục như vậy?

Vân Dật Long cười lạnh lùng:

- Tội ác của lão vô số kể, dù có hành hạ, làm nhục hơn thế nữa cũng chẳng quá đáng, hãy cố chịu đựng thôi.

Đoạn lại vung chỉ điểm tới, Quân Trung Thánh bỗng cười khẩy nói:

- Lão phu tuy có sơ suất bị ngươi chế ngự, nhưng thành thật mà nói chính lão phu đã muốn như vậy.

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Lão ma sắp chết đến nơi, còn nói càn gì nữa vậy?

- Mặc dù lão phu đã hạ lệnh cho toàn bộ thuộc hạ rút khỏi Bắc Tự Ba, nhưng lão phu biết chắc họ vẫn ngấm ngầm đuổi theo, và rất có thể hiện đã bủa giăng thiên la địa võng hòng giải cứu lão phu, hai ả nha đầu kia không thoát khỏi được đâu.

Vân Dật Long giật mình:

- Mặc cho lão thiên biến vạn hóa thì Vân mỗ vẫn giữ nguyên lập trường, nếu lão không muốn ném mùi đau khổ thì nên ngoan ngoãn là hơn.

Trong khi nói, năm ngón tay lại tăng thêm hai thành công lực.

Quân Trung Thánh mồ hôi đầm đìa, song vẫn ngửa mặt cười vang.

Vân Dật Long gần giọng quát:

- Lão cười gì thế hả?

Quân Trung Thánh ngừng cười, nói:

- Lão phu đã nghĩ ra được một biện pháp để thay đổi tình thế, bởi lẽ người cứu không bằng tự cứu, nếu mà chờ bọn giá áo túi cơm đó đến giải cứu cho lão, chẳng biết chờ đến bao giờ.

62. Chương 62: Đại Lương Song Yêu Hiện Lão Ma Khiếp Vía

Vân Dật Long cười khẩy:

- Lão có biện pháp tự cứu gì nào?

Quân Trung Thánh nhếch môi cười:

- Trong sổ tuyệt học của lão phu có một môn “Toái cốt đoạn cân” bây giờ đành phải sử dụng thôi.

Vân Dật Long chưa kịp hiểu ra Quân Trung Thánh nói gì, bỗng nghe hai tiếng “rắc rắc”, Quân Trung Thánh đã như tên bắn vọt ra xa hàng mấy trượng và trong tay chàng hãy còn nguyên cánh tay phải máu thịt nhầy nhụa.

Biến cố thật quá bất ngờ, Vân Dật Long không bao giờ nghĩ đến Quân Trung Thánh lại đủ can đảm tự bẻ gãy một cánh tay, nên chàng không chút đề phòng, Quân Trung Thánh mới có thể ung dung thoát thân như vậy.

Quân Trung Thánh đứng ngoài xa năm trượng, trầm giọng hét vang:

- Vân Dật Long, một cánh tay phải đã thiêu hủy quyết tâm thu người làm truyền nhân của lão phu, kể từ nay người chính là kẻ tử thù của lão phu.

Vân Dật Long cười ngạo nghễ:

- Hai ta vốn đã thù sâu như bể, hẵn là chẳng còn cách nào khác hơn.

Quân Trung Thánh nơi cánh tay gãy máu chảy đầm đìa, cơ hồ ướt đầm thân, song lão không hề vận công chỉ huyết, cười vang nói:

- Nếu lão phu không quyết lòng thu nhận người làm truyền nhân Huyền Bi đời thứ ba thì đã giết người từ lâu rồi, chỉ bởi ý nghĩ sai lầm ấy, suýt nữa lão phu đã bị hủy trong tay người...

Đoạn đưa tay trái vỗ vào nơi gãy cánh tay phải, nghiêng răng nói tiếp:

- Lão phu vĩnh viễn không bao giờ quên được bài học bằng máu này.

Vân Dật Long quát:

- Lão ma, Vân mỗ cũng rất hối hận là vừa rồi đã không giết lão.

Chưa dứt lời tung mình lao tới nhanh như chớp, vung tay thì triển Viêm Dương Thất Huyền Chưởng, màu đỏ hiện ra, thoáng chốc đã biến thành màu tím rực rỡ, uy lực tỏa ra đến những hai trượng, phủ trùm xuống đỉnh đầu Quân Trung Thánh.

Song Quân Trung Thánh thân pháp cũng nhanh khôn tả, thoát khỏi chưởng lực của Vân Dật Long trong đường tơ kẽ tóc, lại vọt ra xa mấy trượng.

Vân Dật Long quyết lòng hạ sát Quân Trung Thánh, huy một chưởng liên tung mình đuổi theo, lại tung ra một chưởng, đồng thời Trích Huyết Kiếm và Ánh Huyết Hoàn cũng cùng lúc tung ra.

Nhưng Quân Trung Thánh tuy mất một tay, công lực hãy còn, đồng thời lão chỉ mong thoát thân nên tập trung hết toàn lực vào khinh công, phóng đi như sao xẹt, Vân Dật Long liên tục xuất chiêu, song chưa hề làm gì được lão.

Lúc này Quân Trung Thánh đã chạy đến bờ sông Đại Vân, ven sông là rừng rậm, Vân Dật Long nóng lòng, cũng gỡ hết khinh công ra đuổi theo.

Nhưng Quân Trung Thánh sau khi cất tiếng cười đã biến mất vào rừng, Vân Dật Long đành chững bước buông tiếng thở dài.

Chỉ nghe tiếng Quân Trung Thánh từ trong rừng vọng ra:

- Vân Dật Long, lão phu giờ đây đã không còn ý định thu nhận người làm truyền nhân y bát, mà chỉ muốn lấy mạng người, nếu người thông minh thì hãy ngoan ngoãn tự vẫn thì hơn.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, vội quay nhìn xung quanh, nhưng ngoài khu rừng ven sông, ba mặt kia đều là đồi núi chập chùng, khó bề trông thấy cảnh vật ngoài mười trượng.

Vân Dật Long thầm thì:

- Quân Trung Thánh có lẽ không nói ngoa, bọn Âm Dương Song Mị, Tứ thị vệ và Cửu hộ pháp hẳn là đang ở gần đây, nếu kéo dài thời gian e bất lợi ỉn, vào rừng truy kích không phải là một hành động thông minh, nhưng chàng có thể bỏ đi như vậy chăng?

Không được, một là chàng không còn mặt mũi nào gặp lại Tần Mộ Hoa và Nhạc Phụng Linh, để cho Quân Trung Thánh đào thoát thế này, chàng biết ăn nói thế nào với hai nàng đây.

Hai là hành động của Hắc Bá Vương Quách Tâm Dư đã bị bại lộ, tất nhiên Quân Trung Thánh sẽ chẳng buông tha, mình cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Ba là, Nhạc Phụng Linh và Tần Mộ Hoa rất có thể là đã sa lưới rập của bọn chúng, mình phải dò xét rõ ràng rồi mới có thể quyết định.

Đang khi phân vân do dự, bỗng lại nghe Quân Trung Thánh cười to nói:

- Vân Dật Long, lão phu ở trong đây chờ đợi đã lâu, muốn vào thì vào, muốn đi thì cứ đi, sao lại còn ở đó do dự?

Vân Dật Long chau chặt mày kiếm, song vẫn đứng yên tại chỗ.

Bỗng trong rừng có tiếng ồn ào, một người lớn tiếng nói:

- Bẩm tôn chủ, đã bắt được ngũ đệ của lão nô rồi.

Vân Dật Long nghe ra được bọn tay sai của Quân Trung Thánh đã tụ tập đông đảo trong rừng, và người lên tiếng chính là “Độc Tâm Chúc Dung” Lục Nguyên Minh, kẻ đứng đầu là Ngũ Hành Thiên Tôn.

Vân Dật Long bất giác rợn người, đây thật là một điều kinh khủng, Lục Nguyên Minh đã biết Hắc Bá Vương là ngũ đệ, mà lại cung kính phục tùng Quân Trung Thánh như vậy có thể thấy loại thuốc mê hoặc tâm thần này quả thật lợi hại.

Chỉ nghe Quân Trung Thánh cười ha hả nói:

- Tên quỷ đen này có thể được là ân nhân cứu mạng của Vân Dật Long, hãy phong bế yếu huyệt toàn thân hắn, treo lên cây bạch dương kia, để xem Vân Dật Long bỏ rơi hay là sẽ xả thân cứu hắn.

Liền nghe mấy tiếng đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Vân Dật Long nghe ra đó là ba thiên tôn trưởng lão Lục Nguyên Minh, Chư Cát Thanh và Tề Bất Tu ba người. Đồng thời cũng nghe ra có người bị treo lên cây, vậy thì việc Hắc Bá Vương bị bắt quả đúng là sự thật.

Nhưng khu rừng rậm rạp, từ ngoài nhìn vào chẳng thấy được gì cả. Vân Dật Long đành đứng thừ ra tại chỗ.

Lát sau lại nghe có mấy tiếng nói:

- Bẩm tôn chủ, hai ả nha đầu kia cũng đã bắt được rồi.

Vân Dật Long giật nảy mình, chỉ nghe Quân Trung Thánh lại lớn tiếng cười dài nói:

- Tốt lắm, hãy treo hết lên cạnh bên tên quỷ đen kia, để xem Vân Dật Long vào cứu... hay không, nếu nội trong một giờ mà hắn không vào thì sẽ từ từ xẻo thịt hai ả mà nhấm rượu.

Quả nhiên, Vân Dật Long nghe thấy tiếng quát mắng của Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa, nhưng lát sau đã im lặng, hiển nhiên hai nàng đã bị điểm huyết.

Vân Dật Long nghe lòng trĩu nặng, chàng thật không ngờ lại lâm vào tình thế tệ hại thế này, vậy là chàng không thể nào bỏ đi được nữa, bất luận đây là hầm lửa hay vạc dầu thì chàng cũng phải liều mạng xông vào.

Chàng quay đầu nhìn quanh, lập tức phi thân lên một ngọn cây ẩn núp.

Theo sự phán đoán, nơi bọn Quân Trung Thánh hiện diện cách chừng năm mươi trượng, vậy là nằm ngay giữa khu rừng. Vân Dật Long bèn nhón chân đi trên ngọn cây tiến lần tới.

Chàng ngấm ngấm vận thần công lục soát, hoàn toàn không có người ẩn núp trên ngọn cây, đồng thời chàng cũng biết là Quân Trung Thánh không cần thiết cho người mai phục trên cây, bởi chỉ cần bao vây xung quanh Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa là đủ rồi.

Chàng chẳng rõ hành tung của mình có bị bọn tay sai của Quân Trung Thánh phát giác hay không, ước tính khoảng cách có lẽ đã tiến đến gần chừng ba mươi trượng, qua kẽ lá có thể trông thấy bọn người của Quân Trung Thánh rồi.

Lập tức Vân Dật Long nghe máu nóng sôi sục, chỉ thấy Quân Trung Thánh nơi chỗ tay gãy đã được băng bó, bọn Tứ thị vệ và Cửu hộ pháp đang đứng vây quanh, ba thiên tôn trưởng lão thì mặt mày trở khác đứng thành hình tam giác, thái độ hết sức nô bộc.

Trên một cây bạch dương đang treo lủng lẳng ba người, đứng là Hắc Bá Vương cùng Nhạc Phụng Linh và Tân Mộ Hoa, họ bị treo cách mặt đất chừng vài thước.

Quân Trung Thánh ngạo nghễ nhìn quanh, cười sắc lạnh nói:

- Bốn tôn chủ tuy bị mất đi một cánh tay, nhưng sự thiệt hại ấy rất là xứng đáng, phải nên ăn mừng mới đúng, hãy bày tiệc rượu ngay trong khu rừng này, ăn uống một phen cho thỏa thích.

Mấy người áo đen đồng thanh nói:

- Đã có chuẩn bị sẵn rượu thịt rồi, chỉ chờ tôn chủ dặn bảo.

Quân Trung Thánh khoái trá:

- Hãy mau mau mang lên đây... và chuẩn bị một lò than cùng với các món phụ liệu, có lẽ đêm nay bốn tôn chủ phải thưởng thức món thịt người nướng nữa đây.

Lát sau, những thấy rất nhiều người áo đen lẳng xăng qua lại trong rừng, quả nhiên một bàn tiệc thịnh soạn đã được bày lên và một lò lửa rực cháy đặt cạnh bàn với đầy đủ dao nĩa và các món phụ liệu.

Quân Trung Thánh cười ha hả, một mình ngồi vào bàn, thản nhiên ăn uống với cánh tay trái còn lại, những người áo đen cùng ba Thiên Tôn trưởng lão đứng vây quanh, nhưng không thấy Âm Dương Song Mị đâu cả.

Vân Dật Long thầm cân nhắc mỗi mình chàng đối phó với những người hiện diện kia khả năng thắng bại tương đương nhau, còn nếu Âm Dương Song Mị đang ở gần đây thì kết quả khó thể nào lường được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, ba người bị treo trên cây không hề động đậy, hiển nhiên đều đã bị điểm khóa huyết đạo.

Quân Trung Thánh đã ngà ngà say, xô ly cười nói:

- Đã được bao lâu rồi?

Lập tức bên cạnh có người đáp:

- Đã gần một giờ rồi.

Quân Trung Thánh một tay vỗ mạnh xuống bàn quát:

- Chuẩn bị nướng thịt người!

Ngửa mặt cười vang, nói tiếp:

- Tên Vân Dật Long đã tự hào là bậc anh hùng hảo hán, vậy mà lại một mình đào tẩu, bạn bè, tình nhân gì cũng bỏ hết ...

Vân Dật Long nghe như bị dao nhọn đâm vào tim, nhưng thấy bọn áo đen lại người thì lảng xăng quạt lò, kẻ bày biện dao nĩa, trong số một người cung kính khom mình khẽ hỏi:

- Chẳng hay tôn chủ định nướng người nào trước?

Quân Trung Thánh cố ý lớn tiếng nói:

- Tên quỷ đen kia thịt dai lắm, chẳng ngon lành gì đâu, tất nhiên là hai ả nữ rồi.

- Vâng ... vâng ... nhưng chẳng hay tôn chủ chọn ả nào làm thịt trước?

Quân Trung Thánh cười hề hề:

- Người là tay nấu nướng giỏi, hãy chọn dùm bốn tôn chủ đi.

Người áo đen nọ cười nhăn nhó:

- Theo ý thuộc hạ thì ả mặc áo trắng da thịt nõn nà, có lẽ ngon hơn ả mặc áo đỏ, chẳng hay tôn chủ muốn ăn bộ phận nào trước?

Quân trung Thánh thoáng ngẫm nghĩ, đoạn cười to nói:

- Đúng, ả nha đầu áo trắng kia tên là Nhạc Phụng Linh ... hãy cắt lấy đôi vú của ả trước.

- Thừa vâng!

Người áo đen liền lấy từ trên lưng ra một ngọn trủy thủ, đưa lên miệng ngậm ngang, sải bước đi tới, thả dây cho Nhạc Phụng Linh hạ xuống thấp, đôi chân chỉ còn cách mặt đất chừng một thước.

Sau đó đưa hai tay ra toan xé áo Nhạc Phụng Linh ...

Thốt nhiên, một luồng sang đỏ bay vút tới trúng ngay yết hầu gã áo đen, chỉ nghe một tiếng “hự” khê, lập tức ngã ra chết ngay.

Bọn Chính Nghĩa Đoàn hiện diện liền lập tức nhốn nháo, hỗn loạn.

Quân trung Thánh khoát tay quát:

- Không được manh động, hãy kéo xác y ra ngay.

Mọi người lập tức im lặng, hai người áo đen kéo tử thi kia ra xa.

Quân Trung Thánh vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, cười vang nói:

- Vân Dật Long, như vậy chẳng cứu được họ đâu, hãy mau hiện thân ra đi, muốn giải quyết bằng văn hay võ cũng được, chúng ta hãy giải quyết triệt để thì hơn.

Lúc này, Vân Dật Long đã đến gần cách chừng mười trượng, đang ở trên một ngọn cây du, vừa rồi chàng đã phóng ra một mũi Ánh Huyết Tiên cứu nguy cho Nhạc Phụng Linh, nhưng Quân Trung Thánh nói đúng, như vậy không thể nào giải cứu được hai nàng, bởi sự sống chết của họ vẫn còn nằm trong tay Quân Trung Thánh.

Trừ khi mình hiện thân ra quyết một phen tử chiến thì mới giải quyết được vấn đề, nhưng ...

Vân Dật Long không thấy còn giải pháp nào hơn, tay nắm chặt Trích Huyết Kiếm vừa định phi thân xuống ...

Bỗng nhiên chỉ nghe tiếng truyền âm nhập mật nói:

- Vân công tử chớ nên nóng nảy ...

Vân Dật Long sửng sốt, lúc này mới phát giác ra có một bóng người cũng nấp trên một ngọn cây cách ngoài mấy trượng, định thần nhìn kỹ, thì ra lại là Kim Thủ Ngọc Nữ Quan Sơn Phụng.

Vân Dật Long cũng vội dung truyền âm nói:

- Quan ... cô nương ...

Quan Sơn Phụng vẫn truyền âm, nói:

- Đừng vội, tình thế trước mắt nguy cơ trùng trùng, tôi đã phái Song Hồ và Độc Mãng tìm cách giải cứu cho họ rồi, hy vọng là sẽ thành công.

Vân Dật Long vừa định nói thì bỗng nghe Quân trung Thánh quát vang:

- Vân Dật Long, nếu ngươi còn chưa chịu hiện thân, bốn tôn chủ sẽ tức khắc xẻo thịt họ nướng ...

Bỗng một người áo đen đến gần hót hải báo:

- Bẩm tôn chủ bờ sông bên phải bỗng có sương đỏ bốc lên.

Quan Trung Thánh kinh ngạc:

- Sương đỏ ư? Sương đỏ như thế nào?

- Thuộc hạ chưa dò xét kỹ, chỉ biết bên bờ sông bỗng dưng có sương đỏ bốc lên, đã lan rộng ra hơn mười trượng, đang lan dần vào rừng.

Quân Trung Thánh đứng phắt dậy, đi tới đi lui vài bước, đoạn trầm giọng nói:

- Tứ đại thị vệ hãy cùng đi dò xét cho rõ ràng, một là sương đỏ từ đâu mà có, hai là có độc hay không, ba là có khả năng lan vào trong rừng hay không?

- Tuân lệnh!

Tứ đại thị vệ lập tức phóng nhanh đi.

Đột nhiên, trong rừng bỗng xuất hiện một quả cầu trắng to cỡ quả dưa hấu, “bùng” một tiếng nổ tung, một cuộn khói trắng tỏa ra.

Thật là một điều kinh người, bọn tay sai đứng quanh Quân Trung Thánh không khỏi kinh hoàng nhón nháo.

Nhưng ngay sau khi Quân Trung Thánh quát bảo mọi người yên lặng, bỗng thấy hai bóng người dần dần hiện rõ ra trong làn khói trắng.

Hai người ấy tướng mạo kỳ lạ, phục sức quái dị, trong đó có một người mặc áo dài màu đỏ, tóc đỏ phủ vai, mặt cũng đỏ gay, trông thật khủng khiếp. Người kia thì toàn thân y phục trắng, tóc bạc phủ vai, tướng mạo chẳng khác lão nhân áo đỏ là bao, khác chăng chỉ là hai màu đỏ và trắng mà thôi.

Hai người không hề có binh khí, nghênh ngang đứng giữa rừng chỉ cách bọn Quân Trung Thánh chừng hai trượng, lúc này màn đêm dày đặc, sự xuất hiện của họ hết như là quỷ quái.

Quân Trung Thánh thoáng cảm thấy khiếp hãi, nói:

- Nhị vị là ...

Hai lão nhân đồng thanh đáp:

- Hừ ngươi là ai? Không nhận ra hai lão già này hả?

Quân Trung Thánh trong lòng có sự hoài nghi, song vẫn trầm tĩnh nói:

- Xin thứ lỗi cho lão ô mắt kém, quả tình không biết hiệp giá hai vị là ai.

Lão nhân áo trắng bật cười, cao giọng ngâm:

- Khói trắng hiện, sương đỏ tan. Miêu Cương Đại Lương có song yêu, thừa sức bạt núi lấp biển, ai khôn hồn thì hãy lánh xa ...

Lão nhân áo đỏ tiếp lời:

- Giờ đã biết hai lão già này là ai rồi chứ?

Quân Trung Thánh lúng búng:

- Vậy ra nhị vị là Đại Lương Song Yêu.

Hai lão nhân đồng thanh cười:

- Đúng vậy, kể ra người cũng khá hiểu biết đấy.

Quân Trung Thánh vẻ trầm ngâm:

- Nhị vị đã tung hoành mấy mươi năm trên chốn giang hồ, chưa từng gặp địch thủ, đã lập nên biết bao công tích trong giới võ lâm, nhưng ...

Lão nhân áo đỏ gằn giọng:

- Nhưng sao? Người nói năng sao mà ấp a ấp úng thế hả?

Quân Trung Thánh đành nói:

- Xin thú thật, nghe đâu nhị vị đã bệnh chết hồi trăm năm trước, lúc ấy nhị vị có lẽ đã hơn trăm tuổi rồi.

Lão nhân áo đỏ phá lên cười:

- Không sai, lão phu năm nay đã hai trăm hai mươi bảy tuổi ...

Lão nhân áo trắng tiếp lời:

- Còn lão phu thì hai trăm hai mươi sáu, bao giờ cũng kém hơn lão huynh một tuổi ... Nhưng, lão tiểu tử này nói gì thế? Chúng ta đã chết hồi trăm năm trước rồi ư?

Lão nhân áo đỏ cười ha hả:

- Bận tâm làm gì cái điều vớ vẩn ấy, nếu như xem thường chúng ta tuổi già thì cứ dạy cho hắn một bài học.

Quân Trung Thánh vội xua tay nói:

- Nhị vị chớ nên hiểu lầm, dám hỏi nhị vị vào Trung Nguyên làm chi vậy?

Lão nhân áo đỏ bực tức:

- Hừ, ai mà thích đến cái nơi quái quỷ đâu đâu cũng là người này, bọn ta đúng ra là đến Mạt Mễ Nhĩ để thăm viếng bạn cũ ...

Quân Trung Thánh giật mình:

- Chẳng hay nhị vị tìm bạn cũ là ai vậy?

Lão nhân áo đỏ gằn giọng:

- Ở cái vùng Mạt Mễ Nhĩ thì còn ai nữa, tất nhiên là Âm Dương Song Mị Liễu Bất Phàm và Vi Bất Hạc rồi.

Quân Trung Thánh kinh ngạc:

- Nhị vị đến Mạt Mễ Nhĩ tìm thăm Âm Dương Song Mị, tại sao lại đến Trung Nguyên?

- Bọn ta không tìm thấy Âm Dương Song Mị ở Mạt Mễ Nhĩ, nghe đâu họ đã vào Trung Nguyên nên bọn ta mới đuổi theo ...

Lão nhân áo trắng tiếp lời:

- Nhưng cũng vẫn tìm không gặp, có lẽ bọn ta chuyến này đã hoài công.

Quân Trung Thánh đảo mắt quanh liên hồi:

- Về Âm Dương Song Mị thì tiểu lão nhi có biết chút ít ...

Lão nhân áo đỏ rướn người vội hỏi:

- Nói mau, họ hiện giờ ở đâu?

Quân Trung Thánh ấp úng:

- Nhị vị đường nóng, mấy hôm trước đây Âm Dương Song Mị có đến Thái Sơn, nhưng chỉ ở lại một đêm, đã trở về Mạt Mễ Nhĩ rồi.

Lão nhân áo đỏ thoáng chau mày:

- Sao, đã trở về Mạt Mễ Nhĩ rồi ư? Hết như là chơi trò cút bắt ...

Lão nhân áo trắng trừng mắt:

- Tiểu lão nhi này là thá gì, sao thể nghe lời hấn được?

Quân Trung Thánh vội nói:

- Tiểu lão nhi là chủ nhân Huyết Bi, nếu nhị vị hiểu biết nhiều về sự vật trong Trung Nguyên, hấn phải biết lão ô là một bậc tôn chủ thống trị vô lâm giang hồ.

Lão nhân áo trắng lại trừng mắt:

- Vậy có lẽ ngươi đã không nói dối.

Quân Trung Thánh vội nói:

- Nếu có một lời dối trá, tiểu lão nhi sẽ chết một cách thê thảm.

Lão nhân áo trắng quay sang lão nhân áo đỏ, nói:

- Tiểu lão nhi này đã thề nặng, xem ra lời nói của hấn có thể tin được, chúng ta hãy mau mau về Mạt Mễ Nhĩ, nếu đi nhanh thì có thể đuổi kịp họ ở giữa đường.

Lão nhân áo đỏ gật đầu:

- Đúng rồi, ta đi mau.

Đoạn quay người toan bỏ đi, nhưng vừa cất bước thì lại bị lão nhân áo trắng nắm kéo lại.

Lão nhân áo đỏ chau mày, ngạc nhiên hỏi:

- Lại sao nữa đây?

Lão nhân áo trắng đưa tay chỉ:

- Đại huynh không thấy ba người bị treo trên cây kia sao?

Lão nhân áo đỏ gật đầu:

- À, phải rồi, việc này chúng ta không thể làm ngơ được..... Đây, hai con bé và tên hắc tiểu tử kia làm sao vậy, vì sao lại treo họ lên kia thế? Ha ha, ngươi cũng biết hưởng thụ quá đi chứ? Nào rượu, nào thịt, lại còn lò lửa nữa, ngươi định là gì vậy? Nướng thịt người ăn phải không?

Quân Trung Thánh ấp úng:

- Chỉ là trừng phạt ba đệ tử phản nghịch thôi, xin nhị vị chớ bận tâm.

Lão nhân áo đỏ quắc mắt:

- Không được, bọn ta rất là bận tâm, hãy thả họ xuống mau....

Quân Trung Thánh cười giả lả:

- Bọn chúng đều mang tội rất nặng, nhị vị xưa nay được tiếng là hành hiệp trọng nghĩa, hấn không quyết can thiệp vào việc này chứ?

Lão nhân áo đỏ hừ một tiếng thật mạnh:

- Qua ngoại mạo của người cũng đủ biết người là một kẻ nham hiểm, làm sao có thể tin được lời nói một chiều của người. Lão phu lập lại một lần nữa, hãy thả ba người kia xuống mau.

Lão nhân áo trắng tiếp lời:

- Nếu người đã từng nghe nói đến danh hiệu của bọn ta thì cũng phải biết tính nết của bọn ta....

Quân Trung Thánh lúng búng:

- Vâng.... vâng....

Hiển nhiên lão hết sức khiếp hãi trước danh tiếng của Đại Lương Song Yêu.

Lão nhân áo đỏ quát:

- Sao còn chưa chịu động thủ? Cho người hay, nếu còn chần chừ chút nữa thì ngay cả toàn bộ thuộc hạ của người sẽ không còn một ai sống sót mà rời khỏi đây.

Quân Trung Thánh tái mặt, vội khoát tay lớn tiếng nói:

- Mau thả ba người xuống ngay.

Một người áo đen liền vội vàng đến thả Hắc Bá Vương, Nhạc Phụng Linh, Tân Mộ Hoa xuống đất.

Lão nhân áo đỏ cất tiếng cười ha hả, quát:

- Các người hãy rút đi được rồi.

Quân Trung Thánh lúng búng:

- Chẳng hay nhị vị....

Lão nhân áo đỏ giọng nhạt nhẽo:

- Bọn ta cũng sẽ tức khắc rời khỏi đây, đi tìm Âm Dương Song Mị ngay.

Lão nhân áo trắng quát to:

- Người không nghe thấy hả? Sao còn chưa chịu rút mau đi?

Quân Trung Thánh vội khoát tay hô to:

- Lui về Thái Sơn ngay.

Tất cả bọn tay sai Chính Nghĩa Đoàn kể cả ba Thiên Tôn trưởng lão tâm trí mê loạn và Quân Trung Thánh lẫn lượt phi thân bỏ đi, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn mất dạng.

Vân Dật Long ở trên ngọn cây trông thấy rõ ràng, chàng hết sức ngạc nhiên thắc mắc, song cuối cùng đã hiểu ra Đại Lương Song Yêu kia chính là Song Hồ và Độc Mãng đã giả dạng.

Quân Trung Thánh tuy gian xảo, nhưng không hề nghi ngờ gì về Đại Lương Song Yêu giả mạo, mãi đến khi lão ta đi khỏi, Vân Dật Long mới thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Ngay khi chàng vừa định phóng xuống, bỗng lại nghe Quan Sơn Phụng truyền âm nói:

- Hãy khoan.... lão Quân Trung Thánh cực kỳ xảo quyệt, rất có thể còn để lại người theo dõi hoặc thành linh quay trở lại. Vân công tử hãy đi xem xét một phen thì ổn thỏa hơn.

63. Chương 63: Tình Trường Thục Nữ , Hồng Nhan Quân Tử Tâm

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Phải rồi, Vân mỗ đi đây.

Đoạn như thể u linh lướt đi về hướng khuất dạng của bọn Quân Trung Thánh.

Lúc này Song Hồ và Độc Mãng đã giải huyệt cho Nhạc Phụng Linh, Tân Mộ Hoa và Hắc Bá Vương.

Hắc Bá Vương vẫn còn thù ra như kẻ mất hồn, còn hai nàng thì đã quỳ xuống đất sụp lạy, đồng thanh nói:

- Đa tạ nhị vị lão tiên bối đã cứu mạng....

Độc Mãng giả làm lão nhân áo đỏ, ngượng ngừng cười nói:

- Không dám, không dám, nhị vị cô nương miễn lễ....

Bỗng nghe Quan Sơn Phụng truyền âm nói:

- Hãy bảo họ tức tốc rời khỏi đây ngay.

Độc Mãng liền cười nói tiếp:

- Nhị vị cô nương định đi đâu bây giờ?

- Chúng tiểu nữ....

Nhất thời hai nàng chẳng biết trả lời sao cho phải, bởi họ cũng chẳng biết nên đi đâu.

Sau cùng, Nhạc Phụng Linh nói:

- Tiểu nữ định đến Thái Sơn.

Độc Mãng kinh ngạc:

- Thái Sơn ư? Bọn khi này chẳng phải đã về Thái Sơn đó sao? Tại sao nhị vị cô nương lại còn muốn đến đó để tìm lấy cái chết?

Nhạc Phụng Linh mỉm cười:

- Lão tiên bối không phải lo, chúng tiểu nữ có một nơi kín đáo tại Thái Sơn, không sợ bọn họ phát giác, đồng thời tiểu nữ cũng muốn đến đó tìm người....

Độc Mãng vừa định nói, bỗng nghe Quan Sơn Phụng truyền âm nói:

- Khỏi hỏi nhiều, bảo họ đi mau.

Độc Mãng giật mình, vội truyền âm nói:

- Lão nô tuân lệnh.

Đoạn bèn nói:

- Muốn đi Thái Sơn hay đi đâu cũng được, hãy đi mau, hai lão già này cũng phải đi ngay đây, kéo bọn họ quay trở lại thì....

Hai nàng liền chẳng chút chần chừ, vái lạy Độc Mãng và Song Hồ một lần nữa nói:

- Đại ân không dám cảm tạ bằng lời, chúng tiểu nữ xin cáo từ....

Độc Mãng khoát tay:

- Khỏi phải khách sáo.... Hắc tiểu tử, ngươi cũng đi đi....

Hắc Bá Vương chấp tay xá dài:

- Nhị vị thể ngoại cao nhân có biết Quân Trung Thánh đã gieo bao nhiêu tai họa trên giang hồ, trời giận người oán, nhị vị thần công thông huyền, sao không tiêu diệt Chính Nghĩa Đoàn, trừ khử Quân Trung Thánh....

Độc Mãng đưa tay gãi đầu, trầm giọng nói:

- Bọn ta đang có việc gấp, không rảnh để mà lo những việc bao đồng ấy, ngươi con chưa chịu đi mau hả?

Hắc Bá Vương chau mày:

- Nhị vị chẳng phải đang định tìm Âm Dương Song Mị ư?

Độc Mãng gật đầu cười:

- Không sai, chính vì vậy bọn ta mới phải đi gấp đến Mạt Mễ Nhĩ.

Hắc Bá Vương mừng rỡ:

- Vậy nhị vị không phải đi Mạt Mễ Nhĩ nữa, Âm Dương Song Mị không hiểu đã bị Quân Trung Thánh lôi kéo bằng cách nào, hiện đã trở thành tâm phúc của y, vừa rồi chẳng qua là Quân Trung Thánh đã nói dối, nếu tại hạ chỉ dẫn, nhất định sẽ tìm được họ.

Song Độc Mãng thờ ơ nói:

- Ngoài việc tìm Âm Dương Song Mị, bọn ta còn có việc cần khác nữa, không thể nào nán ná lâu ở đây, rất có thể một ngày nào đó bọn ta sẽ trở lại.

Hắc Bá Vương thất vọng:

- Vậy nhị vị nhất quyết ra đi ư?

Độc Mãng bỗng lại nghe Quan Sơn Phụng bực mình truyền âm nói:

- Lão làm sao vậy hả? Cứ lải nhải mãi hãy bảo y đi mau.

Độc Mãng thoáng kinh hãi, vội sầm mặt quát:

- Hắc tiểu tử, ngươi làm sao thế hả. Cứ lải nhải mãi, nếu không mau dứt ngay, coi chừng lão phu nổi nóng lên sẽ lấy mạng ngươi đấy.

Hắc Bá Vương sững sờ, đành phải nói:

- Vâng, tại hạ đi ngay....

Độc Mãng quát to:

- Đi thì mau lên.

Hắc Bá Vương tuy miệng nói đi, nhưng lòng thì hết sức băn khoăn, bởi lão quả khó thể quyết định là nên đi đâu?

Ngay khi ấy, bỗng nghe Nhạc Phụng Linh nói:

Nếu Quách tiên bối không biết đi đâu thì hãy cùng đi với chúng tiểu nữ, gia huynh có thể bầu bạn với tiên bối, tuy ở trong Thái Sơn, nhưng nơi ấy rất kín đáo an toàn, chờ khi nào nghĩa phụ về đến thì không còn gì phải lo lắng nữa.

Thế là Hắc Bá Vương liền cùng hai nàng vòng tay thi lễ với Song Hồ, Độc Mãng, cáo từ ra đi.

Chờ đến khi họ khuất dạng, Quan Sơn Phụng mới phóng xuống đất đến với Song Hồ, Độc Mãng.

Lát sau đã thấy Vân Dật Long phi thân về đến, Quan Sơn Phụng liền tiến tới hỏi:

- Có phát hiện địch tông không?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Không, bọn họ đều đã đi xa, quả nhiên không hề để lại một người nào quanh đây cả.

Quay sang Độc Mãng và Song Hồ vòng tay thi lễ, nói:

- Xin đa tạ nhị vị.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, miệng ngập ngừng chẳng biết nên nói sao cho phải.

Quan Sơn Phụng khẽ nói:

- Vân công tử tìm nhị vị cô nương kia và Hắc Bá Vương phải không?

Vân Dật Long ngượng ngùng:

- Họ đã đi khỏi rồi ư?

- Vâng, lẽ ra tôi định giữ họ ở lại, nhưng họ không chịu và nói ... trọn kiếp này sẽ không gặp lại công tử nữa.

Vân Dật Long khẽ buông tiếng thở dài, ngậm miệng làm thinh.

Quan Sơn Phụng chau chặt mày, hồi lâu bỗng nói:

- Độc Mãng, Song Hồ, ta đi thôi.

Đoạn liền quay người dợm bỏ đi. Vân Dật Long hốt hoảng nói:

- Sao? Cô nương định đi đâu?

Quan Sơn Phụng nghiêm giọng:

- Gia sư đã vào Trung Nguyên trước, tôi phải đi tìm lão nhân gia ấy.

Vân Dật Long rung động cõi lòng:

- Cô nương không biết những gì đã xảy ra với lệnh sư sau khi vào Trung Nguyên thật ư?

Quan Sơn Phụng thoáng đỏ mặt:

- Gia sư bởi quá buồn chán Miêu Cương, vào Trung Nguyên hoạt động cho khuây khỏa, tôi vào đây chính là để khuyên gia sư trở về Miêu Cương.

Vân Dật Long ấp úng:

- Nhưng lệnh sư đã ...

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Gia sư đã sao rồi? Hay là Vân công tử có gặp lão nhân gia ấy?

Vân Dật Long nghẹn ngào:

- Phải, Vân mỗ có gặp lệnh sư, nhưng lão nhân gia ấy đã tạ thế rồi.

Quan Sơn Phụng trợn to mắt sững sờ:

- Sao? Gia sư chết rồi ư? ... Không thể như vậy được, công tử chớ có nói bậy.

Tuy nói vậy, song mặt nàng tái ngắt, biết chắc là sư phụ đã gặp điều chẳng lành rồi.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài, đoạn liền kể lại cuộc gặp gỡ với Kim Ty Bà Bà, khi đề cập đến lời trần trối của bà, Vân Dật Long không khỏi đỏ bừng mặt.

Quan Sơn Phụng khóc sụt sùi, khi Vân Dật Long vừa dứt lời, nàng hét to một tiếng “Sư phụ” rồi ngã xuống đất ngất xỉu.

Độc Mãng và Song Hồ thấy vậy cả kinh, vội khom xuống nhẹ xoa bóp cho nàng. Vân Dật Long bối rối đến tột độ, ước phải chỉ có thể chui được xuống đất mà lẩn trốn.

Hồi lâu, Quan Sơn Phụng mới hồi tỉnh chỉ thấy nàng mặt hoa thắm náo, nước mắt ràn rụa, vẫn không ngớt sụt sùi khóc.

Vân Dật Long đứng thừ ra bên cạnh, chẳng thốt được một lời.

Sau cùng Quan Sơn Phụng ngừng khóc, đưa tay lau nước mắt, nói:

- Di hài của gia sư hiện ở đâu?

- Trong một sơn động dưới thung lũng gần Ngũ Hỏa Lân, cách đây cũng chẳng xa lắm, nhưng hiện giờ ...

- Nếu không thể đi ngay bây giờ thì cũng phải rời khỏi đây trước ...

Vân Dật Long vội nói:

- Đúng rồi, phải đề phòng Quân Trung Thánh có thể quay trở lại.

Độc Mãng và Song Hồ vẫn giả dạng Đại Lương Song Yêu đi trước dẫn đường, dọc theo khu rừng ven bờ sông đi về hướng tây.

Một mạch đi hơn mười dặm đường, Quan Sơn Phụng mới bảo hai người dừng lại, thì ra trước mặt là một khu mộ địa hoang vắng, cây cối um tùm hết sức kín đáo.

Quan Sơn Phụng dẫn trước đi vào mộ địa, thở dài nói:

- Hãy ở đây nghỉ ngơi một lúc đã.

Bởi nàng vừa bị một sự đả kích quá mạnh, tinh thần suy sụp, quá mỏi mệt nên cần phải nghỉ ngơi một lúc cho lại sức.

Vân Dật Long ngồi xuống bên cạnh nàng, lặng thinh không nói một lời.

Quan Sơn Phụng ngồi điều tức một hồi, tinh thần như đã hồi phục khá nhiều, bèn khẽ thở hắt ra, cất tiếng gọi:

- Độc Mãng, Song Hồ ...

Độc Mãng và Song Hồ vội đến gần đồng thanh nói:

- Chúng lão nô đây.

Quan Sơn Phụng trầm giọng nói:

- Hai người hãy chia nhau canh giữ hai đầu, nếu có biến cố hãy tức khắc phát tín hiệu báo động trước, nửa giờ sau hãy quay về đây gặp ta.

- Tuân lệnh!

Độc Mãng và Song Hồ lập tức chia nhau phóng đi về hai hướng đông và tây.

Thế là trong mộ địa chỉ còn lại Quan Sơn Phụng và Vân Dật Long.

Vân Dật Long lưỡng lự một hồi, đoạn ấp úng nói:

- Vân mỗ ... cảm thấy rất xấu hổ, thật có lỗi với lệnh sư và cô nương.

Quan Sơn Phụng ngạc nhiên:

- Vân công tử nói vậy nghĩa là sao?

Vân Dật Long áy náy nhìn nàng, nói:

- Lệnh sư đã hy sinh quá nhiều vì tại hạ, nhưng ... tại hạ chẳng qua chỉ là một kẻ tầm thường, thật chẳng chút xứng đáng với tình yêu của cô nương.

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Đối với lời trăn trối của gia sư, Vân công tử ...

Vân Dật Long khẳng khái:

- Dù phải tan xương nát thịt thì Vân Dật Long này cũng nhất quyết tuân theo.

Quan Sơn Phụng đỏ mặt:

- Vậy công tử ...

Vân Dật Long cúi gằm mặt ấp úng:

- Nếu cô nương vui lòng với lời trăn trối của lệnh sư, Vân mỗ xin nguyện có đất trời chứng giám, không bao giờ thay lòng đổi dạ.

Quan Sơn Phụng xúc động rướm nước mắt, từ từ dựa người vào Vân Dật Long, thẹn thùng nói:

- Đôi ta giờ danh phận đã định, cũng nên đổi cách xưng hô mới đúng.

Vân Dật Long run giọng:

- Phụng muội ...

Quan Sơn Phụng khích động:

- Long ca ...

Liền nhào vào lòng Vân Dật Long ...

Độc Mãng và Song Hồ nấp ngoài ven mộ địa, bởi quan tâm đến Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng nên dù ở cách xa và cây cối um tùm vẫn có thể trông thấy hai người, đến khi hai người ôm nhau, mới đỏ mặt ngượng ngừng ngoảnh đi nơi khác.

Độc Mãng truyền âm nói:

- Hồ đệ, tiểu thư chúng ta với Vân công tử đang làm gì vậy?

Song Hồ cũng liền truyền âm đáp:

- Mãnh huynh, thú thật là đệ trông thấy rõ hơn, huynh đã phát hiện gì vậy?

Độc Mãng ngập ngừng:

- Dường như hai người đã thân mật với nhau quá mức, lại ôm nhau thế kia, nếu nói chuyện sợ chúng ta nghe thì cứ dùng truyền âm mà nói, có sao phải kể miệng vào nhau vậy?

Song Hồ bực mình:

- Hừ, rõ là ngốc nghếch, đó không phải là nói chuyện, mà là ... hôn nhau ... vậy mà Mãng huynh cũng không biết, thật là uống sống mấy chục năm trời.

Độc Mãng ngó người:

- Hôn nhau? Như vậy thì bẩn quá ... Hồ đệ có lẽ cũng chưa từng trải qua bao giờ phải không?

Song Hồ cười hề hề:

- Đó là bí mật, đâu thể tùy tiện nói ra được, Mãng huynh nên chú ý canh phòng thì hơn.

Độc Mãng lặng thinh một hồi, bỗng lại nói:

- Hồ đệ, ngu huynh muốn hỏi một điều này nữa, nửa giờ sau ta có nên trở về với tiểu thư chăng?

Song Hồ phì cười:

- Mãng huynh sao mà ngốc quá vậy, nói chỉ nửa giờ, dù mười giờ đi nữa, nếu tiểu thư không gọi thì chúng ta cũng đừng kinh động ...

Rồi thì, tất cả lại trở về với sự yên lặng.

Nửa giờ ... một giờ ... hai giờ ... Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng vẫn không rời nhau ra. Độc Mãng và Song Hồ cũng biết điều lặng lẽ ngồi ngoài mộ địa.

Đột nhiên tiếng chim vỗ cánh bay lên rợp trời, mười mấy con đại bàng bay sà xuống.

Độc Mãng và Song Hồ chưa kịp bấm báo thì đã thấy Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng cùng chạy ra ngoài mộ địa.

Mười mấy con đại bàng lần lượt đáp xuống đất, trên lưng mỗi con đều có một người, thì ra là “Bằng Thành Bạch Phụng” Triển Ngọc Mai cùng tả hữu song vệ, Huyết Phạt, Huyết Si và Chương môn Thiếu Lâm Hải Ngu thiên sư.

Người khiến Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng chú ý nhất là một lão nhân trạc tuổi ngũ tuần mặc áo bát quái, tay phe phẩy quạt lông, vóc dáng mảnh khảnh, dưới cằm râu vàng lưa thưa trông rất nghèo nàn.

Mọi người trùng phùng hết sức vui mừng, lão nhân cầm quạt lông ra chiều đắc ý, ngạo nghễ đứng một bên mỉm cười lặng thinh.

Triển Ngọc Mai đưa mắt nhìn Vân Dật Long, đoạn quay sang Quan Sơn Phụng mỉm cười nói:

- Phụng muội ... tỷ tỷ chẳng biết làm sao để tạ ơn hiền muội, nếu không nhờ hiền muội cứu giúp, e rằng Vân đệ đã mất mạng từ lâu rồi.

Quan Sơn Phụng cười bên lên lặng thinh, Vân Dật Long cũng hết sức ngượng ngừng bối rối.

Huyết Si và Huyết Phật lần lượt tham kiến cung chủ. Hải Ngu thiền sư cũng niềm nở chào hỏi.

- Mai tỷ đã rời khỏi Thanh Dương Lãnh từ lúc nào, có trông thấy Truy Hồn Linh Mã chẳng?

Triển Ngọc Mai nhướn miệng cười:

- Linh mã đã về đến Thanh Dương Lãnh rồi, nếu không nhờ vậy thì mọi người đâu có đến đây.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ linh mã biết nói tiếng người, cho Mai tỷ biết tiểu đệ ở nơi này ư?

Triển Ngọc Mai cười:

- Đó là công lao của Ôn Thông Thần ...

Đoạn đưa tay chỉ lão nhân cầm quạt, nói:

- Hãy mau bái kiến môn chủ đi.

Lão nhân cầm quạt được gọi là Ôn Thông Thần liền ngoe nguẩy bước tới, chấp tay xá dài nói:

- Học sinh Ôn Thông Thần xin tham kiến môn chủ.

Vân Dật Long thoáng ngạc nhiên:

- Tôn giá ... cũng đã gia nhập Chính Nghĩa Môn rồi ư?

Ôn Thông Thần lại xá dài:

- Học sinh được Triển cô nương thu nạp, đã tuyên thệ vĩnh viễn trung thành với Chính Nghĩa Môn, phò chính diệt tà, quyết lòng tảo trừ Chính Nghĩa đoàn, được Triển cô nương cho giữ chức sư gia.

Vân Dật Long gật đầu cười:

- Ông mang danh “Thông Thần” hẳn là rất giỏi về chiêm tinh bói toán

Ôn Thông Thần cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Không giám dấu môn chủ, khi Truy Hồn Linh Mã của môn chủ về đến Thanh Dương Lãnh, Triển cô nương liền bảo học sinh bói về nơi môn chủ đang có mặt, học sinh bói quả thấy tướng tinh lặn về hướng bắc, nằm giữa Tử Vi và Thái Cực, môn chủ đang gặp hoạn nạn, nhưng nhờ có quần tinh vây quanh bảo vệ, hữu kinh vô hiểm, suy xét vị trí, nằm ở phía tây Thái Sơn và gần sông Đại Vắn, học sinh bèn báo với Triển cô nương, thế là mọi người tức tốc cưỡi đại bàng đến đây, quả nhiên đã gặp được môn chủ.

Nói xong lại chấp tay xá dài, đoạn lùi sau ba bước rũ tay đứng yên.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ một hồi, bỗng quay sang Triển Ngọc Mai, nói:

- Tiểu đệ có một việc cần phải cho Mai tỷ biết rõ.

Triển Ngọc Mai ngạc nhiên:

- Mong đệ cứ nói đi.

Vân Dật Long ngượng ngừng:

- Nhưng tiểu đệ không thể nói một cách công khai ...

Triển Ngọc Mai mỉm cười:

- À, vậy thì cứ dùng phép truyền âm mà nói.

Vân Dật Long cười bên lên, bên truyền âm nói:

- Trong những ngày qua tiểu đệ đã gặp một số việc khó thể tự chủ được ...

Thế là chàng lần lượt tỉ mỉ kể lại mọi sự từ lúc hai người chia tay.

Triển Ngọc Mai ra chiều đăm chiêu, nhất thời chẳng cười, thừ ra tại chỗ.

Vân Dật Long ngưng ngáp, nói:

- Mai tỷ ... oán hận tiểu đệ ư?

Triển Ngọc Mai nhún cười:

- Long đệ đã nhận xét quá tệ về tỷ tỷ rồi đó, tỷ tỷ đâu phải là người ích kỷ hẹp hòi như vậy, vả lại nếu không có sư đồ Kim Tỷ Bà Bà có lẽ Long đệ đã mất mạng từ lâu rồi, dù là vì mối hận thù hay vì tiền đồ của Kim Bích Cung thì tỷ tỷ cũng phải vô cùng cảm kích Quan Sơn Phụng, có đâu lại oán hận nàng hoặc oán hận Long đệ ...

Đoạn tươi cười đi đến cạnh Quan Sơn Phụng, nắm tay nàng khẽ tai khê nói:

- Phụng muội, xin chúc mừng cho hiền muội ... Hiền muội với Long đệ thật xứng đôi vừa lứa.

Quan Sơn Phụng từ nãy giờ cứ bồn chồn lo lắng, nàng nghĩ nhất định là Triển Ngọc Mai sẽ buồn giận, thậm chí có thể tức tối bỏ đi, chẳng ngờ nàng lại quảng đại như vậy. Quan Sơn Phụng không khỏi thẹn thùng và cảm kích, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Đang khi Quan Sơn Phụng không biết trả lời Triển Ngọc Mai sao cho phải, chợt thấy Ôn Thông Thần đưa tay vỗ mạnh lên trán hốt hải kêu lên:

- Học sinh bỗng cảm thấy nóng lòng quá, e rằng có việc chẳng lành xảy ra rồi.

Mọi người nghe thấy đều giật mình kinh hãi.

64. Chương 64: Cứu Nguy Thanh Dương Lãnh ,hung Diệu Cảnh Đường

Triển Ngọc Mai vội hỏi:

- Việc gì vậy sư gia? Hãy mau bói một quẻ coi.

Ôn Thông Thần vòng tay nói:

- Học sinh tuân mệnh.

Liền tức xếp bằng ngồi xuống đất, từ trong lòng lấy ra một chiếc túi gấm, mở ra chỉ thấy nào vẩy rùa, vỏ ốc, mảnh ngói ... linh kính to nhỏ đủ cỡ, bởi sự ma sát lâu ngày nên thấy đều bóng loáng, trơn tuột.

Vân Dật Long hiếu kỳ chú mắt nhìn, nhưng thấy Ôn Thông Thần vẻ mặt nghiêm nghị lần lượt sắp các món vật ra như bày trò chơi trẻ con.

Triển Ngọc Mai và Quan Sơn Phụng và mọi người cũng nghiêm trang đứng cạnh theo dõi từng động tác của Ôn Thông Thần, như hết sức tin tưởng vào thuật bói toán này, thấy đều ra chiều hồi hộp.

Vân Dật Long tuy không tin lắm, nhưng cũng chẳng tiện nói gì, cũng đành lẳng lặng đứng nhìn.

Ôn Thông Thần sắp xong các vật, lại từ trong tay áo lấy ra hai chiếc hốt ngà, dùng hốt ngà chậm rãi lật từng chiếc vẩy rùa lên.

Mọi người nhìn không chớp mắt như hồi hộp đến cực độ, Vân Dật Long không khỏi bị thần sắc của họ ảnh hưởng cũng bắt giắc dăm ra hồi hộp.

Ôn Thông Thần dùng hốt ngà lại, tay trái năm ngón bấm quyết miệng lầm rầm thần chú, một hồi thật lâu, ngay khi mọi người sốt ruột đến tột độ, Ôn Thông Thần bỗng mở trừng mắt kêu to:

- Quẻ ứng đại hung, binh đao tại hướng Nam, Thanh Dương Lãnh ...

Triển Ngọc Mai nghe thế liền hốt hoảng hỏi:

- Thanh Dương Lãnh thế nào? Chẳng lẽ Quân Trung Thánh lại có thể kéo quân đến đó đột kích hay sao?

Vân Dật Long vốn không tin sự bói toán bèn cười nói:

- Quân Trung Thánh vừa mới gặp thiệt hại nặng nề, đừng nói lão lúc này khó có ý định đột kích Thanh Dương Lãnh, mà dù có đi nữa thì cũng sẽ lọt sau chúng ta, bởi từ đây đến đó xa hơn hai ngàn dặm, bọn họ không có chim bằng, không thể nào đuổi kịp chúng ta được.

Ôn Thông Thần lắc đầu:

- Theo quẻ ứng của học sinh thì hoàn toàn khác với sự nhận định của môn chủ ...

Triển Ngọc Mai dịu giọng:

- Sư gia hãy cứ nói ra cho rõ ràng, thật ra quẻ đã ứng như thế nào?

Ôn Thông Thần cau mày, mặt thoáng biến sắc:

- Một tai họa đầm máu ... thây chết như núi, máu chảy thành sông ...

Triển Ngọc Mai bang hoàng:

- Có cứu vãn kịp không?

Ôn Thông Thần lại dung hai chiếc hốt ngà khêu động các vẩy rùa, mảnh ngói và vỏ ốc, sau đó ném hai chiếc hốt ngà lên, rơi xuống đất kêu lộp cộp.

Lát sau, lão vụt ngẩng lên nói:

- Không kịp nữa rồi, qua quẻ ứng học sinh có thể trông thấy người ngã gục, máu tuôn đổ ... thế nhưng ... máu vẫn còn tiếp tục chảy, việc tiếp cứu cũng rất cần thiết ...

Triển Ngọc Mai bỗng quay sang Vân Dật Long hỏi:

- Long đệ không tin chứ gì?

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Thà là có chứ chẳng nên tin là không, đằng nào thì chúng ta cũng phải trở về Thanh Dương Lãnh ngay. Vậy thì hãy cấp tốc lên đường thì hơn.

Triển Ngọc Mai gật đầu:

- Đúng vậy, bất luận Thanh Dương Lãnh có gặp tai nạn đầm máu hay không thì chúng ta cũng phải tức tốc quay về ...

Đoạn quay sang phía tả hữu song vệ khoát tay nói:

- Hãy mau gọi chim bằng xuống, tức tốc trở về Thanh Dương Lãnh.

- Tuân lệnh.

Tả hữu song vệ lập tức cùng cất lên một tiếng huýt dài.

Lát sau đã thấy đàn chim bằng đáp xuống, sắp thành một hàng dài ngoài mộ địa.

Triển Ngọc Mai hồi hã nói:

- Thời cơ nguy bách, chúng ta đi mau ... Long đệ hãy cưỡi chung một con chim bằng với Phụng muội nhé.

Quan Sơn Phụng liền hai má đỏ bừng, Vân Dật Long cũng hết sức ngượng ngùng, nhưng lúc này không thể nào câu nệ những tiểu tiết ấy, bèn cùng Quan Sơn Phụng tung mình lên lưng một con chim bằng to.

Thế là những cánh chim bằng lần lượt bay lên không, chở mọi người thẳng tiến về hướng Thanh Dương Lãnh.

Chim bằng tuy bay rất nhanh, nhưng lộ trình hơn hai ngàn dặm cũng chẳng thể đến một cách nhanh chóng được. Tuy trời cao gió lộng, song Vân Dật Long vẫn nghe lòng nặng trĩu, thân thù sư hận đã quá nặng nề, nay chẳng rõ Thanh Dương Lân lại xảy ra tai biến gì, nếu quả đúng như lời Ôn Thông Thần đã nói, thầy chết như núi, máu chảy thành sông thì há chẳng cũng là tội lỗi của chàng ư?

Nghĩ vậy, Vân Dật Long bất giác nghe lòng nóng như thiêu đốt, đến nỗi không còn chú ý đến cảnh vật trước mắt nữa.

Đột nhiên, Quan Sơn Phụng bỗng sột kêu lên:

- Long ca, hãy nhìn kia ... đó là gì vậy?

Vân Dật Long thoáng giật mình, vội nhìn theo hướng tay chỉ, thấy hai con chim lạ rất to lớn đang bay ngang trước mặt cách chừng năm mươi trượng.

Đôi bên bay ngược chiều nhau, mặc dù thoát ẩn thoát hiện trong mây, và thoáng chốc đã bay qua mất dạng, song Vân Dật Long vẫn nhận ra được quyết chẳng phải chim bằng của Đại Mạc Bằng Thành.

Chàng chẳng rõ những người khác có phát hiện hay không, bỗng nghe lòng hết sức lo lắng, chẳng dám suy nghĩ vẩn vơ nữa, ngưng thần chú mắt nhìn quanh không trung.

Bỗng lại một con chim to từ phía trước bay tới, lần này gần hơn khá nhiều và Vân Dật Long đang tập trung sự chú ý nên đã trông thấy hết sức rõ ràng, chàng bất giác giật mình kinh hãi.

Thì ra đó là một con thú ưng khổng lồ, to lớn hơn gấp bội so với chim bằng chàng đang cưỡi, thừa sức chuyên chở đến những mười người.

Bởi con thú ưng quá to và gần nên cũng khiến cho con chim bằng kinh hãi, vụt cất lên cao hơn mười mấy trượng.

May là con thú ưng không hề chú ý đến chim bằng, chỉ lo tự mình bay đi.

Vân Dật Long kể tai Quan Sơn Phụng khẽ nói:

- Phụng muội từng gặp loài thú ưng này bao giờ chưa?

Quan Sơn Phụng vẽ mặt trầm ngâm:

- Tại những vùng rừng núi nơi Miêu Cương, thú ưng vốn là loài phi cầm rất thường, nhưng to đến thế thì muội chưa gặp bao giờ.

Vân Dật Long chau mày:

- Tại vùng thú sơn lẽ ra không thể có loài thú ưng này.

Ngay khi đó, bỗng nghe một tiếng chim bằng kêu vang ngay trong đám mây trước mặt, liền sau đó là tiếng quát tháo của Hải Ngu thiền sư.

Nhưng tiếng quát tháo ấy đầy khiếp hãi, xa dần và từ cao xuống thấp, hiển nhiên là từ trên không rơi thẳng xuống.

Vân Dật Long kinh hãi, tuy rằng mây trắng bao phủ, không thể trông thấy hải Ngu thiền sư đã gặp phải tai biến gì, nhưng cũng có thể đoán biết được là chim bằng của ông đang cưỡi đã bị thọ thương và rơi xuống đất.

Đang khi Vân Dật Long bàng hoàng bối rối, bỗng lại nghe một tiếng chim bằng kêu vang, và liền thấy một con chim bằng bay ngược trở lại.

Định thần nhìn kỹ thì trên lưng chim bằng ấy chính là Triển Ngọc Mai, và một con nữa theo sát phía sau là tả hữu song vệ của nàng.

Lập tức mười mấy con chim bằng đều bay ngược trở về và lượn vòng mãi, duy nhất con chim bằng của Hải Ngu thiền sư.

Thì ra con chim bằng của Triển Ngọc Mai là đầu đàn, nên khi nó bay ngược về thì những con khác cũng liền bay theo thành một đường tròn lượn lờ trong mây.

Triển Ngọc Mai hơi hải lớn tiếng nói:

- Long đệ biết đã xảy ra việc gì không? Hải Ngu thiền sư đã ...

Vân Dật Long vội nói:

- Hải Ngu thiền sư hẳn đã bị thứ ưng tấn công và chim bằng đã thọ thương rơi xuống, chúng ta hãy xuống dưới xem sao ...

- Đúng rồi, tỷ tỷ cũng có phát hiện hai con chim ưng to, lẽ ra nơi đây đâu thể có loài ưng đó.

Đoạn vỡ một cái lên lưng chim bằng, lập tức bay sà xuống đất. Mười mấy con khác cũng liền bay theo, thoáng chốc đã hạ xuống hàng trăm trượng.

Qua khỏi tầng mây trắng, cảnh vật lập tức hiện rõ trong tầm mắt, Vân Dật Long trông thấy sáu bảy con thứ ưng đang bay lượn trên không cách mặt đất chừng mấy mươi trượng, luân phiên nhau lao xuống tấn công, mục tiêu là một khu rừng nằm dưới chân núi.

Tuy không trông thấy trong rừng có những gì, song có thể đoán biết nhất định là Hải Ngu thiền sư đã rơi xuống đó.

Triển Ngọc Mai lại vỡ mạnh lên lưng chim bằng, lập tức lại bay trở lên cao, mười mấy con khác cũng liền bay theo, lại lượn vòng trong mây mù.

Vân Dật Long thấy vậy không khỏi chau mày sốt ruột nói:

- Hải Ngu chưởng môn dù không bị ngã chết thì cũng lâm vào vòng nguy cấp, chúng ta ... đâu thể bỏ mặc vậy được.

Triển Ngọc Mai cũng chau mày nói:

- Tỷ tỷ cũng biết vậy, nhưng chúng ta không thể nào xuống dưới thế này được.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Những con chim bằng này không sợ gì khác ngoài lũ thứ ưng kia, nếu không có mây mù che khuất, e đã xảy ra tai biến rồi.

- Vậy có lẽ Hải Ngu thiền sư định xuất thủ tấn công thứ ưng, nhưng vì chim bằng sợ hải nên mới rơi xuống ...

Triển Ngọc Mai gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta cần phải nhờ vào mây mù che chở, trở về Thanh Dương Lãnh gấp.

Ôn Thần Thông cười chung chim bằng với Huyết Phật, lúc này cũng lớn tiếng nói:

- Quẻ ưng của học sinh có lẽ chính là hung ưng này đây, tốt hơn hết môn chủ hãy mau hạ lệnh bay thẳng về Thanh Dương Lãnh ngay.

Vân Dật Long tuy không tin vào bói toán, song lúc này do bởi sự quấy nhiễu của lũ thứ ưng, chàng bất giác cũng cảm thấy tin phần nào, nhưng vẫn còn phân vân do dự.

Triển Ngọc Mai vội giục:

- Long đệ, đây là việc vạn bất đắc dĩ, chúng ta không thể vì việc nhỏ mà bỏ lỡ việc lớn ...

Vân Dật Long đành nghiêm giọng nói:

- Thế này vậy, Mai tỷ hãy cùng mọi người trở về Thanh Dương Lãnh trước, tiểu đệ phải ở lại đây giải cứu cho Hải Ngu thiền sư, kẻo Chính Nghĩa Môn ta sẽ mang tiếng bất nghĩa ...

Đoạn quay sang Quan Sơn Phụng nói:

- Chúng ta hãy cho chim bằng hạ xuống thấp dưới trảm trượng là tiểu huynh có thể phóng xuống đất, Phụng muội hãy cùng Mai tỷ về Thanh Dương Lãnh trước, khi nào cứu được Hải Ngu thiên sư, tiểu huynh sẽ tức khắc về ngay.

Quan Sơn Phụng buồn bã khẽ nói:

- Hiện chúng ta đã là vợ chồng với nhau rồi, nếu không cùng cam khổ, cùng hoạn nạn thì tiểu muội đâu có xứng đáng là vợ Long ca, chả lẽ Long ca không hiểu rõ lòng tiểu muội hay sao?

Vân Dật Long chau mày:

- Vậy ý của muội là ...

Quan Sơn Phụng nghiêm giọng:

- Dĩ nhiên là tiểu muội sẽ đi cùng với Long ca.

Vân Dật Long khó xử:

- Vậy thì càng khiến cho tiểu huynh áy náy hơn ...

Quan Sơn Phụng cười:

- Sao không bảo là sợ tiểu muội là vướng bận tay chân ... Long ca lẽ ra phải tin ở tiểu muội, hữu sự tuy không giúp gì được gì nhiều cho Long ca, nhưng ít ra cũng có thể tự bảo vệ lấy mình ...

Ngay khi ấy bỗng nghe Triển Ngọc Mai nói:

- Long đệ hãy vì đại cuộc mà trở về Thanh Dương Lãnh thì hơn.

Vân Dật Long bỗng buông tiếng cười dài, đoạn nghiêm giọng nói:

- Tiểu đệ đã nói rồi, chúng ta không thể nào mang tiếng là bất nghĩa, Mai tỷ hãy xùm mọi người mau đi thôi.

Triển Ngọc Mai se lòng, biết không sao khuyên chàng được đành thở dài nói:

- Nơi đây có lẽ còn cách Thanh Dương Lãnh cả ngàn dặm, khi cứu được Hải Ngu thiên sư thì Long đệ sẽ trở về bằng cách nào?

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Mai tỷ hãy thu xếp để ột con chim bằng ở lại trên không chờ tiểu đệ được rồi.

Quan Sơn Phụng bỗng ré lên:

- Cứ để lại con này được rồi, tiểu muội nhất quyết không đi đâu cả.

Vân Dật Long bối rối:

- Phụng muội ... không nên bướng bỉnh như vậy, hãy nghe lời tiểu huynh ...

Quan Sơn Phụng răn giọng:

- Long ca sợ mang tiếng bất nghĩa, tiểu muội cũng vậy, có lẽ không cần phải giải thích thêm nữa.

Độc Mãng và Song Hồ cười chung một con chim bằng cũng lớn tiếng nói:

- Có thể cần phải để lại hai con chim bằng, hai lão già này cũng phải ở lại với chủ nhân mới được.

Triển Ngọc Mai thở dài:

- Đã vậy thì Triển Ngọc Mai này cũng chẳng tiện nói gì hơn. Nhưng ...

Đoạn trầm giọng nhìn Vân Dật Long nói tiếp:

- Dù thế nào thì Long đệ cũng là môn chủ Chính Nghĩa Môn, nếu quả đúng như lời đoán của Ôn sư gia, Thanh Dương Lãnh thật sự gặp tai họa đẫm máu thì nên giải quyết thế nào?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Nếu như việc đã xảy ra rồi, dĩ nhiên là phải mai táng kẻ chết, cứu chữa và an ủi người bị thương, còn như sự việc đang xảy ra thì phải cố gắng bảo toàn thực lực, giải cứu những người còn sống và chuyển đến nơi an toàn khác, chờ khi tiểu đệ về đến hăng nghị bàn lương sách!

Triển Ngọc Mai vẻ mặt nặng nề gật đầu:

- Cứ quyết định như vậy ... thôi, để tỷ tỷ hướng dẫn xuống dưới ...

Đoạn vỗ nhẹ vào cổ chim bằng, dẫn trước lao nhanh xuống, và tất cả những con khác cũng liền nối đuôi nhau theo sau.

Vừa qua khỏi tầng mây trắng, cảnh vật bên dưới lập tức lại hiện rõ ra, những thú rừng kia vẫn bay lượn trên khu rừng, thì nhau lao xuống tấn công.

Chim bằng lao xuống nhanh như sao sa, thoáng chốc đã xuống đến hàng ngàn trượng, chỉ còn cách mặt đất chừng năm sáu mươi trượng, Vân Dật Long bèn nắm chặt tay Quan Sơn Phụng, quát khẽ một tiếng tung mình khỏi lưng chim bằng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Nơi chàng hạ xuống cách lũ thú rừng không xa lắm, nên lập tức bị chúng phát hiện hai con kêu lên một tiếng inh ỏi, vỗ cánh lao tới ngay.

Vân Dật Long tức giận tay trái vung lên, một mũi ánh huyết tiễn lập tức bay vút ra, Quan Sơn Phụng cũng chẳng chậm trễ, lệ làng cung tay phóng ra một chỉ ...

Lũ thú rừng tuy to lớn hung hãn, song cũng chẳng thể chịu nổi “ánh huyết tiễn” của Vân Dật Long cùng “Dung Kim Chỉ” của Quan Sơn Phụng.

Chỉ nghe “phập, phập” hai tiếng, hai con thú lập tức rơi xuống đất chết ngay.

Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng xuống đất sát ưng xảy ra rất nhanh chóng, hai con thú rừng chết rồi mới thấy Song Hồ và Độc Mãng cùng xuống đến mặt đất.

Ngước lên nhìn đàn chim bằng đã bay trở lên không, Triển Ngọc Mai và mọi người ngồi trên lưng chim vỗ tay từ biệt, thoáng chốc đã khuất vào trong mây mất dạng.

Vân Dật Long chẳng chút chần chừ, nắm tay Quan Sơn Phụng lao về phía đàn thú rừng đang tấn công, nhưng Quan Sơn Phụng lại không chịu cất bước và nói:

- Hãy khoan đã!

Vân Dật Long chưng hửng:

- Phụng muội do dự gì vậy?

Quan Sơn Phụng trầm ngâm:

- Lũ thú rừng này lẽ ra không thể có nơi đây, lai lịch của chúng thật đáng ngờ, hơn nữa chúng lại tới tập tấn công Hải Ngu thiên sư, vấn đề chẳng phải đơn giản ...

Vân Dật Long thoáng nhíu mày:

- Ý Phụng muội muốn nói là lũ thú rừng này nhất định có người điều khiển phải không?

Quan Sơn Phụng gật đầu:

- Điều ấy rất là rõ ràng, nhưng đáng ngờ là tại sao không thấy có người?

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Theo ý Phụng muội thì sao?

- Chúng ta hãy tiêu diệt lũ thú rừng này trước đã!

Vân Dật Long nhẹ gật đầu, bởi đó quả là một biện pháp tối ưu hơn hết, nếu không diệt trừ lũ thú ưng thì hành tung của họ ắt sẽ dễ dàng bị bại lộ, nếu như có cường địch mai phục gần đây thì hậu quả thật khó lường được.

Thế nhưng, bởi Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng đã hạ sát hai con hung ưng nên khiến cho năm con còn lại chỉ lượn vòng trên cao năm sáu mươi trượng, không dám hạ thấp nữa.

Vân Dật Long chau mày nói:

- Lũ súc sanh này thật quá tinh ranh, vậy ta biết làm sao đây?

Quan Sơn Phụng chau chặt mày liễu, nhất thời cũng vô kế khả thi.

Song Hồ đứng cạnh gãi tai hồi lâu, bỗng có tiếng nói:

- Lão nô có ý kiến này, chẳng hay ...

Quan Sơn Phụng hiểu rõ Song Hồ rất tinh khôn nhanh trí, bèn vội giục:

- Vậy hãy nói mau đi!

Song Hồ đưa tay chỉ quanh:

- Nơi đây cỏ cây um tùm, nếu chúng ta phóng hỏa chắc chắn sẽ khói bay rợp trời, chẳng những khiến lũ súc sanh kia sợ hãi bỏ đi, mà dù cho có cường địch mai phục thì cũng khó thể phát hiện được hành tung của chúng ta.

Quan Sơn Phụng đưa mắt nhìn Vân Dật Long nói:

- Cách đấy cũng hay đấy!

Vân Dật Long chau mày:

- Việc phóng hỏa đốt rừng mặc dù chẳng khác nào hành vi của bọn lục lâm cường đạo, nhưng trong lúc này cũng có thể kể được là một ý kiến hay.

Quan Sơn Phụng cười ngọt ngào:

- Vậy thì chúng ta hãy tiến hành ngay ...

Đoạn quay sang Độc Mãng và Song Hồ nói tiếp:

- Hai người hay mau phóng hỏa đi rồi trở về đây ngay!

Song Hồ vẻ đắc ý nắm tay Độc Mãng nói:

- Ta đi mau ...

Thế rồi hai người liền phóng nhanh đi, chẳng bao lâu đã thấy có ba nơi bốc lửa trên đầu gió, và rồi lập tức rực cháy và lan nhanh ra theo chiều gió.

Độc Mãng và Song Hồ hành động rất nhanh, ngay khi lửa khói chưa lan rộng đã quay trở về, đến trước mặt Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng hối hả nói:

- Chúng ta hãy mau đi cứu Hải Ngu thiền sư mau!

Thế là bốn người liền len lỏi phóng đi trong rừng, nhắm nơi lũ thú ưng đã tấn công khi nãy tiến tới.

Trong rừng đầy núi đá lởm chởm rất khó đi, qua hơn bốn mươi trượng mà chẳng thấy bóng dáng Hải Ngu thiền sư đâu cả.

Vân Dật Long hết sức nóng ruột, chau mày nói:

- Khi nãy rõ ràng thấy lũ súc sanh kia tấn công về phía này, tại sao tự nãy giờ cũng chưa thấy chút dấu vết nào cả ...

Bỗng, Độc Mãng trở tay nói:

- Tiểu thư hãy xem kìa ...

Mọi người liền theo hướng chỉ của Độc Mãng, thì ra là xác của một con chim bằng, rõ ràng là con mà Hải Ngu thiền sư đã cười.

Vân Dật Long bước vội tới, chỉ thấy xung quanh rơi đầy lông vũ, trên đôi cánh và chân con chim bằng đều có vết thương trí mạng ở nơi cổ, vết máu đầm đìa, cả cổ họng đều bị móng vuốt của thú ưng cào nát.

Quan Sơn Phụng vội vã nói:

- Đã phát hiện xác chim bằng thì Hải Ngu thiền sư hẳn ở gần đây thôi!

Thế là bốn người liền tức chia nhau lùng sục trong phạm vi mười trượng.

Vân Dật Long nóng lòng như lửa đốt chẳng rõ Thanh Dương Lãnh đã xảy ra tai biến gì, xui khiến giữa đường lại gặp lũ hung ưng này ...

Bỗng nghe Độc Mãng kêu to:

- Đây rồi đã tìm được thi thể của lão hòa thượng rồi ...

Vân Dật Long giật mình kinh hãi vội lần theo tiếng phóng nhanh tới, quả thấy Hải Ngu thiền sư hai mắt nhắm nghiền nằm sóng soài trong vũng máu, không hề động đậy.

Quan Sơn Phụng và Song Hồ cũng đến nơi, Vân Dật Long vội cúi xuống xem xét thương thế của Hải Ngu thiền sư.

Những thấy khắp người của lão hòa thượng đầy thương tích, chiếc tăng bào rách bươm, thấy đều do móng vuốt của hung ưng gây ra, trước ngực sau lưng, trên mặt và tứ chi đều nhầy nhụa máu tươi.

Quan Sơn Phụng khê hỏi:

- Ông ấy ... đã chết rồi ư?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Tim chưa ngừng đập, hơi thở hãy còn, có điều là ... thương thế quá nặng, e rằng khó chịu đựng được bao lâu nữa!

Thì ra các vết thương nơi trước ngực và sau lưng của Hải Ngu thiền sư đã bị thủng đến nội phủ, thương thế nặng đến vậy không thể nào giúp ông vận công điều tức được nữa.

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Vậy là sao đây? Có thể đưa ông ấy về Thanh Dương Lãnh chẳng?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Có lẽ không được, theo như thương thế của ông ấy, có thể sống thêm được một giờ nữa đã là kỳ tích rồi, làm sao có thể chịu đựng được sự dằn xóc khi bay trên không ...

Đoạn trầm giọng thở dài, nói tiếp:

- Đồng thời chúng ta đã quên mất một vấn đề, khói lửa mịt mù thế này chẳng những khiến cho lũ hung ưng sợ hãi bỏ đi, mà cả chim bằng cũng không dám bay xuống nữa ...

Quan Sơn Phụng dậm chân:

- Đúng rồi, có lẽ chúng ta không nên phóng hỏa ...

Song Hồ rụt rè xen lời:

- Không phóng hỏa thì cũng vậy thôi, có một vấn đề cả Cung chủ và tiểu thư đều không nghĩ tới, hai con chim bằng chẳng thể nào chuyên chở được năm người.

Vân Dật Long cũng dậm chân:

- Đúng rồi, dù Hải Ngu thiền sư không thọ thương trầm trọng đến mức độ này thì chúng ta cũng chẳng thể nào cười chim bằng mà đi.

Quan Sơn Phụng thở hắt ra một hơi dài:

- Giờ nên tính sao đây?

Vân Dật Long bần khoản:

- Có lẽ đành phải giải quyết xong việc của Hải Ngu thiền sư rồi hẵng định liệu thôi!

Sở dĩ chàng nói vậy là vì nghĩ Hải Ngu thiền sư chắc chắn sẽ chết, đành phải chờ cho ông xuôi tay nhắm mắt và lửa khói tiêu tan rồi bốn người hăng cười chim bằng ra đi.

Tất nhiên Quan Sơn Phụng cũng hiểu ý chàng, nhưng chẳng tiện nói ra, chỉ lẳng lặng đứng nhìn Hải Ngu thiền sư.

Vân Dật Long lòng se thắt, kể tai Hải Ngu thiền sư khẽ gọi:

- Lão thiền sư ... lão thiền sư ...

Gọi đến lần thứ ba Hải Ngu thiền sư mới bật lên tiếng rên khẽ, chậm chậm mở mắt, giọng yếu ớt nói:

- A Di Đà Phật! Lão nạp ... sao thế này?

Mọi người không khỏi kinh ngạc trước tiềm lực thâm hậu của Hải Ngu thiền sư, thì ra Hải Ngu thiền sư tuy nội lực và ngoại lực đều kém xa Vân Dật Long, nhưng nhờ là thân nguyên dương, cả đời tu luyện trong Phật môn, chưa từng phá sắc giới bao giờ, nên thương thể tuy nặng, nhưng không giống như người khác.

Vân Dật Long liền dịu giọng an ủi:

- Lão thiền sư đã bị lũ thú ưng tấn công ...

Hải Ngu thiền sư chợt nhớ ra kêu lên:

- Phải rồi! Thú ưng.. lũ ác ưng của Mật Tông ...

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Lão thiền sư nói gì ... chẳng lẽ lão thiền sư biết lai lịch của lũ thú ưng này ư?

Hải Ngu thiền sư thở hào hển một hồi mới đáp:

- Hãy giúp lão nạp lấy ... Bách Thảo Bảo Mệnh Đơn ... ở trong túi áo trước ngực ...

Vân Dật Long liền thò tay vào ngực ông, quả thấy có một chiếc lọ ngọc, bên trong chỉ có một hoàn thuốc màu vàng to cỡ trái nhãn lồng.

Chàng đặt lên lòng bàn tay nói:

- Lão thiền sư hoàn thuốc này phải không?

Hải Ngu thiền sư hấp tấp run giọng nói:

-Đúng rồi, đó là thánh dược điều thương của Phật môn, hãy giúp lão nạp uống vào mau!

Vân Dật Long liền cởi túi nước bên hông xuống, bỏ hoàn thuốc vào miệng Hải Ngu thiền sư, rồi để nước cho ông uống vào.

Hoàn thuốc quả là thần diệu, chỉ uống vào trong chốc lát đã thấy tinh thần Hải Ngu thiền sư hồi phục khá nhiều.

Vân Dật Long nhẹ người quan tâm hỏi:

-Lão thiền sư đã khỏe hơn chưa?

Hải Ngu thiền sư cười ảo não:

- Lão nạp tự biết thương thế trầm trọng, Bách Thảo Bảo Mệnh Đơn này không phải thật sự có thể bảo toàn được sinh mạng, mà chỉ có thể kéo dài được hơi thở của lão nạp thêm một thời gian ngắn mà thôi.

Đoạn lại nhắm mắt và chậm chậm vận công cho thuốc lan đều.

Vân Dật Long đứng cạnh nóng lòng chờ đợi:

Chừng nửa tuần trà sau, Hải Ngu thiền sư chậm chậm mở mắt ra nói:

- Cuộc đời lão nạp đã sắp kết thúc, tôi đa chỉ sống được một giờ nữa thôi ...

Vân Dật Long cười thiếu não:

- Thương thế của lão thiền sư tuy trầm trọng, nhưng đó chỉ là ngoại thương ... Lão thiền sư không nên lo ngại gì cả!

Hải Ngu thiền sư thở dài:

- Môn chủ bất tất phải an ủi lão nạp, để lão nạp ôn chủ biết về lũ ác ứng Mật Tông ...

Chưa dứt lời lại thở hắt hển, ra chiều hết sức mệt nhọc.

Vân Dật Long cau mày:

- Lão thiền sư bảo chúng là ác ứng Mật Tông ở Tây Tạng ...

- Phải, lúc đầu Mật Tông đã dùng lũ ác ứng đó để truyền tin và canh phòng, về sau trong phái Mật Tông có một ác tăng Ba Đa Hồng đã tập trung những con thú ừng ực lại, nuôi dạy chúng trở nên hết sức hung ác, thậm chí dạy chúng tàn sát nhân loại, ăn thịt người sống ...

Vân Dật Long tiếp lời:

- Chẳng lẽ trong phái Mật Tông không có ai can thiệp sao?

Hải Ngu thiền sư thở dài:

- Ba Đa Hồng là một hung tăng vô cùng xảo quyệt, mặc dù trong phái Mật Tông cũng có cao tăng đứng ra can thiệp, nhưng đều bị y lẩn tránh khỏi, và sau đó mang theo rất nhiều ác ứng bỏ trốn đi nơi khác, chẳng rõ tông tích ...

Vân Dật Long trầm ngâm:

- Vậy chính là hung tăng Ba Đa Hồng này đã tác quái rồi.

Hải Ngu thiền sư gật đầu:

- Ba Đa Hồng mang lũ ác ứng ra đi đã năm mươi năm biệt vô âm tín, bây giờ chẳng rõ tại sao bị lão ma Quân Trung Thánh mua chuộc?

- Lão thiền sư có thể khẳng định Ba Đa Hồng đã bị Quân Trung Thánh mua chuộc ư?

- Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, bởi Quân Trung Thánh đã từng đến Tây Tạng gặp Ba Đa Hồng!

Vân Dật Long lòng càng thêm trĩu nặng, Âm Dương Song Mị, Ba Đa Hồng ... những ma đầu đã ẩn tích lâu năm này lại lần lượt bị Quân Trung Thánh lôi kéo ra.

Hải Ngu thiền sư gắng gượng nói tiếp:

- Đây là ... nơi nào vậy?

Vân Dật Long quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy lửa khói mịt mù, chẳng thể nào phân biệt được đang ở nơi đâu.

Song Hồ bỗng cất tiếng:

- Lão nô biết, vì lão nô đã từng đến nơi này rồi ...

Vân Dật Long vội nói:

- Vậy xin hãy nói mau đi!
 - Đây là Hoài Dương Sơn, cách Hàng Châu không đến ngàn dặm!
- Hải Ngu thiền sư giật mình:
- Hoài Dương Sơn! Mạn Nam hay mạn Bắc vậy?
- Song Hồ vội đáp:
- Mạn Bắc, cách Phụng Dương không đầy trăm dặm!

65. Chương 65: Lăng Hải Cổ Động Xuất Kỳ Tích ,bí Ẩn Trùng Trùng

Hải Ngu thiền sư mặt lộ vẻ vui mừng, gắng gượng nói:

- Thí chủ có biết Lăng Hải Phong ở đâu không?

Song Hồ đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn đưa tay chỉ nói:

- Hiện chúng ta đang ở ngay dưới Lăng Hải Phong, đằng kia kìa.

Hải Ngu thiền sư liên tiếp niệm Phật hiệu, lẩm bẩm:

- Có lẽ trời cao có mắt, khiến lão nạp chết nơi này ...

Vân Dật Long ngạc nhiên liền khê hỏi:

- Lão thiền sư sao lại hỏi về Lăng Hải Phong?

Hải Ngu thiền sư vội vã nói:

- Nơi lưng núi có một hải cổ động, xin môn chủ hãy tìm cách đưa lão nạp đến chân núi đó ngay.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn Quan Sơn Phụng, Quan Sơn Phụng lại đưa mắt nhìn Độc Mãng và Song Hồ, hai người hiểu ý liền nhẹ nhàng khiêng Hải Ngu thiền sư lên, lặn mò trong khói mù tiến tới.

Bởi cây cỏ dày đặc nên lửa bốc cháy dữ dội, khói bay mịt mù, khó thể trông thấy cảnh vật ngoài một trượng.

May nhờ Song Hồ quen đường thuộc lối, vẫn có thể lặn mò đi được, song vì đường núi gập ghềnh, phải mất khá nhiều thời gian mới đặt chân lên một ngọn núi.

Ngọn núi ấy cũng không hiểm trở lắm, nhưng hết sức khó đi bởi cây cỏ quá rậm rạp.

Hải Ngu thiền sư tuy vết thương vẫn không ngừng rỉ máu, song tinh thần thì đã khá hơn nhiều, mắt không ngớt đảo quanh như để tìm kiếm Lăng Hải cổ động nào đó.

Song chân núi đâu đâu cũng cây cỏ um tùm, có thấy hang động nào đâu?

Vân Dật Long cúi xuống gần Hải Ngu thiền sư nói:

- Có lẽ chúng ta đã đến lưng núi rồi, nhưng vẫn chưa phát hiện ra cổ động nào cả ... Lão thiền sư trước đây đã từng đến nơi này rồi ư?

Hải Ngu thiền sư chau mày nói:

- Chưa!

Vân Dật Long ngẩn người:

- Chưa thì sao lão thiền sư lại quả quyết nơi đây có một Lăng Hải cổ động, và trong lúc này lại đi tìm sơn động ấy làm chi vậy?

Hải Ngu thiền sư nghiêm nghị:

- Lão nạp chưa từng đến đây, song biết chắc là có một Lăng Hải cổ động, bởi lão nạp từng nghe tiên sư nói qua, có một vị sư bá của lão nạp ở tại đây!

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Tại sao trước đây chưa từng nghe lão thiền sư đề cập đến?

Hải Ngu thiền sư thở dài:

- Bởi vị sư bá này đã bị tiên tổ trục xuất ra khỏi sư môn!

- À! Ra vậy! Nếu bị trục xuất ra khỏi môn sơn hản là hành vi bất chánh, gây ra tội lỗi trọng đại, vậy thì không còn kể được là người trong Phật môn nữa, lão thiền sư tìm kiếm để làm gì?

Hải Ngu thiền sư lắc đầu:

- Không phải vậy, vị sư bá ấy chẳng qua bị người vu khống, đã khiến tiên tổ sư nổi cơn thịnh nộ, nhưng thực ra nghe đâu sau khi trục xuất vị sư bá ấy khỏi sơn môn, tiên tổ sư liền có ý hối hận, song vì phán dụ đã ban ra không tiện thu hồi nên đành nén đau không màng đến việc ấy nữa...

- Vậy ra lệnh sư bá là một cao tăng đặc đạo, chẳng hay lão nhân gia ấy xưng hô như thế nào?

- Vị sư bá ấy pháp danh là Trí Quang, chẳng những là một vị cao tăng đặc đạo mà còn rất có trí nhớ, bất kỳ kinh điển nào hễ xem qua là không bao giờ quên...

Thở hào hển một hồi, đoạn lại nói tiếp:

- Tuyệt học Đạt Ma Tam Chiếu của phái Thiếu Lâm ngoại trừ vị sư bá ấy không còn một ai khác luyện thành.

- Chẳng hay vị sư bá tiềm tu tại đây đã bao lâu rồi vậy?

Hải Ngu thiền sư ngẫm nghĩ chốc lát đoạn đáp:

- Cũng gần năm mươi năm.

Vân Dật Long cười chua chát:

- Năm mươi năm dài, ai biết đã thay đổi đến đường nào, rất có thể lệnh sư đã...

Hải Ngu thiền sư quả quyết:

- Vị sư bá ấy là người có thiên tư đặc biệt, kể gì năm mươi năm, dù là một trăm năm thì vẫn mạnh khỏe trên dương thế.

Vân Dật Long vội nói:

- Ý tại hạ là rất có thể lệnh sư bá không còn ở tại Lăng Hải cổ động nữa, mà đã đi nơi khác rồi, bởi vì năm mươi năm quả là một thời gian dài...

Hải Ngu thiền sư lại buông tiếng thở dài:

- Không sai, rất có thể là như vậy... Nhưng nếu không tìm được Lăng Hải cổ động thì lão nạp sẽ chết không nhắm mắt.

Vân Dật Long động lòng trắc ẩn bèn khẳng khái nói:

- Tại hạ nhất định sẽ giúp cho lão thiền sư được toại nguyện, quyết tìm cho bằng được Lăng Hải cổ động.

Quan Sơn Phụng cũng mỉm lòng nói:

- Long ca tốt hơn hãy ở lại đây canh phòng, để tiểu muội đi tìm được rồi.

Vân Dật Long kiên quyết:

- Không, hãy để tiểu huynh đi, cùng lắm đi hết một vòng Lăng Hải Phong có lẽ sẽ tìm được thôi.

Quan Sơn Phụng đành gật đầu:

- Thôi được, nếu vạn nhất gặp biến cố gì, Long ca hãy phát tín hiệu khẩn cấp ngay.

Vân Dật Long mỉm cười:

- Trên chốn thâm sơn hẻo lánh này chắc có lẽ không có biến cố gì đâu... Còn Phụng muội ở lại đây nếu gặp biến cố gì thì cũng phát tín hiệu ngay nhé!

Dứt lời liền quay người phóng đi ngay. Mặc dù đường núi khó đi, mây giăng khói phủ, song chàng thân thủ nhanh nhẹn, thị lực rất mạnh, như thể đi trên đất bằng, tầm nhìn xa hàng mấy trượng.

Thế nhưng, chàng đi gần hết một vòng mà vẫn chưa phát hiện sơn động nào cả, không khỏi đâm ra thất vọng bèn chững bước quay nhìn quanh quất, chỉ thấy bốn bề toàn đá núi ngổn ngang và cỏ dại um tùm, tựa hồ chưa có người đặt chân đến bao giờ.

Chàng nghĩ:

- Nếu như Trí Quang thiền sư mà có ở trong động phủ nào đó trên lưng núi, dẫu mình không tìm thấy động phủ thì cũng phải gặp lối đi, bởi lão hòa thượng ấy chẳng thể không cần ăn uống, mà đã ăn uống thì tất nhiên phải ra khỏi hang động.

Thế nhưng chàng đã đi gần ráp vòng lưng núi mà vẫn chẳng thấy một lối đi nào cả. Vậy thì Trí Quang thiền sư có ở đây hay không?

Bỗng nhiên chàng ngửi thấy một mùi khác lạ.

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, bởi đó là mùi hôi thối từ xác người chết tỏa ra, gây cảm giác tởm lợm.

Chàng lập tức phóng về phía phát ra mùi hôi thối ấy, chừng mười trượng đã trông thấy một rừng cây nhỏ cao cỡ vai người, dưới đất cỏ dại chằng chịt và cao tới gối, nước suối xăm xấp, nằm dưới một mỏm đá to.

Một mảnh da người treo lủng lẳng trên cây. Vân Dật Long vừa trông thấy, lập tức giật bắn người kinh hoàng.

Mảnh da người ấy vẫn chưa khô máu, đủ biết mới chỉ lột ra chưa được bao lâu.

Đây quả là một phát hiện khủng khiếp. Tại sao lại có một mảnh da người treo trên cây?

Vân Dật Long gạt cỏ đi đến gần. Bỗng chàng giật nảy mình, bởi trên vách núi sau một lùm cây um tùm có khắc bốn chữ to màu đỏ, chính là “Lăng Hải cổ động”.

Thoạt tiên, Vân Dật Long quả cảm thấy vui mừng, bởi cuối cùng chàng đã tìm thấy được Lăng Hải cổ động. Nhưng ngay sau đó chàng lại hoang mang nghi ngờ, bởi cổ động bị cây cỏ phủ kín thế kia, như đã nhiều năm không có bàn tay người động đến, nếu như trong động có một vị cao tăng trú ngụ thì dẫu thể như thế được?

Tuy nhiên, điều khiến người kinh dị nhất vẫn là mảnh da người kia.

Nếu bảo Trí Quang thiền sư đã chết, không thể nào ông tự lột da mình được, còn như ông chưa chết, không thể nào lại treo một mảnh da người ngoài cửa động như vậy. Ngẫm nghĩ hồi lâu, Vân Dật Long vẫn không tìm ra câu giải đáp.

Thế là chàng bèn dè dặt đi đến gần cửa động, nhưng mùi tanh hôi nồng nặc đã buộc chàng phải lui ra.

Ngay khi thoái lui, chàng loáng thoáng nghe có tiếng động kỳ lạ, tựa hồ như tiếng ngáy ngủ hoặc tiếng rên rỉ vì thọ thương của loài hổ báo.

Vân Dật Long lui ra xa vài trượng rồi đứng ngáy ra tại đó.

Đừng nói là một vị cao tăng, dù là kẻ hung ác đến mấy cũng không thể nào ở trong một sơn động nặc mùi tanh tưởi đến thế.

Ngoài ra, mảnh da người treo trên cây kia cũng không thể nào do con người gây ra được. Thế nhưng chàng rõ ràng nghe có tiếng quái dị ở trong sơn động. Vậy giải thích sao đây?

Sau cùng, chàng khẳng định là sơn động này đã bị loài dã thú chiếm cứ và Trí Quang thiền sư nếu không phải đã rời khỏi nơi đây thì là đã chết từ lâu rồi.

Thế là chàng bèn quay trở về nơi mọi người đang chờ đợi.

Hải Ngu thiền sư vừa trông thấy chàng về đến, liền với ánh mắt thiết tha nhìn chàng, run giọng hỏi:

- Vân môn chủ...có tìm thấy không?

Vân Dật Long khẽ thở dài:

- Có. Nhưng như là không tìm được.

-Ồ! - Hải Ngu thiền sư lập tức tái hân sắc mặt.

Quan Sơn Phụng ngạc nhiên:

- Long ca nói vậy có nghĩa là sao? Tìm được là tìm được, vì sao lại cũng như là không tìm được

Vân Dật Long chau mày:

- Vì... Vì....

Trong nhất thời chàng cũng chẳng biết phải nói sao với Hải Ngu thiền sư, nên ngập ngừng mãi vẫn không thốt nên lời.

Hải Ngu thiền sư bàng hoàng:

- Gia sư bá đã sao rồi? Đi khỏi hay là ...đã chết?

Vân Dật Long thở dài:

- Thật ra như thế nào thì tại hạ cũng không sao giải thích được rõ ràng, nhưng có điều sơn động dường như đã bị dã thú chiếm cứ, có lẽ Trí Quang thiền sư đã đi khỏi lâu rồi.

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Sơn động ở tại đâu? Long ca đã trông thấy gì? Chẳng thể nói rõ hơn được sao?

Hải Ngu thiền sư giọng tha thiết:

- Xin Vân môn chủ đừng giấu lão nạp, bằng không lão nạp chết khó thể nhắm mắt.

Vân Dật Long ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn bèn kể rõ lại mọi sự.

Nghe xong, Quan Sơn Phụng đưa mắt nhìn Song Hồ nói:

- Lão rất là tinh ranh, nghĩ sao về vấn đề này?

Song Hồ mắt lác liên, vội đáp:

- Vân môn chủ nói đúng, sơn động hẳn đã bị dã thú chiếm cứ và Trí Quang thiền sư nhất định đã đi khỏi từ lâu rồi.

Hải Ngu thiền sư quả quyết:

- Không thể như vậy được, vị sư bá ấy đã từng một lần thư cho tiên sư, bảo là đã quyết chọn Lăng Hải cổ động làm chốn tiềm tu suốt đời, trọn kiếp không bao giờ rời đi. Nếu không có nguyên cớ trọng đại, lão nhân gia ấy không bao giờ rời khỏi Lăng Hải cổ động. Còn theo như võ công của gia sư bá, không một mãnh thú nào có thể chiếm cứ được động phủ của lão nhân gia ấy.

Quan Sơn Phụng cười ảo não:

- Sự thật chung quy vẫn là sự thật. Trí Quang thiền sư nếu không phải đã đi khỏi, e rằng...e rằng... cũng đã già từ cõi đời rồi.

Hải Ngu thiền sư rơi nước mắt:

- Vậy xem ra gia sư bá có lẽ đã tạ thế rồi,

Quan Sơn Phụng thở dài:

- Định mệnh đã an bài, lão thiền sư là cao tăng Phật môn, chưởng môn nhân Thiếu Lâm, hẳn sẽ không bận tâm về vấn đề này.

Hải Ngu thiền sư liên tiếp niệm Phật hiệu, nước mắt rơi lã chã.

Quan Sơn Phụng đưa mắt nhìn Vân Dật Long, đoạn ghé tai Hải Ngu thiền sư nói:

- Việc đã vậy rồi, ở lại đây cũng vô ích, chúng ta đi thôi.

Nói xong liền ra hiệu với Độc Mãng và Song Hồ, vừa định bỏ đi...

Nhưng Hải Ngu thiền sư đã gào lên:

- Không, lão nạp quyết không đi đâu cả.

Quan Sơn phụng sững sờ, chau mày nói:

- Lão thiền sư muốn sao?

Hải Ngu thiền sư đưa mắt nhìn Vân Dật Long nói:

- Lão nạp có thể cầu xin môn chủ một điều chăng?

Vân Dật Long vội nói:

- Lão thiền sư sao lại nói vậy, chỉ cần tại hạ có đủ khả năng, xin lão thiền sư cứ dặn bảo.

Hải Ngu thiền sư nghiêm nghị:

- Qua những dấu hiệu vừa kể, chứng tỏ gia sư bá đã chết trong Lăng Hải cổ động. Lão nạp...cũng không còn sống được bao lâu nữa, một là không tiện làm nhọc chư vị, hai là lão nạp muốn được chết tại đây để bầu bạn với gia sư bá.

Vân Dật Long sững sờ:

- Ý lão thiền sư là...

- Xin môn chủ hãy đưa lão nạp đến đặt trước cửa động, vậy được chăng?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Khi này tại hạ đã nói rồi, Lăng Hải cổ động giờ đã bị dã thú ăn thịt người chiếm cứ, lão thiền sư muốn như vậy há chẳng lập dị quá ư?

Hải Ngu thiền sư vẫn một mực kiên quyết:

- Vị sư bá ấy là một cao nhân Phật môn mà bình sinh lão nạp sùng bái nhất. Chỉ có sự lựa chọn ấy mới là nơi an nghỉ tốt nhất cho lão nạp, những mong Vân môn chủ hãy thành toàn cho.

Vân Dật Long chau mày hồi lâu, đoạn lẩm bẩm nói:

- Không được, tại hạ không thể nào đưa thiền sư vào miệng hổ được.

Hải Ngu thiền sư thở dài:

- Nếu Vân môn chủ đã nhất quyết không chấp thuận thì lão nạp đành phải tuyệt giao với Vân môn chủ, xin Vân môn chủ hãy để mặc lão nạp ở lại đây.

Nước mắt ràn rụa, nói tiếp:

- Dù có phải bò thì lão nạp cũng nhất quyết lết đến Lăng Hải cổ động.

Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng đều hết sức xót xa, nhưng cũng chẳng biết nói gì hơn. Im lặng hồi lâu, sau cùng, Vân Dật Long cảm khái nói:

- Lão thiền sư đã nhất quyết như vậy thì tại hạ cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Hải Ngu thiền sư mừng rỡ, gắng gượng nói:

- Xin đa tạ Vân môn chủ.

Vân Dật Long lặng thinh, Quan Sơn Phụng bèn ra hiệu với Độc Mãng và Song Hồ lại khiêng Hải Ngu thiên sư lên, đi theo Vân Dật Long.

Vân Dật Long đi rất chậm, bước chân nặng nề cũng như côi lòng chàng. Mặc dù Hải Ngu thiên sư đã kiên quyết như vậy, song chàng vẫn cảm thấy hết sức ray rứt.

Cho dù chàng đi rất chậm, nhưng sau cùng, Lăng Hải cổ động vẫn hiện ra trước mắt. Mảnh da người treo trên cây vẫn còn và mùi hôi tanh vẫn khiến chàng buồn nôn.

Vân Dật Long dừng lại trước cửa động, cách chừng hai trượng, ra hiệu bảo Độc Mãng và Song Hồ đặt Hải Ngu thiên sư xuống, đoạn kẻ tai lão hòa thượng nói:

- Lão thiên sư đã trông thấy sơn động kia rồi chứ?

Hải Ngu thiên sư gật đầu:

- Lão nạp thấy rồi.

Trên mặt lão hòa thượng bỗng lộ vẻ băn khoăn. Vân Dật Long thở dài nói tiếp:

- Nơi đây chẳng có chút dấu hiệu là có người cư trú, có lẽ lệnh sư bá đã rời khỏi từ lâu. Theo ý tại hạ, hãy rời khỏi đây thì hơn.

Về bản khoán trên mặt Hải Ngu thiên sư lập tức tan biến. Ông lại kiên quyết nói:

- Không. Bất luận nơi đây có phải từng là chốn cư ngụ của gia sư bá hay không thì lão nạp cũng phải ở lại...Vân môn chủ...Quan cô nương...Xin nhị vị hãy cố gắng giúp cho phái Thiếu Lâm..

Chưa dứt lời đã gắng gượng bò tới. Vân Dật Long hốt hoảng kêu lên:

- Lão thiên sư...

Đồng thời toan phóng tới ngăn cản, song liền bị Quan Sơn Phụng giữ lại. Nàng buồn bã nói:

- Lão thiên sư đã kiên quyết muốn như vậy, nếu ta cản trở sẽ càng khiến ông ấy đau khổ hơn, vả lại ông ấy cũng chẳng sống được bao lâu nữa.

Vân Dật Long cắn răng sững bước, đành trơ mắt nhìn Hải Ngu thiên sư bò tới một cách khó nhọc. Bởi phải dùng sức và động đậy nên các vết thương đều nứt toác, máu vương dài trên mặt đất.

Hải Ngu thiên sư vừa bò vừa hét to:

- Sư bá...sư bá...đệ tử Hải Ngu đến rồi đây!

Thốt nhiên, một bóng đen từ trong động tiến ra, cất tiếng cười sảng sặc khiến Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng đều giật mình kinh hãi.

Thì ra bóng đen ấy là người chứ không phải mãnh thú, và thật bất ngờ, đó lại là một vị hòa thượng.

- Chẳng lẽ đây quả đúng là Trí Quang thiên sư?

Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng bắt gặp cùng nảy sinh ý nghĩ tương tự, bởi lẽ vị hòa thượng ấy rất già, chiếc tăng bào màu vàng đã trở thành màu đen và rách tả tơi, mặt mày lem luốc trông chẳng khác nào quỷ dữ.

Song qua ánh mắt sáng ngời mọi người có thể nhận ra lão hòa thượng này công lực đã đạt đến mức thanh hóa chứ không còn là người bình thường.

Vân Dật Long vội lách người thoái lui, cùng mọi người nấp vào sau một lùm cây nhỏ theo dõi diễn biến.

Mặc dù có thể nhận ra đó là một vị hòa thượng, nhưng nghiêm chỉnh mà nói, ông cũng chẳng khác dã thú là bao, bởi mọi cử động của ông đều giống hệt như dã thú và ngay cả trong ánh mắt cũng ngập đầy vẻ ghê rợn.

Hải Ngu thiền sư như đã phát giác có điều khác lạ liền dừng lại và không gào thét nữa. Lão hòa thượng kia cũng đã đứng lại, hai mắt đảo quanh, đoạn nhìn chăm chăm vào Hải Ngu thiền sư hết như mãnh thú rình mồi.

Dáng vẻ ấy đâu như một vị cao tăng đắc đạo?

Vân Dật Long vô cùng hoang mang thắc mắc. Chàng không sao ngờ được trong sơn động lại có người và chính thực là Trí Quang thiền sư với hình hài thâm nảo thế kia. Nhất thời chàng như vừa từ trên trời rơi xuống, chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Sau khi hai người nhìn nhau chăm chăm một hồi, Hải Ngu thiền sư cất tiếng trước:

- Sư bá...sư bá...

Lão hòa thượng ánh mắt vẫn rực vẻ ghê rợn, nhưng mặt lộ vẻ đăm chiêu như đắm chìm trong suy tư.

Hải Ngu thiền sư lại nói:

- Sư bá không nhận ra đệ tử nữa ư? Đệ tử là Hải Ngu...

Lão hòa thượng vẻ mặt trong thoáng chốc thay đổi mấy lượt, bỗng vẻ hung tợn trong ánh mắt biến mất, thay vào đó là nụ cười hết sức hiền từ.

Đang khi Vân Dật Long kinh ngạc tột cùng bỗng nghe lão hòa thượng hét to lên:

- Hải Ngu! Hải Ngu...

Hải Ngu thiền sư kích động:

- Sư bá! Vậy là lão nhân gia đã nhận ra đệ tử. Sư bá...

Nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Lão hòa thượng lại hét to:

- Hải Ngu...Đúng là Hải Ngu sư đệ của ta rồi...Tại sao ngươi lại đến đây và ra nông nổi này? Ai đã hiếp đáp ngươi?

- Sư bá! Hôm nay đệ tử được chết trước mặt lão nhân gia người là may mắn lắm rồi. Sư bá...

Đột nhiên lão hòa thượng tung mình lao tới...

Hải Ngu thiền sư đang thọ thương trầm trọng dĩ nhiên không thể nào tránh được, kỳ thực dù ông không thọ thương thì cũng chẳng hề tránh né bởi đó là hành động tất nhiên trong cơn xúc động mãnh liệt vì trùng phùng bất ngờ.

Thế nhưng Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng thì lại giật mình kinh hãi, suýt nữa đã kêu lên thành tiếng.

Thì ra ngay sau khi lão hòa thượng ôm chầm lấy Hải Ngu thiền sư, lập tức Hải Ngu thiền sư hét lên một tiếng vang rền.

Vân Dật Long tưởng đâu lão hòa thượng đã giết chết Hải Ngu thiền sư, nhưng nhìn kỹ thì không phải.

Những thấy lão hòa thượng Trí Quang dường như cũng giật mình kinh hãi, vội buông Hải Ngu thiền sư ra, hét to:

- Sao vậy? Ngươi làm sao vậy hả?

Tiếng nói hoàn toàn đổi khác, hết như tiếng gầm thét của loài dã thú, đồng thời vẻ mặt hiền từ cũng biến mất, lại trở về vẻ hung tợn khác người.

Nhưng lão hòa thượng cũng chỉ hét lên mấy tiếng ấy rồi thì nhũn người ngồi bệt xuống đất trước mặt Hải Ngu thiền sư, dáng vẻ như là canh giữ một chú thỏ con vừa mới săn được.

Vân Dật Long kinh ngạc khê nói:

- Phụng muội có biết vậy là sao không?

Quan Sơn Phụng lắc đầu:

- Tiểu muội cũng chẳng hiểu gì cả.

66. Chương 66: Sư Đồ Nổi Diên , Độc Thuỷ Hại Công Tăng

Vân Dật Long đang tốt cùng thắc mắc, bỗng thấy Hải Ngu thiền sư toàn thân run lên thì đứng phắt dậy:

Vân Dật Long và mọi người lại giật mình sửng sốt, đồng thời họ còn phát hiện một điều hết sức kinh khủng, đó là dáng vẻ của Hải Ngu thiền sư lúc này giống hệt lão hòa thượng Trí Quang, ánh mắt sáng quắc và ngập vẻ ghê rợn.

Chú mắt nhìn kỹ hãy còn nhiều điểm đáng chú ý khác nữa.

Hải Ngu thiền sư thương thể vốn trầm trọng đến sắp chết, song giờ đây lại khỏe mạnh như người thường, tuy khắp người vẫn bê bết máu, song thương thể dường như đã hoàn toàn bình phục. Đây thật là điều chẳng thể nào lý giải được.

Ngoài ra, Trí Quang đại sư tuy mặt mày lem luốc, râu tóc rối bời, song những chỗ có thể bộc lộ ra đều ánh lên xanh biếc.

Hải Ngu thiền sư sau khi đứng phắt dậy, cùng Trí Quang đại sư chăm chăm nhìn nhau, hồi lâu hai người cùng cất tiếng cười vang hết sức chói tai.

Vân Dật Long kinh hãi vội nói:

- Mau đi khỏi đây.

Quan Sơn Phụng lặng thinh gật đầu, cùng Độc Mãng và Song Hồ tung mình phóng đi. Vân Dật Long dẫn trước một mạch xuống chân núi mới dừng lại bên một mỏm đá.

Chỉ thấy chàng đứng lặng đăm chiêu nghĩ ngợi, hồi lâu vẫn không lên tiếng. Quan Sơn Phụng bèn đến gần thấp giọng gọi:

- Long ca!

Vân Dật Long lơ đãng:

- Phụng muội!

- Nơi đây không nên nán ná lâu, ta đi thôi.

Quan Sơn Phụng nói xong ngược lên nhìn trời, như tìm kiếm hai con chim bằng trên mây cao, nhưng lúc này khói lửa vẫn mịt mù, chẳng thể nào trông rõ được trời mây.

Vân Dật Long lắc đầu nói:

- Tiểu huynh không thể rời khỏi đây được.

Quan Sơn Phụng sửng sốt:

- Tại sao vậy?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Phụng muội không thấy Hải Ngu thiền sư đã như thế nào sao?

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Trên đời thiếu chi những điều không thể lý giải, ta đâu thể can thiệp hết được, có điều là Hải Ngu thiền sư đã không còn như người thường nữa, vậy thôi.

Vân Dật Long đánh mặt:

- Phụng muội không nghĩ chúng ta nên tìm hiểu rõ sự thật sao?

Quan Sơn Phụng thoáng giật mình nói:

- Tìm hiểu rõ sự thật dĩ nhiên là nên, nhưng Long ca đừng quên là hiện nay Thanh Dương lãnh rất có thể đang gặp đại biến chờ Long ca cứu viện, và còn Mai tỷ cùng mọi người đang chờ nữa.

Vân Dật Long giọng nặng nề:

- Không sai! Tiểu huynh cũng biết vậy, nhưng làm việc gì cũng phải có thủy có chung, việc này chưa xong bảo tiểu huynh bỏ đi sao được...

Quan Sơn Phụng không đồng ý:

- Ta bỏ qua việc này thì có sao đâu.

Vân Dật Long lắc đầu nghiêm giọng:

- Không được! Chẳng kể việc này quá ư li kỳ, chỉ việc Hải Ngu thiên sư là một bậc cường môn Thiếu Lâm, mai này bảo tiểu huynh ăn nói thế nào với đệ tử thiếu lâm đây?

Quan Sơn Phụng thở dài:

- Thật là khó xử, trông bề ngoài thì dường như hai vị lão hòa thượng đều đã điên loạn, nếu vì việc này mà gây ra rắc rối thì thật là phiền.

Song Hồ bỗng xen lời:

- Lão nô có ý kiến được chăng?

Quan Sơn Phụng vội nói:

- Lão đã nhận thấy gì hay sao?

Song Hồ nghiêm giọng:

- Lão nô chỉ suy luận qua nhận xét của mình, đúng hay không cũng chưa biết chắc.

Vân Dật Long vội giục:

- Bất luận đúng hay không, xin hãy nói mau.

Song Hồ đảo quanh mắt nói:

- Khi này lão nô phát hiện trước cửa sơn động có một dòng suối...

Vân Dật Long tiếp lời:

- Đúng vậy! Dòng suối ấy từ trên vách núi cạnh Hải Lăng cổ động chảy ra. Vậy thì có liên quan gì nào?

Song Hồ nghiêm nghị:

- Vấn đề có lẽ đã phát sinh từ dòng suối ấy.

Quét mắt nhìn mọi người đoạn nói tiếp:

- Lão nô đã nhận thấy mùi kỳ lạ trong nước suối, lúc đầu tưởng đâu là dòng suối trong động chảy ra, mang theo mùi mốc meo trong động ra ngoài, nhưng sau đó phát hiện là không phải.

Vân Dật Long nóng ruột hỏi:

- Vậy đó là gì?

Song Hồ gằn mạnh giọng:

- Trong nước suối có độc.

Quan Sơn Phụng giật nảy mình:

- Có phải giống như nước độc trong Thiên Độc Tuyền ở Miêu Cương không?

Song Hồ gật đầu:

- Đúng vậy! Nước ở đây giống hệt như nước trong Thiên Độc Tuyền.

Quan Sơn Phụng gật gù:

- À...Thảo nào...

Vân Dật Long thắc mắc:

- Nguyên nhân thật sự như thế nào? Phụng muội hãy mau nói rõ ra đi.

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Người nào uống phải chất độc ấy rất có thể sẽ trở nên điên loạn. Hẳn là Trí Quang đại sư đã uống nước suối ấy hàng ngày trong suốt năm mươi năm, kết quả tất nhiên phải vậy rồi.

Vân Dật Long cũng chau mày:

- Nếu như trong nước suối có độc, với trình độ võ công như Trí Quan đại sư lẽ ra đã sớm phát hiện mới phải. Tại sao ông ấy lại uống suốt mấy mươi năm để đến nỗi trúng độc sâu nặng như vậy?

Quan Sơn Phụng nhẹ lắc đầu:

- Trong nước ấy tuy có độc nhưng rất nhạt, uống vào hơn hẳn hẳn chẳng khác nào những nguồn nước trong khe núi...

Mắt đảo quanh một lượt lại lắc đầu nói tiếp:

- Sau khi bị trục xuất khỏi sơn môn, Trí Quang đại sư trong lúc bất mãn chán chường tất nhiên là không chú ý đến điều nhỏ nhặt ấy, hơn nữa lúc mới uống vào lại không có hiện tượng ngộ độc, do đó dĩ nhiên ông đã không có ý nghi ngờ. Thế là ngày dài tháng rộng ông đã bị chất độc thâm nhập vào cơ thể mà không hề hay biết. Điều ấy có thể nhận thấy rõ qua sắc mặt xanh rờn của ông.

Vân Dật Long thở dài:

- Tiếc thay cho bậc cao nhân Phật môn lại trở nên thê thảm thế này.

Thoáng ngẫm nghĩ lại nói tiếp:

- Nhưng tại sao Hải Ngu thiền sư vừa bị ôm lấy đã lành hẳn thương thế và trở nên điên loạn giống như Trí Quang đại sư thế kia?

Quan Sơn Phụng chậm rãi đáp:

- Đó là vì Trí Quang đại sư đã ngộ độc sâu nặng, khắp người đầy chất kịch độc, khi tiếp xúc với Hải Ngu thiền sư, độc tố liền xâm nhập qua đường lỗ chân lông, nên Hải Ngu thiền sư bị ngộ độc ngay và trở nên điên loạn giống như Trí Quang đại sư.

Vân Dật Long chau mày:

- Thật là khủng khiếp! Không ngờ trên cõi đời này lại có điều quái lạ đến vậy.

Quan Sơn Phụng nghiêng đầu ngẫm nghĩ nói tiếp:

- Loại độc tố này tuy rất lợi hại song cũng có điều hữu ích.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Nước độc ấy tuy khiến người phát điên, nhưng lại có thể chữa khỏi các thương thế nội ngoại và độc thương khác, đồng thời còn có thể giúp người sống trường thọ, không bao giờ bệnh hoạn, điển hình giống như việc thương thế bình phục của Hải Ngu thiền sư vừa qua...

Vân Dật Long gật đầu:

- Sự thật đúng là như vậy.

Quan Sơn Phụng nói tiếp:

- Ngoài ra, nước độc ấy còn có thể khiến nội lực gia tăng tột bậc và da thịt rắn chắc như sắt thép. Nghiêm chỉnh mà nói, Hải Ngu thiên sư đã sắp chết mà được kỳ ngộ như vậy chưa biết chừng đó lại là một điều may mắn.

Vân Dật Long gật đầu:

- Phụng muội nói rất đúng, nhưng điều khiến cho tiểu huynh lo lắng là sợ họ ra ngoài quấy nhiễu giang hồ, gieo tai họa ọi người. Với công lực và chất kịch độc trên người họ, e rằng sẽ có thể gây ra biết bao tai họa khôn lường.

Quan Sơn Phụng cười:

- Long ca khỏi lo nghĩ đến điều ấy, có lẽ không thể xảy ra đâu.

- Làm sao biết được? Chẳng lẽ Phụng muội đã từng gặp người bị ngộ độc giống như vậy rồi ư?

Quan Sơn Phụng lắc đầu:

- Đâu có! Tiểu muội chỉ căn cứ trên một điều cụ thể, Trí Quang đại sư đã ở đây trên năm mươi năm, có bao giờ thấy ông xuất hiện trên chốn giang hồ đâu.

Vân Dật Long chau mày:

- Nhưng tiểu huynh đã chính mắt trông thấy một mảnh da người treo trước cửa động.

Quan Sơn Phụng cười:

- Đó có lẽ là một kẻ nào đó không may đã bén mảng đến trước cửa động mà thôi, qua việc trước sơn động không hề có lối đi thì đủ biết Trí Quang đại sư không hề rời động đi xa.

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Cũng có lý! Việc đã vậy rồi, chúng ta cũng chẳng thể làm gì được, đi thôi.

Quan Sơn Phụng đưa tay chỉ, nói:

- Phía kia ít khói hơn, chúng ta hãy đến đó mới có thể trông thấy được chim bằng.

Vân Dật Long gật đầu, liền dẫn trước phóng đi, quả nhiên ngoài trăm trượng không có khói mù, có thể trông thấy một góc trời xanh.

Quan Sơn Phụng cùng Độc Mãng và Song Hồ theo sau, bốn người phóng nhanh đi, thoáng chốc đã đến một ngọn đồi trọc, không có cây cối nên tầm nhìn rất xa.

Ngước nhìn lên trời, lũ thú ưng đã biến mất, nhưng hai con chim bằng cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Vân Dật Long chau mày hồi lâu, nhất thời phân vân chẳng biết nên quyết định ra sao, bởi rất có thể hai con chim bằng đang ẩn mình trong mây, nhưng xung quanh lại có lũ hung ưng hoặc cường địch mai phục nên không dám bay xuống thấp.

Như vậy bắt buộc phải cất tiếng lên mới gọi được hai con chim bằng, nhưng đồng thời cũng có thể mang đến những tai họa khác.

Quan Sơn Phụng hiểu ý chàng, bèn đến gần thấp giọng nói:

- Long ca! Chẳng còn cách gì hơn, đành cất tiếng lên gọi thôi.

Vân Dật Long trầm toán tính, lộ trình từ đây đến Thanh Dương Lãnh hãy còn những ngàn dặm, cước trình nhanh đến mấy thì cũng phải mất một ngày một đêm, còn như cưỡi chim bằng thì chỉ cần tối đa hai giờ là đến nơi rồi.

Nếu là bình thường thì chàng chẳng ngại bộ hành, nhưng Thanh Dương Lãnh có thể đã xảy ra tai biến, thời gian cấp bách, chàng không thể chọn con đường bộ hành được.

Cuối cùng, chàng đành cất lên một tiếng huýt dài vang xa hàng mấy dặm.

Sau đó, mọi người đều nôn nóng nhìn lên mây trông chờ, song ngoài những áng mây trắng vật vờ bay, chẳng thấy bóng dáng con chim bằng nào cả.

Vân Dật Long thờ thần một hồi, đoạn lại cất tiếng huýt lần thứ hai.

Nhưng ngay khi tiếng huýt vừa cất lên, bỗng nghe một giọng rồn rảng nói:

- Này, người la ó cái quái gì vậy hả?

Mọi người thấy đều giật mình kinh hãi, bởi tiếng nói ấy phát ra quá đột ngột và chỉ cách chừng mười trượng, vậy mà không một ai hay biết đối phương đã có mặt từ bao giờ.

Theo phản ứng tự nhiên, mọi người đều quay phắt về phía ấy, chỉ thấy một lão tăng áo đỏ đang đứng trên một mô đất cười tủm tỉm nhìn mọi người chờ đợi câu trả lời.

Vân Dật Long vội nói:

- Tại hạ gọi vật cười, chẳng ngờ lại kinh nhiều đến lão thiền sư, xin miễn thứ cho.

Song chàng không khỏi thăm kinh hãi, bởi lão tăng này rất có thể là Ba Đa Hồng.

Lão tăng áo đỏ cười nói:

- Vật cười gì vậy?

Vân Dật Long ngập ngừng:

- Đó là...hai con chim...

Lão tăng áo đỏ ra chiều khoái trá:

- Vật cười của hòa thượng này cũng là chim, của các vị là chim gì vậy?

Vân Dật Long thoáng giật mình, song đáp ngay:

- Chim bằng.

Lão tăng áo đỏ cười hề hề:

- Ôi chà! Vậy là các vị không còn cười được nữa rồi.

Vân Dật Long kinh ngạc:

- Lão thiền sư nói vậy nghĩa là sao?

Lão tăng áo đỏ trở tay nói:

- Người hãy xem, phải hai con chim đó không?

Mọi người nhìn theo hướng tay chỉ, lại giật mình kinh hãi, thì ra xác hai con chim bằng nằm trong một cái hố to cách đó không xa lắm, lông vũ rối bời, máu me bê bết, hiển nhiên đã chết từ bao giờ.

Vân Dật Long tức giận quát:

- Lão hòa thượng đã giết chúng phải không?

Lão tăng áo đỏ tủm tỉm cười:

- Không phải lão tăng, mà là chim của lão tăng.

Vân Dật Long hậm hực:

- Hừ! Thì cũng vậy thôi.

Lão tăng áo đỏ vẫn tủm tỉm cười:

- Người đã trông thấy cái hố đó rồi chứ? Kể xuất gia vốn có lòng từ bi, lão tăng đang định chôn chúng đấy.

Vân Dật Long tức tối nghiêng răng:

- Lão thiên sư nói dễ nghe quá! Chôn là kể như xong ư?

Quan Sơn Phụng bỗng với truyền âm nhập mật nói:

- Long ca, trong hoàn cảnh này chúng ta nên nhịn là hơn, theo ý muội...chúng ta hãy rời khỏi nơi đây mau.

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ, khẽ nói:

- Thôi được, chúng ta đi.

Đoạn cất bước bỏ đi, song lão tăng áo đỏ đã cười hề hề nói:

- Sao lại bỏ đi thế này?

Vân Dật Long chững bước:

- Chim của đại sư đã giết chim của tại hạ, chúng tôi không truy cứu mà còn chưa đủ hay sao?

Lão tăng áo đỏ cười:

- Tất nhiên không được, nơi đây không có kẻ khác, chúng ta hãy thư thả mà nói chuyện với nhau.

Vân Dật Long xẵng giọng:

- Rất tiếc, chúng tôi không có thời gian. Cáo biệt!

Lão tăng áo đỏ lách người cản đường:

- Vậy càng không thể được, từ chối nói chuyện với lão tăng có nghĩa là xem thường lão tăng, các người đừng mong rời khỏi nơi đây!

Vân Dật Long quay sang Quan Sơn Phụng truyền âm nói:

- Rõ ràng lão hòa thượng này là Ba Đa Hồng.

Đồng thời mặt bưng dấy sát cơ, ra vẻ muốn động thủ ngay.

Quan Sơn Phụng truyền âm nói:

- Long ca định làm gì vậy?

- Dịp may khó gặp, nhân đây trừ khử lão cho rồi!

- E chẳng dễ đâu, hãy chờ dịp khác thì hơn.

Vân Dật Long đành nén giận nói:

- Đại sư muốn nói gì?

Lão tăng áo đỏ cười hì hì:

- Người biết lão tăng là ai không?

Vân Dật Long lắc đầu:

- Không, dường như chúng ta chỉ gặp nhau lần đầu, chưa từng quen biết bao giờ!

Lão tăng áo đỏ gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng lão tăng là một người có tiếng tăm, nói ra hẳn người biết ngay.

Vân Dật Long lặng thinh, nhếch môi cười khinh bỉ, song lão tăng áo đỏ vẫn ra vẻ tự đắc nói tiếp:

- Lão tăng là Ba Đa Hồng, một đại pháp sư của phái Mật Tông.

Vân Dật Long hững hờ vòng tay:

- Ngưỡng mộ đã lâu tại hạ xin cáo từ!

Ba Đa Hồng chau mày:

- Lại muốn đi nữa... có lẽ người đã khiếp sợ danh tánh của bốn đại pháp sư phải không?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Tại hạ ngay cả nghe cũng chưa từng, sao lại khiếp hãi được. Chẳng qua tại hạ đang có việc khẩn cấp phải rời khỏi đây ngay đó thôi!

Ba Đa Hồng cười:

- Chim của các người đã chết, đi bằng cách nào đây?

Vân Dật Long hậm hực:

- Bộ hành cũng đâu hề gì

- Bộ hành vừa chậm lại vừa vất vả thật...

Vân Dật Long bực tức:

- Đại pháp sư khỏi bận tâm, miễn chúng tôi không bắt bồi thường là được rồi.

Ba Đa Hồng lắc đầu:

- Không được, người càng không bắt bồi thường thì lão tăng càng quyết bồi thường...như thế này vậy, trong nhất thời lão tăng chẳng biết tìm đâu ra loài chim như của các người, thôi thì giao hai con chim của lão tăng cho các người vậy.

Chẳng rõ lão có mưu mô gì, song Vân Dật Long từ chối ngay:

- Chúng tôi không cần.

Ba Đa Hồng lại lắc đầu cười:

- Người rõ là bướng bỉnh.

Bỗng đưa mắt nhìn Độc Mãng và Song Hồ một hồi rồi nói tiếp:

- Hai người này giả mạo Đại Lương Song Yêu đánh lừa Quân Trung Thánh phải không?

Độc Mãng và Song Hồ nghe nói liền đưa mắt nhìn nhau, từ nãy giờ hai người đã cố giấu cơn nóng giận, lúc này không thể nén giận được nữa, vừa định động thủ thì Quan Sơn Phụng ra hiệu cản lại, chỉ thấy nàng mỉm cười nói:

- Đại Pháp sư tinh mắt lắm, quả đúng là họ đã giả mạo Đại Lương Song Yêu, nhưng còn Đại pháp sư thì sao? Quân Trung Thánh đã thuê pháp sư bao nhiêu vàng bạc?

Ba Đa Hồng cười to:

- Bốn pháp sư chẳng xem vàng bạc vào đâu cả.

Quan Sơn Phụng mỉm cười:

- Vậy Đại pháp sư đã thừa nhận được Quân Trung Thánh thuê đến đây phải không?

Ba Đa Hồng giọng rề rà:

- Đúng là Quân Trung Thánh đã thuê bốn pháp sư đến đây! Trong khi bốn pháp sư cũng đang định đi du lịch Trung Nguyên một chuyến, có Quân Trung Thánh chiêu đãi thì có gì tốt hơn!

Đoạn cười khanh khách rồi nói tiếp:

- Giá như các người thỉnh trước thì pháp sư cũng đến với các người thôi!

Quan Sơn Phụng bĩu môi:

- Xí! Ai mà thèm thỉnh cái thứ hòa thượng man rợ như lão.

Vân Dật Long vội xen lời:

- Bất kể Mật tông hay Thiên Tông thì Đại pháp sư cũng đáng kể là một vị cao tăng đắc đạo.

Ba Đa Hồng cười đắc ý:

- Cũng tạm tạm.

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Đệ tử Phật môn phải có lòng từ bi cứu thế, Quân Trung Thánh không từ mọi hành vi tàn ác, nhiễu loạn vô luân, nếu đại pháp sư mà kết bạn với lão ta, chẳng khác nào nối giáo cho giặc.

Ba Đa Hồng cười:

- Quân Trung Thánh chủ trì Huyết bi, là một bậc tôn chủ của vô luân Trung Nguyên, phân xử phải trái, khuyếch trương chính nghĩa, chẳng phải là một người tốt hay sao?

Vân Dật Long nghiêng răng cười khẩy:

- Đó chỉ là vẻ bề ngoài giả dối của lão ta. Đại pháp sư là một vị cao tăng Phật môn, tại sao lại không phân biệt được thiện ác thế này?

Ba Đa Hồng lắc đầu:

- Những lời nói của người chẳng thể khiến cho bốn pháp sư thay đổi quan điểm đâu. Bọn nhãi ranh các người biết gì là thiện với ác chứ!

Đoạn nhìn chột vào mặt Vân Dật Long nói tiếp:

- Người là Kim Bích môn chủ Vân Dật Long phải không?

Vân Dật Long đồng dạng đáp:

- Đúng vậy!

Ba Đa Hồng cười:

- Tốt lắm! hãy đi theo bốn pháp sư.

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Đi đâu?

Ba Đa Hồng nghiêm túc nói:

- Sở dĩ bốn pháp sư được Quân Trung Thánh cung phụng, điều kiện chính là giúp lão tìm được người. Hai người hãy thuận thảo mà bàn bạc với nhau. Biết đâu lại có thể hóa địch thành bạn.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Quân Trung Thánh là kẻ thù bất cộng đố kỵ với Vân mỗ. Chẳng giấu gì pháp sư, vừa qua Vân mỗ đã khiến lão ta bị mất đi một cánh tay. Thù hận giữa hai người càng thêm sâu nặng hơn nữa.

Ba Đa Hồng vẫn cười:

- Vậy là người vẫn không chịu đi chứ gì?

Vân Dật Long đành giọng:

- Hiện Vân mỗ đang có việc khẩn cấp không thể phân thân được, xin nhờ Đại pháp sư nhắn lại với lão ấy. Bảo là Vân mỗ nội trong mười hôm sẽ tới Chính Nghĩa Nhai để quyết một phen sinh tử, lúc ấy cũng chính là ngày quyết định sự tồn vong của hai phe chính tà.

Ba Đa Hồng lắc đầu:

- Không được, bốn pháp sư không đủ kiên nhẫn đến vậy. Người đi ngay bây giờ thì hơn!

Vân Dật Long bức tức:

- Vậy là Đại pháp sư nhất định tiếp tay cho phường bạc ác, không chịu tránh đường ư?

Ba Đa Hồng cười:

- Bốn pháp sư nói một là một, hai là hai, không thể xê dịch được.

Vân Dật Long không còn dằn được nữa, gần giọng nói:

- Lão hòa thượng thật hiệp người quá đáng. Nên biết Vân Dật Long này là Kim Bích môn chủ đương hệ, Bạch kiếm linh mã chẳng ai không sợ, sá chi một phiên tăng như lão thì làm gì được Vân mỗ.

Ba Đa Hồng cười phá lên:

- Vậy thì cứ thế xem.

Vân Dật Long liền ngằm ra hiệu với Quan Sơn Phụng, vung tay nhanh như chớp, một chiêu Viêm Dương Thất Huyền chưởng đã tung ra, đồng thời Quan Sơn Phụng cùng Song Hồ và Độc Mãng cũng chẳng chút chần chừ. Mỗi người cùng lúc tung ra một chiêu hung hiểm.

Những thấy ánh sáng lấp lánh, tiếng động đình tai. Ba Đa Hồng trong lúc không hề phòng bị, xem chừng đã đánh trúng nơi yếu hại lão ta.

Đến khi ánh sáng lịm tắt, cát bụi tiêu tan, chỉ thấy Ba Đa Hồng bình an vô sự và cười tủm tỉm đứng ngoài xa chừng ba trượng.

Vân Dật Long sững sốt quay sang Quan Sơn Phụng nói:

- Long ca hãy xem kia!

Thì ra Vân Dật Long đã sớm phát giác rồi, thực ra trong phạm vi hai trượng bỗng nhiên bốc lên một dải sương hồng mờ mờ, ngăn cách hết mọi vật cản bên ngoài. Chỉ thấy vô số lão tăng áo đỏ đứng xếp hàng nối tiếp nhau, người nào cũng giống hệt như Ba Đa Hồng, Chẳng thể nào phân biệt được thật hay hư.

Vân Dật Long thở dài nói:

- Phụng muội, đây là trận pháp gì vậy?

Quan Sơn Phụng lắc đầu:

- Không phải trận pháp mà là ảo thuật!

Vân Dật Long lo lắng:

- Tình trạng Thanh Dương Lãnh chẳng rõ ra sao, bọn ác ma Quân Trung Thánh sắp đến, nếu phá không được ảo thuật này thì hậu quả thật không thể lường được.

Quan Sơn Phụng chậm chậm quét mắt nhìn quanh nói:

- Long ca có nhận được Ba Đa Hồng thật không?

Vân Dật Long cũng quét mắt nhìn quanh nói, bỗng phần chấn tinh thần, đưa tay chỉ nói:

- Người nấp sau tảng đá to kia chính thật là Ba Đa Hồng, ngoài ra toàn là ảo ảnh cả!

Quan Sơn Phụng nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, ảo thuật của lão tuy lợi hại, song vẫn bị chúng ta khám phá.

Thì ra Ba Đa Hồng đang đứng sau một tảng đá to, mặc dù hệt như hàng trăm ảo thuật khác, nhưng đôi mắt lão sáng quắc mà mọi ảo ảnh đều không có.

Vân Dật Long trầm ngâm nói:

- Vì sao lão lại đứng sau tảng đá, chả lẽ...

Quan Sơn Phụng tiếp lời:

- Rất rõ ràng, chưa chắc võ công của lão cao đến mức không sợ Viêm Dương chưởng, nấp sau tảng đá đủ chứng tỏ lão dè dặt đề phòng.

Vân Dật Long thắc mắc:

- Vừa rồi tiểu huynh đã đánh trúng lão hai chưởng, lão chẳng hề hấn gì cả, vậy thì...

Như chợt hiểu ra, reo lên:

- À, có lẽ đó cũng là ảo ảnh...

Quan Sơn Phụng gật đầu:

- Đúng vậy, dù lão gân đồng xương sắt thì vẫn không thể nào bị Viêm Dương chưởng đánh trúng mà vẫn bình an vô sự!

Vân Dật Long thoáng chau mày, bỗng thờ thẩn ngồi xuống đất.

Quan Sơn Phụng thoáng kinh hãi, bởi hai mắt Vân Dật Long đờ đẫn không chớp, hệt như bị điểm huyết vậy.

Song nàng lập tức nhận ra đó là chàng đang tập trung tinh thần để suy tìm phương cách phá địch, nên không quấy rầy chàng, bèn cùng Độc Mãng và Song Hồ đứng bên cạnh phòng, chăm chú theo dõi hành động của Ba Đa Hồng.

Lát sau, Ba Đa Hồng cười to nói:

- Bốn pháp sư pháp lực vô biên, vọng tưởng chống cự chỉ chuốc khổ vào thân thôi, hãy ngoan ngoãn theo bốn pháp sư đi gặp Huyết Bi tôn chủ Quân Trung Thánh thì hơn!

Lão đã sử dụng thuật chấn khí truyền thanh nên chỉ thấy hàng trăm ảo ảnh cùng lúc mở miệng, nhưng chẳng rõ người nào đã cất tiếng nói.

Vân Dật Long vẫn chau mày trầm tư, như không hề nghe thấy lời nói của Ba Đa Hồng, Quan Sơn Phụng thì đưa mắt nhìn Độc Mãng và Song Hồ, chờ hề đếm xỉa đến Ba Đa Hồng.

Ba Đa Hồng lại nói tiếp:

- Bốn pháp sư rất là thẳng thắn, chẳng có chút kiên nhẫn, nếu các ngươi tiếp tục ngoan cố, bốn pháp sư sẽ thi triển pháp thuật càng lợi hại hơn nữa.

Độc Mãng nóng nảy xoa chưởng sát quyền, ra chiều muốn lập tức động thủ ngay, nhưng Song Hồ thì lại lo âu nói:

- Tiểu thư, nghe đâu bọn phiên tăng vùng Tây Tạng chẳng những ảo thuật cao diệu, mà còn biết điều khiển cương thi và sử dụng chất độc, tiểu thư phải hết sức cẩn trọng mới được.

Quan Sơn Phụng mỉm cười:

- Điều khiển cương thi thì cũng chỉ là ảo thuật, còn việc dùng độc thì quả không thể xem thường. Tuy nhiên, theo ta thì lão không sử dụng đến thủ đoạn đâu.

Song Hồ không tán đồng:

- Ba Đa Hồng tuy là tăng lữ Mật Tông, nhưng thực tế cũng là một tên đầu sỏ tà đạo, lẽ nào lại kể gì đến đạo nghĩa giang hồ?

Quan Sơn Phụng cười:

- Ta đâu có nói lão tôn trọng đạo nghĩa giang hồ, ý ta chẳng qua là lão rất kiêu ngạo, tưởng bằng vào môn ảo thuật của mình là đủ sức sánh tầm Vân cung chủ với chúng ta. Đồng thời, lão cũng muốn trở tài với Quân Trung Thánh, nếu sử dụng chất độc, dầu bắt được chúng ta thì lão cũng rất là mất mặt.

Song Hồ sốt ruột:

- Vậy thì phải làm sao đây?

Quan Sơn Phụng đưa mắt nhìn Vân Dật Long:

- Chúng ta phải chờ ý kiến của Vân cung chủ trước đã!

Song Hồ và Độc Mãng cùng đưa mắt nhìn Vân Dật Long, tuy không nói gì thêm nữa, nhưng hai người đều chau mặt mày, thì ra Vân Dật Long chẳng khác lão tăng nhập định, như không hề nghe cuộc đối thoại giữa hai người vừa qua.

Ba Đa Hồng thấy Vân Dật Long không phản ứng, lại lớn tiếng nói lớn:

- Vân Dật Long, nếu ngươi mà không làm theo lời bốn pháp sư, các ngươi sẽ phải khốn đốn đấy!

Vân Dật Long chẳng chút phản ứng.

Lát sau, bỗng nghe Ba Đa Hồng cười vang, liền thấy những ảo ảnh xung quanh di động, sương hồng cuộn cuộn hết như dưới chốn âm gian. Ngay sau đó làn sương hồng phía tây nam bỗng biến thành màu lục, đồng thời vô số quái nhân hình dạng gớm ghiếc, tay cầm giáo dài và đỉnh ba chằm chậm tiến tới.

Độc Mãng và Song Hồ kinh hãi, bởi những ảo ảnh hết như ác quỷ chốn âm ty kia quả khiến người có cảm giác tội cùng ghê rợn.

Quan Sơn Phụng vội nói:

- Đừng sợ, tất cả chỉ là ảo thuật!

Ba Đa Hồng cười to:

- Không sai, đó đều là ảo thuật cả, nhưng ảo thuật vẫn có thể gây tử vong cho người như thường, chẳng biết các ngươi có từng nghe nói chưa, ít ra thì độc khí cũng đủ làm cho các ngươi bị hôn mê tất cả.

Vân Dật Long bỗng mở choàng mắt nói:

- Phụng muội, thế nào rồi?

Thì ra tự này giờ chàng đắm chìm trong suy tư, những gì xảy ra chung quanh chàng hoàn toàn không hề hay biết.

Quan Sơn Phụng bèn cười thiếu não đáp:

- Long ca hãy xem kia!

Vân Dật Long liền ngoảnh nhìn, lập tức cũng giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy những quỷ ảnh mặt mày hung tợn như ngư đầu mã diện, thấy điều cao hàng mấy trượng, đã tiến đến gần chỉ còn cách không đầy mười trượng trong làn sương xanh đen mịt trời, giáo dài đỉnh ba gờ cao ra chiều sắp động thủ tàn sát.

Mặc dù biết rõ đó chỉ là ảo ảnh, nhưng mắt nhìn thì chẳng khác nào sự thật, do bởi những ảo ảnh ấy cao to hơn người gấp mấy lần, cộng thêm sương khói xanh đen cuộn cuộn, hết như cả thế giới đều thay đổi màu sắc, cảnh tượng thật hết sức khủng khiếp.

Vân Dật Long đứng phắt dậy, chau mày nói:

- Chúng ta hãy tạm lui ra xa trước đã!

Trong khi nói đã dẫn trước lui ra xa, Quan Sơn Phụng cùng Độc Mãng và Song Hồ cũng liền cất bước theo sau.

Song Quan Phụng lại khê nói:

- Như vậy rất có thể sẽ trúng kế Ba Đa Hồng, mục đích của lão có lẽ chính là muốn chúng ta thối lui, rơi vào một bẫy rập khác.

Vân Dật Long nghiêm nghị:

- Tiểu huynh cũng biết vậy, nhưng Ba Đa Hồng nói không ngoa, nếu như trong sương khói kia có chất độc thì há chúng ta chẳng phải nguy khốn hay sao?

Ngoại trừ một phía xuất hiện khói lục và ảo ảnh ghê rợn, ba phía kia vẫn sương hồng mù mịt cùng những ảo ảnh của Ba Đa Hồng, chậm chậm tiến tới bao vây mọi người vào giữa.

Quan Sơn Phụng theo sát bên cạnh Vân Dật Long, khê hỏi:

- Long ca vừa rồi đã suy nghĩ gì vậy?

Vân Dật Long khê trầm ngâm đáp:

- Tiểu huynh đã nghĩ ra được một cách để diệt trừ Ba Đa Hồng, nhưng chưa biết là có hiệu quả hay không, và cần phải tiếp cận người thật của lão mới được.

Quan Sơn Phụng hớn hờ:

- Cách gì vậy?

- Viêm Dương chưởng hợp nhất với Trích Huyết kiếm!

Quan Sơn Phụng kinh ngạc:

- Ý Long ca là dùng Trích Huyết kiếm truyền Viêm Dương chưởng ra phải không?

Vân Dật Long gật đầu:

- Đúng vậy!

Quan Sơn Phụng băn khoăn:

- Tiểu muội e chẳng dễ dàng đâu, Long ca liệu thực hiện được chăng?

Vân Dật Long cười áo nảo:

- Trong hoàn cảnh này tiểu huynh không thể nào diễn luyện trước được, thật ra đó chỉ là trong ý nghĩ, còn thực hiện được hay không và uy lực ra sao thì chưa thể liệu trước được.

Trong khi nói đã cất bước chậm chậm đi tới, đứng giữa vòng vây và ngưng thần tìm kiếm người thật của Ba Đa Hồng.

Đột nhiên, tiếng la hét hỗn loạn vang lên, mọi người đều thấy giật mình sửng sốt, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy hai bóng người xông vào trong khói mù, đó chính là Trí Quang và Hải Ngu thiền sư.

Sau khi xông vào sương khói, hai người như có vẻ ngơ ngẩn, dáo dác nhìn quanh chẳng biết nên làm gì!

Vân Dật Long buột miệng kêu to:

- Hải Ngu thiền sư!

Trí Quang đại sư vẫn dờ dẩn đứng yên, Hải Ngu thiền sư thì nhanh chóng lao đến, ánh mắt ngậm vẻ băn khoăn, dừng lại cách chừng một trượng đứng ngậy tại chỗ.

Vân Dật Long vội nói:

- Hải Ngu thiền sư hẳn không quên Vân Dật Long chứ?

Hải Ngu thiền sư vẫn ngậy ngẩn nhìn Vân Dật Long, lẩm bầm:

- Vân Dật Long... Vân Dật Long...

Vân Dật Long gật đầu lia lịa:

- Không sai, xem ra lão thiền sư hãy còn tỉnh táo, bây giờ...

Chưa kịp dứt lời Hải Ngu thiền sư bỗng hét to:

- Giết!

Vân Dật Long giật mình kinh hãi, tưởng đâu Hải Ngu thiền sư đã điên loạn, toan ra tay tấn công mình, ngờ đâu Hải Ngu thiền sư sau tiếng hét vang lại chạy về phía Trí Quang đại sư.

Trí Quang đại sư dáng vẻ nghiêm nghị chờ đợi, khi Hải Ngu thiền sư chạy đến trước mặt, hai người bỗng hét vang:

- Giết...

Tiếng hét vang rền tận mây xanh, đình tai nhức óc.

Song đó thật là một điều lạ lùng và khôi hài, khiến nhóm Vân Dật Long thấy đều cảm thấy cười khóc dở. Đang khi mọi người chưa biết ứng phó ra sao, bỗng thấy bóng đỏ nhấp nhোáng, Ba Đa Hồng đã đứng cản trước mặt hai lão tăng.

Chỉ thấy Ba Đa Hồng tuy mặt vẫn cười, song ra vẻ bức mình quát:

- Hai người từ đâu đến? Sao lại la hét thế này hả?

Trí Quang và Hải Ngu đưa mắt nhìn nhau, bỗng lại cùng hét vang:

- Giết!

Song lần này không chỉ hét thôi, mà cùng lúc mỗi người tung ra một chưởng.

Ba Đa Hồng như vô cùng tức giận, nên không sử dụng ảo thuật và cũng chẳng tránh né, tay phải vung chưởng tiếp đón.

Bỗng nghe “bùng” một tiếng rền rĩ, sương đen cuộn lên, cát đá bay mù mịt.

Vân Dật Long ngưng thần chú mắt, trông thấy hết sức rõ ràng, những thấy Trí Quang và Hải Ngu bị đẩy ra xa năm sáu trượng, rơi phịch xuống đất.

Vân Dật Long kinh hãi suýt nữa đã bật lên thành tiếng, bởi ngã mạnh thế kia nhất định là xương cốt gãy nát, táng mạng ngay tại chỗ.

Quay lại nhìn Ba Đa Hồng, thấy lão chỉ chao đi một cái đã đứng vững lại ngay.

Vân Dật Long nghe lòng trĩu xuống, bởi qua đó đủ chứng tỏ công lực của Ba Đa Hồng cao hơn Trí Quang và Hải Ngu rất nhiều.

Thế nhưng, quái sự lại xảy ra, Ba Đa Hồng bỗng hét to đầy vẻ kinh hoàng, như thể bị rắn độc cắn phải vậy.

Đồng thời, chỉ thấy lão như điên cuồng thò tay xuống dưới vạt áo lấy ra một ngọn trủy thủ, nắm chặt trong tay trái, bổ mạnh xuống vai phải, “soạt” một cái cánh tay phải bị tiện lìa.

Quan Sơn Phụng quay sang Vân Dật Long khẽ nói:

- Lão phiên tăng ấy phác giác bị trúng thủy độc nên mới chặt đi một cánh tay đấy!

Vân Dật Long đặt tay lên cuôi Trích Huyết kiếm, nghiêng răng nói:

- Phiên tăng ấy tuy mất đi một cánh tay, nhưng Trí Quang và Hải Ngu đều đã táng mạng!

Thì ra hai lão tăng sau khi rơi xuống đất đã nằm yên không chút động đậy, dường như đã chết rồi.

Song Quan Sơn Phụng lại lắc đầu nói:

- Chưa chắc đâu!

Vừa dứt lời, bỗng thấy Trí Quang và Hải Ngu thiên sư cùng lúc đứng phắt dậy.

Về cười trên mặt Ba Đa Hồng hoàn toàn tan biến, nhưng chỗ tay gãy vận công cầm máu rồi, chỉ thấy lão nghiêng răng cắn hờn nói:

- Bọn độc hòa thượng kia các ngươi từ đâu đến hả?

Trí Quang và Hải Ngu ánh mắt rùng rùng nhìn chột vào mặt Ba Đa Hồng, hai người đều lặng thinh, như hoàn toàn không hiểu Ba Đa Hồng đã nói những gì.

Ba Đa Hồng nghiêng răng trèo trẹo, gằn giọng nói:

- Hôm nay mà bốn pháp sư không băm vằm các ngươi ra làm muôn mảnh, thề quyết chẳng làm người nữa!

Cánh tay trái còn lại vung lên lao tới tấn công.

Trí Quang và Hải Ngu lại đưa mắt nhìn nhau, bỗng lại hét vang:

- Giết!

Nhưng lần này lại không xuất thủ, sau tiếng hét vang lập tức quay người phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Đồng thời, làm sương hồng chung quanh cùng hàng trăm ảo ảnh Ba Đa Hồng và những quỷ quái hung tợn thấy đều biến đi.

67. Chương 67: Trích Huyết Viêm Dương Chưởng , Phiên Tăng Tán Mạng

Vân Dật Long mừng rỡ:

- Quái lạ thật, tại sao bây giờ...

Quan Sơn Phụng tiếp lời:

- Hiển nhiên là vì Ba Đa Hồng bị mất một cánh tay nên đã không thể giở ảo thuật ra được nữa.

Vân Dật Long gật đầu:

- Đây quả là cơ may trời định cho ta trừ diệt lão phiên tăng này!

Trong khi nói đã tuốt Trích Huyết kiếm ra khỏi vỏ. Đây là lần đầu tiên chàng đã tuốt kiếm ra trước khi đối địch, đủ thấy chàng đã thận trọng đến dường nào.

Quan Sơn Phụng bỗng nắm tay Vân Dật Long giữ lại khẽ nói:

- Qua công lực khi này đã giao thủ với Trí Quang và Hải Ngu thiền sư, lão phiên tăng này chẳng phải dễ đối phó, mặc dù lão đã mất đi một cánh tay, nhưng cũng không nên xem thường...

Vân Dật Long nhẹ gật đầu:

- Tiểu huynh hiểu, Phụng muội cứ an tâm!

Trong khi ấy Ba Đa Hồng đã sải bước đi tới.

Vân Dật Long tay cầm Trích Huyết kiếm, trừng mắt quát:

- Đứng lại!

Ba Đa Hồng liền chững bước, lúc này mặt lão đầy vẻ hiểm ác, cộng thêm toàn thân bê bết máu và cụt mất cánh tay, trông lão vô cùng ghê rợn.

Vân Dật Long cười lạnh lùng nói:

- Trước hết Vân mỗ xin khuyên tôn giá vài lời. Việc mất cánh tay chính là một bài học đáng giá cho tôn giá, tốt hơn hết tôn giá lập tức quay về Tây Tạng, ăn năn sám hối, sửa mình để sống an trong những tháng năm còn lại, bằng không...

Ba Đa Hồng gằn giọng:

- Hừ! Bằng không thì sao?

Vân Dật Long cười khẩy:

- Bằng không tôn giá sẽ trở thành cô hồn dã quỷ ở lại chốn Trung Nguyên!

Ba Đa Hồng cười ghê rợn:

- E rằng ngược lại đây, người từng tưởng bốn pháp sư bị mất một tay là trở nên vô dụng, đó chỉ qua là nhất thời khinh suất, dù bốn pháp sư chỉ còn một tay, nhưng cũng vẫn có thể lấy mạng người như thường... còn về hai tên hòa thượng kia, bốn pháp sư nhất định sẽ băm vằm họ thành muôn mảnh.

Vân Dật Long quét nhìn xung quanh:

- Vậy là Tôn giá không hề có ý sát hối chứ gì?

Ba Đa Hồng cười khẩy:

- Người đã sắp chết đến nơi mà còn dám buông lời giáo huấn bốn pháp sư ư?

Đoạn tay trái vung lên, nhanh như chớp phóng ra một chưởng.

Vân Dật Long cũng liền vung động Trích Huyết kiếm, song thân thủ của Ba Đa Hồng quá nhanh và lại ra tay trước Vân Dật Long Trích Huyết kiếm chưa kịp khai triển thì chưởng kinh đã ập tới.

“Bùng” một tiếng vang dội, Vân Dật Long đã bị đẩy bật ra xa ngoài một trượng.

Quan Sơn Phụng hét lên một tiếng thẳng thốt, vội tung mình lao tới, giọng đầy quan tâm hỏi:

- Long ca có sao không?

Vân Dật Long tuy bị đánh văng bật ra, song người không hề thọ thương, chỉ thấy mặt chàng nghiêm nặng, mắt chăm chăm nhìn vào Ba Đa Hồng đang cười vang và chậm chậm bước tới, quay sang Quan Sơn Phụng trầm giọng nói:

- Phụng muội, hãy lui ra xa ngoài hai trượng ngay!

Nghe giọng nói gay gắt của chàng, Quan Sơn Phụng bất giác thoáng giật mình, lập tức lùi ra xa.

Ba Đa Hồng từng bước tiến tới, trầm giọng nói:

- Bốn pháp sư đã hiểu hết bản lĩnh của người rồi, Viêm Dương chưởng đã không làm hại được bốn pháp sư thì Trích Huyết kiếm lại càng vô tích sự...

Vân Dật Long bỗng quát to:

- Hãy còn cái lão không ngờ tới nữa!

Những thấy ánh bạc chớp ngời, nhanh như chớp lao thẳng vào ngực Ba Đa Hồng.

Ba Đa Hồng cười vang, chẳng thèm tránh né, một tay vung lên phạt ngang ra.

Vân Dật Long sững sốt thẩn nhủ:

- Chẳng lẽ lão quả là mình đồng da sắt, chẳng sợ đao kiếm hay sao?

Đồng thời lệ làng nhún mình tung ngược ra sau, tránh khỏi chiêu quét ngang của Ba Đa Hồng, Trích Huyết kiếm vẫn giữ nguyên thế tiếp tục đâm nhanh tới.

Thế nhưng chàng bỗng cảm thấy huyệt hắc huyết nữa đã ngã nhào. Thì ra Trích Huyết kiếm rõ ràng đã đâm trúng vào người Ba Đa Hồng, song lại như đâm vào hư không vậy.

May nhờ Vân Dật Long kinh công trác tuyệt, tả chưởng lệ làng tung ra một luồng ám kinh xuống đất, thừa thế nhẹ nhàng hạ xuống.

Vừa mới đứng vững, chỉ nghe Ba Đa Hồng cười vang nói:

- Vân Dật Long, người còn kém bốn pháp sư xa lắm... kiếm pháp của người tuy huyền diệu, nhưng đối với bốn pháp sư chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi!

Vân Dật Long thu kiếm buông tiếng cười gằn:

- Đó chẳng qua lão đã cấy vào ảo thuật tà đạo, còn như nếu luận về chân tài thực học, e chưa chắc lão đã hơn được Vân mỗ...

Ba Đa Hồng tức tới:

- Ảo thuật cũng kể được là một môn kỳ học võ lâm, kỳ thực dù bốn pháp sư không dùng ảo thuật thì người cũng chẳng thể nào cầm cự được trên ba chiêu.

- Hừ, vậy là lão xem thường kiếm thuật của Vân mỗ phải không?

Ba Đa Hồng cười ngạo nghễ:

- Mặc dù bốn pháp sư chỉ còn một cánh tay, nhưng cũng chẳng xem kiếm thuật của người ra gì cả!

Vân Dật Long tức giận:

- Vậy thì chúng ta hãy đánh cuộc thử xem!

Ba Đa Hồng thoáng ngạc nhiên, song liền tức cười nói to:

- Người muốn đánh cuộc gì nào?

- Lão cho rằng Vân mỗ không cầm cự nổi ba chiêu, có lẽ đó không phải là những lời khoác lác chứ?

- Hừ, bốn pháp sư thân phận thế nào mà lại khoác lác với người chứ?

Vân Dật Long nghiêm giọng:

- Vậy thì tốt, Vân mỗ sẽ quyết đấu với lão ba chiêu!

Ba Đa Hồng ra chiêu thích thú:

- Người muốn quyết đấu ba chiêu với bốn pháp sư... chỉ mỗi mình người ư?

Vân Dật Long rắn giọng:

- Chỉ mỗi mình Vân mỗ, đương thế cung chủ Kim Bích Cung, môn chủ Chính Nghĩa Môn, cùng lão quyết đấu ba chiêu thật ra rất nâng cao lão rồi đấy!

Ba Đa Hồng cười khoái chí:

- Thôi được, nếu thắng thì sao, bại thì sao?

Vân Dật Long khẳng khái:

- Nếu Vân mỗ bại thì sẽ giao cho lão toàn quyền sinh sát hay đem trao cho lão ma Quân Trung Thánh...

Ba Đa Hồng cười tự phụ:

- Đó là kết cuộc tất nhiên rồi!

Vân Dật Long tức giận:

- Bất kỳ việc gì cũng đều có hai khả năng, nếu như Vân mỗ thắng thì sao?

Ba Đa Hồng cười to:

- Hoàn toàn không có khả năng như vậy, cho dù bốn pháp sư có cụt cả hai tay thì người cũng chẳng tài nào thắng được... Thế nhưng, nếu người nhận thấy cũng có khả năng, vậy thì để người ra điều kiện đấy!

Vân Dật Long gật đầu:

- Nếu như Vân mỗ thắng thì cũng chẳng cần lấy mạng lão, mà chỉ cần lão quay về Tạng thổ sống bình yên trong những chuỗi ngày còn lại, đừng bao giờ can thiệp vào chuyện của Trung Nguyên nữa, thế là đủ!

- Được, chúng ta nhất ngôn vi định, người hãy xuất chiêu đi!

Vân Dật Long cười nhạt:

- Đại pháp sư hãy cẩn thận, Vân mỗ xin mạn phép!

Vút một kiếm đâm chéo ra, Ba Đa Hồng nhẹ nhàng lách người tránh khỏi, cười phá lên nói:

- Tầm thường... một chiêu!

Thì ra chiêu kiếm ấy quả chẳng có uy lực là bao, chẳng trách Ba Đa Hồng đã buông lời chế nhạo.

Vân Dật Long nghiêm mặt lạnh, như chớ hề bận tâm đến hiệu quả của chiêu kiếm thứ nhất, lại vung Trích Huyết kiếm tấn công vùng ngực Ba Đa Hồng, đồng thời lớn tiếng quát:

- Hãy tiếp thêm chiêu này nữa xem!

Kỳ thật chiêu này cũng chẳng cao hơn chiêu đầu là bao, Ba Đa Hồng lại lách người dễ dàng tránh khỏi, đoạn cười to nói:

- Tệ lắm... hai chiêu!

Vân Dật Long thu kiếm nói:

- Ba Đa Hồng, tại sao lão không hoàn trả?

Ba Đa Hồng lắc đầu:

- Giao thủ với bọn hậu bối vô lâm, xưa nay bốn pháp sư vẫn nhường cho ba chiêu, nhưng cả hai ta chỉ hạn định trong ba chiêu, nên bốn pháp sư nhường cho người hai chiêu...

Đoạn trầm giọng quát:

- Đến chiêu thứ ba thì bốn pháp sư sẽ không khách sáo đâu!

Vân Dật Long cười khinh:

- Vân mỗ đâu cần lão nhường cho!

Đoạn Trích Huyết đưa chéch kiếm lên cao, hai mắt thần quang sáng ngời, khiến Ba Đa Hồng bất giác giật mình kinh hãi.

Vân Dật Long bỗng quát vang, Trích Huyết kiếm quét ra nhanh như chớp.

Ba Đa Hồng đã tránh khỏi hai chiêu, dĩ nhiên cũng đã hiểu phần nào kiếm pháp của Vân Dật Long, đồng thời lão quyết đánh bại Vân Dật Long trong chiêu thứ ba, nên trong lòng cũng có đối sách sẵn sàng.

Chiêu kiếm thứ ba của Vân Dật Long tuy uy lực có phần mạnh hơn, song thể thức thì vẫn giống như hai chiêu trước, Ba Đa Hồng thấy vậy không khỏi cười phá lên, đồng thời tay trái vung lên, nhắm Trích Huyết kiếm điểm tới.

Nhưng chiêu kiếm của Vân Dật Long vừa vung ra đến giữa chừng, đột nhiên chàng lại buông tiếng quát vang, những nghe Trích Huyết kiếm rít lên như tiếng rồng gầm, trong ánh kiếm lấp lánh bỗng phóng ra một luồng sáng bảy màu dài hằng trượng, song chỉ loáng cái rồi tắt lịm ngay.

Rồi thì “Bình” một tiếng, một bóng người ngã xuống đất, thể thắng bại đã được phân định.

Ngay khi ấy Quan Sơn Phụng cùng Song Hồ và Độc Mãng đã lao nhanh tới, chỉ thấy người ngã xuống chính là lão phiên tăng Ba Đa Hồng.

Ba Đa Hồng tuy đã chết, song hai mắt vẫn trợn trừng như lòng vẫn không cam phục, thể nhưng trước ngực lão đã bị đâm thủng một lỗ to cỡ miệng bát, khiến lão bất buộc phải táng mạng tại chỗ.

Vân Dật Long đã tra kiếm vào bao, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào vết thương nơi ngực Ba Đa Hồng.

Quan Sơn Phụng ngạc nhiên thắc mắc hỏi:

- Long ca đã hạ sát lão như thế nào vậy?

Vân Dật Long như chợt tỉnh, giọng hớn hỡ nhưng đượm vẻ buồn nói:

- Trích Huyết kiếm và cũng có thể nói là Viêm Dương chương!

Quan Sơn Phụng mừng rỡ:

- Vậy là ý nghĩ của Long ca đã trở thành hiện thật rồi!

Vân Dật Long mắt rướm lệ lắm bầm:

- Phải, có thể kể là thành công rồi!

Bỗng, tiếng chim vỗ cánh vang dội, hai con thú ửng khổng lồ lượn vòng bay xuống nhanh như gió, nhắm đỉnh đầu Vân Dật Long lao xuống, uy thế thật khiếp người.

Quan Sơn Phụng hốt hoảng hét to:

- Long ca, coi chừng chim ưng!

Vân Dật Long vội nhanh nhẹn tạt ngang sang bên hơn trượng, hai con hung ưng chộp hụt, lập tức vỗ cánh bay trở lên không.

Quan Sơn Phụng thở phào:

- May quá, lũ thú rừng này quả là lợi hại!

Vừa dứt lời, bỗng thấy hai con hung ưng lại một trước một sau như tên bắn lao nhanh xuống chộp lấy đỉnh đầu của Vân Dật Long.

Vân Dật Long sớm đã đề phòng, chờ cho hai con hung ưng xuống thấp còn chừng năm trượng, lẹ làng rút Trích Huyết kiếm vung lên, liên tiếp phóng ra hai chiêu.

Với khoảng cách năm trượng mà vung kiếm tấn kích quả là một điều nực cười, nhóm Quan Sơn Phụng ba người thấy vậy không khỏi kinh ngạc đến tột độ.

Những thấy mũi kiếm của Vân Dật Long bỗng phát ra một luồng sáng bảy màu xa hàng mấy trượng, liền thì “phập, phập” hai tiếng, hai con cự ưng đều bị xuyên thủng hai lỗ to, rơi xuống đất chết ngay.

Quan Sơn Phụng, Độc Mãng và Song Hồ thấy đều sửng sờ đứng thừ ra tại chỗ, hồi lâu chẳng thốt nên lời, bởi cảnh tượng này họ chỉ mới được trông thấy lần đầu tiên trong cuộc đời, nếu không chứng kiến tận mắt, thật họ khó thể nào tin được trên cõi đời lại có thần công như vậy.

Vân Dật Long tra kiếm vào bao, đảo quanh mắt một vòng rồi nói:

- Đây chẳng phải chốn lành, ta nên sớm rời khỏi thì hơn!

Quan Sơn Phụng gật đầu:

- Rất có thể Ba Đa Hồng hãy còn đồng bọn, hoặc Quân Trung Thánh hay tin dẫn thuộc hạ kéo đến, ta hãy đi mau!

Vân Dật Long thở dài cảm khái:

- Nếu chẳng phải Thanh Dương Lãnh không rõ đã xảy ra tai biến gì, cần phải khẩn cấp trở về ứng phó, chỉ bằng cứ ở lại đây chờ bọn Quân Trung Thánh kéo đến mà tiêu diệt.

Quan Sơn Phụng vội nói:

- Tiểu bát nhãn ắt loạn đại mưu, có chi mà phải gấp gáp...

Mắt đảo tròn mấy lượt, đoạn nói tiếp:

- Vả lại, hẳn là Triển tỷ tỷ đang chờ chúng ta đến nấu cả ruột!

Thế là bốn người lập tức xuống núi, Vân Dật Long lòng nóng như thiêu đốt, giở hết khinh công phóng đi trước, song lộ trình hãy còn xa hàng ngàn dặm, tối thiểu cũng phải mất một ngày mới đến được Thanh Dương Lãnh.

Quan Sơn Phụng thì còn gắng gượng theo kịp, nhưng tội cho Độc Mãng và Song Hồ, hai người cố hết sức mà vẫn bị bỏ hàng mấy trượng, và khoảng cách mỗi lúc càng thêm dài ra, hai người không ngớt thở hổn hển, xem chừng sắp kiệt sức đến nơi.

Vân Dật Long bỗng dừng bước, ngoảnh lại nhìn Quan Sơn Phụng đang thở hổn hển, quan tâm nói:

- Phụng muội đã phải vất vả quá!

Quan Sơn Phụng cười gượng:

- Tiểu muội hãy còn chịu đựng được, thật khổ cho hai người kia...

Chỉ thấy Độc Mãng và Song Hồ thở như bò rống, loạn chạng đi tới.

Độc Mãng mồ hôi nhễ nhại, gắng gượng đi đến trước mặt Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng, ngồi bệt xuống đất, vừa thở vừa nói:

- Tiểu thư, lão nô... quả tình không còn chịu nổi nữa!

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Chẳng rõ Thanh Dương Lãnh đã xảy ra biến cố gì, Vân cung chủ nóng lòng trở về cứu viện, hai người chậm chạp thế này thì làm sao đây?

Vân Dật Long vội nói:

- Đành chịu vậy thôi, không nên quở trách họ, ta đi chậm chút cũng được!

Quan Sơn Phụng chau nhặt mày liếc:

- Không thì thế này, tiểu muội cùng Long ca đi trước, để cho họ đi sau...

Vân Dật Long đang phân vân, bỗng nghe Song Hồ reo lên:

- Tiểu thư hãy xem kìa, cứu tinh đã đến rồi!

Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng liền quay lại nhìn, thì ra mười mấy con chim bằng đang bay sà xuống thấp đến nơi.

Những thấy người ngồi trên lưng con đầu đàn chính là Triển Ngọc Mai, tiếp đến là tả hữu song vệ, Huyết Si và Huyết Phật, Hải Trí và Hải An...

Vân Dật Long mừng rỡ, vội tiến tới nói:

- Mai tỷ, Chính Nghĩa Môn như thế nào rồi?

Triển Ngọc Mai vẻ mặt nặng nề đáp:

- Quẻ bói của Ôn Thông Thần quả không sai, Quân Trung Thánh đã phái một nhóm người khác do bốn tên phiên tăng xuất lãnh, đột kích vào Thanh Dương Lãnh, đã gây ra thương vong nghiêm trọng...

Vân Dật Long chau mày:

- Tổng cộng có bao nhiêu người ngộ nạn?

Triển Ngọc Mai thở dài:

- Số lượng chính xác chưa rõ, nhưng có lẽ khoảng chừng một trăm!

Vân Dật Long dậm chân:

- Tất cả đều do lỗi tiểu đệ...

Triển Ngọc Mai ngắt lời:

- Đành vậy thôi, nhưng cũng còn may là nhờ “Thi Cái” Tề Chân đã bố trí độc trận chống ngăn được phần nào, không thì có lẽ số thương vong còn cao hơn nữa!

- Kết quả thế nào?

- Khi tỷ tỷ về đến thì bốn tên phiên tăng cùng bọn tay sai của Quân Trung Thánh đã rời khỏi, nguyên nhân chủ yếu là vì độc trận của Thi Cái, đã khiến bọn chúng cũng đã thiệt mất bốn mươi mạng, do đó mới khiếp sợ rút lui.

Vân Dật Long bỗng mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nói:

- Tiểu đệ thật bất tài, đã để cho... hai con chim bằng của Mai tỷ... thiệt mạng.

Triển Ngọc Mai kinh hãi:

- Hai con chim bằng không đáng kể... Hải Ngụ thiên sư đã sao rồi?

Hải Trí và Hải An liền tiến đến gần, chấp tay thi lễ nói:

- Tệ chương môn thật sự đã như thế nào, xin môn chủ hãy mau cho biết rõ!

Vân Dật Long thở dài:

- Quý chương môn vẫn còn sống, nhưng...

Rồi thì chàng lần lượt tường thuật lại mọi sự vừa qua, mọi người nghe nói đều bàng hoàng, song cũng hết sức vui mừng, chỉ Hải Trí và Hải An hòa thượng là chau chặt mày, lẩm bẩm nói:

- Tệ chương môn tuy vẫn tại thế, nhưng đã trở nên điên loạn... vậy khác nào trời đã đưa phái Thiếu Lâm vào đường cùng...

Vân Dật Long nghiêm nghị:

- Tuy rằng Hải Ngu thiên sư ngộ nạn, song tại hạ vẫn có trách nhiệm đối với phái Thiếu Lâm! Hiện nay bọn ác ma còn lộng hành, tất nhiên công cuộc tẩy trừ là nhiệm vụ tiên quyết của chúng ta, khi nào võ lâm được thái bình, nhất định tại hạ sẽ đến viếng Thiếu Lâm, góp sức cùng các vị trùng chỉnh môn phái, khôi phục lại uy danh như xưa, xin nhị vị hãy an tâm và chuyển cáo với toàn thể đệ tử quý phái, không nên buồn lo về tương lai của Thiếu Lâm.

Hải Trí và Hải An vội chấp tay thi lễ:

- Chúng bần nạ xin đa tạ môn chủ!

Vân Dật Long thoáng ngẫm nghĩ, lại nói:

- Lúc Mai tỷ rời khỏi Thanh Dương Lãnh, chẳng hay đã giải quyết như thế nào rồi?

Triển Ngọc Mai vội nói:

- Điều này... tỷ tỷ thật ngại nói ra!

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Mai tỷ sao lại nói vậy? Tỷ đệ với nhau, có gì cứ thẳng thắn nói ra, tại sao lại ngại chứ?

Triển Ngọc Mai nghiêm giọng:

- Bởi vì Long đệ mới chính là môn chủ Chính Nghĩa Môn, mọi sự dĩ nhiên là phải do Long đệ quyết định, nhưng tỷ tỷ đã quyết định thay Long đệ rồi!

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt:

- Mai tỷ nói vậy thật khiến tiểu đệ xấu hổ! Nghiêm chỉnh mà nói, Chính Nghĩa Môn là do một tay Mai tỷ sáng lập, do Mai tỷ ban phát mệnh lệnh thì mới danh phù kỳ thực, còn tiểu đệ suốt ngày bôn ba tại ngoại, chẳng qua chỉ là mang danh mà thôi!

Triển Ngọc Mai mỉm cười:

- Thôi hãy tạm gác qua vấn đề ấy đi, cũng may là do tình thế bắt buộc, bất đắc dĩ mới phải như vậy, chẳng có gì để giải thích cả...

Vân Dật Long ngơ ngẩn:

- Thật ra Chính Nghĩa Môn đã ra sao rồi?

- Tuy bọn địch đã khiếp sợ rút lui, nhưng đã phóng hỏa thiêu rụi toàn bộ cơ nghiệp đã xây dựng cực khổ của chúng ta.

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Thật là lũ cầm thú ác độc...

Triển Ngọc Mai nói tiếp:

- Bởi tình thế cấp bách, sợ Quân Trung Thánh lại phái cao thủ công kích, và cơ nghiệp trên Thanh Dương Lãnh đã trở thành tro bụi, chẳng phải là chôn an toàn nữa, do đó tỷ đã quyết định...

Vân Dật Long sốt ruột tiếp lời:

- Mai tỷ đã giải tán ư?

Triển Ngọc Mai lắc đầu nghiêm giọng:

- Quân hào đến từ bốn phương, thấy đều quyết chí trừ diệt gian ác, làm sao tỷ tỷ có thể giải tán họ...

Đoạn nhìn thẳng vào mặt Vân Dật Long nói tiếp:

- Tỷ tỷ đã hạ lệnh rời bỏ Thanh Dương Lãnh, tất cả hào kiệt bốn phương chia thành từng nhóm tiến đến Thái Sơn...

Vân Dật Long hoảng kinh:

- Họ đi hết toàn bộ ư?

Triển Ngọc Mai gật đầu:

- Phải, đi hết...

Vân Dật Long lo lắng:

- Nếu Quân Trung Thánh mà phái thủ hạ chia ra đón đường đột kích, há chẳng đưa họ vào chỗ chết hay sao?

Triển Ngọc Mai nghiêm mặt:

- Tỷ tỷ cũng có nghĩ đến điều ấy, nhưng đó là quyết tâm của toàn thể mọi người Chính Nghĩa Môn, không một ai sợ chết, chỉ muốn được quyết một phen sống mái với bọn Quân Trung Thánh... tuy nhiên, tỷ tỷ cũng cố gắng hết sức để cho bọn họ được an toàn, nên đã có đưa ra một số biện pháp...

Vân Dật Long nóng lòng nói:

- Biện pháp ra sao vậy?

Triển Ngọc Mai nhoẻn miệng cười:

- Một là mọi người phải cải trang thành các thân phận khác nhau, không được để lộ là người trong giới giang hồ, nghiêm cấm ba người đồng hành. Hai là nghiêm khắc giữ bí mật, tuyệt đối không được tiết lộ tin tức. Ba là... phải tùy sự tiến triển của chúng ta...

Vân Dật Long chau mày:

- Ý của Mai tỷ là...

- Bí mật và sào huyệt của Quân Trung Thánh đều đã bị chúng ta khám phá, hơn nữa lão lại vừa bị mất một tay và Ba Đa Hồng bị giết, đang lúc nhuệ khí suy sụp, nếu không thừa cơ tiến công tảo trừ thì sau này khó có dịp hay như vậy nữa...

Đoạn nhìn Vân Dật Long nghiêm giọng nói tiếp:

- Chỉ cần chúng ta giáp mặt thẳng với Quân Trung Thánh, khiến lão khó thể lo toan nhiều mặt, người của Chính Nghĩa Môn sẽ không còn gặp nguy hiểm nữa.

Vân Dật Long gật đầu vui mừng:

- Mai tỷ nghĩ thật chu đáo, nhưng...

Bỗng ngưng lặng, chau mày trầm tư.

Triển Ngọc Mai thắc mắc hỏi:

- Nhưng sao? Vân đệ không hài lòng với sự bố trí của tỷ tỷ phải không?

Vân Dật Long vội nói:

- Không phải, tiểu đệ chỉ e chúng ta đã phát động quá sớm...

Triển Ngọc Mai chột hiệu:

- Long đệ định chờ Tây Thiên Thần Ông trở về...

Vân Dật Long gật đầu:

- Tân lão tiên bối đi mời “Tây Hoang Tán Nhân” Mạc Học Văn để thuyết phục Âm Dương Song Mỹ, nếu không chờ lão nhân gia ấy trở về mà xảy ra xung đột với hai lão ma ấy thì cũng không hay...

Triển Ngọc Mai cười:

- Ông ấy cười chim bằng đi, tính ra cũng đã sắp về đến rồi, vả lại chúng ta đến Thái Sơn chưa chắc đã xung đột với Quân Trung Thánh ngay, thời gian hãy còn rất thư thả. Đồng thời, Long đệ có thể về Kim Bích Cung trước, điều tập hết toàn bộ cao thủ ngũ vệ trong cung, quyết chiến một trận sinh tử với Chính Nghĩa Đoàn...

Vân Dật Long gật đầu song lại chau mày nói:

- Đành rằng như vậy rất tốt, nhưng Mai tỷ thì sao? Sau khi đến Thái Sơn...

Triển Ngọc Mai liền tiếp lời:

- Sau khi đến Thái Sơn, tỷ tỷ sẽ ngầm liên lạc với người của Chính Nghĩa Môn tìm cách bố trí thiên la địa võng, tóm sạch bọn Chính Nghĩa Đoàn, thế là tuyệt hậu hoạn.

Vân Dật Long buột miệng khen:

- Mai tỷ thật là chu đáo!

Triển Ngọc Mai tươi cười:

- Ta đi thôi!

Quét mắt nhìn Quan Sơn Phụng và Vân Dật Long, nói tiếp:

- Lão Triển Bằng là tổng quản đời trước trong Kim Bích Cung, chúng ta đều phải tôn kính ông mới đúng lễ độ, nay Long đệ và Phụng muội đã nên duyên chồng vợ, hãy nhân dịp này đến ra mắt ông ấy mới phải!

Vân Dật Long mặt nóng ran, Quan Sơn Phụng càng thẹn đến cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên nữa.

Triển Ngọc Mai quay sang cười nhẹ nói tiếp:

- Nhi nữ giang hồ sao lại rụt rè nhút nhát thế này? Long đệ hãy đưa Phụng muội cùng Huyết Si và Huyết Phật về Kim Bích Cung trước đi!

Vân Dật Long bẽn lén gật đầu:

- Mai tỷ, xin cho tiểu đệ được hỏi, chẳng hay Linh mã...

Triển Ngọc Mai cười:

- Khi tỷ tỷ quyết định rời bỏ Thanh Dương Lãnh, đã bí mật sai người đưa Linh mã về Kim Bích Cung rồi, có lẽ hiện đang ở trong cung đợi Long đệ đấy!

Vân Dật Long mỉm cười lặng thinh. Thế là dưới sự sắp xếp của Triển Ngọc Mai, chàng cười chung chim bằng với Quan Sơn Phụng, cùng Huyết Si và Huyết Phật lên đường cấp tốc trở về Kim Bích Cung.

* * *

Trong Kim Bích Cung đèn sáng choang đón mừng sự trở về của Cung chủ và phu nhân tương lai.

Mặc dù sự hận chưa rửa, thân thù chưa báo, song danh tiếng của Kim Bích Cung đã lại trùng chốn giang hồ, Bạch Kiếm Linh Mã lại làm rung động vô lâm. Đồng thời, vạch trần mọi hành vi giả nhân giả nghĩa của Chính Nghĩa Đoàn công bố Quân Trung Thánh chính là chủ nhân Huyết Bi, và người đủ khả năng để đối đầu với Chính Nghĩa Đoàn cũng có Kim Bích cung chủ Vân Dật Long.

Bởi các nhân tố ấy, toàn thể mọi người trong Kim Bích Cung thấy đều vui mừng hớn hở, tiếng hoan hô long trời lở đất như thể là ngày hội lớn.

Trong cung đại thiết yến tiệc khoản đãi mọi người.

Vân Dật Long, Quan Sơn Phụng và lão Triển Bằng ngồi trên thủ tọa, tiếp đến là Song Hồ và Độc Mãng, Ngũ Vệ, cùng tất cả môn nhân ngồi theo thứ tự.

Mọi người vui vẻ ăn uống, nhưng đến tuần rượu thứ ba, bỗng thấy một môn nhân thủ vệ mang vào một tấm bái thiếp, trao tận tay Vân Dật Long, bên ngoài viết năm chữ:

“Vân cung chủ thân giám”

Ai lại gửi bái thiếp đến trong lúc này thế nhỉ?

Vân Dật Long lòng đầy thắc mắc, vội vàng mở bái thiếp ra xem, chỉ thấy bên trong là một lá thư bằng giấy đỏ được viết một cách chăm chút:

“Kim Bích Cung với Chính Nghĩa Đoàn đã bao năm kề cận bên nhau mà lại chưa một lần thăm hỏi, thật lấy làm hối tiếc. Nay nhân dịp Vân cung chủ hồi cung, rất mong cùng được bàn về đại sự an nguy chốn võ lâm. Nếu thuận tiếp kiến, xin hãy chọn nơi kín đáo, kéo tai mắt nhiều có điều bất tiện”

Bên dưới ký tên chính là Huyết Bi tôn chủ nhân Quân Trung Thánh.

Vân Dật Long chau chặt mày kiếm, lòng hết sức bồn chồn lo lắng, chẳng phải chàng sợ gì đến sự viếng của Quân Trung Thánh, mà là tin tức của lão quá nhanh, chàng chỉ mới về Kim Bích Cung mà lão đã hay biết rồi.

Vậy thì Triển Ngọc Mai cùng quần hào trên đường đến thái sơn phải chẳng lão cũng đã phát giác, nếu đúng như vậy thì họ chẳng phải đã bị rơi vào vòng nguy hiểm ư?

Đồng thời, vì sao Quân Trung Thánh lại đệ thiếp cầu kiến? Lão có âm mưu hay sự uy hiếp gì?

Vân Dật Long càng suy nghĩ càng thêm hoài nghi...

Gã thủ vệ thấy chàng thờ ra suy nghĩ bèn nóng lòng nói:

- Thỉnh thị cung chủ... có tiếp kiến vị khách ấy hay không?

Vân Dật Long bưng tỉnh:

- Người đó như thế nào?

- Một lão nhân cụt tay!

- Ngoài ra còn ai nữa không?

Gã thủ vệ lắc đầu:

- Không chỉ mỗi mình lão ta thôi!

Vân Dật Long gật đầu:

- Thư phòng của bốn cung chủ trước đây bây giờ còn hay không?

Gã thủ vệ vội đáp:

-Phụng mệnh lão tổng quản, thư phòng hằng ngày đều được quét dọn, Cung chủ có thể sử dụng bất kỳ lúc nào!

Vân Dật Long trầm ngâm:

-Tốt lắm, hãy mời người khách ấy vào thư phòng dùng trà trước, bảo là bốn cung sẽ đến ngay!

-Tuân lệnh!

Gã thủ vệ thoái lui ba bước, quay người bỏ đi ra.

Vân Dật Long liền quay trở vào đại sảnh, đến gần lão Triển Bằng khẽ nói:

-Tình hình bố phòng trong cung ra sao?

Lão Triển Bằng chưa hay biết việc có người khác đến viếng, nghe chàng hỏi vậy không khỏi ngạc nhiên nói:

-Cung chủ sao bỗng dừng lại hỏi về việc ấy?

Vân Dật Long chợt động tâm, cười đáp:

-Bổn cung chủ chỉ buột miệng hỏi vậy thôi!

Lão Triển Bằng nghiêm giọng:

-Mọi cơ quan thiết bị trong bốn cung đều do một tay lão cung chủ đôn đốc bố trí, vô cùng lợi hại, một khi phát động dù là con chim nhỏ cũng không thể nào ra vào được, và các nơi phòng thủ đều là cao thủ bậc nhất của bốn cung, xin cung chủ hãy an tâm!

Vân Dật Long trầm ngâm gật đầu:

-Tốt lắm, yến tiệc đêm nay đến đây được rồi, và xin phiền lão tổng quản hãy đôn đốc và tăng cường việc canh phòng, kéo xảy ra bất trắc...

Lão Triển Bằng gật đầu:

- Vâng, vâng...

Song lại thắc mắc nhìn Vân Dật Long hỏi:

- Cung chủ, thật ra có chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này Quan Sơn Phụng và Ngũ Vệ cũng lần lượt tiến gần, mọi người với ánh mắt thắc nhìn Vân Dật Long, trông chờ chàng cho biết rõ nguyên nhân.

Vân Dật Long thấy vậy đành gờ tấm danh thiếp trong tay lên nói:

- Thật chẳng giấu diếm, Quân Trung Thánh đã vào bích cung rồi!

- Ồ...

Mọi người thấy đều bật tiếng sửng sốt.

Vân Dật Long nghiêm giọng nói tiếp:

- Quân Trung Thánh chỉ đến đây một mình và đã được bốn cung chủ mời vào trong thư phòng, tốt hơn hết mọi người hãy ở yên bốn vị, không nên hoảng hốt, để bốn cung chủ đến gặp lão...

Chưa dứt lời đã cất bước đi ngay.

68. Chương 68: Đột Viếng Kim Bích Cung , Lão Ma Dở Độc Kế

Song Quan Sơn Phụng đã nắm vội tay chàng giữ lại, lo lắng nói:

- Long ca hãy khoan!

Vân Dật Long chứng bước:

- Phụng muội muốn nói gì?

Quan Sơn Phụng chau mày:

- Tuy Long ca võ công cao hơn Quân Trung thánh, nhưng lão ma ấy vô cùng xảo quyết, rất có thể lão có quỷ kế gì đó, phải thận trọng đề phòng mới được. Hơn nữa sự hỗn loạn trong giới võ lâm hiện nay chỉ do bởi mỗi mình Quân Trung Thánh, chỉ cần trừ khử lão ta là thiên hạ tức khắc sẽ thái bình...

Huyết Si bỗng tiếp lời:

-Đúng rồi, đối với hạng người ấy, chúng ta chẳng cần phải tôn trọng đạo nghĩa là gì cả xin Cung chủ hãy ra lệnh bắt lấy lão ta trị tội, vậy chẳng tốt hơn sao?

Vân Dật Long xua tay:

- Không được, lão đã giữ lễ thì chúng ta cũng phải hành động quang minh chính đại mà diệt trừ lão, tuyệt đối không thể bắt chước hành vi của bọn tiểu nhân!

Huyết Si thở dài:

- Cung chủ trung hậu quá!

- Hừ, đó cũng không phải là trung hậu, bốn cung chủ giết người vô số, nhưng phải là những kẻ đáng chết thì mới ra tay. Quân Trung Thánh một mình đến đây, chúng ta giết lão cũng chẳng lấy gì làm hãnh diện, mọi người đừng nói nữa.

Quan Sơn Phụng chau mày nói:

- Tiểu muội thỉnh cầu một điều được chăng?

Vân Dật Long cười khỏ sở.

- Phụng muội quá khách sáo, có gì xin cứ nói!

Quan Sơn Phụng nghiêm giọng:

-Mọi sự tiểu muội hoàn toàn tuân theo Long ca, nhưng chỉ xin Long ca cho tiểu muội cùng đi gặp Quân Trung Thánh...

Vân Dật Long khó xử:

-Nhưng trong thư Quân Trung Thánh đã yêu cầu được gặp riêng một mình tiểu huynh, nếu Phụng muội...

Quan Sơn Phụng lắc đầu:

- Long ca đừng trách tiểu muội nói thẳng, Long ca bướng bỉnh quá, nếu sự đòi hỏi của Quân Trung Thánh hợp lý, dĩ nhiên là có thể chấp nhận, còn như không hợp lý, chẳng lẽ không thể từ chối được sao?

Vân Dật Long thoáng chau mày:

- Việc gặp riêng nhau có gì là không hợp lý

Quan Sơn Phụng cười cười:

-Đành rằng đó là hợp lý...

Bổng đỏ mặt nói tiếp:

-Nhưng chúng ta đã là vợ chồng, hai vợ chồng cùng tiếp khách thì cũng đâu gì là không hợp lý, nếu Quân Trung Thánh quả thật đến đây một cách lễ độ, tất nhiên lão cũng không thể từ chối được!

Vân Dật Long biết Quan Sơn Phụng là không an tâm để chàng đi một mình, đành gật đầu nói:

-Ta đi thôi, không nên để lão chờ lâu!

Thế là hai người bèn nắm tay sóng vai nhau đi về hướng thư phòng.

Chờ cho hai người đi khỏi, Lão Triễn Bằng nghiêm giọng nói:

-Có lẽ chư vị đã nghe rõ cả rồi, Quân Trung Thánh đã được đi vào thư phòng, tiểu cung chủ đã đến gặp y rồi, việc này rất là khác thường, chúng ta cần phải hết sức chú ý mới được!

Mọi người đồng thanh:

- Xin tổng quản hãy dặn bảo!

Lão Triễn Bằng trầm ngâm.

- Tiểu cung chủ đã bảo lão ta đến đây một cách lễ độ, không nên làm gì lão ta trong cung, nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng, vạn nhất lão giở độc kế. tiểu cung chủ rất có thể nguy khốn.

Mọi người lại đồng thanh nói:

-Lão tổng quản nói rất phải!

Lão Triển Bằng đưa mắt nhìn Huyết Bà, Huyết Phật, Huyết Tăng, Huyết Mạnh và Huyết Si, nghiêm giọng nói tiếp:

- Kim ngũ vệ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Cung chủ, theo lẽ trách nhiệm của năm người là nặng hơn cả!

Huyết Bà liền lớn tiếng nói:.

- Thà chấp nhận tiểu cung chủ trách phạt, mặt già này tức khắc dẫn bọn nha đầu thủ hạ đi tóm lấy Quân Trung Thánh giết quách là xong!

Huyết Si cũng liền hòa theo:

-Đúng là người mau mắn, nếu mặt Huyết Bà mà hành động, Huyết Si này cũng sẽ lập tức dẫn thủ hạ theo giúp bà một tay, chấp nhận cùng chịu quả phạt.

Lão Triển Bằng vội xua tay:

- Tuyệt đối không nên như vậy, xưa nay trong Kim Bích Cung đệ nhất yếu vụ là phục tùng lệnh dụ của Cung chủ, ngay cả lão Ô đây cũng không được làm trái với quyết định của Cung chủ...

Huyết Bà chau mày:

- Vậy chứ chúng ta phải làm sao?

Lão Triển Bằng mỉm cười:

- Chỉ có một cách, chúng ta hãy mai phục quanh thư phòng, sẵn sàng ứng viện nếu có biến cố, đồng thời căn dặn các tổ canh phòng phải đề cao cảnh giác, có lẽ vậy là đủ.

Ngũ vệ đồng thanh nói

- Chúng thuộc hạ lập tức đi bố phòng ngay!

Song Hồ và Độc Mãng cũng đến gần nói:

-Gia tiểu thư đã đi cùng với Vân cung chủ rồi, hai chúng tôi cũng xin đi theo cùng năm vị...

Do Triển Bằng gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi, nhị vị cứ đi nhưng...

Đưa mắt nhìn Ngũ vệ, nghiêm nghị nói tiếp:

-Dù có động tình gì thì cũng phải chờ lệnh lão phu, tuyệt đối không được tự ý hành động kéo gây rối hàng ngũ!

Mọi người đồng thanh đáp:

- Lão tổng quản an tâm, chúng thuộc hạ xin tuân lệnh!

Thế là dưới sự chỉ huy của Lão Triển Bằng, thủ hạ Kim Bích Cung chia nhau nhanh chóng vây chặt lấy thư phòng, đồng thời tất cả mọi nơi có bố trí cơ quan máy móc cùng các cửa ngõ đều được phái cao thủ canh phòng nghiêm ngặt, chẳng mấy chốc Kim Bích Cung đã trở thành tường đồng vách sắt.

Hãy kể Vân Dật Long cùng “Kim Thủ Ngọc Nữ” Quan Sơn Phụng, hai người ngấm vận công lực đi vào thư phòng, nhưng thấy Quân Trung Thánh toàn thân hắc y và chỉ còn một tay đang chễm chệ ngồi bên chiếc bàn trà, vừa trông thấy Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng đi vào, liền mỉm cười đứng lên nói:

- Nhị vị như hình với bóng, thật là hạnh phúc... lão phu đã quá mạo muội quấy rầy, xin lượng thứ cho!

Vân Dật Long cũng mỉm cười nói:

- Sự đến viếng của tôn giá, Vân mỗ không được biết trước, đã nghênh tiếp chậm trễ xin chớ trách!

Thoáng dừng, đoạn nói tiếp:

- Tôn giá có thể cho biết mục đích đến đây rồi chứ?

Quan Trung Thánh bất giác thoáng sầm mặt:

- Trước hết lão phu muốn hỏi thăm Vân cung chủ một điều, chẳng hay Đại Lương Song Yêu đã trở về Mạt Mễ Nhĩ chưa vậy?

Vân Dật Long thoáng đỏ mặt, nhất thời ấp úng không sao trả lời được.

Quan Trung Thánh cười khẩy:

- Thì ra cung chủ cũng rất là giỏi tài đối trá!

Quan Sơn Phụng buông tiếng hừ lạnh lùng xen lời:

- Xin thứ cho tôi đã xen lời, việc Đại Lương Song Yêu chẳng liên quan gì đến Vân cung chủ cả, nếu tôi không nói ra thì Vân cung chủ cũng chẳng rõ.

Quan Trung Thánh nhếch môi cười nói:

- Vậy ra đó hoàn toàn là do ý của Quan tiểu thư phải không?

Quan sơn phụng gật đầu:

- Phải, đó chẳng qua là quyền biến nhất thời, vả lại, đối phó với tôn giá, sử dụng thủ đoạn như vậy không phải là quá đáng!

Quan Trung Thánh thản nhiên cười:

- Lão phu xin hỏi, nghe đâu Quan cô nương với Vân Cung chủ đã...

Bỗng mỉm cười bỏ dở câu nói, nhưng Quan Sơn Phụng liền thẳng thắn tiếp lời:

- Chúng tôi đã là vợ chồng!

Quan Trung Thánh bật cười:

- Hành vi của vợ thì chồng cũng phải có phần nào trách nhiệm chứ?

Vân Dật Long sầm mặt:

- Mục đích của tôn giá đến đây để tranh luận về việc ấy ư?

Quan Trung Thánh ung dung cười:

- Nhân tiện đề cập đến thì có hề gì đâu?

Vân Dật Long xẵng giọng:

- Hừ, nếu tôn giá cứ nói những điều vớ vẩn, đừng trách Vân mỗ thất lễ!

Quan Trung Thánh cười giòn:

- Vậy hẳn là nhị vị định ra tay giữ lão phu lại đây chứ gì?

Vân Dật Long cao giọng:

- Vân mỗ là bậc trượng phu quang minh lỗi lạc chẳng đến nỗi có hành vi đê tiện như vậy đâu!

Quan Trung Thánh cười u ám:

- Vậy thì thật thất kính! Tuy nhiên dù là các vị có ý định như vậy thì lão phu cũng chẳng sợ, phải biết kẻ hiền thì đã không đến...

Vân Dật Long cười khẩy:

- Vậy thì Tôn giá có chỗ sở cậ và định tâm khiêu khích chớ gì?

Quân Trung Thánh xua tay:

- Không phải vậy, phải xem Vân cung chủ quyết địch thể nào rồi hẩn liệu!

Vân Dật Long ngạc nhiên:

- Vân mỗ quyết định thể nào hẩn là tôn giá đã hiểu rất rõ, ngày nào chưa tiêu diệt được tôn giá và Chính Nghĩa Đoàn, Vân mỗ quyết chẳng chịu thôi!

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười:

- Mặc dù Vân cung chủ nói kiên quyết như vậy, nhưng lão phu cũng nhất quyết đạt được mục đích, xin hỏi Vân cung chủ thêm câu nữa, về đề nghị Huyết Bi tôn chủ đời thứ ba...

Vân Dật Long gắt giọng:

- Hiện tôn giá đang ở trong Kim Bích Cung, lời lẽ ấy thật xúc phạm nặng nề đến danh dự của Kim Bích Cung và Vân mỗ, nếu tôn giá còn nhắc lại lần nữa thì chớ trách Vân mỗ chẳng vị tình.

Quân Trung Thánh vẫn thản nhiên cười:

- Nếu đề nghị ấy không thành thì lão phu còn đề nghị khác...

Vân Dật Long xẵng giọng:

-Nói mau đi!

- Giữa Chính Nghĩa Đoàn và Kim Bích Cung có thể xóa bỏ hết mọi hiềm khích trước đây hoà nhập với nhau trở thành hai môn phái cường thịnh trong võ lâm được chẳng?

Vân Dật Long nghiêng răng:

-Không thể nào như vậy được, chính tà bất lưỡng lập, trung gian không cùng tồn. Vả lại, huyết kiếp của Kim Bích Cung hồi trăm năm nước cùng với thâm thù của ba đời dòng họ Vân đều do một tay chủ nhân Huyết Bi giả danh chính nghĩa gây ra, sớm muộn gì Vân mỗ cũng sẽ tiêu diệt Chính Nghĩa Đoàn, phanng ngực moi tim tôn giá để rửa sừ hận báo thâm thù!

Quân Trung Thánh lắc đầu cười ảo não:

- Vậy là mối thâm thù của hai chúng ta chẳng dễ gì xóa bỏ được...

Vân Dật Long gằn giọng:

-Tôn giá biết vậy là tốt!

- Nếu không thuận hòa được thì chỉ còn quyết chiến thôi!

Vân Dật Long đành giọng:

- Đúng vậy, chỉ còn cách bằng vũ lực để quyết định sự tồn vong thôi.

Quân Trung Thánh gật đầu:

-Được rồi, nhưng lão phu đề nghị. Sau mười hôm đôi bên sẽ gặp nhau trước Nam Thiên Môn, bằng vào thực lực mà định phân thắng bại

Vân Dật Long chau mày:

- Sao lại phải chờ đến mười hôm?

Quân Sơn Phụng cười khẩy xen lời:

-Tất nhiên là lão sợ không kịp trở tay, thời gian mười hôm có thể ung dung mà chuẩn bị...

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Điều ấy có phần đúng mà cũng có phần sai, lão phu không muốn xác nhận, chỉ hỏi Vân cung chủ có đồng ý hay không?

Vân Dật Long ngẫm nghĩ:

- Mười hôm thì lâu quá... tôn giá đã đề nghị, Vân mỗ cũng chẳng tiện hoàn toàn cự tuyệt, thôi thì hãy quân bình thành năm hôm, tôn giá nghĩ sao?

Quân Trung Thánh nhè nhẹ gạt đầu:

- Vậy là Vân cung chủ đã đồng ý năm hôm sau đôi bên sẽ gặp nhau trước Nam Thiên Môn quyết một phen thắng bại tồn vong...

Vân Dật Long khẳng khái:

- Vân mỗ đồng ý nhưng mong là tôn giá đừng giở quỷ kế!

Quân Trung Thánh cười phá lên:

- Vân cung chủ xem lão phu là người như thế nào? Huống hồ Kim Bích Cung và Chính Nghĩa Môn có biết bao là cao thủ, cứ việc mà bố trí sắp đặt sẵn sàng, lão phu không bao giờ can thiệp!

Vân Dật Long lạnh lùng:

- Tôn giá đã nói xong hết rồi chứ?

Quân Trung Thánh chậm chậm đứng lên, cười nói:

- Vân cung chủ đã có ý đuổi khách thì lão phu xin cáo từ!

Vân Dật Long lạnh nhạt:

- Vân mỗ tiễn chân tôn giá!

Quân Trung Thánh chậm rãi đi đến cửa thư phòng, bỗng quay lại cười nham hiểm nói:

- Lão phu cảm thấy hãy còn chưa nói hết lời, cần phải bổ sung thêm một câu nữa, hạn kỳ năm hôm e cũng chưa đủ cho Vân cung chủ...

Vân Dật Long ngẩn người:

- Thời hạn năm hôm đó là được quy định dựa theo lời yêu cầu của tôn giá, chứ theo Vân mỗ thì ngay sáng nay vào giờ thìn là đôi bên đã có thể tiến hành cuộc chiến rồi.

Quân Trung Thánh cười vang:

- Trời có gió mưa bất thường người có họa phúc trong khoảng khắc, Vân cung chủ nói vậy e rằng quá sớm... ánh mắt đầy vẻ bí ẩn đảo nhìn quanh, nói tiếp:

- Khi nào Vân cung chủ thấy không đủ thời gian, cứ truyền báo hoãn lại ngày hẹn, lão phu sẵn sàng chấp nhận.

Đoạn liền sải bước bỏ đi thẳng, Vân Dật Long lòng đầy hoang mang đưa Quân Trung Thánh ra khỏi cung môn.

Quân Trung Thánh quả nhiên chỉ đến một mình, bên ngoài không có một người nào tiếp ứng, thoáng chốc lão đã mất dạng trong màn đêm nhập nhòa.

Vân Dật Long chậm rãi quay vào vừa đi vừa suy gẫm lời nói của Quân Trung Thánh song chàng chẳng thể nào hiểu ra được.

Chàng vừa về đến đại sảnh, mọi người lập tức xúm lại ngay.

Quan Sơn Phụng đứng bên Vân Dật Long chau mày lắm bầm:

-Lão ta nói vậy có nghĩa là sao nhỉ?

Vân Dật Long cũng chau mày nói:

-Đúng rồi, nếu Quân Trung Thánh đến đây chỉ vì việc ấy thì thật là vô lý, nhưng lão ta lại đâu có việc gì khác, thật là....

Đột nhiên chàng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, người hơi chao đảo....

- Long ca... làm sao vậy?

Vân Dật Long thoáng vận công điều tức, cười nói:

- Đâu có sao, có lẽ vì mấy hôm nay quá vất vả nên cảm thấy hơi mệt mỗi thôi!

Song hai chân chàng hơi run rẩy, bước đi xiêu vẹo, sự thay đổi ấy mọi người thấy đều trông thấy, không khỏi bàng hoàng kinh hãi.

Lão Triển Bằng cả kinh nói:

- Tiểu cung chú, tiểu cung chủ... sao...

Nhất thời luống cuống không sao thốt nên lời.

Quan Sơn Phụng nghiêng răng giậm chân nói:

-Nhất định là lão ma Quân Trung Thánh đã ám toán...

Nhưng chưa kịp dứt lời, mắt nàng tối sầm và ngã lăn ra đất. Quan Sơn Phụng đang nắm chặt tay Vân Dật Long, nên liền chàng ngã theo, hai người đều hôn mê bất tỉnh.

69. Chương 69: Thà Làm Ngọc Nát Còn Hơn Làm Ngồi Lành

Trong đại sảnh lập tức hỗn loạn, mọi người hiện diện thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Lão Triển Bằng cùng Kim Bích Ngũ Vệ cúi xuống cạnh Vân Dật Long, thảng thốt gọi:

-Tiểu cung chủ... tiểu cung chủ...

Độc Mãng và Song Hồ cũng cúi xuống trước mắt Quan Sơn Phụng luống cuống hết to:

-Tiểu thư... tiểu thư...

Thế nhưng mọi người kêu gọi, Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng vẫn còn nằm im bất động, hơi thở đều đều, hai mắt nhắm nghiền hệt như đang ngủ say.

Nhất thời mọi người đều hoang mang bối rối, không một ai biết xử lý ra sao?

Sau cùng, vẫn Lão Triển Bằng nghiêm nghị nói:

- Mọi người hãy yên lặng, kêu gào loạn lên như vậy chẳng ích gì đâu, hãy mau tìm cách cứu cung chủ và Quan cô nương thì hơn.

Thế là mọi người cẩn thận khiêng Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng vào trong phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên trên hai chiếc giường

Song mọi người ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, không ai biết phải giải cứu hai người bằng cách nào cả.

Huyết Si bỗng nghiêng răng nói:

- Thật là rõ ràng, nhất định đây là trò ám toán của lão tặc Quân Trung Thánh, Vân cung chủ và Quan Cô nương có lẽ đã bị trúng độc, để mỡ đuổi theo tên lão tặc ấy.

Lão vốn nóng tính như lửa, chưa dứt lời đã ngăn lại nói:

-Quả đúng là lão tặc Quân Trung Thánh đã giở trò ám toán, nhưng lúc này có lẽ lão đã về đến chính nghĩa nhai rồi, có đuổi cũng chẳng kịp...

Quét mắt nhìn quanh mọi người, nói tiếp:

-Chư vị có thể khẳng định tiểu cung chủ và Quan cô nương quả đúng là bị trúng độc chăng?

Mọi người đều nhẹ lắc đầu, không một ai có thể khẳng định, bởi Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng chỉ trừ mê man bất tỉnh, không hề có chút dấu hiệu ngộ độc. Huyết Si tức tối hét to:

-Chỉ có trúng độc thì mới mê man như vậy không phải trúng độc thì là gì chứ?

Song Hồ nghiêm giọng nói:

-Trúng độc ắt phải có hiện tượng, nơi giữa chân mày không hề có màu xanh đen, môi cũng không tím, lạt lùng hơn nữa là hô hấp vẫn bình thường, chẳng có một điểm nào khác lạ cả, vậy thì sao lại là trúng độc được?

Huyết Si vừa định nói nữa, Lão Triển Bằng đã cướp lời:

- Vị lão huynh này nói rất đúng tiểu cung chủ và Quan cô nương không phải bị trúng độc...

Huyết Si buồn tiếng thở dài thật mạnh:

- Vậy thì là sao?

Lão Triển Bằng và Song Hồ lặng thinh, hai người đều không sao giải thích được.

Sau cùng, vẫn Lão Triển Bằng trầm ngâm nói:

- Bồn cung có một loại linh dược giải độc an thần tên là “Địa Chi Di Tâm Hoàn”, bất luận trúng độc hay không, uống vào đều hữu ích vô hại, trước hết hãy để tiểu cung chủ và Quan cô nương uống thử xem.

Thế là lập tức có hai lão bộc đi lấy mang đến một chiếc hộp gỗ, từ trong lấy ra hai hoàn thuốc màu vàng, đưa ra cho Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng uống vào.

Rồi thì mọi người nóng lòng chờ đợi, song thời gian chậm chạp trôi đi, hai người cũng chẳng chút động động tĩnh, không hề có công hiệu

Lão Triển Bằng tiu nghỉu nói:

- Vậy là hết cách, lão Ô thật chẳng có biết làm sao hơn... chư vị có cao kiến gì chăng?

Mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, thấy đều lặng thinh.

Lão Triển Bằng chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui về trầm ngâm nói:

- Quân Trung Thánh hẳn là biết chắc tiểu cung chủ và Quan cô nương nhất định bị trúng ám toán, chúng ta còn phải canh phòng cẩn mật mới được.

Song Hồ tiếp lời:

-Triển tổng quản nói rất phải, không chừng Quân Trung Thánh bước đầu tiên là ám toán tiểu cung chủ và Quan cô nương, bước tiếp theo chính là kéo hết toàn lực tấn công Kim Bích cung.

Lão Triển Bằng gật đầu:

- Quân Trung Thánh hẳn cũng biết Kim Bích Cung chẳng phải là nơi dễ khinh hiếp, liệu y chẳng dám ngang nhiên kéo hết toàn lực đến đây nhưng dấu sao thận trọng đề phòng vẫn hơn.

Thế là dưới mệnh lệnh của Lão Triển Bằng Kim Bích Cung lập tức động viên toàn diện, tất cả nơi trọng yếu được tăng cường cao thủ gấp bội để phòng thủ, mọi cơ quan mai phục từ trong đến ngoài đều sẵn sàng phát động, biến Kim Bích Cung thành một thành trì vô cùng kiên cố.

Kim Bích Ngũ Vệ mỗi người suất lĩnh thủ hạ của mình vây chặt lấy thẩm cung của Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng, còn Lão Triển Bằng cùng Song Hồ và Độc Mãng thì cứ đi loanh quanh trong đại sảnh miệt mài suy ngẫm.

Hồi lâu Lão Triển Bằng khẽ thở dài nói:

- Trước khi ra đi Quân Trung Thánh dường như có nói với tiểu cung chủ là trời có gió mưa bất thường, người có họa phúc trong khoảng khắc, cuộc ước hẹn năm hôm sau tại trước Nam Thiên Môn e rằng phải trì hoãn, vậy rõ ràng là y đã liệu định trước rồi.

Song Hồ gật đầu:

- Không sai.

Lão Triển Bằng trầm ngâm nói tiếp:

- Nhị vị đã sống lâu tại Miêu Cương, hẳn phải hiểu biết rất nhiều về các lối dùng độc, có nhận ra được tiểu cung chủ và Quan cô nương phải chăng bị trúng độc hay không?

Song Hồ lắc đầu nguầy nguậy:

- Trúng độc ắt phải có hiện tượng trúng độc lão ô dám khẳng định là chẳng dính dáng gì đến chất độc cả.

Lão Triển Bằng chau mày:

- Ngoài chất độc ra, còn gì khác có thể khiến người mê man thế này.

Song Hồ sức nhớ ra, bỗng reo lên:

- Phải rồi, nhất định không sai.

Lão Triển Bằng nửa mừng nửa ngạc nhiên hỏi:

- Lão huynh đã nhận thấy sao?

Độc Mãng cũng nóng lòng giục:

- Nếu đã hiểu ra nguyên nhân thì hãy mau nói ra đi.

Song Hồ nghiêm giọng:

- Vân cung chủ và Quan tiểu thư đã hôn mê sau khi tiếp xúc chuyện trò với Quân Trung Thánh trong thư phòng, hai người đều thông minh tuyệt thế, lẽ nào lại không chút đề phòng đối với kẻ xảo quyệt như Quân Trung Thánh. Qua việc Vân cung chủ đã đưa Quân Trung Thánh rời khỏi chứng tỏ không hề phát giác Quân Trung Thánh có hành động gì khả nghi cả, đúng chẳng?

Lão Triển Bằng gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

Độc Mãng sốt ruột la lên:

- Hồ đệ lời thôi quá, Quân Trung Thánh nhất định là đã ngấm ngấm hạ thủ rồi cần gì Hồ đệ nói nữa?

Song Hồ lắc đầu:

- Đối với Vân cung chủ và Quan tiểu thư cho dù lão ngấm ngấm hạ thủ cũng chẳng thể không bị phát giác, theo đệ thì lão ta không hề hạ thủ.

Độc Mãng hậm hực:

- Hừ, nếu không hạ thủ thì Vân cung chủ và Quan tiểu thư sao lại mê man thế kia chứ.

Lão Triển Bằng cũng nôn nóng nói:

- Lão huynh hẳn là có cao kiến xin hãy nói ra mau cho.

Song Hồ gật đầu:

- Trong bộ tộc Bài Dĩ có một loài cỏ trùng vô hình vô sắc, mắt thường khó thể trông thấy, nhưng lợi hại khôn cùng. Quân Trung Thánh chỉ cần mở nắp vật chứa loài cỏ trùng ấy trong tay áo, trong vòng chùng một tuần trà, tất cả cỏ trùng đều xâm nhập hết vào cơ thể của người gần đó qua ngũ quan và lỗ chân lông.

Lão Triển Bằng chau chặt mày:

- Lão huynh biết tên gọi của loài cỏ trùng ấy không?

- Vô Vĩ Cỏ!

Lão Triển Bằng thở dài:

- Vậy đúng là tiểu cung chủ và Quan cô nương đã bị trúng loại cỏ trùng đó rồi!

Độc Mãng bỗng thắc mắc hỏi:

- Nếu vậy thì Quân Trung Thánh chẳng phải cũng bị trúng cỏ trùng ư?

Song Hồ lắc đầu:

- Vô Vĩ Cỏ tuy lợi hại nhưng có một cách phòng ngừa, chỉ cần trước đó uống vào một chén canh gừng là bình an vô sự.

Lão Triển Bằng lại thở dài:

- Vậy là lão ma Quân Trung Thánh đã uống canh gừng rồi mới đến phải không?

Song Hồ gật đầu:

- Nhất định là như vậy!

Lão Triển Bằng chau mày:

- Vậy chẳng hay lão huynh có cách gì cứu chữa không?

Song Hồ chau mày suy nghĩ, lặng thinh hồi lâu.

Lão Triển Bằng nóng lòng lại hỏi:

- Chả lẽ vô phương cứu chữa ư?

Song Hồ thở dài:

- Cách cứu chữa thì có và lại rất đơn giản, nhưng đường xa xôi hẻo lánh e rằng...

Lão Triển Bằng vội hỏi:

- Cách gì xin lão huynh hay nói ra trước nghe thử.

Song Hồ nghiêm giọng:

- Tại Miêu Cương có một con sông tên Hồng Trùng, dưới sông có một loại trùng đỏ nhỏ như giun, cần ăn sống vào vài con trùng đỏ ấy là sẽ lập tức giải trừ độc Vô Vĩ Cỏ, ngoài cách ấy ra thì lão Ô không được biết nữa.

Lão Triển Bằng lại hỏi:

- Sông Hồng Trùng đó ở đâu hẳn là lão huynh biết chứ?

Song Hồ gật đầu:

- Lão Ô biết, nhưng... muốn đến sông Hồng Trùng bắt buộc phải ngang qua Ung Sầu giản có một quái nhân cư trú.

Lão Triển Bằng cau mày:

- Hẳn là Ung Sầu Giản rất khó qua được phải không?

Song Hồ gật đầu:

- Phải, quái nhân ấy nửa người nửa thú không hề biết tiếng người và thông hiểu tình người, nhưng lại có một thứ độc công lợi hại khôn cùng, có thể giết người trong khoảnh khắc cho nên...

Lão Triển Bằng trầm ngâm:

- Lão huynh đã quên mất một điều.

Song Hồ ngạc nhiên:

- Xin tổng quản chỉ giáo cho, chẳng hay lão đã quên mất điều gì vậy?
- Chúng ta có thể đi cưỡi chim bằng vượt qua Ứng Sầu Giản, vậy không được sao?

Song Hồ lắc đầu cười thiếu não:

- Không thể được, đừng nói một con đại bàng, dù là một con én nhỏ cũng chẳng thể vượt qua được, bởi vì khe Ứng Sầu Giản ở ngọn núi cao ngút trời, hẹp như một con đường hầm, mà sông Hồng Trùng lại ở nơi tận cùng của Ứng Sầu Giản.

Lão Triển Bằng cau mày:

- Vậy là cách ấy kể như là ách tắc rồi!

Song Hồ thở dài:

- Cho dù có thể tiến hành, e cũng chẳng có cả chim bằng để mà cưỡi.

Lão Triển Bằng giật mình:

- Lão huynh muốn nói là Quân Trung Thánh...

Song Hồ gật đầu:

- Quân Trung Thánh đã hạ độc tiểu cung chủ và Quan tiểu thư, dĩ nhiên cũng bao vây chặt Kim Bích Cung, chả lẽ lại còn để cho chim bằng tự do đi lại hay sao?

Lão Triển Bằng cau mày:

- Quả đúng là như vậy!

Song kiên quyết nói tiếp:

- Nhưng bằng mọi giá phải lấy được Hồng trùng để cứu chữa cho tiểu cung chủ và Quan cô nương.

Song Hồ khẽ thở dài:

- Lão Ô cũng chẳng còn cách nào khác hơn, lão ô nhất định sẽ cố gắng hết sức mình.

Lão Triển Bằng trầm ngâm:

- Địa điểm của sông Hồng Trùng chỉ có một mình lão huynh được biết, vì cứu chữa tiểu cung chủ và Quan cô nương. xin lão huynh hãy gắng chống chọi vất vả một phen, chuyến đi này nhất định sẽ gặp rất nhiều khó khăn, e rằng với sức một mình lão huynh chẳng dễ gì đảm đương nổi.

Độc Mãng vội nói:

- Lão ô đi nữa!

Song Hồ xua tay:

- Không được, tiểu thư sai bảo hai lão nô chúng ta đã quen, Mãng huynh phải ở lại chăm lo cho tiểu thư cần nhất là mỗi ngày tiểu thư uống chút canh sâm để phòng bất trắc.

Độc Mãng thở dài:

- Thôi được mong Hồ đệ mã đáo thành công, sớm trở về cứu chữa cho Cung chủ và tiểu thư.

Lão Triển Bằng khẽ gõ ngón tay lên trên, vẻ trầm ngâm nói:

- Trong Kim Bích Cung, Ngũ Vệ võ công cao nhất, lão nô sẽ cho ba người cùng sư huynh cưỡi chim Bằng đến Miêu Cương, hy vọng có thể vượt qua mọi khó khăn, lấy được Hồng trùng mang về.

Song Hồ gật đầu:

- Vậy thì xin nhờ tổng quản thu lại cho!

- Thế là lão Triển Bằng cho gọi Kim Huyết Bà, Mộc Vệ Huyết Phật và Thuỷ Huyết Tăng đến đại sảnh, nói cho ba người biết về việc đi Miêu Cương lấy Hồng trùng.

- Ba người vui vẻ nhận lệnh, tức khắc sửa soạn lên đường, cùng Song Hồ 4 người xuất cung, do lão Triển Bằng đưa theo đường ngầm.

Song vừa bước chân ra khỏi cửa đường ngầm, mọi người không khỏi giật mình kinh hãi, chỉ thấy xác hai con chim bằng treo lủng lẳng trên một ngọn cây, chính là 2 con do nhóm người Vân Dật Long đã cưỡi về. Đồng thời trong Trích Huyết Cốc đâu đâu cũng có ánh lửa, hiển nhiên Kim Bích Cung đã trùng trùng bị bao vây rồi.

Lão Triển Bằng nghiêng răng nói:

- Quân súc sanh thật là tàn ác, không có chim bằng thì ...

Song Hồ khẽ nói:

- Triển Ngọc Mai cô nương đã tiềm nhập vào khu Thái Sơn, để lão nô đi tìm, chỉ cần gặp được lão, Triển cô nương thì chẳng sợ gì không có chim bằng.

Ngưng chốc lát, đoạn lại nói:

- Xin lão tổng quản hãy trở vào cung chăm lo cho cung chủ và Quan tiểu thư.

Lão Triển Bằng lắc đầu:

- Không kẻ địch đầy rẫy khắp Trích Huyết Cốc, các vị làm sao thoát ra được, chi bằng lão nô tập trung hết thủ hạ hộ tống các vị ra khỏi nơi đây.

Song Hồ quét mắt nhìn Huyết Bà, Huyết Phật và Huyết Tăng nói:

- Theo lão nô thì không cần phải như vậy quá đông đảo chưa chắc đã hơn bốn người.

Huyết Bà gật đầu:

- Đúng vậy, mục già này xin được đi tiên phong lúc này đã ngứa ngáy quá rồi!

Huyết Phật và Huyết Tăng đồng thanh:

- Xin tổng quản hãy an tâm trở vào, bốn người không đến nỗi chết cả đâu, chỉ cần yểm trợ Song Hồ lão huynh vượt khỏi vòng vây là tiểu Cung chủ sẽ hy vọng được cứu sống.

Lão Triển Bằng thở dài:

- Cầu cho trời cao phù trợ cho Kim Bích Cung đừng gặp tai họa lần nữa, trọng trách này hoàn toàn gởi gắm cho bốn vị đây, thôi xin mời bốn vị lên đường!

Bốn người quét mắt nhìn quanh xem xét tình thế, vừa định cất bước thì lão Triển Bằng gọi:

- Hãy khoan!

Song Hồ chững bước hỏi:

- Lão tổng quản còn dặn dò gì nữa?

- Lão huynh dự trừ đi mấy hôm thì về đến?

Song Hồ chau mày:

- Nếu mọi sự thuận lợi thì tối đa đến ba hôm!

- Tiểu Cung chủ đã ước hẹn với Ma Quân Trung Thánh sau năm hôm sẽ gặp nhau tại trước Nam Thiên Môn quyết một phen sống mái, còn tốt hơn là chữa khỏi trùng độc cho tiểu Cung chủ trước thời hạn quyết đấu, để khỏi lỡ hẹn ảnh hưởng đến uy danh Kim Bích Cung.

Song Hồ nghiêm trọng:

- Lão nô cam kết với tổng quản nhất định năm hôm sẽ về đến, bằng không gặp tai nạn thiệt cả mạng rồi!

Huyết Bà cũng nghiêm giọng nói:

- Xin lão tổng quản cứ yên tâm, mọi người sẽ về đến trước kỳ hạn quyết đấu!

Lão Triển Bằng gật đầu:

- Cầu cho trời cao phù hộ sẽ được như vậy!

Bốn người không chần chừ nữa, lập tức như mãnh hổ sổ chuồng nối tiếp nhau ra ngoài Trích Huyết Cốc.

Lập tức, tiếng la hét vang rền, từ những đồng lúa gần đó ủa ra vô số bóng người áo đen cản đường bốn người.

Lão Triển Bằng đứng trước cửa đường ngầm, lòng hồi hộp đến tột độ.

Song tiếng la hét chốc lát đã yên lặng, dường như bốn người đã vượt khỏi trùng vây rồi.

Tuy nhiên, cũng có 1 khả năng khác mà lão chưa nghĩ đến đó là bốn người đã thiệt mạng.

Lão Triển Bằng thầm nhủ:

- Họ đều là cao thủ bậc nhất trong Kim Bích Cung có lẽ không đến nỗi vô tích sự như vậy, chỉ trong chốc lát bị giết cả.

Thế là lão Triển Bằng tin chắc là bốn người đã vượt khỏi trùng vây, và Triển Ngọc Mai đã có mặt ở Thái Sơn, dĩ nhiên cũng không khó tìm gặp, chỉ cần có được chim bằng, thuận lợi vượt qua Ưng Sâu Giản, lấy được Hồng trùng mang về là tiểu cung chủ sẽ được cứu sống.

Với niềm hy vọng như vậy, lão Triển Bằng đi vào Kim Bích Cung và đi thẳng vào thẩm cung.

Trong thẩm cung yên lặng như tờ, Độc Mãng cùng Huyết Manh, Huyết Si và đông đảo cao thủ Kim Bích Cung đứng đầy từ trong đến ngoài thẩm cung, ai nấy đều rầu rĩ chờ người ra như phỗng đá.

Lão Triển Bằng khẽ buông tiếng thở dài, dặn bảo bốn bộc phụ luân phiên nhau chăm sóc cho Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng, sau đó lại đi đến đại sảnh.

Đầu óc ông lúc này không còn suy nghĩ gì khác hơn là trông ngóng bốn người kia nhanh chóng lấy được Hồng trùng và trở về an toàn, chữa khỏi trùng độc cho tiểu cung chủ, ngoài cả thấy đều là thứ yếu.

Thời gian trong sự ngóng chờ dài rãng rặc, song cuối cùng thì ba ngày cũng đã trôi qua.

Trong ba hôm, Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng vẫn ngủ mê man, không hề có gì khác lạ xảy ra và Kim Bích Cung vẫn chìm ngập trong bầu không khí thăm sâu đến ngột ngạt.

Mọi người trừ lão Triển Bằng trở xuống thấy đều lo lắng và trông chờ đến héo cả ruột gan. Bất kể ngày đêm, cơ mỗi cách nửa giờ Lão Triển lại ra ngoài nhìn ngóng một lần, song vẫn không thấy bóng dáng bọn Song Hồ đâu cả.

Thời gian chậm chạp qua đi, sang ngày thứ tư cũng vẫn chưa có tin tức gì cả.

Lão Triển Bằng bồn chồn thấp thỏm, đứng ngồi không yên, nhớ Song Hồ trước khi ra đi có bảo là nếu thuận lợi thì ba hôm sẽ về, nhưng giờ thì bốn ngày đã qua, vậy là nhất định sẽ xảy ra tai biến rồi.

Toàn bộ hy vọng đều gởi hết vào nhóm Song Hồ bốn người, mắt thấy ngày hẹn quyết đấu đã đến, bằng cách nào có thể giải trừ được cơn nguy này đây?

Lão Triển Bằng cơn đau quặn thắt, không ngớt ngóng nhìn ra ngoài cung và loay quanh bên cạnh giường Vân Dật Long, song kết quả đều chẳng có gì thay đổi.

Thời gian trôi qua cũng quá chậm mà cũng quá nhanh, ngày thứ năm cũng đến và chẳng mấy chốc trời đã tối.

Lão Triển Bằng ngồi cạnh Vân Dật Long, lo lắng đến nước mắt tuôn trào.

Sáng sớm mai là bọn quyết đấu với Chính Nghĩa Nhai, nhưng nhóm Song hồ chưa về, tiểu cung chủ và Quan Sơn Phụng thì vẫn mê man, trong Ngũ Vệ lại thiếu mất ba, vậy thì làm sao có thể ứng phó được?

Chả lẽ sáng mai đi thỉnh cầu Quan Trung Thánh hoãn lại ngày quyết đấu hay sao?

Kỳ thực, hoãn lại 5 ngày nữa đến lúc ấy thì sao?

Song Hồ đã cam đoan nội trong năm hôm nhất định về đến, bằng không vĩnh viễn không trở về nữa.

Vả lại, Quan Trung Thánh cũng đoán được tình trạng hiện nay của Kim Bích Cung, không chừng lão đã chuẩn bị sẵn độc kế chi đó?

Kim Bích Cung chỉ lợi thủ chứ không lợi công, bởi Ngũ Vệ đã thiếu ba, Cung chủ lại hôn mê bất tỉnh nếu Quân Trung Thánh mà trường kỳ vây hãm thì Kim Bích Cung sẽ sớm khốn đốn.

Canh đầu vừa qua, bỗng bên ngoài có tin truyền báo, Quân Trung Thánh phái người cầu kiến.

Lão Triển Bằng nghe lòng trĩu nặng, trầm giọng nói:

- Tất cả bao nhiêu người?

Gã quân canh đáp:

- Chỉ 1 người mà không mang vũ khí, thỉnh thị có cho vào chăng?

Lão Triển Bằng thoáng ngẫm nghĩ:

- Không nên cho vào mà để bốn tổng quản ra gặp được rồi.

Thế là lão Triển Bằng bèn một mình đi cùng lão quân canh ra ngoài cổng, quả thấy có người mặc áo xanh râu xám, tuổi trạc ngũ tuần đứng ngoài ba trượng đang vòng tay nói:

- Triển tổng quản đó phải không?

Triển Bằng hồ hững ôm quyền đáp lễ:

- Chính lão nô đây!

Người áo xanh cười:

- Tệ thượng đã phái tại hạ đến đây mời Triển tổng quản đến Chính Nghĩa Nhai hội diện!

Lão Triển Bằng chao mày:

- Phải Quân Trung Thánh không?

- Vâng!

Lão Triển Bằng thoáng ngẫm nghĩ:

- Xin hãy về báo lại, lão nô tức khắc đến ngay!

Người áo xanh vòng tay thi lễ:

- Tại hạ xin cáo từ!

Đoạn lùi 1 bước rồi quay người, tung mình mất dạng trong màn đêm.

Lão Triển Bằng trở vào cung, chỉ thấy Huyết Manh, Huyết Si đi theo sau lưng, bèn khẽ thở dài nói:

- Nhị vị đã nghe rõ cả rồi chứ?

Huyết Manh nghiêm giọng:

- Tiểu cung chủ đã mê man, trọng trách đại nhiệm một mình tổng quản gánh vác, đâu thể khinh suất như vậy, nên biết Quân Trung Thánh xảo quyết khôn lường, vô cùng tàn ác, nếu như ...

Huyết Si vội tiếp lời:

- Nếu như tổng quản nhất quyết đi thì mỗ cũng phải đi theo mới được!

Lão triển Bằng xua tay:

- Nhị vị không cần nóng nảy hay nghe lão nô nói rõ ...

Quay sang một lão bộc nói:

- Hãy đi nấu một chén gừng mang đến mau ...

Lão bộc lập tức vội vàng bỏ đi ngay.

Lão Triển Bằng vào trong sảnh ngồi xuống ghế, thở dài nói:

- Lão nô vạn bất đắc dĩ mới phải quyết định như vậy, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi, Song Hồ và Tam Vệ chưa về, e rằng ... đã dữ nhiều lành ít rồi ...

Huyết Manh, Huyết Si và Độc Mãng đều nghiêng răng ken két, nhưng ba người chẳng nói gì cả, bởi vì họ đâu còn nghĩ ra được ý kiến gì nữa.

Lão Triển Bằng đưa tay lau mồ hôi trán, lại nói:

- Tình trạng trong Kim Bích Cung không thể nào kéo dài được, tiểu cung chủ và Quan cô nương mê man thế kia, còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa, dù không chết cũng trở thành tàn phế ...

Huyết Manh chau mày:

- Nhưng tổng quản đi thì có lợi ích gì?

Lão Triển Bằng thở dài:

- Theo lão nô thấy, Quân Trung Thánh sẽ dựa vào đó để đòi yêu sách, lão nô sẽ ứng cách ứng phó hầu thăm dò hư thực của bọn chúng ...

Huyết Manh lắc đầu:

- Theo thuộc hạ thì Quan Trung Thánh biết rõ tổng quản là người chủ trì Kim Bích Cung sẽ bắt giữ tổng quản và thậm chí ...

Lão Triển cười đau khổ:

- Lão nô cũng biết vậy ...

Đưa hai cách tay áo ra vung vẩy nói tiếp:

- Mười tám ngọn liễu diệt phi đao đã thành danh của lão nô khi xưa thật đúng lúc dùng để đối phó với Quân Trung Thánh, chỉ cần diệt được y thì thiên hạ sẽ thái bình ngay.

Huyết Manh kinh hãi:

- Tổng quản định thí mạng với y?

Lão Triển Bằng cười não ruột:

- Hy vọng là còn cách khác, đó chẳng qua khi nào bắt buộc lắm mới dùng đến ...

Ngay khi ấy, lão bộc bưng chén canh gừng vào, cung kính trao tận tay lão Triển Bằng.

Lão Triển Bằng liền đón lấy uống cạn ngay, đoạn cười nói:

- Lão nô sở dĩ nói rõ với ba vị là vì phen này lão nô rất có thể được ra đi vĩnh viễn...

Huyết Si hốt hoảng:

- Tổng quản không ỡ đi theo ư?

Lão Triển Bằng lắc đầu thiểu não:

- Vì Kim Bích Cung mà cũng vì tiểu cung chủ, Lôi Vệ Chủ dứt khoát không đi được, vạn nhất lão có bề gì thì trọng trách sẽ do ba lão gánh vác.

Huyết Si không nói nữa, nhưng lòng đau như cắt.

Lão Triễn Bằng lại đi vào thăm cung, đi loanh quanh cạnh giường Vân Dật Long và Quan Sơn Phụng một hồi, miệng lẩm bẩm gì đó không một ai nghe được.

Sau cùng lão Triễn Bằng ra khỏi thăm cung, vẫy tay từ biệt mọi người, đi ra ngoài Kim Bích Cung.

Trên Chính Nghĩa Nhai Quan Trung Thánh xếp bằng ngồi dưới đất, trước mặt là mấy món ăn và hũ rượu, lúc này trăng trong gió mát, trông lão cũng khá là cao thủ.

Một bóng người như là cánh chim đáp xuống trước mặt Quan Trung Thánh.

Quan Trung Thánh không hề ngừng đầu, một tay còn lại chìa ra nói:

- Triễn tổng quản đang khăng khải đến đây theo lời mời, xin hãy uống ba chung nước trước đã!

Người ấy chính là lão Triễn Bằng, nhưng ông không ngồi xuống mà cũng chẳng uống rượu, buông giọng sắc lạnh nói:

- Quan Trung Thánh thủ đoạn của tôn giá thật là tàn độc.

Quan Trung Thánh ngẩn đầu lên cười:

- Triễn tổng quản nói vậy nghĩa là sao?

Lão Triễn Bằng nghiêng rằng:

- Thật là không ngờ tôn giá lại dùng Vô Vĩ Cổ hãm hại tiểu cung chủ và Quan cô nương.

Quan Trung Thánh cười vang:

- Triễn tổng quản nhận ra được đó là Vô Vĩ Cổ cung rất là khá ...

Đoạn trầm ngâm nói tiếp:

- Bọn Song Hồ rời cung ra đi, có lẽ là đến Miêu Cương chứ gì?

Lão Triễn Bằng gất gống:

- Đúng vậy để lấy Hồng Trùng giải trừ Vô Vĩ Cổ!

Quan Trung Thánh giọng nhấn nha:

- Đã lấy được chưa?

Lão Triễn Bằng nghiêng rằng:

- Chưa?

Quan Trung Thánh cười phá lên:

- Triễn tổng quản thành thật lắm, xem ra cuộc hẹn ngày trước Nam Thiên Môn phải hoãn lại rồi!

Lão Triễn Bằng cũng ngửa mặt cười vang:

- Ai bảo là phải hoãn lại chứ!

Quan Trung Thánh kinh ngạc:

- Vân Dật Long đang hôn mê bất tỉnh, trong Kim Bích Cung đã không còn người có thể chiến đấu, chả lẽ Triễn tổng quản một mình đến đây định một phen thắng bại với Chính Nghĩa Nhai hay sao?

Lão Triễn Bằng cười gằn:

- Cho dù Kim Bích Cung chỉ còn lại một chủ một bộc thì cũng phải quán triệt việc ước hẹn giữa Cung chủ với người khác.

Quan Trung Thánh cười mỉa mai:

- Chỉ đáng khen nhưng hành động thì lại ngu xuẩn, chả lẽ tổng quản không ngại gặp đại hạn một lần nữa ư?

Lão Triễn cười vang:

- Kim Bích cung chủ chấp nhận trở thành ngọc nát chứ không thành người lành, Triển Bằng này trở xuống, tất cả mọi người đều đồng tâm nhất trí.

Quân Trung Thánh buông thõng:

- Vậy là lão phu đã phán đoán sai lầm ...

Lão Triển Bằng buông tiếng cười khẩy, tung mình bỏ đi song chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, Quân Trung Thánh đã đứng cản trước mặt.

70. Chương 70: Lão Học Cứu Hiện Thân , Quần Ma Tận Số

Lão Triển Bằng đành chững bước đáp:

- Tôn giá muốn gì?

Quân Trung Thánh lắc đầu cười:

- Lão phu bắt buộc giáo huấn tổng quản vài lời, sống đến từng tuổi này mà tổng quản không biết thông quyền đạt biến khuất tất cầu toàn!

Lão Triển Bằng nghiêng răng:

- Tôn giá chưa xứng đáng để giáo huấn lão phu đâu, gì mà thông quyền đạt biến, khuất tất cầu toàn hả?

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Triển tổng quản không chấp nhận cũng chẳng hề gì, lão phu nói nghe thử thì có sao đâu?

Lão Triển Bằng đã chuẩn bị liễu diệp phi đao sẵn sàng, định chờ đến lúc sau cùng cuộc đàm phán sẽ bắt thần ra tay, hy vọng có thể đổi mạng với Quân Trung Thánh, bèn lạnh lùng nói:

- Tôn giá nói đi!

Quân Trung Thánh vẻ ngạo nghễ:

- Chính Nghĩa Đoàn đã khống chế võ lâm giang hồ đã rất nhiều năm, sự xuất hiện của Vân Dật Long đã làm chấn động giang hồ, cơ hồ khiến cho đồng tro tàn Kim Bích Cung bùng cháy trở lại ...

Lão Triển Bằng cười nhạt:

- Kim Bích cung chỉ còn 1 người sống, không bao giờ quên được mối hận thù trăm năm về trước, một ngày nào đó quyết phải khôi phục nghiệp xưa, Linh mã tái tung hoành thất hải, Bạch kiếm sẽ lại càn quét thiên hạ!

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Điều ấy gần như Vân Dật Long đã thực hiện được, nhưng rất tiếc đối thủ hấn gặp lại là lão phu, sự thành công sắp đạt được của hấn lại biến thành ảo ảnh!

Lão Triển Bằng cười khẩy:

- Sự thắng bại chưa biết rồi đây sẽ về tay ai, tôn giá nói vậy hơi quá đấy!

Quân Trung Thánh lại cười phá lên:

- Nếu lão phu không nắm chắc mười mươi thì đâu dám buông lời ngạo mạn!

Đoạn trần giọng nói tiếp:

- Lão phu sở dĩ mời tổng quản đến đây là để hỏi một câu, tổng quản muốn Kim Bích cung bị hủy diệt ngay tức khắc, Vân Dật Long táng mạng, hay là muốn Kim Bích cung tồn tại và Vân Dật Long sống còn!

Lão triển Bằng thẳm kinh hải, song ra vẻ thản nhiên cười khẩy nói:

- Tôn giá nghĩ mình có khả năng như vậy sao?

Quân Trung Thánh cười hỏi ngược lại:

- Vậy chứ tôn giá có dám chắc tối nay giữ được Kim Bích cung và ngày mai đúng hẹn quyết chiến chăng?
- Hừ, lão phu không muốn nói khoác, nhưng Kim Bích cung thật sự kiên cố như thành đồng vách sắt, tôn giá có thiên binh vạn mã cũng khó thể công phá được.

Quân Trung Thánh cười to:

- Tổng quản đã lầm, lão phu đâu có tấn công bằng vũ lực.

Lão Triển Bằng sững sốt:

- Vậy thì tôn giá có độc mưu gì nào?

Quân Trung Thánh cười nham hiểm:

- Trích Huyết Cốc địa thế thấp trũng, diện tích chỉ chừng ba dặm mà thôi!

Lão Triển Bằng kinh hãi, song vẫn cố trấn tĩnh nói:

- Tuy là diện tích ba dặm, nhưng vẫn chiếm hết thiên thời, địa lợi và nhân hoà.

Quân Trung Thánh cười:

- Lão phu đã có chuẩn bị một phần lễ mọn, đêm nay sau canh ba sẽ mang đến biếu cho quý cung, Triển tổng quản có biết đó là gì không?

Lão Triển Bằng cắn răng:

- Tôn giá cứ nói ra đi!

Quân Trung Thánh buông một chuỗi cười nham hiểm, đoạn với giọng rề rà lên tiếng nói:

- Năm vạn cân củi khô, một vạn cân đá tiêu, đủ tiêu huỷ hoàn toàn Trích Huyết Cốc trước khi trời sáng.

Cười khàn khật nói tiếp:

- Như vậy, Kim Bích cung chẳng rõ như thế nào, như vậy chỉ e một viên gạch một mảnh ngói đều trở thành tro than.

Lão Triển Bằng nghiêng răng:

- Rõ là loài cầm thú ác độc!

Hai cánh tay áo vung lên toang xuất thủ, song một ý nghĩ khác đã khiến ông chững lại.

Quân Trung Thánh hí mắt nhìn Lão Triển Bằng nói tiếp:

- Biện pháp của lão phu có tuyệt không?

Lão Triển Bằng nghiêng răng:

- Tôn giá có điều kiện gì xin hãy đưa ra đi?

Quân Trung Thánh phấn khởi:

- Vậy là Triển tổng quản đã bằng lòng thương lượng với lão phu phải không?
- Nếu điều kiện thích hợp thì cũng có thể thương lượng được!

Thì ra trong tình huống thế này, Lão Triển Bằng nhận thấy chẳng còn cách nào hơn, đành dùng kế hoãn binh.

Quân Trung Thánh ra vẻ hài lòng bảo:

- Vậy thì đơn giản hơn nhiều!

Đoạn chỉ vào cánh tay cụt nói tiếp:

- Cánh tay này của lão phu chính là đã bị huỷ bởi Vân Dật Long

Lão Triển Bằng cười mai mỉa:

- Theo như lão phu biết thì chính tôn giá đã tự cắt đi cánh tay ấy!

- Hừ, không sai, nhưng lúc này lão phu không muốn tranh luận về vấn đề này, sở dĩ lão phu đề cập đến chẳng qua là muốn cho Triển tổng quản biết, lão phu không vì thế mà căm hận Vân Dật Long.

Lão Triển Bằng cười khẩy:

- Vậy là tôn giá có lòng khoan dung độ lượng!

Quân Trung Thánh lắc đầu:

- Không phải lão phu độ lượng, mà là ích kỷ.

Lão Triển Bằng ngó người:

- Tôn giá cũng còn có một điểm đáng quý, đó là câu nói ấy hết sức thành thật.

Quân Trung Thánh thản nhiên cười:

- Tam quân dễ có, một tướng khó cầu, bởi trên cõi đời ngoài Vân Dật Long ra, không một nhân tài nào thập toàn thập mỹ như hần ...

Lão Triển Bằng cười khẩy:

- Lão phu cũng có nghe nói dường như tôn giá đã có ý định muốn tể cung chủ trở thành tôn chủ huyết bi đời thứ ba!

Quân Trung Thánh mỉm cười:

- Trong lúc này đây lão phu vẫn giữ ý định ấy, chỉ cần thu được Vân Dật Long làm truyền nhân y bát, tất cả mọi việc khác điều dễ thương lượng cả!

Lão Triển Bằng vẽ trầm ngâm:

- Tôn giá nói với lão phu việc đó cũng chẳng ích gì!

Quân Trung Thánh cười:

- Lẽ dĩ nhiên lão phu cũng biết vậy, nhưng chỉ cần giao Vân Dật Long cho lão phu, lão phu sẽ có cách khiến cho hần vâng lời, như vậy lão phu cam đoan sẽ không quấy nhiễu Kim Bích cung, để cho Triển tổng quản đều độ phát triển.

Lão Triển Bằng giả vờ phẫn khởi:

- Nếu như tể cung chủ thà chết chứ không bằng lòng thì sao?

Quân Trung Thánh thản nhiên:

- Đó là việc của lão phu, vậy thì chúng ta hãy giao kết nhau, nếu trong vòng một năm mà lão phu không thể khiến Vân Dật Long trở thành tôn chủ Huyết Bi đời thứ ba, sẽ để cho hần tự do quay về Kim Bích cung!

- Lão phu làm sao có thể tin được?

Quân Trung Thánh chau mày:

- Lão phu không thể nào đưa ra được gì để bảo chứng, nhưng ...

Trầm giọng nói tiếp:

- Trong tình huống này, e rằng Triển tổng quản dù không muốn thì cũng bắt buộc phải tin.

Lão Triển Bằng cười chua chát:

- Sự thật đúng là như vậy! Giả sử lão phu đồng ý, sẽ đưa tể cung chủ bằng cách nào?

Quân Trung Thánh cười:

- Thật chẳng giấu gì, lão phu đã có phái người chờ đợi ở ngoài Kim Bích cung, kiệu cang đã sẵn sàng, chỉ cần đưa Vân Dật Long ra khỏi Kim Bích cung là có người tiếp ứng ngay ...

Chầm chậm đảo mắt nhìn quanh, đoạn nói tiếp:

- Lão phu đã chuẩn bị sẵn thuốc giải, có thể giải độc ngay cho hần, còn về Kim Bích Cung, từ nay cũng có thể an tâm phát triển, bất tất lo lắng lão phu cho người quấy nhiễu.

Lão Triển Bằng nghiêm nghị:

- Vậy thì lão phu mạnh dạn quyết định, mong là tôn giá giữ đúng theo lời hứa!

Quân Trung Thánh mừng rỡ:

- Lão phu nói là giữ đúng theo lời, không bao giờ dối gạt tổng quản ...

Lão Triển Bằng quay người nói:

- Vậy thì lão phu xin cáo từ!

Quân Trung Thánh vui vẻ:

- Lão phu xin chờ tin lành!

Lão Triển Bằng đi được vài bước, bỗng dừng lại nói:

- Hừ, Quân Trung Thánh, tôn giá thật là xảo quyết!

Quân Trung Thánh chau mày:

- Tổng quản đã hối hận ư?

Lão Triển Bằng nghiêm giọng:

- Lão phu đã không chấp nhận thì thôi, đã chấp nhận rồi là không bao giờ hối hận, không tráo trở dối trá như tôn giá đâu!

Quân Trung Thánh kinh ngạc:

- Vậy nghĩa là sao?

Lão Triển Bằng đưa tay chỉ vào rừng, gần giọng:

- Rõ ràng là trong rừng có mai phục cao thủ toan sát hại lão phu, tôn giá thật là có ý gì?

Quân Trung Thánh ngớ người:

- Đâu có!

Dứt lời liền cất bước đi về phía khu rừng mà Lão Triển Bằng đã chỉ chờ có thể, hai cánh tay lão lập tức vung lên, những đốm sáng bạc nhanh như chớp bay ra ...

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Quân Trung Thánh quả khó thể tránh khỏi, mắt thấy lão ắt hẳn táng mạng dưới mười tám ngọn liễu điệp phi đao.

Nhưng bỗng nhiên, mười tám ngọn phi đao đột nhiên đổi hướng, rồi thì tiếng loang choang vang lên liên hồi, mười tám ngọn phi đao thấy đều rơi xuống khe núi.

Lão Triển Bằng kinh hãi, định thần nhìn kỹ, bất giác rung mình, thì ra bỗng xuất hiện đôi vợ chồng già thấp bé, cao chỉ chừng bốn thước, Lão Triển Bằng biết họ là Âm Dương Song Mị.

Quân Trung Thánh tức tối cười vang:

- Lão Triển Bằng, ngươi dám cả gan dám ám toán lão phu, hôm nay ngươi phải thấm tử tại đây trước, sau đó sẽ hỏa thiêu Kim Bích Cung ...

Trong khi nói một tay giơ cao định xuất thủ, Lão Triển Bằng cũng căn chắc rằng, chuẩn bị nghênh địch.

Thốt nhiên, một tiếng quát vang:

- Dừng lại ...

Liền một cái bóng trắng nhanh như chớp đáp xuống trên Chính Nghĩa Nhai.

Chẳng lẽ Quân Trung Thánh giật mình kinh hãi, Lão Triễn Bằng cũng sững sờ, dụi mắt lia lia, như ngỡ là trong chiêm bao, nhìn kỹ một hồi mới kích động reo lên:

- Tiểu cung chủ ...

Thì ra người ấy chính là Vân Dật Long

Vân Dật Long tay cầm Trích Huyết Kiếm đứng hiên ngang, trầm giọng nói:

- Lão Triễn Bằng lẽ ra không nên mạo hiểm như vậy.

Lão Triễn Bằng xúc động:

- Song Hồ và Tam Vệ đã về rồi ư?

Vân Dật Long cười:

- Vâng, khi lão tổng quản vừa rời khỏi cung không bao lâu thì mọi người về đến!

Lão Triễn Bằng vui mừng:

- Thật tạ ơn trời đất ...

Nhưng chợt nhớ ra, lại vội nói:

- Cung chủ đi mau ... Am Dương Song Mị ...

Vân Dật Long vẫn đứng yên nghiêm nghị nói:

- Lão Triễn Bằng hãy lui ra mau!

Quân Trung Thánh đứng ngoài hai trượng cười u ám nói:

- Vân Dật Long, tuy ngươi cứu được Lão Triễn Bằng, nhưng lại tự nạp mình vào miệng hổ, đây chính là cơ hội mà lão phu đã mong đợi.

Vân Dật Long cười khẩy, giọng sắt lạnh:

- Vân mỗ cũng đang mong cơ hội này đây, không thể nào chờ được đến ngày mai nữa, chúng ta hãy thanh toán với nhau tất cả ngay trong đêm nay.

Quân Trung Thánh lùi sau hai bước cười nói:

- Ngươi tự liệu chống nổi lão phu chăng?

Vân Dật Long gần giọng:

- Thì cứ thử rồi sẽ biết!

Quân Trung Thánh cười bí ẩn:

- Lão phu không làm điều gì mà không chắc chắn.

Vân Dật Long nghiêng răng:

- Lão thật là xảo quyệt ...

Quân Trung Thánh cười đắc ý:

- Qua việc Pháp sư Hồng Giáo Ba Đa Hồng chết dưới tay ngươi, đủ biết công lực của ngươi tăng tiến khá nhiều, rất có thể lão phu không phải địch thủ của ngươi.

Vân Dật Long cười khẩy:

- Nếu sợ thì hãy xuôi tay chịu trói!

Quân Trung Thánh cười phá lên:

- Lão phu là một bậc tông chủ thống trị vô lâm, đâu thể xuôi tay chịu trói được.

Vân Dật Long bực tức:

- Đã không chiến mà cũng chẳng hàng, ý lão muốn gì?

Quân Trung Thánh vội cười, rồi ung dung nói:

- Hết sức đơn giản ...

Đưa tay chỉ Âm Dương Song Mị nói tiếp:

- Hai vị này sẽ thay lão phu trả lời câu hỏi của người!

Vân Dật Long rất biết sự lợi hại của Âm Dương Song Mị, bèn chẳng chờ họ ra tay trước, Trích Huyết Kiếm nhanh như chớp vung ra, chỉ thấy chòm sáng bạc phủ ập tới Âm Dương Song Mị.

Song, thân pháp của Âm Dương Song Mị nhanh khôn tả, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, họ đã lui ra xa, thoát khỏi chiêu kiếm đột ngột và hung hiểm của Vân Dật Long.

Sau khi lui ra xa, Âm Dương Song Mị ánh lên vẻ kì lạ, chỉ nghe “Dương Mị” Vi Bất Hại nói:

- Bà lão, tên tiểu tử này còn trẻ mà công lực thâm hậu khôn lường, ít ra cũng trên hai trăm năm hoả hầu, thật là điều quái lạ!

“Âm Mị” Liễu Bất Phàm nhẹ gật đầu:

- Đúng rồi, cả đời chúng ta chưa từng thấy ai tuổi trẻ như vậy mà có thần công như tên tiểu tử này.

Quân Trung Thánh nghe hai người nói vậy không khỏi sốt ruột giục:

- Nhị thánh sao không động thủ đi?

“Dương Mị” Vi Bất Hại lưỡng lự:

- Tên tiểu tử này giết đi uống lắm!

Quân Trung Thánh vội nói:

- Không nhất thiết phải giết đi, bắt đi làm nghĩa tử của nhị thánh cũng được!

Đoạn quay sang Dương Mị cười nói tiếp:

- Bắt lấy rồi hẵng hay!

Dương Mị cũng cười nói:

- Phải lắm ... hãy bắt lấy trước đã đi!

Vung vẩy song chưởng vừa định ra tay ...

Bỗng nhiên tiếng chim vỗ cánh phành phạch, đồng thời từ trên không có tiếng quát to:

- Dừng tay!

Dương Mị ngăn người, chỉ thấy một con chim bằng là đà đáp xuống trên Chính Nghĩa Nhai.

Tất cả mọi người hiện diện đều chấn động, thì ra trên lưng chim bằng là Tây Thiên Thần Ông cùng lão tiên sinh đáng vẻ nghèo nàn và lẩm cẩm.

Chỉ nghe Tây Thiên Thần Ông cười to nói:

- Thật là đúng lúc, thật là đúng lúc ...

Đoạn hướng về Quân Trung Thánh lớn tiếng:

- Quân lão nhi, vẫn mạnh chứ!

Quân Trung Thánh như điên cuồng hét vang:

- Âm Dương nhị thánh, đây là sự nhờ cậy cuối cùng của lão phu, hãy giết sạch bọn chúng ngay.

Nhưng Âm Dương Song Mị không hề nghe thấy, vội vàng chạy đến bên lão tiên sinh nghèo nàn kia, thân thiết nói:

- Mạc lão đệ sao lại đến đây?

Thì ra lão tiên sinh đây chính là “Tây Hoang Tán Nhân” Mạc Học Văn.

Chỉ thấy ông ta lão đảo như bời đã ngồi trên lưng chim bằng quá lâu, chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh hiện tại.

Dương Mị lớn tiếng nói:

- Mạc lão đệ không nghe Dương mỗ nói hả?

Mạc Học Văn đưa tay vỗ trán, lắc mạnh đầu nói:

- Đây là đâu vậy, đại ca, đại tẩu vẫn mạnh khỏe chứ?

Âm Dương Song Mị đồng thanh:

- Vẫn mạnh ... nơi đây là Thái Sơn!

Mạc Học Văn ra chiều mừng rỡ:

- Đây là Thái Sơn thật ư?

Dương Mị cười hề hề:

- Tất nhiên là Thái Sơn, đại ca đã dối gạt lão đệ bao giờ!

Mạc Học Văn đảo mắt nhìn quanh, cười khoát trá nói:

- Hay quá, thật không hảo là thiên hạ đệ nhất danh sơn ... đại ca, đại tẩu chúng ta phải vui chơi thoải thích mấy hôm mới được.

Âm Dương Song Mị đồng thanh:

- Lễ dĩ nhiên ...

Đưa tay chỉ Quân Trung Thánh đang ngậy ngấn đứng ngoài xa hai trượng, nói tiếp:

- Có vị chủ nhân nhiệt tình kia chiêu đãi, đại ca, đại tẩu nhất định sẽ cùng lão đệ vui chơi một phen ...

Tây Thiên Thần Ông bỗng nghe nói:

- Mạc lão tiên sinh, xin đừng quên việc chính của chúng ta.

Mạc Học Văn cười to:

- Đúng rồi ...

Bỗng đưa tay chỉ Quân Trung Thánh hỏi:

Người kia là ai vậy?

71. Chương 71: Quần Ma Tan Rã , Thiên Hạ Thái Bình

Dương Mị cười:

- Đó là tôn chủ võ lâm Trung Nguyên, tên là Quân Trung Thánh, rất nhiệt tình hiếu khách, đối xử vô cùng tử tế với đại tẩu, đại ca.

Mạc Học Văn sầm mặt:

- Vậy là đại ca và đại tẩu đã bị y lợi dụng rồi!

Am Mị vội nói:

- Đâu phải lợi dụng, chỉ giúp đỡ y thôi!

Mạc Học Văn nghiêm giọng:

- Đại ca và đại tẩu đã lầm, y chẳng phải người tốt đâu!

Âm Dương Song Mị đồng thanh lên tiếng:

- Lẽ nào lại như vậy, y là tôn chủ vô lâm

Mạc Học Văn tiếp lời:

- Và cũng là tên cường đạo giả danh chính nghĩa.

Âm Dương Song Mị sững sốt:

- Thật vậy chẳng?

Mạc Học Văn nghiêm giọng:

- Tất nhiên là thật, chả lẽ để dối gạt đại ca, đại tẩu sao?

- Dĩ nhiên là không khi nào, nhưng ta nên làm sao đây?

Mạc Học Văn đưa tay chỉ Quân Trung Thánh:

- Rất đơn giản, hãy bắt lấy y rồi hãy tính.

Âm Dương Song Mị nghiêng rằng:

- Cứ giết quách y cho rồi!

Mạc Học Văn vội nói:

- Giết đi cũng được ... Hãy mau động thủ đi, còn ba tên hệt như yêu quái kia là ai vậy?

Thì ra ba người trong Ngũ Hành Thiên Tôn là “Độc Tâm Chúc Dung” Lục Nguyên Minh, “Hoàng Sát Ôn Thần” Chư Cát, “Lam Thủ Bạo Khách” Tề Bất Tu, chẳng rõ đã xuất hiện tự bao giờ, đang đứng trước mặt để bảo vệ cho lão.

Âm Dương Song Mị nghe nói Quân Trung Thánh là kẻ xảo trá hiểm độc, cảm giác bị lừa dối đã khiến hai người lòng phùng lửa giận, cùng quát vang:

- Quân Trung Thánh, hãy nạp mạng đây!

Nhưng Quân Trung Thánh lại đẩy ba thiên tôn tới nói:

- Hãy ngăn cản bọn họ!

Ba Thiên Tôn thấy đều bị mê hoặc tâm thần, hết sức trung thành với Quân Trung Thánh, lập tức cùng lao vào Âm Dương Song Mị.

Nhưng nghe “bùng” một tiếng vang dội, chỉ thấy Âm Dương Song Mị vẫn đứng yên tại chỗ, song ba thiên tôn đã ngã ra đất lăn lộn, chỉ có chốc lát sau biến thành người băng bé xíu, ba người đều chết bởi Âm Cực Huyền Công.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Vân Dật Long quát vang:

- Quân Trung Thánh, chạy đâu cho thoát?

Thì ra Quân Trung Thánh định thừa cơ đào tẩu, song bị Vân Dật Long phát giác, Trích Huyết Kiếm phát ra một luồng sáng tím, như tia chớp bay tới.

Quân Trung Thánh nghe tiếng quát chừng bước quay lại, chỉ thấy trước mắt ánh tím loé lên, chưa kịp hự lên một tiếng đã bị xuyên thủng ngực, hai mắt trợn trừng từ từ ngã xuống đất, thế là rồi đời tên cự ma xảo quyệt hiểm ác.

Dưới sự chỉ đạo của Tây Thiên Thần Ông, Lão Triễn Bằng và Triễn Ngọc Mai, thiên hạ quần hùng cùng thủ hạ Kim Bích cung đã san bằng hai sào huyết bí mật trên Chính Nghĩa Nhai, toàn bộ thủ hạ Chính Nghĩa Đoàn đều đầu hàng.

Một đêm lịch sử thế là đã qua đi!

Sáng hôm sau, trên quảng trường trước Nam Thiên Môn vô cùng náo nhiệt, Vân Dật Long cùng Lão Triễn Bằng và Tam Vệ oai phong lẫm liệt đến nơi, cùng đi với chàng là Triễn Ngọc Mai và tả hữu song vệ, “Kim Thủ Ngọc Nữ” Quan Sơn Phụng cùng Độc Mãng và Song Hồ.

Bên bàn khách đặc biệt là Tây Thiên Thần Ông, Âm Dương Song Mị và Mạc Học Văn.

Đệ tử thiếu lâm cùng tất cả các quần hào đã tham gia Chính Nghĩa Môn thì cùng tập hợp ở một phía khác.

Còn tất cả thủ hạ của Quân Trung Thánh đều sớm đã được phóng thích và huyết bí đã bị đập vỡ tan tành, thế là tám bia máu đã từng không chế vô lâm giang hồ hàng trăm năm qua đã bị hủy diệt.

Các nhân vật vô lâm đã lục tục kéo nhau đến trước Nam Thiên Môn, mỗi lúc càng thêm đông, chen chúc nhau hệt như biển người.

Bỗng, đám đông nhốn nháo, Vân Dật Long liền đưa mắt nhìn, lập tức vui mừng khôn xiết, chỉ ba người từ trong đám đông bước ra, đó là hai anh em Nhạc Phụng Hùng và Nhạc Phụng Linh, còn người kia là Quân Mộ Hoa.

Vân Dật Long vội tiến ra đón, niềm nở nói:

- Nhạc huynh, Nhạc cô nương ...

Lại quay sang Quân Mộ Hoa:

- Hoa muội ...

Song chỉ trừ Nhạc Phụng Hùng là chào hỏi chàng, còn Quân Mộ Hoa và Nhạc Phụng Linh thì làm ngơ đi thẳng tới Tây Thiên Thần Ông và cất tiếng gọi:

- Nghĩa phụ.

Tây Thiên Thần Ông vui sướng cười:

- Nào, lại đây, hai nghĩa nữ ngoan của ta!

Ôm chằm lấy Quân Mộ Hoa và Nhạc Phụng Linh vào lòng, âu yếm vuốt ve tóc hai nàng.

Vân Dật Long sượng sùng quay sang Nhạc Phụng Hùng nói:

- Nhạc huynh đến thật đúng lúc ... nhớ là “Hắc Bá Vương” Quách Tâm Dư có đi tìm nhạc huynh, chẳng hay ...

Nhạc Phụng Hùng gật đầu:

- Hắc Bá Vương hay tin ba vị huynh trưởng đã chết, nên đi lo việc mai táng cho họ rồi.

Vân Dật Long buông tiếng thở dài thậm thụt, chẳng biết nói gì nữa, quét mắt nhìn quanh, bỗng cất tiếng gọi:

- Lão Triễn Bằng!

Lão Triễn Bằng vội đến gần, cung kính thi lễ nói:

- Lão nô đây!

Vân Dật Long cười:

- Triển tổng quản, việc quan trọng nhất là tiếp đãi tân khách, nhất là các vị tiền bối như là Tây Thiên Thần Ông, tổng quản hãy tiếp đãi thật ân cần và phái người đưa đi thưởng ngoạn thắng cảnh ...

Lão Triển Bằng vội nói:

- Lão nô rõ, nhưng ...

Vân Dật Long nghiêm nghị:

- Đại cuộc mới ổn định, hãy còn rất nhiều việc phải làm ...

Quay sang Triển Ngọc Mai nói tiếp:

- Xin Mai tỷ hãy giải quyết về vấn đề Chính Nghĩa Môn trước.

Triển Ngọc Mai cười:

- Được, trước mặt quần hùng hiện diện Triển Ngọc Mai xin tuyên bố giải tán Chính Nghĩa Môn, mọi người hãy trở về với môn phái của mình, nhưng ...

Bỗng lại quay sang Vân Dật Long hỏi:

- Còn phái Thiếu lâm thì sao?

Thì ra chương môn phái Thiếu lâm Hải Ngu thiền sư đã điên loạn và mất tích, phái Thiếu Lâm hiện không có người lãnh đạo.

Vân Dật Long thở dài:

- Chúng tăng lữ Thiếu Lâm hãy trở về chùa Thiếu Lâm trước, một ngày gần đây tại hạ sẽ đến Thiếu Lâm giúp tuyển chọn tân chương môn, trùng trấn uy danh phái Thiếu Lâm.

Chúng tăng lữ Thiếu Lâm đồng thanh:

- A di đà phật, đa tạ Vân cung chủ!

Vân Dật Long cao giọng nói:

- Nay lão ma Quân Trung Thánh đã trừ, Chính Nghĩa Đoàn đã tan rã, Huyết Bi không còn nữa, thiên hạ vô lâm đã thái bình an lạc, chư vị quần hào có thể về bốn môn được rồi.

Thế là quần hùng bốn phương, chúng tăng lữ Thiếu Lâm cùng hướng về Vân Dật Long vòng tay thi lễ, lục tục rời khỏi Nam Thiên Môn với niềm hân hoan ngập lòng ...

Sau cùng ngoài người của Kim Bích cung chỉ còn lại Tây Thiên Thần Ông, Âm Dương Song Mị, “Tây Hoang Tán Nhân” Mặc Học Văn, anh em Nhạc Phụng Hùng và Nhạc Phụng Linh, Quân Mộ Hoa, Quan Sơn Phụng cùng hai lão bộc Độc Mãng và Song Hồ.

Vân Dật Long đưa mắt nhìn Nhạc Phụng Linh và Quân Mộ Hoa lúc này đang ngồi cạnh Tây Thiên Thần Ông với vẻ mặt trơ lạnh, mắt nhìn đi hướng khác, chàng chẳng biết phải giải quyết thế nào về vấn đề của hai nàng, đang bối rối thì nghe Triển Ngọc Mai cười nói:

- Long đệ hãy dùng lời khéo léo để giải thích với hai nàng đi!

Vân Dật Long đỏ mặt ấp úng:

- Tiểu đệ ... biết phải giải thích thế nào đây?

Triển Ngọc Mai cười khúc khích:

- Thôi để tỷ tỷ giải thích giùm cho nhé!

Triển Ngọc Mai vốn là phận nữ nhi nên rất hiểu về tâm lý Nhạc Phụng Linh và Quân Mộ Hoa, biết hai nàng cũng chẳng hẹp hòi gì về mặt tình cảm, bèn tươi cười đi về phía Nhạc Phụng Linh và Quân Mộ Hoa, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Quan Sơn Phụng. Quan Sơn Phụng liền hiểu ý đi sau lưng nàng.

Nhạc Phụng Linh và Quân Mộ Hoa thấy Triển Ngọc Mai và Quan Sơn Phụng đi tới, liền vội đứng lên tiến ra nói:

- Mai tử, Phụng tử ...

Triển Ngọc Mai cười, mỗi tay nắm lấy hai tay nàng, thân thiện nói:

- Hai vị hiền muội, cũng là phận má hồng như nhau, tỷ tỷ rất cảm thông cho hai vị hiền muội, âu đó cũng là do định số, xưa nay năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình, thôi thì các chị em hãy cùng thuận hoà nhau thờ một chồng vậy!

Nhạc Phụng Linh và Quân Mộ Hoa thẹn đỏ mặt, đồng thanh nói:

- Chỉ sợ Long ca không ...

Triển Ngọc Mai đưa mắt nhìn Vân Dật Long, ngắt lời:

- Tỷ tỷ cam đoan là Long đệ cũng hết sức thương yêu hai vị hiền muội!

Đoạn quay sang Vân Dật Long cười hỏi:

- Long đệ nghĩ sao?

Vân Dật Long mặt đỏ bừng:

- Nếu Linh muội và Hoa muội đồng ý thì ...

Triển Ngọc Mai cười phá lên:

- Vậy là xong ...

Quay sang Tây Thiên Thần Ông, Âm Dương Song Mị và Mạc Học Văn, cao giọng nói:

- Xin các vị lão tiền bối hãy ở lại Kim Bích cung chơi ít hôm và dự hôn lễ của Vân cung chủ ...

Tây Thiên Thần Ông, Âm Dương Song Mị và Mạc Học Văn cùng vui vẻ cười to nói:

- Triển cô nương thật là khảng khái!

Thế là mọi sự đã êm xuôi, ba hôm sau trong Kim Bích Cung vô cùng náo nhiệt, đèn kết hoa giăng, mọi người đều vui vẻ hớn hở, hôn lễ của tiểu cung chủ được cử hành trọng thể chưa từng có trong giới võ lâm giang hồ, tất cả những người có ít nhiều tên tuổi đều được tham dự, không khí thật tưng bừng náo nhiệt đã để lại một giai thoại hiếm có trong lịch sử võ lâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-kiem-linh-ma>